

Джордж Р. Р. Мартин

Игра на тронове

ПРОЛОГ

– Трябва да се връщаме – настоя Гаред. В гората вече притъмняваше. – Диваците са мъртви.

– Мъртвите ли те плашат? – подхвърли с тънка усмивка сир Веймар Ройс.

Гаред не се хвана на въдицата. Беше стар, вече над петдесетте. Лордчетата с жълто около устата идват и си отиват. Тях с лопата да ги ринеш.

– Мъртвите са си мъртви. С мъртвите работа нямаме.

– А дали са мъртви? – настоя Ройс. – Имаме ли доказателство?

– Уил ги видя – отвърна Гаред. – Щом той казва, че са мъртви, за мен е достатъчно.

Уил си знаеше, че рано или късно ще го въвлекат в спора. Предпочиташе да е по-късно.

– Майка ми казваше, че мъртвите не пеят.

– Моята дойка също, Уил – отвърна Ройс. – Не вярвай на това, което си чул до женска гърда. Човек може да научи нещо дори от мъртвите. – Гласът му отекна в здрача на леса.

– Чака ни дълъг път – отбеляза Гаред. – Осем, може би девет дни. А вече се мръква.

Сир Веймар Ройс равнодушно погледна небето.

– Като всеки ден по това време. Тъмното ли те размеква, Гаред?

Уил видя как устните на Гаред се присвиха. Не му убягна гневът в погледа под дебелия черна гугла на наметалото. Четиридесет години беше Гаред в Нощния страж, още от момче, и не беше свикнал да го поднасят. Но Уил долови и нещо друго под наранената гордост на повъзрастния мъж. Не беше трудно да се усети: една едва стаена напрегнатост, опасно близка до страха.

Уил споделяше безпокойството му. Служеше на Вала вече четвърта година. Когато за първи път го пратиха отвъд, всички стари приказки го връхлетяха и червата му се обърнаха наопаки. После се смя. А сега беше ветеран с над сто обхода зад гърба си и безкрайната тъмна пустош, която южняците наричаха „Гората на духовете“ вече не го ужасяваше.

До тази нощ. Тази нощ бе някак по-различно. Този мрак го изпълваше с някаква тръпка, от която настръхваше. Яздеха вече девет дни – на север, на северозапад, отново на север, все по-далече от Вала, по

следите на бандата диваци. Всеки изминал ден ставаше все по-лошо. Днес беше най-зле. От север излезе студен вятър и дърветата зашумяха като живи. През целия ден Уил имаше чувството, че нещо го следи. Нещо студено и безмилостно, нещо, което никак не го обича. Гаред също го бе усетил. Нищо друго не му се искаше сега на Уил толкова силно, колкото да се втурне презглава назад към безопасното убежище на Вала. Но не може човек да сподели такова чувство с командира си.

Особено с такъв командир.

Сир Веймар Ройс беше последният син на древен род с твърде много наследници. Осемнадесетгодишен младок с приятна външност, сивок, чаровен и тънък като острие на нож. Възседнал едрия си черен дестриер, той се извисяваше над Уил и Гаред с техните по-дребни гарони. Носеше черни кожени ботуши, черен вълнен клин, черни ръкавици от къртича кожа и черна плетена ризница, тънка, гъвкава и лъскава върху сплътена вълна и щавена кожа. Сир Веймар беше заклет брат на Нощния страж от по-малко от година, но никой не можеше да го упрекне, че не е подготвен за призиването. Поне ако се съдеше по доспехите.

Наметалото от черен самур увенчаваше блясъка на младия рицар: плътно и меко като грях.

– Бас държа, че сам ги е избил – подметна веднъж Гаред на чаша вино в казармата. – Прекършил е тънките им вратленца със собствените си ръце великият ни воин. – Изпопадаха от смях.

Трудно е да се подчиняваш на човек, комуто се присмиваш над чашата, помисли Уил и потръпна върху гърба на гарона. Гаред сигурно изпитваше същото.

– Мормон нареди да ги проследим. Е, направихме го – заговори Гаред. – Казвам ви, мъртви са. Няма да ни безпокоят повече. Чака ни тежка езда. Нещо времето не ми харесва. Ако падне сняг, два дни няма да ни стигнат да се върнем. А снегът е най-доброто, което можем да очакваме. Виждали ли сте ледена виелица, милорд?

Младият лорд все едно че не го чу. Само огледа съгъстващия се здрач полуотегчено, полуразсеяно. Уил бе яздил достатъчно дълго с рицарчето и знаеше, че в такъв момент е безсмислено да му досажда.

– Разкажи ми пак какво видя, Уил. Всичко, с подробности. Без да пропускаш нищо.

Преди да го вземат в Нощния страж, Уил се препитаваше с лов. Е, по-точно с браконьерство. Свободните конници на Малистърови го бяха спипали с окървавени ръце в горите на самите Малистърови, докато одираше кожата на един от самците на Малистърови, и така му се

наложи да избира: да навлече черното или да изгуби едната си ръка. Никой не можеше да се придвижва из леса така безшумно като Уил и черните братя скоро оцениха дарбата му.

– Станът им е на две мили оттук, отвъд онзи рид, точно до потока. Приближих се, колкото посмях. Преброих осем души, мъже и жени. Бяха вдигнали навес до скалата. Снегът го покриваше добре, но го различих ясно. Огън не гореше, но въглените от огнището личаха ясно като бял ден. Никой не помръдваше. Наблюдавах ги дълго. Жив човек не може да лежи толкова дълго неподвижен.

– Кръв видя ли?

– Е, не – призна Уил.

– Някакво оръжие?

– Няколко меча и лъкове. Единият беше с брадва. Тежка, двуостра, здраво желязо. Лежеше на земята до него, до ръката му.

– Запомни ли разположението на телата?

Уил сви рамене.

– Двама лежах облежани на скалата. Повечето бяха по земята. Ей тъй, като нападали.

– Или заспали – подхвърли Ройс.

– Нападали – настоя Уил. – Имаше една жена горе, в клоните на един габър. Съгледвачка – подсмихна се той. – Постарах се да не ме види. А когато приближих, видях, че и тя не помръдва. – Уил неволно потръпна.

– Студено ли ти е? – попита Ройс.

– Малко. От вятъра, милорд – промърмори Уил.

Рицарчето се извърна към сивокосия конник. Якият дестриер на Ройс вървеше неуморно и замръзналата шума хрущеше под копитата.

– Гаред, как мислиш, какво е могло да убие тези хора? – подхвърли небрежно Веймар и оправи диплите на самуреното си наметало.

– Студът – отвърна с желязна увереност Гаред. – Миналата зима видях как замръзват хора. И предишната също. Още когато бях почти момче. Всички разправят за сняг, дълбок четиридесет стъпки, и как леденият вятър иде с вой от север, но истинският враг е студът. Прокрадва се към тебе по-тихо и от Уил, и отначало почваш да трепериш и да тракаш със зъби, да потропваш с крак и да сънуваш греяно вино и жарко огнище. А как изгаря само. Нищо не може да те изгори така, както студът. Но това е само началото. После прониква в теб, изпълва те и след известно време вече нямаш сили да се бориш с него. Не ти остава друго, освен да седнеш и да заспиш. Казват, че накрая не изпитваш болка.

Първо отслабваш и се унасяш в дрямка, всичко постепенно изчезва, а след това сякаш потъваш в море от топло мляко. Тихо и кротко.

– Какво красноречие, Гаред – отбеляза сир Веймар. – Не подозирах у теб такава дарба.

– У мен и студ има, млади ми лорде. – Гаред отметна гуглата, за да види добре сир Веймар буците на мястото на ушите му. – Две уши, три пръста на краката и кутрето на лявата ми ръка. Отвървах се леко. Събратът ми го намерихме замръзнал на поста. Усмихнат.

Сир Веймар сви рамене.

– Ами трябва да се обличате по-топло, Гаред.

Гаред изгледа с неприязън младото господарче и белезите на мястото на замръзналите му уши, изрязани от майстер Емон, пламнаха от гняв.

– Ще ви видя как ще се облечете като дойде зимата. – Нахлупи гуглата и се смълча намръщен на гърба на дребното животно.

– Щом Гаред казва, че е от студа...

– През последната седмица излизал ли си на обходи, Уил? – прекъсна го Ройс.

– Да, милорд. – Нямаше седмица, в която да не е излизал на десетина проклети обхода. Накъде беше лордът?

– И как откриваше Вала?

– По плача – отвърна смръщен Уил. Сега вече, когато лордчето го подхвърли, схвана. – Не може да са замръзнали, след като стената още плаче. Не е било достатъчно студено.

Ройс кимна.

– Умник си ми ти. Миналата седмица паднаха няколко слани, попехвърча малко сняг, но студът все пак не беше толкова свиреп, че да убие осем души, все големи хора. При това, позволете да ви напомня, облечени с дебели кожи, с добър подслон и възможност да си напалят огън. – Рицарчето се ухили самоуверено. – Уил, води ни натам. Искам да ги видя тези мъртъвци с очите си.

И нищо повече не можеше да се направи. Това беше заповед и честта ги задължаваше да я изпълнят.

Уил тръгна напред и дребното рошаво конче придирчиво си запроправя път през шубраците. Снощният сняг бе разстлал тънка пелена върху камънаци, пънове и ями, дебнещи всеки непредпазлив смотаняк. Сир Веймар Ройс пое след него. Едрият му черен дестриер цвилеше нетърпеливо. Бойният кон беше най-неподходящият избор за обход, но ха кажи го това на нашето благородниче. Стариият войник замърмори в

арьергарда.

Здрачът се сгъстяваше. Безоблачното небе първо стана тъмнопурпурно, с цвета на подпухнала рана, а след това взе да почернява. Светнаха звезди. След тях изгря и сърпът на луната. Уил безмълвно изрече молитва на благодарност, че поне е светло.

– Можем да подкараме и по-бързо – подхвърли Ройс, щом луната се вдигна.

– Не и с този кон – отвърна Уил. Страхът го правеше дързък. – Ако толкова държите, милорд, водете вие.

Сир Веймар Ройс не благоволи да му отговори.

Някъде далече в леса се чу вълчи вой.

Уил спря гарона под един стар чворест габър и слезе.

– Защо спираме? – учуди се сир Веймар.

– По-добре да продължим пеша, милорд. Ей го де е, отвъд рида.

Ройс помълча, загледан умислено в далечината. Вятърът зашепна сред дърветата. Дългото самурено наметало на гърба му сякаш оживя.

– Тук има нещо гнило – промърмори Гаред.

– Нима? – ухили се пренебрежително рицарчето.

– Не го ли усещате? – попита Гаред. – Вслушайте се в мрака.

Уил го усети, и още как. Четири години в Нощния страж, а никога не се беше страхувал толкова. Какво ли беше?

– Вятър. Шумолене на дървета. Вълчи вой. Кой от всички тези звуци така ти размеква коленете, Гаред?

Едрият войник не отвърна нищо и Ройс изискано скочи от седлото. Привърза здраво юздите на дестриера към един нисък клон, по-надалече от другите два коня, и извади дългия си меч от ножницата. Лунен лъч пробяга по лъскавата стомана, рубините по дръжката проблеснаха. Оръжието беше великолепно, ковано в замък и, както си личеше, ново. Уил се съмняваше, че е свистяло някога в свирепа ярост.

– Тук дърветата се сгъстяват – предупреди той. – Мечът само ще ви пречи. По-добре е с нож.

– Ако ми трябват указания, ще те попитам. Гаред, ти стой тук да пазиш конете.

Гаред скочи от коня.

– Ще ни трябва огън. Аз ще се погрижа.

– Толкова ли си глупав, старче? Ако в тази гора има врагове, само огънят ни липсва.

– Някои от враговете ще се боят от него – каза Гаред.

– Стръвници, вълчища и... други неща...

Сир Веймар стисна устни.

– Никакъв огън.

Гуглата засенчваше лицето на Гаред, но Уил зърна блясъка в очите му, впити в рицарчето. За миг се уплаши старият да не посегне към меча. Беше късо грозновато оръжие, с омазнена от пот ръкохватка и очувано от дълга употреба острие, но ако Гаред го извадеше от ножницата, Уил нямаше да заложи и един железен петак за живота на лордчето.

Накрая Гаред сведе поглед и промърмори:

– Добре. Без огън.

Ройс го прие за съгласие и обърна гръб.

– Уил. Води.

Уил се провря през гъсталака и после се заизкачва по склона на ниския рид към дървото, където си бе намерил удобно за наблюдение място. Земята под тънката снежна покривка беше мокра и разкаляна, хлъзгава, с камънаци и коварни коренища, в които лесно можеш да се спънеш. Катереше се съвсем безшумно. Чуваше зад себе си металното подрънкване на ризницата на рицарчето, шума на листата и тихите ругатни, когато някой от ниските клони закачеше дългия му меч или разкошното самурено наметало.

Голямото стражево дърво си беше на мястото, самотно навръх ридата. Точно там, където Уил знаеше, че трябва да е. Най-ниските му клони висяха едва на стъпка над земята. Той се плъзна по корем под него, по снега и калта, и хвърли поглед към полянката долу.

И тогава сърцето му спря да бие. За миг не посмя да си поеме дъх. Голата полянка се виждаше добре на лунната светлина – пепелта от огнището, засипаният със сняг навес, голямата канара, полузамръзналото поточе. Всичко си беше точно така, както преди няколко часа, освен...

Нямаше ги. Телата бяха изчезнали...

– Богове! – чу зад гърба си. Острие на меч посече един от ниските клони и сир Веймар Ройс се изправи на върха. Застана до стражевото дърво с дългия меч в ръка, а поривът на вятъра изду наметалото зад него, великолепно очертано под звездната светлина – така, че да го видят всички.

– Сnižете се! – изсъска Уил. – Тука има нещо гнило.

Ройс не помръдна. Само погледна надолу към празната поляна и се разсмя.

– Твоите мъртъвци май са сменили бивака. А, Уил?

Уил беше онемял. Изхриптя, опитвайки се да измъкне някоя дума от гърлото си, но не успя. Не беше възможно. Очите му трескаво

зашариха из опустелия бивак, докато не се спряха на брадвата. Грамадна двустра бойна брадва. Все още си лежеше там, където я бе видял за последно. Непокътната. Ценно оръжие...

– Хайде ставай, Уил – заповяда сир Веймар. – Тук няма никой. Няма какво да ми се криеш под шубраците.

Уил неохотно се подчини.

Сир Веймар го изгледа с укор.

– Няма да се върна в Черния замък с провал още на първия ми обход. Ще ги намерим тези хора. – Озърна се. – На дървото. Бързо горе. Огледай за огън.

Уил се обърна, онемял. Нямаше смисъл да спори. Вятърът се усили. Прониза го. Добра се до ствола на сиво-зеленото стражево дърво и започна да се катери. Дланите му скоро станаха лепкави от смолата и той се изгуби сред игличките. Страх изпълни корема му като къс месо, което не можеше да смели. Шепнейки молитва към безименните богове на леса, той измъкна камата от канията и я стисна между зъбите си, за да освободи ръцете си за катеренето. Вкусът на студеното желязо в устата му го успокои. Гласът на лордчето отдолу го сепна.

– Кой е там?

Уил долови несигурността в този вик. Спря да се катери, послуша се и погледна.

Лесът се отзова: шумоленето на листата, леденият ромон на потока, далечното бухане на снежна сова.

От *Другите* – нито звук.

Уил улови движението с крайчеца на окото си. Бледи силуети, плъзгащи се сред дърветата. Извърна глава и мерна бяла сянка в тъмнината. Сянката изчезна. Голите клони леко се размърдаха от вятъра и се сплетоха като чворести пръсти. Уил отвори уста да извика, но думите замръзнаха в гърлото му. Сигурно се лъжеше. Сигурно бе само някоя птица, отразеният сняг или някакъв фокус на лунната светлина. Какво всъщност беше видял?

– Уил, къде си? – извика сир Веймар. – Виждаш ли нещо? – Въртеше се бавно в кръг, станал изведнъж доста предпазлив, и стискаше дългия меч. Изглежда, и той като Уил ги беше усетил. Не се виждаше нищо. – Отговори ми! Защо е толкова студено?

И наистина беше студено. Смразяващо. Уил потръпна и се притисна плътно до клона с лице, опряно в кората на смърча. На бузата си усещаше сладникавата и лепкава смола.

От притъмнелия лес изникна сянка. Застана точно пред Ройс.

Висока, дългнеста и яка като стари кости, с бяла като мляко плът. Бронята ѝ менеше цвета си с всяко помръдване: тук бяла като пресен сняг, там – черна като нощ, изпъстрена със сивкаво зеленото на дървесата. При всяка стъпка на създаването пробягваха отблясъци като лунен лъч над вода.

Уил чу дъха на сир Веймар Ройс. Все едно изсъска змия.

– Не се приближавай.

Гласът му изхриптя като на уплашено момченце. Той отметна дългото си самурено наметало, за да освободи мишците си за бой, и стисна меча с две ръце. Вятърът секна. Беше *много* студено.

Другото безшумно се плъзна напред. В ръката му имаше меч... Дълъг... Нещо невиджано. Оръжие, изковано не от човешки метал. Беше живо, с пулсираща вътре лунна светлина, прозрачно като кристал – толкова тънко, че изчезваше, щом се окажеше с ръба напред пред погледа на Уил. В това нещо имаше някакъв смътен синкав блясък, призрачна светлина, танцуваща по ръбовете, и Уил някак си осъзна, че е по-остро и от най-наточения бръснач. Сир Веймар го посрещна храбро.

– Танцувай с мен тогава.

И вдигна гордо меча високо над главата си. Ръцете му трепереха от тежестта, а може би от студа. Но в този миг, помисли Уил, Ройс престана да бъде хлапе и стана мъж на Нощния страж.

Другото се спря. Уил видя очите му: сини, по-тъмносини от човешки. Синьо, парещо като лед. Приковаха се в треперещия, вдигнат високо меч. Вгледаха се в студения лунен лъч, пробягващ по металното острие. За миг надеждата му се върна.

И те се появиха от сенките без звук. Близници на първото. Три... четири... пет... Сир Веймар навярно бе усетил мраза, който лъхаше от тях, но не ги видя, нито ги чу. Уил трябваше да извика. Беше негов дълг. И гибел, ако го направеше. Потръпна, притисна се до дървото и притихна. Светлият меч се вдигна и блесна във въздуха.

Сир Веймар го посрещна със стомана. Остриетата се сблъскаха, но не се чу кънтеж на метал в метал; само един пронизителен, разкъсващ тъпанчетата звук като на умиращо в агония животно. Ройс нанесе втори удар, отби, после отстъпи крачка назад. Нова вихрушка от удари и нова стъпка назад.

Зрителите стояха навсякъде – зад него, вдясно и вляво, и гледаха тихо, търпеливо и безизразно. Танцуващите по тънките им брони шарки се сливаха и ги правеха почти невидими пред дърветата. Но не се намесваха.

Остриетата се срещаха отново и отново, и на Уил му се искаше да запуши ушите си, да не чува странното хъхрещо свистене от сблъсъка им. Сир Веймар пхътеше от усилие и дъхът му излизаше под лунните лъчи на гъста пара. Мечът му бе побелял от скреж. Мечът на Другото беснееше из въздуха с бледосинята си светлина.

Ройс отби. С миг закъснение. Сияещият меч прониза плетената ризница под мишницата му. Младият лорд изрева от болка. Кръвта шурна през стоманеното плетиво, кипна от студа и червените капки заблестяха – като пламъци по вледенения сняг. Сир Веймар отри пръсти в хълбока си и ръкавицата му от къртича кожа подгизна в кръв.

Другото изрече нещо на непознат за Уил език; гласът прозвуча като пукот на лед по замръзнало езеро, а словата – като подигравка.

Сир Веймар Ройс кипна от гняв.

– За Робърт! – изрева той и се изправи озъбен. Надигна заскрежени си меч и замахна направо в посичащ удар, с цялата си тежест. Другото отби вяло.

Мечовете се докоснаха и стоманата се пръсна.

Рев прониза стаения нощен лес; дългият меч се пръсна на стотици късчета и те се разлетяха като дъжд от игли. Ройс падна на колене, изкрещя и закри очите си. От пръстите му бликна кръв.

Зрителите тръгнаха напред като един. Като по сигнал. Мечовете се надигнаха и в мъртвешката тишина се започна сеч. Касапница. Светлите остриета разсичаха ризницата като коприна. Уил затвори очи. Чуваше само гласовете им далече долу – смях, рязък като трошачи се ледени висулки.

Когато събра смелост да погледне отново, бе изтекло много време и долу беше пусто.

Остана на дървото. Почти не смееше да диша. А луната бавно се местеше по черното небе. Накрая се смъкна, със схванати мускули и безчувствени от студа пръсти.

Тялото на Ройс лежеше по очи в снега, с една ръка изпъната напред. От дебелилото самурено наметало бяха останали жалки дрипи. Едва сега, проснат така, мъртъв, човек можеше да види колко е млад. Момче.

На няколко стъпки встрани Уил намери останалото от меча. Върхът му се беше пръснал и огънал като дърво, поразено от мълния. Уил коленичи, огледа се предпазливо и го вдигна. Щеше да му послужи за доказателство. Гаред щеше да разбере. Ако не той, то поне Стария мечок Мормон или майстер Емон. Дали Гаред още чакаше при конете? Трябваше да побърза.

Уил стана. Пред него се изправи сир Веймар Ройс.

Фините му дрехи бяха разкъсани, лицето му – безформена маса. Отломка от меча бе разцепила слепия бял гледец на лявото око. Дясното око беше отворено. Зеницата грееше синя. Виждаше. Безчувствените пръсти на Уил изпуснаха скършения меч и той затвори очи да се помоли. Дългите, нежни длани го погалиха по бузата и го стиснаха за гърлото. Бяха облечени в най-фината къртича кожа и подгизнали от кръв, но допирът им беше смразяващ.

БРАН

Утрото бе изгряло ясно и студено, с онази хрупкавина, която предвещава края на лятото. Тръгнаха още на зазоряване, за да видят как ще отсекаат главата на едного. Бяха всичко двадесет души, сред тях и Бран. Яздеше обзет от нервна възбуда. За пръв път го признаваха за достатъчно голям да тръгне с лорд татко си и братята си и да присъства на кралското правосъдие. Беше в деветата година на лятото. Седмата от живота на Бран.

Човекът беше откаран извън малкото укрепление сред хълмовете. Роб смяташе, че е дивак, заклел меча си на Манс Райдър, краля оттатък Вала. Само от мисълта Бран настръхваше. Помнеше приказките на баба Нан край огнището. Жестоки хора са диваците, разказваше тя. Отвличат в робство, колят и крадат. Пируват с великани и гноми, крадат момиченца посред тъмна доба и лочат кръв от лъскави рогове. А жените им си лягат с Другите в Дългата нощ, и раждат изчадия, получовешки същества.

Но мъжът, когото завариха с вързани за стената на укреплението ръце и крака в очакване на кралското правосъдие, се оказа немошен старец, не по-висок от Роб. Беше загубил двете си уши и един пръст от студа, и беше целият облечен в черно, също като братята от Нощния страж, само дето кожата по тялото му бяха дрипави и мръсни.

Парата от човешки и конски дъх се смесваше в мразовитото утро. Лорд татко му нареди да свалят нещастника от стената. Довлякоха го пред тях. Роб и Джон седяха вкочанени на конете си, а Бран между тях на понито. Мъчеше се да изглежда по-голям и да се прави, че уж тези работи ги е виждал и преди. През отворената порта на укреплението лъхна вятър. Над главите им заплющя знамето със знака на Старките, владетелите на Зимен хребет: сиво вълчище в бяг през заледено поле.

Таткото на Бран седеше строг на коня и вятърът развяваше дългата му кестенява коса. Късо подстриганата му прошарена брада го правеше по-стар от тридесет и двете му години. Днес сивите му очи гледаха мрачно и той въобще не приличаше на човека, който ще седне вечер пред камината и тихо ще ти заразправя за времената на героите и за горските чеда. Сякаш бе подменил лицето на бащата с това на лорд Старк, господаря на Зимен хребет, помисли Бран.

В мразовитото утро прозвучаха някакви въпроси и се чуха някакви

отговори, но след това Бран така и не можа да си спомни за какво стана дума. Накрая лорд татко му заповяда нещо и двама от охраната повлякоха дрипавия мъж към габървия пън на сред площада. Притиснаха главата му върху коравото черно дърво. Лорд Едард Старк слезе и повереникът му Теон Грейджой му поднесе меч. „Лед“, така се казваше мечът. Беше широк колкото мъжка длан и по-висок дори от Роб. Беше от валирианска стомана, изкован с магия, по-тъмен и от пушек. Нямахме нищо по-остро от валирианската стомана.

Татко му свали ръкавиците и ги подаде на Джори Касел, капитана на домашната гвардия. Стисна Лед с двете си ръце и изрече:

– В името на Робърт от рода Баратеон, първия с това име, крал на андалите, на Ройнар и на Първите, повелител на Седемте кралства и пазител на владенията, според клетвата на Едард от рода Старк, владетеля на Зимен хребет и Пазителя на Севера, осъждам те на смърт. – И вдигна огромния меч високо над главата си.

Джон Сняг, незаконният брат на Бран, се приближи до него и му прошепна:

– Дръж здраво юздата на понито. И не отвърщай поглед. Татко ще разбере, ако го направиш.

Бран държеше здраво юздите на понито и не отвърна поглед.

С един-единствен сигурен удар баща му отсече главата на човека. Кръвта, червена като лятно вино, плисна по белия сняг. Един от конете се изправи на задните си крака и се наложи да го укротят, за да не побегне. Бран не можеше да откъсне очи от кръвта. Снегът около пъна я изпи жадно и почервения пред погледа му.

Главата отскочи, удари се в един дебел корен и се изтърколи. Спря до краката на Грейджой. Теон беше дълъг, мършав деветнадесетгодишен младеж и всичко на този свят му беше смешно. Изсмя се, пхна носа на ботуша си под главата и я изрита.

– Магаре – измърмори Джон. Грейджой не го чу. Джон сложи ръка на рамото на Бран и момчето извърна очи към незаконния си брат. – Ти се справи добре. – Кимна му сурово. Четиринадесетгодишен, Джон беше вече старо куче в правосъдието.

По дългия път назад към Зимен хребет като че ли стана по-студено, въпреки че вятърът беше замрял и слънцето се бе издигнало високо в небето. Бран яздеше с братята си далече пред главната група и понито му се напъваше да не изостава от конете им.

– Дезертърът издъхна храбро – каза Роб. Той беше едър, с широки рамене и растеше с дни. Приличаше на майка им – светла кожа,

червено-кафява коса и сини очи като рода на Тъли от Речен пад. – Поне имаше кураж.

– Не – промълви тихо Джон Сняг. – Не беше кураж. Той си беше умрял от страх, Старк.

Очите на Джон бяха толкова тъмносиви, че изглеждаха почти черни, но нищо не им убягваше. Беше на годините на Роб, а по нищо не приличаше на него. Джон беше мършав, а Роб – мускулист; Джон тъмен, а Роб светлокож; Джон – гъвкав и пъргав, Роб – силен и мълниеносен.

Роб не обърна внимание.

– Другите да му вземат очите – изруга той. – Добре си умря човекът. На бас, че ще те надбягам до моста.

– Давай – отвърна Джон и срита коня си в хълбоците. Роб отново изруга, последва го и двамата препуснаха в галоп по пъртината: Роб – със смях и викове, Джон – мълчалив и напрегнат. Копитата на конете им замятаха снежни парцали по пътя.

Бран не се и опита да ги последва. Понито нямаше да издържи. Беше видял очите на дрипавия мъж и мислеше за тях. Не след дълго смехът на Роб заглъхна и лесът отново се смълча.

Потънал в мислите си, не чу кога останалите го настигнаха и татко му се изравни с него.

– Как си, Бран? – попита го загрижено.

– Добре, татко. – Бран вдигна глава. Загърнат в дебелиите кожи, лорд татко му се извисяваше като великан до него на сивия боен жребец. – Роб казва, че човекът умрял храбро, но според Джон се е страхувал.

– А според теб? – попита баща му.

Бран се замисли.

– Може ли човек да е храбър дори когато го е страх?

– Единствено тогава човек може да е храбър – отвърна баща му. – Разбра ли защо го направих?

– Беше дивак – каза Бран. – Те отвличат жени и ги продават на Другите.

Лорд татко му се засмя.

– Баба Нан пак ти е разправяла приказки. Всъщност той беше клетвопрестъпник, дезертър от Нощния страж. Те са най-опасни. Дезертърът знае, че заловят ли го, е обречен, и няма да се поколебае пред никакво престъпление, дори най-долното. Но ти не ме разбра. Въпросът беше не защо човекът трябваше да умре, а защо аз трябваше да го направя.

На това Бран нямаше готов отговор.

– Крал Робърт си има палач – отвърна колебливо.

– Така е – съгласи се баща му. – Както и кралете Таргариен преди него. Но нашите обичаи са древни. Кръвта на Първите все още тече в жилите на Старките и ние се придържаме към вярата, че който изрече присъдата, трябва да размаха меча. Щом си готов да отнемеш живота на човек, длъжен си да го погледнеш в очите и да чуеш последните му думи. А ако не можеш да го понесеш, то тогава човекът може би не заслужава да умре.

– Един ден, Бран, ти ще станеш знаменосец на Роб, ще държиш ци-тадела в името на своя брат и краля, и правосъдието ще легне на плещите ти – продължи той. – Когато дойде този ден, не бива да изпитваш удоволствие от това, но не трябва и да извърщаш очи. Владетел, който се крие зад платени палачи, скоро забравя какво е смъртта.

В този миг Джон се появи отново на билото на хълма пред тях.

– Татко, Бран, елате бързо да видите какво намери Роб! – И отново изчезна.

Джори се приближи зад тях.

– Неприятност ли, милорд?

– Несъмнено – отвърна лорд татко му. – Да видим каква беля са ни спретнали пак синовете ми. – И подкара в тръс. Джори, Бран и останалите поеха след него.

Завариха Роб на брега на реката от северната страна на моста. До него Джон все още седеше на коня си. В последния лунен кръг на късното лято снеговете бяха дълбоки. Роб стоеше затънал до колене в белотата. Беше отметнал качулката и косата му блестеше на слънцето. Притискаше нещо до гърдите си. Момчетата си говореха приглушено и много възбудено.

Конниците поеха предпазливо през преспите, напипвайки скрития под бялата пелена неравен терен. Джори Касел и Теон Грейджой стигнаха първи при момчетата. Грейджой се шегуваше през смях. Изведнъж гласът му секна.

– Богове! – възкликна той и се люшна на седлото, мъчейки се да извади меча.

Мечът на Джори вече беше изваден.

– Роб, хвърли го! – извика той, а конят му се изправи на задните си крака и зацвили.

Роб се ухили и вдигна очи от вързопа до гърдите си.

– Няма да те ухапе. Мъртва е, Джори.

Бран изгаряше от любопитство. Тъкмо щеше да пришпори понито, когато татко му разпореда да слязат при моста и да се приближат пеша. Бран скочи и се затича. Джон, Джори и Теон Грейджой също наскочаха.

– Какво, в името на седемте ада, е това? – попита Грейджой.

– Вълк – отвърна Роб.

– Изрод – извика Грейджой. – Виж го само колко е голям.

Бран крачеше към брат си, потънал до кръста в дълбоката пряспа, а сърцето му се блъскаше в гърдите. Полузаровено в окървавения сняг, в пряспата лежеше мъртво огромно черно туловище. Козината му се бе вледенила и от нея като женско благовоние лъхаше сладникавата миризма на леш. Бран зърна озъбената пожълтяла муцуна и слепите очи, по които пълзяха личинки. Но това, от което ахна, бе големината – звярът бе по-голям от понито му, два пъти по-голям от най-едрата хрътка в ловната хайка на баща му.

– Не е изрод – каза кротко Джон. – Вълчище е. Те стават по-големи от другите.

– От двеста години никой не е виждал вълчище откъм южната страна на Вала – каза Теон Грейджой.

– Аз обаче го виждам с очите си – отвърна Джон.

Бран откъсна очи от звяра. И чак тогава погледна вързопчето в ръцете на Роб. Извика радостно и се приближи. Палето беше като топчица сиво-черна козина, все още със затворени очи. Мърдаше сляпо до гърдите на сгушилия го Роб, търсеше бозка между кожата му и жално проскимтяваше. Бран нерешително посегна.

– Ела – подкани го Роб. – Можеш да го пипнеш.

Бран протегна нервно ръка, погали го и се обърна към Джон.

– Видя ли?

Той му натика в ръцете друго кутре.

– Пет са.

Бран седна в снега и притисна вълчето до лицето си. Козината му беше мека и топла.

– Вълчища да бродят из пределите на кралството след толкова години – измърмори майстор-конярят Хълън. – Не ми харесва.

– Поличба е – каза Джори.

Баща им се намръщи.

– Това е просто един мъртъв звяр, Джори. – Но изглеждаше обезпокоен. Обиколи тялото и снегът заскърца под ботушите му. – Какво ли го е убило?

– Има нещо в гърлото ѝ – каза Роб. Чувстваше се горд, че е намерил

отговора още преди баща му да попита. – Ето там, под челюстта.

Баща му коленичи и пъкна ръка под главата на звяра. Дръпна рязко и го вдигна, така че да го видят всички. Счупен еленов рог, около стъпка дълъг, с потрошени разклонения и плувнал в кръв.

Изведнъж групата се смълча. Мъжете гледаха тревожно еленовия рог и не смееха да продумат. Дори Бран усети страха им, макар да не го разбра.

Баща му хвърли костта и отри ръцете си в снега. Гласът му разкъса омагьосаната тишина.

– Изненадан съм, че е доживяла да се окучи.

– Може и да не е – отрони Джори. – Слушал съм приказки... може да е била вече мъртва, когато кутретата са се родили.

– Родени в смърт – подхвърли друг от мъжете. – Най-лошият късмет.

– Все едно – каза Хълън. – Без друго скоро ще умрат.

Бран изхлипа отчаяно.

– Колкото по-скоро, толкова по-добре – съгласи се Теон Грейджой и извади меча си. – Подай ми зверчето, Бран.

Малкото същество се размърда до гърдите му, сякаш чу и разбра.

– Не! – проплака Бран. – Мое си е.

– Прибери меча, Грейджой – властно каза Роб, почти като баща си, с тон на владетел, какъвто щеше да стане един ден. – Ще запазим палетата.

– Не може, момче – намеси се Харвин, синът на Хълън.

– Най-милостиво е да ги убием – добави Хълън.

Бран се обърна към татко си за помощ, но той само го изгледа мрачно.

– Хълън казва истината, синко. По-добре бърза смърт, отколкото агония от студ и глад.

– Нее! – Очите му се напълниха със сълзи и той извърна лице. Не искаше да плаче пред баща си.

Но Роб се възпротиви.

– Червената кучка на сир Родрик се окучи миналата седмица. Само две кутрета оживяха. Ще има достатъчно мляко.

– Ще ги разкъса, щом се опитат да сучат.

– Лорд Старк – каза Джон. Беше странно, че нарече баща си така. Така официално. Бран го погледна с отчаяна надежда. – Палетата са пет. Три мъжки, две женски.

– Е, и?

– Вие имате пет законно родени деца – каза Джон. – Трима синове и две дъщери. Вълчището е знакът на вашия род. На децата ви е отредено да отгледат тези палета, милорд.

Бран видя как лицето на баща му се промени. Видя и как останалият мъже се спогледаха. В този момент обичаше Джон с цялото си сърце. Макар едва на седем, разбираше какво бе направил брат му. Сметката излезе точна, защото Джон изключи себе си. Беше включил момичетата и дори малкия Рикон, но не и себе си, копелето с прякор „Сняг“, прякор, какъвто обичаят повеляваше да се дава на всички от Севера, имали нещастieto да се родят без свое име. Баща им също го разбра.

– Не искаш ли пале за себе си, Джон? – тихо попита той.

– Вълчището покровителства знамената на рода Старк – изтъкна Джон. – Аз не съм Старк, татко.

Лорд татко им го изгледа замислено. Роб наруши тишината.

– Ще си го отгледам сам, татко. Ще му топя парцал в топло мляко и ще му давам да суче от него – обеща той.

– И аз! – отзова се Бран.

Лордът дълго и внимателно претегли синовете си с поглед.

– Лесно е да се каже, трудно е да се направи. Няма да позволя да губите времето на слугите с това. Щом толкова искате тези палета, ще ги храните сами. Ясно ли е?

Бран припряно закима. Вълчето се размърда в ръцете му и го близна по лицето с топлия си език.

– Трябва и да ги дресирате – добави баща им. – Дължни сте. Кучкарят на замъка няма да се занимава с тези страшилища, това ви го обещавам. И боговете да са ви на помощ, ако ги изоставите, ако ги направите жестоки или ги обучите лошо. Това не са псета, да си просят боя и да се изсулват от един ритник. Вълчището ще изтръгне човешка ръка от рамото толкова леко, колкото едно псе ще убие плъх. Сигурни ли сте, че още го искате?

– Да, татко – отвърна Бран.

– Да – потвърди Роб.

– Въпреки грижите ви, палетата бездруго може да си умрат.

– Няма да умрат – каза Роб. – Няма да им позволим.

– Тогава ги задръжте. Джори, Дезмънд, приберете останалите кутрета. Време е да се връщаме в Зимен хребет.

Едва когато се качиха на конете и тръгнаха, Бран си позволи да види сладкия дъх на победата. Паленцето се беше стусило под кожестите му дрехи на топло и сигурно за дългия път към дома. Бран се

замисли какво име да му даде. По средата на моста Джон изведнъж дръпна юздите.

– Какво има, Джон? – попита лорд татко им.

– Не чухте ли?

Бран чуваше само шумоленето на вятъра в дърветата, тропота на копитата по дървените греди и скимтенето на гладното кутре. Но Джон се вслушваше в нещо друго.

– Ето там – посочи той, обърна коня и препусна в галоп назад по моста. Видяха как скочи от седлото до мъртвото вълчище в снега и коленичи. След малко препусна отново към тях, усмихнат.

– Сигурно е пропъзляло по-далече от другите – каза Джон.

– Или е довлечено настрана – каза баща им, загледан в шестото пале. Беше с бяла козина, докато всички останали от котилото бяха тъмни. Очите му бяха червени като кръвта на дрипавия мъж, издъхнал същата заран. На Бран му се стори много странно, че само неговите очи бяха отворени, докато другите пет все още бяха слепи.

– Албинос – подхвърли с насмешка Теон Грейджой. – Това ще умре по-бързо и от другите.

Погледът, с който Джон Сняг отвърна на повереника на баща си, беше смразяващ.

– Не мисля, Грейджой. То е мое.

КЕЙТЛИН

Кейтлин не обичаше тази гора на боговете.

Беше родена в дома Тъли, в Речен пад далече на юг, на Червената вилка на Тризъбеца. Гората на боговете там бе градина, слънчева и въздушна, и високите червени секвои мятаха пъстрите си сенки над звънливите поточета, птици пееха в закътаните си гнезда, а въздухът ухаеше на билки и диви цветя.

Не такъв бе лесът, обитаван от боговете на Зимен хребет. Мрачно, диво място, три акра древна гора, непокътната през десетте хиляди години, откакто се издигаше мрачният замък. Яки смърчове със сивозелени игли или могъщи дъбове, или габър, древни като самото владение. Тук дебелиите черни стволоче се трупаха нагъсто, а кривите им клони образуваха плътен саван отгоре и зли коренища се сплитаха в дълговечна борба под рехавата почва. Това място тънеше в тишина. В него бродеха сенки, а боговете, които го обитаваха, бяха безименни.

Но тя знаеше, че тази нощ ще намери тук своя съпруг. Всеки път, след като отнемеше човешки живот, той търсеше покой в гората на боговете.

Кейтлин бе помазана със седемте масла и вретена в светлата дъга, изпълваща Великата септа на Речен пад. Беше от Вярата – като баща си, дядо си и неговия баща преди това. Нейните богове си имаха имена и лицата им й бяха близки като лицата на родителите й. Култът включваше септон с кадилница, мирис на тамян, седморъб кристал, оживял от светлина и гласове, извисени в песен. Домът Тъли си поддържаше своя гора на боговете като всички могъщи родове, но тя бе само място за разходки, за четене или да полежиш на слънце. Култът беше за септата.

Заради нея Нед бе построил малка септа, където да може да пее пред седемте божии лица. Но кръвта на Първите още течеше в жилите на рода Старк и неговите богове бяха старите, безименните, безликите богове на зелените гори, които бяха делили с изгубилите се горски чеда.

Сред дъбравата, над вира с черна и студена вода призрачно се скланыше призрачно дърво. Нед го наричаше „дървото на сърцето“. Древният му ствол беше бял като кост, а листата му – като хиляда кървави шепи. В могъщия дънер бе издялан образ с удължени, тъжни черти. Дълбоко издълбаните му очи светеха, почервенели от изсъхналата мязга и някак странно се вираха. Тези очи бяха стари, по-стари от самия замък на

Зимен хребет. Бяха свидетели как Брандън Строителя е положил първия камък, ако приказките бяха верни; гледали бяха как гранитните стени се издигат наоколо. Разправяха, че горските чеда са издялали тези ликове в зората на вековете, преди идването на Първите през Тясното море.

На юг последните призрачни дървета бяха изсечени и изгорени преди хиляда години, освен на Острова на ликовете, където зелените хора все още бяха мълчаливо. Тук нагоре беше друго. Тук всеки замък си имаше гора на боговете, всяка гора на боговете си имаше своето дърво на сърцето и всяко дърво на сърцето – своя лик.

Кейтлин намери съпруга си под него, седнал на покрития с лишей камък. Мечът Лед лежеше в скута му и той го чистеше в тези води, черни като нощ. Хилядогодишен хумус се бе сплъстил под дърветата и поглъщаше шума на стъпките ѝ, но червените очи на призрачното дърво я проследиха.

– Нед – промълви тя.

Той вдигна глава към нея.

– Кейтлин? – Гласът му беше чужд и далечен. – Децата къде са?

Винаги все това питаше.

– В кухнята. Карат се за имената на вълчетата. – Тя просна пелерината си върху горския мъх и седна до езерото с гръб, опрян на призрачното дърво. Усещаше как червените очи я гледат, но се помъчи да ги забрави. – Аря вече си го обикна, а Санса е очарована, но Рикон още се двоуми.

– Страх ли го е? – попита Нед.

– Малко – призна тя. – Той е само на три години.

Нед се намръщи.

– Трябва да се научи да се справя със страховете си. Няма да е все на три. А зимата иде.

– Да – съгласи се Кейтлин.

Думите както винаги я вледениха. Думите на рода Старк. Всеки знатен род си имаше свои думи. Семейно мото. Темел. Своеобразна молитва. Кънтяха думите за чест и слава, обещаваха лоялност и доблест, къляхяха се във вяра и кураж. Всички, но не и думите на Старк. „Зимата иде“, гласяха думите на Старк. И не за пръв път тя се замисли колко странни бяха тези хора на Севера.

– Човекът издъхна добре, признавам му го – каза Нед. В едната си ръка държеше намаслено парче кожа. Плъзна го леко по големия меч, за да излъска тъмния метал до сив блясък. – Радвам се за Бран. Можеш да се гордееш с Бран.

– Винаги съм се гордяла с Бран – отвърна Кейтлин, загледана в меча на коленете му. Гледаше как мазната кожа го гали и виждаше ивичките по стоманата, там където металът бе огъван на сто пласта при коването. Кейтлин не хранеше никаква обич към мечовете, но не можеше да отрече, че Лед притежава своя красота. Беше изкован във Валирия, още преди Ориста да се стовари над старата Свободна твърд, когато ковачите се бяха трудили над своя метал не само с чукове, но и със заклинания. Беше на четиристотин години и все толкова остър, както в деня на изковаването му. Носеше името си от друг, още по-стар, наследство от века на героите, когато Старките били крале на Севера.

– Четвъртият за тази година – отрони Нед. – Нещастникът бе почти обезумял. Нещо така го беше ужасило, че думите ми не стигнаха до него. – Въздъхна. – Бен пише, че мощта на Нощния страж е спаднала хилядократно. Не са само дезертърствата. Губят хора и при обходите.

– Диваците ли?

– Кой друг? – Нед вдигна Лед пред очите си и огледа дългото острие. – И ще става по-лошо. Може да дойде ден, в който няма да ми остане избор, освен да призова знамената и да тръгна на север, за да се спра с този „крал отвъд Вала“ веднъж и завинаги.

– Отвъд Вала? – Кейтлин потръпна и Нед забеляза уплахата на лицето ѝ.

– Манс Райдър няма с какво да ни уплаши.

– По-мрачни неща има отвъд Вала. – Тя извърна поглед назад към дървото на сърцето, към светлата кора и червените очи – дебнещи, слушащи, потънали в бавната си, дълговечна мисъл. Той се усмихна ласкаво.

– Много слушаш приказките на баба Нан. „Другите“ са мъртви като горските чеда, изчезнали са преди осем хиляди години. Майстер Лувин ще ти каже, че никога не са живели. Жив човек никога не ги е виждал.

– До тази сутрин жив човек не беше виждал и вълчище – напомни му Кейтлин.

– Ако имам капка ум в главата, не би трябвало да споря с човек от рода Тъли – усмихна се той примирено. Лед бавно се хлъзна в ножницата. – Но не си дошла тук да ми разправяш бебешки приказки. Какво има, скъпа?

Кейтлин стисна ръката на съпруга си.

– Новините днес са скръбни, милорд. Не исках да те безпокоя преди да се пречистиш. – Нямахме как да омокоти удара и затова му го каза направо. – Толкова съжалявам, обич моя. Джон Арин е мъртъв.

Очите му се възряха в нейните и тя разбра колко тежко го прие. Знаеше, че ще е така. На младини Нед беше отхранен в Орлово гнездо и бездетният лорд Арин бе станал втори баща за него и приятеля му и повереник Робърт Баратеон. Когато обезумелият крал Ерис II Таргариен бе поискал главите им, владетелят на Орлово гнездо бе вдигнал на бунт знамената си с лунния сърп и сокола, вместо да предаде онези, които се беше заклел, че ще закриля.

И един ден, преди четиринадесет години, този втори баща му беше станал и баджанак, когато той и Нед пристъпиха заедно в септата при Речен пад, за да се венчаят за две сестри – дъщерите на лорд Хостър Тъли.

– Джон... Сигурно ли е?

– Писмото носи кралския печат и е с почерка на самия Робърт. Казва, че лорд Арин е издъхнал бързо. Дори майстер Пицел е бил безпомощен. Поднесъл му е маковия сок и Джон не е страдал дълго.

– Слаба утеха. – Тя усети скръбта на лицето му, но той и този път помисли първо за нея. – А сестра ти? И момчето на Джон? За тях какво?

– В писмото се казва само, че са добре и са се върнали в Орлово гнездо – каза Кейтлин. – Жалко, че не са отишли в Речен пад. Орлово гнездо е високо и самотно място. Винаги е било място на съпруга ѝ, не нейно. Споменът за лорд Джон ще витае там във всеки камък. Добре познавам сестра си. Тя има нужда от утехата на семейство и приятели.

– Чичо ти е в Долината, нали? Чух, че Джон го е провъзгласил за рицар на Портата.

Кейтлин кимна.

– Бриндън ще направи каквото може за нея, както и за момчето. Това е някаква утеха, но все пак...

– Иди при нея – подкани я Нед. – Вземи децата. Напълни залите ѝ с шум, с детска глъч и смях. Момчето ѝ се нуждае от близостта на други деца, а и Лиза няма да е сама в скръбта си.

– Стига да можех – въздъхна Кейтлин. – Писмото съобщава и друго. Кралят е тръгнал за Зимен хребет, за да се види с теб.

Нед не схвана веднага думите ѝ, но щом ги осъзна, мракът избяга от очите му.

– Робърт е тръгнал насам?

Тя кимна и по лицето му пробяга усмивка.

Кейтлин съжали, че не може да сподели радостта му. Но беше чула приказките из двора. Вълчище, намерено мъртво в снега, със счупен в гърлото на звяра еленов рог. Страхът се гърчеше в стомаха ѝ като змия,

но тя се насили да се усмихне на мъжа, когото обичаше. На мъжа, който не вярваше в поличби.

– Знаех си, че това ще те зарадва. Трябва да известим брат ти на Вала.

– Да. Разбира се. Бен ще иска да е тук. Трябва да кажа на майстер Лувин да прати най-бързата си птица. – Нед се надигна и ѝ подаде ръка. – Проклетие, колко години минаха? И само това ли е съобщил? Казва ли поне колко души е свитата му?

– Според мен трябва да са поне сто рицари, с всичките им слуги и още толкова свободни конници. С тях са тръгнали Церсей и децата.

– Робърт няма да бърза заради тях – каза той. – Толкова по-добре. Така ще ни остане повече време да се подготвим.

– Братята на кралицата също са в свитата.

Нед отвърна с гримаса. Кейтлин знаеше, че не храни голяма любов към семейството на кралицата. Родът Ланистър от Скалата на Кастърли твърде късно бе подкрепил каузата на Робърт, едва когато победата му се оказа почти сигурна, и той никога нямаше да им го прости.

– Е, щом цената за компанията на Робърт е натрапничеството на Ланистъррови – така да е. Робърт, изглежда, е повел половината си двор.

– Където тръгне кралят, кралството го следва – отвърна тя.

– Добре е, че ще видим децата. Най-малкият им беше още сукалче на бозката на Ланистърката, когато го видях последния път. Вече трябва да е на... колко, пет?

– Принц Томен е на седем – срыза го тя. – На годините на Бран. Моля те, Нед, дръж си езика. „Ланистърката“ ни е кралицата и гордостта ѝ, казват, крепне с всяка изминала година.

Нед стисна ръката ѝ.

– Ще трябва да вдигнем пир, разбира се. С певци. А Робърт ще поиска да излезем на лов. Ще трябва да пратя Джори с почетна гвардия на юг да ги срещне на кралския път и да ги придружи дотук. Богове, как ще нахраним толкова хора? И вече тръгнал, казваш? Проклет да е и той, и скапаната му кожица кралска.

ДЕНЕРИС

Брат ѝ вдигна роклята да я види.

– Каква прелест. Пипни я. Хайде. Погали тъканта.

Дани я докосна. Платът беше толкова гладък, че се стичаше през пръстите ѝ като вода. Не помнеше да е носила някога нещо толкова меко. Това я изплаши и тя си дръпна ръката.

– Наистина ли е моя?

– Дар от магистър Илирио – усмихна се Визерис. Тази вечер брат ѝ беше в добро настроение. – Цветът ще открои виолета на очите ти. Освен това ще имаш и злато, и всякакви скъпоценности. Илирио обеща. Тази нощ ще приличаш на истинска принцеса.

„Принцеса“, помисли Дани. Беше забравила какво е. Всъщност никога не беше го знаела.

– Но защо ни подарява толкова много? – попита тя. – Какво иска той от нас?

От половин година живееха даром в къщата на магистъра, ядяха храната му и слугите му ги глезеха. Дани беше тринадесетгодишна – вече достатъчно голяма, за да знае, че такива дарове винаги си имат цена. Особено тук, в свободния град Пентос.

– Илирио не е глупак – каза Визерис. Той беше на двадесет. Висок и слаб, с нервно потръпващи ръце и трескав поглед в светлите люлякови очи. – Магистърът знае, че няма да забравя приятелите си, когато си върна трона.

Дани замълча. Магистър Илирио търгуваше с подправки, скъпоценни камъни, драконова кост и с други, не толкова приятни неща. Разправяха, че имал приятели във всичките девет свободни града, та дори и отвъд тях, във Вее Дотрак и в приказните земи покрай Нефритово море. Разправяха също така, че е способен с охота да продаде и най-добрия си приятел срещу подходяща цена. Дани се вслушваше в приказките по улицата и чуваше тези неща. Но беше достатъчно умна, за да не задава въпроси на брат си, докато той плетеше паяжината на мечтите си. Разневеше ли се, ставаше ужасен. Визерис наричаше това „събуждането на дракона“.

Брат ѝ окачи роклята до вратата.

– Илирио ще прати робини да те изкъпят. Гледай да измениш добре тази воня от конюшните. Хал Дрого си има хиляда коня, но тази нощ

иска да яхне друг вид кобила. – Изгледа я критично. – Каква си се смъкнала. Я се изправи. – Хвана раменете ѝ и ги избута назад. – Нека да видят, че вече имаш женско тяло. – Пръстите му погалиха леко напъпчили-те ѝ гърди и стиснаха едното зрънце. – Тази нощ няма да ме изложиш. Ако ме провалиш, ще патиш. Не искаш драконът да се събуди, нали? – Пръстите му я ощипаха болезнено през грубата тъкан на нощната риза. – *Нали?*

– Няма – отвърна покорно Дани.

Брат ѝ се усмихна.

– Добре. – Погали косата ѝ почти с нежност. – Когато напишат историята на моето царстване, сладка ми сестричке, ще кажат, че е започнало тази нощ.

Щом той излезе, Дани отиде до прозореца и се загледа тъжно към водите на залива. Пред залязващото слънце се очертаваха черните силуети на квадратните тухлени кули на Пентос. Макар и отдалече, чуваше се песента на червените жреци, запалили нощните си огньове, и веселите викове на дрипавите хлапета, играещи отвъд стените на имението. За миг ѝ се дощя да е навън с тях, боса, задъхана и парцалива, без никакво минало и бъдеще, и без този пир в резиденцията на Хал Дрого, на който трябваше да се яви.

А някъде отвъд слънчевия залез, оттатък Тясното море, се простираще земя със зелени хълмове, цветни поля и големи буйни реки. Там, сред величествени синьо-сиви планини, се издигаха кули от черен камък и тежки рицари препускаха на битка под знамената на своите владетели. Дотраките наричаха тази земя „Реш Андали“, земята на андалите. В свободните градове говореха за Западняци и за Кралствата на залеза. Брат ѝ използваше по-простичко име. „Нашата земя“, казваше той. За него тези думи бяха като молитва. Ако ги изрече достатъчно много пъти, боговете със сигурност щяха да ги чуят.

– Наша е по кръвно право. Отнета ни е с вероломство, но пак си е наша. О, не, не можеш да откраднеш от дракона. Драконът помни.

Драконът сигурно помнеше, но не и Дани. Никога не бе виждала тази земя, за която брат ѝ твърдеше, че е тяхна, тези владения отвъд Тясното море. Тези места, за които ѝ говореше – Скалата на Кастърли, Орлово гнездо, Планински рай и Долината на Арин, Дорн и Острова на ликовете – за нея те бяха само думи. Когато побягнали от Кралски чертог, за да се спасят от настъпващите пълчища на Узурпатора, Визерис бил осемгодишно момче, но Денерис – едва зародиш в майчината си утроба.

Въпреки това Дани понякога си представяше как е било. Толкова често го разказваше брат ѝ. Среднощното бягство от Драконов камък и лунното сияние по черните корабни платна. Как брат ѝ Регар се сразил с Узурпатора в окървавените води на Тризъбеца и загинал заради жената, която обичал. Опустошаването на Кралски чертог от едни, които Визерис наричаше „псетата на Узурпатора“ – лордовете Ланистър и Старк. Как принцеса Еля Дорнска се молела за милост, когато изтръгнали от гърдите ѝ наследника на Регар и го убили пред очите ѝ. Как лъскавите черепи на последните дракони гледали слепи от стените на тронната зала, когато Кралеубица посякъл гърлото на баща им със златен меч.

Родена бе на Драконов камък девет луни след бягството им, докато бесният летен щурм се мъчел да разреде островната твърд. Казаха, че този щурм бил нещо ужасно. Флотата на Таргарен, останала на котва, била разбита в скалния бряг и огромни каменни блокове били откъснати от парапетите и запокитени в побеснелите води на Тясното море. Майка им издъхнала при раждането ѝ. За това Визерис никога нямаше да ѝ прости.

Не помнеше и Драконов камък. Побягнали отново, преди братът на Узурпатора да отплава след тях с новопостроената си флота. Дотогава от техните Седем кралства им останал само Драконов камък, древното седалище на рода им. Но нямало да остане за дълго. Гарнизонът бил готов да ги предаде на Узурпатора, но една нощ сир Вилем Дари с четири-ма верни мъже нахлул в детската, отмъкнал и двамата заедно с кърмачката ѝ и отплавал с тях под прикритието на нощта към спасителния бряг на Браавос.

Тя помнеше смътно сир Вилем – едър като мечок мъж с посивяла коса, вече полусляп, който ревеше гърлено и раздаваше заповеди от болничното си ложе. Слугите тръпнеха от ужас пред него, но винаги беше мил с Дани. Наричаше я „малката ми принцеса“ и „милейди“, а дланите му бяха меки като стара кожа. Но така и не стана повече от постелята и миризмата на болест не го напускаше денем и нощем – топла, влажна, гнусно сладникава миризма. Това беше когато живеела в Браавос, в голямата къща с червената врата. Там Дани си имаше своя стая, с лимоново дръвче пред прозореца. След като сир Вилем умря, слугите бяха изпокрали малкото пари, които им бяха останали, и скоро ги изгониха от голямата къща. Дани плака, когато червената врата се затръшна след тях завинаги.

След това скитаха от Браавос до Мир, от Мир до Тирош, после до Кохор, Волантис и Лис, без да се задържат дълго на едно място. Брат ѝ

не го позволяваше. Наетите от Узурпатора ножове ги преследвали, настояваше той, макар че Дани така и не видя някой от тях.

Отначало магистрите, архонтите и търговските принцове посрещаша с радост в домовете си и на трапезите си последните от рода Таргариен. Но годините минаваха, Узурпаторът продължаваше да си седи на Железния трон, вратите пред тях започнаха да се затварят и животът им ставаше все по-жалък. Преди няколко години се принудиха да разпродадат последните си съкровища и сега дори последната монета, получена от майчината им корона, си беше отишла. По уличките и пивниците из Пентос наричаха брат й „кряля-просяк“. Дани не искаше и да знае как наричат нея.

– Един ден ще си върнем всичко, сладка ми сестричке – често й обещаваше той. Понякога ръцете му се разтреперваха, щом заговореше за това. – Скъпоценностите и коприните, Драконов камък и Кралски чертог, Железния трон и Седемте кралства – всичко, което са ни взели ще си го върнем.

Визерис живееше само заради този ден. Всичко, което Денерис искаше да й върнат, бе голямата къща с червената врата, лимоненото дръвче пред прозореца и детството, което така и не бе познала.

На вратата леко се почука.

– Влез – каза Дани и се извърна от прозореца.

Влязоха две от слугините на Илирио. Поклониха се и се захванаха за работа. Бяха робини – подарък от един от многобройните дотракски приятели на магистъра. В свободния град Пентос не съществуваше робство, но въпреки това бяха робини. Старицата – ниска и сива като мишка – не отронваше и дума, но затова пък момичето не си затваряше уста. Тя беше фаворитката на Илирио – русокоса и синеока шестнадесетгодишна мръсница, която постоянно дърдореше, докато работи.

Напълниха ваната й с гореща вода от кухнята и сипаха благовонни масла. Момичето издърпа грубата памучна риза над главата на Дани и й помогна да влезе във ваната. Водата пареше, но Денерис нито трепна, нито извика. Обичаше горещото. Караше я да се чувства чиста. А и брат й все повтаряше, че за Таргариен никога не е достатъчно горещо.

– Нашият род е на дракона – обичаше да казва той. – Огънят е в кръвта ни.

Старицата мълчаливо изми дългата й, светла като сребро коса и грижливо зареса полепналите кичурчета. Момичето триеше гърба и краката й, без да спира да я уверява какъв късмет е извадила.

– Дрого е толкова богат, че дори робите му носят златни

нашийници. Сто хиляди мъже яздят в неговия *халазар*, а палатът му във Вее Дотрак има двеста стаи и врати от яко сребро. – И още и още. Колко красив мъж бил този хал, колко висок и свиреп, неустрашим в битка, как бил най-добрият ездач, качвал се някога на конски гръб, а в стрелбата с лък бил като демон. Денерис мълчеше. Винаги беше смятала, че когато порасте, ще се омъжи за Визерис. От векове насам Таргариените се женеха брат и сестра, откакто Егон Завоевателя бе взел за своя невеста сестра си Ренис. Родословието трябва да се пази чисто, хиляда пъти й беше казвал Визерис; тяхна била кралската кръв, златната кръв на древна Валирия, кръвта на дракона. Драконите не се съчетавали с полските зверове и Таргариен нямало да смесят кръвта си с по-долни хора. Но ето че сега Визерис бе намислил да я продаде на един чужденец, варварин.

След като се изкъпа, робините й помогнаха да излезе от водата и я загърнаха с мека кърпа да се подсуши. Момичето вчеса косата й с четка, докато не заблестя като разтопено сребро, а старицата я намаза с парфюм, ухаещ на дъхави цветя, брани по дотражките поля, по капчица на двете китки, зад ушите, на връхчетата на гърдите и още една, студена на устните между краката й. Облякоха й тънкото прозрачно долнище, пратено от магистър Илирио, после роклята – тъмносиня коприна, да изпъкне виолетът на очите й. Момичето сложи златните сандали на краката й, а старицата закрепил в косата й тиара и сложи на китките й златни гривни с аметисти. Накрая дойде ред и на наниза – тежка златна торква с всечени в нея древни валириански глифове.

– Сега си истинска принцеса – промълви с възхита момичето, след като приключиха. Дани се погледна в посребреното огледало, предвидливо осигурено от Илирио. „Принцеса“, помисли, но си спомни приказките на момичето как Хал Дрого бил толкова богат, че и робите му носели златни нашийници. Испита внезапен мраз и кожата по голите й ръце настръхна.

Брат й чакаше в хладното преддверие, седнал на ръба на фонтана, и ръката му шареше разсеяно във водата. Стана, щом тя се появи, и я огледа критично.

– Я застани ей там. Обърни се. Така. Добре. Изглеждаш...

– Царствено – каза магистър Илирио и пристъпи през сводестия портал.

Движеше се с удивително за толкова едър човек изящество. Докато крачеше, тлъстите меса се тресяха под широките му копринени дрехи с цвят на пламък. На всеки пръст блестяха скъпоценни камъни, а слугата му така бе намазал раздвоената му жълта брада, че блестеше като чисто

злато.

– Дано Господарят на Светлината те обсипе с благословиите си в този прещастлив ден, принцесо Денерис. – Магистърът взе ръката ѝ, сведе глава в поклон и оголи пожълтели зъби под златната си брада. – Тя е като видение, ваша милост – обърна се той към брат ѝ. – Видение. Дрого ще бъде омаян.

– Много е кльошава – изсумтя Визерис. Косата му, също толкова сребристо светла като нейната, беше прибрана зад тила и стегната с брошка от драконова кост. Прическата му придаваше суровост, откроявайки ъгловатите черти на издълженото му, мършаво лице. Той отпусна ръка на дръжката на меч, който Илирио му беше заел. – Сигурен ли си, че Хал Дрого харесва толкова млади жени?

– Кръвта ѝ вече е текла. Достатъчно голяма е за Хал – не за пръв път го увери Илирио. – Само я погледни. Тази сребристорозлатна коса, тези очи... тя е кръвта на древна Валирия. Несъмнено, несъмнено... И от знатен род, дъщеря на стария крал, сестра на новия. Няма начин да не омае нашия Дрого. – Щом пусна ръката ѝ, Денерис усети, че се е разтреперила.

– Дано – отвърна брат ѝ скептично. – Тези варвари имат извратени вкусове. Момчета, кобили, овце...

– Да не си посмял да изтърсиш подобно нещо пред Хал Дрого – предупреди го Илирио.

В люляковите очи на брат ѝ блесна гняв.

– Ти за глупак ли ме взимаш?

Магистърът отвърна с лек поклон.

– Взимам ви за крал. На кралете им липсва предпазливостта на простолюдieto. Моля за извинение, ако съм ви оскърбил. – Обърна се и плесна с ръце на носачите си.

Когато потеглиха в пишно украсения паланкин на Илирио, улиците на Пентос вече бяха катранено тъмни. Напред вървяха двама слуги да осветяват пътя им, понесли изящни газени фенери от светлосиньо стъкло, а дузината яки мъже надигнаха коловете на раменете си. Вътре зад перденцата беше топло и душно, и въпреки тежките благовония Дани надуши вонята на подпухналата плът на домакина им.

Брат ѝ, отпуснат на възглавничките до нея, изобщо не го забеляза. Умът му отново се беше зареял някъде отгатък Тясното море.

– Няма да ни трябва целият му *халазар* – заговори Визерис. Пръстите му шареха нервно по дръжката на зетия меч, макар Дани да знаеше, че никога не е боравил с оръжие. – Десет хиляди смятам, че ще стигнат.

С десет хиляди дотракски кресльовци ще помета Седемте кралства. Владенията ще се вдигнат в подкрепа на законния си крал. Тирел, Редвин, Дари, Грейджой, всички те не хранят повече любов към Узурпатора от мен. Мъжете на Дорн горят от нетърпение да отмъстят за Еля и децата ѝ. И простолудието ще е с нас. Те сега горко ридаят за своя крал. – Той погледна тревожно Илирио. – Ридаят, нали?

– Те са ваши поданици и много ви обичат – отвърна вежливо Илирио. – В твърдините по цялото кралство мъжете тайно вдигат тостове за ваше здраве, а жените шият знамена на дракона и ги кътат за деня, в който ще се завърнете през морето. – Отърси рамене и тлъстините му се разтресоха. – Поне така ми съобщават агентите.

Дани нямаше агенти и нямаше как да разбере какво правят или мислят хората отвъд Тясното море, но не вярваше много на сладките приказки на Илирио. Всъщност не вярваше на нищо, свързано с Илирио. Брат ѝ обаче закима въодушевено.

– Лично ще убия Узурпатора – закани се той, който не беше убивал никого в живота си. – Така както той уби брат ми Регар. И Ланистър също, Кралеубиеца, заради онова, което направи с баща ми.

– Така им се полага – насърчи го магистърът.

Дани улови тънката усмивчица, заиграла по устните му, но брат ѝ пак не забеляза. Кимна, дръпна пердето и се загледа в нощта, и Дани разбра, че за кой ли път се е унесъл в битката на Тризъбеца.

Резиденцията на Хал Дрого с деветте кули се намираше на брега на залива. Високите ѝ тухлени стени бяха обрасли със сребристорозелен бръшлян. Илирио им бе обяснил, че му е дарена от магистрите на Пен-тос. Свободните градове винаги проявяваха щедрост към конните господари.

– Не че ни е страх от тези варвари – обясняваше с усмивка Илирио. – Богът на Светлината ще опази града ни и срещу милион дотраки, поне така ни обещават червените жреци... но все пак защо да рискуваме, след като приятелството им ни излиза толкова евтино?

Паланкинят спря пред портата и един от стражите дръпна грубо пердетата. Беше с бронзов загар и тъмни бадемови очи като на дотрак, но лицето му бе голобрадо и на главата си носеше бронзовия шлем на Неопетнените. Младият мъж ги изгледа хладно. Магистър Илирио му изръмжа нещо на грубия дотракски език. Пазителят му отвърна със същия тон и махна с ръка да влизат.

Дани забеляза, че брат ѝ стиска с трепереща ръка дръжката на заетия меч. Изглеждаше почти толкова уплашен, колкото се чувстваше тя.

– Нахален евнух – измърмори Илирио, паланкинът се люшна напред и пое през портата към резиденцията. Думите на магистър Илирио отново потекоха сладки като мед.

– Много важни особи ще дойдат тази вечер на пира. Такива хора имат врагове. *Халът* трябва да защити гостите си и най-вече вас, ваша милост. Узурпаторът несъмнено е готов да плати скъпо и прескъпо за главата ви.

– О, да – отвърна мрачно Визерис. – Опитвал се е той, Илирио, това ти го гарантирам. Наетите от него ножове ни преследваха навсякъде. Аз съм последният дракон и докато съм жив, той не може да спи спокойно.

Паланкинът забави и спря. Дръпнаха завесите и един роб подаде на Дани ръка да ѝ помогне да слезе. Нашияникът му, забеляза тя, си беше от най-обикновен бронз. След нея слезе брат ѝ, без да изпуска дръжката на меча. Наложиха се двама от яките носачи да свалят туловището на магистъра.

Вътре беше душно. Въздухът бе натежал от мириса на подправки, благовонни свещички, лимон и канела. Почетният ескорт ги преведе през предверието, където пъстра мозайка от многоцветно стъкло изобразяваше Ориста на Валирия. В черните железни фенери, окачени по стените, гореше уханно масло. Под една арка със сплетени каменни лози някакъв евнух занарежда напевно:

– Визерис от рода Таргариен, трети с това име – гласът му бе тънък и сладников, – крал на Андал и на Ройнар, и на Първите, господар на Седемте кралства и пазител на Владенията. Неговата сестра Денерис, Родената в буря, принцесата на Драконов камък. И неговият почитаем домакин Илирио Мопатис, магистър на свободния град Пентос.

Подминаха евнуха и навлязоха в каменен двор, обкръжен с колони, обрасли със светъл бръшлян. Сред тях се тълпяха гости, а лунните лъчи шареха листата с костено-сребърна светлина. Мнозина от гостите бяха дотракски коневладелци – едри мъже с червеникавокафява кожа, с провиснали мустаци, от краищата на които висяха златни халки, и с черни коси, намазани, прибрани на плитки и натежали от звънчета. Но сред тях се движеха и скитащи наемници от Пентос, Мир и Тирош, червени жреци, по-дебели дори от Илирио, космати мъже от пристанището Ибен и владетели от Летните острови, с черна като абанос кожа. Денерис ги загледа в почуда... и осъзна слисана, че е единствената жена тук.

Илирио им зашепна.

– Онези тримата, ей там, са от кръвните ездачи на Дрого. Онзи до колоната пък е Хал Моро със сина си, Рогоро. Мъжът със зелената

брада е брат на архонта на Тирош, а оня зад него е сир Джора Мормон.

Последното име привлече вниманието на Дани.

– Рицар?

– Ни повече, ни по-малко – подсмихна се Илирио. – Помазан е със седемте масла от самия Върховен септон.

– Какво търси тук?

– Узурпаторът е поискал главата му – обясни магистърът. – Скарали се за дреболия. Продад няколко браконieri на един търговец на роби от Тирош, вместо да ги предаде за Нощния страж. Глупав закон. Човек би трябвало да може да прави каквото си поиска с добитъка, който сам си е уловил.

– Искам до полунощ да ми осигуриш възможност да поговоря със сир Джора – каза брат й.

Дани усети, че се е загледала с любопитство в рицаря. Беше възрастен мъж, над четиридесетте и олисял, но все още изглеждаше як и силен. Вместо тукашните тънки коприни и памук носеше дебела вълна и кожи. Туниката му беше тъмнозелена, с извезана на гърдите черна мечка, изправена на задните си крака.

Все още гледаше към този чудат мъж от далечната й родина, която така и не беше виждала, когато магистър Илирио сложи запотената си длан на рамото й.

– Ей натам погледнете, мила принцесо – прошепна дебелакът. – Ето го и самия хал.

На Дани й се прииска да побегне и да се скрие някъде. Но брат й я гледаше и тя знаеше, че ако го ядоса, ще събуди дракона. Извърна се боязливо и погледна към човека, за когото Визерис се надяваше, че ще поиска ръката й още тази нощ.

Още от пръв поглед прецени, че младата робиня не грешеше много. Хал Дрого стърчеше с цяла глава по-висок от най-високия мъж в залата и въпреки това пристъпваше удивително леко и изящно, като пантера от менажерията на Илирио. Оказа се по-млад, отколкото си мислеше, не повече от тридесетгодишен. Кожата му беше с цвят на излъскана мед, а гъстите му мустаци висяха, натежали от златни и бронзови халки.

– Трябва да ида да изразя дълбоката си почит – каза магистър Илирио. – Изчакайте ме тук. Ще ви го доведе.

Илирио заклати едрото си тяло към хала, а брат й я хвана под ръка и пръстите му я стиснаха толкова силно, че я заболя.

– Виждаш ли плитката му, сладка ми сестричке?

Плитката на Дрого беше черна като безлунна нощ и натежала от

уханното масло, провиснала с малките звънчета, които подрънкваха нежно при всяка негова стъпка. Спускаше се отзад под широкия колан чак до задника му и краят ѝ се търкаше в бедрата.

– Виждаш ли колко е дълга? – продължи Визерис. – Когато дотраките бъдат победени в битка, си режат плитките в знак на позор, за да види светът срама им. Хал Дрого не е губил нито една битка. Той е прероденият Егон, Властелинът на драконите, а ти ще си неговата кралица.

Дани отново погледна Хал Дрого. Лицето му беше сурово и жестоко, очите – студени и тъмни като оникс. Брат ѝ я нараняваше понякога, когато събудеше в него дракона, но никога не беше я плашил така, както я плашеше този човек.

– Не искам да бъда неговата кралица – чу тя собствения си глас, тъничък и плах. – Моля те, моля те, Визерис, не искам, искам да се върнем у дома.

– *У дома?* – Отвърна ѝ тихо, но тя усети гнева в гласа му. – Как да се върнем у дома, сладка ми сестричке? Ами нали те ни отнеха дома! – Придърпа я настрана в сенките, извън полезрението на тълпата гости, и пръстите му се впиха в кожата ѝ. – *Как да се върнем у дома?* – повтори той. Мислеше за Кралски чертог, Драконов камък и всичките владения, които бяха изгубили.

А Дани мислеше само за стаите им в имението на Илирио. Не беше истински дом, разбира се, но единственото, което си имаха сега. Само че брат ѝ не искаше и да чуе за това. Те не бяха неговият дом. Дори голямата къща с червената врата не беше неговият дом. Пръстите му се впиха жестоко в ръката ѝ.

– Не зная... – промълви тя със скършен глас. И сълзите бликнаха от очите ѝ.

– А аз зная – отвърна ѝ той дрезгаво. – Ще се върнем у дома с армия, сладка ми сестричке. С пълчищата на Хал Дрого, така ще се върнем у дома. И щом трябва да се венчаеш с него и да легнеш с него заради това, ще го направиш. – Усмихна се. – Готов съм да позволя целият му *халазар* да те науча, ако потрябва, сладка ми сестричке, всичките му четиридесет хиляди мъже, и конете им също така, ако това е цената да си получи армията. А ти да си благодарна, че ще е само Дрого. С времето може и да се научиш да го харесваш. Сега си изтрий очите. Илирио го води насам и той *няма* да те види, че плачеш.

Дани се обърна и видя, че е вярно. Магистър Илирио, целият разцъфнал в усмивки и превит от поклони, водеше Хал Дрого към тях. Тя изтри още незакапалите сълзи с опакото на ръката си.

– Усмихни се – изсъска ѝ Визерис и стисна дръжката на меча си. –
И се изправи. Нека да види, че имаш цици.
Дани се усмихна. И се изправи.

ЕДАРД

Гостите се изляха през портите на замъка като река от злато, сребро и лъскава стомана. Триста ратници, чета горди знаменосци и рицари, заклети мечове и свободни конници. Над главите им под напора на северния вятър плющяха златни знамена с бляскавия извезан коронован елен на Баратеон.

Нед познаваше повечето от ездачите. Ето го сир Джайм Ланистър, с искрящата си като ковано злато коса, а там – Сандор Клегейн с ужасното опърлено лице. Снажното момче до него можеше да е само принцът на короната, а дребосъкът отзад със сигурност беше Дяволчето, Тирион Ланистър.

Но огромният мъж в самото чело на колоната, придружаван от двама рицари в снежнобелите наметала на кралската гвардия, му се стори почти непознат... докато не скочи от гърба на бойния кон с така познатия си рев и не скърши костите на Нед в мечешката си прегръдка.

– Богове, колко е хубаво, че виждам отново замръзналото ти лице. – Кралят огледа Нед от глава до пети и се разсмя. – Изобщо не си се променил.

Де да можеше и Нед да каже същото. Четиринадесет години бяха минали, откакто двамата възседнаха конете, за да спечелят трон. Тогава лордът на Бурен край бе гладко избръснат, ясноок и мускулест като в девича мечта. Висок шест и половина стъпки, той се извисяваше над повечето мъже, а сложеше ли си бронята и увенчания с еленови рога шлем на своя дом, ставаше истински гигант. И силата му беше великанска. Нед едва можеше да повдигне любимото му оръжие – тежкия боен чук с острите шипове. В онези дни мирисът на кожа и кръв му се беше лепнал като парфюм.

Сега парфюмът му се беше лепнал като парфюм, а обиколката му не отстъпваше на ръста. Нед го беше видал за последен път преди седем години, при бунта на Бейлон Грейджой, когато еленът и вълчицето отново се съюзиха да сложат край на претенциите на самопровъзгласилия се крал на Железните острови. От нощта, в която стояха рамо до рамо в рухналата твърдина на Грейджой, където Робърт прие поражението на разбунтувалия се владетел, а Нед бе взел сина му Теон за заложник и повереник, кралят бе наддал, и то много. Брадата, груба и черна като желязна тел, криеше двойната брадичка и провисналата кралска челюст,

но нищо не можеше да скрие шкембето му и тъмните кръгове около очите.

Все пак сега Робърт бе неговият крал, а не само приятел. Затова той каза само:

– Ваше величество. Зимен хребет е ваш.

Междувременно останалите също наслязоха и конярите притичаха да приберат конете. Кралицата на Робърт, Церсей Ланистър, влезе пеша с най-малките им деца. Къщата на колела, в която се бяха возили – огромна каляска с две платформи от намастен дъб и позлатен метал, теглена от четиридесет тежки товарни коня – се оказа прекалено широка, за да мине през портата на замъка. Нед коленичи в снега да целуне пръстена ѝ, а Робърт прегърна Кейтлин като отдавна изгубена родна сестра. После напред пристъпиха децата и бяха представени под одобрението и на двете страни.

След като всички формалности с посрещането приключиха, кралят подкани домакина си:

– Заведи ме във вашата крипта, Едард. Трябва да отдам почитта си.

Нед изпита гореща обич към него за това, че още я помнеше след толкова години. Извика да им донесат фенер. Нямаше нужда от повече думи. Кралицата понечи да възрази. Тръгна на път още призори, всички били уморени и премръзнали, трябвало, разбира се, най-напред да отдъхнат и да се освежат. Мъртвите можели и да почакаат. Само това каза. Робърт я погледна кръвнишки, брат ѝ Джайм я хвана безмълвно за ръка и тя млъкна.

Заслизаха заедно към криптата – Нед и кралят, когото той едва разпозна. Виещите се каменни стъпала бяха тесни и Нед тръгна напред с фенера.

– Бях започнал вече да се плаша, че така и няма да стигнем до Зимен хребет – заоплаква се Робърт. – На юг, когато заговорят за Седемте кралства, човек забравя, че вашата част е голяма колкото шестте останали.

– Вярвам, че пътуването ви е било приятно, ваша милост. Робърт изсумтя.

– Само блата, гори и поля. Рядко ще намериш приличен хан северно от Шийката. Не бях виждал такава огромна пустош. Но къде са ти всичките хора?

– Сигурно ги е срам да се появят – отвърна шеговито Нед. От земните недра долу по стълбите лъхна мраз. – Рядко виждаме крале тук на север.

Робърт пак изсумтя.

– По-скоро са се скатали под снега. *Сняг*, Нед! – Кралят се опря с ръка на стената да не се подхлъзне по хлъзгавите стъпала.

– Късните летни снегове са съвсем обичайни – каза Нед. – Надявам се, че не са ви притеснили. Обикновено са меки.

– *Другите* да ги вземат меките ти снегове – изруга Робърт. – На какво ще заприлича това място през зимата? Само като си го помисля настръхвам.

– Зимите са тежки – призна Нед. – Но Старките ще издържат. Винаги сме издържали.

– Трябва да дойдеш на юг – каза Робърт. – Да опиташ вкуса на лятото преди да си е отишло. В Планински рай има поля със златни рози, простират се докъдето ти стигат очите. Плодовете са толкова зрели, че се пръскат в устата ти – пъпеши, праскови, огнени сливи – такава сладост не си опитвал никога. Ще видиш, донесох ти малко. Дори в Бурен край при този приятен зефир край залива дните са толкова горещи, че едва се движиш. А и градувете трябва да видиш, Нед! Навсякъде цветя, пазарите отрупани с храни, а летните вина са толкова евтини и добри, че ще се напиеш само като дишаш въздуха. Всички там са дебели, пияни и богати. – Разсмя се и се потупа по корема. – А пък момичетата, Нед! – възкликна кралят и очите му светнаха. – Заклевам се, в жегата жените губят всякакъв свян. Плуват голи в реката, точно под прозорците на замъка. Даже по улиците е толкова дяволски горещо за вълна и кожа, че ходят със съвсем къси роклички – копринени, ако имат сребро, и памучни, ако нямат, но почнат ли да се потят, е без значение, платът така залепва по кожата им, че все едно са голи. – Робърт се засмя.

Робърт Баратеон поначало си беше човек с огромен апетит. Човек, който умееше да си доставя удоволствие. Подобен грях не можеше да се вмени на Едард Старк. Но на Нед не можа да му убегне, че всички тези удоволствия взимаха своята дан от краля. Докато стигнат подножието на стълбището, Робърт вече дишаше тежко и лицето му бе почервеняло на светлината на фенера. Пристъпиха в тъмната крипта.

– Ваша милост – каза почтително Нед и завъртя фенера в широк полукръг. В мрака наскачаха сенки. Мигащата светлина докосна каменния под и се плъзна по дългата редица гранитни колони, които се низеха напред, две по две в тъмното. Мъртвците между колоните седяха на каменните си тронове покрай стените, с гръб към гробниците, пазещи тленните им останки. – Тя е долу в самия край, с татко и Брандън.

Той поведе между колоните, а Робърт го последва мълчаливо,

потръпвайки от подземния хлад. Тук винаги беше студено. Тръгнаха сред мъртвите на рода Старк, а стъпките им закънтяха по камъка и отекнаха в сводестия таван. Владетелите на Зимен хребет ги гледаха неми. Образите им бяха всечени в камъните, затварящи входовете към гробниците. Седяха в дълги редици и се взираха със слепите си очи във вечния мрак, а в нозете им лежах сгушени огромни каменни вълчища. И местците се сенки сякаш оживяваха за миг каменните фигури, докато живите ги подминаваха.

По древен обичай в ската на всеки бивш владетел на Зимен хребет лежеше железен меч – да пази отмъстителните им духове в гробниците. Най-старият отдавна бе изглял от ръжда и на мястото, където желязото бе лежало върху камъка, бяха останали само ръждиви петна. Нед се чудеше дали това не означава, че духът на покойника вече може да броди на воля из замъка. Надяваше се, че не е така. Първите владетели на Зимен хребет бяха сурови мъже като земята, над която бяха властвали. Във вековете преди Господарите на дракона да дойдат през морето, те не бяха се заклевали във васалство пред никого и се наричаха „Кралете на Севера“.

Накрая Нед спря и вдигна фенера. Криптата продължаваше напред в тъмното, но гробниците нататък бяха празни и незатворени – черни дупки, очакващи своите мъртъвци. Очакващи него и децата му. Не обичаше да мисли за това.

– Ето тук – каза той на краля.

Робърт кимна мълчаливо, коленичи и сведе глава.

Гробниците бяха три, една до друга. Лорд Рикард Старк, бащата на Нед, с удължено, сурово лице. Каменоделецът го бе познавал добре. Седеше в безмълвно достополение, каменните пръсти стискаха здраво меча на ската му, но приживе всички мечове го бяха подвели. От двете му страни бяха децата му.

Брандън беше загинал едва на двадесет години, удушен по заповед на лудия крал Ерис Таргариен само няколко дни преди насрочената му венчавка с Кейтлин Тъли от Речен пад. Баща му беше видял смъртта му с очите си. Той беше истинският наследник – най-големият и роден за властта.

Лиана бе едва шестнадесетгодишна, все още почти дете и с ненадмината хубост. Нед я беше обичал с цялото си сърце. Робърт я бе обичал още повече. Щеше да бъде неговата съпруга.

– По-хубава беше от това – отрони след дълга пауза кралят. Очите му се плъзнаха по лицето на Лиана, сякаш можеше да я съживи с волята

си. Накрая се изправи трмаво. – Ах, проклятие, Нед, точно в такова ли място трябваше да я погребеш? – Гласът му прозвуча дрезгав от старата рана. – Тя заслужаваше повече от този мрак...

– Тя е от Старк на Зимен хребет – отвърна тихо Нед. – Мястото ѝ е тук.

– Трябваше да е на някой хълм, под плодно дърво. Със слънцето и облаците над нея. И дъждът да я къпе.

– Бях с нея, когато умря – припомни Нед на краля. – Искаше да я върна у дома, за да почива до Брандън и татко.

Понякога все още я чуваше. „Обещай ми“, беше изплакала в онази стая с мирис на кръв и рози. „Обещай ми, Нед.“ Треската ѝ бе отнела силата и гласът ѝ излизаше почти в шепот, но когато той и даде думата си, страхът изчезна от очите ѝ. Нед още помнеше как му се беше усмихнала, как пръстите ѝ бяха стиснали здраво неговите в мига, когато се предаде на смъртта. Листата на розата, които се изсипаха от дланта ѝ, бяха мъртви и черни. След това не помнеше нищо. Бяха го намерили все още да държи тялото ѝ, онемял от скръб. Дребничкият Хоуланд Тръстиката, родом от крайморските блата, бе издърпал ръката ѝ от неговата.

– Нося ѝ цветя, когато мога – промълви той. – Лиана... обичаше цветята.

Кралят я докосна по бузата. Пръстите му погалиха студения камък нежно, все едно бе жива плът.

– Заклех се да убия Регар за това, което направи с нея.

– И го уби – напомни му Нед.

– Но само веднъж – отвърна Робърт с горчивина.

Срещнаха се при брода на Тризъбеца. Около тях ехтеше грохотът на битката. Робърт – с бойния чук и шлема с еленовите рога, а принцът на Таргариен – целият в черно. На металния му нагръдник блестеше триглавият дракон на неговия род, целият в рубини, които святкаха като пламъци под лъчите на слънцето. Водите на Тризъбеца течаха червени около копитата на бойните им коне, а те кръжаха и се блъскаха. Накрая чукът на Робърт се бе стоварил със съкрушителен удар в дракона и гръдта под него. Когато Нед най-сетне се появи на сцената, Регар лежеше мъртъв сред потока, а мъже от двете армии ровеха в кипналите води за рубините, изкъртени от бронята му.

– В сънищата си го убивам всяка нощ – призна Робърт. – Хиляда смърти пак ще са малко за онова, което заслужава.

Нед нямаше какво да каже. След като помълчаха, промълви:

– Трябва да се връщаме, ваша милост. Жена ви ще ни чака.

– *Другите* да я вземат жена ми – промърмори кисело Робърт, но тръгна и стъпките му заотекваха тежко. – И ако още веднъж чуя това „ваша милост“, главата ти на кол ще забия. Знаеш, че сме си нещо много повече.

– Не съм забравил – отвърна тихо Нед. Кралят замълча и той го подкани: – Каж ми за Джон. Робърт поклати глава.

– Не бях виждал човек да издъхне толкова бързо от болест. Дадохме турнир на рождения ден на сина ми. Ако беше видял Джон тогава, щеше да се закълнеш, че ще живее вечно. Издъхна само след два дни. Болестта гореше червата му като огън. Направо го изгори. – Спря се до една колона пред гробницата на древен покойник на Старк. – Обичах го стареца.

– И двамата го обичахме. – Нед помълча. – Кейтлин се страхува за сестра си. Как понася Лиза скръбта?

Устата на Робърт се изкриви.

– Не добре, честно казано – призна той горчиво. – Боя се, че загубата на Джон й взе ума, Нед. Върна момчето в Орлово гнездо. Въпреки желанието ми. Смятах да го дам повереник на Тивин Ланистър в Скалата на Кастърли. Джон си нямаше нито братя, нито други синове. Трябваше ли да позволя да отрасне сред жени?

Нед по-скоро щеше да повери едно дете на усойница, отколкото на лорд Тивин, но не изказа съмненията си. Някои стари рани никога не заираваха и закървяваха отново от най-невинната дума.

– Жената е загубила съпруга си – рече той предпазливо. – Може би майката се е побояла да не загуби и сина си. Момчето е много младо.

– Шестгодишно, хилаво и е владетелят на Орлово гнездо, боговете да са милостиви дано – изруга кралят. – Лорд Тивин не си е взимал повереник досега. Лиза трябваше да е поласкана. Ланистър са голям и благороден дом. А тя отказа и да чуе. След това напусна по тъмна доба, без едно разрешение да поиска. Церсей побесня. – Той въздъхна дълбоко. – Момчето ми е съмненник. Робърт Арин. Заклел съм се да го покровителствам. Как да го направя сега, след като майка му го откъмна?

– Аз ще го взема за повереник, ако искаш – каза Нед. – Лиза сигурно ще се съгласи. Двете с Кейтлин се обичат и тя също така ще бъде добре дошла тук.

– Щедро предложение, приятелю – отвърна кралят. – Но твърде закъсняло. Лорд Тивин вече е дал съгласието си. Осиновяването на момчето в друг дом ще бъде тежко оскърбление за него.

– Повече съм загрижен за доброто на моя племенник, отколкото за

гордостта на Ланистър – заяви Нед.

– Така е, защото не спиш с Ланистър – разсмя се Робърт и смехът нелепо отекна сред гробниците и мрачния сводест таван, а белите му зъби блеснаха в тъмния шубрак на брадата му. – Ах, Нед. Все си ми такъв, сериозен. – Едрата му ръка легна на раменете на Нед. – Канех се да изчакам няколко дни преди да поговорим, но виждам, че няма нужда от това. Хайде, ела с мен.

Тръгнаха обратно между колоните. Слепите каменни очи ги следяха. Кралят задържа тежката си ръка на рамото на Нед.

– Сигурно си се чудил защо най-сетне се реших да дойда на север в Зимен хребет след толкова време.

Нед подозираше нещо, но го затаи.

– Заради удоволствието от компанията ми, несъмнено. А и заради Вала. Трябва да го видите, ваша милост. Да походите по бойниците, да поговорите с този, с онзи. Нощния страж е сянка на онова, което беше. Бенджен казва, че...

– Не се съмнявам, че скоро ще чуя какво казва брат ти – прекъсна го Робърт. – Валът си стои... от колко, осем хиляди години? Все ще удържи още няколко дни. Сега си имам по-неотложни грижи. Времената са трудни. Имам нужда от добри мъже около мен. От мъже като Джон Арин. Той служеше като владетел на Орлово гнездо, пазител на Изтока и Ръка на краля. Няма да е лесно да го заменя.

– Синът му... – почна Нед.

– Синът му ще наследи Орлово гнездо и всичките му приходи – каза откровисто Робърт. – Нищо повече.

Това вече изненада Нед. Той се спря сепнат и се извърна да погледне краля. А думите се изсипаха неканени.

– Родът Арин винаги са били пазители на Изтока. Титлата си върви с владението.

– Може като порасте да му се върне тази чест – отвърна Робърт. – Трябва да мисля за тази година и за другата. Едно шестгодишно момче не може да бъде боен водач, Нед.

– В мир титлата е само почетна. Остави си я на момчето. Ако не заради него, то заради баща му. Ти, разбира се, дължиш това на Джон, заради вярната му служба.

Кралят не остана доволен и дръпна ръката си от рамото му.

– Службата на Джон беше задължение, което той дължеше на господаря си. Не съм неблагодарник, Нед. Ти поне от всички хора би трябвало да го знаеш. Но синът не е като бащата. – Тонът му омекна. –

Хайде, стига. Остава още един по-важен пост, който трябва да обсъдим, и няма да споря с теб. – Робърт го стисна за лакътя. – Трябваш ми, Нед.

– Ваш съм на всяка заповед, ваша милост. – Думи, които бе длъжен да каже и той ги каза, предусещайки какво го чака. Робърт като че ли не го чу.

– Онези години, които преживяхме в Орлово гнездо... богове, ама хубави години бяха. Искам отново да си до мен, Нед. Искам те долу, в Кралски чертог, а не тук горе, на края на света, в този прокълнат север, където не си от полза за никого. – Робърт зарея за миг погледа си в тъмното, натъжен почти като Старк. – Кълна ти се, да седиш на трон е хиляда пъти по-тежко, отколкото да го спечелиш. Законите са голяма досада, а броенето на пари – още по-лошо. А хората... край нямат. Седя на този проклет железен трон, а те се точат и ги слушам как се оплакват за какво ли не, докато умът ми затъпее и задникът ми не се натърти. Всички искат нещо. Пари, земя, справедливост. Лъжите да им чуеш само... а придворните ми лордове и дами са същата стока. Обкръжен съм от ласкатели и глупци. От това човек може да полудее, Нед. Половината от тях не смеят да ми кажат истината, а другата половина не могат да я схванат. Има нощи, в които съжалявам, че не изгубих при Тризъбеца. Е, не сериозно, но...

– Разбирам – каза тихо Нед.

Робърт го погледна.

– Мисля, че разбираш. И ако е така, ти си единственият, стари мой приятелю. – Усмихна се. – Лорд Едард Старк, искам да ви провъзглася за Ръка на краля.

Нед падна на колене. Предложението не го изненада. Каква друга причина можеше да накара Робърт да дойде толкова далече? Ръката на краля беше вторият по власт човек в Седемте кралства. Говореше с гласа на краля, командваше кралските армии, съставяше кралските закони. Понякога дори седяше на Железния трон, за да раздава кралското правосъдие при отсъствие на краля или когато той е неразположен. Робърт му предлагаше отговорност, голяма колкото самото кралство.

Последното нещо на света, което би пожелал.

– Ваша милост. Не съм достоен за такава чест.

Робърт простена с добродушен хумор.

– Ако исках да те почета, щях да ти разреша да се оттеглиш в пенсия. Кая се да те задължа да ръководиш кралството и да печелиш войни, а аз да се тъпча, да пия и да курварствам, докато не пукна млад. – Потупа се по корема и се ухили. – Нали знаеш поговорката за Краля и

неговата Ръка?

Нед знаеше поговорката.

– Това, което кралят сънува – каза той, – Ръката го гради.

– Веднъж спях с една рибарка, която ми каза, че при простолюдието е по-добре изпитана. Кралят яде, казват те, а Ръката чисти лайната. – Отметна глава и зарева. Звукът отекна през мрака и около тях мъртъвците на Зимен хребет сякаш ги загледаха със студените си, изпълнени с укор очи.

Накрая смехът заглъхна и секна. Нед все още стоеше на едно коляно, вдигнал очи.

– Проклятие, Нед – оплака се кралят. – Можеше да ме развеселиш поне с една усмивка.

– Казват, че зимата тук е толкова студено, че смехът на човек замръзва в гърлото му и го задавя до смърт – отвърна хладно Нед. – Може би затова на Старките ни липсва хумор.

– Ела на юг с мен и аз ще те науча отново да се смееш – обеща кралят. – Ти ми помогна да спечеля проклетия трон, сега ми помогни да го удържа. Обречени сме да управляваме заедно. Ако Лиана беше жива, щяхме да сме братя, свързани кръвно и с обич. Е, и сега не е късно. Аз имам син. Ти имаш дъщеря. Моят Джоф и твоята Санса ще свържат домовете ни, както можехме да го направим с Лиана.

Това предложение наистина го изненада.

– Санса е само на единадесет.

Робърт махна нетърпеливо с ръка.

– Достатъчно е голяма за годеж. Бракът може да почака няколко години. – Кралят се усмихна. – А сега стани и кажи „да“, проклетнико.

– Нищо не би могло да ме зарадва повече, ваша милост – отвърна Нед. И се поколеба. – Всички тези почести са толкова неочаквани. Може ли да ми оставите малко време да ги обмисля? Трябва да кажа на жена си...

– Да, да, разбира се, кажи на Кейтлин, цяла нощ го обсъждайте, ако трябва. – Кралят стисна ръката на Нед и грубо го изправи. – Само не ме карай да чакам прекалено дълго. Не съм от най-търпеливите.

В миг Едард Старк го обзе ужасно предчувствие. Неговото място беше тук, на север. Озърна се към каменните фигури наоколо, потънали в смразяващата тишина на криптата. И усети очите на мъртвите. Знаеше, че всички слушат. А зимата идеше.

ДЖОН

Имаше моменти – не много, но доста – в които Джон Сняг се радваше, че е копеле. Когато напълни отново чашата си с вино от подаваната от ръка на ръка кана, му хрумна, че този може би е един от тях.

Той се отпусна на пейката между по-младите скуайъри и отпи. Сладкият плодов вкус на лятно вино изпълни устата му и докара на устните му усмивка.

Голямата зала на Зимен хребет тънеше в тежък дим и миризма на печено месо и горещ хляб. Сивите ѝ стени бяха окичени със знамена. Бели, златни и пурпурни: вълчището на Старк, коронования елен на Баратеон, лъва на Ланистър. Един певец свирише на високата арфа и декламираше балада, но тук, в дъното на залата, гласът му едва надмогваше рева на огъня, дрънченето на калаените блюда и чаши и тихото пиянско дърдорене.

Течеше четвъртият час на пира, вдигнат в чест на гостуващия крал. Братята и сестрите на Джон бяха разположени с кралските деца под високата платформа, където лорд и лейди Старк обсипваха с гостоприемството си краля и кралицата. По такъв височайши повод лорд татко му несъмнено щеше да разреши на всяко дете по чаша вино, но не повече. Тук долу на пейките нямаше кой да спре Джон да пие, докато е жаден.

А той беше открил, че жаждата му е мъжка, за радост на грубоватите младежи около него, които го подканяха всеки път, щом пресушеше чашата. Бяха чудесна компания и Джон с удоволствие слушаше историите, които разправяха – за битки, за спане с жени и за лов. Беше сигурен, че приятелите му се забавляват по-добре от кралските отроци. Задоволил бе любопитството си още когато влязоха. Процесията мина на по-малко от една стъпка от мястото, отредено му на пейката, и Джон ги огледа добре, един по един.

Лорд татко му бе влязъл пръв, придружавайки кралицата. Тя се окажа точно толкова красива, колкото разправяха хората. В дългата ѝ златиста коса блестеше драгоценна тиара и смарагдите по нея бяха зелени като очите ѝ. Баща му ѝ помогна да се изкачи по стъпалата до подиума, заведе я до креслото ѝ, но кралицата не го и погледна. Макар и само четиринадесетгодишен, Джон успя да долови какво се крие зад усмивката ѝ.

След тях мина самият крал Робърт, с лейди Старк под ръка. Кралят

се оказа огромно разочарование за Джон. Баща му често беше разказвал за него: за безподобния Робърт Баратеон, демона на Тризъбеца, най-свирепия воин на кралството, гиганта сред принцовете. Джон видя само един дебел мъж, с почервено лице под черната брада и запотен под лъскавите коприни. Стъпваше като пиян.

След него минаха децата. Най-напред малкият Рикон, който се напъваше да извърви дългия път през залата с цялото достойнство, каквото можеше да изтръгне от себе си тригодишно момченце. На Джон се наложи да го подкани да продължи, когато спря да седне при него. Зад него премина Роб, в сиви вълнени дрехи, поръбени с бяло, цветовете на Старк. Той водеше под ръка принцеса Мирцела – тъничко като вейка момиче, нямаше и осем години. Косата ѝ бе като водопад от златни къдрици под отрупаната с диаманти мрежичка. Джон забеляза свенливия поглед, който хвърляше към Роб, и плахата ѝ усмивка. Реши, че е безинтересна. Роб дори не притежаваше усет да разбере колко е тъпа. Хилеше се като глупак.

Сестрите му придружаваха кралските принцове. Аря пристъпваше с пълничкия млад Томен, чиято светлоруса коса беше по-дълга от нейната. Санса, с две години по-голяма, водеше принца на короната Джофри Баратеон. Беше дванадесетгодишен, по-млад от Джон и Роб, но повисок и от двамата, за огромна изненада на Джон. Принц Джофри имаше косата на сестра си и тъмнозелените очи на майка си. Дебел кичур златни къдрици се спускаше над златната верижка около шията му и високата кадифена яка. Санса цяла сияеше, крачейки до него, но на Джон не му харесаха нацупените устни на Джофри и отегченият му, презрителен поглед, с който оглеждаше голямата зала на Зимен хребет.

Повече го заинтригува двойката, която премина след него: братята на кралицата, Ланистърови от Скалата на Кастърли. Човек не можеше да сбърка „Лъва“ и „Дяволчето“. Сир Джайм Ланистър беше близък на кралицата: висок и златокос, с бляскави зелени очи и усмивка, която режеше като нож. Беше облечен в пурпурна коприна, с високи черни ботуши и пелерина от черен сатен. На гърдите на туниката му със златна нишка бе извезан лъвът на неговия род, предизвикателно изправен на задните си лапи. В лицето му го наричаха Ланистър Лъва. Зад гърба му шепнеха „Кралеубица“.

Джон забеляза, че му е трудно да откъсне поглед от него. „Така трябва да изглежда един крал“ – помисли си той.

А после видя другия, който се поклащаше полускрит от раменете на брат си. Тирион Ланистър, най-младият от потомството на лорд

Тивин и определено най-грозният. Всичко, което боговете бяха дали на Церсей и Джайм, бяха отказали на Тирион. Беше джудже, два пъти по-нисък от брат си и се мъчеше да не изостава на хилавите си крака. Главата му беше прекалено голяма за тялото, със сплескано като животинска морда лице под издаденото напред и нагънато като раковина чело. Очите му – едното зелено, а другото черно – надничаха под сплътения кичур коса, толкова руса, че изглеждаше почти бяла. Джон го загледа смяяно.

Последният от великите лордове беше чичо му, Бенджен Старк от Нощния страж с повереника на баща му, младия Теон Грейджой. Бенджен хвърли пътьом топла усмивка на Джон. Теон изобщо не го забеляза, но това не беше никаква новост. След като всички насядаха, се вдигнаха тостове, изрекоха се взаимни благодарности и пиршеството започна.

Оттогава Джон започна да пие и не беше престанал.

Нещо се отърка в крака му под масата. Джон погледна надолу и видя зяпналите в него червени очи.

– Пак ли си гладен?

В средата на масата беше останало половин печено пиле с медена коричка. Джон се пресегна да откъсне кълката, но му хрумна нещо по-добро. Набодне с ножа цялата птица и пусна леко мръвката между краката си на пода. Дух я заръфа мълчаливо и с див апетит. На братята и сестрите му не бе позволено да доведат вълчетата си на кралската трапеза, но в този край на залата се навъртаха повече песове, отколкото Джон можеше да преброи, и никой не каза и дума за неговото кутре. Помисли си, че и заради това е по-щастлив.

Кучетата се мотаеха между масите и въртяха опашки след прислужващите момичета. Едно от тях – черен женски мелез с дълги жълтеникави очи – усети миризмата на пилешкото и се пхна под масата да си вземе пая, а Джон загледа с любопитство свадата. Кучката изръмжа ниско и гърлено и се приближи. Дух вдигна мълчаливо муцуна и прикова псето с жарките си червени очи. Кучката се озъби предизвикателно. Беше три пъти по-голяма от дивото вълчо пале. Дух не помръдна. Стоеше над плякката си, оголил острите си зъби. Кучката настръхна, изджавка още веднъж, след което премисли и се отказа. Обърна се, подви опашка и се измъкна, само още веднъж изръмжа, колкото да опази донякъде гордостта си. Дух отново се залови с храната.

Джон се ухили доволен и бръкна под масата да разроши бялата му козина. Малкото вълчище вдигна муцуната си към него, близна нежно

дланта му и отново се зае с яденето.

– Това да не е от онези вълчища, за които толкова много ми разпратяха? – попита до рамото му много познат глас.

Джон вдигна зарадван очи към чичо си Бен, а той сложи ръка на главата му и разроши косата му точно както Джон преди малко бе погалил вълчето.

– Да. Казва се Дух.

Един от скуайърите прекъсна мръсната историйка, която разказваше, за да направи място за брата на господаря им. Бенджен Старк метна дългите си крака през пейката и взе чашата вино от ръката на Джон. Опита го и млясна с уста.

– Лятно вино. По сладост е несравнимо. Колко чаши обърна, Джон?

Джон се усмихна, а Бен Старк прихна.

– Точно от това се боях. Какво пък. Мисля, че бях по-малък и от теб, когато за пръв път се напих здраво. – Взе си от близката тава една печена глава лук, плувнала в мазнина, захапа и лукът изхруска между зъбите му.

Чичо му беше ръбат и сух като планинска скала, но в синьосивите му очи винаги се долавяше нотка смях. Обличаше се все в черно, както се полага на мъж от Нощния страж. Този път дрехите му бяха от разкошно черно кадифе, с високи кожени ботуши и широк колан със сребърна тока. На врата му висеше тежка сребърна верижка. Ръфаше лука и гледаше Дух развеселен.

– Много кротък вълк.

– Не е като другите – каза Джон. – Звук не издава. Затова го нарекох Дух. А и защото е бял. Всички други са тъмни – сиви или черни.

– Има все още вълчища отвъд Вала. Често чуваме за тях при обходите си. – Бенджен Старк изгледа Джон продължително. – Ти не се ли храниш обикновено на масата с братята си?

– Повечето пъти – отвърна навъсено Джон. – Но тази нощ лейди Старк реши, че ще обиди кралското семейство, ако постави сред тях едно копеле.

– Разбирам. – Чичо му погледна през рамо към издигнатата маса в другия край на залата. – Брат ми тази нощ не изглежда много празнично настроен.

Джон също го бе забелязал. Едно копеле трябваше да свиква да забелязва разни неща, да прочита истината зад хорските очи. Баща му спазваше всички дължими норми на учтивост, но в него се усещаше една напрегнатост, каквато Джон не бе виждал досега. Говореше малко и

често поглеждаше навъсен към залата, с празен поглед. На два стола от него, кралят пиеше непрекъснато. Широкото му лице бе почервеняло под черната брада. Вдигаше тост след тост, смееше се гръмко на всяка шега и нападнаше всяко блюдо като прегладнял. Кралицата до него изглеждаше студена като изсечена от лед.

– Кралицата също е сърдита – пошушна тихо Джон на чичо си. – Следобеда татко заведе краля долу в криптата. Кралицата не искаше да го пусне.

Бенджен го погледна изпитателно.

– На теб май почти нищо не ти убягва, а, Джон? Човек като тебе може да ни е полезен на Вала.

Джон преглътна гордостта си.

– Роб е по-силен от мен с пиката, но аз съм по-добър с меча, а според Хълън яздя не по-зле от всеки друг в замъка.

– Забележителни постижения.

– Вземи ме с теб като тръгнеш към Вала – изведнъж каза момчето. – Татко ще ми разреши да отида, ако го помоля. Знам, че ще разреши.

Чичо Бенджен се вгледа съсредоточено в лицето му.

– Валът е тежко място за едно момче, Джон.

– Аз вече съм почти мъж – бурно възрази Джон. – Според майстер Лувин копелетата растат по-бързо от другите деца.

– Така е. – Бен прехапа замислено долната си устна. После взе чашата на Джон, напълни я от прясно поднесената кана и отпи.

– Дерен Таргариен бил едва на четиринайсет години, когато завоювал Дорн – каза Джон. Младият Дракон беше един от любимите му герои.

– Завоевание, продължило цяло лято – изтъкна чичо му. – Твоето дете-крал е загубило пет хиляди души, за да го завладее, и двайсет хиляди, за да го удържи. Трябвало е някой да му каже, че войната не е играчка. – Отново отпи от виното. – Освен това... – Бен отри устата си – Дерен Таргариен умрял едва на осемнадесет години. Или си забравил тази част?

– Нищо не забравям – похвали се Джон. Виното го правеше смел и той се мъчеше да стои изправен, за да изглежда по-висок. – Искам да служа в Нощния страж, чичо.

Отдавна и много упорито си го беше мислил, докато лежеше ношем в леглото си, а братята му наоколо спяха дълбоко. Роб един ден щеше да наследи Зимен хребет, щеше да командва големи армии като пазител на Севера. Бран и Рикон щяха да са знаменосците на Роб и да управляват

гарнизони от негово име. Сестрите му Санса и Аря щяха да се омъжат за наследници на големи домове и да заминат на юг като господарки на собствените си замъци. Но какво можеше да се надява да получи едно копеле?

– Още не знаеш какво искаш, Джон. Нощния страж е заклето братство. Ние нямаме семейства. Никой от нас няма да стане баща. Невястата ни е дългът. Честта е нашата любовница.

– Едно копеле също може да има чест – отвърна Джон. – Готов съм да положа клетвата ви.

– Ти си четиринадесетгодишен – каза Бенджен. – Не си мъж. Още не си. Докато не познаеш жена, няма да можеш да разбереш от какво се отказваш.

– Това не ме интересува! – заяви Джон разгорещено.

– А би могло, ако знаеше какво означава – заяви Бенджен. – Ако знаеше какво би ти струвала клетвата, едва ли щеше да си толкова напоист да платиш цената, момчето ми.

Джон кипна от гняв.

– Не съм твое момче!

Бенджен стана.

– И жалко. – Опря десница на рамото на Джон. – Ела пак при мен, след като сам станеш баща на няколко копелета, и ще видим как ще се чувстваш.

Джон потръпна.

– Никога няма да стана баща на копеле. Никога! – Изтърси го като змийска отрова.

И мигом осъзна, че всички около масата са притихнали и го гледат. Усети, че сълзите напират в очите му, и стана.

– Моля да ме извините – промълви с последната троха достойнство, която му бе останала, обърна се и си тръгна преди да го видят, че плаче. Сигурно, без да усети, беше изпил повече, отколкото му се полага. Краката му поддадоха, той се люшна към едно от слугинчетата и каната с подправено вино изхвърча от подноса в ръцете ѝ и се строши на пода. Наоколо избухна смях и Джон усети топлината на сълзите по бузите си. Някой се опита да му помогне, но той се дръпна и се втурна полузаслепен към вратата. Дух заприпка по петите му.

Дворът беше тих и пуст. Горе, високо на бойниците на вътрешната стена, стоеше самотен часовой, плътно загърнат в наметалото си. Присвит там самичък, човекът изглеждаше отегчен и окаян, но сега Джон беше готов моментално да си сменят местата. Инак замъкът изглеждаше

помръкнал и запуснат. Веднъж Джон беше видял изоставена твърдина. Зловещо място, където не се движеше нищо освен вятъра, а камъните мълчаха за обитавалите ги някога хора. Тази нощ Зимен хребет му напомни за онова място.

През отворените прозорци зад него се лееше музика и песен. Последното, което му се искаше да слуша. Джон отри сълзите с ръкава на ризата си вбесен, че ги беше допуснал да потекат, и се обърна да се прибира.

– Момче – извика му някой и Джон се обърна.

На ръба на каменната площадка над вратата към голямата зала седеше Тирион Ланистър. На това нелепо място му заприлича на някой от капчуците с чудноватите форми. Джуджето му се ухили отгоре.

– Това животно вълк ли е?

– Вълчище – отвърна Джон. – Казва се Дух. – Загледа се в дребосъка, изведнъж забравил за обидата си. – Вие какво търсите там? Защо не сте на пиршеството?

– Много е горещо. Шумно, а и много вино изпих. Пък и отдавна разбрах, че се смята за невежливо да повърнеш на коляното на брат си. Може ли да погледна вълчето ти отблизо? – попита джуджето.

Джон се поколеба, но кимна.

– Можете ли да слезете, или да донесе стълба?

– О, я пикай на това – отвърна дребосъкът и се отгласна от ръба във въздуха. Джон ахна, след което изгледа с благоговение как Тирион Ланистър се завъртя в стегната топка, приземи се леко на ръце и после с отскок се изправи на крака. Дух плахо се дръпна назад. Джуджето се изтупа от прахта и се изсмя.

– Май изплаших твоя вълк. Моите извинения.

– Не е изплашен – каза Джон, коленичи и подвикна: – Дух, тук. Хайде. Така. – Вълчето пристъпи и близна Джон по лицето, но продължи да гледа нашрек с едно око Тирион Ланистър, а когато джуджето поsegна да го погали, се дръпна и оголи безмълвно белите си зъби.

– Свенливец е, а? – отбеляза Ланистър.

– Куш, Дух – заповяда Джон. – Така. Стой мирно. – Вдигна очи към джуджето. – Сега можете да го пипнете. Няма да мръдне, докато не му кажа. Дресирал съм го.

– Разбирам – кимна Ланистър, разроши снежнобялата козина между ушите на Дух и каза: – Добър вълк.

– Ако не бях тук, щеше да ви разкъса гърлото – каза Джон. Не беше съвсем вярно, но един ден щеше да стане.

– В такъв случай по-добре стой наблизко – каза джуджето, килна голямата си глава на една страна и го изгледа с разноцветните си очи.

– Аз съм Тирион Ланистър.

– Знаем – отвърна Джон и се изправи. Прав беше по-висок от джуджето. Това му се стори странно.

– А ти си копелето на Нед Старк, нали?

Джон почувства студ в гърдите си, стисна устни и не отговори.

– Обидих ли те? – каза Ланистър. – Извинявай. На джуджетата не се налага да са тактични. Поколения подскачащи глупци в дрехи на шутове са ми спечелили правото да се обличам грозно и да изтърсвам първата проклетия, която ми дойде на устата. – Той се ухили. – А ти наистина си копеле.

– Лорд Едард Старк е баща ми – призна вдървено Джон.

Ланистър изгледа с любопитство лицето му.

– Да. Виждам. В теб има повече от севера, отколкото в братята ти.

Джон остана доволен от бележката на дребосъка, но се постара да не го покаже.

– Позволи ми да ти дам един съвет, копеле – каза Ланистър. – Никога не забравяй какво си, защото светът бездруго няма да го забрави. Превърни го в своя сила. Така то никога няма да бъде твоята слабост. Бронирай се с него и то никога няма да те нарани.

Джон не беше в настроение за чужди съвети.

– Ти да не би да знаеш какво е да си копеле?

– Всички джуджета са копелета в очите на бащите си.

– Но ти си законен син на Ланистър и майка си.

– Така ли? – отвърна язвително джуджето. – Това го кажи на баща ми. Майка ми е умряла при раждането ми и той никак не е сигурен.

– А аз дори не знам коя е майка ми – каза Джон.

– Все някоя жена, безспорно. Повечето от тях са такива. – Изгледа го с печална усмивка. – Запомни следното, момче. Всички джуджета може да са копелета, но не всички копелета са джуджета.

След тези думи се обърна и се заклати, подсвирквайки си, към веселата глъч на пира. Когато отвори вратата, светлината отвътре издължи сянката му и макар и за миг Тирион Ланистър се извиси като крал.

КЕЙТЛИН

От всички стаи в Голямата цитадела на Зимен хребет спалните на Кейтлин бяха най-топли. Рядко ѝ се налагаше да пали огън.

Замъкът беше издигнат над естествени топли извори и горещите води шуртяха през стените и стаите като кръв през човешко тяло. Гонеха мрза от каменните стени, изпълваха с топла влага остъклените градини и пазеха земята да не замръзне. Откритите езерца в дузината по-малки дворчета димяха денонощно. През лятото това беше дреболия. Зиме то беше решаващо в схватката между живота и смъртта.

Банята на Кейтлин винаги беше гореща и изпълнена с пара, стените чак пареха при допир. Топлината ѝ напомняше за Речен пад, за дни под слънцето с Лиза и Едмур. Но Нед не понасяше топлината. Старките са създадени за студ, повтаряше той, а тя отвръщаше със смях, че в такъв случай са построили замъка си на неподходящо място.

Затова когато свършиха, Нед се изтърколи и стана от леглото ѝ както хиляди пъти досега. Прекоси, дръпна тежките пердета и започна да отваря един по един тесните прозорци, за да нахлуе нощният въздух.

Вятърът се завихри край него и той остана с лице към тъмнината, гол и с празни ръце. Кейтлин придърпа кожените завивки към брадичката си и го загледа. Стори ѝ се някак смален и по-уязвим, като младежа, за когото се бе венчала в септата на Речен пад преди четиринадесет години. Слабините още я боляха от напористата му любов. Но болката беше приятна. Усещаше семето му в себе си. И се молеше дано да прихване. Три години бяха изтекли след Рикон. Все още не беше стара. Можеше да му даде още един син.

– Ще му откажа – каза Нед и се обърна към нея. Погледът му беше унесен, а гласът – стегнат и колеблив.

Кейтлин се надигна в леглото.

– Не можеш да му откажеш. Не бива.

– Задълженията ми са тук, на север. Нямам никакво желание да бъда Ръката на Робърт.

– Той няма да го разбере. Сега той е крал, а кралете не са като другите хора. Ако откажеш да му служиш, ще се зачуди защо и рано или късно ще започне да подозира, че му се противопоставяш. Не разбираш ли опасността, в която може да ни вкара това?

Нед поклати недоверчиво глава.

– Робърт никога не би посегнал нито на мен, нито на никого от близките ми. Бяхме по-близки от братя. Той ме обича. Ако му откажа, ще зареве, ще заругае и ще заблъска по масата, а само след седмица и двамата ще се смеем над това. Познавам го!

– Ти познаваше човека – каза му тя. – Кралят за теб е непознат. – Кейтлин не беше забравила за вълчището, намерено мъртво в снега със счупения еленов рог, забит в гърлото му. Трябваше да го накара да разбере. – Гордостта за един крал е всичко, милорд. Робърт измина целия този път за да ви види, да ви поднесе тези почести, не можете да ги захвърлите в лицето му.

– Почести ли? – Нед се изсмя горчиво.

– В неговите очи – да.

– А в твоите?

– В моите също. – Вбеси се. Защо не я разбираше? – Предлага ни собствения си син за брак с нашата дъщеря, как иначе може да се нарече? Санса един ден може да стане кралица. Синовеите ѝ биха могли да властват от Вала до планините на Дорн. Какво му е лошото?

– Богове, Кейтлин, Санса е само на единадесет – каза Нед. – А Джофри... Джофри е...

Тя довърши вместо него.

– ...принц на короната и наследник на Железния трон. А аз бях само на дванадесет, когато баща ми ме обрече на твоя брат Брандън.

От тези думи устата на Нед се изкриви горчиво.

– Брандън. Да. Брандън щеше да знае как да постъпи. Винаги го знаеше. Всичко беше предвидено за Брандън. Ти, Зимен хребет. Всичко. Той беше роден да стане Ръка на краля и баща на кралиците. Никога не съм искал да пия от тази чаша.

– Сигурно не си – каза Кейтлин. – Но Брандън е мъртъв и чашата е в твоите ръце, и трябва да пиеш от нея, все едно дали искаш, или не.

Нед ѝ обърна гръб и отново се загледа в нощта. Стоеше и се взираше в тъмното, гледаше сигурно луната и звездите, или караула по бойниците.

Тогава Кейтлин омекна, разбрала болката му. Едард Старк се беше оженил за нея на мястото на Брандън, както повеляваше обичаят, но сянката на мъртвия му брат все още лежеше между тях както и другата – сянката на жената, чието име той не искаше да назове. Жената, която му бе родила незаконния син.

Тъкмо се канеше да отиде при него, когато на вратата се почука – силно и внезапно. Нед се извърна намръщен.

– Какво има?

Гласът на Дезмънд се чу през вратата.

– Милорд, майстер Лувин е тук и моли да го приемете спешно.

– Ти каза ли му, че съм заповядал да не ме безпокоят?

– Да, милорд. Но той настоява.

– Добре. Доведи го.

Нед отиде до гардероба и се наметна с тежък халат. Кейтлин изведнъж си даде сметка колко студено е станало. Изправи гръб в леглото и придърпа завивките.

– Може би трябва да затворим прозорците?

Нед кимна разсеяно. Пуснаха майстер Лувин да влезе.

Майстерът беше дребен човек. И сив. Очите му бяха сиви и бързи, виждаха много. Косата му беше сива – малкото, което бе останало от нея с възрастта. Халатът му беше от сива вълна, поръбена с бяла кожа – цветовете на Старките. Големите му широки ръкави криеха джобове, вшити отвътре. Лувин винаги носеше разни неща, напъхани в тези ръкави, и вадеше непрекъснато други неща от тях – книги, писма, странни изделия, детски играчки. При толкова много неща, които криеше в ръкавите си, Кейтлин направо се чудеше как изобщо успява да си вдигне ръцете.

Майстерът изчака вратата зад гърба му да се притвори и заговори чак тогава.

– Милорд – обърна се той към Нед, – моля да ме извините, че наруших отдиha ви. Но са ми оставили съобщение.

Нед го погледна раздразнено.

– Оставили? От кого? Вестоносец ли е дошъл? Не са ми казали.

– Няма никакъв вестоносец, милорд. Само една гравирана дървена кутия, оставена на масата в обсерваторията ми, докато дремех. Слугите ми не са забелязали никого, но трябва да е донесена от някой от свитата на краля. Не сме имали други гости от юг.

– Дървена кутия, казваш? – учуди се Кейтлин.

– Вътре има чудесна нова леща за обсерваторията. От Мир, както изглежда. Майсторите на лещи в Мир нямат равни на себе си.

Нед се намръщи. Кейтлин знаеше, че трудно търпи такива глупости.

– Леща. И какво общо има това с мен?

– И аз се запитах същото – отвърна майстер Лувин. – Явно тук се крие нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед.

Кейтлин потръпна под тежките кожи.

– Лещата е инструмент, който ни помага да виждаме.

– Наистина. – Той опипа нервно нашияника на ордена си – тежка верига, стегната около шията му под халата, всяка брънка от която бе изкована от различен метал.

Кейтлин усети как страхът отново пропъзля по тялото ѝ.

– Но какво е това, което са поискали да видим по-ясно?

– Точно това се запитах и аз. – Майстер Лувин извади от ръкава си здраво стегнат хартиен свитък. – Истинското послание намерих скрито в двойно дъно, когато разглобих кутията, с която се появи лещата. Но то не е за моите очи.

Нед протегна ръка.

– Дай ми го тогава.

Лувин не помръдна.

– Съжалявам, милорд. Но писмото не е и за вас. Белязано е за очите на лейди Кейтлин и за никой друг. Може ли да се приближа?

Кейтлин кимна, без да посмее да проговори. Майстерът постави свитъка на масичката до леглото. Беше запечатан с капка син восък. Лувин се поклонил и заотстъпва към вратата.

– Остани – заповяда Нед. Гласът му беше гробовен. Погледна Кейтлин. – Какво има? Защо треперим, милейди?

– Боя се – призна тя. Посегна и взе писмото с разтреперана ръка. Кожите паднаха от голите ѝ гърди, но тя забрави за голотата си. Върху синия восък над пълна луна кръжеше сокол. Печатът на дома Арин. – От Лиза е. – Кейтлин вдигна очи към съпруга си. – Няма да ни зарадва. Скръб има в това писмо, Нед. Усещам го.

Лицето на Нед помръкна.

– Отвори го.

Кейтлин счупи печата.

Очите ѝ зашариха по думите. Отначало ѝ се сториха пълна нелепост. После си спомни.

– Лиза никога не рискуваше. Като момичета, докато бяхме заедно, двете си имахме свой таен език.

– Можеш ли да го прочетеш?

– Да – призна Кейтлин.

– Кажни ни тогава.

– Може би трябва да се оттегля? – каза майстер Лувин.

– Не – спря го Кейтлин. – Ще ни трябва съветът ви. – Отметна кожата и слезе от леглото. Нощният въздух натежа студен като гроб върху кожата ѝ, щом закрачи през стаята.

Майстер Лувин извърна очи. Дори Нед изглеждаше слисан.

– Какво правиш?

– Паля огън – отвърна му Кейтлин. Намери нощен халат, загърна се в него и клекна пред студената камина.

– Майстер Лувин... – почна Нед.

– Майстер Лувин ми помогна в раждането на всичките ми деца – прекъсна го Кейтлин. – Не е време за фалшив свян. – Пъхна свитъка между разпалените клечки и сложи отгоре му от по-дебелите цепеници.

Нед бързо прекоси стаята, хвана я за ръката и я дръпна да се изправи. Задържа я на няколко пръста от лицето си.

– Милейди, кажете ми! Какво имаше в това писмо?

Кейтлин се вкочани.

– Предупреждение. Стига да имаме ум да го чуем.

Очите му потърсиха погледа ѝ.

– Продължи.

– Лиза казва, че Джон Арин е убит.

Пръстите му стиснаха ръката ѝ.

– От кого?

– От Ланистърови – промълви тя. – От кралицата.

Нед пусна ръката ѝ. По кожата ѝ останаха алени петна.

– Божове! – прошепна той хрипливо. – Сестра ти се е поболяла от скръб. Не знае какво говори.

– Знае – каза Кейтлин. – Да, Лиза е импулсивна, но това писмо е било замислено грижливо, скрито е хитро. Знаела е, че ако попадне в неподходящи ръце, може да ѝ донесе смърт. За да рискува толкова, трябва да е разполагала с нещо повече от голо подозрение. – Кейтлин погледна съпруга си. – Сега вече наистина нямаме избор. Ти трябва да станеш Ръката на Робърт. Трябва да заминеш на юг с него и да разбереш истината.

Веднага забеляза, че Нед е стигнал до съвсем друг извод.

– Единствените истини, които познавам, са тук. Юга е гнездо на усойници, което ще е по-добре да избегна.

Лувин подръпна верижката, която се беше впила в кожата и стягаше гърлото му.

– Ръката на краля има голяма власт, милорд. Власт да открие истината за смъртта на лорд Арин, да изправи убийците пред кралското правосъдие. Власт да защити лейди Арин и сина ѝ, ако най-лошото се окаже истина.

Нед огледа безпомощно стаята. Сърцето на Кейтлин беше с него, но тя разбираше, че точно сега не може да го утеши в прегръдките си.

Първо трябваше да се спечели победата, заради децата ѝ.

– Казваш, че обичаш Робърт като роден брат. Нима ще го оставиш в обкръжението на Ланистър?

– *Другите* да ви вземат и двамата – мрачно измърмори Нед, обърна им гръб и отиде до прозореца. Тя и майстерът зачакаха кротко, докато Едард Старк си вземе безмълвно сбогом с дома, който обичаше. Когато най-сетне той се обърна, беше уморен и тъжен, а в ъгълчетата на очите му блестеше влага. – Баща ми веднъж замина на юг, за да се отзове на кралски призив. Така и не се върна.

– Друго време – каза майстер Лувин. – Друг крал.

– Да – глухо отвърна Нед. И седна в едно кресло до камината. – Кейтлин, ти ще останеш в Зимен хребет.

Думите му срязаха сърцето ѝ като лед.

– Не – отвърна тя изплашена. Това ли щеше да бъде наказанието ѝ? Никога повече да не види лицето му, да не усети повече ръцете му около себе си?

– Да – заяви Нед с тон, нетърпящ възражения. – Трябва да управляваш севера вместо мен, докато аз изпълнявам прищевките на Робърт. В Зимен хребет винаги трябва да има един Старк. Роб е на четиринадесет години. Скоро ще стане пълнолетен. Трябва да се научи да управлява, а аз няма да съм тук, за да го уча. Включвай го в съветите си. Трябва да е готов, когато му дойде времето.

– Ако рекат боговете, няма да чака дълго – измърмори майстер Лувин.

– Майстер Лувин, на вас разчитам като на човек от моята кръв. Подкрепяйте жена ми със съвета си във всички неща, и малки, и големи. Учете сина ми на неща, които трябва да знае. Зимата иде.

Майстер Лувин кимна мрачно. Настъпи тягостна тишина. Накрая Кейтлин събра кураж да зададе въпроса, от чийто отговор се боеше най-много.

– А другите ни деца?

Нед стана, прегърна я и приближи лицето ѝ до своето.

– Рикон е много малък – промълви той. – Той трябва да остане с теб и Роб. Останалите ще отведе с мен.

– Не бих могла да го понеса – отвърна разтреперана Кейтлин.

– Трябва да го понесеш. Санса трябва да се омъжи за Джофри, това вече е ясно. Не можем да им дадем никакви основания за подозрение към нашата преданост. А и за Аря е крайно време да изучи порядките в южните дворове. След още няколко години ще дойде и нейното време за

венчило.

Санса щеше да засияе при новината, че ще замине на юг, каза си Кейтлин. А и боговете бяха свидетели, че Аря имаше нужда от повече изтънченост. Макар и с болка, тя ги откъсна от сърцето си. Но не и Бран. Никога Бран.

– Да – промълви тя. – Но моля те, Нед, заради обичта, която храниш към мен, нека Бран остане тук в Зимен хребет. Той е само на седем.

– Аз бях на осем, когато баща ми ме прати повереник в Орлово гнездо – каза Нед. – Сир Родрик ми разправя, че доловил някаква неприязън между Роб и принц Джофри. Това не е здравословно. Бран може да се окаже мост между двамата. Той е мило момче, весел е, лесно го обикват. Нека отрасне с младите принцове, нека стане техен приятел, както Робърт стана мой. Така домът ни ще е в по-голяма безопасност.

Прав беше. Кейтлин го знаеше. Това не правеше болката ѝ по-поносима. Значи щеше да загуби и четиримата: Нед, двете момичета и малкия, обичен Бран. Само Роб и Рикон щяха да ѝ останат. Вече се чувстваше сама. А замъкът на Зимен хребет бе толкова голям.

– Тогава го пази настрана от стените – каза тя храбро. – Знаеш как обича да се катери.

Нед изпи сълзите от очите ѝ, преди да затекат.

– Благодаря ти, скъпа – прошепна ѝ той. – Знам колко е трудно.

– А Джон Сняг, милорд? – попита майстер Лувин.

Чула името, Кейтлин се стегна. Нед усети гнева ѝ и я пусна.

Много мъже бяха бащи на копелета. Кейтлин беше отраснала с това знание. Изобщо не се изненада в първата година от брака си, когато научи, че Нед е заченал дете на някакво момиче, случайно срещнато по време на бойния поход. В края на краищата имаше си мъжките нужди, а цялата онази година бяха прекарвали разделени, Нед – далече на война на юг, докато тя си седеше в бащиния замък в Речен пад. Мислеше си повече за Роб, бебето на гърдите ѝ, отколкото за съпруга, когото едва познаваше. Беше добре дошъл за нея, каквато и утеха да бе потърсил между битките. И ако семето му бе прихванало, то тя очакваше, че ще се погрижи за нуждите на детето.

Но той направи много повече. Старките не бяха като другите хора. Нед доведе със себе си копелето у дома и го нарече „синко“ пред целия север. Когато най-сетне войните приключиха и Кейтлин пристигна в Зимен хребет, Джон и кърмачката му вече се бяха настанили в детските покои.

Това я срязва дълбоко. Нед не искаше и дума да ѝ каже за майката,

но в един замък няма тайни и Кейтлин скоро чу приказките на слугините си, които те пък бяха чули от устните на войниците на съпруга ѝ. Шепнеха за сир Артър Дейн, Меча на утрото, най-опасния от седемте рицари на кралската гвардия на Ерис, и как младият им лорд го посякъл в двубой. И разправяха как след това Нед върнал меча на сир Артър на красивата му млада сестра, която го чакала в един замък на име Звездопад, на брега на Лятното море. Лейди Ашара Дейн, висока и светлолика, с омайващо виолетови очи. Две нощи ѝ бяха нужни, докато намери в себе си кураж, но накрая, една нощ в леглото, Кейтлин попита мъжа си за истината. Попита го в очите.

И това беше единственият път през всичките им години, когато Нед я изплаши.

– Никога повече не ме питай за Джон – каза ѝ той, студен като лед. – Той е моя кръв и това е всичко, което трябва да знаеш. А сега държа да науча откъде сте чула това име, милейди. – Врекла се беше да му се подчинява. Каза му го. И оттогава приказките секнаха, а името Ашара Дейн повече не се чу в Зимен хребет.

Която и да беше майката на Джон, сигурно я беше обичал силно, защото каквото и да кажеше Кейтлин, не можеше да го убеди да отпрати момчето. Това тя не можеше да му прости. Обикнала беше съпруга си с цялото си сърце, но не можеше да намери в себе си и капка обич за Джон. Заради Нед можеше да преглътне дузина копелета, стига да не се мяркаха пред очите ѝ. Но не, Джон трябваше да е все пред очите ѝ. И колкото повече растеше, толкова повече приличаше на Нед – много повече от законните синове, които му беше родила тя. Неизвестно защо, това още повече влошаваше положението.

– Джон трябва да се махне – каза тя.

– Двамата с Роб са си близки – отвърна Нед. – Надявах се, че...

– Не може да остане тук – срязва го Кейтлин. – Той е твой син, не мой. Няма да го държа при мен. – Знаеше, че е тежко, но беше истина. Нед нямаше да направи добро на момчето, ако го оставеше тук в Зимен хребет.

Нед я изгледа с болка.

– Знаеш, че не мога да го отведа на юг. За него няма да има място в двора. Момче с име на копеле... знаеш какво ще приказват за него. Ще го смачкат.

Кейтлин стегна сърцето си срещу плахата молба в очите на мъжа си.

– Разправят, че самият Робърт е баща на дузина копелета.

– Но никое от тях дори не е виждало двора! – кипна Нед. – Ланис-търката се е погрижила за това. Как можеш да си толкова жестока, Кейтлин? Та той е още момче. Той...

Гневът го бе обладал. Можеше да каже още, и по-лошо, но майстер Лувин се намеси.

– Има и друго решение – каза кротко той. – Брат ви Бенджен дойде преди няколко дни при мен за Джон. Изглежда, че момчето желае да облече черното.

Нед го погледна слисан.

– Поискал е да го вземат в Нощния страж?

Кейтлин замълча. По-добре беше Нед сам да го осмисли. Гласът ѝ сега нямаше да е добре дошъл. Но беше готова тутакси да скочи и да разцелува майстера. Неговото решение беше свършено. Бенджен Старк беше заклет брат. Джон щеше да му стане като син – детето, което никога не можеше да има. А след време момчето щеше да положи и клетвата. И нямаше да зачене синове, които някой ден да оспорват Зимен хребет от внуците на Кейтлин.

– Честта да служиш на Вала е висока, милорд. – каза майстер Лувин.

– И дори едно копеле може да се издигне високо в Нощния страж – отрони замислено Нед. Но и все още с тревога. – Джон е толкова млад. Ако го беше поискал след пълнолетието си, щеше да е друго, но четиринадесетгодишно момче...

– Тежка жертва – съгласи се майстер Лувин. – Но и днешните времена са трудни, милорд. Пътят му няма да е по-тежък от вашия или на милейди.

Кейтлин помисли за трите деца, които трябваше да загуби. Трудно ѝ беше да замълчи.

Нед се обърна и се загледа навън през прозореца, смълчан и умислен. Накрая въздъхна и отново се обърна към тях.

– Добре – каза той на майстер Лувин. – Надявам се, че ще е за добро. Ще поговоря с Бен.

– Кога да го съобщим на Джон? – попита майстерът.

– Когато се наложи. Трябва да се приготвяме. Два дни ще ни трябват, преди да сме готови за път. Бих предпочел да оставя Джон да се порадва на тези последни няколко дни. Лятото скоро ще свърши и детството – също. Когато дойде моментът, ще му го съобщя сам.

АРЯ

Бодовете на Аря пак се объркаха.

Тя ги изгледа намръщено и се обърна към сестра си Санса, седнала с другите момичета. Виж, вземто на Санса винаги беше без грешка. Всички го казваха.

– Вземто на Санса е хубаво като самата нея – каза ѝ септа Мордейн веднъж на лейди майка им. – Толкова фини, деликатни ръце има. – А когато лейди Кейтлин я попита за Аря, септата изсумтя. – Ръцете на Аря са като на някой ковач.

Аря плахо погледна към другия край на стаята, уплашена да не би септа Мордейн да е прочела мислите ѝ, но днес септата не ѝ обръщаше никакво внимание. Тя седеше до принцеса Мирцела, цялата разцъфнала в усмивки и трепетна възхита. Досега септата не бе имала привилегиите да учи кралска принцеса на женските занаяти и го каза сама, когато доведоха Мирцела при тях. Аря помисли, че и на Мирцела бодовете май са малко объркани, но не можеше да разбере със сигурност от сладкото гукане на септа Мордейн.

Отново огледа вземто си, дали не може да го спаси някак, после въздъхна и остави иглата. И погледна начумерено сестра си. А Санса си взеше и бърбореше весело. Бет Касел, момиченцето на сир Родрик, седеше в краката и и поглъщаше всяка дума, а Джейн Пули се бе надвесила над нея и ѝ шепнеше нещо на ухо.

– За какво си говорите? – попита изведнъж Аря.

Джейн се стресна, а после се изкикоти. Санса като че ли се засрами. Бет се изчерви. Никоя не отговори.

– Кажете ми – подкани ги Аря.

Джейн се озърна да се увери, че септа Мордейн не ги слуша. Мирцела тъкмо бе казала нещо и септата се смееше с цяло гърло с останалите дами.

– Говорехме си за принца – каза Санса с гласец, мек като целувка.

Аря се сети за кой принц става въпрос. Джофри, разбира се. Онзи високия, хубавецът. Нали Санса седеше до него на пира. А пък Аря трябваше да седи до niskия и дебелия. Естествено.

– Джофри харесва сестра ти – прошепна гордо Джейн, сякаш тя го беше уредила. Джейн бе дъщерята на стюарда на Зимен хребет и най-скъпата приятелка на Санса. – Казал ѝ, че е много красива.

– Той ще се ожени за нея – унесено промълви малката Бет и се сви.
– Тогава Санса ще стане кралица на цялото кралство.

Санса поне намери благоприличие да се изчерви. Много прелестно се изчервяваше. Всичко правеше много прелестно, помисли с неприязън Аря.

– Бет, недей да си измисляш – поправи Санса момиченцето и нежно я погали по косата, за да смекчи укора си. След което погледна Аря. – Ти какво мислиш за принц Джоф, сестричке? Много е галантен, нали?

– Според Джон прилича на момиче – каза Аря.

Санса въздъхна и продължи да везе.

– Бедничкият Джон. Ревнува, защото е копеле.

– Той ни е брат – каза доста високо Аря. Гласът ѝ прорязва следобедната тишина в стаята на кулата.

Септа Мордейн вдигна глава. Имаше кокалесто лице, остри очи и много тънки устни, създадени само за да се мръщят. И сега се мръщеа.

– За какво си говорите, деца?

– За нашия доведен брат – поправи сестра си Санса, кротко и много изискано. И се усмихна на септата. – Двете с Аря тъкмо споделяхме колко сме щастливи, че днес принцесата е с нас.

Септа Мордейн кимна.

– Наистина. Голяма чест е за всички нас. – Принцеса Мирцела се усмихна колебливо на комплимента. – Аря, ти защо не работиш? – попита септата, стана, закрачи през стаята и колосаните ѝ фусты зашумяха. – Я да ти видя бодовете.

На Аря ѝ се прииска да запищи. Редно беше Санса да привлече някак вниманието на септата.

– Ето – каза тя и примирено подаде гергефа си.

Септата огледа канавата.

– Ах, Аря, Аря, Аря – заклати тя глава. – Така няма да стане. Така изобщо няма да стане.

Гледаха я всички. Това беше прекалено. Санса беше твърде благовъзпитана, за да се смее на позора на сестра си, но Джейн се подхилкваше и заради нея. Дори принцеса Мирцела като че ли я съжаляваше. Аря усети, че в очите ѝ напират сълзи, скочи от стола и се втурна към вратата. Септа Мордейн извика след нея:

– Аря, върни се веднага! Нито крачка повече! Лейди майка ви ще чуе за това. И то пред кралската принцеса! Ще посрамиш всички ни!

Аря се спря до вратата и се обърна, прехапала устни. Сълзите вече се стичаха по бузите ѝ. Успя все пак да се поклони вдървено на

Мирцела.

– С ваше позволение, милейди.

Мирцела примига и се озърна за помощ към дамите. Но ако тя се колебаеше, не и септа Мордейн.

– И къде впрочем смяташ да ходиш, Аря? – настоя септата.

Аря я изгледа с яд, после отвърна любезно:

– Трябва да подкова един кон.

И без да изчака, за да изпита пълното удоволствие от стъписаното лице на септата, изхвърча през вратата и се затича с все сила надолу по стъпалата.

Не беше честно. Санса имаше всичко. Санса беше само с година по-голяма от нея. Изглежда, че докато Аря се роди, за нея просто не беше останало нищо. Много често изпитваше точно това. Санса можеше да шие, да танцува и да пее. Пишеше стихове. Знаеше как да се облича. Свиреше на арфа, че и на звънци освен това. Още по-лошо – беше красива. Санса бе наследила изящните високи скули на майка им и гъстата кестенява коса на рода Тъли. Аря беше взела външността си от баща си. Косата ѝ беше невзрачно кафява, а лицето ѝ – издължено и сурово. Джейн често я наричаше „Аря Конското лице“, и то точно когато се окажеше наблизо. Много я болеше, че единственото, в което се справяше по-добре от сестра си, беше язденето. Е, и поддържането на домакинство. Санса хич я нямаше в числата. Ако наистина се омъжеше за принц Джоф, Аря се надяваше заради него, че поне ще си има добър стюард.

Нимерия я чакаше в караулното, в подножието на стълбището. Скочи на крака веднага щом зърна Аря и момичето разцъфна в усмивка. Вълчето я обичаше, въпреки че никоой друг не я обичаше. Навсякъде ходеха заедно и Нимерия спеше в стаята ѝ, свита под леглото до краката ѝ. Ако майка ѝ не беше забранила, Аря с радост щеше да вземе с вълчето със себе си при везането. Пък нека тогава септа Мордейн да ѝ се кара за бодовете.

Аря я отвърза и Нимерия я близна нетърпеливо по ръката. Имаше жълти очи. Уловяха ли слънчева светлина, блясваха като жълтици. Аря я беше нарекла по името на войнствената кралица на Ройн, превела народа си през Тясното море. Това също бе предизвикало голям скандал. Санса, разбира се, беше нарекла своето кутре „Лейди“. Аря направи физиономия и гушна силно вълчето си. Нимерия близна ухото ѝ и тя се изкиска.

Септа Мордейн сигурно бе известила вече лейди майка ѝ. Ако си идеше в стаята, щяха да я намерят. Аря никак не държеше да я намерят.

Хрумна ѝ нещо по-добро. Момчетата тренираха в двора. Искаше да види как Роб ще просне „галантния“ принц Джоф по гръб.

– Хайде – прошепна тя на Нимерия. Затича се и вълчето припна по петите ѝ.

В покрития мост между оръжейната и Голямата цитадела имаше прозорец, от който можеше да се наблюдава целият двор на замъка. Двете се запътиха точно натам.

Пристигнаха зачервени и останали без дъх и завариха Джон, седнал на перваза и вдигнал единия си крак към брадичката. Гледаше действието отвън толкова унесено, че като че ли не забеляза появата ѝ, докато бялото му вълче не тръгна да ги посрещне. Нимерия заситни боязливо. Дух, вече по-голям от събратята си, я подуши, близна леко ухото ѝ и я остави. Джон я изгледа с любопитство.

– Не трябваше ли сега да бодеш с иглите, сестричке?

Аря изкриви лице.

– Исках да видя как се бият.

– Тогавата ела тук – усмихна ѝ се той.

Аря се качи на прозореца и седна, а отвън я посрещна хор от пшкания и тропот.

За нейно разочарование се оказа, че е упражнение на по-малките. Бран беше така подплатен, че изглеждаше все едно са го овъргали в кокошарник, а принц Томен, който бездруго си беше пълничък, сега изглеждаше направо кръгъл. Двамата пуфтяха, пшкаха и се налагаха с омекотени с парцали и кожа дървени мечове под бдителния надзор на сир Родрик Касел, оръжейника – едър и тромав като кегла мъж с величествено бели бакенбарди. Дузина зяпачи, мъже и момчета, подвикваха окуражително наоколо, а най-силно кънтеше гласът на Роб. Тя зърна до него Теон Грейджой в туниката, извезана със златния кракен на неговия род, с ироничното презрение, изписано на лицето му. Двамата противници се олюляваха и Аря прецени, че се бхтят вече от доста време.

– Малко по-изтощително е от везането – отбеляза Джон.

– Доста по-забавно е от везането – отвърна му Аря. Джон се ухили и разроши косата ѝ. Аря се изчерви. Близки си бяха. Джон имаше бащиното им лице, също като нея. Само двамата. Роб, Санса и Бран, и дори малкият Рикон бяха одрали кожата на рода Тъли, с ведрите си усмивки и огъня в косите си. Като малка, Аря се боеше да не би това да означава, че и тя е копеле. Тъкмо Джон бе разбрал за страха ѝ и я беше успокоил.

– Ти защо не си на двора? – попита го Аря.

Той се усмихна кисело.

– На копелетата не се разрешава да бѣхтят млади принцове. Всяка цицина, която получат в тренировъчния двор, трябва да е от меч на законнороден.

– О. – Аря се засрами. Трябваше да се сети и сама. За втори път днес реши, че животът не е честен.

Загледа с интерес как малкия ѝ брат халоса Томен.

– Бих могла да се справя не по-зле от Бран. Той е на седем. Аз съм на девет.

Джон я изгледа отвисоко, с цялата мъдрост на своите четиринадесет години.

– Много си слаба – каза той. Хвана ръката ѝ и опипа мускула. После въздъхна и поклати глава. – Съмнявам се, че ще можеш да вдигнеш дългия меч, сестричке. Камо ли да го развъртиш.

Аря дръпна ръката си и го погледна ядосано. Джон отново разроши косата ѝ. Загледаха как Бран и Томен кръжат непохватно по каменните плочи.

– Виждаш ли принц Джофри? – попита Джон.

Отначало не го видя, но когато погледна отново, го зърна най-отзад, под заслона на високата каменна стена. Обкръжаваха го млади мъже, които тя не познаваше – скуайъри в ливреите на Ланистър и Баратеон, все от гостите. Между тях имаше и няколко по-възрастни – рицари, сигурно.

– Виж само украсите по палтото му – подхвърли Джон.

Аря се загледа. Върху гърдите на дебело подплатеното палто на принца се виждаше красиво извезан щит. Везмото несъмнено бе изключително.

Знакът беше разделен по средата: от едната страна коронования елен на кралския род, от другата – лъва на Ланистър.

– Ланистъррови са горди – отбеляза Джон. – Човек би казал, че кралският герб стига, но не. С това той изравнява майчиния си дом с честта на кралския.

– Жената също е важна! – възрази Аря.

Джон се изкиска.

– Може би и ти ще направиш същото, сестричке. Ще съчетаеш Тъли със Старк на герба си.

– Вълк с риба в устата? – Това я разсмя. – Ще изглежда тъпо. Обаче, щом момичетата не могат да се бият, защо получават гербове?

Джон сви рамене.

– Момичета получават гербове, но не и мечове. Копелетата

получават мечове, но не и гербове. Така и не схванах правилата, сестричке.

Долу на двора се чу вик. Принц Томен се търкаляше в прахта, мъчеше се да се изправи и падаше. Дебелите подплънки му придаваха вид на костенурка, обърната на гръб. Бран стоеше над него с вдигнат дървен меч, готов отново да го халоса, щом се изправи. Мъжете почнаха да се смеят.

– Достатъчно! – извика сир Родрик, подаде ръка на принца, дръпна го и го вдигна на крака. – Добър бой. Лу, Донис, помогнете им да си свалят бронята. – Озърна се. – Принц Джофри, Роб, още един рунд?

Роб, вече запотен от предишната схватка, пристъпи нетърпеливо напред.

– С удоволствие.

Джофри излезе на слънцето в отговор на поканата на Родрик. Косата му блесна като предено злато. Изглеждаше отегчен.

– Това е игра за деца, сир Родрик.

Теон Грейджой изведнъж се разсмя гърлено.

– Че вие сте си деца.

– Роб може да е дете – каза Джофри. – Аз съм принц. И ми омръзна да пердаша Старк с някакъв си меч играчка.

– Ти получи повече пердах, Джоф – каза Роб. – Страх ли те е?

Принц Джофри го изгледа.

– Ах, ужасно. Ти си толкова по-голям. – Неколцина от мъжете на Ланистър се разсмяха.

Джон изгледа намръщено сцената.

– Джофри е едно истинско малко говно.

Сир Родрик замислено попипа белите си бакенбарди.

– Какво предлагате? – обърна се той към принца.

– Истинска стомана.

– Готово – срязва го Роб. – Ще съжаляваш!

Оръжейникът хвана рамото на Роб да го успокои.

– Истинската стомана е твърде опасна. Ще ви разреша мечове за турнир, с притъпени остриета.

Джофри замълча, но един от непознатите за Аря мъже – снажен рицар с черна коса и белези от изгаряния по лицето – тръгна и застана пред принца.

– Това е вашият принц. Кой сте вие, та да му казвате, че не може да има острие на меча си, сир?

– Оръжейникът на Зимен хребет, Клегейн. И не е зле да го

запомниш.

– Вие жени ли тренирате тук? – пожела да разбере мъжът с изгореното лице. Имаше мускули като на бик.

– Тренирам рицари – отвърна натъртено Родрик. – Ще получат стомана, когато се подготвят. Когато навършат пълнолетие.

Обгореният мъж изгледа Роб.

– На колко си години, момче?

– На четиринадесет – отвърна Роб.

– Аз убих човек на дванайсет. И бъди сигурен, че не беше с притъпен меч.

Аря видя как Роб настръхна. Гордостта му бе наранена. Той се обърна към сир Родрик.

– Позволете ми. Мога да го надвия.

– Тогава го надвий с притъпен меч – каза сир Родрик.

Джофри сви рамене.

– Ела да те видя, когато пораснеш, Старк. Стига да не си твърде стар. – Откъм мъжете на Ланистър отекна смях.

Ругатните на Роб процепиха двора и Аря слисано покри уста. Теон Грейджой сграбчи ръката на Роб да го дръпне от принца, а сир Родрик стъписано задържа бакенбардите си. Джофри се прозя престорено и се обърна към по-малкия си брат.

– Хайде, Томен. Времето за игра свърши. Да оставим дечицата с техните играчки.

Това предизвика още смях откъм Ланистърски и нови ругатни от страна на Роб. Лицето на сир Родрик почервения от гняв и дори белите бакенбарди не можаха да го скрият. Теон задържа здраво Роб, докато принцът и свитата му не се отдалечиха на безопасно разстояние.

Джон ги гледаше как си отиват. Аря гледаше него. Лицето му се беше притаило като водата във вира в гората на боговете. Накрая той скочи от прозореца.

– Зрелището свърши. – Наведе се и почеса Дух между ушите. Белият вълк се изправи и се отърка в крака му. – А ти най-добре се прибери в стаята си, сестричке. Септа Мордейн със сигурност ще се навърта наоколо. И колкото повече се криеш, толкова по-сурово ще е наказанието. Ще те накарат да си бодеш пръстите с иглата цяла зима. И когато през пролетта снегът започне да се топи, ще ти намерят тялото с кука, стиснатата здраво между замръзналите пръстчета.

На Аря не ѝ се стори никак смешно.

– Мразя куките! – тропна тя с крак. – Не е честно!

– Нищо не е честно – каза Джон.

Отново разроши косата ѝ и се отдалечи. Дух застъпва тихо до него. Нимерия също понечи да тръгне след тях, но спря, щом усети, че Аря не идва.

Тя се обърна неохотно в другата посока.

Оказа се по-лошо, отколкото си мислеше Джон. В стаята ѝ не я чакаше септа Мордейн. Чакаха я септа Мордейн и майка ѝ.

БРАН

Ловната свита тръгна призори. Кралят искаше глиган за тазвечерния пир. Принц Джофри придружаваше баща си, така че на Роб също му позволиха да тръгне с ловците. Чичо Бенджен, Джори, Теон Грейджой, сир Родрик и даже смешният дребосък, братът на кралицата – всички заминаха с тях. В края на краищата беше последният лов. На другата зоран щяха да се отправят на юг.

Бран го оставиха с Джон, момичетата и Рикон. Но Рикон си беше още бебе, момичетата си бяха момичета, а Джон с неговия вълк не се мяркаше никъде. Не че Бран много го търси. Смяташе, че Джон му се сърди. Джон напоследък като че ли се сърдеше на всички. Бран не разбираше защо. Той заминаваше с чичо Бен на Вала, за да се включи в Нощния страж. Това беше почти толкова добре, колкото да замине на юг с краля. Роб беше единственият, който оставаше тук, а не Джон.

От няколко дни Бран изгаряше от нетърпение най-после да тръгнат. Щеше да язди по кралския път на свой кон – не на пони, а на истински кон. Баща му щеше да бъде Ръката на краля и щяха да живеят в Кралски чертог, в замъка, построен от Господарите на дракона. Баба Нан разправяше, че там обитавали духове и имало подземия, в които ставали ужасни неща, и глави на дракони по стените. Бран потръпваше само при мисълта за това, но не го беше страх. Как да го е страх? Нали с него щеше да е баща му и самият крал, с всичките му рицари и заклетите мечове.

Един ден и самият Бран щеше да стане рицар от кралската гвардия. Баба Нан казваше, че те са най-добрите мечоносци в цялото кралство. Бяха само седем, с бели доспехи, и нямаха нито жени, нито деца, а живееха само за да служат на краля. Бран знаеше всичките истории. Имената му звучаха като музика. Сервин Огледалния щит. Сир Риам Редвин. Принц Емон, Рицаря на дракона. Близнаците сир Ерик и сир Арик, издъхнали в двубой помежду си от братски меч, когато брат със сестра се сражавали във войната, която певците наричаха „Танца на драконите“. Белия бик, Джеролд Високата кула. Сир Артър Дайн, Меча на утрото. Баристан Храбрия.

Двама от кралската гвардия бяха дошли на север с крал Робърт. Бран ги беше гледал с възхита, без да посмее дори да им проговори. Сир Борос беше плешив мъж с кораво лице и яки челюсти, а сир Мерин имаше посърнали очи и брада с ръждив цвят. Сир Джайм Ланистър повече

приличаше на рицарите от сказанията и той също беше от кралската гвардия, но Роб му каза, че той е убил стария луд крал и повече не се брои в сметката. Най-великият от живите рицари беше сир Баристан Селми или Баристан Храбрия, Лорд-командирът на кралската гвардия. Баща му беше обещал, че ще се срещнат със сир Баристан, когато пристигнат в Кралски чертог, и Бран си отбелязваше дните с чертички по стената, изгаряйки от нетърпение да тръгне, за да види свят, за който само си беше мечтал, и да започне живот, какъвто трудно можеше да си представи.

И все пак сега, когато настъпи последният ден, Бран изведнъж изпита тъга. Зимен хребет беше единственият дом, който познаваше. Татко му беше казал, че днес трябва да се сбогува, и той се опита. След като ловците заминаха, тръгна да обикаля замъка с вълчето му по петите, решен да навести онези, които щеше да остави – баба Нан и готвача Гейдж, ковача Микен и конярчето Ходор, дето толкова широко се усмихваше, грижеше се за понито му и не казваше нищо друго освен „Ходор“, градинаря в остъклените градини, който му даде боровинки...

Но и от боровинките не му стана по-добре. Най-напред бе отишъл в конюшната и бе видял понито си в яслата. Само че то вече не беше неговото пони. Той щеше да получи истински кон и да остави понито тук. И изведнъж на Бран му се прииска просто да седне и да поплаче. Обърна се и побягна, преди Ходор и другите конярчета да видят сълзите в очите му. Това беше краят на сбогуванията. Бран предпочете да изкара сутринта сам в гората на боговете, опитвайки се да научи вълка си да му носи пръчки, но нищо не стана. Вълчето беше по-умно от всички хрътки в кучкарника на баща му и Бран бе готов да се закълне, че разбира всяка дума, която му кажеше, но не прояви почти никакъв интерес към гоненето на пръчки.

Още не беше решил какво име да му даде. Роб наричаше своето Сив вятър, защото бягаше бързо. Санса бе кръстила своето „Лейди“, а Аря – на някаква кралица вещица от песните, а пък малкият Рикон викаше на своето „Рошльо“, което според Бран беше много глупаво име за едно вълчище. Вълкът на Джон, белият, беше Дух. Бран съжаляваше, че не беше се сетил пръв, въпреки че неговият вълк не беше бял. През последните два дни пробва поне сто имена, но нито едно от тях не звучеше подходящо.

Накрая играта с пръчки му омръзна и той реши да отиде да се катери. След всичко, което се случи напоследък, от седмици не бе ходил при рухналата кула, а това май щеше да е последният му шанс.

Затича се през гората на боговете по дългата заобиколна пътека, за да избегне яза, до който растеше дървото на сърцето. Дървото на сърцето винаги го плашеше. Не беше редно дърветата да имат очи, смяташе Бран. Нито пък листа, които приличат на ръце. Вълкът заприпка по петите му.

– Ти стой тук – каза му той в подножието на смърча до стената на оръжейната. – Легни долу. Точно така. Сега стой.

Вълкът направи каквото му заповядаха. Бран го почеса между ушите, след което се обърна, подскочи, хвана се за един нисък клон и се издърпа нагоре. Беше се изкачил вече до средата на дървото, премествайки се леко от клон на клон, когато вълкът се изправи и започна да вие.

Бран спря и погледна надолу. Вълчето му се смълча и го изгледа с присвитите си жълти очи. Прониза го странен хлад. Той започна отново да се катери, а вълкът отново зави.

– Млъкни – викна му Бран. – Куш. По-лош си и от мама. – Воят го гонеше чак докато не се качи на върха на дървото, не скочи на покрива на оръжейната и не се скри.

Покривите на Зимен хребет бяха за Бран като втори дом. Майка му често казваше, че е започнал да се катери още преди да се научи да ходи. Бран не помнеше кога е проходил, но не можеше да си спомни и кога бе започнал да се катери, така че сигурно беше права.

За момче като него Зимен хребет представляваше каменен лабиринт от стени, кули, вътрешни дворове и тунели, които се простираха във всички посоки. В по-старите части на замъка коридорите се виеха толкова стръмно нагоре-надолу, че човек никога не беше сигурен на кой етаж се намира. Веднъж майстер Лувин каза, че мястото израснало през вековете като чудовишно каменно дърво. Клоните му бяха чворести, дебели и криви, а коренищата – заровени дълбоко в земята.

Щом се измъкнеше отдолу и пропълзеше почти до небето, Бран можеше да види с един поглед целия Зимен хребет. Гледката, проснала се под него, му харесваше. Само птици кръжаха над главата му, докато целият живот на замъка си течеше долу. Бран можеше да изкара тук с часове, сгушен между безформените, износени от дъждовете метални капчуги с глави на странни чудовища, кацнали унило над Първата цитадела, и да наблюдава всичко: мъжете, упражняващи се с дърво и стомана в тренировъчния двор; готвачите, грижещи се за зеленчуците в стъклените градини; псетата, тичащи неуморно из кучкарниците, смълчаната гора на боговете; момичетата, подхвърлящи си шеги и клюки край кладенеца за пране. Това го караше да се чувства като господар на замъка по

начин, какъвто Роб никога нямаше да изпита.

И освен това му помагаше да научи някои тайни на Зимен хребет. Строителите дори не бяха подравнявали земята. Зад стените на Зимен хребет се виждаха хълмове и долини. Имаше един покрит мост, който тръгваше от четвъртия етаж на камбанарията и преминаваше през втория етаж, където виеха гнезда птиците. Бран го знаеше. И освен това знаеше, че можеш да влезеш във вътрешната стена през южната порта, да изкачиш три етажа и да пробягаш през целия Зимен хребет през един тесен тунел в камъка, след което да излезеш на приземния етаж при северната порта и над теб да надвисне високата сто стъпки стена. Бран беше убеден, че дори майстер Лувин не знае това.

Майка му се ужасяваше от мисълта, че някой ден Бран може да се подхлъсне от някоя стена и да се пребие. Той я уверяваше, че няма, но тя така и не му повярва. Веднъж го накара да ѝ обещае, че ще стои долу. Той успя да спази обещанието си почти цял месец, отчаян през цялото време, докато една нощ не се измъкна през прозореца на спалнята си, след като братята му заспаха дълбоко.

В пристъп на вина призна престъплението си още на другия ден. Лорд Едард му заповяда да отиде в гората на боговете, за да се пречисти. Бяха поставени стражи, които да се погрижат Бран да остане сам през цялата нощ и да се разкайва за неподчинението си. На другата сутрин Бран го нямаше никакъв. Намериха го дълбоко заспал в най-горните клонове на най-високия смърч в горичката.

Колкото и да беше ядосан, баща му не можа да затаи смеха си.

– Ти не си мой син – каза му той, след като го свалиха. – Ти си катерица. Така да бъде. Щом трябва да се катериш, катери се, но поне се старай да не те вижда майка ти.

Бран се старееше, колкото може, макар да не се заблуждаваше, че я е излъгал. След като баща му не можа да му забрани, тя прибягна до помощта на други. Баба Нан му разказа за едно лошо момче, което се покатерило много нависоко и било ударено от мълния, и как след това враните се спуснали да изкълват очите му. Бран не се впечатли. Горе на разрушената кула имаше гнезда на врани. Освен него там не стъпваше никой и понякога, преди да се покатери, той пълнеше джобовете си със зърно, а враните се хранеха направо от шепата му. Нито една от тях не бе проявила и най-малко желание да кълве очите му.

След това майстер Лувин направи едно малко глинено момче, облече го с дрехи на Бран и го бутна от стената долу на двора, за да покаже какво ще стане, ако Бран падне. Виж, това беше по-забавно, но Бран

само погледна майстера и му каза:

– Само че аз не съм от глина. И все едно, никога няма да падна.

После известно време стражите го гонеха, щом го видеха да пълзи по покривите, и се опитваха да го смъкнат долу. Това беше най-веселото. Също като игрите с братята му, само дето Бран винаги печелеше. Никой от стражите не можеше да се катери толкова добре като Бран, дори и Джори. А и повечето пъти просто не го виждаха. Хората никога не поглеждаха нагоре. Това бе една от причините, поради които обичаше катеренето. Ставаше почти невидим.

И освен това обичаше изпитанието, докато се издърпваше по някоя стена камък по камък, с пръсти и крака, впити здраво в малките процепи между тях. Винаги сваляше ботушите си и се катереше бос. Така имаше чувството, че има четири ръце вместо две. Обичаше дълбоката и сладка болка, която след това оставаше в мускулите му. Обичаше вкуса на въздуха високо горе – сладък, хрупкав и студен като зимна праскова. Обичаше птиците: враните в порутената кула, лястовичките, свили гнезда в процепите между камъните, стария бухал, дето спеше в прашния таван над оръжейната. Бран ги познаваше всички.

Най-много от всичко обичаше да ходи по места, в които никой друг не можеше да проникне, и да съзерцава сивата гледка със Зимен хребет, видян така, както никой друг не можеше да го види. Това превръщаше целия замък в тайното място на Бран.

Любимото му свърталище си оставаше рухналата кула. Някога тя бе служила за стражева кула – най-високата в Зимен хребет. Преди много време, сто години преди още баща му да се роди, я ударила мълния и я подпалила. Горната третина от съоръжението се беше сринала навътре и кулата си бе останала невъзстановена. Понякога баща му пращаше хора да избият плъховете в подножието ѝ, да прочистят гнездата им, които винаги намираха между срутените камъни и овъглените и прогнили греди. Но никой вече не се качваше до проядения връх на разрушената постройка. Освен Бран и враните.

Знаеше два начина да стигне дотам. Можеше да се покатери направо по стената на кулата, но камъните бяха хлабави, хоросанът, който ги държеше, отдавна се беше стрил на пепел и Бран не обичаше да отпуска цялата си тежест на тях.

Най-добрият начин беше да тръгнеш от гората на боговете. Да изпълиш по високия смърч и да се прехвърлиш над оръжейната и стражевия салон, прескачайки от покрив на покрив, бос, разбира се, за да не чуят стражите, че си горе. Така стигаш до спялата страна на Първата

цитадела, най-старата част на замъка – грубо кръгловато укрепление, което беше по-високо, отколкото изглеждаше. Сега там обитаваха само плъхове и паяци, но старите камъни все още бяха добри за катерене. Оттам можеш да стигнеш направо до причудливите капчуци, надвиснали слепи над празното пространство, и да се залюлееш от капчук на капчук, на ръце покрай северната страна. Оттам, ако се протегнеш достатъчно, можеш да се хванеш и да се издърпаш на рухналата кула, където се беше килнала най-близо до стената на Цитаделата. Оставаше само да пропъзлиш по почернелите камъни, не повече от десетина стъпки, и враните веднага ще дойдат да видят дали си им донесъл зърно.

Бран се мятеше от капчук на капчук с лекотата на опитен акробат, когато чу гласовете. Толкова се стресна, че за малко щеше да се изгърве. През целия му живот досега Първата цитадела беше пусто място.

– Не ми харесва – говореше жената. Точно под краката му имаше един ред прозорци и гласът се процеждаше от последния прозорец от тази страна. – Ти трябваше да станеш Ръката.

– Боговете да не дават – отвърна ленив мъжки глас. – Такава служба не ми трябва. Много работа иска.

– Не можем да поверим на Старк толкова много власт. Пак ще стане като с Джон Арин. Ох, защо трябваше да приеме този човек?

Бран увисна на ръце, заслушан. Страх го беше да продължи – можеха да зърнат стъпалата му, ако се люшнеш отново.

– Трябва да си доволна, че прие – каза мъжът. – Мъжът ти като нищо можеше да се обърне към някой от братята си, или дори към Кутрето. На мен ми дай врагове с чест, вместо амбициозни, и ще си спя спокойно цялата нощ.

– Трябваше да настоя да провъзгласи теб – каза жената. – Робърт можеше да се откаже, ако упорствах повече. Бях сигурна, че Старк ще откаже.

– Съветът ще изяде Нед Старк жив. Ако имаше капка ум, щеше да си остане на север. Това е седалището на неговата власт.

Бран разбра, че говорят за баща му. Искаше да чуе повече. Още няколко стъпки... но щяха да го видят, ако се люшнеш пред прозореца.

– Ще трябва да го наблюдавам внимателно – каза жената.

– Аз предпочитам да наблюдавам теб – каза малко отегчен мъжът. – Ела тук.

– Старките никога не са се интересували от това, което става южно от Шийката – каза жената. – Никога. Опасявам се, че играе някаква тайна игра. Иначе защо ще приеме?

– Може би го смята за дълг пред своя крал. Може би иска да запише името си с големи букви в книгата на историята, или да се отърве от жена си, или и двете. Може да си има хиляда причини. Мен ако питаш, просто иска веднъж в живота си да поживее на топло.

– Робърт го обича като брат. Не разбираш ли колко е опасно? Не ни стигат Станис и Ренли, сега Робърт ще слуша Старк. А и жена му е сестра на Лиза Арин. Не разбираш ли, че кроят нещо срещу нас? Изненадана съм, че не я заварихме тук.

Бран погледна надолу. Под прозореца имаше тясна издатина, широка само няколко пръста. Опита се да се спусне до нея. Много далече. Нямахме да я стигне.

– Каквото и да знае или да подозира тази Арин, няма никакви доказателства – каза мъжът. И замълча. – Няма, нали?

– Разбира се, че няма – отвърна жената. – Смяташ ли, че това ще я спре? Тя си има момче. Смяташ ли, че ще направи по-малко за своето, отколкото аз за моето?

Мъжът се засмя. Горчив смях.

– Майки. – Прозвуча като ругатня. – Понякога си мисля, че раждането ви обръква мозъците. Всички сте луди.

Бран огледа издатината. Можеше да се пусне. Твърде тясна беше, за да кацне на нея, но ако можеше да се хване, докато пада, после да се издърпа... само че щеше да вдигне шум и да ги привлече към прозореца. Не разбираше какво чува, но съзнаваше, че не е за неговите уши.

– Ти си упорит и спял като Робърт – заговори жената.

– Ако искаш да кажеш, че виждам същото, да – каза мъжът. – Виждам един мъж, готов по-скоро да умре, отколкото да измени на краля си.

– Той вече измени на един, или вече си го забравил? – каза жената. – Казвам ти, ясно го видях в сънищата си. Вълк, голям като кон, ръфаше гнилата леш на елен. Какво според теб означава това?

– Означава, че не трябва да залагаш толкова на сънищата – отвърна мъжът. И се прозя. – Сигурна ли си, че си сънувала вълк, а не лъв? Казвам ти, че Старк е верен.

– Ох, не отричам, че е верен на Робърт, това е очевидно. Но какво ще стане, когато Робърт умре и Джоф вземе трона? А колкото по-скоро стане това, толкова по-сигурни ще сме всички ние. С всеки ден мъжът ми става все по-неспокоен. Като дойде и Старк до него, ще стане още по-лошо. Все още обича онази негова сестра – малката, блудкава, мъртвата на шестнайсет години. Колко ще мине, докато реши да ме изостави заради някоя нова Лиана?

Бран изведнџ много се уплаши. Вече не искаше нищо друго, освен да се върне и да намери братята си. Само че какво щеше да им каже? Разбра, че трябва да се приближи още малко. Трябваше да види кои си говорят вътре.

Мъжът въздъхна.

– Трябва да мислиш по-малко за бъдещето и повече за удоволствието на мига.

– Престани! – каза жената. Бран чу изведнџ звук като от плесница и след това – смеха на мъжа.

Издърпа се, прехвърли се над капчука и пропълзя на покрива. Така беше по-лесно. Мина по покрива до другия капчук, точно над прозореца на стаята, където си говореха.

– Целият този разговор ме отегчава, сестро – каза мъжът. – Ела тук и замълчи.

Бран възседна капчука, стисна го между краката си и се люшна с главата надолу. Увисна на краката си и бавно изпъна врат надолу към прозореца. Така преобърнат, светът изглеждаше много странно. Дворът заплува мъгливо под него с каменните плочи, още влажни от разтопилия се сняг. Бран надникна през прозореца.

Вътре в стаята се боричкаха мъж и жена. И двамата бяха голи. Бран не можа да ги познае. Гърбът на мъжа беше към него и тялото му скриваше жената от погледа му, докато я буташе към стената.

Имаше някакви меки, влажни звуци. Бран разбра, че се целуват. Гледаше с широко отворени очи и изплашен, дъхът му се спря в гърлото. Мъжът беше пъхнал едната си ръка между краката ѝ и сигурно я раняваше така, защото жената започна да стене – тихо и гърлено.

– Престани – заговори тя. – Престани, престани. Ох, моля те... – Но гласът ѝ беше някак тих и немощен, и тя не се дърпаше. Шепите ѝ се заровиха в косата му, в разрошената му златна коса, и придърпаха лицето му към гърдите ѝ.

Бран видя лицето ѝ. Очите ѝ бяха притворени и устата ѝ беше отворена, и стенеше. Златната ѝ коса се люлееше насам-натам, а главата ѝ се движеше напред-назад. Но въпреки всичко той я разпозна. Кралицата.

Сигурно беше вдигнал шум. Внезапно очите ѝ се отвориха и тя се взря право в него. И изпищя.

А после всичко стана наведнџ. Жената избута диво мъжа, извика и му посочи. Бран се опита да се издърпа, превит на две, за да се добере до капчука. Много прибързано. Ръката му одраска безпомощно гладкия камък, в паниката краката му се изплъзнаха и изведнџ той пропадна. В

миг му прилоша, вътрешностите му се заиздигаха нагоре, а прозорецът блесна отстрани. Ръката му сграбчи ръба на издатината, изпусна го; отново го хвана с другата си ръка. Залюля се силно към стената. Ударът отне дъха му. Бран провисна на едната си ръка, запъхтян.

В прозореца над него се появиха лица.

Кралицата. И сега Бран позна мъжа до нея. Приличаха си като отражения в огледало.

– Той ни видя! – извика пронизително жената.

– Да, видя ни – каза мъжът.

Пръстите на Бран започнаха да се изплъзват. Той сграбчи издатината с другата си ръка. Ноктите му се задраскаха в твърдия камък. Мъжът се пресегна.

– Хвани ръката ми – каза той. – Да не паднеш.

Бран сграбчи ръката му над лакътя и се вкопчи в нея с всичка сила. Мъжът го повдигна до издатината.

– Какво правиш? – поиска да разбере жената.

Мъжът я пренебрегна. Беше много силен. Изправи Бран на първаза.

– На колко си години, момче?

– На седем – отвърна Бран, разтреперан и облекчен. Пръстите му се бяха впили здраво в мишците на мъжа. Пусна се вяло.

Мъжът погледна жената.

– Това, което правя от любов – каза той с погнуса. И бутна Бран.

С писък, Бран полетя надолу. Нямаше за какво да се хване. Дворът се втурна нагоре да го посрещне.

Някъде много далече виеше вълк. Врани кръжаха над разрушената кула. Искаха зърно.

ТИРИОН

Някъде сред огромния каменен лабиринт на Зимен хребет виеше вълк. Воят надвисна над замъка като траурен флаг.

Тирион Ланистър вдигна глава от книгата и потръпна, въпреки че в библиотеката беше уютно и топло. Има нещо във вълчия вой, което измъква човек от неговото настояще и го оставя в измислената гора да тича гол пред глутницата.

А когато воят на вълчището се извиси отново, Тирион затръшна тежката кожена подвързия на книгата, която четеше – стародавни съждения над промяната в сезоните, писани от отдавна мъртъв майстер – и прикри прозявката си с опакото на ръката. Лампата за четене едва примигваше заради привършилото масло, но от високите прозорци се цедеше утринна светлина. Прекарал бе над този том цялата нощ, но това не беше новост. Тирион Ланистър не бе от хората, които спят много.

Краката му се бяха вдървили и изтръпнали. Той разтри стъпалата си и тежко закуцуква към масата, където септонът похъркваше тихо, положил глава като на възглавница върху разтворената пред него книга. Тирион надникна да прочете заглавието. Житие на Великия майстер Етелмур, нищо чудно.

– Хайле – рече той тихо. Младежът се сепна, замига объркан и кристалът на ордена му се полюшна на сребърната верижка. – Аз отивам да закуся. Върни, моля те, книгите по полиците. Бъди внимателен с валирианските свитъци, пергаментът е много изсъхнал. „Бойни машини“ на Айрмидион е доста рядък екземпляр и единственото пълно копие, което съм виждал. – Хайле го зяпна, все още сънен. Тирион търпеливо повтори указанията си, след което потупа септона по рамото и го остави да си върши работата.

Навън Тирион изпълни дробовете си с хладния сутрешен въздух и се залови с мъчителното слизане по стръмните каменни стъпала, виещи се като гигантски тирбушон по външната страна на кулата-библиотека. Слизаше бавно. Стъпалата бяха изсечени високи и тесни, а неговите крака бяха къси и криви. Изгряващото слънце все още не беше прехвърлило стените на Зимен хребет, но хората отдавна бяха наизлезли долу по двора. Дрезгавият глас на Сандор Клегейн стигна до него.

– Момчето отдавна трябваше да умре. Жалко, че не свърши по-бързо.

Тирион погледна надолу и видя Хрътката – стоеше с младия Джофри и ято скуайъри наоколо.

– Поне си мре тихо – отговори принцът. – Вълкът вдига целия шум. Цяла нощ не можах да спя.

Скуайърът на рицаря постави високия черен шлем на главата на Хрътката и сянката на Клегейн се проточи дълга върху отъпканата земя.

– Мога да накарам тази твар да млъкне, ако желаете – рече той и спусна забралото на шлема си.

Момчето му подаде дълъг меч. Той го претегли и посече мразовития въздух да чуе как свисти. Зад него в учебния двор кънтеше стомана.

Предложението, изглежда, зарадва принца.

– Прати куче да убие куче! – възкликна той. – Зимен хребет е толкова задръстен с вълци, че на Старките един по-малко няма да им липсва.

Тирион скочи от последното стъпало на двора.

– Позволете да възразя, племеннико. Старките могат да броят над шест. За разлика от някои принцове, които бих могъл да назова.

Джофри благоволи да се изчерви.

– Глас от никъде – каза Сандор и завъртя глава. – Духове, витаещи из въздуха!

Принцът се разсмя както винаги, когато личният му телохранител разиграеше този маскарад. Тирион беше свикнал.

– Тук, долу.

Високият мъж се наведе.

– А, нашият малък лорд Тирион. Моите извинения. Не ви видях.

– Днес нямам настроение за плоските ви шегички. – Тирион се обърна към племенника си. – Джофри, крайно време е да потърсиш лорд Едърд и неговата лейди, и да им предложиш утехата си.

Джофри изглеждаше толкова раздражен, колкото може да бъде само един малък принц.

– С какво толкова ще им помогне моята утеха?

– С нищо – каза Тирион. – Но все пак се очаква от теб. Отсъствието ти ще се забележи.

– Този малък Старк не ми е никакъв – отвърна Джофри. – И не мога да понасям женски рев.

Тирион Ланистър зашлеви силно племенника си. Бузата на момчето пламна.

– Още една дума – каза Тирион, – и ще те ударя пак.

– Ще се оплача на мама! – възкликна Джофри.

Тирион го удари отново. Сега пламнаха и двете бузи.

– Оплачи се на майка си – каза му Тирион. – Но първо ще отидеш при лорд и лейди Старк, ще паднеш пред тях на колене и ще им кажеш колко много съжаляваш, и че си на техните услуги, стига да има и най-малка възможност да направиш нещо за тях и техните близки в този час на отчаяние, и че всичките ти молитви са с тях, разбра ли? Разбра ли?

Момчето изглеждаше готово да се разплаче, но успя да се овладее и кимна унило. После се обърна и затича през двора, притиснало с длан едната си буза.

Тирион се обърна и видя Клегейн, надвиснал над него като канара. Черната му като сажди броня сякаш закриваше слънцето. Шлемът му бе изкован така, че да наподобява озъбено черно псе. Гледката беше ужасна, но Тирион винаги бе смятал, че е голямо подобрене върху отвратителното изгорено лице на Клегейн.

– Принцът ще запомни това, малки лорде – предупреди го Хрътката. Шлемът превърна смеха му в кухо ръмжене.

– Точно за това се моля – отвърна Тирион Ланистър. – Ако забрави, бъди добро куче и му го напомни. – Озърна се из двора. – Случайно да знаеш къде мога да намеря брат си?

– Закусва с кралицата.

– Ах, разбира се. – Тирион кимна небрежно на Сандор Клегейн и закричи енергично, доколкото му позволяваха кривите крака. Не завиждаше на първия рицар, който щеше да се пробва днес с Хрътката. Много беше ядосан.

В дневната в покоите за гости закуската вървеше унило. Джайм седеше на масата с Церсей и децата, говореха си тихо и приглушено.

– Робърт още ли се излежава? – попита Тирион докато седеше.

Сестра му го изгледа със същото изражение на лека погнуса, с каквото го гледаше от деня, в който се беше родил.

– Кралят изобщо не е спал – каза му тя. – Той е с лорд Едард. Мъката им го нарани дълбоко в сърцето.

– Голямо сърце има нашият Робърт – подхвърли Джайм с ленива усмивка.

Едва ли имаше неща, които Джайм да може да приеме сериозно. Тирион знаеше това за брат си и му го прощаваше. През всичките ужасни и тягостни години на детството само Джайм бе проявявал към него макар и най-нищожна привързаност и уважение и заради това Тирион бе готов да му прости почти всичко.

Приближи се слуга.

– Хляб – поръча му Тирион. – И две от онези малки рибки. И халба хубава тъмна бира, да ги отмие. А, и малко бекон. Но да е добре препечен.

Човекът се поклони и си отиде. Тирион се обърна към брат си и сестра си. Близнаци. Тази сутрин съвсем си приличаха. И двамата бяха предпочели зелени облекла, за да изпъкват очите им. Русите им къдрици бяха изящно подредени и по китките, пръстите и шиите им блестяха златни накити.

Тирион се зачуди какво ли щеше да бъде да си има близък и реши, че е по-добре да не знае. Достатъчно гадно беше да се гледа всеки ден в огледалото. Още един като него беше твърде неприятна тема за размисъл.

– Разбрахте ли нещо за Бран, чичо? – попита принц Томен.

– Снощи наминах до болничната стая – отговори Тирион. – Никак-ва промяна. Майстерът смята, че е обнадеждаващ знак.

– Не искам Брандън да умре – плахо каза Томен. Беше мило момче. Не като брат си. Но пък и Джайм и Тирион не си приличаха като грахови зърна, нали?

– Лорд Едард имаше брат със същото име – каза замислено Джайм.

– Един от заложниците, убити от Таргаринен. Изглежда, това име носи лош късмет.

– О, едва ли е чак лош късмет – каза Тирион. Слугата му донесе платото и той си отчупи комат от черния хляб.

Церсей го изгледа с безпокойство.

– Какво искаш да кажеш?

Тирион й се усмихна криво.

– Как какво? Само това, че желанието на Томен може би ще се сбъдне. Майстерът смята, че момчето може да оживее. – Той отпи от бирата.

Мирцела ахна щастливо, а Томен се усмихна нерешително, но Тирион не следеше децата. Споглеждането на Джайм и Церсей продължи не повече от секунда, но не му убягна. После сестра му сведе очи към масата.

– Това не е никаква милост. Тези северни богове са жестоки, да оставят детето да се мъчи в такава болка.

– Какви точно бяха думите на майстера? – попита Джайм.

Беконът изхруска в устата на Тирион. Той задъвка замислено, преглътна и каза:

– Според него, ако момчето е трябвало да умре, щеше да си е

отишло отдавна. А вече минаха четири дни без никаква промяна.

– Ще се оправи ли Бран, чичо? – попита малката Мирцела. Беше взела цялата хубост на майка си. Но не и характера.

– Гърбът му е счупен, мъничката ми – каза ѝ Тирион. – От падането са се пръснали и костите на краката му. Поддържат го жив с мед и вода, иначе щеше да умре от глад. Може би, ако се събуди, ще е в състояние да яде истинска храна, но никога вече няма да може да ходи.

– Ако се събуди – повтори Церсей. – Има ли такава вероятност?

– Само боговете знаят – сви рамене Тирион. – Майстерът само се надява. Аз бих се заклел, че онзи негов вълк държи момчето живо. Съществува стои ден и нощ под прозореца му и вие. Всеки път, щом го прогонят, се връща. Майстерът каза, че веднъж затворили прозореца, за да прекратят шума, и Бран като че ли отпаднал. Когато го отворили отново, сърцето му забило по-силно.

Кралицата потрепери.

– Има нещо неестествено в тези животни – каза тя. – Опасни са. Няма да позволя някое от тях да дойде с нас на юг.

– Доста ще ти е трудно да ги спреш, сестро – каза Джайм. – Те ходят с децата навсякъде.

Тирион се захвана с рибата.

– Да не би скоро да тръгвате?

– Не чак толкова скоро – отвърна Церсей и се навъси. – Да тръгваме? А ти? Богове, само не ми казвай, че оставаш тук?

Тирион сви рамене.

– Бенджен Старк се връща при Нощния страж с копелето на брат си. Наумил съм да отида с тях и да видя най-после този Вал, за който толкова много говорят.

Джайм се усмихна.

– Надявам се, че не си решил да навлечеш черното, скъпи ми братко.

Тирион се разсмя.

– Аз целомъдрен? Нали курвите ще го ударят на просия от Дорн до Скалата на Кастърли. Не, искам само да застана отгоре на Вала и да се изпикая на края на света.

Церсей рязко стана.

– Децата не трябва да слушат такива мръсотии. Томен, Мирцела, хайде.

И закри енергично през стаята, а придворните и отрочетата ѝ заститиха след нея. Джайм Ланистър изгледа замислено брат си със

студените си зелени очи.

– Старк никога няма да се съгласи да напусне Зимен хребет, докато синът му се бави в сянката на смъртта.

– Ще се съгласи той, ако Робърт му заповяда – каза Тирион. – А Робърт ще му заповяда. Лорд Едард бездруго нищо не може да направи за момчето.

– Би могъл да сложи край на мъчението му – каза Джайм. – Аз бих го направил, ако беше мой син. Това би било милост.

– Съветвам те да не повдигаш този въпрос пред лорд Едард, мили ми братко – каза Тирион. – Няма да го приеме добре.

– Но дори момчето да оживее, ще бъде недъгаво. По-лошо. Ще бъде жалка картина. На мен ми дай една добра и чиста смърт.

Тирион отговори със свиване на раменете, което само подчерта грозната му гърбица.

– Като стана дума за жалките картини, позволи ми да възразя. Смъртта е ужасно окончателна, докато животът е изпълнен с възможности.

Джайм се усмихна.

– А ти си едно малко перверзно дяволче, нали?

– О, да – призна Тирион. – Надявам се момчето да се събуди. Много ще ми е интересно да чуя какво може да разкаже.

Усмивката на брат му се сгърчи като пресечено мляко.

– Тирион, мили ми братко – каза той много мрачно, – има случаи, когато ми даваш повод да се чудя на чия страна си.

Устата на Тирион беше пълна с хляб и риба и той отпи яка глътка от бирата, за да преглътне, след което се ухили вълчи.

– Виж ти. Джайм, мили ми братко – каза той. – Как ме нарани. Знаеш колко много обичам семейството си.

ДЖОН

Джон се заизкачва бавно по стъпалата, мъчейки се да не мисли, че това може би ще е за последно. Дух стъпваше безшумно до него. Отвън снегът се вихреше през портите на замъка и дворът тънеше в шум и хаос, но отсам дебелите каменни стени все още беше топло и тихо. Прекалено тихо, за да му хареса.

Стигна до площадката и се задържа дълго, разколебан. Дух подуши ръката му. Това му даде кураж да влезе в стаята.

Лейди Старк си беше там, до леглото му. Нито за миг не беше оставила Бран. Носеха ѝ храна, а също и нощни гърнета имаше, и едно малко кораво легло, на което да спи, макар че, както разправяха, тя едва ли спеше изобщо. Хранеше го лично с мед и вода, и с отвара от билки, поддържащи живота. Нито веднъж не беше напуснала стаята. Така че Джон стоеше настрана. Но сега нямаше повече време.

Той застана за миг на прага, без да проговори и без да смее да се приближи. Прозорецът беше отворен. Долу виеше вълк. Дух чу и вдигна глава.

Лейди Старк погледна през рамо. В първия миг като че ли не го позна. Накрая примигна.

– Какво търсиш ти тук? – попита тя със странно строг и безчувствен глас.

– Дойдох да видя Бран – отвърна Джон. – Да се сбогувам.

Лицето ѝ си остана навъсено. Дългата ѝ кафява коса се беше сплъстила и разрошила. Изглеждаше състарена с двадесет години.

– Вече го направи. Сега се махай.

Част от него поиска да побегне, но знаеше, че ако го направи, може би никога повече няма да види Бран. Той пристъпи нервно и влезе.

– Моля ви.

Нещо студено пробяга в очите ѝ.

– Казах ти да се махаш – каза тя. – Не те искаме тук.

Доскоро това щеше да го накара да побегне. Щеше дори да го разплаче. Сега само го ядоса. Скоро щеше да стане заклет брат на Нощния страж и да се сблъска с по-големи опасности от Кейтлин Тъли Старк.

– Той е мой брат.

– Стражата ли да извикам?

– Извикайте я – непокорно ѝ отвърна Джон. – Не можете да ми

попречите да го видя. – Прекоси стаята от другата страна на леглото и погледна лежащия на него Бран.

Тя държеше ръката му. Приличаше на птичи крак. Не беше онзи Бран, когото познаваше. Цялата плът сякаш се беше смъкнала от него. Кожата се беше изпънала върху костите, изпъкнали като пръчки. Краката му под одеялото така се бяха прегънали, че от гледката му прилоша. Очите му, хлътнали в черни дупки, бяха отворени, но не виждаха нищо. Падането някак си го беше смалило и той му напомняше за листо, сякаш първият по-силен полъх на вятъра ще го отрони и ще го прати в гроба.

И все пак под крехкия кафез на тези потрошени ребра гърдта му се издигаше и смъкваше с всяко едва доловимо вдишване и издишване.

– Бран – промълви той. – Извинявай, че не дойдох досега. Беше ме страх. – Усети сълзите, стичащи се по бузите му. Но вече му беше все едно. – Не умирай, Бран. Моля те. Всички те чакаме да се събудиш. Аз, Роб, момичетата, всички... – Лейди Старк гледаше. Не бе извикала. Джон го прие за мълчаливо разрешение. Вълчището под прозореца отново зави. Вълкът, на който Бран не бе успял да намери име.

– Сега трябва да тръгвам – каза Джон. – Чичо Бенджен ме чака. Трябва да замина на север, на Вала. Трябва да тръгнем днес, преди да е паднал снегът.

Спомни си с каква възбуда очакваше Бран заминаването им. Не можеше да понесе мисълта, че го оставя така. Джон изтри сълзите си, наведе се и леко целуна брат си по устните.

– Исках да остане с мен – тихо каза лейди Старк.

Джон я погледна плахо. Не говореше на него, а на някаква част от себе си. Все едно че него изобщо го нямаше в стаята.

– Молах се за това – глухо промълви тя. – Беше любимото ми момче, Влязох в септата и седем пъти се помолих пред седемте лица на бога Нед да промени решението си и да го остави с мен. Понякога молитвите се сбъдват.

Джон не знаеше какво да каже.

– Вината не е ваша – наруши той неловката тишина.

Очите ѝ го намериха. Пълни с отрова.

– Нямам нужда от твоето оправдание, копеле.

Джон сведе поглед. Тя държеше в шепи ръката на Бран. Той взе другата и я стисна леко. Пръсти като птичи кости.

– Довиждане.

Беше стигнал до вратата, когато тя го повика:

– Джон.

Трябваше да продължи, но тя никога досега не го беше наричала по име. Обърна се и видя, че го гледа право в лицето, сякаш го вижда за пръв път.

– Да?

– Трябваше да си ти – каза тя.

После отново се обърна към Бран, заплака и цялото ѝ тяло се разтърси от хлиповете. Джон никога досега не я беше виждал да плаче.

Пътят до двора бе дълъг.

Отвън цареше шум и суматоха. Товареха се фургони, подвикваха мъже, оседлаваха конете и ги изкарваха от конюшните. Сипеше се лек сняг и всичко вреше и кипеше от нетърпение час по-скоро да тръгнат.

Роб беше в центъра на цялата тази глъч и реवेशе команди заедно с всички други. През последните няколко седмици като че ли бе възмъжал, сякаш нещастieto с Бран и покрусата на майка му го бяха направили по-силен. Сив вятър стоеше в краката му.

– Чичо Бенджен те търси – подвикна той на Джон. – Искаше да тръгнете още преди час.

– Зная – отвърна Джон. – Ей сега. – Огледа цялата тази врява и глъч. – Сбогуването се оказа по-трудно, отколкото си мислех.

– За мен също – кимна Роб. По косата му имаше сняг, който се топеше. – Видя ли го?

Джон кимна. Гласът му бе заседнал в гърлото.

– Няма да умре – каза Роб. – Знам го.

– Вас Старките трудно ви убиват – съгласи се Джон. В гласа му имаше умора. Посещението беше изцедило силите му.

Роб забеляза, че нещо не е наред.

– Майка ми...

– Беше... много мила – каза му Джон.

Роб се успокои и се усмихна.

– Хубаво. Е, когато те видя следващия път, целият ще си в черно.

Джон се насили да му отвърне с усмивка.

– Любимият ми цвят. Колко ли трябва да чакам според теб?

– Скоро ще стане – увери го Роб и го прегърна. – Сбогом, Сняг.

– И на теб, Старк. Грижи се за Бран.

– Обещавам. – Двамата се пуснаха с нежелание. – Чичо Бенджен поръча, ако те видя, да те пратя при конюшните – каза накрая Роб.

– Имам да си взема още едно сбогом.

– В такъв случай не съм те виждал – отвърна Роб.

Джон го остави сред снега, обкръжен от фургони, вълци и коне. До

оръжейната не беше далече. Взе си вързоп и пое през покрития мост към Цитаделата.

Аря си беше в стаята. Пълнеше с багаж лъскава ракла, по-голяма от самата нея. Нимерия ѝ помагаше. Аря трябваше само да посочи и вълчето прекосяваше стаята, захапваше поредния вързоп коприна и го донасяше. Но щом подуши Дух, клекна и заскимтя.

Аря се обърна, видя Джон, скочи радостно и го прегърна с тъничките си ръце през врата.

– Боях се, че си заминал – промълви задъхано момичето. – Не искаха да ме пуснат навън да се сбогувам.

– Какво си направила пак? – попита я Джон.

Аря го пусна и се нацупи.

– Нищо. Само си опаковах нещата. – Посочи грамадния сандък, пълен едва до третината, и всичките останали дрехи, пръснати из цялата стая. – Септа Мордейн дойде и каза, че трябвало да започна всичко отначало. Нещата ми не били сгънати правилно, така разправя. Една истинска дама на юг не си хвърляла дрехите в пътната ракла като парцали.

– Ти така ли направи, сестричке?

– Какво толкова, те бездруго щяха да се омачкат. Кой го интересува как са сгънати?

– Септа Мордейн – каза ѝ Джон. – И едва ли ще одобри, ако види, че Нимерия ти помага. – Вълчицата го изгледа мълчаливо с тъмнозлатистите си очи. – Но толкова по-добре. Донесох ти нещо, което трябва да е добре опаковано.

Лицето ѝ светна.

– Подарък?

– И така можеш да го наречеш. Затвори вратата.

Аря погледна към коридора с плаха възбуда.

– Нимерия, тук. Пази.

Остави вълчицата да я предупреди, ако дойдат натрапници, и притвори вратата. През това време Джон свали парцалите, с които го беше увил, и ѝ го подаде.

Очите на Аря се ококориха. Тъмни очи, като неговите.

– Меч? – ахна тя възхитена.

Ножницата беше от мека сива кожа, гъвкава като грях. Джон бавно извади оръжието, за да може да се види синкавият блясък на стоманата.

– Това не е играчка – предупреди я той. – Внимавай да не се порежеш. Острието е толкова остро, че можеш да се бръснеш с него.

– Момичетата не се бръснат – каза Аря.

– А би трябвало. Виждала ли си краката на септата?

Тя се изкикоти.

– Толкова е тънък...

– Като теб – каза й Джон. – Накарах Микен да го направи специално. Наемниците из Пентос, Мир и другите свободни градове използват такива. С него не можеш да отсечеш човешка глава, но ако си достатъчно бърза, можеш да направиш тялото му на решето.

– Аз съм бърза.

– Трябва всеки ден да се упражняваш. – Той й подаде меча, показвайки как се държи и отстъпи. – Как го усещаш на тегло? Балансът добър ли е?

– Така мисля – отвърна Аря.

– Първи урок – каза й той. – Боцкай с острия край.

Аря замахна леко и го перна по ръката с тъпата страна. От удара го заболя, но Джон се ухили като идиот.

– Знам кой край да използвам – каза Аря, а на лицето й се изписа колебание. – Само че септа Мордейн ще ми го вземе.

– Не и ако не разбере, че го имаш – каза Джон.

– С кого ще се упражнявам?

– Все ще намериш с кого – увери я Джон. – Кралски чертог е истински град, хиляда пъти по-голям от Зимен хребет. Докато си намериш партньор, наблюдавай как се бият на двора. Тичай, упражнявай се в езда, гледай да станеш силна. Но каквото и да правиш...

Аря се досети какво следва. Казаха го заедно:

– ...не казвай... на Санса!

Джон разроши косата й.

– Ще ми липсваш, сестричке.

Тя изведнъж помръкна, готова да заплаче.

– Жалко, че няма да дойдеш с нас.

– Различните пътища понякога водят до един и същи замък. Кой знае? – Вече се чувстваше по-добре. Нямахше да си позволи да се натъжи. – Време е да тръгвам. Първата година на Вала ще изкарам в чистене на нощните гърнета, ако продължавам да карам чичо Бенджен да ме чака.

Аря се хвърли към него за последна прегръдка.

– Първо остави меча – предупреди я със смях Джон. Тя го остави засрамена и го засипа с целувки.

Когато Джон се обърна към вратата, тя пак го държеше и въртеше китката си, за да свикне с баланса.

– За малко да забравя – каза ѝ той. – Всички добри мечове си имат имена.

– Като Лед – каза тя и погледна оръжието в ръката си. – А този има ли си име? О, моля те, кажи ми.

– Не се ли сещаш? – Подразни я той. – Любимата ти вещ.

Аря го изгледа озадачена. И веднага се сети. Толкова бързо сечеше умът ѝ. Казаха го едновременно:

– *Игла!*

Споменът за смеха ѝ го топлеше в дългия път на север.

ДЕНЕРИС

Денерис Таргариен се венча за Хал Дрого със страх и сред варварско великолепие, на едно поле извън стените на Пентос, защото дотраките вярваха, че всички важни неща в човешкия живот трябва да стават под откритото небе.

Дрого бе приканил своя *халазар* и те дойдоха – четиридесет хиляди дотракски воители и безчетни количества жени, деца и роби. Безбройните им като мравуняци орди вдигнаха станове извън градските стени, издигнаха палати от плетена трева, опоскваха всичко наоколо и почтеното гражданство на Пентос тръпнеше с всеки изминал ден.

– Моите колеги магистри удвоиха градската стража – каза им една вечер Илирио над платата с печени патици и хрупкави оранжеви чушлета, в доскорошната резиденция на Дрого. Халът бе отишъл при своя халазар, отстъпвайки имението си на Денерис и брат ѝ до деня на венчавката.

– Добре ще е по-скоро да омъжим принцеса Денерис, преди половината богатство на Пентос да е минало в ръцете на наемниците – подхвърли шеговито сир Джора Мормон.

Изгнаникът беше предложил меча си на брат ѝ в нощта, когато Дани бе продадена на Хал Дрого. Визерис бе приел с охота службата му и оттогава Мормон бе техен неизменен спътник.

Илирио махна небрежно с ръка и пръстените по дебелите му пръсти блеснаха.

– Казах ви, всичко е уредено. Вярвайте ми. Халът ви е обещал корона и ще си я получите.

– Да, но кога?

– Когато *халът* реши – каза Илирио. – Първо ще си получи момичето, а след венчавката трябва да обиколи в почетно шествие равнините и да я представи на дош халеен във Вее Дотрак. Може би след това. Ако поличбите са благоприятни за война.

Визерис кипеше от нетърпение.

– Да им пикая аз на дотракските поличби. Узурпаторът седи на бащиния ми трон. Колко още трябва да чакам?

Илирио сви рамене.

– Чакали сте цял живот, кралю велики. Какво са още няколко месеца? Че и няколко години?

Сир Джора, който беше пътувал на изток чак до Вее Дотрак, кимна утвърдително.

– Съветвам ви да бъдете търпелив, ваша милост. Дотраките държат на думата си, но вършат нещата когато те преценят, че им е дошло времето. Един по-низш човек може да помоли хала за услуга, но не бива и да си помисля да го ругае.

Визерис настърхна.

– Дръж си езика, Мормон. Аз не съм по-низш, аз съм законният владетел на Седемте кралства. Драконът не моли.

Сир Джора сведе почитателно поглед, а Илирио се подсмихна загадъчно и си откъсна крилце от патицата. Мед и мазен сос потекоха по пръстите му и окапаха брадата му, щом захапа крехкото месо. „Няма вече дракони“, помисли си Дани, загледана в брат си, но не се осмели да го каже на глас.

Въпреки това същата нощ тя сънува един от тях. Визерис я биеше. Нараняваше я. Беше гола и вкочанена от страх. Бягаше от него, но тялото ѝ бе някак натежало и трмаво. Той я удари отново, тя залитна и падна.

– Събуди дракона! – закрещя той и я зарита. – Ти събуди дракона, дракона събуди!

Бедрата ѝ бяха оплескани и лепкави от кръв. Тя затвори очи и заскимтя. Сякаш в отговор дойде някакъв гнусен, раздиращ звук и пукот от някакъв голям пожар. Когато погледна отново, Визерис го нямаше, а наоколо ѝ се издигаха огромни огнени стълбове, а посред тях стоеше драконът. Звярът бавно извърна огромната си глава. Когато разтопените му очи срещнаха нейните, тя се събуди разтреперана и цялата плувнала в пот. Никога не се беше плашила толкова...

...до деня, в който най-после дойде венчавката.

Церемонията започна призори и продължи чак до тъмно – безкраен ден на пианство, пиршества и боеве. Сред дворците от плетена трева бяха издигнали огромен земен насип и там бяха сложили да седи Дани – до Хал Дрого, над кипящото море от дотраки. Никога не беше виждала толкова много хора на едно място, нито толкова странни и вдъхващи страх хора. Господарите на конете можеха да се обличат в разкошни тъкани и да се мажат със сладки благовония, когато посещаваха свободните градове, но навън, под откритото небе, се придържаха към старите си порядки. Мъжете, както и жените, носеха шарени кожени елечи на голи гърди и гащи, тъкани от конска козина, стегнати с колани с бронзови токи, а воините мажеха дългите си плитки с топена в земни ями тлъста

мас. Тъпчеха се с конско месо, печено с мед и люти чушки, напиваха се до изнемога с ферментирало кобилешко мляко, както и с отбраните вина на Илирио, и бълваха пиперливи шегички около огньовете с дрезгавите си и груби за ушите на Дани гласове.

Визерис го настаниха малко под нея – великолепен в новата си черна вълнена туника, с пурпурен дракон на гърдите. От двете му страни седяха Илирио и сир Джора. Мястото им беше най-почетното, точно под кръвните ездачи на самия хал, но Дани долавяше гнева в люляковите очи на брат си. Не му харесваше, че седи под нея, и кипваше всеки път, когато робите поднасяха всяко поредно блюдо първо на хала и на невестата му, а пред него оставяха всичко, което те откажеха. Нищо не можеше да направи, освен да таи възмущението си, и той го таеше, но с всеки час настроението му ставаше все по-мрачно, при всяко поредно оскърбление над личната му особа.

Дани никога не беше се чувствала толкова сама както сега, седнала сред тази огромна орда. Брат ѝ беше наредил да се усмихва и тя така се усмихваше, че лицето ѝ заболя и сълзите неволно бликнаха от очите ѝ. Направи всичко възможно да ги скрие, знаейки колко ще се ядоса Визерис, ако я види, че плаче, и ужасена от мисълта как ли ще приеме това Хал Дрого. Не спираха да ѝ поднасят храна – димящи късове месо и дебели черни наденици, сочна кървава дотракска месеница и яхнии с уханни треви, а след това плодове и тънки пентоски банички, но тя махаше с ръка и не хапваше нищо. Стомахът ѝ вреше и тя знаеше, че ако изяде нещо, ще повърне.

Нямаше с кого да поговори. Хал Дрого ревеше заповеди и дрезгави шегички към кръвните си ездачи долу и много рядко я поглеждаше. Нямаха общ език. Дотракският беше неразбираем за нея, а халът знаеше само няколко думи на далечния валириански диалект на свободните градове и нищичко на общата реч на Седемте кралства. Един разговор с Илирио и брат ѝ щеше да е добре дошъл, но те бяха доста далече под нея.

Затова тя си седеше в брачната копринена рокля, отпиваше от чашата подсладено с мед вино и си говореше наум. „Аз съм кръвта на дракона – казваше си сама. – Аз съм Денерис, Родената в буря, принцесата на Драконов камък, от кръвта и семето на Егон Завоевателя.“

Слънцето едва се беше вдигнало на четвъртина в небето, когато видя как умря първият мъж. Биеха тъпани и няколко жени танцуваха за хала. Дрого ги наблюдаваше безизразно, но очите му следяха движенията им и от време на време той хвърляше по някой бронзов медальон, та жените да се сборичкат за него.

Воините също наблюдаваха. Накрая един от тях пристъпи в кръга, награби една от танцуващите, повали я на земята и ѝ се качи, както жребец качва кобила. Илирио им беше казал, че такива неща се случват.

– Дотраките се съвкупяват като животните в стадата им. При халазар не съществува интимност и те не разбират греха или срама като нас.

Дани извърна очи от чифтосващата се двойка, изплашена, щом разбра какво става, но напред пристъпи втори воин, после трети и скоро вече нямаше накъде да извърща очи. После двама мъже награбиха една и съща жена. Тя чу вик и докато мигне с очи, араките блеснаха – дълги и остри като бръсначи оръжия, наполовина мечове и наполовина – коси. Започна танц на смъртта. Воините закръжиха един срещу друг, засякоха, заподскачаха един срещу друг, мечовете засвяткаха над главите им; закрепяха си люти обиди при всеки удар. Никой не се намеси.

Свърши се толкова бързо, колкото започна. Араките забляскаха толкова бързо, че очите на Дани не можеха да ги проследят, единият воин стъпи накриво и другият замахна. Стоманата се впи в плътта малко над кръста на дотрака, разтвори го от пъпа до гръбнака и червата му се изсипаха в прахта. Щом победеният издъхна, победителят награби първата попаднала му жена – дори не беше тази, заради която се сбиха – и я облада на място. Робите изнесоха трупа и танцът продължи.

Магистър Илирио я беше предупредил и за това.

– Една дотракска сватба без поне три смърти се смята за скучно събитие – беше казал.

Нейната сватба, изглежда, се радваше на особена висша благословия; до вечерта издъхнаха дузина.

Часовете минаваха и ужасът на Дани се усилваше, докато накрая единственото, което можеше да направи, бе да не запиши. Страхуваше се от дотраките, чиито обичаи ѝ се струваха чужди и чудовищни – сякаш бяха някакви зверове в човешка кожа, а не истински хора. Страхуваше се от брат си – от това, което можеше да направи, ако тя се провалеше. Но най-много се боеше от онова, което щеше да стане тази нощ под звездите, когато брат ѝ я предадеше на тромавия гигант, седящ пиян до нея с лице, безизразно и жестоко като бронзова маска.

„Аз съм кръвта на дракона“, отново си каза тя.

Когато слънцето най-после се спусна ниско в небето, Хал Дрого плесна с ръце и тъпаните и глъчта на пиршеството изведнъж секнаха. Дрого стана и дръпна Дани да се изправи до него. Време беше за булчинските ѝ дарове.

А след даровете, знаеше тя, идваше ред на първата езда и на

консумацията на брака ѝ. Дани се опита да изтласка тази мисъл от главата си, но не можа. Присви се, за да спре да трепери.

Брат ѝ Визерис ѝ подари три млади слугини. Дани знаеше, че не му бяха стрували нищо. Несъмнено момичетата ги беше осигурил Илирио. Ирри и Джикуи бяха меденокожи дотрачки с бадемови очи, а Дорея – светлокоса и синеока девойка от Лис.

– Това не са обикновени слуги, сладка ми сестричке – каза брат ѝ, докато ги представяше една по една. – Двамата с Илирио ти ги избрахме лично. Ирри ще те учи на езда, Джикуи на дотракска реч, а Дорея ще те обучава на женските хитрости в любовта. – Той се усмихна тънко. – Много е добра, двамата с Илирио сме готови да се закълнем в това.

Сир Джора Мормон се извини за дара си.

– Много е скромен, моя принцесо, но като един беден изгнаник не мога да си позволя нищо повече – каза той и остави пред нея вързоп стари книги. Тя видя, че са истории и песни за Седемте кралства на общата реч. Благодарил му от цялото си сърце.

Магистър Илирио измърмори заповед и четирима плещести роби забързаха напред, понесли грамаден сандък от кедрово дърво, обковано с бронз. Когато тя го отвори, намери вътре купища от най-финото кадифе и дамска, каквито свободните градове можеха да предложат... а най-отгоре сред мекия плат лежах три огромни яйца. Дани ахна. Бяха най-красивото нещо, които бяха виждали очите ѝ, всяко различно от останалите, нашарени с толкова ярки цветове, че отначало си помисли дали не са инкрустирани със скъпоценни камъни, и толкова големи, че с две ръце едва можеше да задържи едно. Тя внимателно го вдигна, очаквайки, че е направено от някакъв тънък порцелан или нежен емайл, но се оказа много по-тежко, сякаш беше от камък. Повърхността на яйцето беше покрита с тънки люспички и когато го обърна в шепите си, те заблестяха като излъскан метал на светлината на гаснещото слънце. Едно яйце беше тъмнозелено с бронзови петънца, които светваха и изчезваха според това как Дани го обръщаше. Другото – светло кремаво и опръскано със златни точки. А последното беше черно, черно като морето посред нощ, и въпреки това сякаш живо, с пурпурни вълнички и спирали, които се вихреха по повърхността му.

– Какво е това? – попита тя изпълнена с почуда.

– Драконови яйца. От Сенчестите земи, отгатык Асшай – каза магистър Илирио. – Еоните са ги превърнали в камък, но още блестят с ярката си красота.

– Ще ги пазя цял живот, като съкровище.

Дани беше чувала за такива яйца, но никога не беше виждала и не допускаше, че ще види. Дарът наистина беше великолепен, макар да знаеше, че Илирио може да си позволи такава щедрост. Беше си спечелил цяло състояние в коне и роби заради участието си в продажбата ѝ на Хал Дрого.

Кръвните ездачи на хал ѝ поднесоха традиционните три оръжия. А оръжията си ги биваше. Хаго ѝ подари голям кожен бич със сребърна дръжка, Кохоло – великолепен аракх, обкован със злато, а Кото – двойно извит лък от драконова кост, по-висок от самата нея. Магистър Илирио и сир Джора я бяха научили на традиционния отказ на тези дарения.

– Това е дар, достоен за велик воин, о, кръв на моята кръв, а аз съм само жена. Нека моят господар съпруг да ги вземе вместо мен. – Така и Хал Дрого се сдоби с „булчински дарове“.

Други дотраки ѝ заподнасяха още какво ли не: пантофи и скъпи накити, и сребърни звънчета за косата ѝ, колани с медальони и ярко боядисани елечи, меки кожи, пясъчна коприна и шишенца с благовония, игли и пера, и тънкостенни кани от пурпурно стъкло, и нощница, ушита от кожата на хиляда мишки. „Хубав дар, халееси“, каза магистър Илирио, когато тя го попита какво е това. „Голям късмет носи.“ Даровете се трупаха и трупаха около нея на купчини – повече, отколкото можеше някога да си представи, много повече, отколкото би могла изобщо да използва.

Последен от всички, брачния си дар ѝ поднесе самият Хал Дрого. Когато я остави, от средата на стана се надигна очакваният тих шепот и нарасна, докато не обхвана целия *халазар*. Щом се върна, плътната маса дотракски дарители се раздвои и той доведе пред нея коня.

Беше млада кобила, великолепна и изпълнена с дух. Дани разбираше достатъчно от коне, за да съобрази, че това не е обикновено животно. В нея имаше нещо, което караше дъха ти да секне. Беше сива като зимно море и с грива като сребърен дим.

Тя колебливо посегна и погали коня по шията, прокара пръсти по среброто на гривата ѝ. Хал Дрого каза нещо на дотракски и магистър Илирио преведе.

– Сребро за среброто на твоята коса, казва хал.

– Красива е – промълви Дани.

– Тя е гордостта на *халазар* – каза Илирио. – Обичаят повелява халееси да яха животно, достойно за мястото ѝ до хал.

Дрого пристъпи напред и я прихвана за кръста. Вдигна я леко като дете и я постави на дотракското седло, много по-малко от онези, с които

бе свикнала. Дани поседя там, обзета от нерешителност. Никой не й беше казал за тази част.

– Сега какво трябва да направя? – попита тя Илирио.

Отговори й сир Джора Мормон:

– Хвани юздите и препусни. Но не отивай далече.

Дани стисна юздите с треперещите си ръце и пъкна стъпалата си в късите стремена. Яздеше прилично, но само толкова; много повече време беше прекарала в пътуване с кораб, в кола и на носилка, отколкото на конски гръб. Молейки се дано да не падне и да се опозори, тя докосна съвсем леко и плахо с коленете си хълбоците на кобилата.

И за пръв път от толкова часове забрави за страха си. А може би и за пръв път в живота си.

Сребристосивата красавица се понесе напред с гладка, копринена стъпка, а тълпата отпред се отвори с хилядите си очи, приковани в двете. Дани усети, че се движи по-бързо, отколкото искаше, но странно защо това беше възбуждащо, а не страшно. Тя се усмихна. Дотраките се пръснаха да й отворят пътя. Най-лекият натиск с краката, най-нежното подръпване на юздите и кобилата се отзоваваше. Тя я подкара в галоп, а дотраките подсвиркваха, смееха се, подвикваха и отскачаха от пътя й. Когато обърна да препусне назад, пред нея, точно на пътеката, лумна буен огън. Бяха се струпали от двете страни и нямаше как да спре. И тогава я изпълни непозната дързост и тя притисна глава до шията на кобилата.

Сребърният кон прескочи пламъците все едно че имаше криле.

Тя спря пред магистър Илирио и каза:

– Кажете на Хал Дрого, че ми е подарил вятъра.

Дебелият пентосец заглади жълтата си брада, докато превеждаше на дотракски, и Дани видя как женихът й за пръв път се усмихна.

Точно тогава последното резенче на слънцето се скри зад стените на Пентос. Дани беше изгубила представа за времето.

Хал Дрого заповяда на своите кръвни ездачи да доведат неговия кон – строен червен жребец. Докато халът се мяташе на седлото, Визерис се приближи до Дани и я стисна за прасеца.

– Задоволи го, сладка ми сестричке, иначе се заклевам, че ще видиш дракона събуден, както никога не се е събуждал досега.

С братовите й думи страхът я изпълни отново. Отново се почувства дете, едва на тринадесет години и съвсем само, неподготвено за онова, което щеше да я сполети.

Двамата препуснаха извън стана. Звездите изгряха. Хал Дрого не й

проговаряше и дума, само пришпорваше напористо жребца си напред в стъпяващия се мрак и сребърните звънчета в дългата му плитка напяваха тихо. „Аз съм кръвта на дракона“, шепнеше си гласно тя и го следваше, мъчейки се да се окуражи. „Аз съм кръвта на дракона. Аз съм кръвта на дракона.“ Драконът никога не се боеше.

Не можеше да определи колко дълго бяха препускали, но беше съвсем тъмно, когато спряха на едно тревисто място до малко поточе. Дрого се метна от коня си и я прихвана да я свали. Почувства се крехка като стръкче трева в ръцете му, с омекнали като вода крайници. Остана да стои безпомощна и трепереща в булчинската си коприна, докато той върже конете, а когато се обърна и я погледна, се разплака.

Хал Дрого се взря в сълзите ѝ със странно безизразно лице и каза:

– Не.

Вдигна ръка и грубо изтри сълзите ѝ с мазолестия си палец.

– Ти говориш на общата реч? – промълви учудено Дани.

– Не – повтори той.

Сигурно това бе единствената му дума, но макар и единствена беше повече, отколкото мислеше, че знае, и това я накара да се почувства малко по-добре. Дрого докосна леко косата ѝ, заопипва сребристите русите кичури в пръстите си и замърмори тихо на дотракски. Дани не разбра думите, но в гласа му имаше топлина и нежност, каквито не бе очаквала у този човек.

Той сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ, тъй че да го гледа в очите. Извиси се над нея, както се извисяваше над всеки друг. Хвана я леко под мишниците, вдигна я и я постави на един валчест камък до потока. После седна кръстосал крака на земята срещу нея и най-после лицата им се оказаха на една височина.

– Не – каза той.

– Това ли е единствената дума, която знаеш?

Дрого не ѝ отговори. Дългата му тежка плитка се беше навила върху земята до него. Той я заметна над дясното си рамо и започна да сваля звънчетата от косата си, едно по едно. След малко Дани се наведе да му помогне. Когато свършиха, Дрого ѝ даде знак. Тя разбра. Бавно, грижливо започна да разплита плитката му.

Отне ѝ много време. През цялото време той седеше мълчаливо и я гледаше. Когато свърши, той разтърси глава и косата му се разпиля зад него като тъмна река, мазна и бляскава. Никога не бе виждала коса толкова дълга, толкова черна и гъста.

После дойде неговият ред. Той започна да я съблича.

Пръстите му бяха ловки и странно нежни. Започна да маха коприните една по една, много грижливо, а Дани седеше неподвижно и тихо, и го гледаше в очите. Когато оголи малките ѝ гърди, тя не можа да устои. Извърна очи и се покри с ръце.

– Не – каза Дрого. Нежно, но решително издърпа ръцете ѝ от гърдите, после вдигна лицето ѝ, за да я накара да го погледне, и повтори: – Не.

– Не – отекна гласът ѝ след неговия.

Тогава той я изправи и я привлече към себе си, за да махне и последната коприна. Нощният въздух смрази голата ѝ кожа. Тя потрепери и ръцете и краката ѝ настръхнаха. Плашеше я това, което идва, но не се случи нищо. Хал Дрого седна скръстил нозе и я загледа, изпивайки тялото ѝ с очи.

После започна да я докосва. Отначало съвсем лекичко, след това – по-силно. Тя усещаше свирепата сила в ръцете му, но той не я нарани. Държеше ръката ѝ в шепата си и галеше пръстите ѝ, един по един. Прокара нежно длан по крака ѝ. Погали лицето ѝ, проследи извивката на ушите ѝ, пръстът му пробяга нежно по устата ѝ. Сложи двете си ръце на косата ѝ и започна да я реши с пръстите си. Обърна я и заразтрива раменете ѝ, прокара опакото на пръста си по гръбнака ѝ.

Сякаш бяха изминали часове, преди ръцете му най-сетне да се спрат на гърдите ѝ. Той загали меката кожа отдолу, докато тя не пламна. Пръстите му закръжиха около връхчетата им, зашипаха ги между палец и показалец, след това започнаха да ги дърпат, отначало леко, после – все по-настоятелно, докато накрая те не се втвърдиха и не започнаха да я болят.

Тогава той спря и я придърпа в скута си. Дани беше пламнала и останала без дъх, сърцето ѝ пърхаше в гърдите. Той обхвана с огромните си шепи лицето ѝ и се вгледа в очите ѝ.

– Не?

И тя разбра, че е въпрос.

Хвана ръката му и я премести долу, към влагата между бедрата си.

– Да – прошепна тя и пъкна пръста му в себе си.

ЕДАРД

Призивът дойде в часа преди зората, когато светът е вцепенен и сив.

Алин грубо го отърси от сънищата и Нед се запрепъва в предутринния мраз, все още зашеметен от съня. Завари коня си вече оседлан, а краля – вече яхнал своя. Робърт беше с дебели кафяви ръкавици и тежко кожено наметало с качулка, която покриваше ушите му и с нищо не можеше да се сравни, освен с мечок, седнал на кон.

– Живо, Старк! – ревна той. – Живо, живо! Чакаат ни държавни дела.

– Не се съмнявам – въздъхна Нед. – Заповядайте вътре, ваша милост. – Алин вдигна процепа на палатката.

– Не. Не, не и не! – отвърна Робърт. Устата му бълваше облак пара при всяка дума. – Станът е пълен с уши. Освен това искам да пояздя, да я вкуся тази ваша страна.

Нед забеляза, че сир Борос и сир Мерин чакаат зад него с дузина телохранители. Нищо не му оставаше, освен да изтрие съня от очите си, да се облече и да се метне на седлото.

Робърт наложи скоростта, като пришпори огромния си черен дестриер и Нед препусна в галоп до него, мъчейки се да не изостава. Подвикна му някакъв въпрос, но вятърът издуха думите му и кралят не чу въпроса, след което Нед продължи мълчаливо. Скоро оставиха кралския път и поеха през хълмистата равнина, потънала в сива мъгла. Охраната бе изостанала и не можеше да ги чуе, но Робърт не забави ход.

Когато преваляха ниския рид и кралят най-сетне дръпна юздите, утрото изгръваше. Бяха вече на няколко мили южно от главната група. Робърт бе зачервен и възбуден. Нед спря до него.

– Богове – изруга той с гърлен смях, – колко е добре да се махнеш и да препуснеш така, както един мъж трябва да язди! Заклевам се, Нед, това тътрене може да влуди човек. – Робърт Баратеон не беше от най-търпеливите. – Оная проклета къща на колела, как скърца и стене само, катери се по всяко камъче по пътя все едно че е планина... Обещавам ти, ако това окаяно нещо счупи още една ос, ще го подпаля, а Церсей да върви пеша!

Нед се засмя.

– С удоволствие ще запаля факлата.

– Добро момче. – Кралят го плесна по рамото. – Да можеш просто да ги оставя всичките и ей така да си продължа.

По устните на Нед пробяга усмивка.

– Вярвам ви.

– Да, да. Какво ще кажеш, Нед? Само ние двамата. Двама странствващи рицари, хванали кралския път, само с мечовете на бедрата и боговете знаят какво пред нас, и може би по някоя селска щерка или слугиня в крайпътен хан, която да ни стопли леглата вечерта.

– Де да можеше – каза Нед. – Но сега си имаме задължения, повелителю. Към кралството, към децата си. Аз към милейди съпругата ми, вие – към кралицата. Вече не сме момчетата, които бяхме.

– Ти никога не си бил момче – избоботи Робърт. – И толкоз по-жалко. Ех, какви времена бяха... как се казваше онова твое момиче, от простолюдието? Бека ли беше? Не, тя беше една от моите, боговете дано я обичат, с черната коса и онези хубави големи очи, да се удавиш в тях. Твоята беше... Алийна? Не. Ти ми каза веднъж. Мери ли беше? Сещаш се за коя питам, майката на копелето?

– Казваше се Вила – отвърна Нед с хладна почителност. – И бих предпочел да не говоря за нея.

– Вила. Да. – Кралят се ухили. – Рядка мома ще да е била, щом е могла да накара лорд Едард Старк да забрави за честта си, макар и за час. Никога не си ми казвал как изглеждаше...

Устата на Нед се присви от гняв.

– И няма да кажа. Стига вече, Робърт. В името на обичта, която твърдиш, че храниш към мен. Обезчестих и себе си, и Кейтлин пред очите и на богове, и на хора.

– Та ти едва познаваше Кейтлин.

– Бях я взел за жена. Носеше детето ми.

– Много си суров към себе си, Нед. Винаги си бил такъв. Проклятие, никоя жена не иска в леглото си Белор Блажения. – Той се плесна с ръка по коляното. – Е, няма да те притискам повече за това, щом ти е толкоз тежко. Макар че понякога си толкова настръхнал, че май трябва да си вземеш таралеж за герб.

Изгряващото слънце бръкна с пръсти светлина в бледата мъгла на утрото. Пред очите им се разстла широка равнина, гола и кафява, монотонната ѝ шир бе осеяна с дълги ниски хълмчета. Нед ги посочи и каза:

– Могилите на Първите.

Робърт се навъси.

– В гробище ли се напъхахте?

– На север навсякъде има гробници, ваша милост – каза Нед. – Земята е стара.

– И студена – изръмжа Робърт и придърпа плътно наметалото си. Гвардията беше спряла доста зад тях, в подножието на рида. – Е, не те доведох тук да си приказваме за гробове или да дърлим за копелето ти. Снощи пристигна вестonosец от лорд Варис в Кралски чертог. Ето. – Кралят измъкна един свитък от колана си и го подаде на Нед.

Евнухът Варис беше кралският началник на слухарите. Сега служеше на Робърт, както преди бе служил на Ерис Таргариен. Нед разви с треперещи ръце хартиения свитък. Мислеше си за Лиза и ужасните ѝ обвинения, но писмото не засягаше лейди Арин.

– Какъв е източникът на тази информация?

– Помниш ли сир Джора Мормон?

– Де да можем да го забравя – отвърна Нед.

Мормон от Мечия остров бяха стар род, почетен и горд, но земите им бяха студени, далечни и бедни. Сир Джора се бе опитал да понапълни семейната хазна с продажбата на няколко заловени браконieri на един търговец на роби от Тирош. Тъй като Мормоните бяха знаменосци на Старките, престъплението му бе опозорило севера. Нед беше предприел дългото пътуване до Мечия остров, но когато пристигна там, се оказа, че Джора е хванал кораб през Тясното море, далече от Лед и кралското правосъдие. Пет години бяха минали оттогава.

– Сега сир Джора е в Пентос и гори от желание да получи кралска милост, за да може да се върне от изгнанието си – обясни Робърт. – Лорд Варис го използва много добре.

– Значи продавачът на роби е станал шпионин – каза с погнуса Нед и му върна писмото. – Бих предпочел да е труп.

– Варис ме уверява, че шпионите са по-полезни от трупове – каза Робърт. – Но като оставим Джора, какво мислиш за това донесение?

– Денерис Таргариен се е омъжила за някакъв дотракски коневладелец. И какво от това? Да ѝ пратим брачен дар ли?

Кралят се намръщи.

– Нож най-добре. Един добър и остър нож, и някой храбрец, който да го държи.

Нед не се престори на изненадан. Омразата на Робърт към Таргариен граничеше с лудост. Още помнеше гневните думи, които си бяха разменили, когато Тивин Ланистър поднесе на Робърт трупове на жената на Регар и децата им като знак за своята вяроност. Нед го бе нарекъл убийство; Робърт го нарече война. Когато той възрази, че невръстните

принц и принцеса са още бебета, новият крал отвърна: „Аз не виждам бебета. Само драконови изчадия.“ Дори Джон Арин се оказа безсилен да укроти тази буря. Същия ден Едард Старк беше напуснал, обзет от леден гняв, за да довърши сам последните битки във войната на юг. Друга една смърт ги помири. Смъртта на Лиана и общата им скръб.

Този път Нед реши да сдържи яда си.

– Ваша милост, момичето е все още почти дете. Вие не сте Тивин Ланистър, за да избивате невинни.

Разправяха, че момиченцето на Регар плакало, когато го извличали изпод леглото, за да го посекаат. Момченцето беше още сукалче, но войниците на лорд Тивин го бяха издърпали от гърдите на майка му и бяха пръснали главицата му в стената.

– И колко дълго ще ми остане невинна? – Устата на Робърт се стегна. – Това детенце много скоро ще си разтвори краката и ще ми натръска цял куп драконови изчадия.

– Въпреки това – каза Нед – убийството на деца... това е зло... неопикуемо.

– Неопикуемо ли?! – ревна кралят. – Това, което Ерис направи на брат ти Брандън беше неопикуемо. Смъртта, с която издъхна твоят баща, тя беше неопикуема. А Регар... колко пъти според теб е изнасилил сестра ти? Колко стотици пъти? – Гласът му загърмя толкова силно, че конят под него зацвили. Кралят дръпна юздите да укроти животното и заби гневно пръст в гърдите на Нед. – Ще избия всеки Таргаринен, до когото успее да се докопам, докато не измрат като проклетите им дракони, а след това ще им се изпикая на гробовете.

Нед прояви достатъчно благоразумие, за да не му се противопоставя. Щом четиринадесет години не бяха укротили жаждата на Робърт за мъст, никакви думи нямаше да помогнат.

– Но до нея не можеш да се докопаш, нали?

Устата на краля се изкриви в горчива гримаса.

– Не, триж проклети да са боговете дано. Някакъв си проклет сиренар в Пентос е оградил брат й и нея самата в имението си с евнуси с островърхи шапки, а сега ги е дал на дотраките. Преди години трябваше да заръчам да ги убият тия двамата, когато бе лесно да се доближат до тях, но Джон беше същият като теб. А аз, глупакът, го слушах.

– Джон Арин беше мъдър човек и добра Ръка.

Робърт изсумтя. Гневът го остави толкова бързо, колкото бе дошъл.

– Казват, че този Хал Дрого имал сто хиляди мъже в ордата си. Какво щеше да каже Джон за това?

– Щеше да каже, че и милион дотраки не са заплаха за кралството, стига да си останат от другата страна на Тясното море – спокойно отвърна Нед. – Варварите нямат кораби. Те мразят откритото море и се страхуват от него.

Кралят се намести неловко на седлото си.

– Може би. Обаче в свободните градове ще се намерят кораби. Казвам ти, Нед, не ми харесва този брак. В Седемте кралства още има от ония, дето ме наричат Узурпатора. Забрави ли колко много родове се сражаваха във войната на страната на Таргариен? Сега си траят, но само им дай най-малкия шанс, и ще ме убият в леглото, и синовете ми заедно с мен. Ако кралят просяк се прехвърли с дотракската орда зад гърба си, предателите ще минат на негова страна.

– Няма да се прехвърли – увери го Нед. – А и да го направи, ще го изгласкаме в морето. Стига да изберете нов пазител на Изтока...

Кралят простена.

– Казвам ти за последен път – няма да провъзглася момчето Арин за пазител. Знам, че момчето ти е племенник, но след като Таргариен ляга с дотрак, трябва да съм луд, за да поставя една четвърт от владенията на раменете на едно болнаво дете.

Нед беше подготвен за това.

– Въпреки всичко трябва да имаме пазител на Изтока. Щом Робърт Арин не става, назначи някого от братята си. Станис се доказва в обсадата на Бурен край.

Кралят се намръщи и не каза нищо.

– Тоест – довърши Нед тихо, взрян в лицето му, – стига вече да не си обещал тази чест на някой друг.

Робърт за миг благоволи да се стъписа. Само за миг, след което на лицето му се изписа неприязън.

– И какво, ако съм го обещал?

– Джайм Ланистър е, нали?

Робърт смуши коня и се спусна от билото към могилите. Нед бързо го настигна. Кралят яздеше, вперил очи напред.

– Да. – Една единствена, твърдо изречена дума. За да приключи въпроса.

– Кралевубица – каза Нед. Значи слуховете бяха верни. Разбра, че е поел по опасен терен. – Способен и храбър мъж, безспорно – подхвърли той предпазливо. – Но баща му е пазител на Запада, Робърт. След време сир Джайм ще наследи и този почетен пост. Никой не може да държи едновременно и Изтока, и Запада.

Не доизказа истинската причина за тревогата си – това, че назначението щеше да постави половината армии на кралството в ръцете на Ланистърови.

– Тази битка ще я поведе, когато врагът се появи на бойното поле – каза упорито кралят. – Засега лорд Тивин се извисява вечен като Скалата на Кастърли, така че се съмнявам, че Джайм ще го наследи скоро. Не ме ядосвай, Нед. Камъкът е хвърлен.

– Ваша милост, мога ли да говоря откровено?

– Че аз мога ли изобщо да те спра? – изръмжа Робърт. Яздеха през високи кафяви треви.

– Можете ли да се доверите на Джайм Ланистър?

– Той е близък на жена ми. Заклет брат на кралската гвардия. Животът, имотът и честта му са свързани с мен.

– Както бяха свързани и с Ерис Таргариен – изтъкна Нед.

– Защо да не му се доверя? Правил е всичко, което съм искал от него. Мечът му помогна да спечеля трона, на който седа.

„Мечът му помогна да се омърси тронът, на който седиш“ – помисли Нед, но не позволи на думите да се изсипят от устните му.

– Той се беше закле да защити живота на краля със собствения си. След което прободe гърлото на същия крал с меч.

– В името на седемте ада, Нед! Все някой трябваше да убие Ерис! – каза Робърт и дръпна рязко юздите до една от древните гробници. – Ако не беше го сторил Джайм, щеше да остане за теб или за мен.

– Ние не бяхме заклети братя на кралската гвардия – каза Нед. И реши, че е дошъл моментът Робърт да чуе цялата истина. Тук и на място.

– Помните ли Тризъбеца, ваша милост?

– Богове! Как бих могъл да го забравя?

– Регар ви рани – припомни му Нед. – Затова, когато войската на Таргариен побягна, поверихте преследването в мои ръце. Останките от армията на Регар побягнаха към Кралски чертог. Последвахме ги. Ерис се беше скрил в Червената цитадела с няколко хиляди лоялисти. Очаквах да заваря портите залостени.

Робърт поклати нетърпеливо глава.

– Но вместо това завари наши хора, вече превзели града. Какво от това?

– Не наши хора – търпеливо отвърна Нед. – Хората на Ланистър. Над бойниците се вееше лъвът на Ланистър, а не коронованият елен. И бяха завзели града с подлост.

Войната бе бушувала повече от година. Велики и дребни владетели се бяха стекли под знамената на Робърт. Други бяха останали верни на Таргариен. Могъщите Ланистър от Скалата на Кастърли, пазителите на Запада, бяха останали настрана от борбата, пренебрегвайки призива както на бунтовниците, така и на лоялистите. Ерис Таргариен сигурно бе помислил, че боговете са се отзовали на неговите молитви, когато лорд Тивин Ланистър и най-големият му син се бяха появили пред портите на Кралски чертог с армия от дванадесет хиляди тежковъоръжени мъже. Затова лудият крал бе заповядал последния си безумен акт. Отворил бе града за лъвовете пред портата.

– Предателството е монета, добре позната на Таргариените – каза Робърт. Гневът му отново набираше сили. – Ланистър им плати със същото. Заслужаваха си го. Сънищата ми няма да станат неспокойни от това.

– Вие не бяхте там – отвърна Нед с горчивина. Неспokoйният сън не му беше непознат. Четиринадесет години бе преживявал самозалъгването си и то все още го изтезаваше нощем. – Нямахше чест в това завоевание.

– *Другите* да я вземат твоята чест! – прокле Робърт. – Какво ти разбира един Таргариен от чест? Слез в криптата си и питай Лиана за драконовата чест!

– Ти отмъсти за Лиана при Тризъбеца – каза Нед и спря до краля си. „Обещай ми, Нед“, бе прошепнала тя.

– Но това не я върна. – Робърт извърна очи надалече към сивата шир.

– Не съм ти казал никога какво заварих, когато влязох на коня си в тронната зала същия ден – каза Нед. – Ерис лежеше мъртъв на пода, удавен в собствената си кръв. Неговите драконови черепи гледаха от стените. Хората на Ланистър бяха навсякъде. Джайм още носеше бялото наметало на кралската гвардия върху златната си броня. Още го виждам. Дори мечът му беше позлатен. Седеше на Железния трон, високо над своите рицари, с шлема с лъвската глава. Как блестеше само!

– Това е добре известно – изпъшка с досада Робърт.

– Не бях слязъл от коня. Преминах в тишина през цялата зала между дългите редици драконови черепи. Не знам, но имах чувството че ме следяха. Спрях точно пред трона и го погледнах. Златният меч лежеше положен на коленете му, острието му бе червено от кралската кръв. Моите хора изпълниха залата зад мен. Мъжете на Ланистър се отдръпнаха. Не казах нито дума. Гледах го как седи на трона и чаках. Накрая

Ланистър се размая и стана. Свали шлема си и ми каза: „Не бой се, Старк. Само го пазех топъл за нашия приятел Робърт. Боя се, че не е много удобен за седене.“

Кралят отметна глава и смехът му стресна ято врани сред високата кафява трева. Те запляскаха диво с криле и се разлетяха във въздуха.

– В името на седемте богове, Нед! Сериозно ли смяташ, че трябва да се съмнявам в Ланистър само защото е поседял няколко мига на трона ми? – И отново се разтресе от смях. – Джайм бе едва на седемнадесет, Нед. Почти момче.

– Момче или мъж, нямаше право да сяда на трона.

– Сигурно е бил уморен – каза Робърт. – Убийството на крале е уморителна работа. Боговете са свидетели, в онази проклета стая няма друго място за сядане. И ти е казал самата истина – този стол е чудовищно неудобен. В много отношения. – Кралят разтърси гривата си. – Е, вече знам за черния грях на Джайм и случаят може да се забрави. Отвратен съм до дъното на душата си от всички тези тайни дрязги и държавни дела, Нед. Страшно досадно. Хайде, да поюздим като мъже, ти го умееше някога. Искам отново да усетя вятъра в косата си. – Той срита коня и препусна надолу по склона.

Нед не го последва веднага. Изчерпал беше думите си и го изпълваше огромна и потискаща безпомощност. Не за пръв път се зачуди какво търси тук и защо е тръгнал. Не беше Джон Арин, да смекчи дивия нрав на краля си и да го поучи на мъдрост. Робърт щеше да прави каквото му хареса, както винаги, и каквото и да кажеше Нед, нямаше да го промени. Мястото му беше в Зимен хребет. Мястото му беше с Кейтлин и нейната мъка. С Бран.

Но човек не винаги може да е там, където му е мястото. Примирен, Едард Старк смуши коня и препусна след краля си.

ТИРИОН

Северът се точеше като вечност.

Тирион Ланистър познаваше картите не по-зле от всеки друг, но двете денонощия по пустата дияра, минаваща за „кралски път“, натрапваха горчивия урок, че картата е едно, а самата земя – съвсем друго.

Бяха напуснали Зимен хребет в същия ден с краля, сред цялата суматоха на кралското заминаване. Излязоха сред глъчта на подвикващите мъже и конското цвилене, трополенето на фургоните и стенанията на огромната къща на колела на кралицата, а около тях прехвърчаше ситен сняг. След замъка кралският път тръгваше през заобикалящото го градче. Там знамената, фургоните и колоните рицари и свободни конници завиха на юг, отнасяйки със себе си шумотевицата, а Тирион зави на север с Бенджен Старк и неговия племенник.

След това стана по-студено и много по-тихо.

Западно от пътя се мяркаха кремъчни хълмове – сиви и назъбени, с високи наблюдателници по каменистите била. На изток земята беше пониска, теренът се утаяваше до леко нагънатата равнина, която се простираше докъдето стига погледът. Над тесните речни корита имаше каменни мостове, а около яките твърдини, градени от дърво и камък – малки ферми. Пътят бе оживен и често минаваха покрай ханове.

Но след три дни път от Зимен хребет полята с фермите отстъпиха пред гъсти гори и кралският път стана пуст. Хълмовете ставаха все по-високи и сурови с всяка измината миля, докато на петия ден не се превърнаха в планини – студени синкавосини гиганти с ръбати стръмнини и сняг по раменете. Когато вятърът задуха от север, от високите върхове като знамена повяха дълги ивици ледени кристали.

Пътят зави на североизток през леса – гора от дъбове, бор и шипка, по-древна и тъмна, отколкото Тирион бе виждал. Бенджен Старк я нарече „Вълчия лес“, и наистина нощите им се оживяваха от вой на далечни глутници, някои – не чак толкова далечни. Вълчицето албинос на Джон Сняг наостряше уши към нощния вой, но така и не извисяваше глас да му отвърне. Нещо много тревожещо имаше в това животно, поне според Тирион.

Групата им вече наброяваше осем души, без да се брои вълкът. Тирион бе тръгнал с двама мъже от собствената си охрана, както се полага на един Ланистър. Бенджен Старк водеше само незаконнородения си

племенник и коне за Нощния страж, но в края на Вълчия лес пренощуваха зад дървените стени на едно горско укрепление и към тях се присъедини още един черен брат, казваше се Йорен. Този Йорен беше изгърбен и със злобно лице, скрито под брадата му – черна като облеклото, – но изглеждаше корав като стар корен и як като камък. С него тръгнаха и две дрипави селянчета от Пръстите. „Изнасилвачи“, обясни накратко Йорен и изгледа смразяващо поверените му малолетни престъпници. Тирион разбра. За живота на Вала казваха, че е много тежък, но несъмнено беше за предпочитане пред кастрирането.

Петима мъже, три момчета, вълчище и двадесет коня, дадени на Бенджен Старк от майстер Лувин. Групата им несъмнено можеше да предизвика любопитство по кралския път, както и по всеки друг път. Тирион забеляза, че Джон Сняг наблюдава Йорен и двамата му оклюмани спътници с малко непривично за него изражение, притеснително близко до пълното сливане. Йорен беше с гърчави рамене и вонеше на прокиснало, косата и брадата му бяха сплъстени, мазни и пълни с въшки, дрехите му – стари, целите в кръпки и едва ли бяха прани скоро. Двамата му новобранци миришеха още по-лошо и изглеждаха толкова тъпи, колкото бяха противни.

Момчето несъмнено бе сбъркало, мислейки си, че Нощният страж включва само мъже като чичо му. Ако беше така, то видът на Йорен и спътниците му действаша като грубо пробуждане. Тирион го съжали. Беше си избрал тежък живот... а може би трябваше да се каже, че тежкия живот беше избран за него.

По-малко съчувствие изпитваше към чичото. Бенджен Старк като че ли споделяше неприязънта на брат си към всички Ланистърови и не остана доволен, когато Тирион му съобщи за намеренията си.

– Предупреждавам те, Ланистър, при Вала няма да намериш странноприемници – беше му казал, оглеждайки го от глава до пети.

– Е, все ще намериш някакво място, където да ме настаниш – отвърна му Тирион. – Аз съм малък, както навярно си забелязал.

Човек, разбира се, не можеше да откаже на брата на кралицата и това реши проблема, но Старк никак не беше щастлив.

– Пътуването няма да ти хареса, гарантирам ти – каза му кратко и откакто тръгнаха, правеше всичко възможно гаранциите му да се оправдаят.

В края на първата седмица бедрата на Тирион вече бяха натъртени от здравата езда, краката го боляха и студът го беше вкочанил до кости. Но не се оплака. Проклет щеше да е, ако доставеше на Бенджен Старк

това удоволствие.

Малкото си възмездие получи под формата на дебелото кожено наметало за езда – доста дрипава мечка кожа, стара и миришеца на мухъл. Старк му я предложи в изблик на необичайна за Нощния страж галантност и несъмнено очакваше той също така галантно да му я откаже. Когато потеглиха от Зимен хребет, си беше взел най-топлите дрехи и много скоро установи, че изобщо не са топли. Тук нагоре си беше студено и ставаше все по-студено. През нощта студът спадаше много под нулата, а когато задухаше вятър, режеше като нож и през най-топлата вълна. Сега Старк несъмнено съжеляваше за рицарския си жест. Сигурно беше усвоил поредния урок. Ланистъррови никога не отказваха – галантно или не. Ланистъррови взимаха всичко, което им се предложеше.

Фермите и укрепените жилища оредяваха и ставаха все по-малки, докато те продължаваха все по на север и все по-дълбоко в мрака на Вълчия лес. Накрая вече нямаше покриви, под които да се подслонят, и им остана да разчитат на собствените си запаси.

Тирион нямаше никакви навици с вдигането на бивак, нито с развялянето му. Твърде дребен беше, твърде куц и непохватен. Тъй че докато Старк, Йорен и останалите вдигаха грубите навеси, оправяха се с конете и палеха огън, стана обичайно той да си вземе мечата кожа и някой мях с вино, да се усамоти и да почете.

На осемнадесетата нощ от пътуването им виното беше рядък кехлибар от Летните острови, донесен на север чак от Скалата на Кастърли, а книгата съдържаеше разсъждения за историята и свойствата на драконите. С позволението на лорд Едгард Старк Тирион си беше заел няколко редки тома от библиотеката на Зимен хребет и ги беше опаковал за пътуването си на север.

Намери си едно удобно място по-настрана от лагерната глъч, до бързо поточе с чисти и леденостудени води. Един крив стар дъб му предложи заслон от хапещия вятър. Тирион се загърна в кожата с гръб, опрян на дебелия ствол, отпи глътка вино и се зачете за свойствата на драконовата кост. „Драконовата кост е черна заради високото съдържание на желязо“, уверяваше го книгата. „Тя е здрава като стомана и въпреки това е лека и много по-гъвкава, и естествено – съвсем неподатлива на огъня. Лъковете от драконова кост се ценят много от дотраките, и нищо чудно. Въоръжен с такова оръжие, човек може да стреля по-надалеч, отколкото и с дървен лък.“

Тирион изпитваше болезнено възхищение към драконите. Когато дойде в Кралски чертог за бракосъчетанието на сестра си с Робърт

Баратеон, първата му грижа бе да потърси драконовите черепи, които бяха висели по стените на тронната зала на Таргариен. Крал Робърт ги бе сменил с бойни знамена и гоблени, но Тирион настоя и най-сетне ги намери в тъмното мазе, където ги бяха струпали.

Беше очаквал, че ще го впечатлят силно или че ще го изплашат може би. Не беше допускал, че ще му се сторят красиви. А бяха красиви. Черни като оникс, гладки до блясък; костта сякаш сияеше под светлината на факела. Усети, че огънят им отива. Беше забил факела в устата на един от по-големите черепи, а сенките подскачаха и танцуваха по стената зад него. Зъбите бяха дълги и остри, като леко закривени ножове, изсечени от черен диамант. Пламъкът на факела не беше нищо за тях; бяха се къпали в зноя на много по-жарки пламъци. На тръгване Тирион бе готов да се закълне, че празните очни кухини на звяра го гледат.

Черепите бяха деветнадесет. Най-старият не беше на повече от три хиляди години, а най-младият – едва на век и половина. По-новите бяха също така и по-малки – двойка почти еднакви, не по-големи от череп на мастиф и с окаян вид. Единственото, което бе останало от последните две новоизмътени на Драконов камък зверчета. Бяха последните дракони на Таргариен, навярно последните дракони на света, и не бяха живели много дълго.

От тях нататък големината на черепите се променяше, докато се стигнеше до трите огромни чудовища, възпети в песни и сказания – драконите, които в стари времена Егон Таргариен и сестрите му бяха насъскали срещу Седемте кралства. Певците им бяха дали божески имена: Балерион, Мераксес и Вхаглар. Тирион постоя между зейналите им челюсти, изгубил дар слово и обзет от благоговеев трепет. Човек можеше да влезе с кон през гърлото на Вхаглар, макар че нямаше да излезе отново. Мераксес беше дори още по-голям. А най-големият от тях, Балерион, Черната гибел, можеше наведнъж да глътне цял бизон или дори някой от онези космати мамути, за които разправяха, че кръстосвали из студената пустош отатък пристана на Ибен.

Тирион стоя дълго в тъмното мазе, зяпнал огромния скелет на Балерион с празните очи, докато факелът не догоря. Мъчеше се да си представи размерите на живото същество, да си въобрази как е изглеждало, когато е разпервало огромните си черни криле и се е понасяло сред небесата, бълвайки огън.

Предтечата му, крал Лорен от Скалата, се бе опитал да застане срещу този огън, когато се бе присъединил към крал Мерн от Речен пад, за да се противопоставят на нашествието на Таргариен. Преди около

триста години, когато Седемте кралства все още били кралства, а не обикновени провинции на по-голямо владение. Двамата крале бяха събрали шестстотин знамена, пет хиляди конни рицари и десет пъти повече свободни конници и васални ратници. Егон, Господаря на дракона, разполагал може би с една пета от тази чет, според хрониките, а и повечето от тях били насилва заставени да му служат, от редиците на последния крал, когото бе убил, и не бил сигурно колко са му верни.

Войските се срещнали в просторните равнини на Пада – сред равни поля с узряло за жътва жито. Когато двамата крале настъпили, армията на Таргариен изпаднала в паника, пръснала се и се втурнала в бяг. В самото начало, пишеха хрониките, нашествието изглеждало съкрушено... но само в началото, преди в битката да влязат Егон Таргариен и сестрите му.

Било единственият случай, в който Вхаглар, Мераксес и Балерион се разбушували наедно. Певците го наричаха „Полето на огъня“.

Този ден изгорели близо четири хиляди души, сред които крал Мерн от Речен пад. Крал Лорен се спасил и доживял да се предаде, да се врене във вярност на Таргариен и дори да се сдобие със син. Заради което Тирион му дължеше благодарност.

– Защо четеш толкова много?

Тирион вдигна глава. Джон Сняг стоеше на няколко стъпки от него и го гледаше с любопитство. Той притвори книгата, задържайки пръста си на страницата, и каза:

– Погледни ме внимателно и ми кажи какво виждаш.

Момчето го изгледа подозрително.

– Това някакъв номер ли е? Виждам теб. Тирион Ланистър.

Тирион въздъхна.

– Забележително учтив си за едно копеле, Сняг. Това, което виждаш, е едно джудже. Ти беше на... колко, дванайсет?

– Четиринайсет.

– Четиринайсет, а си по-висок, отколкото аз изобщо ще бъда. Краката ми са къси и криви и вървя трудно. Трябва ми специално седло, за да не падам непрекъснато от коня. Седло само по моя мярка, сигурно ще ти е интересно да го знаеш. Иначе трябваше да яздя пони. Ръцете ми са достатъчно силни, но и те са къси. От мен никога няма да се получи мечоносец. Ако се бях родил селянин, сигурно щяха да ме оставят извън селото да умра или да ме продадат на някое пътуващо позорище с изроди. Уви, родих се Ланистър от Скалата на Кастърли, а позорищата са за по-бедните изроди. От мен се очакват разни неща. Баща ми беше

двадесет години Ръка на краля. По-късно брат ми уби същия този крал, но пък животът е пълен с тези малки иронии. Сестра ми се омъжи за новия крал и неприятният ми племенник ще стане крал след него. Трябва да дам своя дял за честта на своя род, не си ли съгласен? Но как? Е, краката ми може да са твърде къси за тялото ми, но главата ми е твърде голяма, макар да предпочитам да си мисля, че е достатъчно голяма за ума ми. Имам реалистична представа за силите и за слабостите си. Моео оръжие е умът. Брат ми си има своя меч, крал Робърт си има бойния чук, а аз разполагам с ума си... а един ум има нужда от книги, както мечът има нужда от брус, ако искаш да го държиш остър. – Тирион потупа кожената корица на книгата. – Ето защо чета толкова много, Джон Сняг.

Момчето изгълта всичко това мълчаливо. Имаше лицето на Старк, ако не името: дълго, строго, съдържано лице, и поглед, на който не убягваше нищо. Която и да беше майка му, май почти нищо не бе оставила от себе си у сина си.

– За какво четеш? – попита момчето.

– За дракони – отвърна му Тирион.

– Каква полза? Вече няма дракони – заяви момчето с убедеността на всяка младост.

– Така казват – отвърна Тирион. – Тъжно, нали? На твоите години често мечтаех да си имам свой дракон.

– Нима? – Момчето го изгледа с подозрение. Тирион сигурно си прареше шега с него.

– О, да. Дори едно недъгаво, гърбаво, грозно момченце може да гледа на света отвисоко, ако седи на гърба на дракон. – Тирион свали мечата кожа от раменете си и тронаво се изправи. – Често си палех огньовете в тъмните кътчета на Скалата на Кастърли и се взирах с часове в пламъците, уж че са драконови пламъци. Понякога си представях баща си, как гори в тях. Друг път – сестра ми. – Джон Сняг го гледаше с ужас, но и с възхита. Тирион се окашля. – Не ме гледай така, копеле. Знаем тайната ти. И ти си имал подобни мечти.

– Не – отвърна ужасен Джон Сняг. – Аз не бих...

– Не ли? Никога? – Тирион повдигна вежда. – Е, не се съмнявам, че Старките са били ужасно добри с теб. Убеден съм, че лейди Старк се държи с теб все едно, че си един от нейните. А и брат ти Роб, той винаги е бил добър с теб, и защо не? Той получава Зимен хребет, а ти – Вала. А баща ти... той трябва да има сериозна причина да те отпрати в Нощния страж...

– Престани – каза Джон Сняг с потъмняло от гняв лице. – Нощния

страж е благородно призвание!

Тирион се размя.

– Твърде умен си, за да вярваш на това. Нощния страж е торището за всички нещастници в кралството. Забелязах как гледаше Йорен и хлапците с него. Това са новите ти братя, Джон Сняг. Е, харесват ли ти? Тъпи селянци, длъжници, браконieri, изнасилвачи, крадци и копелета като тебе, всички тях ги отмитат на Вала да пазят срещу гръмкени, снарки и всякакви други чудовища, с които те е плашила кърмачката. Добрата новина е, че гръмкени и снарки няма, тъй че работата едва ли е толкова опасна. Лошата е, че топките ти ще замръзнат, но след като без друго ти е забранено да правиш деца, смятам, че това е без значение.

– Млъкни! – изкрещя момчето. И пристъпи напред със стиснати юмруци.

Изведнъж и много глупаво, Тирион се почувства виновен. Пристъпи, с намерение да потупа успокоително момчето по рамото или да измърмори нещо за извинение. Така и не видя вълка – нито къде е, нито как се хвърли върху него. Само допреди миг пристъпваше към Сняг, а в следващия вече бе паднал по гръб върху твърдата камениста земя, книгата се изтъркала от ръката му, дъхът му излезе от неочаквания удар и устата му се напълни с пръст, кръв и гнили листа. Когато понечи да стане, гърбът му се сгърчи от болка. Стисна зъби от безсилие, хвана се за някакъв корен и седна.

– Помогни ми – каза на момчето и протегна ръка.

А вълкът изведнъж се озова между двамата. Не изръмжа. Проклетата твар не издаде никакъв звук. Само го погледна с яркочервените си очи и се озъби, но това беше повече от достатъчно. Тирион изпъшка и се отпусна на земята.

– Добре, не ми помагай. Ще поседя тук, докато си отидеш.

А Джон Сняг, вече усмихнат, погали Дух по дебелия бяла козина.

– Помоли ме учтиво.

Тирион усети как яростта се намотава като змия в него и я прекърши с волята си. Не за пръв път в живота му го унижаваха и нямаше да е за последен. Сигурно си го заслужаваше.

– Ще бъда безкрайно благодарен за любезната ти помощ, Джон – кротко промълви той.

– Куш, Дух – каза момчето.

Вълчището клекна. Червените му очи не изпускаха Тирион. Джон заобиколи джуджето, пхна ръце под мишниците му и без усилие го вдигна. После вдигна книгата и му я подаде.

– Защо ме нападна? – попита Тирион и изгледа накриво вълчището. Изтри кръвта и калта от устата си с opakото на ръката си.

– Може би е помислил, че си гръмкин.

Тирион се намуси. А после се засмя. Веселото му хриптене изригна през носа и гърлото му само, без позволения му.

– О, богове – изхриптя той, задавен от собствения си смях, и заклати глава. – Прав си, заприличал съм му точно на гръмкин. Какво ли обаче прави със снарките?

– По-добре да не знаеш. – Джон вдигна меха с вино и му го подаде.

Тирион измъкна запушалката, вдигна глава и изля дълга струя в устата си. Виното влезе в гърлото му като вледенен огън и стопли корема му. Той подаде меха на Джон Сняг.

– Ще му удариш ли едно?

Момчето взе меха и опита предпазливо.

– Вярно е, нали? – каза Джон, след като преглътна. – Това, което ми каза за Нощния страж.

Тирион кимна.

Джон Сняг стисна устни.

– Щом е така, така да бъде.

Тирион се ухили.

– Браво, копеле. Повечето хора предпочитат да отрекат жестоката истина, вместо да я приемат.

– Повечето – каза момчето. – Но не и ти.

– Да – призна Тирион. – Не и аз. Вече дори рядко сънувам дракони. Няма дракони. – Вдигна падналата мечка кожа и си я наметна. – Хайде, да се прибираме в стана преди чичо ти да е вдигнал знамената.

Пътят бе кратък, но стръмен, и докато се върнаха, краката му се сванаха. Джон Сняг подаде ръка да му помогне през гъсто оплетените коренища, но Тирион отказа. Сам щеше да се справи, както се справяше цял живот. Все пак гледката на бивака беше добре дошла. Заслоните – колиби от клони – бяха вдигнати до една полусрутена стена на отдавна изоставена твърдина, като щит срещу вятъра. Конете бяха нахранени и огънят запален. Йорен седеше на един камък и дереше една катерица.

Вкусната миризма на постна яхния изпълни ноздрите на Тирион. Той се довлече до телохранителя си Морек, който бъркаше връщото котле. Без да пита, Морек му подаде черпака. Тирион опита, върна му го и каза:

– Още пипер.

От колибата, която щеше да дели с племенника си, излезе Бенджен

Старк.

– А, ето ви и вас. Проклятие, Джон, друг път недей да се отдалечаваш сам. Помислих си, че Другите са те взели.

– Бяха гръмкините – каза му със смях Тирион. Джон Сняг се усмихна.

Катерицата придаде малко вкус на яхнията. Тирион пусна меха си с вино да обикаля в кръг, докато и Йорен не се размекна. Един по един спътниците се заприбираха по колибите си да спят. Остана само Джон Сняг, комуто се падаше първото нощно бдение.

Тирион, както винаги, се оттегли последен. Когато пристъпи да влезе в колибата, издигната от двамата му телохранители, спря и погледна Джон Сняг. Момчето седеше до огъня и се вираше в пламъците. Лицето му бе спокойно, но някак вкочанено. Тирион Ланистър се усмихна тъжно и влезе да поспи.

КЕЙТЛИН

Нед и момичетата бяха заминали вече от осем дни, когато майстер Лувин дойде една нощ при нея в болничната стая на Бран, понесъл лампа за четене и книгите със сметките.

– Крайно време е да ги прегледате, милейди – каза той. – Сигурен съм, че ще искате да разберете колко ни струва това кралско посещение.

Кейтлин погледна Бран в болничното легло и отметна кичура, паднал на челото му. Забеляза, че косата му е пораснала много дълга. Скоро трябваше да я подстриже.

– Не ми трябва да гледам сметки, майстер Лувин – отвърна тя, без да откъсва очи от Бран. – Знам какво ни струва посещението. Приберете си книгите.

– Милейди, свитата на краля се радваше на здравословен апетит. Трябва да възстановим запасите си преди да...

Тя го прекъсна.

– Казах, приберете си книгите. Стюардът ще се погрижи за нуждите ни.

– Нямаме стюард – припомни ѝ майстер Лувин. „Като малък сив плъх“, каза си тя. Нямаше да я остави. – Пули замина на юг да организира домакинството на лорд Едард в Кралски чертог.

Кейтлин кимна разсеяно.

– О, да. Помня.

Бран изглеждаше блед. Тя се зачуди дали да не преместят леглото му под прозореца, за да хваща утринното слънце.

Майстер Лувин постави лампата в нишата до вратата и нагласи фитила.

– Има няколко назначения, които изискват спешното ви внимание, милейди. Освен от стюард, имаме нужда от командир на гвардията на мястото на Джори, нов конемай...

Тя рязко се извърна към него.

– Конемайстор? – Гласът ѝ изплющя като камшик.

Майстерът се стъписа.

– Да, милейди. Хълън замина на юг с лорд Едард, така че...

– Синът ми лежи тук осакатен и умираш, Лувин, а ти искаш от мен да обсъждаме новия конемайстор? Наистина ли си въобразяваш, че ме интересува какво става в конюшните? Наистина ли си мислиш, че ме

интересува ей толкова? По-скоро ще изкормя всички коне в Зимен хребет с двете си ръце, ако това ще отвори очите на Бран, разбра ли? Разбра ли?

Той сведе глава.

– Да, милейди. Но назначенията...

– Аз ще направя назначенията – каза Роб.

Кейтлин не беше усетила влизането му, но ето че стоеше на прага и я гледаше. Тя внезапно осъзна, че се е разкрещяла, и се изчерви от срам. Какво ѝ ставаше? Толкова бе уморена и главата непрекъснато я болеше...

Майстер Лувин се обърна към сина ѝ:

– Пригответх списък на тези, които може би ще пожелаете да обсъдим за свободните длъжности. – Извади от ръкава си лист хартия и го връчи на Роб.

Синът ѝ погледна имената. Кейтлин разбра, че е дошъл отвън. Бузите му се бяха зачервили от студа и вятърът бе разошил косата му.

– Подходящи са – каза той. – Ще поговорим за това утре. – Върна му списъка.

– Много добре, милорд. – Листът отново се скри под ръкава.

– Сега ни оставете – каза Роб. Майстер Лувин се поклонил и излезе. Роб затвори вратата и се обърна към Кейтлин. Носеше меч на кръста. – Какво правите, майко?

Кейтлин винаги беше смятала, че Роб прилича на нея. Също като Бран и Санса притежаваше цветовете на Тъли – кестенявата коса и сините очи. Но сега за пръв път долови в лицето му нещо от Едард Старк, нещо сурово и кораво като самия север.

– Какво правя? – повтори тя озадачена. – Как можеш да ме питаш така? Какво си мислиш, че правя? Грижа се за брат ти, това правя. Грижа се за Бран.

– Така ли наричате това? Не сте оставили стаята на Бран, откакто пострада. Дори не дойдохте при портата, когато татко и момичетата заминаха на юг.

– Сбогувах се с тях тук и гледах как тръгват, от онзи прозорец. – Беше молила Нед да не тръгва. Не и сега, не и след това, което се бе случило. Нима не разбираше, че сега всичко се бе променило? Без полза. Няма избор, отговори ѝ той и тръгна. Избра. – Не мога да го оставя дори за миг. Не и след като всеки миг може да се окаже последният му. Трябва да съм с него, ако... ако... – Хвана отпуснатата ръка на сина си и пръстите ѝ се плъзнаха между неговите. Толкова крехък и отслабнал

беше, сила не беше останала в ръката му, но още усещаше топлината на живота през кожата му.

Гласът на Роб омекна.

– Той няма да умре, майко. Майстер Лувин казва, че най-опасното е минало.

– А ако майстер Лувин греша? Ако Бран има нужда от мен, а аз не съм тук?

– Рикон има нужда от теб – рязко отвърна Роб. – Той е само на три и не разбира какво става. Мисли си, че всички са го изоставили, затова върви подир мен по цял ден, стиска ме за крака и плаче. Не знам какво да правя с него. – Замълча и захапа долната си устна, както правеше като малък. – Майко, аз също имам нужда от теб. Опитвам се, но не мога... не мога да се справя сам. – Гласът му се скърши и Кейтлин чак сега си спомни, че е само на четиринадесет. Прииска й се да стане и да отиде при него, но Бран все още я държеше и тя не можеше да помръдне.

Отвън под кулата зави вълк. Кейтлин потръпна.

– На Бран е.

Роб отвори прозореца и нощният въздух нахлу в душната стаичка. Воят се усили. Кух и студен вой, пълен с печал и мъка.

– Недей – каза тя. – Бран има нужда от топло.

– Има нужда от песента им – отвърна Роб. А някъде навън в Зимен хребет зави втори вълк и воят му се сля с първия. После трети, по-наблизо. – Рошльо и Сив вятър – каза Роб, щом трите вълчи гласа започнаха да извисяват и да глъхнат в хор. – Ако се вслушаш внимателно, можеш да ги различиш.

Кейтлин трепереше. Беше от скръбта, от студа и от воя на вълчищата. Нощ след нощ воят, студът и самотата на празния замък, и все така, все едни и същи, а момчето й лежеше тук пребито – най-сладкото й дете, най-милото. Бран, който толкова обичаше да се смее, да се катери и да мечтае за рицарството. Всичко беше свършило вече, тя никога повече нямаше да чуе смеха му. Изхлипа, издърпа ръката му и запуши уши да заглуши ужасния вой.

– Накарай ги да спрат! Не мога да понасям повече! Накарай ги да спрат, да спрат! Убий ги, ако трябва, само ги накарай да спрат!

Не помнеше как бе паднала на пода, но беше там и Роб я вдигаше, държеше я в силните си ръце.

– Не бой се, майко. Те няма да му навредят. – Помогна й да стигне до тясното легло в ъгъла на болничната стая. – Сега затвори очи – тихо каза синът й. – Отдъхни. Майстер Лувин казва, че почти не си спала

след падането на Бран.

– Не мога – проплака тя. – Боговете да ми простят, Роб, но не мога!
Ами ако той умре, докато спя, ако умре, ако умре...

Вълците още виеха. Тя изпищя и отново запуши ушите си.

– О, богове, затвори прозореца!

– Ако ми се закълнеш, че ще поспиш. – Роб отиде до прозореца, но когато посегна към капациите, към скръбния вой на вълчищата се прибави друг звук. – Псета – каза той и се вслуша. – Лаят всички кучета. Никога досега не са го правили... – Дъхът на Кейтлин секна в гърлото ѝ. Когато вдигна очи, лицето му беше преbledняло на светлината на лампата. – Пожар! – прошепна Роб.

„Пожар – помисли си тя и след това: – Бран!“

– Помогни ми – каза тя настойчиво и се изправи. – Помогни ми с Бран.

Роб сякаш не я чу.

– Гори кулата на библиотеката.

Кейтлин видя мятаните се червени светлини през отворения прозорец и се отпусна облекчено. Бран беше в безопасност. Библиотеката беше от другата страна на откритата полоса и пожарът не можеше да стигне до тях.

– Слава на боговете – прошепна тя.

Роб я изгледа така, сякаш бе полудяла.

– Мамо, ти остани тук. Ще се върна веднага, щом загасим пожара.

И хукна навън. Тя чу как извика на стражите и как тримата се втурнаха по коридора и затрополиха по стълбите.

На двора се разнесоха викове „Пожар!“, писъци, тропот на тичащи хора, цвилене на подплашени коне и яростен лай на кучета. Вслушана в какофонията от звуци тя усети, че вълчият вой е спрял. Вълчищата бяха замлъкнали.

Промълви тиха благодарствена молитва към седемте божии лика и отиде до прозореца. Прозорците на библиотеката бълваха дълги огнени езици. Тя загледа издигания се към небето черен стълб на пушека и си помисли с тъга за всичките книги, които Старките бяха събирали през вековете. После затвори капациите. А когато се извърна от прозореца, в стаята се беше появил мъжът.

– Вие не трябваше да сте тук – измърмори кисело той. – Никой не трябваше да е тук.

Беше дребен, мръсен, в омазнено кафяво облекло и вонеше на коне. Кейтлин познаваше всички, които работеха в конюшните на замъка, но

този човек не беше от тях. Беше мършав, със сплъстена светла коса и воднисти очи, хлътнали в костеливото му лице, а в ръката си стискаше кинжал. Кейтлин погледна към ножа и след това – към Бран.

– Не – каза тя, но думата заседна в гърлото ѝ и излезе хрипливо.

Той, изглежда, я чу.

– Това е милост. Той вече е умрял.

– Не – каза Кейтлин, този път по-високо. – Не, не можеш.

Извърна се мигновено към прозореца да извика за помощ, но мъжът се оказа по-бърз, отколкото предполагаше. Едната му ръка я стисна за гърлото и изви главата ѝ назад, а другата опря върха на кинжала в гръкляна ѝ. Вонеше отвратително.

Тя посегна с двете си ръце, стисна с все сила оръжието и го отмести от гърлото си. Чу го как изруга в ухото ѝ. Пръстите ѝ станаха хлъзгави от кръвта, но не пускаше кинжала. Ръката я стисна още по-здраво и ѝ спря въздуха. Кейтлин извъртя глава и успя да я захапее. Мъжът изпъшка от болка. Тя стисна зъби – и изведнъж той я пусна. Устата ѝ се изпълни с вкус на кръв. Тя пое въздух и запищя, а той я сграбчи за косата и я блъсна; тя залитна и падна; а после той бе застанал над нея, дишаше тежко и трепереше. Още стискаше здраво кинжала в дясната си ръка, хлъзгав от кръвта.

– Не трябваше да сте тук – тъпо повтори мъжът.

И Кейтлин видя как сянката се промъкна през отворената зад него врата. Чу се съвсем тихо ръмжене, като едва нашепната заплаха, но и той, изглежда, го долови, защото започна да се обръща, тъкмо когато вълкът скочи. После двамата се озоваха долу, проснати почти върху падналата Кейтлин. Вълкът го беше захапал за гърлото. Писъкът на непознатия продължи по-малко от секунда, преди звярът да дръпне рязко глава, измъквайки половината от гръкляна му в зъбите си.

Кръвта блисна като топъл дъжд и обля лицето ѝ.

Вълкът я гледаше. Челюстите му бяха червени и мокри, очите му блестяха златни в тъмната стая. Тя осъзна, че е вълкът на Бран. Разбира се, че беше той.

– Благодаря ти – прошепна Кейтлин отпаднало.

Вдигна треперещата си ръка. Искеше да го погали, имаше нужда да го погали. Вълкът пропъзля към нея, подуши пръстите ѝ, после облиза кръвта с грапавия си влажен език. Щом изчисти всичката кръв по ръката ѝ, се обърна, скочи на леглото на Бран и се сви до него. А Кейтлин се затресе в истеричен смях.

Така ги завариха, когато Роб, майстер Лувин и сир Родрик нахлуха

в стаята с половината стражи на Зимен хребет.

Когато гърлото ѝ най-сетне пресъхна от смеха, я увиха в топли одеяла и я отведеха в Голямата цитадела, в покоите ѝ. Баба Нан я съблече, помогна ѝ да се окъпе в казана с гореща вода и изми съсирената кръв по нея с мека кърпа.

После дойде майстер Лувин да превърже раните ѝ. Разрезите по пръстите ѝ бяха дълбоки, почти до костта, главата ѝ кървеше на мястото на изскубания кичур. Майстерът каза, че болката тепърва ще се усилва, и ѝ даде маков сок да заспи.

Най-сетне тя затвори очи.

Когато отново ги отвори, ѝ казаха, че е спала четири дни. Кейтлин само кимна и седна в леглото. Сега всичко ѝ заприлича на кошмар. Всичко – от падането на Бран, ужасен сън за кръв и скръб, но болката по ръцете ѝ напомни, че е истина. Чувстваше се слаба и замаяна, но и също така – изпълнена със странна решимост. Сякаш огромно бреме се беше смъкнало от раменете ѝ.

– Донесете ми малко хляб и мед – поръча тя на слугите. – И предайте на майстер Лувин, че превръзките ми трябва да се сменят.

Те я изгледаха изненадано и хукнаха да изпълнят заръката.

Кейтлин си спомни как се беше държала и изпита срам. Изоставила беше всички – децата си, мъжа си, дома. Това повече нямаше да го допусне. Щеше да покаже на тези северняци колко силна може да бъде една жена от рода Тъли на Речен пад.

Преди храната пристигна Роб. С него влезе Родрик Касел, поверникът на съпруга ѝ Теон Грейджой и последен – Халис Молън, мускулест гвардеец с ръбато лице и кафява коса. Той бил новият капитан на гвардията, каза ѝ Роб. Синът ѝ се бе облякъл в щавена кожа и плетена ризница, а на кръста му висеше меч.

– Кой беше? – попита ги тя.

– Никой не знае името му – отговори Халис Молън. – Не е от Зимен хребет, милейди, но някои разправят, че са го виждали да се навърта около замъка през последните няколко седмици.

– Значи е бил някой от хората на краля – рече тя, – или на Ланистър. Изчакал е, докато си заминат.

– Може би – каза Хал. – При толкова непознати, дето се изсипаха в Зимен хребет напоследък, никой не може да каже чий е бил.

– Крил се е в конюшните ви – съобщи Грейджой. – По миризмата му си личеше.

– Но как е могъл да се промъкне незабелязан?

Хали Молън се притесни.

– След като конете на лорд Едард заминаха на юг, а другите пратихме на север за Нощния страж, конюшните останаха полупразни. Не му е било особено трудно да се скрие от конярчетата. Възможно е Ходор да го е видял. Разправят, че момчето се държало странно, но какъвто е тъпичък... – Той поклати глава.

– Намерихме къде е спал – намеси се Роб. – Беше заровил под сламата кожена торба със сто сребърника с еленовия знак.

– Добре е да знам, че животът на сина ми не е продаден евтино – каза с горчивина Кейтлин.

Халис Молън я погледна объркано.

– Извинете, ваша милост. Твърдите, че искал да убие момчето ви?

Грейджой се усъмни.

– Това е налудничаво.

– Той дойде за Бран – заяви Кейтлин. – Мърмореше, че не е трябвало да съм там. Подпалил е библиотеката, мислейки, че ще се втурна да гася и ще отведа стражите с мен. Ако не бях полуобезумяла от мъка, щеше да стане.

– Но защо някой ще иска да убие Бран? – удиви се Роб. – Богове, та той е само едно малко момче, безпомощно, спящо...

Кейтлин изгледа предизвикателно първородния си син.

– Щом ще управляваш севера, би трябвало да се сетиш, Роб. Сам си отговори на въпроса. Защо някой ще иска да убие едно спящо момче?

Преди да успее да й отговори, слугите се върнаха с поднос храна от кухнята. Имаше много повече, отколкото бе поискала: топъл хляб, масло и мед, консервирани боровинки, резен бекон и рохко сварени яйца, и кана с ментов чай. С всичко това дойде и майстер Лувин.

– Как е синът ми, майстер? – Кейтлин погледна отрупания с храна поднос и разбра, че няма апетит.

Майстер Лувин сведе очи.

– Все така, милейди.

Отговорът, който очакваше. Дланите й запулсираха от болка, все едно че ножът все още беше там и режеше до кокал. Тя отпрати слугите и погледна Роб.

– Е, намери ли отговора?

– Някой се е боял, че Бран може да се събуди – каза Роб. – Боял се е от това, което може да каже или да направи. Боял се е от нещо, което знае.

Кейтлин изпита гордост.

– Много добре. – Обърна се към новия капитан на гвардията. – Трябва да опазим Бран. След като се появи един убиец, може да има и други.

– Колко стражи искате, милейди? – попита Хал.

– Докато лорд Едард отсъства, синът ми е господарят на Зимен хребет – заяви тя.

Роб изправи рамене.

– Поставете един човек в болничната стая, денонощно. Един пред вратата, двама долу на стълбището. Никой да не влиза при Бран без мое разрешение или на майка ми.

– Както заповядате, милорд.

– Направете го веднага – настоя Кейтлин.

– И оставете вълка му в стаята с него – добави Роб.

– Да – каза Кейтлин и повтори: – Да.

Халис Молън се поклони и излезе.

– Лейди Старк – заговори сир Родрик. – Успяхте ли да забележите как изглеждаше кинжалът на убиеца?

– Обстоятелствата не ми позволиха да го огледам добре, но мога да се закълна, че беше остър – отвърна със суха усмивка Кейтлин. – Защо питате?

– Намерихме ножа в ръката на този негодник. Стори ми се, че е прекалено фино оръжие за измет като него, затова си направих труда да го огледам подробно. Острието е от валирианска стомана, дръжката – от драконова кост. Такова оръжие не е предназначено за ръцете на човек като него. Някой му го е дал.

Кейтлин кимна замислено.

– Роб, затвори вратата.

Той я изгледа учудено, но я послуша.

– Това, което ще ви кажа сега, не трябва да напуска тази стая – заяви тя. – Искам да ми се закълнете. Ако само част от това, което подозирам, се окаже вярно, то Нед и момичетата ми са изправени пред смъртна опасност, и само една дума, чута от лоши уши, може да струва живота им.

– Лорд Едард е моят втори баща – заяви Теон Грейджой. – Заклевам се.

– Имате думата ми – каза майстер Лувин.

– И моята, милейди – отзова се сир Родрик.

Тя погледна сина си.

– А ти, Роб?

Той кимна.

– Сестра ми Лиза е убедена, че Ланистърови са убили съпруга ѝ, лорд Арин, Ръката на краля – каза им Кейтлин. – Сега се сещам, че Джайм Ланистър не се включи в лова в деня, когато Бран падна. Остана тук в замъка. – В стаята настъпи мъртва тишина. – Не мисля, че Бран е паднал от кулата – наруши тишината гласът ѝ. – Мисля, че е бил хвърлен.

Гледаха я потресени.

– Милейди, това предположение е чудовищно – промълви сир Родрик Касел. – Дори Кралеубиеца ще трепне пред убийството на едно невинно дете.

– Дали? – обади се Теон. – Не съм сигурен.

– Гордостта и амбицията на Ланистърови са безгранични – каза Кейтлин.

– Досега момчето винаги се катереше уверено – каза замислен майстер Лувин. – Познаваше всеки камък в Зимен хребет.

– Богове! – изруга Роб с потъмняло от гняв лице. – Ако излезе вярно, ще си плати той. – Извади меча си и го размаха. – Лично ще го убия.

Сир Родрик го изгледа настръхнал.

– Я го прибири! Ланистърови са на сто левги оттук. Никога не вади меча си, освен когато не си сигурен, че ще го използваш. Колко пъти трябва да ти го кажа, глупаво момче!

Роб прибра посрамен меча в ножницата – отново беше дете. Кейтлин каза на сир Родрик:

– Забелязах, че синът ми вече е надянал стоманата.

– Реших, че му е време – отвърна оръжейникът.

Роб я гледаше притеснено.

– Крайно време – каза тя. – Зимен хребет може много скоро да има нужда от всичките си мечове и най-добре ще е да не са дървени.

Теон Грейджой сложи десница на дръжката на оръжието си и заяви:

– Милейди, ако се стигне до това, моят дом ви дължи много.

Майстер Лувин нервно подръпна верижката на нашийника, стягащ врата му.

– Разполагаме само с предположения. Каним се да обвиним любимия брат на кралицата. Никак няма да ѝ хареса. Трябва да разполагаме с доказателство или да го премълчим завинаги.

– Доказателството ви е кинжалът – каза сир Родрик. – Такова ценно оръжие няма да мине незабелязано.

А Кейтлин осъзна, че има само едно място, където можеше да се разбере истината.

– Някой трябва да замине за Кралски чертог.

– Аз ще отида – каза Роб.

– Не – отвърна му тя. – В Зимен хребет винаги трябва да има един Старк.

Огледа един по един сир Родрик с големите му бели бакенбарди, майстер Лувин в сивия му халат и младия Грейджой – строен, млад и буен. Кого да прати? На кого да се довери? И разбра. Кейтлин отметна завивките с вкочанените си като камък пръсти и стана от леглото.

– Трябва да отида аз.

– Милейди – каза майстер Лувин. – Разумно ли е? Ланистърови несъмнено ще посрещнат пристигането ви с подозрение.

– А Бран? – попита Роб. Бедното момче вече изглеждаше напълно объркано. – Как ще го оставиш?

– Вече направих всичко, каквото мога за Бран – отвърна тя и положи ранената си ръка на рамото му. – Неговият живот е в ръцете на боговете и на майстер Лувин. И както сам ми напомни, Роб, имам и други деца, за които трябва да се погрижа.

– Ще ви трябва силна охрана, милейди – каза Теон.

– Ще пратя Хал с отряд гвардейци – каза Роб.

– Не – заяви Кейтлин. – Голямата група привлича нежелано любопитство. Не искам Ланистърови да разберат, че идвам.

Сир Родрик възрази.

– Милейди, позволете поне аз да ви придружа. Кралският път може да е опасен за самотна жена.

– Няма да хвана кралския път – отвърна Кейтлин.

Помисли малко, след което кимна в съгласие.

– Двама ездачи могат да се движат бързо колкото един и доста по-бързо от дълга колона, обременена с фургони и къщи на колела. Ще приема с благодарност компанията ви, сир Родрик. Ще поемем по Белия нож надолу до морето и при Бял залив ще наемем кораб. Яки коне и бързи ветрове би трябвало да ни отведат до Кралски чертог много преди Нед и Ланистърови.

„А тогава – помисли тя, – ще видим каквото ще видим.“

САНСА

На закуска Септа Мордейн уведоми Санса, че Едарт Старк е излязъл още призори.

– Кралят го повика. Сигурна съм, че е поредният лов. Чух, че по тези земи още се въдят космати бизони.

– Никога не съм виждала бизон – отвърна Санса и подаде парче бекон на Лейди под масата. Вълчицата го пое от ръката ѝ с деликатност на кралица. Септа Мордейн изсумтя неодобрително.

– Една благородна дама не храни кучета под масата – заяви тя, отчупи си още едно парче от медената пита и остави меда да покапе по филията хляб.

– Тя не е куче, а вълчище – подчерта Санса, докато Лейди облизваше пръстите ѝ с грапавия си език. – Все едно, татко разреши да ги държим с нас, ако искаме.

Септата не остана доволна.

– Ти си добро момиче, Санса, но честна дума, щом се стигне до това същество, ставаш опърничава като сестра си Аря. – И веднага се навъси. – Впрочем, къде е Аря тази сутрин?

– Не беше гладна – отвърна Санса, макар да знаеше много добре, че сестра ѝ най-вероятно се е промъкнала рано в кухнята и е излапала закуската на някое от кухненските ратайчета.

– На всяка цена ѝ напомни да се облече днес хубаво. Сивото кадифе например. Всички сме поканени да се повозим с кралицата и принцеса Мирцела в кралската къща на колела и трябва да изглеждаме възможно най-добре.

Санса вече изглеждаше възможно най-добре. Реса си дългата кестенява коса, докато не заблестя, и си избра най-хубавите сини коприни. Този ден го чакаше от близо седмица. Голяма чест беше да се возиш с кралицата, а и принц Джофри можеше да е там. Годеникът ѝ. Само като си го помисли, нещо в нея запърха, въпреки че нямаше да се оженят още много години. Санса все още дори не познаваше Джофри, но вече беше влюбена в него. Той бе всичко, което си бе мечтала, че ще е нейният принц – висок, красив и силен, с коса като злато и тя ценеше всяка възможност да прекара с него, колкото и малко да бяха възможностите. Единственото, което я безпокоеше днес, беше Аря. Аря имаше навик да разваля всичко. Човек никога не знаеше какво ще направи.

– Ще ѝ кажа – отвърна Санса колебливо, – но тя ще се облече както винаги. – Надяваше се само да не е твърде смуцаващо. – Ще ме извините ли?

– Извинена си – кимна септа Мордейн и си намаза още хляб с мед, а Санса се смъкна от пейката и изскочи от гостилницата на хана. Лейди заприпка по петите ѝ.

Постоя малко отвън сред виковете, ругатните и скърцането на коле-ла. Хората разваляха палатките и павилионите и товареха фургоните за поредния дневен преход. Ханът представляваше масивна триетажна постройка от светъл камък – най-големия хан, който Санса бе виждала досега, но въпреки това можеше да предложи нощувка за не повече от една трета от кралската свита, разраснала се до над четиристотин души с добавката на домакинството на баща ѝ и свободните конници, присъединили се към тях по пътя.

Намери Аря на брега на Тризъбеца. Сестра ѝ се мъчеше да укроти Нимерия, за да изтрие калта от козината ѝ. Вълчицата, изглежда, не харесваше досадната процедура. Аря носеше същия кожен костюм за езда като вчера и онзи ден.

– По-добре си облечи нещо хубаво – каза ѝ Санса. – Така нареди септа Мордейн. Ще пътуваме в къщата на колела с кралицата и принцеса Мирцела.

– Аз не – отвърна Аря, докато се мъчеше да срещне сплъстено валмо от сивата козина на Нимерия. – Двамата с Мика ще поюздим нагоре по течението да потърсим рубини при брода.

– Рубини ли? – обърка се Санса. – Какви рубини?

Аря я изгледа, все едно искаше да каже, че е много глупава.

– Рубините на Регар. Там крал Робърт го е убил и е спечелил короната.

Санса погледна с неверие мършавата си сестра.

– Не можеш да търсиш никакви си рубини, когато принцесата ни очаква. Кралицата ни е поканила и двете.

– Не ме интересува – каза Аря. – Къщата на колела дори няма прозорци, нищо не можеш да видиш.

– Какво толкова искаш да гледаш? – подразни се Санса. Беше толкова възбудена от поканата, а пътата ѝ сестра щеше да провали всичко, точно както се опасяваше. – Само поля, ферми и укрепления.

– Не е така. – упорито възрази Аря. – Ако дойдеш някой път с нас, ще се увериш.

– Мразя ездата – сърдито заяви Санса. – Само се потиш, цапаш се и

после цялата си натъртена.

Аря сви рамене.

– Стой мирно – сопна се тя на Нимерия. – Няма да те заболи. – После се обърна към Санса. – Когато пресичахме Шийката, преброих трийсет и шест цветя, каквито не бях виждала, а Мика ми показа лъвски гушер.

Санса потръпна. Това пресичане на Шийката беше продължило дванадесет дни. Търтриха се по някакъв лъкатушен път, през някакво безкрайно черно тресавище, и всеки миг от този тягостен път ѝ беше противен. Въздухът беше влажен и душен, а пътят – толкова тесен, че дори не можеха да си направят приличен лагер през нощта, а трябваше да спират на самия път. Наоколо ги притискаха гъсти гори с полузатънали в тиня дървета, с клони, от които се спускаха завеси сивкав мъх. Из тинята цъфтяха някакви огромни цветове и се носеха лениво по застоялата вода, но ако човек бе толкова глупав, че да нагази във водата да ги откъсне, дебнеха да го засмучат подвижни пясъци, змии съскаха от дърветата и лъвски гушери със зейнала паст, полупотопени във водата, като огромни черни дънери с очи и зъби.

Но всичко това естествено не беше спряло Аря. Един ден тя се върна, ухилена с конската си усмивка, с чорлава коса и цялата оплескана с кал, стиснала до гърдите си раздърпана китка пурпурни и зелени блатни цветя. За татко. Санса все се надяваше, че той ще каже на Аря да се държи прилично като знатна млада дама, каквато уж беше, но той така и не го каза. Само я прегърна и ѝ благодари за цветята. Това още повече влоши положението. След това се оказа, че пурпурните цветя ги наричали „отровни целувки“ и Аря получи обриви по ръцете. Санса се обнадежди, че това поне ще я вразуми, но Аря само се засмя и на другия ден се наплеска с кал по ръцете като някаква невежа блатна жена, само защото приятелят ѝ Мика казал, че това щяло да спре сърбежа. Имаше отоци по ръцете и по раменете – виолетови подугини и повехнали жълто-зеленикави кели – Санса ги видя, когато сестра ѝ се съблече за спане. Как ги понасяше, само седемте богове знаеха.

Аря продължаваше да вчесва калната козина на Нимерия и да дрънка за разни неща, които била видяла по пътя на юг.

– Миналата седмица открихме онази запустяла стражева кула, а предния ден гонихме стадо диви коне. Трябваше да видиш само как побягнаха, като усетиха миризмата на Нимерия. – Вълчицата се задърпа в ръцете ѝ и Аря я сгълча. – Престани, трябва да те оправя и от другата страна, цялата си се окаляла.

– Не бива да се отдалечаваш от колоната – напомни ѝ Санса. – Татко така каза.

Аря сви рамене.

– Аз не се отдалечавам много. Все едно, Нимерия винаги е с мен. Пък и не винаги се отдалечавам. Понякога е забавно просто да пояздиш край фургоните и да си поговориш с хората.

Санса много добре знаеше що за хора бяха тези, с които Аря обичаше да си говори: скуайъри, коняри и слугинчета, старци и голи дечица, свободни *конници с груби* езици и съмнителен произход. Аря можеше да се сприятели с всеки. Този Мика беше най-тежкият случай. Момче на един касапин, тринайсетгодишен и див, спеше във фургона с месото и вонеше като дръвника за клане. Само от външността му на Санса ѝ прилошаваше, но Аря, изглежда, предпочиташе неговата компания пред нейната.

Търпението ѝ взе да се изчерпва.

– Трябва да дойдеш с мен – твърдо заяви тя на сестра си. – Не можеш да откажеш на кралицата. Септа Мордейн ще те чака.

Аря не ѝ обърна внимание и дръпна силно с чесалото. Нимерия изръмжа и отскочи настрани.

– Ела веднага!

– Ще ни черпят с лимонов кейк и чай – продължи Санса с цялото благоразумие на изтънчена дама. Лейди се отри в крака ѝ. Санса я почеса между ушите, както обичаше, и Лейди клекна до нея и загледа Аря и Нимерия. – Защо толкова държиш да яздиш онзи миризлив стар кон и цялата да се натъртиш и изпотиш, след като можеш да се изтегнеш на възглавнички и да си похапваш кекс с кралицата?

– Не я харесвам кралицата – подхвърли разсеяно Аря. Санса ахна, слисана, че дори Аря може да си позволи да каже такова нещо, но сестра ѝ продължи да дрънка. – Пък и тя няма да ми позволи да взема Нимерия. – Пъхна чесалото зад колана си и запристъпва към Нимерия. Вълчицата я загледа нащрек.

– В кралската къща на колела няма място за вълк – каза Санса. – И освен това знаеш много добре, че принцеса Мирцела се бои от тях.

– Мирцела е бебе. – Аря сграбчи Нимерия за врата, но в момента, в който измъкна чесалото, вълчицата се дръпна от ръцете ѝ и побягна. Обезсърчена, Аря хвърли чесалото на земята и извика: – Лош вълк!

Санса се усмихна, без да иска. Веднъж кучкарят ѝ бе казал, че всяко животно с времето възприема нрава на господаря си. Наведе се и прегърна с обич своята Лейди. Лейди я близна по бузата и Санса се

изкикоти. Аря чу и се извърна ядосана.

– Не ме интересува какво казваш, отивам да яздя.

Дългото ѝ конско лице се стегна упорито, което значеше, че пак е решила да направи нещо на своя глава.

– Боговете са ми свидетели, Аря, понякога се държиш толкова детински – подвикна ѝ Санса. – Тогава ще отида сама. Дори така ще е още по-добре. Двете с Лейди ще изядем всичкия лимонов кекс и ще си прекараме много по-добре без теб.

И се обърна да се връща. Аря извика зад гърба ѝ:

– Те и Лейди няма да ти разрешат да вземеш. – И докато Санса намисли какво да ѝ отговори, беше хукнала да гони Нимерия по реката.

Сама и унижена, Санса тръгна по дългата пътека към хана, където знаеше, че ще я чака септа Мордейн. Лейди пристъпваше до нея. Едва не заплака. Нищичко друго не искаше, освен нещата да са хубави и прелестни, като в песните. Защо не можеше Аря да бъде сладичка, нежна и мила като принцеса Мирцела? Щеше да си я харесва, ако беше такава.

Санса така и не можеше да проумее как е възможно две сестри, родени само с две години разлика, да са толкова различни. Колко по-лесно щеше да е, ако Аря беше копеле като Джон. Ами че тя дори приличаше на Джон, с дългото лице и кафявата коса на Старките, и нищичко не беше взела от лейди майка им, нито в лицето, нито в цветовете. А майката на Джон била от простите, както разправяха. Веднъж като малка Санса дори беше попитала мама да не би тук да има някаква грешка. Сигурно гръмкините са откраднали истинската ѝ сестра и са я подменили. Но майка ѝ тогава само се засмя. Не, каза ѝ тя, Аря си е нейна дъщеря и пълноправна сестра на Санса, кръв от тяхната кръв. Санса не можеше да намери обяснение защо майка ѝ ще лъже за такова нещо и затова реши, че трябва да е вярно.

Но щом приближи до средата на лагера, набързо забрави за унието си. Около кралската къща на колела се беше струпала тълпа. Санса чу възбудени гласове, бръмчащи като рой пчели. Видя, че вратите са широко отворени и че кралицата стои горе на дървените стъпала и се усмихва на някого сред множеството долу. Чу думите ѝ:

– Съветът ни оказва голяма чест, господа.

– Какво става? – попита тя един от скуайърите наблизо, когото познаваше.

– Съветът е пратил конници от Кралски чертог да ни придружат през останалата част от пътя – обясни той. – Почетна охрана за краля.

Изгаряйки от нетърпение да види сама, Санса остави Лейди да ѝ

отвори път. Хората се заотдръпваха припряно пред вълчището. Щом се приближи, видя двама рицари, коленичили пред кралицата, в толкова изящно и пищно снаряжение, че чак примигна.

Единият рицар носеше възхитителна люспеста броня, която блестеше като поле с наскоро паднал сняг в слънчев зимен ден, със сребърни инкрустации и токи, които святкаха на слънцето. Когато свали шлема си, Санса видя, че е стар мъж с бяла като бронята му коса, но въпреки това изглеждаше силен и изящен. На раменете му висеше чисто белият плащ на кралската гвардия.

Спътникът му се оказа двадесетгодишен младеж, с броня от стоманени плочки в горско зелен цвят. Беше най-красивият мъж, на който очите на Санса се бяха спирани. Висок и широкоплещест, с катранено-черна коса, която падаше до раменете му и ограждаше гладко обръснато лице и весели зелени очи, зелени като бронята му. Под мишницата си държеше шлем с еленови рога, чиято великолепна лицева решетка сияеше златна.

Отначало Санса не забеляза третия новодошъл. Той не коленичи като другите двама. Стоеше отстрани до конете – мършав и мрачен човек, който мълчаливо наблюдаваше ставащото. Лицето му беше пъпчиво и безбрадо, с хлътнали очи и измършавели бузи. Въпреки че не изглеждаше стар, от косата му бяха останали само по няколко косъма над ушите, но ги беше пуснал дълги като жена. Бронята му беше плетена, от сиви железни халки, върху пластове шавена кожа, без никаква украса и подсказваща за дълготрайна употреба. Над дясното му рамо се виждаше мръсната ръкохватка на привързан на гърба меч – голям двуръчен меч, който не можеше да се носи на кръста.

– Кралят отиде на лов, но зная, че ще се зарадва да ви види, когато се върне – говореше кралицата на коленичилите пред нея двама рицари, но Санса не можеше да откъсне очите си от третия мъж. Той, изглежда, усети погледа ѝ. Извърна бавно глава, а Лейди изръмжа. Необясним страх, неизпитван никога досега, обзе Санса Старк. Тя отстъпи назад и се блъсна в някого.

Прихванаха я силни ръце и в първия миг тя помисли, че е баща ѝ, но отгоре я изгледа изгореното лице на Сандор Клегейн, с изкривени от насмешка устни.

– Трепериш, момиченце – изхриптя гласът му. – Толкова ли съм страшен?

Страшен си беше, още когато за пръв път очите ѝ се бяха спрели на тази развалина, в която пламъците бяха превърнали лицето му, но сега ѝ

се стори два пъти по-малко страшен от другия. Все пак Санса се дръпна рязко от него и Хрътката се засмя, а Лейди се озова между тях и заръмжа заплашително. Санса се смъкна на колене и прегърна вълчето си. Всички се струпаха зяпнали наоколо, тя усети погледите им, а тук-там си зашепнаха и се чува притаени смехове. „Вълк“ каза някой, а друг добави: „В името на седемте ада, та това е вълчище“, а първият каза: „Но какво търси в лагера?“, а дрезгавият глас на Хрътката отвърна: „Старките ги използват като кърмачки“. И Санса усети, че двамата рицари гледат към нея и Лейди, с ръце на мечовете си, и отново се уплаши и се засрами. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

После чу думите на кралицата:

– Джофри, иди при нея.

Принцът се появи.

– Оставете я на мира – каза Джофри. Застана над нея, красив в сищото си вълнено палто и черната кожа, а златните му къдрици блестяха като корона. Той ѝ подаде ръка и я вдигна. – Какво има, мила лейди? Защо сте така уплашена? Никой няма да ви направи нищо лошо. Приберете мечовете си, всички. Вълкът е нейното малко любимо животинче, нищо повече. – Той се обърна към Сандор Клегейн. – А ти, куче, да се махаш. Уплаши годеницата ми.

Хрътката, верен както винаги, се поклонил и се измъкна назад през тълпата. Санса се помъчи да се стегне. Толкова глупаво се почувства. А беше Старк от Зимен хребет, благородна дама, и един ден щеше да стане кралица.

– Не беше той, мили принце – опита се да обясни тя. – Другият беше.

Двамата непознати рицари се спогледаха.

– Пейн? – изкикоти се младият в зелената броня.

По-старият в бялото заговори търпеливо на Санса.

– Понякога сир Илин и мен ме плаши, мила лейди. Видът му е страшен.

– И би трябвало. – Кралицата слезе от къщата на колела и всички се отдръпнаха да ѝ отворят път. – Ако подлещите не се боят от кралското правосъдие, значи си назначил неподходящ човек на поста.

Санса най-сетне се окопоти.

– В такъв случай явно сте избрали подходящия, ваша милост – каза тя и буря от смях избухна около нея.

– Добре казано, дете – каза старият в бялото. – И подобавашо за дъщерята на Едард Старк. Имам честта да ви се представя, макар и при

такива необичайни обстоятелства. Аз съм сир Баристан Селми, от кралската гвардия. – И той се поклони.

Санса беше чувала името и моментално си спомни всички придворни форми на изисканост, на които я беше учила септа Мордейн.

– Лорд-командирът на кралската гвардия – каза тя – и съветник на нашия крал Робърт, както и на Ерис Таргариен преди него. Честта е моя, добри рицарю. Макар и толкова далече на север, певците възпяват подвизите на Баристан Храбрия.

Рицарят в зелено отново се разсмя.

– Баристан Стария, искате да кажете. Не го ласкайте чак толкова, мило дете, той бездруго си въобразява много. – Усмихна й се. – Е, момиче на вълците, ако и моето име успеете да изречете, ще призная, че наистина сте дъщерята на нашата Ръка.

Джофри до нея се вкочани.

– Внимавайте как се обръщате към годеницата ми.

– Мога да отговоря – каза бързо Санса, за да смири гнева на принца. Усмихна се на младия рицар. – Вашият шлем е с позлатени еленови рога, милорд. Еленът е знакът на кралския род. Крал Робърт има двама братя. Ако мога да съдя по изключителната ви младост, вие може да сте само Ренли Баратеон, владетелят на Бурен край и съветник на краля, и с това име ви назовавам.

Сир Баристан се изкиска.

– Ако се съди по изключителната му младост, той може да е само една подскачаща безсрамна маймуна и аз така го назовавам.

Последва всеобщ смях, започнат от самия лорд Ренли. Напрежението отпреди няколко мига спадна и Санса започна да се чувства добре... докато сир Илин Пейн не избута настрани двама души и не застана пред нея, без да се усмихва. Дума не каза. Лейди оголи зъбите си и изръмжа – тихо и заканително ръмжено, но този път Санса накара вълчицата да замълчи, като я погали нежно по главата.

– Извинявайте ако ви оскърбих, сир Илин.

Изчака за отговор, но такъв не последва. Когато палачът я погледна, безцветните му очи сякаш свалиха дрехите от тялото ѝ, оголиха кожата ѝ и оставиха душата ѝ гола пред него. Все така мълчалив, той се обърна и се отдалечи. Санса не разбра. Погледна принца си.

– Нещо погрешно ли казах, ваша милост? Защо той не ми проговори?

– Сир Илин не е много словоохотлив през последните четиринадесет години – подхвърли с лукава усмивка лорд Ренли.

Джофри изгледа чичо си с открита неприязън и хвана ръцете ѝ.

– Ерис Таргариен е изтръгнал езика му с нажежени клещи.

– Но пък много красноречиво говори с меча си – каза кралицата, – и верността му към кралството е неоспорима. – След което много изящно се усмихна и добави: – Санса, налага се да поговоря с нашите добри съветници, докато кралят се върне с баща ви. Боя се, че ще се наложи да отложим деня ви с Мирцела. Моля предайте на милата си сестра извиненията ми. Джофри, навярно ще бъдеш така любезен да позабавляваш днес гостенката ни.

– За мен ще бъде удоволствие, мамо – официално отвърна Джофри.

Хвана я под ръка и я поведе надалече от къщата на колела. На Санса сякаш ѝ поникнаха крила. Цял ден с нейния принц! Тя зяпна благоговейно към Джофри. Беше толкова галантен. И как само я спаси от сир Илин, а и от Хрътката. Ами че той беше като в песните, като в онези легендарни времена, когато Сервин Огледалния щит спасил принцеса Дериса от великаните, или като принц Емон, Рицаря на дракона, защитил честта на кралица Нерис от злите оскърбления на сир Моргил.

При допира на ръката на Джофри до ръкава ѝ сърцето ѝ затупка още по-бързо.

– Какво бихте искали да правим?

„Да бъда с теб“ – помисли Санса, но отговори:

– Каквото вие пожелаете, мой принце.

Джофри се позамисли.

– Ами, можем да појаздим.

– О, толкова обичам ездата – каза Санса.

Джофри погледна Лейди, която я следваше неотлъчно.

– Вашата вълчица плаши конете, а моето куче, изглежда, плаши вас. Хайде да оставим и нея и него, и да тръгнем само двамата, какво ще кажете?

Санса се поколеба.

– Както желаете. Предполагам, че ще мога да завържа Лейди тук някъде... – Но не го разбра. – Не знаех, че си имате куче...

Джофри се засмя.

– Всъщност той е кучето на майка ми. Тя му нареди да ме пази и той го прави.

– Имате предвид Хрътката. – Дося ѝ се да се удари по главата, че е толкова несхватлива. Принцът изобщо нямаше да я обикне, ако изглежда глупава. – Безопасно ли е да го оставим?

Принц Джофри, изглежда, се възмути, че му задават такъв въпрос.

– Не бойте се, милейди. Аз вече съм почти пълнолетен и не се бия с дърво като братята ви. Нямам нужда от Клегейн. Това ми е достатъчно.

Извади меч а си и ѝ го показа. Дълъг меч, все пак скъсен малко, за да става за дванадесетгодишно момче. Бляскава синя стомана, кована в замък и двуостра, с кожена ръкохватка и златен предпазител с форма на лъвска глава. Санса възкликна очарована. Джофри остана доволен.

– Нарекъл съм го Лъвски зъб – каза той.

И така те оставиха нейното вълчище и неговия телохранител и се отправиха на изток по северния бряг на Тризъбеца, без никакви други спътници освен Лъвския зъб.

Прекрасен ден беше. Вълшебен. Въздухът бе топъл и наситен с мирис на цветя, а и горите тук притежаваха такава нежна прелест, каквато Санса не беше виждала на север. Конят на принц Джофри беше дорест бегач, бърз като вятъра, и той го яздеше с безразсъдна свобода и толкова бързо, че Санса напрягаше до сетни сили кобилата си, за да не изостане. Беше ден за приключения. Разгледаха пещерите около речния бряг, проследиха една дива котка до леговището ѝ, а щом огладняха, Джофри намери по дима на комина някаква укрепена със стена фермерска къща и нареди на селяците да донесат храна и вино за него и дамата му. Похапнаха прясна пъстърва, току-що уловена от реката, и Санса изпи толкова вино, колкото не беше пила в живота си.

– Татко ни разрешава да изпиваме само по една чаша, и то само на празници – призна тя на принца.

– Моята годеница може да пие толкова, колкото иска – отвърна ѝ Джофри и ѝ допълни чашата.

След като се нахраниха, продължиха по-бавно. Джофри ѝ попя с високия си, приятен и чист глас. Санса беше малко замаяна от виното.

– Дали да не се връщаме вече? – попита го тя.

– Скоро – отвърна Джофри. – Полето на битката е точно пред нас, там, където реката завива. Там, както знаеш, баща ми е убил Регар Таргарниен. Цапардосал го е в гърдите. Прас, направо през бронята. – Джофри размахна въображаем чук, за да ѝ покаже точно как е станало. – После чичо ми убил стария Ерис и татко станал крал. Какъв е този шум?

Санса също го чу. Сред дърветата се носеше някакво тропане. Щрак, храс, прас.

– Не знам – вдигна рамене тя. Но се притесни. – Джофри, хайде да се връщаме.

– Искам да видя какво е. – Джофри обърна коня си по посоката на шумовете и Санса нямаше избор, освен да го последва. Шумът се усили

и стана по-ясен – тракане на дърво в дърво, и с приближаването им започнаха да чуват и дишане, и някакво пъшкане от време на време.

– Там има някой – каза Санса с тревога. Усети се, че си мисли за Лейди, и съжали, че вълчището не е с нея.

– С мен си в безопасност. – Джофри извади своя Лъвски зъб от ножницата. Съсъкът на стоманата, излизаша от кожата, я изплаши. – На сам – каза той и подкара към една група дървета.

Зад нея, на една полянка над реката се натъкнаха на момче и момиче, които си играеха на рицари. „Мечовете“ им бяха дървени пръчки – като дръжки на дворни метли, а те тичаха през тревата и разгорещено замахнаха един срещу друг. Момчето беше с няколко години по-голямо, с една глава по високо и много по-силно, и сега нападаше. Момичето – кльощаво и облечено в подгизнал от пот кожен костюм, отбиваше и успяваше да посрещне с пръчката си повечето удари на момчето, но не всички. Когато тя се умори да замахва по него, той подхвана пръчката ѝ със своята, изметна я настрана и дървото я удари силно през пръстите. Тя извика и изгърва оръжието си.

Принц Джофри се засмя. Момчето се озърна, ококорило очи и стъписано, и също пусна пръчката си на тревата. Момичето ги изгледа ядосано и засмука ударените кокалчета на пръстите си, за да облекчи болката.

– Аря? – извика невярващо Санса.

– Махайте се! – викна Аря и от очите ѝ закапаха сълзи на яд. – Какво търсите тук? Оставете ни.

Джофри запремества поглед от Аря към Санса и обратно.

– Сестра ти ли е? – Тя кимна и се изчерви. Джофри огледа момчето – неугледен момък с грубовато луничаво лице и гъста рижа коса.

– Ти кой си, момче? – попита с властен тон принцът, без да се съобразява, че другият е с няколко години по-голям.

– Мика – измърмори момчето. Беше познал принца и извърна очи. – Милорд.

– Момчето на касапина – каза Санса.

– Той е мой приятел – заяви рязко Аря. – Оставете го на мира.

– Момче на касапин, което иска да става рицар, така значи? – Джофри скочи от коня си с меч в ръката. – Вдигай си меча, касапче – подвикна принцът със светнали от насмешка очи. – Да те видим колко си добър.

Мика стоеше на мястото си замръзнал от страх.

Джофри пристъпи към него.

– Хайде, вдигай го. Или се биеш само с малки момичета?

– Тя ме помоли, милорд – отвърна Мика. – Тя ме помоли.

От един поглед Санса забеляза червенината по лицето на Аря и разбра, че казва истината, но Джофри не беше в настроение да го слуша. Виното беше размътило ума му.

– Ще си вземеш ли най-последния меч?

Мика поклати глава.

– То е само пръчка, милорд. Не е никакъв меч, само пръчка е.

– А ти си само едно касапче, никакъв рицар не си. – Джофри надигна Лъвския зъб и допря острието му в бузата на Мика малко под окото. Момчето на касапина стоеше и трепереше. – Ти знаеш ли, че удряше сестрата на моята дама бе? – Там, където върхът на мечта му се притискахе в плътта, разцъфна алена пъпка и по бузата на момчето потече струйка кръв.

– Престанете! – изпищя Аря. И надигна изгърваната си пръчка.

Санса се уплаши.

– Аря, ти стой настрана.

– Няма да го нараня... много – каза принц Джофри на Аря, без да откъсва погледа си от касапчето.

Аря тръгна към него.

Санса започна да се смъква от кобилата си, но закъсня. Аря замахна с две ръце. Последва силен пукот, дървото се счупи в тила на принца – и после всичко стана наведнъж: Джофри се олюля, обърна се и зарева мръсни ругатни. Мика се затича към дърветата, колкото му държаха краката. Аря отново замахна, но този път Джофри пресрещна тоягата ѝ с Лъвския зъб и тя отхвърча от ръцете ѝ. Тилът му беше целият в кръв, а очите му бяха пламнали. Санса закрещя:

– Не! Спрете, спрете, спрете и двамата, всичко развалете!

Но никой не я слушаше. Аря грабна едни камък от земята и го хвърли към главата на Джофри. Но вместо него улучи коня му и червеният жребец скочи побеснял на задните си крака и препусна в галоп към Мика.

– Спрете, спрете, спрете! – пищеше Санса.

Джофри замахна с мечта си към Аря и от устата му се засипаха гнусотици – ужасни, мръсни думи. Аря се дръпна, вече изплашена не на шега, но Джофри я последва и я подгони, притисна я в едно дърво. Санса не знаеше какво да направи. Само гледеше безпомощно, почти заслепена от сълзите си.

После някаква сива мъгла профуча край нея и изведнъж се появи

Нимерия, скочи и челюстите ѝ се стегнаха около ръката на Джофри с меча. Стоманата изпадна от пръстите му, вълчицата го събори и двамата се затъркаляха по тревата; вълчицата ръмжеше и дереше ръкава му, а принцът пищеше от болка.

– Махни я! Махни я!

Гласът на Аря изплющя като бич.

– Нимерия!

Вълчището пусна Джофри и клекна до краката на Аря. Принцът остана да лежи в тревата, свил наръфаната си ръка до гърдите си. Хленчеше. Ризата му беше подгизнала от кръв.

– Тя не те рани... много – каза Аря. Взе падналия Лъвски зъб, застана над него и го вдигна с двете си ръце.

Щом я видя, Джофри изхленчи с ужас:

– Нее! Ще кажа на мама.

– Остави го на мира! – извика Санса на сестра си.

Аря се завъртя и с всичка сила запокити меча във въздуха. Синкавата стомана блесна на слънцето и литна над реката. Плесна във водата и потъна. Джофри изстена, а Аря се затича към коня си с Нимерия по петите ѝ.

След като се махнаха, Санса отиде при своя принц. Беше затворил очи от болка и дишаше накъсано. Тя коленичи до него.

– Джофри – изхлипа тя. – Ох, какво ти направиха, виж само какво ти направиха. Горкичкият ми принц. Не бой се. Ей сега ще изтичам до фермата и ще доведа помощ. – Посегна нежно и отметна мекия рус кичур от челото му.

А той отвори рязко очи и я погледна. И нищо друго нямаше в погледа му освен омраза и злобно презрение.

– Махай се – изсъска принцът ѝ. – И не ме докосвай.

ЕДАРД

– Намерили са я, милорд.

Нед бързо се надигна.

– Нашите хора или на Ланистъррови?

– Джори – докладва стюардът му Вайон Пули. – Не е пострадала.

– Слава на боговете. – Хората му търсеха Аря вече четвърти ден, но онези на кралицата също душеха. – Къде е? Кажи на Джори веднага да я доведе.

– Съжалявам, милорд. Стражите на портата бяха на Ланистър. Уведомили са кралицата, когато Джори я довел. Отведена е направо при краля...

– Проклетата жена! – изруга Нед и закрачи към вратата. – Намери Санса и я заведи в залата за аудиенции. Сигурно ще е нужно и нейното свидетелство.

Заслиза почервенял от гняв по стълбите на кулата. Първите три дни сам бе водил търсещата група и откакто Аря изчезна, едва ли беше спал повече от час. Тази сутрин сърцето го болеше и почти нямаше сили да стои прав, но яростта го изпълни със сила.

Докато пресичаше двора на замъка, му подвикнаха някакви мъже, но в бързината той не им обърна внимание. Щеше да затича, но все пак беше Ръката на краля, а Ръката трябваше да пази достойнството си. Но не му убягнаха очите, които го проследиха, и удивеното мърморене какво ли е намислил да прави.

Замъкът представляваше скромно укрепление на половин ден път южно от Тризъбеца. Кралската свита се натресе като рояк неканени гости на владетеля му, сир Раймън Дари, докато от двете страни на реката продължаваше търсенето на Аря и момчето на касапина. Сир Раймън живееше под кралската закрила, но семейството му се бе сражавало при Тризъбеца под драконовите знамена на Регар – факт, който нито Робърт, нито сир Раймън бяха забравили. След като кралските хора, хората на Дари, хората на Ланистър и хората на Старк се наблъскаха в толкова малкия за всички тях замък, искрите на напрежението скоро започнаха да святкат опасно.

Кралят си беше присвоил залата за аудиенции на сир Раймън и Нед го намери там. Когато нахлу вътре, залата се оказа претъпкана. Прекалено претъпкана, помисли той. Ако можеха да останат сами, двамата с

Робърт щяха да уредят проблема мирно и кротко.

Робърт седеше отпуснат във високото кресло на Дари в другия край на помещението, с мрачно и посърнало лице. До него стояха Церсей Ланистър и синът ѝ. Кралицата държеше ръката си на рамото на Джофри, чиято ръка все още беше овързана с дебели копринени превръзки.

Аря стоеше в средата на залата, само с Джори Касел до нея, и очите на всички бяха приковани в дъщеря му.

– Аря – викна високо Нед и закричи към нея, а токовете на ботушите му закънтяха по каменния под. Щом го видя, тя извика и захлипа. Нед коленичи и я взе в прегръдката си. Трепереше.

– Съжалявам – проплака момичето му. – Съжалявам, съжалявам.

– Знам – каза той. Толкова крехка беше в ръцете му, само едно слабичко момиченце. Трудно му беше да разбере как е могла да направи такава голяма беля. – Ранена ли си?

– Не. – Лицето ѝ беше оцапано и сълзите оставяха розови пътечки по бузите ѝ. – Малко съм гладна. Ядох някакви горски плодове, но нямаше нищо друго.

– Скоро ще хапнеш – успокои я Нед. Очите му бързо пометоха залата да намерят приятелски лица. Но неговите хора бяха малко. Сир Раймън Дари се държеше подчертано сдържано. Лорд Ренли си беше надянал полуусмивка, която можеше да означава всичко, а старият сир Баристан стоеше мрачен като гроб. Останалите бяха все хора на Ланистър, и все враждебни. Хубавото беше само, че Джайм Ланистър и Сандор Клегейн още ги нямаше – те водеха търсенето на север от Тризъбеца. – Защо не съм уведомен, че дъщеря ми е намерена? – прокълтя настойчиво гласът му. – Защо не са я довели първо при мен?

Каза го към Робърт, но му отговори Церсей Ланистър.

– Как смеее да говорите по този начин на своя крал!

– Млъкни, жено – срязва я кралят и изправи снага в креслото си. – Съжалявам, Нед. Не исках да изплаша момичето. Реших, че ще е най-добре да я доведат тук и проблемът да се реши бързо.

– За какъв проблем става дума?

Гласът на Нед беше леден. Кралицата пристъпи напред.

– Много добре знаеш, Старк. Това твоє момиченце е нападнало си-на ми. Тя и нейното касапче. А нейният звяр се е опитал да му откъсне ръката.

– Не е вярно! – избухна Аря. – Тя само го ухапа малко. Той нарани Мика.

– Джоф ни каза какво е станало – срязва я кралицата. – Ти и момчето

на касапина сте го удряли с тояги и ти си насъскала вълка си срещу него.

– Не беше така! – отвърна почти през сълзи Аря.

Нед сложи ръка на рамото ѝ.

– Така е! – настоя принц Джофри. – Всички те ме нападаха, а тя хвърли Львски зъб в реката! – Нед забеляза, че докато говореше, момчето отбягваше да погледне Аря в очите.

– Лъжец! – изрева Аря.

– Млъкни! – ревна ѝ Джофри.

– Стига! – избоботи раздражено кралят и се надигна от стола си. Настъпи тишина. Робърт изгледа Аря с присвити вежди. – Е, дете, кажи ми сега как точно стана. Кажи ми всичко и само истината. Да лъжеш пред един крал е голямо престъпление. – След което се обърна към сина си. – А когато тя свърши, ще дойде и твоят ред... Но дотогава ще си затваряш устата.

Когато Аря започна разказа си, Нед чу, че вратата зад него се отвори. Погледна през рамо и видя, че влиза Вайон Пули със Санса. Дватама застанаха мълчаливо до стената. Щом Аря стигна до частта с хвърлянето на меча на Джофри в реката, Ренли Баратеон се разсмя неудържимо. Кралят настръхна.

– Сир Баристан, моля придружете брат ми до коридора, преди да се е задавил.

Лорд Ренли потисна смеха си.

– Моят брат е твърде мил. Сам ще намеря пътя до вратата. – И вежливо се поклони на Джофри. – Може би по-късно ще ми разкажете как едно деветгодишно момиченце, голямо колкото мокър плъх, е успяло да ви обезоръжи с дръжка на метла и да хвърли меча ви в реката. – Докато вратата се притваряше зад него, Нед го чу да казва „Лъвски зъб“, последвано от нов невъздържан кикот.

Препледнял, принц Джофри подхвана съвсем различна версия за събитията. Когато и той свърши, кралят се надигна тежко от стола си с вид на човек, на когото много му се иска в този момент да е навсякъде другаде, но не и тук.

– И какво, в името на седемте ада, се очаква от мен да реша? Той казва едно, тя – друго.

– Присъствали са и други – каза Нед. – Санса, ела тук. – Нед беше изслушал нейната версия за случилото си в нощта, когато Аря изчезна. Знаеше истината. – Кажи ни как стана всичко.

Голямата му дъщеря плахо пристъпи напред. Беше облякла рокля

от синьо кадифе, извезана с бели шевици, и със сребърна верижка на шията. Гъстата ѝ кестенява коса бе сресана до блясък. Тя примигна към сестра си и след това към принца.

– Не знам – промълви през сълзи момичето, готово да побегне. – Не помня. Всичко стана толкова бързо, не видях...

– Ах, ти мръсна... – изпищя Аря, полетя като стрела към сестра си, събори я на пода и започна да я налага с юмруци. – Лъжкия, лъжкия, лъжкия, лъжкия!

– Аря, спри! – извика Нед. Джори я задърпа от сестра ѝ, а тя зарита. Нед изправи Санса. Тя беше пребледняла и трепереше. – Боли ли те? – попита я той, но тя не откъсваше очи от Аря и не го чу.

– Това момиченце е толкова диво, колкото мръсното си животно – каза Церсей Ланистър. – Робърт, искам да я накажеш.

– В името на седемте ада! – изруга Робърт. – Церсей, виж я само. Та тя е дете. Какво искаш да направя, да я бият с камшици по улиците ли? Проклятие, някаква си детска свада! Няма никакви трайни щети.

Кралицата кипна.

– Джоф ще носи тези белези цял живот.

Робърт Баратеон погледна сина си.

– Да ги носи. Дано да му е за урок. Нед, а ти гледай да си обуздаеш шерката. Аз ще направя същото със сина си.

– С удоволствие, ваша милост – отвърна с огромно облекчение Нед. Робърт тръгна да си излезе, но кралицата не беше приключила.

– А онова вълчище? – извика тя след него. – Какво, ще стане с онзи звяр, дето едва не разкъса сина ти?

Кралят спря и се обърна навъсен.

– Забравих за този проклет вълк.

Нед забеляза как Аря се стегна в ръцете на Джори. Джори заговори бързо.

– От вълчището нямаше и следа, ваша милост.

Робърт не изглеждаше особено разочарован.

– Нима? Така да бъде.

Кралицата повиши глас.

– Сто златни дракона за този, който ми донесе кожата му!

– Скъпа кожа – избоботи Робърт. – Жено, в този пазарлък не участвам. Кожите си ги купувай с парите на Ланистър.

Кралицата го изгледа хладно.

– Не бях допускала, че си толкова стиснат. Кралят, за когото мислех, че съм омъжена, трябваше да просне вълча кожа пред леглото ми

до залез слънце.

Лицето на Робърт потъмня от гняв.

– Хубав номер ще е, няма спор. Особено след като вълка го няма.

– Имаме вълк – каза Церсей Ланистър. Много кротко го изрече, но зелените ѝ очи блеснаха победоносно.

На всички им беше нужна секунда, докато схванат думите ѝ, след което кралят сви раздражено рамене.

– Твоя работа. Прати сир Илин да го направи.

– Робърт, не можеш да направиш това – възрази Нед.

Но кралят не беше в настроение за спорове.

– Престани, Нед, не искам да слушам повече. Вълчището е див звяр. Рано или късно ще скочи на дъщеря ти, също както другото се е нахвърлило върху сина ми. Намери ѝ куче, с него ще е по-щастлива.

Чак тогава Санса, изглежда, разбра. Изплашените ѝ очи се спряха на Нед.

– Той няма предвид Лейди, нали? – Прочете истината на лицето му.

– Не. Не, не Лейди, Лейди никого не е ухапала, тя е добричка...

– Лейди не беше там – извика сърдито Аря. – Оставете я!

– Спрете ги! – замоли се Санса. – Не им давайте да го правят, моля, моля ви, не беше Лейди, Нимерия беше, Аря го направи, не можете, не беше Лейди, не ми убивайте Лейди, тя ще бъде добричка, обещавам ви, обещавам ви... – И заплака.

Нищо не остана за Нед, освен да я стисне в прегръдката си. Вдигна очи към Робърт. Старият му приятел, по-скъп от роден брат.

– Моля те, Робърт. Заради любовта, която хранеше към мен. Заради любовта, която хранеше към сестра ми. Моля те.

Кралят ги изгледа продължително и обърна с омраза очи към жена си.

– Проклета да си, Церсей.

Нед остана на място и леко се освободи от притискащата се и хлипеща на гърдите му Санса. Цялата му умора от последните четири дни се беше върнала.

– Тогава сам го направи, Робърт – ледено промълви той, с остър като стомана глас. – Намери поне кураж да го направиш сам.

Робърт го погледна с помътнели, мъртви очи и си тръгна без думи; стъпките му натежаха като олово в надвисналата в залата тишина.

– Къде е вълчището? – попита Церсей Ланистър, след като кралят излезе.

– Звярът е вързан отвън пред портата, ваша милост – отвърна

неохотно сир Баристан Селми.

– Извикайте Илин Пейн.

– Не – каза Нед. – Джори, прибери момичетата в стаите им и ми донеси Лед. – Думите оставиха жлъчен вкус на езика му, но ги каза.

– Щом трябва да се направи, аз ще го направя.

Церсей Ланистър го изгледа подозрително.

– Ти ли, Старк? Да не е някаква хитрост? Защо трябва да го направиш ти?

Всички погледи се впиха в него, но го прерязаха очите на Санса.

– Тя е от севера. Заслужава нещо по-добро от ръката на касапин.

Напусна залата с пламнали очи, а плачът на дъщеря му кънтеше в ушите му. Намери малкото вълчище там, където го бяха вързали, и поседа малко до него.

– Лейди – бавно промълви той, вкусвайки името на върха на езика си.

Не беше обръщал много внимание на имената, които децата им бяха избрали, но сега, докато я гледаше, разбра, че изборът на Санса е бил сполучлив. Беше най-малката от котилото, най-хубавата, най-нежната и доверчивата. Гледаше го с ярките си златисти очи. Той разроши дебелата ѝ сива козина. Джори му донесе Лед. Беше най-трудното нещо, което Едард Старк бе правил. Когато свърши, той каза:

– Изберете четирима мъже и им заповядайте да отнесат тялото ѝ на север. Да я погребат в Зимен хребет.

– Толкова далече? – възкликна Джори.

– Толкова. Ланистърката няма да получи тази кожа.

Докато се връщаше към кулата, за да може най-после да легне и да заспи, Сандор Клегейн и конниците му изтрополиха през портата на замъка.

На гърба на дестриера на Клегейн бе провиснало нещо тежко и отпуснато, увито в окървавено наметало.

– Никаква следа от дъщеря ви, Ръка – изхриптя гласът на Хрътката. – Но денят не мина съвсем на загуба. Намерихме любимото ѝ зверче.

Той бутна вързоп на земята.

Коленичил, Нед разгърна наметалото със страх пред това, което трябваше да каже на Аря. Но не се оказа Нимерия. Оказа се момчето на касапина, Мика. Тялото му беше покрито със засъхнала кръв. Беше посечен почти на две, от рамото до кръста, с жесток замах отгоре.

– Посякъл си го от коня – каза Нед.

Очите на Хрътката блеснаха под отвратителния му шлем с

кучешката муцуна.

– Той бягаше. – Хрътката погледна Нед в лицето и се засмя. – Но не достатъчно бързо.

БРАН

Сякаш от много години все падаше и падаше. „Лети“, шепнеше някакъв глас в мрака, но Бран не знаеше да лети и нищо друго не му оставаше, освен да пада.

Майстер Лувин направи малко момченце от глина, изпече го, за да стане кораво и чупливо, облече го в дрехи на Бран и го бутна от един покрив. Бран помнеше как се разби. „Но аз никога не падам“, каза той, падайки.

Земята долу бе толкова далече, че не можеше да я различи през мъглиците, които се вихреха наоколо, но усещаше колко бързо пропада и знаеше какво го очаква там, долу. Дори насън човек не можеше да пада вечно. Знаеше, че ще се събуди миг преди да се удари в земята. Човек винаги се пробужда преди да се удари в земята.

– А ако не се пробудиш? – каза гласът.

Земята вече беше по-близо, все още много, много далече, на хиляди мили, но по-близо отпреди. Тук, в тъмното, беше студено. Нямахме слънце, нито звезди. Само земята долу, която се приближаваше, и сивите мъгли, и шепнещият глас. Доплака му се.

– Не плачи. Лети.

– Не мога да летя – каза Бран. – Не мога, не мога...

– Откъде знаеш? Опитвал ли си?

Гласът беше висок и тънък. Бран се озърна да види откъде идва. Надолу с него кръжеше в спирала една врана, само на ръка разстояние. Следваше го в падането.

– Помогни ми – каза той.

– Опитвам се – отвърна враната. – Я ми кажи, малко зърно имаш ли?

Бран бръкна в джоба си, а тъмнината около него се завихри шеметно. Когато извади ръката си, между пръстите му във въздуха се плъзнаха златни зърна. Западаха с него. Враната кацна на ръката му и закълва.

– Ти наистина ли си врана? – попита Бран.

– А ти наистина ли падаш? – отвърна с въпрос враната.

– Това е само сън – каза Бран.

– Нима? – попита враната.

– Ще се събудя, когато се ударя в земята – обясни Бран на птицата.

– Ще умреш, когато се удариш в земята – каза враната. И продължи

да кълве от зърната.

Бран погледна надолу. Вече можеше да различи планини, с върховете им, побелели от сняг, и сребристите нишки на реки сред тъмни лесовете. Затвори очи и заплака.

– Това няма да помогне – каза враната. – Казах ти, отговорът е в летенето, не в плаченето. Защо си мислиш, че е толкова трудно? Аз го правя. – Враната политна нагоре и плесна с криле над ръката му.

– Ти имаш криле – изтъкна Бран.

– Може би ти също.

Бран се опипа по раменете дали не са му изникнали пера.

– Крилете биват различни – каза враната.

Бран огледа ръцете и краката си. Толкова слаб беше, само кожа и кости. Винаги ли беше бил толкова слаб? Помъчи се да си спомни. От сивата мъгла към него заплува лице – окъпано в светлина, златно. „Това, което правя от любов“, каза то. Бран изпищя. Враната се понесе във въздуха и заграчи.

– Не това – изкрещя му тя. – Забрави го това, сега то не ти трябва, изгласкай го, остави го. – Кацна на рамото на Бран, кълвна го и блестящото златно лице изчезна.

Бран падаше по-бързо от всякога. Сивите мъгли виеха наоколо, а той се гмуркаше през тях надолу към земята.

– Какво ми правиш? – попита той през сълзи враната.

– Уча те да летиш.

– Не мога да летя!

– Точно сега летиш.

– Не летя, а падам!

– Всяко летене започва с падане – каза враната. – Погледни надолу.

– Страх ме е...

– ПОГЛЕДНИ НАДОЛУ!

Бран погледна надолу и усети как вътрешностите му омекнаха. Земята вече връхлиташе бясно нагоре. Целият свят се беше проснал под него, като безкраен килим с бели, кафяви и зелени шарки. Можеше да види всичко толкова ясно, че за миг забрави да се страхува. Можеше да види цялото царство и всеки в него.

Видя Зимен хребет така, както го виждат орлите, високите му кули, някак тромави и грубовати, погледнати отгоре. Видя майстер Лувин на терасата му, как се взира в небето с лъскавата бронзова тръба и си нанася намръщен бележки в една книга. Видя брат си Роб, по-висок и по-силен, отколкото го помнеше, как се упражнява с истински стоманен меч

насред двора. Видя Ходор, простичкия великан от конюшната, понесъл наковалня за ковачницата на Микен – метнал я беше на рамо и я носеше с такава лекота, с каквато някой друг би понесъл бала сено. В сърцето на гората на боговете голямото бяло дърво съзерцаваше мрачно отражението си в черния вир и листата му шумяха на студения вятър. Когато усети, че Бран го гледа, дървото надигна очите си от тихите води и също го погледна разбиращо.

Той погледна на изток и видя една галера, пореща водите на Захаката. Видя майка си, седнала сама в една каюта и загледана в оплескан с кръв кинжал на маса пред нея. Гребците теглеха тежките весла, а сир Родрик стоеше облегнат на перилото и то се тресеше и люлееше. Пред тях се сбираше буря – силен и застрашителен тътен, последван от камшиците на мълниите, но странно защо те не го виждаха.

Погледна на юг и видя широкия мощен поток на Тризъбеца. Видя баща си, как умолява за нещо краля със сковано от мъка лице. Видя Санса, потънала в сълзи преди да заспи, и видя Аря, загледана мълчаливо и стаила всички свои тайни дълбоко в сърцето си. А около тях беше пълно със сенки. Една сянка беше тъмна като пепел и с ужасно лице на хрътка. Другата беше в златни и красиви одежди, като слънцето. Над двете се извисяваше великан с броня от камък, но когато вдигна забралото на шлема си, вътре нямаше нищо, само мрак и гъста, черна кръв.

Вдигна очи и погледна оттатък Тясното море към свободните градове и зеленото тревно море на дотраките, и още по-нататък, към Вее Дотрак под планините, към приказните земи на Нефритово море, към Сянката на Асшай, където по изгрев слънце се пробуждат дракони.

Накрая погледна на север. Видя стената на Вала, сияеща като син кристал, и своя незаконороден брат Джон – спеше сам в студено легло, а кожата му беше станала светла и корава, като спомена за всичката топлина, от която бе лишен завинаги. Погледна и отвъд Вала, към безкрайните гори, загърнати в сняг, над замръзвания бряг и широките синьо-бели реки от лед, и към мъртвите поля, където нищо не растеше и нищо не живееше. Гледаше все на север и на север, и на север, чак до завесата от светлина на края на света, а след това – отвъд тази завеса. Надникна дълбоко в самото сърце на зимата и извика уплашен, а топлината на сълзите опари бузите му.

– Сега знаеш – нашепна враната и кацна отново на рамото му. – Сега знаеш защо трябва да живееш.

– Защо? – попита Бран. И пропадаше, и пропадаше.

– Защото зимата иде.

Бран погледна враната на рамото си и враната също го погледна. Имаше три очи и третото око беше изпълнено с ужасно знание. Бран погледна надолу. Долу нямаше нищо освен сняг, студ и смърт, замръзнала пустош, където го чакаха проядени синьо-бели ледени шпилове. Летяха нагоре към него като копия. Видя костите на хиляди други мечтатели, пронизани на върховете им. Ужасно се изплаши.

– Може ли човек да е храбър дори когато го е страх? – чу той собствения си глас, тънък и някак далечен.

Отговори гласът на баща му.

– Единствено тогава човек може да е храбър.

– Хайде, Бран – настоя враната. – Избирай. Лети или умри.

Смъртта посегна към него с писък.

Бран разпери ръце и полетя.

Невидими криле го понесоха нагоре. Ужасните ледени игли под него се отдалечиха. Небесата над него се разтвориха. По-хубаво беше от катеренето. По-хубаво беше от всичко. Светът под него се смали.

– Аз летя! – извика той с възторг.

– Забелязах – каза триоката врана. Понесе се във въздуха, запляска с криле пред лицето му, забави го, заслепи го. Той се засуети във въздуха, щом връхчетата на перата ѝ зашибаха бузите му. Клонът ѝ рязко се заби напред и Бран усети внезапна, заслепяваща болка по средата на челото си, точно между двете очи.

– Какво правиш? – изкрещя той.

Враната изграчи – пронизителен кръсък, изпълнен със страх, и сивите мъгли се разтесоха и се завихриха около него, и се раздраха като було, и той видя, че враната всъщност е жена, слугиня някаква, с дълга черна коса, и осъзна, че я познава отнякъде, от Зимен хребет, да, точно така беше, сега си я спомни много добре и разбра, че е в Зимен хребет, в едно легло, високо в някаква студена стая в кула, а чернокосата жена изтърва легна с вода и той се разби на пода, а тя се затича надолу по стъпалата и завика:

– Той се събуди, събуди се, събуди се!...

Бран докосна челото си между очите. Мястото, където враната го беше клъвнала, още пареше, но там нямаше нищо – нито кръв, нито рана. Опита се да стане от леглото, но нищо не се получи.

И тогава нещо до леглото се размърда, нещо скочи и леко тупна в краката му. Две жълти очи се възряха в неговите и заблестяха като слънце. Прозорецът беше отворен и в стаята беше студено, но топлината на вълка го обгърна като гореща баня. Кутрето му, сети се Бран... кутре?

Сега той беше голям. Пресегна се да го погали, а ръката му затрепера като лист.

Когато брат му Роб нахлу в стаята, останал без дъх след свирепото тичане по стъпалата на кулата, вълчището ближеше лицето на Бран. Бран вдигна спокойно очи и каза:

– Името му е Лято.

КЕЙТЛИН

– До час сме в Кралски чертог.

Кейтлин се извърна от перилото и се усмихна малко насила.

– Гребците ви се потрудиха добре, капитане. Всеки от тях ще получи по един сребърен елен в знак на моята благодарност.

Капитан Морео Тумитис я удостои със сдържан поклон.

– Прекалено щедра сте, лейди Старк. Честта да превозят една велика дама като вас е единствената и най-скъпа награда за тях.

– Но така или иначе ще приемат и среброто.

Морео се усмихна.

– Както кажете.

Говореше общата реч свободно, с едва доловим тирошки акцент. Казал ѝ бе, че кръстосва Тясното море вече трийсет години, най-напред като гребец, след това като боцман и накрая – капитан на собствените си търговски галери. „Танцуващата пред бурята“ беше четвъртият му кораб и най-бързият – двумачтова галера с шестдесет гребла.

Определено беше най-бързият от наличните кораби в Белия залив, когато Кейтлин и сир Родрик Касел пристигнаха след лудото си препускане по течението на реката. Тирошците бяха пословични с алчността си и сир Родрик предлагаше да наемат някоя рибарска гемия от Три сестри, но Кейтлин настоя за галерата. И добре беше направила. Повечето време ветровете бяха насрещни и без греблата на галерата все още щяха да се влачат някъде около Пръстите, вместо да приключат пътуването си, плъзгайки се в залива на Кралски чертог.

„Толкова близо“ – помисли си тя. Под лепените превръзки пръстите ѝ още пулсираха там, където я бе срязъл кинжалът. Кейтлин имаше чувството, че болката е бичът ѝ – да не забравя. Не можеше да свие последните два пръста на лявата си ръка, а останалите никога вече нямаше да са здрави. Но и това бе твърде малка цена за живота на Бран.

Сир Родрик реши да се появи на палубата точно в този момент.

– Мой добри приятелю – размаза се Морео и погали раздвоената си зелена брада. Много си падаше по ярките цветове, в това число и на космите по лицето си. – Колко се радвам, че изглеждате по-добре.

– Да – съгласи се сир Родрик. – Вече ще станат почти два дни, откакто не съм искал да умра. Милейди – поклони се той на Кейтлин.

Наистина изглеждаше по-добре. Малко по-мършав, отколкото беше

при тръгването им от Белия залив, но почти здрав. Силните ветрове в Захапката и неласкавото Тясно море не се бяха разбрали с него и той за малко щеше да падне през борда, когато един щурм ги заклещи неочаквано край Драконов камък, но беше успял някак да се хване здраво за едно въже и да се удържи, докато трима от екипажа на Морео го измъкнат и го отнесат долу под палубата.

– Капитанът току-що ми каза, че вече стигаме – каза тя.

Сир Родрик се усмихна кисело.

– Толкова скоро?

Изглеждаше непривично без големите си бели бакенбарди, някак смален и като че ли с десет години по-стар. Все пак на Захапката прояви благоразумието да се остави на бръснача на един от екипажа, след като бакенбардите му за трети път безнадеждно се оплескаха, докато се превиваше над перилото да изпразни съдържанието на стомаха си.

– Оставям ви да си обсъдите работите – каза капитан Морео, покло-ни се и с позволението им се оттегли.

Галерата се плъзгаше по водата като драконова муха, греблата ѝ се вдигаха и спускаха в съвършен ритъм. Сир Родрик се надвеси над перилото и се загледа към точещия се бряг.

– Не се оказах от най-доблестните закрилници.

Кейтлин го докосна по ръката.

– Вече пристигаме, сир Родрик, живи и здрави. Всичко друго е без значение. – Ръката ѝ опипа под наметалото с вдървени шарещи пръсти. Кинжалът си беше на хълбока ѝ. Беше се уверила, че има нужда да го опипва от време на време, за да си вдъхне увереност. – Сега ни остава да се доберем до кралския оръжейник и да се молим, че може да му се вярва.

– Сир Ейрон Сантагар е суетен човек, но е честен. – Ръката на сир Родрик посегна да опипа бакенбардите и за пореден път установи, че ги няма. Изглеждаше притеснен. – Той може да познае оръжието, да, но... милейди, в момента, в който слезем на брега, се изправяме пред риск. И там несъмнено ще има много от кралския двор, които ще ви познаят.

Кейтлин сви устни и измърмори:

– Кутрето.

Лицето му изплува пред очите ѝ. Момчешко лице, въпреки че вече не беше момче. Баща му беше умрял преди няколко години и сега той беше лорд Белиш, но все още го наричаха с прозвището „Кутрето“. Беше му го дал брат ѝ Едмур, отдавна, при Речен пад. Скромните владения на семейството му се намираха на най-малкия от Пръстите, а и Петир си

беше слаб и дребен за възрастта си.

Сир Родрик се окашля.

– Лорд Белиш веднъж, ах... – Мисълта му се отнесе колеблива, в търсене на по-учтив думи.

Кейтлин прескочи деликатностите.

– Той беше повереник на баща ми. Отраснахме заедно в Речен пад. Гледах на него като на свой брат, но неговите чувства към мен бяха... повече от братски. Когато се обяви, че ще бъде венчана за Брандън Старк, Петир го предизвика за ръката ми. Беше лудост. Брандън двадесетгодишен, Петир – едва на петнадесет. Трябваше да моля Брандън да пощади живота на Петир. Остави го само с един белег. – Тя вдигна лице към водните пръски, сякаш поривистият вятър можеше да отвее спомените. – Писа ми в Речен пад след като Брандън бе убит, но изгорих писмото му, без да го прочета. Вече знаех, че Нед ще се ожени за мен вместо Брандън.

Пръстите на сир Родрик отново зашариха по несъществуващите бакенбарди.

– Кутрето сега е заседател в малкия съвет.

– Знаех си, че ще се издигне високо – каза Кейтлин. – Още като момче беше много умен, но едно е да си умен, а друго – да си мъдър. Чудя се какво ли са направили годините от него.

Високо над главите им наблюдателят подвикна от такелажата. Капитан Морео се изкатери тремаво на палубата, зарадва заповеди и екипажът кипна от трескава дейност, щом Кралски чертог изникна пред очите им с трите си високи хълма.

Кейтлин знаеше, че преди триста години тези височини били покрити с гори и край брега на Черна вода, там, където дълбоката и бърза река се влива в морето, обитавали само шепа рибари. Егон Завоевателя бе отплавал от Драконов камък. Точно тук армията му слезла на брега и на най-високия хълм той издигнал първия си примитивен редут от дърво и пръст.

Сега градът покриваше брега, докдето стигаше поглед. Резиденции, паркове и зърнени силози, тухлени складове, дървени ханове и търговски дюкяни, кръчми, гробища и бордеи – всичко скупчено едно в друго. Чак оттук можеше да се чуе глъчта на рибното пазарище. Между сградите се виеха широки пътища, оградени с дървета, криви задни улички и задънени алеи, толкова тесни, че двама души не можеха да преминат по тях един до друг. Хълмът на Висения бе увенчан с Великата септа на Белор, с нейните седем кристални кули. От другата страна

на града на хълма на Ренис стърчаха почернелите стени на „Драконовата яма“, чийто огромен купол бе рухнал, бронзовите ѝ врати стояха залостени вече от цял век. Между двата хълма минаваше улицата на Сестрите – права като стрела. В далечината се издигаха градските стени, високи и яки.

Покрай водата се редяха стотици кейове, а в залива беше пълно с кораби. Рибарски гемии и речни лодки влизаха и излизаха, салове щъкаха напред-назад през Черна вода, търговски галери разтоварваха стоки от Браавос, от Пентос и от Лис. Кейтлин забеляза и пищно украсената ладия на кралицата, привързана до един тантурест китоловен кораб от пристана на Ибен, с черен от катрана корпус, а по-навътре в реката по стоянките си отдъхваха дузина стройни бойни кораби с позлатени корпуси и прибори платна.

А над всичко това, навъсена от високия хълм на Егон, се издигаше Червената цитадела – седем огромни цилиндрични кули, увенчани с железни бойници, огромен и мрачен барбикан, сводести коридори и покрити мостове, казарми, зърнохранилища и подземия, масивни стени, натъпкани с гнезда за стрелци, всичко направено от светлочервен камък. Егон Завоевателя бе заповядал строителството ѝ. Син му, Мегор Свирепия, я беше виждал завършена. След това той отнел главите на всички каменоделци, зидари и дърводелци, вложили труда си в нея. Кълнял се, че само от кръвта на дракона ще знаят тайните на крепостта, построена от властелините на дракона.

Но сега знамената, които се вееха по бойниците ѝ, бяха златни, а не черни и там, където някога триглавият дракон беше бълвал огъня си, сега стоеше на задните си крака коронованият елен на Дома Баратеон.

От пристанището излезе грациозен като лебед кораб от Летните острови с високи мачти и издути от вятъра огромни бели платна. „Танцуваща пред бурята“ се плъзна покрай него и се понесе право към брега.

– Милейди – каза сир Родрик. – Мислех си снощи, докато лежах в койката, как да постъпим най-добре. Вие не трябва да влизате в замъка. Аз ще отида вместо вас и ще ви доведа сир Ейрон на някое безопасно място.

Тя изгледа стария рицар, докато галерата се приближаваше към един от кейовете. Морео викаше нещо на вулгарния валириански на свободните градове.

– За вас ще бъде не по-малко рисковано, отколкото за мен.

Сир Родрик се усмихна.

– Не мисля. Преди малко си видях отражението във водата и едва

се познах. Последната личност, която ме е виждала без бакенбарди, беше майка ми, но тя почина преди четиридесет години. Убеден съм, че за мен ще е съвсем безопасно, милейди.

Морео изрева команда. Шестдесетте гребла като едно се вдигнаха от водата, след това се завъртяха и гребнаха против течението. Галерата забави. Нов вик. Греблата се плъзнаха навътре в корпуса. Когато се чукнаха в кея, тирошките матроси наскочаха да привържат галерата. Морео дойде запъхтян и цял разцъфнал в усмивки.

– Кралски чертог, милейди, както заповядахте, и никои кораб досега не е пристигал толкова бързо и сигурно. Ще ви трябва ли помощ да отнесете вещите си до замъка?

– Няма да отсядаме в замъка. Сигурно ще можете да ни предложите някоя странноприемница. Някое по-чисто и удобно място, и да не е много далече от реката.

Тирошецът се почеса по двуострата си зелена брада.

– Ами то... Знам няколко заведения, които могат да задоволят потребностите ви. Но преди това, ако ми позволите тази дързост, трябва да уредим въпроса с втората част от плащането, както се уговорихме. И разбира се, допълнителното сребро, което бяхте така добра да обещаете. Шестдесет елена, доколкото помня.

– За гребците – напомни му Кейтлин.

– О, без съмнение – отвърна Морео. – Макар че може би ще трябва да им ги задържа, докато се върнат в Тирош. Заради жените и децата им. Ако им дадете среброто тук, ще го пропилят на зарове или ще го изхарчат за една нощ удоволствия.

– Има и по-лоши начини да се харчат пари – вметна сир Родрик.

– Зимата иде.

– Човек трябва да избира сам – каза Кейтлин. – Те си спечелиха среброто. Как ще го харчат не е моя грижа.

– Ваша воля, милейди – отвърна Морео с поклон и широка усмивка.

Просто за да е сигурна, Кейтлин плати на гребците лично – по един сребърен елен на всеки и още по медник на двамата мъже, които отнесоха сандъците им до средата на хълма на Висения, до хана, който Морео им препоръча. Оказа се една стара съборетина на Улицата на змиорките. Собственичката му беше свадлива старица с неспокойно шарещи очи – изгледа ги подозрително и захапа предложената ѝ от Кейтлин монета, за да се увери, че е истинска. Стаите ѝ обаче бяха големи и проветриви, а Морео се закле, че готви най-вкусната рибена яхния в Седемте кралства.

Най-хубавото беше, че не прояви никакъв интерес към имената им.

– Смятам, че ще е най-добре да стоите настрана от гостилницата – каза сир Родрик, след като се настаниха. – Дори в такъв бардак човек никога не знае кой може да го следи. – Беше с плетената си ризница, с кама и дълъг меч под тъмното наметало с качулка, която можеше да придърпа над главата си. – До вечерта ще се върна със сир Ейрон – обеща той. – Сега си отдъхнете, милейди.

Кейтлин наистина се чувстваше уморена. Пътуването им бе дълго и уморително, а и тя вече не беше млада. Прозорците ѝ гледаха към улицата и отсрещните покриви, зад които се мяркаше руслото на Черна вода. Погледа как сир Родрик излезе и закричи енергично по оживените улици, докато не се изгуби в тълпата, и реши да се възползва от съвета му. Постелята се оказа натъпкана със слама, а не с гъши пух, но тя заспа лесно.

Събуди я тропане по вратата.

Кейтлин се сепна и рязко седна в леглото. Зад прозореца покривите на Кралски чертог червенееха от светлината на гаснещото слънце. Спала беше повече, отколкото се канеше. Нечий юмрук отново потропа на вратата и нечий мъжки глас извика:

– Отворете, в името на краля.

– Момент – извика тя.

Стана и се загърна в наметалото. Кинжалът беше на нощната масичка. Стисна го, след което откряхна дървената врата.

Мъжете, които нахлуха в стаята, носеха черните плетени ризници и златните плащове на градската стража. Като видя оръжието в ръката ѝ, водачът им се усмихна и каза:

– Нямате нужда от това, милейди. Пратени сме да ви придружим до замъка.

– По чие нареждане?

Той ѝ показа завързаното с лента пълномощно и дъхът на Кейтлин секна в гърлото ѝ. Върху сивия восък личеше печат с фигурата на птица присмехулник.

– Петир – промълви тя. Толкова скоро. Нещо трябваше да се е случило на сир Родрик. Тя вдигна очи към водача на отряда. – Знаете ли коя съм аз?

– Не, милейди. Милорд Кутрето само ми нареди да ви заведем при него и да се държим вежливо с вас.

Кейтлин кимна.

– Можете да изчакате отвън, докато се облека.

Изми ръцете си в умивалника и ги подсуши с чистата ленена кърпа. Пръстите ѝ бяха схванати, движеха се непохватно и тя с усилие облеche бюстието и върза връзките на бозаво кафявото наметало на шията си. Как бе успял Кутрето да разбере, че е тук? Абсурдно беше сир Родрик да му е казал. Колкото и да беше стар, беше упорит и предан до смърт. Дали не бяха закъснели, дали Ланистърови не бяха пристигнали в Кралски чертог преди нея? Но ако беше така, то и Нед щеше да е с тях и, разбира се, щеше да дойде за нея. Как?...

И тогава се сети. „Морео“. Тирошецът знаеше кои са и къде са. Да-но поне си бе получил добра цена за сведението.

Бяха довели за нея кон. Когато потеглиха, фенерите по улиците вече бяха запалени и яхнала коня, обкръжена от стражата със златните плащове, Кейтлин усещаше по себе си погледите на града. Стигнаха Червената цитадела, Желязната решетка беше спусната и масивните порти – залостени за през нощта, но прозорците на замъка блещукаха живи. Стражата остави конете извън крепостната стена и я придружи през тясната караулна врата, а след това – по безкрайното стълбище на една от кулите.

Той беше сам в стаята, седнал до тежка дървена маса, и пишеше. Щом я вкараха вътре, остави перото и я погледна.

– Кат.

– Защо си заповядал да ме доведат така?

Той стана и махна отривисто на стражите.

– Оставете ни сами. – Мъжете излязоха. – Надявам се, че се държа-ха вежливо с теб. Указанията ми бяха изрични. – Забеляза превръзките. – Ръцете ти...

Кейтлин пренебрегна подразбиращия се въпрос.

– Не съм свикнала да ме привикват като слугиня – заяви ледено тя. – Като момче ти все още имаше някакво понятие за изисканост.

– Явно съм ви ядосал, милейди. Нямах такова намерение.

Изглеждаше разкаян. Видът му съживи спомените на Кейтлин. Беше палаво момче, но след всяка поредна беля винаги изглеждаше разкаян; притежаваше дарбата да се разкайва. Годините явно не го бяха променили много. Петир беше дребно момче и бе пораснал в дребен мъж, с един-два пръста по-нисък от самата Кейтлин, слаб и пъргав, с резки черти на лицето, които тя помнеше добре, и със същите вечно усмихващи се сиво-зелени очи. Сега брадичката му се беше изострила и в косата му се мяркаха посивели косми, макар да беше само малко над тридесетте. Отиваха на сребърния присмехулник, стягащ наметалото му. Още като

дете обичаше този свой сребърен знак.

– Как разбра, че съм в града? – попита го тя.

– Лорд Варис знае всичко – отвърна ѝ с хитра усмивка Петир. Той скоро ще дойде, но исках първо да се видим насаме. Толкова отдавна беше, Кат. Колко години минаха?

Кейтлин пренебрегна фамилиарността му. Имаше да обсъдят по-важни неща.

– Значи кралският Паяк ме е открил.

Лицето на Кутрето се сгърчи.

– Гледай да не го наричаш така. Много е чувствителен. Предполагам защото е евнух. Нищо не може да се случи в този град, без Варис да го узнае. Понякога го научава преди да е станало. Доносниците му са навсякъде. Малките му „птиченца“, така ги нарича той. Едно от птиченцата му чуло за пристигането ти. За щастие, Варис дойде най-напред при мен.

– Защо при теб?

Той сви рамене.

– Защо не? Аз съм монетният надзорник и личен съветник на краля. Селми и лорд Ренли заминаха на север да посрещнат Робърт, а лорд Станис е на Драконов камък, така че тук останахме само майстер Пицел и моя милост. Аз бях най-подходящият избор. Бях добър приятел на сестра ти Лиза и Варис го знае.

– Знае ли Варис за...

– Лорд Варис знае всичко... освен защо си тук. – Той вдигна вежда.
– Защо наистина си тук?

– На една жена е позволено да ѝ домъчнее за съпруга ѝ, и ако една майка изпита нужда да прегърне дъщерите си, кой ще ѝ забрани?

Кутрето се засмя.

– О, всичко това звучи много добре, милейди, но моля ви, не очаквайте да ви повярвам. Познаваме се много добре. Какви бяха думите на Тъли?

Гърлото ѝ пресъхна.

– „Семейство, дълг, чест“ – изреди ги тя притеснено. Наистина я познаваше добре.

– Семейство, дълг, чест – повтори той. – И всичко това ви задължава да си останете в Зимен хребет, там, където нашата Ръка ви е оставил. Не, милейди, трябва да се е случило нещо. Това ваше внезапно тръгване издава някаква спешност. Моля ви, позволете да ви помогна. Старите добри приятели никога няма да се подвоумят да си помогнат. – На

вратата леко се почука. – Влез – извика Кутрето.

Мъжът, който прекрачи прага, беше възпълен, ухаещ на благово-ния, с напудрено лице и гола като яйце глава. Беше облечен в дреха, тъ-кана с нишки от предено злато, върху свободно падаща по туловището му риза от пурпурна коприна, и носеше островърхи пантофи от меко кадифе.

– Лейди Старк – възкликна той и взе ръката ѝ в шепите си, – такава радост е да ви видя отново след толкова години. – Дланите му бяха меки и влажни, а дъхът му ухаеше на люляци. – О, горките ви ръчици. Изго-рила ли сте се, скъпа милейди? Пръстите са толкова деликатни... Доб-ричкият ни майстер Пицел приготвя един великолепен мехлем, да поръ-чам ли да донесе едно бурканче?

Кейтлин издърпа пръстите си от шепите му.

– Благодаря ви, милорд, но моят майстер Лувин вече се погрижи за раните ми.

Варис заклати глава.

– Така се наскърбих като чух за сина ви. И толкова млад. Жестоки са боговете понякога.

– С това сме съгласни, лорд Варис – отвърна тя.

Титлата беше само форма на учтивост, заради съветничеството му. Варис не беше лорд на нищо, освен на своята „паяжина“ – господар само на своите информатори. Евнухът разпери меките си ръце.

– И не само с това, надявам се, скъпа лейди. Безкрайно уважавам вашия съпруг, нашата нова Ръка, и знам, че и двамата обичаме крал Робърт.

– Да – принуди се да отговори тя. – Със сигурност.

– Никога един крал не е бил обичан толкова, колкото нашия Робърт – вметна с лек сарказъм Кутрето и се усмихна лукаво. – Поне според до-несенията на лорд Варис.

– Добра ми лейди – каза с голяма загриженост Варис. – В свободни-те градове има хора с големи знахарски способности. Само една дума кажете, и ще повикам някого от тях за вашия скъп Бран.

– Майстер Лувин прави всичко, което може да се направи за Бран – увери го тя. Нямаше да говори за Бран. Не и тук, с тези мъже. Много малко разчиташе на Кутрето, а на Варис изобщо не вярваше. Нямаше да им позволи да видят мъката ѝ. – Лорд Белиш ме уверява, че на вас трябва да благодаря, че ме доведоха тук.

Варис се изкикоти като момиченце.

– О, да. Предполагам, че съм виновен. Надявам се да ми простите,

мила лейди. – Той се отпусна на един от столовете и прибра ръце в скучата си. – Чудя се дали ще ви притесним много, ако ви помолим да ни покажете кинжала?

Кейтлин Старк зяпна стъписана евнуха. Наистина беше паяк. Вещер, ако не и по-лошо. Знаеше неща, които просто нямаше откъде да знае, освен ако...

– Какво сте направили на сир Родрик? – настоя тя.

Кутрето ги гледаше объркан.

– Извинете ме, но се чувствам като рицар, пристигнал на бойното поле без пиката си. За какъв кинжал става дума? Кой е този сир Родрик?

– Сир Родрик е оръжейникът на Зимен хребет – поясни Варис. – Уверявам ви, лейди Старк, нищичко не е правено на добрия рицар. Той самият дойде тук рано следобеда. Срещна се със сир Ейрон Сантагар в оръжейната и си поговорили за някакъв кинжал. Към залез двамата напуснаха замъка и се отправиха към онзи ужасен бордей, в който отседнахте. Още са там, пият в гостилницата и ви чакат да се върнете. Сир Родрик много се притесни, като разбра, че ви няма.

– Вие откъде знаете всичко това?

– Шепнат ми птиченцата – отвърна й усмихнат Варис. – Знам някои неща, мила лейди. Такова е естеството на службата ми – сви рамене той. – Вие все пак носите кинжала със себе си, нали?

Кейтлин го измъкна изпод наметалото си и го хвърли на масата пред него.

– Ето. Може би вашите птиченца ще ни пошепнат и името на човека, на когото принадлежи.

Варис вдигна ножа с доста преиграна деликатност и прокара палец по острието му. Бликна кръв, той писна и изгърва оръжието на масата.

– Внимавайте – каза му Кейтлин. – Остро е.

– Нищо не може да е толкова остро като валирианската стомана – каза Кутрето, а Варис засмука кървящия си палец и погледна Кейтлин намусено и с укор. Кутрето вдигна леко ножа в ръката си и опипа дръжката. Метна го във въздуха и го улови с другата си ръка.

– Какъв съвършен баланс. Искали сте да намерите собственика му, затова ли предприехте това пътуване? Не ви е трябвал сир Ейрон за това, милейди. Трябвало е да дойдете при мен.

– И ако бях дошла – каза тя, – какво щяхте да ми кажете?

– Щях да ви кажа, че в Кралски чертог има само един нож като този. – Той хвана острието между палеца и показалеца си, замахна и хвърли кинжала през стаята с добре приучено извъртане на китката. Ножът

се заби дълбоко в дъбовата врата и затрепера. – Той е мой.

– Ваш?! Безсмислица. Петир не беше идвал с краля в Зимен хребет.

– До турнира на рождения ден на принц Джофри – каза той и прекоси стаята да измъкне кинжала от дървото. – Заложих в двубоя на сир Джайм, заедно с половината двор. – Игривата усмивка на Петир отново му придаде почти момчешки вид. – Когато Лорас Тирел го свали от коня, доста от нас пообеднях. Сир Джайм загуби сто златни дракона, кралицата – смарагдово колие, а аз загубих ножа си. Нейна милост, разбира се, си получи обратно смарагда, но печелившият прибра останалото.

– Кой? – настоя Кейтлин с пресъхнала от страх уста. Пръстите я заболяха от спомена за болката.

– Дяволчето – каза Кутрето, а лорд Варис я гледаше в лицето. – Тирион Ланистър.

ДЖОН

Дворът кънтеше от песента на мечовете.

Под черната вълна, шавената кожа и ризницата потта се стичаше студена по гърдите на Джон, докато той усилваше атаката. Грен се олюля назад и парира тромаво. Щом вдигна меча си, Джон му влезе отдолу с метящ удар, който се стовари в бронята на бедрото на другото момче и го накара да залитне. Сечът на Грен бе посрещнат със замах, който смачка шлема му. Когато опита странично, Джон дръпна оръжието си и го удари с рамо в гърдите. Грен се срина в снега. Джон изби меча от пръстите му с удар в китката и партньорът му изрева от болка.

– Достатъчно! – Гласът на сир Алисър Торн разпра въздуха, остър като валирианска стомана. Грен присви ръката си.

– Копелето ми счупи китката.

– Копелето те накълца, отвори празния ти череп и ти отсече ръката. Или щеше да го направи, ако тези оръжия бяха остри. Имаш късмет, че Стражът се нуждае от коняри, а не само от бойци. – Сир Алисър махна на Джерен и Тоуд. – Изправете го този бизон, че го чакат погребални приготовления.

Джон свали шлема си, докато двамата изправяха Грен. Мразовитият въздух на утрото освежи лицето му. Той се подпря на меча си, вдиша дълбоко и за миг си позволи да вкуси победата.

– Това е дълъг меч, не ти е бабешка тояга – скастри го сир Алисър. – Краката ли ви болят, лорд Сняг?

Джон мразеше това обръщение-подигравка, което сир Алисър му беше прикачил още в първия ден на тренировките. Момчетата го подхванаха веднага и сега го чуваше навсякъде. Прибра дългия меч в ножницата.

– Не.

Торн закрачи към него и коравата черна кожа по тялото му леко проскърца. Беше петдесетгодишен здравеняк, сдържан и суров, с леко прошарена черна коса и очи като късчета оникс.

– Истината. Веднага – заповяда той.

– Уморих се – призна Джон. Ръката му гореше от тежестта на меча и сега, след като боят бе свършил, усещаше натъртеното по тялото си.

– Не си уморен, а си слаб.

– Аз спечелих.

– Не. Бизонът загуби.

Едно от момчетата се изкикоти и Джон прояви благоразумие да не отговаря. Беше надвил всички, които сир Алисър пусна срещу него, но това не му спечели нищо. Оръжейникът разбираше само от подигравки. Джон реши, че Торн го мрази. Разбира се, той мразеше не по-малко останалите момчета.

– Край за днес – каза им Торн. – Повече некадърност за един ден не мога да смеля. Ако Другите ви налетят някога, моля се поне да имат стрелци, защото не ставате за нищо освен за мишени на стрелите, пап-лач такава.

Джон тръгна сам след останалите към оръжейната. Тук той най-често си ходеше сам. В групата, в която го обучаваха, имаше близо двайсет младежи, но нито един, когото да може да нарече приятел. Повечето бяха с по две-три години по-големи от него, но никой не можеше да се бие и наполовина толкова добре, колкото той на неговите четиринадесет. Дареон беше бърз, но се боеше, че ще го ударят. Пип използваше меча като кама, Джерен беше слаб като момиче, Грен – бавен и тромав. Ударите на Халдър бяха брутално силни, но той сам се нанизваше на атаката ти. С течение на времето Джон започна да ги презира все повече.

Вътре Джон окачи меча в ножницата на кука в каменната стена, без да обръща внимание на другите. Започна методично да сваля ризницата, кожата и подгизналата от пот вълнена дреха. В железните мангали в двата края на дългото помещение тлееха въглени, но Джон се разтрепери. Тук студът никога не го оставяше. Още няколко години и щеше съвсем да забрави какво е това топлина.

Умората го обзе моментално, щом навлече униформата от грубо тъкан вълнен плат, която носеха ежедневно. Седна на скамейката и пръстите му зашариха вдървени да завържат връзките на плаща. „Толкова е студено“, помисли си той, спомнил си топлиите зали на Зимен хребет, където горещите води течаха през стените и подовете като кръвта през човешкото тяло. Оскъдна беше топлината в Черния замък. Стените тук бяха студени, а хората – още повече.

Никой не му беше казвал, че Нощния страж ще е такъв. Никой освен Тирион Ланистър. Джуджето му беше разкрило истината по пътя на север, но вече беше твърде късно. Джон се зачуди дали баща му знае, че на Вала е така. Сигурно знаеше. Това само го нарани още по-силно.

Дори чичо му го бе изоставил в това студено място накрая на света. Тук горе великолепият Бенджен Старк, когото бе познавал, се оказа

съвсем друг човек. Беше страж първи ранг и прекарваше денем и нощем в компанията на лорд-командир Мормон, майстер Емон и останалите висши офицери, а Джон го предадоха на не толкова нежната опека на сир Алисър Торн.

Три дни след пристигането им Джон чу, че Бенджен Старк ще води половин дузина мъже на обход в Гората на духовете. Същата вечер бе намерил чичо си в голямата трапезария с почернелите греди и го помоли да го вземе със себе си.

– Това не ти е Зимен хребет – каза му той, докато режеше месото си. – На Вала човек получава това, което заслужи. Ти не си страж, Джон, ти си само един новобранец, който още мирише на лято.

Джон се бе опитал да възрази глупаво.

– Скоро ще стана на петнайсет. Почти съм пълнолетен.

Бенджен Старк се навъси.

– Момче си и момче ще си останеш, докато сир Алисър не каже, че ставаш за мъж на Нощния страж. И ако си въобразяваш, че кръвта на Старк ще ти спечели лесни привилегии, грешиш. Тук ние оставяме зад гърба си старите си фамилии, когато изречем клетвите. Винаги ще остане място за баща ти в сърцето ми, но сега това са моите братя. – И той посочи с камата в ръката си мъжете наоколо, все корави и студени хора, облечени в черно.

На другия ден по съмване Джон стана да види как чичо му тръгва. Един от избраните за обхода му стражи, едър грозноват мъж, запя някаква мръсна песен, след като се метна на седлото, и дъхът му заизлиза на гъста пара в студения утринен въздух. Бен Старк се усмихна, но усмивката му не беше за племенника.

– Колко пъти трябва да ти го кажа, Джон? Ще си поговорим като се върна.

И чичо му поведе коня си през тунела.

Джон си бе припомнил нещата, които Тирион Ланистър му разказа по кралския път, и в ума си видя Бен Старк проснат мъртъв, червената му кръв бе оплискала снега. От тази мисъл му прилоша. Какво ставаше с него? След това намери Дух в самотната си килия и зарови лице в гъстата му бяла козина.

Щом се налагаше да е самотен, трябваше да превърне самотата си в оръжие. Черния замък нямаше гора на боговете, само една порутена септа с вечно пиян септон, но Джон не намираще в себе си охота да се моли на богове, било то стари или нови. Ако наистина съществуваха, мислеше си, бяха жестоки и безмилостни като зимата.

Липсваха му истинските братя: малкият Рикон с блестящите му очи, когато помолеше да му дадат сладко. Роб, неговият съперник в лудориите, най-добрият приятел и неизменен спътник. Бран, упорит и вечно любопитен, който все искаше да го вземат със себе си, където и да тръгнаха двамата с Роб. И двете момичета му липсваха, дори Санса, която нито веднъж не го нарече другояче, освен „моя доведен брат“, от както порасна достатъчно, за да разбира какво означава думата „копеле“. А Аря... тя му липсваше дори повече от Роб – слабичкото момиче, все с одраскани колене, чорлава коса и разкъсани дрехи, толкова енергична и опърничава. Аря като че ли никога нямаше да се приспособи, не повече от него... но винаги предизвикваше усмивката му. Всичко беше готов да даде, за да е с нея сега, да разроши още веднъж косата ѝ и да я види как се мръщи, и да я чуе как довършва фразата с него.

– Счупи ми китката, копеле.

Джон вдигна очи към сърдития глас. Грен стърчеше над него, дебеливрат и със зачервено лице. Трима от приятелите му стояха зад него. Познаваше Тоудър, ниско грозно момче с неприятен глас. Всички новобранци го наричаха Тоуд. Другите двама бяха онези, дето ги бе довел Йорен – изнасилвачите, заловени при Пръстите. Беше забравил имената им. Гледаше ако може изобщо да не разговаря с тях. Бяха пълни простаци и побойници, без капка чест и доблест.

Джон стана.

– Ще ти счупя и другата, ако ме помолиш учтиво.

Грен беше на шестнайсет и с цяла глава по-висок от Джон. И четиримата бяха по-едри от него, но не го изплашиха. Беше ги побеждавал всички в двора.

– Може пък ние да те счупим тебе – рече единият от изнасилвачите.

– Опитай де.

Джон посегна за меча си, но един от тях хвана ръката му и я изви зад гърба.

– Ти ни посрами – оплака се Тоуд.

– Ти си се посрамил преди да те срещна – отвърна му Джон. Момчето, което държеше ръката му, я изви рязко нагоре. Болката прониза Джон, но нямаше да изреве.

Тоуд пристъпи към него.

– Да му имам аз устата на лордчето – каза той. Имаше свински очи, малки и лъскави. – На мамчето ли е тая уста? А, копеле? Тя к'ва беше, някоя курва ли? Може да съм я оправял веднъж-дваж. – Той се засмя.

Джон се изви като змиорка и удари с пета пръстите на този, дето го

държеше. Момчето ревна и той се освободи. Налетя на Тоуд, събори го през пейката и падна на гърдите му, стисна го с две ръце за гърлото и заблъска главата му в коравата пръст.

Двамата от Пръстите го издърпаха и го хвърлиха на земята. Грен започна да го рита. Джон се затъркаля по-далече от ударите – и тогава гласът изгърмя в сумрака на оръжейната:

– Спрете! Веднага!

Джон се изправи. Донал Ноя стоеше и ги гледаше сърдито.

– Дворът е мястото за битки – каза оръжейникът. – Свадите си ще ги правите вън от оръжейната ми, да не ме накарате аз да ви покажа какво е свада. Няма да ви хареса.

Тоуд седна на пода и заопипва плахо тила си. Пръстите му се окървавиха.

– Опитва се да ме убие.

– Вярно. Аз видях – подхвърли единият от изнасилвачите.

– Счупи ми китката – повтори Грен и я вдигна, та Ноя да я огледа.

Оръжейникът удостои поднесената му китка с възможно най-бегло внимание.

– Натъртена. Най-много да е навехната. Майстер Емон ще ти даде мехлем. Тоудър, иди с него, тая глава трябва да я прегледат. Останалите се връщайте по килиите. Сняг, ти не. Ти остани.

Джон седна тежко на дървената пейка, без дори да забележи погледите, които му хвърлиха – мълчаливи закани за скорошно отмъщение. Ръката му пулсираше. Останаха сами и Донал Ноя седна до него.

– Стражът се нуждае от всеки мъж, когото може да вземе. Дори от хора като Тоуд. Няма да спечелиш никакво звание и почит, ако го убиеш.

Джон кипна.

– Той каза, че майка ми била...

– Курва. Чух. И какво от това?

– Лорд Едард Старк не е човек, който ще спи с курви – каза ледено Джон. – Честта му...

– ...не му попречи да стане баща на копеле. Нали?

Джон се смрази от гняв.

– Мога ли да си тръгна?

– Не можеш. Ще си тръгнеш, когато аз кажа.

Джон се извърна и се загледа намръщено в пушека, вдигащ се от мангала. Ноя хвана брадичката му с дебелия си пръст и изви главата му.

– Ще ме гледаш, като ти говоря, момченце.

Джон го погледна. Оръжейникът имаше гърди като буре за ейл и подобаващ им корем. Носът му беше сплескан и широк; и винаги изглеждаше недобръснат. Левият ръкав на черната му вълнена куртка беше прикачен на рамото му със сребърна игла с формата на дълъг меч.

– Думите няма да направят от майка ти курва. Тя е била каквато е била и каквото и да казва Тоуд, това няма да се промени. Знаеш, че на Вала имаме мъже, чиито майки наистина са били курви.

„Не и моята“ – помисли си с упорство Джон. Нищо не знаеше за майка си. Едарт Старк не искаше да говори за нея. Но понякога я беше сънувал, толкова често, че почти можеше да си представи лицето ѝ. В сънищата му беше красива, благородна и очите ѝ бяха добри.

– Въобразяваш си, че ти е тежко, понеже си копеле на велик лорд, така ли? – продължи оръжейникът. – Онова момченце Джерен е издънка на септон, а Котър Пайк е изтърсакът на някаква кръчмарска слугиня. Сега командва Източния страж до морето.

– Не ми пука – каза Джон. – Не ми пука за тях, нито за Торн или Бенджен Старк, за нищо не ми пука. Мразя го това място. То е... студено.

– Да. Студено, кораво и зло, такъв е Вальт и такива са мъжете, които стъпват по него. Не е като в приказчиците, които ти е разправяла кръмачката. Е, пикай им и на приказчиците, и на кръмачката. Това е положението, а ти си тук до живот, също като всички нас.

– Живот – повтори Джон с горчивина.

Оръжейникът можеше да говори за живот. Беше надянал черното едва след като загубил ръката си при обсадата на Бурен край. Дотогава работел като ковач за Станис Баратеон, брата на краля. Беше изходил Седемте кралства от край до край, беше гулял и мърсувал, и се беше сражавал в сто битки. Разправяха, че тъкмо Донал Ноя изковал бойния чук на крал Робърт, същия, с който той изтръгнал живота на Регар Таргарниен при Тризъбеца. Правил беше всички неща, които Джон никога нямаше да направи, и чак когато бе остарял, вече доста над тридесет, го ударили с бойна брадва и раната така забрала, че се наложило да отрежат цялата му ръка. Чак тогава, осакатен, Донал Ноя бе дошъл на Вала – след като животът му почти приключил.

– Да, живот – каза Ноя. – Дълъг или кратък – зависи от теб, Сняг. Както си тръгнал, някой от братята ти ще ти среже гърлото някоя нощ.

– Те не са ми братя – срязва го Джон. – Мразят ме, защото съм по-добър от тях.

– Не. Мразят те, защото се държиш все едно, че си по-добър от тях. Гледат те и виждат в теб едно отгледано в замък копеле, което си въобразява, че е млад лорд. Ти си Сняг, не си Старк. Ти си копеле и побойник.

– Побойник?! – Думата едва не го задави. Обвинението беше толкова несправедливо, че му взе дъха. – Те ми скочиха. Четирима.

– Четирима, които си унижил на двора. Четирима, които сигурно се боят от теб. Гледал съм как се биеш. С тебе не е тренировка. Само да ти е по-остър мечът и те са мъртво месо – ти го знаеш, аз го знам и те също го знаят. Ти не им оставяш нищо. Опозоряваш ги. С това ли се гордееш?

Джон се поколеба. Наистина изпитваше гордост, че ги побеждава. И защо не? Но оръжейникът го каза така, сякаш е нещо нередно.

– Те са по-големи от мен – опита се да се защити той.

– По-големи, по-едри и по-силни, вярно е. Обзалагам се обаче, че майсторът ти по оръжие в Зимен хребет те е учил как да се биеш с по-големи. Кой беше той впрочем, някой стар рицар?

– Сир Родрик Касел – отвърна предпазливо Джон. Някакъв капан имаше тук. Усети как се затваря около него. Донал Ноя се наведе към лицето му.

– А сега си помисли за следното, момче. Никой от останалите не е имал учител по оръжие преди сир Алисър. Башите им са селяци, фургонджии и браконieri, ковачи, рудничари и гребци по търговски галери. Това, което са понаучили за боя, е по палуби, из уличките на Стария град или Ланиспорт, в затънтени бардаци и кръчми по кралския път. Сигурно са се пердашили с пръчки преди да дойдат тук, но гарантирам ти, никой от тях двайсетимата не е бил достатъчно богат, за да си купи истински меч. – Изгледа го мрачно. – Е, харесва ли ти сега вкусът на победите, лорд Сняг?

– Не ме наричай така! – рязко отвърна Джон, но гневът го бе напуснал. Изведнъж се почувства засрамен и гузен. – Никога... никога не съм мислил, че...

– Гледай да започнеш да мислиш – предупреди го Ноя. – Иначе по-добре си лягай с кама в леглото. Сега си върви.

Когато напусна оръжейната, беше почти пладне. Слънцето беше пробило облаците. Джон му обърна гръб и вдигна очи към стената на Вала, грейнала кристално синя на слънчевата светлина. Дори след всичките тези седмици гледката го караше да потръпва. Навяваният от столетия прах беше полепнал по нея като варак и тя често изглеждаше сивкава, с цвета на облачно небе... но когато слънцето я огрееше в ясен

ден, тя светеше, оживяла от светлина, колосална синьо-бяла канара, изпълнила половината небе.

Най-грандиозното съоръжение, построено от човешки ръце, му беше казал Бенджен Старк по кралския път, когато за пръв път зърнаха стената на Вала отдалече.

– И несъмнено най-безползното – беше добавил ухилен Тирион Ланистър, но дори и Дяволчето се смълча, когато се приближиха още.

Човек можеше да я види от мили разстояние – светлосиня черта, опънала се на северния хоризонт, простираща се на изток и на запад, и чезнеща в безкрайната далечина, огромна и непоклатима. Сякаш казваше: „Това е краят на света“.

Когато най-сетне зърнаха Черния замък, дървените му цитадели и каменните му кули им заприличаха на шепа детски кубчета, разпилени по снега под огромната стена от лед. Древното укрепление на черните братя нямаше нищо общо със Зимен хребет, изобщо не приличаше на замък. Нямаше стени и не можеше да бъде отбранявано нито от юг, нито от изток или запад. Но Нощния страж се интересуваше само от севера, а на север се извисяваше Валът. Издигаше се на близо седемстотин стъпки височина, три пъти по-високо от най-високата кула под него. Чичо му каза, че горе било достатъчно широко, за да язят гърди до гърди дузина тежки рицари. Горе се виждаха очертанията на огромни катапулти и стояха на пост чудовищни дървени кранове, като скелети на гигантски птици, а сред тях щъкаха мъже в черно, дребни като мравки.

Застанал пред оръжейната и зареял поглед нагоре, Джон се почувства почти толкова нищожен, колкото на кралския път, когато го видя отначало. Такова нещо беше Валът. Понякога можеше почти да забрави, че е тук, също както човек забравя за небето или за земята под краката си, но понякога му се струваше, че на света не съществува нищо друго. Съоръжението беше по-старо от Седемте кралства и когато Джон застана в подножието му и погледнеше нагоре, главата му се замаиваше. Усещаше тежестта на всичкия този лед, която го смазваше, сякаш всеки момент щеше да се срине, и знаеше, че ако Валът падне, то с него ще се провали и светът.

– Кара те да се чудиш какво има отатък – каза познат глас до него. Джон се обърна.

– Ланистър. Не видях... исках да кажа, мислех, че съм сам.

Тирион Ланистър така се беше увил с кожи, че приличаше на много малка мечка.

– Много неща могат да се разберат, когато хванеш хората с

изненада. Човек никога не знае какво ще научи.

– От мен няма да научиш нищо.

След края на пътуването Джон почти не беше виждал джуджето. Като брат на самата кралица, Тирион Ланистър бе настанен като почетен гост на Нощния страж. Лорд-командирът му беше дал стаи в така наречената „Кралска кула“, въпреки че нито един крал не бе идвал тук на посещение от сто години, и Ланистър се хранеше на масата на самия Мормон и прекарваше дните си в езда по стената, а нощите си – в игра на зарове и пиене със сир Ланистър, лорд Рикен и останалите висши офицери.

– О, където отида, все научавам по нещо. – Дребосъкът посочи към Вала с чворестата черна тояга, на която се подпираше при ходене. – Та казвах... защо все става така, че когато човек издигне една стена, следващият веднага иска да разбере какво има отвъд нея? – Той наклони глава и изгледа Джон с любопитните си, разноцветни и разногледни очи. – Ти искаш да знаеш какво има от другата страна, нали?

– Няма нищо особено – каза Джон. Искаше му се да отиде с Бенджен Старк на обходите му, дълбоко сред тайнствените лесове на духовете, искаше му да се сражава с диваците на Манс Райдър и да пази кралството от Другите, но беше по-добре човек да не говори за нещата, които иска. – Стражите казват, че са само гори, планини и замръзнали езера, с много сняг и лед.

– А гръмкините и снарките? – каза Тирион. – Да не забравяме за тях, лорд Сняг, иначе за какво е цялата тази голяма работа?

– Не ме наричай лорд Сняг.

Джуджето повдигна вежда.

– Дяволче ли предпочиташ да те наричат? Позволиш ли им да разберат, че думите им могат да те наранят, цял живот няма да се отървеш от подигравките. Щом искат да ти дадат прякор, приеми го, направи го свой. Така няма да могат да те наранят повече с него. – Той махна с тояжката си. – Хайде, ела с мен. В трапезарията ще дават някаква гадна каша и някоя гореща паница няма да ми се отрази зле.

Джон също беше огладнял, затова тръгна до Ланистър, като забави крачка, та непохватно залитащото джудже да не изостава. Вятърът се усиливаше и чуваха скърцането на дървените постройки; по-надалече някакъв забравен капак на прозорец дрънчеше непрекъснато. Чу се и приглушено туп, и край тях от един покрив се изсипа тежка снежна пелена.

– Не виждам вълка ти – каза Ланистър.

– Връзвам го край старите конюшни на една верига, когато

тренираме. Сега прибират всички коне в източните конюшни, така че там никой не го безпокои. Останалото време си е с мен. Килията ми за спане е в кулата на Хардин.

– Аха, онази с порутените бойници, нали? Килнала се е като нашия благороден крал Робърт, когато се напие. Мислех, че тези стари сгради са изоставени.

Джон сви рамене.

– Никой не го интересува къде спиш. Повечето стари цитадели са празни, можеш да си избереш която килия искаш.

Някога Черния замък бе приютявал пет хиляди воители, с всичките им коне, слуги и оръжия. Сега представляваше дом за една десета от това количество и части от него бяха в руини.

Тирион Ланистър се засмя и дъхът му излезе на бяла пара в мразовития въздух.

– Трябва да кажа на баща ти да арестува повече зидари, докато кулата ти не се е срутила.

Джон усети подигравката, но истината не можеше да се отрече. Стражът бе издигнал деветнадесет големи укрепления покрай Вала, но само три от тях все още бяха заети: Източен страж на сивия, изметен от ветровете бряг, Сенчестата кула сред високите планини, където свършваше стената, и Черния замък между тях, в края на кралския път. Другите твърдини, отдавна изоставени, представляваха самотни, пусти места, където студените ветрове свиреха през черните дупки на прозорците и духовете на мъртвите се тълпяха по парапетите.

– По-добре е да съм си сам – упорито каза Джон. – Другите ги е страх от Дух.

– Разумни момчета – отбеляза Ланистър и смени темата. – Разправят, че чичо ти много се е забавил.

Джон веднага си спомни онова, което си бе пожелал в яростта си – видението с просналия се мъртъв в снега Бенджен Старк – и извърна глава. Джуджето имаше способност да усеща някои неща и Джон не искаше то да прочете вината в очите му.

– Каза, че до рождения ми ден ще се върне – призна той. Рожденият ми ден си беше дошъл и заминал неотбелязан, преди два дни. – Отидоха да търсят сир Веймар Ройс, баща му е знаменосец на лорд Арин. Чичо Бенджен каза, че може да го търсят чак до Сенчестата кула горе в планините.

– Чувам, че много добри стражи изчезвали напоследък – каза Ланистър, докато изкачваха стъпалата към общата трапезария. Ухили се и

отвори вратата. – Може би гръмкините са изгладнели тази година.

Залата беше огромна и неуютна въпреки огъня, който прашеше в камината. В гредите на високия ѝ таван гнездяха врани. Джон чу грака им, докато взимаше купа с яхния и комаг черен хляб от дежурните готвачи. Грен, Тоуд и още неколцина бяха насядали на пейката най-близо до топлото, смееха се и ругаеха грубо. Джон ги изгледа замислено, след което си избра място в края на помещението, възможно най-далече от останалите хранещи се.

Тирион Ланистър седна срещу него, подуши недоверчиво яхнията и измърмори:

– Пак ечемик с лук и моркови. И някой трябва да каже на тия готвачи, че ряпата не е месо.

– Яхнията е овнешка. – Джон свали ръкавиците и стопли ръцете си в парата, вдигаща се от паницата. От миризмата устата му се напълни със слюнки.

– Сняг.

Джон позна гласа на Алисър Торн, но в него имаше някаква нотка на любопитство, каквато не беше долавял досега. Той се обърна.

– Лорд-командирът иска да те види. Веднага.

В първия миг Джон толкова се изплаши, че не можа да помръдне. Защо ще иска да го види Лорд-командирът? Помисли си обезумял, че са получили някаква вест за Бенджен. Беше загинал, видението му се беше сбъднало.

– Чичо ми? – изломоти той. – Жив ли се върна?

– Лорд-командирът не е свикнал да чака – последва отговорът на Алисър. – А аз не съм свикнал да давам обяснения на копелета.

Тирион Ланистър скочи от пейката.

– Престани, Торн. Плашиш момчето.

– Стойте настрана от работи, които не ви засягат, Ланистър. Вашето място не е тук.

– Но мястото ми е в двора – отвърна с усмивка дребосъкът. – Една дума на подходящо ухо и ще си умреш вкиснал старец, докато получиш още някое момче, което да обучаваш. А сега кажи на Сняг защо старият мечок иска да го види. Има ли вести за чичо му?

– Не – каза сир Алисър. – Работата е съвсем друга. Тази заран от Зимен хребет е пристигнала птица с писмо, засягащо брат му.

– Бран! – ахна Джон и скочи. – Нещо е станало с Бран!

Тирион Ланистър сложи ръка на рамото му.

– Джон. Искрено съжалявам.

Джон едва го чу. Дръпна се от ръката на Тирион и закрачи през залата. Докато стигне до вратата, вече тичаше. Понесе се към командирската цитадела през преспите стар сняг. Когато стражите го пуснаха, се втурна нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж. Нахлу в приемната на лорд-командира и изпъшка задъхано:

– Бран... Какво съобщават за Бран?

Джиор Мормон, Лорд-командирът на Нощния страж, беше вечно навъсен старец с внушителна плешива глава и рунтава бяла брада. На рамото му бе кацнал гарван и той го хранеше с житни зърна.

– Казаха ми, че можеш да четеш.

Той прогони гарвана и птицата плесна с криле и кацна на прозореца. Продължи да гледа оттам как Мормон измъкна хартиен свитък от колана си и го подаде на Джон.

– Зърно! – изграчи гарванът. – Зърно!

Пръстът на Джон опипа очертанието на вълчището върху счупения восъчен печат. Разпозна почерка на Роб, но буквите сякаш се размазаха, докато се мъчеше да ги прочете. Усети се, че плаче. И после през сълзите долови смисъл в думите и вдигна глава.

– Жив е! – каза той. – Боговете са го върнали.

– Сакат – измърмори Мормон. – Съжалявам, момче. Прочети остатъка от писмото.

Джон се вгледа в думите, но те вече нямаха значение. Вече нищо друго нямаше значение. Бран щеше да живее.

– Брат ми е жив – каза той на Мормон.

Лорд-командирът поклати глава, сбра шепа зърна и подсвирна. Гарванът долетя на рамото му и изграчи:

– Жив! Жив!

Джон се затича по стълбите с усмивка на лицето и с писмото на Роб в ръка.

– Моят брат ще живее! – извика той на стражите и те се спогледаха. Върна се бежешком в трапезарията и завари Тирион Ланистър, тъкмо привършил с яденето. Награби дребосъка под мишниците, вдигна го във въздуха и го завъртя. – Брат ми ще живее! – Ланистър го изгледа смаян. Джон го остави на пода и напъха хартията в ръцете му.

– Ето, прочети.

Наоколо се събраха други и го загледаха с любопитство. Джон забеляза Грен на няколко стъпки от себе си. Изглеждаше угрижен и посърнал, но в погледа му нямаше нищо заплашително. Джон отиде при него. Грен отстъпи и вдигна ръце.

– Ей, копеле, стой настрана от мен, де!

Джон се усмихна.

– Извинявай за китката. Роб веднъж използва същия ход върху мен, само че с дървен меч. Болеше като седемте ада, но твоето сигурно е по-зле. Виж, ако искаш, мога да ти покажа каква е защитата от него.

Алисър Торн ги чу и изръмжа:

– Виж го ти, лорд Сняг иска да ми вземе мястото. По-скоро аз ще науча вълк да жонглира, отколкото ти ще обучиш тоя бизон.

– Приемам облога, сир Алисър – отвърна Джон. – Много ще се радвам да видя как Дух жонглира.

Джон чу как Грен вдиша стъписано. Настъпи тишина. А след това Тирион Ланистър се изкиска. Трима от черните братя се включиха от близката маса. Смехът се подхвана по масите, накрая се включиха и готвачите. Птиците се размърдаха по гредите и накрая дори Грен се закикоти.

А сир Алисър така и не отмести очи от Джон. Лицето му потъмня и десницата му се сви в юмрук.

– Голяма грешка беше това, лорд Сняг – жлъчно изсъска той. Като на враг.

ЕДАРД

Едард Старк премина на коня си през високите бронзови порти на Червената цитадела ужасно уморен, огладнял и изнервен. Още не беше слезъл от седлото, размечтан за дълго наakisване във вряла вода, печена патица и легло с пухен дюшек, когато кралският стюард му съобщи, че Великият майстер Пицел е свикал спешно заседание на малкия съвет. Молел за височайшето присъствие на Ръката при първа възможност от негова страна.

– Ще ми бъде възможно утре – сопна се Нед и слезе.

Стюардът се поклони. Много ниско.

– Ще предам на съветниците вашия любезен отказ, милорд.

– Не, по дяволите – каза Нед. Нямаше полза да обижда съвета още преди да си е започнал службата. – Ще ги видя. Ако може само да ми се дадат няколко минути, поне да се преоблека по-прилично.

– Да, милорд – каза стюардът. – Заделихме ви покоите на лорд Арин в Кулата на Ръката, ако благоволите. Ще се разпоредя да отнесат вещите ви.

– Моите благодарности – отвърна Нед, свали ръкавиците си за езда и ги затъкна зад колана си. Домашната му свита вече влизаше през портата зад него. Нед видя своя стюард Вайон Пули и го привика. – Изглежда, съветът има спешна нужда от мен. Погрижи се дъщерите ми да си намерят спалните и кажи на Джори да ги задържи там. Аря да не излиза да разглежда. – Пули се поклони и Нед се обърна към кралския стюард. – Фургоните ми още се търтят през града. Ще ми трябва подходящо облекло.

– За мен е огромно удоволствие – заяви стюардът.

Така Нед влезе с широка крачка в залата на съвета, изморен до кости и облечен в заети дрехи, за да завари чакащите го членове на малкия съвет.

Залата беше богато обзаведена. Мирски килими покриваха пода вместо черги, а в единия ъгъл върху изящен параван от Летните острови се виждаха стотици приказни зверове, изрисувани с ярки бои. Всички стени бяха покрити с гоблени от Норвос, Кохор и Лис, а от двете страни на вратата бяха два валириански сфинкса с очи от лъскав гранат на черните мраморни лица.

Съветникът, когото Нед най-малко харесваше, го заговори още с

влизането.

– Лорд Старк, ужасно се натъжих, като научих за неприятностите ви по кралския път. Всички се отбиваме в септата да палим свещи за принц Джофри. Моля се за неговото оздравяване.

Ръцете му оставиха дири от пудра по ръкава на Нед. Миришеше гадно сладникаво, като цветя върху гроб.

– Вашите богове са чули – отговори Нед хладно, но и учтиво. – Принцът става все по-здрав с всеки изминал ден.

Той издърпа ръката си от ръката на евнуха и прекоси стаята до стоящия до паравана лорд Ренли, беседващ тихо с един нисък мъж, който не можеше да е никой друг освен Кутрето. Ренли беше едва осемгодишно момче, когато Робърт си извоюва трона, но беше станал мъжага като брат си и това понякога объркваше Нед. Колкото пъти го видеше, сякаш годините се отдръпваха и пред него заставаше самият Робърт, млад и току-що спечелил битката си при Тризъбеца.

– Радвам се, че сте пристигнали благополучно, лорд Старк – каза Ренли.

– И аз за теб – отвърна Нед. – Да ме прощаваш, но понякога ми приличаш на копие на Робърт.

– Лошо копие – сви рамене Ренли.

– Макар и облечено доста по-добре – подхвърли Кутрето. – Лорд Ренли харчи повече за облекло, отколкото половината дами в двора.

И си беше вярно. Лорд Ренли носеше тъмнозелено кадифе с дузина златни елени, бродирани по жакета му. И златовезана шапка, небрежно килната над едното рамо и пристегната със смараглова брошка.

– Има и по-тежки престъпления – засмя се Ренли. – Твоето облекло например.

Кутрето премълча подигравката и изгледа Нед с усмивка, граничеща с нахалство.

– От толкова години се надявах да се запознаем, лорд Старк. Не се съмнявам, че лейди Кейтлин ви е споменавала за мен.

– Споменавала е – отвърна Нед ледено. Лукавата арогантност на репликата го беше подразнила. – Разбирам, че сте познавали добре брат ми Брандън.

Ренли Баратеон се засмя, а Варис изприпка да не изтърве разговора.

– Прекалено добре – каза Кутрето. – Още нося знак от голямото му уважение. И Брандън ли ви е говорил за мен?

– Често, и при това доста разпалено – отвърна Нед с надеждата, че с това ще се свърши. Нямаше търпение за тази игра, която му играеха,

този словесен дуел.

– А аз си мислех, че разпадеността не ви подхожда много на вас, Старките – каза Кутрето. – Тук на юг казват, че всички вие сте направени от лед и се топите, когато преминете под Шийката.

– Не се каня да се разтаям скоро, лорд Белиш. Можете да сте сигурен в това. – Нед отиде до заседателната маса и рече: – Майстер Пицел, вярвам, че сте добре.

Великият майстер се усмихна леко от креслото си в другия край на масата и отвърна:

– Достатъчно добре за човек на моите години, милорд. Но се боя, че напоследък лесно се уморявам.

Рехави бели коси обграждаха широкия плешив купол над челото му. Нашийникът на майстера не беше като простия метален задушвач на шията на Лувин. Представляваше две дузини масивни верижки, сплетени във великолепен гердан, покриващ цялото му гърло до гърдите. Брънките им бяха изковани от всички познати на човека метали: черно и червено желязо, светла мед и сиво олово, стомана, калай и бяло сребро, месинг, бронз и платина. Гранати, аметисти и черни перли красяха металното колие, тук-там просветваше смарагд или рубин.

– Навярно бихме могли да започнем вече – намекна Великият майстер, сплел ръце върху дебелия си корем. – Боя се, че ако почакаме още малко, ще заспя.

– Както желаете. – Кралското кресло беше в челото на масата, с коронования елен на Баратеон, извезан със златна нишка по възглавничките. Нед зае креслото до него, отдясно на краля. – Почитаеми лордове – каза той официално, – съжалявам, че ви накарах да ме чакате.

– Вие сте Ръката на краля – каза Варис. – Служим на вашата воля, лорд Старк.

След като останалите заеха обичайните си места, Едард Старк го жегна мисълта, че мястото му не е тук – в тази стая и с тези хора. Спомни си какво му беше казал Робърт в криптата под Зимен хребет. „Обкръжен съм от ласкатели и глупци“, бе казал кралят. Нед огледа заседателната маса, зачуден кои са ласкателите и кои – глупците. И реши, че вече го знае.

– Само петима ли сме?

– Лорд Станис замина за Драконов камък скоро след като кралят потегли на север – обясни Варис, – а нашият галантен сир Баристан несъмнено все още язди редом до краля и му проправя път през града, както се полага на лорд-командира на кралската гвардия.

– Може би ще е по-добре да изчакаме сир Баристан и кралят да се присъединят към нас – предложи Нед.

Ренли Баратеон се изсмя гръмко.

– Ако чакаме брат ми да ни удостои с кралското си присъствие, ще трябва да седим тук доста дълго.

– Крал Робърт си има много грижи – вметна Варис. – По-дребните неща той доверява на нас, за да го облекчим от бремето.

– Лорд Варис иска да каже, че цялата тази работа с пари, приходи и раздаване на правосъдие довежда кралската особа на брат ми до сълзи – каза лорд Ренли, – тъй че на нашите плещи се пада да управляваме владенията. От време на време ни изпраща по някоя заповед. – Извади от ръкава си здраво стегнат свитък хартия и го остави на масата. – Тази сутрин ми заповяда да препусна колкото може по-бързо и да помоля Великия майстер Пицел да свика съвета веднага. Имал много спешна молба към нас.

Кутрето се усмихна и връчи хартията на Нед. Носеше кралския печат. Нед счупи восък с палец, разстла навития лист да огледа спешната заповед на краля и се зачете с нарастващо неверие. Нямаха ли край безумията на Робърт? И да го прави в негова чест? Това само посипа сол в раната.

– Богове милостиви!

– Лорд Едарт Старк иска да каже – обяви лорд Ренли, – че негова милост ни нарежда да устроим голям турнир в чест на неговото назначаване за Ръка на краля.

– Колко? – плахо попита Кутрето.

Нед им прочете отговора от писмото.

– Четиридесет хиляди златни дракона за шампиона. Двадесет хиляди за втория, още двадесет за победителя в груповия бой и десет хиляди – за победителя в стрелбата с лък.

– Деветдесет хиляди жълтици – въздъхна Кутрето. – А да не забравяме и останалите разходи. Робърт ще иска великолепно пиршество. Това означава готвачи, слугинчета, певци, жонглъори, глупци...

– Глупци си имаме в изобилие – подхвърли лорд Ренли.

Великия майстер Пицел погледна Кутрето и го попита:

– Съкровищницата ще понесе ли разхода?

– Каква съкровищница е това? – отвърна с гримаса Кутрето. – Спестете ми глупостите, майстер. Знаете не по-зле от мен, че съкровищницата е празна от години. Ще трябва да заема парите. Ланистърови несъмнено ще помогнат. На лорд Тивин в момента дължим около три

милиона дракона, какво значат още някакви си сто хиляди?

Нед се слиса.

– Твърдите, че Короната е задлъжняла с три милиона жълтици?

– Короната е задлъжняла с над шест милиона жълтици, лорд Старк.

Ланистъррови са най-големите кредитори, но имаме заеми и към лорд Тирел, към Желязна банка на Браавос и няколко тирошки търговски картела. Наскоро се обърнах към Вярата. Върховният септон се стиска като последната продавачка на рибния пазар.

Нед беше ужасен.

– Ерис Таргариен остави съкровищница тъпкана със злато. Как сте позволили да се случи това?

Кутрето сви рамене.

– Монетният надзорник намира парите. Кралят и Ръката ги харчат.

– Няма да повярвам, че Джон Арин е позволил на Робърт да докара кралството до просешка тояга – заяви разгорещено Нед.

Великият майстер Пицел поклати голямата си плешива глава и верижките му издрънчаха тихо.

– Лорд Арин беше благоразумен човек, но се боя, че Негова милост не винаги се вслушва в мъдрите съвети.

– Кралската особа на моя брат обича турнирите и празненствата – каза Ренли Баратеон. – И ненавижда така нареченото от него „броене на медници“.

– Ще поговоря с Негова милост – заяви Нед. – Този турнир е екстравагантност, каквато кралството не може да си позволи.

– Говорете му, щом искате – отвърна лорд Ренли, – но все пак няма да е зле да се подготвим.

– Друг път! – Нед, изглежда, го каза твърде рязко, ако се съдеше по погледите им. Трябваше най-после да запомни, че вече не се намира в Зимен хребет, където само кралят стои по-високо. Тук той беше само пръв между равни. – Простете, почитаеми лордове – добави той с помек тон. – Уморен съм. Нека да спрем за днес и да продължим, когато всички ще сме по-свежи. – Не дочака съгласието им, а стана рязко, кимна им с хладна учтивост и се запъти към вратата.

Отвън фургоните и конниците продължаваха да се изливат през портите и в двора цареше хаос – кал, коне и викащи мъже. Кралят още не беше пристигнал, както го уведомиха. След онази отвратителна случка при Тризъбеца Старките и дворцовата им свита бяха тръгнали много напред от главната колона, за да се отделят от Ланистъррови и да предотвратят нарастващото напрежение. Робърт не бяха го виждали.

Разправяха, че продължил пътуването си в тромавата къща на колела, пиян в повечето случаи. Ако беше така, значи щеше да пристигне чак след няколко часа, но все пак щеше да е тук прекалено рано за Нед. Стигаше му само да погледне лицето на Санса, за да усети отново гърчещия се в душата му гняв. Последните две денонощия от пътуването бяха жива мъка. Санса не преставаше да обвинява Аря и й говореше, че е трябвало да умре Нимерия. А Аря беше станала неузнаваема, след като разбра какво е станало с нейното касапче. Санса ревеше, докато заспи, Аря ходеше по цял ден посърнала и умислена, а Нед си мечтаеше за някой замръзнал ад, запазен само за Старките от Зимен хребет.

Той прекоси външния двор, мина под решетката към вътрешната полоса и вече вървеше към това, което според него трябваше да е Кулата на Ръката, когато пред него се появи Кутрето.

– Тръгнали сте в грешна посока, Старк. Елате с мен.

Нед го последва нерешително. Кутрето го вкара в една кула, надолу по някакво стълбище, през малък и тъмен двор и след това по пуст коридор, в който до стените стояха като в безмълвен караул празни рицарски брони. Бяха реликви на Таргарниените – черна стомана с драконови люспи по шлемовете, прашни и забравени.

– Това не е пътят към покоите ми – каза Нед.

– Казвал ли съм подобно нещо? Водя ви в подземията, да ви клъцна гърлото и да ви зазидам зад някоя стена – отвърна Кутрето със сарказъм. – Нямаме време за глупости, Старк. Жена ви чака.

– Що за игра ми играете, Кутре? Кейтлин е в Зимен хребет, на стоици левги оттук.

– О? – Сиво-зелените очи на Кутрето блеснаха насмешливо. – В такъв случай, изглежда, някой е постигнал забележително превъплъщение. За сетен път ви подканвам. Или ако не желаете, да я задържа за себе си. – И той се забърза по стъпалата.

Нед го последва загрижено, чудейки се дали този тягостен ден няма някога да свърши. Нямаше вкус към интригите, но вече разбираше, че за такъв като Кутрето те са като месото и медовината.

В подножието на стълбището имаше тежка дъбова врата с железен обков. Петир Белиш вдигна резето и махна с ръка на Нед да мине. Пристъпиха през ръждясалата рамка и се озоваха на пуст и скалист бряг, високо над реката.

– Извън замъка сме – каза Нед.

– Трудно може да ви заблуди човек, Старк – ухили му се Кутрето. – По слънцето ли го разбрахте, или по небето? Хайде, елате с мен. В

скалата са изсечени ниши. И гледайте да не паднете и да се пребиете, че Кейтлин така и няма да го разбере. – Той пое по ръба на канарата и започна да слиза надолу, пъргаво като маймуна.

Нед огледа канарата и го последва малко по-бавно. Наистина имаше ниши, както му каза Кутрето – плитко изсечени, така че да не могат да се виждат отдолу, освен ако човек не знаеше как точно да погледне към тях. Зашеметяващо далече долу се виеше руслото на реката. Нед продължи, като се притискаше до скалата и се стараеше да не поглежда много често надолу.

Когато най-сетне стигна до подножието – тясна разкаляна пътечка, минаваща покрай речния бряг – Кутрето се беше отпуснал лениво на една скала и ръфаше ябълка. Стигнал бе почти до сърцевината.

– Станал си стар и муден, Старк – рече той и хвърли небрежно ябълката в буйните води. – Както и да е, през остатъка от пътя ще яздим.

Чакаха ги два коня. Нед се качи на своя и пое след Кутрето по пътеката към града.

Най-сетне Белиш дръпна юздите пред някаква порутена сграда – триетажна, дървена и със светещи прозорци срещу съгъстващия се вечерен сумрак. Над водата се носеха звуци от музика и дрезгав смях. До вратата на тежка желязна верига се полюшваше кована лампа с прашен червен стъклен глобус.

Нед скочи ядосан от коня, стисна Кутрето за рамото и го извъртя към себе си.

– Бардак? Преведе ме през целия този път, за да ме заведеш в бардак!

– Жена ти е вътре – каза Кутрето.

Това беше върхът на оскърблението.

– Брандън е бил твърде милостив към теб – каза Нед, блъсна дребния мъж в стената и размаха камата си под малката му, издадена напред брадичка.

– Милорд, недейте! – извика някой отзад. – Той ви казва истината. – Зад гърба му се чуха стъпки.

Нед се извърна рязко с ножа в ръката. Към него тичаше белокоос старец. Беше облечен в грубо тъкана бозава дреха, отпуснатата плът под брадичката му се тръскаше.

– Не е ваша работа... – почна Нед, но го позна и изумен свали камата. – Сир Родрик?

Родрик Касел кимна.

– Съпругата ви чака на горния етаж.

Нед се обърка.

– Кейтлин наистина е тук? Не е някаква тъпа шега на Кутрето? – Прибра оръжието в канията.

– Де да беше, Старк – каза Кутрето. – Сега ела с мен и се постарай да изглеждаш малко повече развратник и по-малко Ръка на краля. Няма да е добре, ако те познаят. Можеш даже да стиснеш някоя цица пътьом.

Влязоха и тръгнаха през претъпканата гостилница, в която някаква дебелана пееше мръсни песни, а хубави момиченца в ленени ризи и пре-паски цветна коприна се натискаха на любовниците си и се подрусваха в скутовете им. Никой изобщо не обърна внимание на Нед. Сир Родрик остана да чака долу, а Кутрето го поведе към третия етаж, после по коридора и през една врата.

Вътре го чакаше Кейтлин. Извика, като го видя, втурна се към него и го прегърна.

– Милейди – промълви удивен Нед.

– Добре поне, че я познахте – каза Кутрето и затвори вратата.

– Боях се, че изобщо няма да дойдете, милорд – прошепна тя на гърдите му. – Петир ми донасяше какво става. Каза ми за неприятностите ви с Аря и младия принц. Как са момичетата ми?

– И двете скръбни и много гневни – отвърна ѝ той. – Кат, не разбирам. Какво търсиш в Кралски чертог? Какво се е случило? – зарзпитва Нед жена си. – Бран ли? Той да не е... – „Мъртъв“ беше думата на устата му, но не можеше да я изрече.

– Бран е, но не което мислиш – каза Кейтлин.

Нед се обърка.

– Тогава какво? Защо си тук, любов моя? И що за място е това?

– Точно такава, каквото изглежда – каза Кутрето и седна на перваза на прозореца. – Бардак. Можете ли да измислите по-малко подходящо място да се намери една Кейтлин Тъли? – Дребният лорд се усмихна. – Случайно това специално заведение се пада моя собственост, така че нещата се уредиха лесно. Много съм загрижен да не позволя на Ланистър-рови да разберат, че Кат е пристигнала в Кралски чертог.

– Защо? – попита Нед. Чак тогава видя ръцете ѝ – как ги беше присвила, незарасналите все още червени белези, вкочанените два последни пръста на лявата. – Ти си ранена! – Хвана ръцете ѝ и ги извърна с дланите нагоре. – Богове! Прорезите са дълбоки... от меч или от... какво се е случило, милейди?

Кейтлин извади кинжала от наметалото си и го постави в ръката

му.

– Това острие беше изпратено да среже гърлото на Бран и да излее кръвта на живота му.

Нед вдигна рязко глава.

– Но... кой... и защо ще...

Тя сложи пръст на устните му.

– Остави ме да ти разкажа всичко, любов моя. Така ще е по-бързо.

Слушай.

Заслуша и тя му разказа всичко – от пожара в кулата на библиотеката до Варис, стражите и Кутрето. А когато привърши, Едард Старк седна слисан до масата с кинжала в ръка. Вълкът на Бран бе спасил живота на момчето, помисли той вяло. Какво му беше казал Джон, когато намериха палетата в снега? „Децата ви трябва да задържат тези палета при себе си, милорд.“ А той сам беше убил вълчето на Санса, и за какво? Вина ли изпитваше? Или страх? Ако боговете бяха изпратили тези вълци, що за безумие беше извършил?

Нед с мъка върна мислите си към кинжала и към това, което означаваше той.

– Кинжалът на Дяволчето – повтори той. Не виждаше никакъв смисъл. Ръката му се сви около гладката дръжка от драконова кост и той заби острието в масата; усети как то прониза дървото като масло. Остана да стърчи там като зла подигравка. – Но защо Тирион Ланистър ще иска смъртта на Бран? Момчето не му е направило нищо лошо.

– Вие Старките освен сняг нищо друго ли нямате между двете си уши? – попита Кутрето. – Дяволчето никога не би действало само.

Нед стана и закричи из стаята.

– Ако кралицата е съучастница в това или, боговете да не дават да-но, самият крал... не, такова нещо не мога да повярвам.

Но още докато изричаше думите, си спомни онази мразовита сутрин сред могилите и думите му за изпращането на наети ножове срещу принцесата на Таргариен. Спомни си и невръстния инфант на Регар, окървавеното и разбито бебешко черепче, и как кралят само бе извърнал глава, както беше обърнал гръб в залата за аудиенции на Дари, съвсем наскоро. Още кънтяха в ушите му молбите на Санса, както Лиана се беше молила толкова отдавна.

– Най-вероятно кралят наистина не знае – каза Кутрето. – Няма да е първият случай. Нашият добър Родрик има навика да си затваря очите пред неща, които предпочита да не вижда.

На това Нед нямаше отговор. Лицето на касапчето изплува пред

очите му, с почти разсеченото му на две тяло – а след това кралят не беше казал и една дума. Главата го заболя.

Кутрето пристъпи небрежно до масата и измъкна ножа от дървото.

– Обвинението и в двата случая е измяна. Обвиниш ли краля, ще зантанцуваш с Илин Пейн още преди думите да са излезли от устата ти. Кралицата... е, ако намериш доказателство и ако накараш Робърт да те изслуша, тогава може би...

– Имаме доказателство – каза Нед. – Разполагаме с оръжието.

– Това? – Кутрето повъртя небрежно кинжала между пръстите си. – Добра стомана, милорд, но реже двупосочно. Дяволчето несъмнено ще се закълне, че ножът е бил изгубен или откраднат в Зимен хребет, а след като наемникът му е мъртъв, кой ще го изобличи в лъжа? – Той подхвърли кинжала на Нед. – Моят съвет е това да го хвърлите в реката и да забравите, че изобщо е бил изковано някога.

Нед го изгледа хладно.

– Лорд Белиш, аз съм Старк от Зимен хребет. Синът ми лежи осакастен и може би умира. Щеше да е умрял, а с него и Кейтлин, ако не беше едно вълче пале, намерено от нас в снега. Ако наистина си въобразявате, че мога да забравя това, значи и сега сте все още такъв глупак, колкото когато вдигнахте меч срещу моя брат.

– Може и да съм глупак, Старк... но ето че все още съм жив, докато брат ви гние в замръзналия си гроб вече четиринадесет години. Ако толкова горите от желание да гниете до него, аз съм последният, който ще се опита да ви разубеждава, но едва ли ще ме склоните да се включа в групата, много благодаря.

– Вие сте последният човек, когото бих включил в каквато и да е група, лорд Белиш.

– Дълбоко ме наранихте. – Кутрето сложи ръка на сърцето си. – Лично аз винаги съм намирал Старките за безкрайно досадни хора, но Кат, изглежда, се е привързала силно към вас по причини, които така и не мога да схвана. Ще се опитам да опазя живота ви заради нея. Признавам, че така поемам много глупава задача, но не бих могъл да откажа на съпругата ви каквото и да било.

– Споделих с Петир за подозренията ни за смъртта на Джон Арин – каза Кейтлин. – Той обеща да ти помогне да откриеш истината.

Тази новина никак не се хареса на Едард Старк, но беше повече отвярно, че имаха нужда от помощ, а Кутрето някога бе повече от брат за Кейтлин. Не за пръв път щеше да се наложи на Нед да се включи в обща кауза с човек, когото презира.

– Много добре – каза той и пхна кинжала под колана си. – Споме-
нахте за Варис. Евнухът знае ли всичко това?

– Не и от моята уста – каза Кейтлин. – Не сте венчан за глупачка,
Едард Старк. Но Варис винаги научава неща, които никой не би могъл
да знае. Нед, той притежава някаква тъмна дарба, заклевам се.

– Притежава шпиони и това е добре известно – отвърна пренебре-
жително Нед.

– Не е само това – настоя Кейтлин. – Сир Родрик поговори със сир
Ейрон Сантагар съвсем тайно и въпреки това Паякът знаеше за разгово-
ра им. Боя се от този човек.

Кутрето се усмихна.

– Лорд Варис го оставете на мен, мила лейди. Ако ми е позволен
малко цинизъм – а какво по-добро място за неприличия от това, – аз
държа топките му ей в тая ръка. – И той усмихнато стисна пръсти. –
Или по-точно сякаш да ги държа, ако беше мъж и ако имаше топки. Разби-
рате ли, счупи ли се баницата, птиченцата ще се разпеят, а на Варис то-
ва никак няма да му хареса. На ваше място сякаш да се безпокоя повече от
Ланистъррови и по-малко от евнуха.

Нед нямаше нужда да го чува от Кутрето. Веднага си спомни деня,
в който бяха намерили Аря. За изражението на кралицата, когато тя каза
„Имаме вълк“, толкова тихо и кротко. Помисли си и за момчето Мика,
както и за внезапната смърт на Джон Арин, за падането на Бран, както и
за стария обезумял Ерис Таргариен, умиращ на пода на тронната си за-
ла, докато кръвта му засъхваше върху острието на позлатения меч.

– Милейди – обърна се той към Кейтлин, – няма какво да правите
повече тук. Искам веднага да се върнете в Зимен хребет. След като се е
появил един убиец, може да се появят и други. Онзи, който е поръчал
смъртта на Бран, скоро ще разбере, че момчето още е живо.

– Надявах се да видя момичетата... – каза Кейтлин, но Кутрето се
намеси:

– Това ще бъде повече от неразумно. В Червената цитадела е пълно
с любопитни очи, а децата са приказливи.

– Той казва истината, любов моя – каза й Нед и я прегърна. – Вземи
сир Родрик и заминете веднага за Зимен хребет. Аз ще се грижа за мо-
мичетата. Върни се у дома при синовете ни и ги пази.

– Както кажете, милорд. – Кейтлин вдигна лицето си и Нед я целу-
на. Посечените й пръсти се свиха на врата му с отчаяна сила, сякаш ис-
каше да го задържи винаги жив и цял в прегръдката си.

– Ще желаят ли лордът и дамата му да използват спалня? – намеси

се Кутрето. – Но трябва да ви предупредя, Старк, че обикновено тук за подобна услуга взимаме такса.

– Само миг насаме, не искам друго – каза Кейтлин.

– Много добре. – Кутрето закричи към вратата. – Но не се бавете. Крайно време е двамата с Ръката да се връщаме в замъка, преди да са забелязали отсъствието ни.

Кейтлин отиде при него и хвана ръцете му.

– Няма да забравя помощта, която ми оказа, Петир. Когато хората ти дойдоха за мен, не знаех дали ме водят при приятел, или при враг. В теб намерих много повече от приятел. Намерих брат, когото мислех, че съм загубила.

Петир Белиш се усмихна.

– Ужасно съм сантиментален, мила лейди. Но ще е по-добре да не го казвате на никого. Трябваша ми години, докато убедя двора, че съм коварен и жесток, и няма да ми е приятно да разбере, че целият този тежък труд е отишъл нахалост.

Нед не му повярва и една дума, но се постара да каже учтиво:

– Приемете и моите благодарности, лорд Белиш.

– Е, това вече е истинско съкровище – ухили се Кутрето и излезе. Когато вратата зад него се затвори, Нед се обърна към жена си.

– Щом пристигнеш у дома, изпрати вест на Хелман Толхарт и Галбарт Гловър, с моя печат. Всеки от тях да вдигне по сто стрелци и да укрепят Рова на Кайлин. Двеста решителни лъкометци могат да удържат Шийката срещу цяла армия. Нареди на лорд Мандърли да усили и възстанови всички свои укрепления по Белия залив и да се погрижи по тях да има достатъчно охрана. И от този ден нататък искам Теон Грейджой да се пази много добре. Ако избухне война, ще имаме силна нужда от флотата на баща му.

– Война?! – Страхът стегна лицето на Кейтлин.

– Няма да се стигне до това – успокои я Нед. Молеше се наум дано да е така. И отново я взе в прегръдките си. – Ланистърови са безмилостни пред слабостта и този жесток урок го получи Ерис Таргаринен, но няма да се осмелят да нападнат Севера без цялата сила на кралството да е зад тях, а това няма да го получат. В този глупашки маскарад аз ще трябва да играя все едно, че всичко е наред. Не забравяй защо съм тук, обич моя. Ако намеря доказателство, че Ланистърови са убили Джон Арин...

Усети, че Кейтлин трепери в прегръдката му. Наранените ѝ пръсти се впиха в него.

– Ако – промълви тя. – Тогава какво, обич моя?

Нед знаеше, че това е най-тежката част.

– Всичкото правосъдие произтича от краля – каза й той. – Щом разбера истината, трябва да отида при Робърт.

„И да се моля на боговете той да е човекът, който мисля, че е – довърши той наум. – А не човекът, в който се боя, че се е превърнал.“

ТИРИОН

– Сигурен ли сте, че трябва да ни напуснете толкова скоро? попита го Лорд-командирът.

– Повече от сигурен, лорд Мормон – отговори Тирион. – Брат ми Джайм ще се чуди какво става с мен. Може да реши, че сте ме убедили да облека черното.

– Де да можех. – Мормон си взе една рача щипка и я смачка в юмрука си. Колкото и да беше стар, Лорд-командирът все още беше силен като мечка. – Вие сте интересен човек, Тирион. Имаме нужда от хора като вас на Вала.

Тирион се усмихна.

– Тогава ще взема да издиря всички джуджета из Седемте кралства и да ви ги пратя, лорд Мормон. – Докато се смееха, той осмука месото на една щипка и се пресегна за друга. Рациите бяха пристигнали тази сутрин от Източния страж, опаковани в бъчва със сняг и още съвсем пресни.

Сир Алисър Торн беше единственият човек на масата, който дори не се усмихна.

– Ланистър ни се подиграва.

– Само на вас, сир Алисър – отвърна му Тирион. Този път смехът около масата прозвуча някак нервно и колебливо.

Черните очи на Торн се приковаха с омраза в Тирион.

– Много ти е остър езикът за човекче като тебе. Май трябва да прескочим двамата до двора.

– Що? – попита Тирион. – Рациите са тук.

Забележката предизвика кикот сред останалите. Сир Алисър стана, стиснал устни.

– Ела да си правиш шегите със стомана в ръката.

Тирион погледна дясната си ръка.

– Но защо, аз си имам стомана в ръката, макар да прилича на вилица за раци. Ще се дуелираме ли?

Скочи на стола си и замушка към гърдите на Торн с малката вилица. Стаята на кулата гръмна от смях. Парчета от рака се разхвърчаха от устата на лорд-командира и той се задави. Чак и гарванът му се включи и заграчи високо от прозореца:

– Дуел! Дуел! Дуел!

Сир Алисър Торн излезе от стаята толкова вдървено, сякаш му бяха забили кама в задника.

Мормон още се мъчеше да си поеме дъх. Тирион го потупа по гърба.

– Плячката е за победителя – извика той. – Искам пая от раците на Торн.

Лорд-командирът най-после се съвзе.

– Лош човек сте! Да предизвиквате така нашия сир Алисър.

Тирион седна на стола си и отпи от виното.

– Когато някой сам си нарисува мишена на гърдите, трябва да очаква, че рано или късно някой ще си пусне стрелата в него. Виждал съм мъртъвци с повече чувство за хумор от сир Алисър.

– Не е така – възрази лорд-стюардът Боуен Марш, закръглен мъж, червен като нар. – Трябва да чуете само какви забавни прякори дава на момчетата, дето ги тренира.

Тирион беше чувал забавните прякори.

– Бас държа, че и момчетата си имат няколко прякора за него. Откършете най-после леда от очите си, скъпи господа. Сир Алисър трябва да чисти торта от конюшните ви, а не да упражнява младите ви воини.

– Стражата си има коняри в изобилие – избоботи лорд Мормон. – Напоследък май само това получаваме. Конярчета, крадци и изнасилвачи. Сир Алисър е помазан рицар, един от малцината, които приеха черното, откакто съм лорд-командир. Сражавал се е храбро при Кралски чертог.

– На лошата страна – отбеляза сухо сир Джареми Рикър. – Аз поне знам, нали бях до него на бойниците. Тивин Ланистър ни предложи страхотен избор. Или обличаме черното, или ще ни видят до залез-слънце главите набити на пики. Не исках да ви засегна, Тирион.

– Не сте ме засегнали, сир Джареми. Баща ми много си пада по набити глави, особено на хора, които са го подразнили по някакъв начин. А и при такова благородно лице като вашето не се съмнявам, че си е представил как ще красите градската стена над Кралската порта. Мисля, че сте щели да изглеждате забележително там.

– Благодаря – отвърна с кисела усмивка сир Джареми, а командирът Мормон се окашля.

– Понякога се боя, че сир Алисър е прозрял истината за вас, Тирион. Вие наистина се присмивате на благородната ни мисия тук.

Тирион сви рамене.

– Всички имаме нужда от присмех от време на време, за да не започнем да се взимаме прекалено сериозно. Още вино, моля. – И той подаде чашата си.

След като Рикър я напълни, Боуен Марш подхвърли:

– Доста сте жаден за толкова малък човек като вас.

– О, според мен лорд Тирион е много голям човек – каза майстер Емон от другия край на масата. Говореше тихо, но всички висши офицери на Нощния страж се смълчаха, за да чуят по-добре какво има да каже старецът. – Според мен той е великан, дошъл сред нас тук, накрая на света.

Тирион отвърна кротко:

– Всякак са ме наричали, милорд, но не и великан.

– Въпреки това – каза майстер Емон и забулените му млечнобели очи се обърнаха към лицето на Тирион. – Смятам, че е самата истина.

За пръв път Тирион Ланистър не намери какво да отговори. Успя само да кимне учтиво и да каже:

– Много сте любезен, майстер Емон.

Слепецът се усмихна. Беше дребно човече, чворесто и плешиво, сгърчено под тежестта на близо стоте си години майстерство, и брънките на многобройните метали висяха хлабаво на шията му.

– Много неща са ме наричали, милорд, но любезен определено не е сред тях.

Този път смеха поведе Тирион.

Много по-късно, когато сериозната работа с яденето приключи и останалите се разотидоха, Мормон предложи на Тирион стол до огъня и чаша греян спирт, толкова силен, че чак очите му се насълзиха.

– Кралският път може да е опасен толкова далече на север – каза му Лорд-командирът, след като отпиха.

– Имам си Джик и Морек – отвърна Тирион. – А и Йорен пак щял да тръгва на юг.

– Йорен е само един. Стражът ще ви придружи чак до Зимен хребет – обяви Мормон. – Трима души ще са достатъчни.

– Щом настоявате, милорд – каза Тирион. – Можете да пратите младия Сняг. Той ще се зарадва на възможността да види братята си.

Мормон се намръщи зад гъстата си сива брада.

– Сняг ли? Ох, това копеле на Старк. Не мисля. Младозите трябва да забравят живота, който са загърбили – братя, майки и други подобни неща. Едно гостуване у дома само ще разбуди у него чувства, които е по-добре да зарече. Знам ги аз тия неща. Собственият ми кръвен род...

сестра ми Мейг сега управлява Мечия остров, след позора на сина ми. Племенниците си изобщо не съм виждал. – Отпи глътка. – Освен това Джон Сняг е още момче. С вас трябва да има три силни меча, да ви пазят.

– Трогнат съм от грижите ви, лорд Мормон. – Силната напитка бе поразмътила главата му, но не беше чак толкова пиян, та да не усети, че Стария мечок иска нещо от него. – Надявам се, че ще мога да се отплатя за добротата ви.

– Можете – каза унило Мормон. – Вашата сестра седи до краля. Брат ви е велик рицар, а баща ви е най-могъщият владетел в Седемте кралства. Поговорете с тях за нас. Обяснете им нуждите ни тук. Видяхте с очите си, милорд. Нощният страж умира. Силите ни сега възлизат на по-малко от хиляда души. Шестстотин тук, двеста в Сенчестата кула и по-малко и от това в Източен страж, а едва една трета от всичко това са мъже, годни да въртят меча. Валът е дълъг сто левги. Помислете си. Ако дойде атака, разполагам едва с по трима души за отбрана на всяка миля от стената.

– По трима и една трета – уточни с прозявка Тирион.

Старецът като че ли не го чу. Протегна ръце към огъня да ги стопли.

– Казвате, че сир Алисър не става, но кого да сложа на негово място? Бенджен Старк го пратих да потърси сина на Йон Ройс, загуби се още на първия си обход с двама добри мъже, а ето че и него го няма. Момчето на Ройс беше много младо, но настоя на правото да си получи отряд, това е дългът му на рицар. Не исках да обидя баща му. – Мормон въздъхна тежко. – Ако и Бенджен не се върне, кого да пратя да търси него? До две години ще стана на седемдесет. Твърде стар и твърде уморен за бремето, което нося, но ако го оставя, кой ще го вдигне? Алисър Торн ли? Или Боуен Марш? Трябва да съм сляп като майстер Емон, за да не видя какво представляват те. Нощният страж се превърна в армия от момчета с увесени носове и уморени старци. Освен хората, които бяха на масата ми тази вечер, разполагам може би с двадесетина, които могат да четат, и още по-малко с такива, които могат да мислят, да планират и да водят. А някога през лятото Стражът строеше и всеки лорд-командир издигаше Вала по-високо, отколкото го беше заварил. Сега единствено-то, което можем да правим, е да останем живи.

Тирион разбра, че старецът е ужасно искрен, и изпита смътна загриженост към него. Лорд Мормон беше преживял по-голямата част от живота си на Вала и имаше нужда от вяра, че от всичките тези години е

имало някакъв смисъл.

– Трябва да ги принудите да разберат. Казвам ви, милорд, тъмнината иде. В лесовете отгатък бродят диви твари, вълчища, мамути и снежни мечки, големи колкото бизони, а майстер Емон е виждал и още по-мрачни изчадия в сънищата си.

– В сънищата си – повтори уморено Тирион и си помисли колко ужасна нужда има от още едно силно питие.

Мормон остана глух за иронията в гласа му.

– Рибарите край Източен страж са забелязали по брега бели бродници.

Този път Тирион не можа да сдържи езика си.

– На рибарчетата в Ланиспорт често им се привиждат русалки.

– Денис Малистър ми пише, че планинците се придвижват на юг, изсипват се покрай Сенчестата кула, повече са от всякога. Бягат, милорд... но от какво бягат? – Лорд Мормон отиде до прозореца и се загледа навън в нощта. – Тези кости са стари, Ланистър, но никога досега не са изпитвали такъв мраз. Предайте на краля каквото ви казвам, моля ви. Зимата наистина иде и когато падне Дългата нощ, само Нощния страж ще застане между кралството и мрака, който ще помете от север. Боговете да са ни на помощ на всички, ако не сме готови.

– Боговете на мене да са ми на помощ, ако не успее да поспя. Йорен е решил на всяка цена да тръгне още призори. – Тирион стана, сънен от пиенето и грохнал от умора. – Благодаря ви за цялата ви любезност към мен, лорд Мормон.

– Кажете им, Тирион. Кажете им, и ги накарайте да повярват. Нямам нужда от повече благодарност.

Той подсвирна и гарванът долетя при него, и кацна на рамото му. Мормон се усмихна, подаде му няколко зърна от джоба си и Тирион го остави така.

Студът отвън хапеше жестоко. Загърнат в дебелиите си кожи, Тирион надяна ръкавиците си и кимна на двамата премръзнали нещастници, стоящи на пост пред Командната цитадела. Запъти се през двора към покоите си в Кралската кула с толкова енергична походка, колкото позволяваха кекавите му крака. Ботушите му кършеха нощната кора и снегът скърцаше под тях, а парата на дъха му се развяваше като знаме. Той пхна ръце под мишниците си и закрачи още по-бързо, молейки се дано Морек да не е забравил да стопли леглото му с нагорещени на огнището тухли.

Зад Кралската кула стената на Вала блестеше под лунната

светлина, огромна и тайнствена. Тирион се спря за миг да я погледа. Краката го боляха от студа и бързането. Изведнъж го обхвана някаква странна лудост, неустоймо желание още веднъж да хвърли поглед от края на света. Помисли си, че ще е последният му шанс. Утре щеше да замине на юг и не можеше да си представи, че някога отново ще му се прииска да се върне в тази мразовита пустош. Кралската кула беше пред него с обещанието си за топлина и меко ложе, но Тирион се усети, че я подминава и се запътва към огромната бяла палисада на Вала.

По южната фасада имаше дървено стълбище, закрепено за дебели груби греди, дълбоко набити в леда. Виеше се нагоре назъбено като мълния. Черните братя го уверяваха, че е много по-яко, отколкото изглежда, но краката на Тирион бездруго достатъчно силно се клатеха, за да мисли за изкачване. Вместо това отиде при железната клетка до шахтата, напъха се вътре и дръпна три пъти въжето на камбаната.

Наложи му се да чака като че ли цяла вечност, застанал вътре между решетките, с ледената стена откъм гърба му. Толкова дълго, че започна да се чуди защо всъщност го прави. Вече почти бе решил да се откаже от тази прищявка и да се прибере в леглото, когато клетката се разтърси и започна да се издига.

Движеше се бавно нагоре, отначало на тласъци и резки спирания, след това – по-гладко. Земята се отдалечаваше под краката му, клетката се полюшваше и Тирион стисна с ръце железните пръчки. Усещаше студа на метала дори през ръкавиците си. Морек беше запалил огън в стаята му, забеляза той одобрително, но Командната кула беше тъмна. Стария мечок, изглежда, беше по-благоразумен от него.

След това се озова над кулите, без да спира да се изкачва бавно нагоре. Черния замък се просна под него, рязко очертан под лунната светлина. Оттук човек можеше ясно да разбере колко вкочанен и пуст е. Тъмни цитадели, порутени стени, дворове, заринати с камънаци. По-нататък се виждаха светлинките на Къртичино, малко селце на половин левга южно по кралския път, и тук-там – лунният блясък по леда на замръзнали потоци, спускащи се от планинските висини, за да прорежат равнината. Останалото от света приличаше на унила пустош от брулени от вятъра хълмове и каменисти поля, осеяни със сняг. Най-сетне нечий хриплив глас извика:

– Седем ада, това е джуджето!

Клетката се разтърси още веднъж, спря и увисна, поклащайки се бавно. Въжетата заскърцаха.

– Вкарай го, по дяволите.

Последва пъшкане, скриптене на дърво и клетката се хлъзна настрани, след което Валът се озова под него. Тирион изчака докато люшкането спре, преди да отвори вратата на клетката и да скочи на леда. Една тежка черна фигура се бе навела над макарата, а друга държеше клетката с облечената си в дебела ръкавица ръка. Лицата им бяха увити във вълнени шалове и се виждаха само очите им. Бяха дебели като надути мехури, с многото пластове черна вълна и кожа.

– И какво търсиш тук по това късно време? – попита го онзи при макарата.

– Последен поглед.

Двамата се спогледаха кисело.

– Гледай колкото щеш – каза другият. – Само да не паднеш, дребосък. Че Стария мечок ще ни съдере кожата.

Под огромния кран имаше малка дървена барака и Тирион зърна смътния блясък на горящ мангал, и усети за кратко горещ лъх, щом двамата на макарата отвориха вратата и влязоха вътре. Остана сам.

Тук беше непоносимо студено и вятърът дърпаше дрехите му като неудържим любовник. Горے на Вала беше по-широко от кралския път в по-голямата му част, тъй че Тирион не се боеше, че може да падне, макар че основата бе твърде хлъзгава за ходене. Братята пръскаха натрошен камък по пасажите, но тежестта на безбройните стъпки разтапяше стената отдолу и ледът сякаш израстваше около чакъла, поглъщаше го, докато пътеката отново не се оголеше и не се наложеше отново да тропат камък.

Все пак не беше нещо, с което Тирион да не може да се справи. Той се огледа на изток и запад, по просналия се пред него Вал – широк бял път без начало и без край, с тъмна пропаст от двете страни. Реши да тръгне на запад, без никаква особена причина, и закрачи натам, следвайки пътеката откъм северната страна, където чакълът му се стори по-пресен.

Оголените му бузи се вкамениха от студа, а краката му степеняха от болка при всяка крачка, но Тирион ги пренебрегна. Вятърът виеше около него, чакълът скърцаше под стъпалата му, а бялата лента напред следваше очертаванията на хълмовете, издигаше се все по-високо и по-високо, после се губеше отвъд хоризонта на запад. Той подмина един гигантски катапулт, по-висок от градска стена, чиято основа потъваше дълбоко в стената. Замятащият лост беше свален за ремонт и след това зарязан – лежеше полузаровен в леда.

От другата страна на катапулта един приглушен глас извика

настойчиво:

– Кой там? Стой!

Тирион спря.

– Ако постоя още малко, ще замръзна на място, Джон – извика той, щом светлото космато тяло се плъзна мълчаливо към него и подуши кожата му. – Здравсти, Дух.

Джон Сняг се приближи. Изглеждаше по-голям в пластове козина и кожа, с качулката на главата, придърпана плътно над лицето му.

– Ланистър – каза той и дръпна рязко шала да открие устата си. – Това е последното място, където очаквах да те видя.

Момчето държеше тежко копие с железен връх, по-високо от него, а на хълбока му висеше меч в кожена ножница. На гърдите му блестеше черен, обкован със сребро боен рог.

– Това е последното място, където и аз очаквах да ме види някой – призна Тирион. – Хвана ме някаква прищявка. Слушай, ако пипна Дух, дали ще ми отхапе ръката?

– Не и след като аз съм тук – увери го Джон.

Тирион почеса белия вълк зад ушите. Червените очи го изгледаха равнодушно. Звярът вече стигаше до гърдите му. Още някоя година и Тирион имаше мрачното чувство, че ще трябва да го гледа отдолу.

– А ти какво правиш тук през нощта? – попита той. – Освен ако не си решил да ти измръзне...

– Имам нощно дежурство – каза Джон. – Поредно. Сир Алисър беше така любезен да накара командира на караула да прояви особен интерес към мен. Изглежда си въобразява, че ако ме държат буден половината нощ ще съм полузаспал по време на сутрешните упражнения. Засега го разочаровам.

Тирион се ухили.

– А Дух да не се е научил вече да жонглира?

– Не е – отвърна усмихнато Джон, – но Грен тази заран се опъна на Халдър, а Пип вече не изпуска меча си толкова често.

– Пип?

– Пипар му е истинското име. Дребното момче с големите очи. Видя ме да работя с Грен и ме помоли за помощ. Торн така и не му е показал как се държи меч. – Той се обърна на север. – Имам да пазя една миля от стената. Ще повървиш ли с мен?

– Стига да не бързаш много.

– Стражевият командир ми казва, че трябва да вървя, за да не ми замръзне кръвта, но така и не уточни колко бързо.

Тръгнаха. Дух застъпва до Джон като бяла сянка.

– Аз си заминавам утре – каза Тирион.

– Знам. – Гласът на Джон прозвуча странно натъжен.

– Каня се да се отбия в Зимен хребет по пътя си на юг. Ако имаш някакво съобщение, което искаш да оставя...

– Кажи на Роб, че ще командвам Нощния страж и ще го пазя, за да може да хване иглата с момичетата и да поръча на Микен да му стопи меча за конски подкови.

– Брат ти е доста по-едър от мен – отвърна със смях Тирион. – Отказвам да предавам съобщения, които могат да ме убият.

– Рикон ще те пита кога ще се върна у дома. Опитай се да му обясниш къде съм отишъл, ако можеш. Кажи му, че докато ме няма, може да разполага с всичките ми неща. Това ще му хареса.

Хората днес като че ли бяха решили да му искат твърде много неща, помисли Тирион Ланистър.

– Знаеш ли, можеш всички тези работи да ги напишеш в едно писмо.

– Рикон още не може да чете. Бран... – Джон спря. – Не знам какво съобщение да пратя на Бран. Помогни му, Тирион.

– С какво мога да му помогна? Не съм някой майстер да му облекча болките. Не знам заклинания, които да му върнат краката.

– На мен ми помогна, когато имах нужда – каза Джон Сняг.

– Нищо не съм ти помогнал. Голи думи.

– Тогав да думи и на Бран.

– Молиш един недъгав да учи един сакат как се танцува – каза Тирион. – Колкото и искрен да е урокът, резултатът ще е гротеска. Но все пак знам какво е да обичаш брат, лорд Сняг. Ще дам на Бран малкото помощ, на която съм способен.

– Благодаря ти, милорд Ланистър. – Джон свали ръкавицата си и му подаде голата си ръка. – Приятелю.

Колкото и странно да беше, Тирион се трогна.

– Повечето ми родственици са копелета – отвърна той с кисела усмивка, – но ти си първият, с когото се сприятелявам.

Свали със зъби ръкавицата и стисна ръката на Сняг. Беше здрава и силна.

Джон Сняг надяна ръкавицата, после рязко се обърна и пристъпи до ниския леден северен парапет. Валът пред него рязко пропадеше надолу. Пред него беше само мракът и вятърът. Тирион го последва и двамата застанаха рамо до рамо на края на света.

Нощният страж не позволяваше на леса да се приближи на повече от половин миля от северното лице на Вала. Горичките габър, смърч и дъб, израснали тук, бяха изсечени още преди столетия, за да се образува широка ивица гола земя, през която врагът не можеше да се надява, че ще премине невидим. Тирион беше чул, че по други места пред Вала между трите укрепления дивият лес бавно се е промъкнал напред през десетилетията и че има места, където сиво-зелени смърчове и бял клен са впили корени в самата сянка на Вала, но Черния замък гълташе ненабито дърва за огрев и тук лесът все още стоеше на разстояние благодарение на брадвите на черните братя.

Но въпреки това не беше далеко. Тирион можеше да го види – тъмните дървеса, извисяващи се отсреща като втора стена, издигната успоредно на първата. Стена от нощ. Малко секири бяха свистели в онази черна гора, където дори лунните лъчи не можеха да пробият гъстата плетеница от коренища, тръни и хищно протягащи се клони. Дърветата там растяха огромни и защитниците, връщащи се от обходи, разказваха, че изглеждат потънали в мрачен размисъл. Няколко човешки същества. Не случайно мъжете на Нощния страж я наричаха Гората на духовете.

Загледан в тази тъмнина, Тирион Ланистър изпита чувството, че е почти готов да повярва в приказките за Другите, за врага, спотайващ се в нощта. Шегичките му за гръмкени и снарки вече не му се струаха толкова забавни.

– Чичо ми е някъде там – промълви Джон Сняг, подпрян на дългото си копие. – Първата нощ, когато ме пратиха тук горе, си помислих, че чичо Бенджен ще се върне през нощта и аз ще го видя пръв и ще надуя рога. Но той така и не дойде. Нито онази нощ, нито след това.

– Дай му малко време – отвърна Тирион.

Някъде далече на север се чу вълчи вой. Друг подхвана злата му песен, после трети. Дух вирна глава и се заслуша.

– Ако не се върне – заяви Джон Сняг, – двамата с Дух ще отидем да го намерим. – И той сложи ръката си на главата на вълчището.

– Вярвам ти – отвърна му Тирион.

Но това, което си помисли, беше: „А кой ще намери теб?“

И потръпна.

АРЯ

Баща ѝ отново бе водил битка със съвета. Аря го прочете на лицето му, когато дойде на масата пак закъснял, както ставаше често. Първото блюдо – гъста сладникава супа с тикви – вече го изнасяха, когато Нед Старк влезе в малката зала. Наричаха я така, за да я отличават от голямата зала, където кралят можеше да побере хиляда гости на пиршество, но помещението беше дълго, с висок сводест таван и пейки, на които около масивната дървена маса можеха да се поберат двеста души.

– Милорд – каза Джори, след като баща ѝ влезе.

Стана и останалите от охраната му наставаха след него. Всеки от мъжете носеше ново наметало – от тежка сива вълна, с бяла сатенена подплата. Извезана от тъмно сребро мъжка длан стискаше вълнените подгъви – знак, че носителите им са от дворцовата гвардия на Ръката на краля. Бяха само петдесет души, така че повечето пейки бяха празни.

– Седнете – каза Едард Старк. – Виждам, че сте започнали без мен. Радвам се, че в този град все още се намират разумни хора.

Даде знак вечерята да продължи. Слугите започнаха да поднасят плата с печени в сос от чесън и билки ребърца.

– Из двора се говори, че ще има турнир, милорд – заговори Джори, след като седна. – Говори се, че ще дойдат рицари от цялото владение, за да се състезават и пируват в чест на назначаването ви за Ръка на краля.

Аря забеляза, че баща ѝ не е особено доволен от това.

– Говорят ли и че това е последното нещо на света, което бих пожелал?

Очите на Санса се бяха ококорили като паници.

– Турнир! – възкликна тя. Седеше между септа Мордейн и Джейн Пули, колкото може по-далече от Аря, без да предизвиква укорите на баща им. – Ще може ли да отидем, татко?

– Знаеш какво изпитвам, Санса. Изглежда, от мен се очаква да организирам игрите на Робърт и да се преструвам на всичко отгоре, че съм много поласкан от честта, която ми оказва. Това не означава, че съм длъжен да включа дъщерите си в този маскарад.

– О, моля те! – възкликна Санса. – Искам да видя.

Септа Мордейн се намеси.

– Принцеса Мирцела ще е там, милорд, а тя е по-малка от лейди

Санса. Всички придворни дами ще очакват едно такова голямо събитие като турнира във ваша чест. Ще изглежда необичайно, ако семейството ви не присъства.

Баща им се намръщи.

– Е, добре, ще уредя място за теб, Санса. – След което погледна Аря. – За двете ви.

– Не ме интересува този тъп турнир – заяви Аря. Знаеше, че там ще е и принц Джофри, а го ненавиждаше.

– Теб бездруго няма да те искат – подметна ѝ Санса.

Очите на баща им светнаха гневно.

– Престани, Санса. Още веднъж да чуя нещо такова и ще ми промениш намерението. До смърт се уморих от тази непрестанна война помежду ви. Вие сте сестри. Очаквам от вас да се държите като сестри, ясно ли е?

Санса прехапа устна и кимна. Аря сведе намусено поглед към блюдото си. Усети, че сълзи опариха очите ѝ, и побърза да ги изтрие, за да не заплаче.

Чуваше се само тракането на ножове и вилици.

– Моля да ме извините – заяви по едно време баща ѝ и стана от масата. – Тази вечер нямам апетит. – И напусна залата.

След като си излезе, Санса възбудено зашепна нещо на Джейн Пули. В другия край на масата Джори се разсмя на някаква шега, а Хълън подхвана приказките си за коне.

– Значи бойният кон хич не го бива за двубой с пики. Тц, не става за тая работа, ама хич.

Мъжете вече бяха слушали всичко това. Дезмънд, Джакс и синът на Хълън Харвин в един глас му подвикнаха да млъкне, а Портър си поръча още вино.

С Аря не говореше никой, а и на нея ѝ беше все едно. Така ѝ харесваше повече. Ако ѝ позволиха, щеше да си яде яденето сама в спалнята си. Понякога ѝ го разрешаваха, когато на баща ѝ се налагаше да се храни с краля или с някой лорд или посланик от едно или друго място. Останалото време се хранеха в солария му, само той, тя и Санса.

Тогава на Аря най-много ѝ липсваха братята ѝ. Много ѝ се искаше да подразни Бран, да закача Рикон и да предизвика усмивката на Роб. Искаше ѝ се също така Джон да ѝ разроши косата, да я нарече „сестричке“ и да довърши фразата заедно с нея. Никой не ѝ беше останал освен Санса, а Санса изобщо не искаше да говори с нея, освен когато баща им не я накараше.

В Зимен хребет повечето пъти се хранеха в голямата зала. Баща ѝ казваше, че един владетел трябва да се храни с хората си, ако иска да ги задържи при себе си.

– Трябва да опознаеш подчинените си – чу го тя веднъж да обяснява на Роб – и да им позволиш и те да те опознаят. Не очаквай от хората да са готови да умрат за някой непознат.

В Зимен хребет той винаги пазеше един свободен стол до своя и всеки ден канеше различен човек да сяде при него. Една вечер щеше да е Вайон Пули и щяха да си говорят за хазната, запасите зърно и слугите. Друг път щеше да е Микон и баща ѝ щеше да слуша безкрайните му обяснения как трябва да се правят ризници и мечове, колко нагорещена трябва да е ковачницата и как най-добре се калява стомана. В други случаи можеше да е Хълън, с безкрайните му приказки за коне, или септон Чайл от библиотеката, или Джори, сир Родрик, и дори баба Нан с нейните поучителни истории за какво ли не.

Аря най-много обичаше да седи и да ги слуша как си говорят. Обичала бе и да слуша приказките на мъжете по пейките около масата – свободни селянци, корави като кожена броня, вежливи рицари, млади скуайъри и прошарени ветерани. Често се замерваше със снежни топки с младежите или им помагаше да си отмъкнат парче баница от кухнята. Жените на ветераните ѝ даваха кифлички и тя измисляше прозвища на децата им, и си играеше с тях на „чудовища и девици“, на „къде е скрито съкровището“ и „ела в замъка ми“. Дебелия Том я наричаше често „Аря Препъвачката“, защото според него все се вряла под краката му. Това ѝ допаднаше много повече от „Аря Конското лице“.

Само че всичко това беше в Зимен хребет, на цял свят отгук, а сега всичко се беше променило. Това бе първата вечеря с хората от бащината ѝ свита, откакто бяха пристигнали в Кралски чертог. И Аря го мразеше. Сега тя мразеше да слуша гласовете им, смеха им и историите, които разправяха. Преди ѝ бяха приятели, чувстваше се сигурна сред тях, но сега знаеше, че това е лъжа. Бяха позволили на кралицата да убие Лейди и това само по себе си беше ужасно, но след това Хрътката бе намерил Мика. Джейн Пули ѝ беше казал, че го бил посякъл така, че се наложило да го върнат на касапина в чувал и отначало бедният човек си помислил, че са заклали някакво прасе. И никой от тях не беше надигнал глас, не бе извадил оръжие – нито Харвин, който винаги се правеше на толкова храбър, нито Алин, който уж щеше да става рицар, нито Джори, капитанът на гвардията. Нито баща ѝ дори.

– Той ми беше приятел – промълви Аря на блюдото си, толкова

тихо, че никой да не чуе. Ребърцата ѝ си стояха непипнати, вече изстинали, с тънка коричка мазнина,желирала се под тях по чинията. Аря ги погледна и ѝ призля. Избута ги и стана от масата.

– Къде сте решили да ходите, млада лейди? – попита я септа Мордейн.

– Не съм гладна. – Аря се насили да го каже учтиво. – Ще ме извините ли, моля? – добави тя вдървено.

– Няма – заяви септата. – Почти не сте докоснали храната си. Ще си седнете на мястото и ще си очистите чинията.

– Очисти я ти!

И преди някой да успее да я спре, Аря се втурна към вратата, а мъжете се разсмяха на гръмките викове на септата зад гърба ѝ.

Том Дебелака си беше на поста пред вратата на Кулата на Ръката. Примигна, щом видя тичащата към него Аря и чу виковете на септата.

– Чакай да те спипам аз, дребосъче – заговори той и посегна, но Аря се шмугна между краката му и се затича пъргаво нагоре по каменните стъпала, а Том Дебелака запъшка и запухтя след нея.

Спалнята ѝ беше единственото място, което Аря харесваше в целия Кралски чертог, и това, което най-много харесваше в нея, беше вратата – от масивен дъб с черен железен обков. Щом затръшнеше вратата и пусне тежкото резе, никой не можеше да проникне в стаята ѝ – нито септа Мордейн, нито Том Дебелака или Санса, или Джори, или Хрътка-та, никой! И тя я затръшна.

След като и резето падна, Аря най-после се почувства достатъчно сигурна, за да може да си поплаче.

Отиде до стола при прозореца, седна и заподсмърча. Мразеше ги всички и себе си най-много. Всичко беше заради нея. Всички лоши неща, които се бяха случили. Санса го казваше, Джейн също.

Том Дебелака тропаше на вратата.

– Аря, момиче, какво става? – извика той. – Вътре ли си?

– Не! – изрева тя. Чуването престана. След малко го чу как си отива. Не беше трудно да се излъже Том Дебелака.

Аря отиде до раклата при леглото. Коленичи, отвори капака и започна да вади дрехите си с две ръце. Грабеше с шепи коприна, сатен, кадифе и вълна и ги хвърляше по пода. Беше си в дъното на раклата, където го бе скрила. Аря го вдигна почти с нежност и измъкна тънкото острие от ножницата.

Игла.

Отново се сети за Мика и очите ѝ се насълзиха. Тя беше виновна,

тя, тя. Ако не го беше молила да се дуелират...

Някой отново затропа по вратата, този път по-силно.

– Аря Старк, веднага отвори, чуваш ли ме?

Аря се извърна с Игла в ръката.

– Ти по-добре не стъпвай тук! – закани се тя и замахна свирепо с меча във въздуха.

– Ръката ще разбере за това! – ревна яростно септа Мордейн зад вратата.

– Не ме интересува – изкрещя й Аря. – Махай се.

– Ще съжалявате за това нахално поведение, млада лейди, обещавам ви!

Аря се заслуша до вратата и най-сетне чу отдалечаващите се стъпки на септата.

Върна се до прозореца с Игла в ръката и погледна към двора долу. Да можеше само да се катери като Бран! Щеше да излезе през прозореца и да избяга от това ужасно място, далече от Санса и септа Мордейн, и принц Джофри, от всички тях. Да открадне малко храна от кухните, да вземе Игла, старите си ботуши и някое топло наметало. Можеше да намери Нимерия в дивите гори под Тризъбеца и двете заедно щяха да се върнат в Зимен хребет или да избягат при Джон на Вала. Прииска й се Джон да е с нея. Тогава може би нямаше да се чувства толкова сама.

Лекото почукване на вратата я накара да извърне глава от прозореца и да зарече неосъществимите си мечти.

– Аря – извика гласът на баща й. – Отвори. Трябва да поговорим.

Аря прекоси стаята и вдигна резето. Баща й беше сам и изглеждаше повече тъжен, отколкото ядосан. От това Аря се почувства още по-зле.

– Може ли да вляза? – Аря кимна и сведе очи засрамена. Татко й затвори вратата. – Чий е този меч?

– Мой.

Аря почти бе забравила за Игла в ръката си.

– Дай ми го.

Аря с неохота му го даде и си помисли дали изобщо ще може отново да го подържи. Баща й го завъртя на светлината и огледа двете страни на оръжието. Опипа с палец върха.

– Оръжие на наемник. Но ми се струва, че познавам марката на майстора му. Това е работа на Микен.

Аря не можеше да го лъже и сведе очи.

Лорд Едарт Старк въздъхна.

– Деветгодишната ми щерка се въоръжава от собствената ми

ковачница, а аз не знам. От Ръката на краля се очаква да управлява Седемте кралства, а изглежда, че не мога да управлявам дори собственото си домочadie. Как си се сдобила с меч, Аря? Къде го получи?

Аря прехапа устни и не отвърна нищо. Нямахше да издаде Джон дори пред баща им.

След малко баща ѝ каза:

– Всъщност това няма значение. – Огледа мрачно оръжието в ръцете си. – Това не е детска играчка, още по-малко за момичета. Какво ще каже септа Мордейн, ако разбере, че си играеш с мечове?

– Не си играя – настоя Аря. – И мразя септа Мордейн.

– Престани – срязва я грубият глас на баща ѝ. – Септата върши само това, което диктуват задълженията ѝ, макар боговете да са ми свидетели, че това е жива мъка за бедната жена. Двамата с майка ти я натоварихме с невъзможната задача да направи от теб дама.

– Не искам да бъда дама! – кипна Аря.

– Би трябвало да счупя тази играчка на коляното си тук и веднага, и да сложа край на тези глупости.

– Игла няма да се счупи – отвърна опърничаво Аря, но гласът ѝ не прозвуча толкова убедено.

– А, той и име си има? – Баща ѝ въздъхна. – Ех, Аря. Много необузданост има в теб, детето ми. Вълчата кръв, така го наричаше баща ми. Лиана притежаваше малко от него, а брат ми Брандън – доста повече. И това ги вкара и двамата рано в гроба. – Аря долови тъгата в гласа му. Рядко ѝ беше споменавал за баща си, както и за своите сестра и брат, загинали преди тя да се роди. – Лиана можеше да носи меч, ако лорд татко ми ѝ беше позволил. Понякога ми напомняш за нея. Дори приличаш на нея.

– Лиана е била красива – каза Аря стъписана. Всички го твърдяха. Никой досега не ѝ беше казвал, че приличала на нея.

– Беше – съгласи се Едард Старк. – Красива и опърничава, и загина преждевременно. – Той вдигна меча и го протегна между двамата. – Аря, какво мислиш да направиш с този... с Игла? Кого се надяваш да съсечеш? Сестра си? Септа Мордейн? Знаеш ли първото правило в боя с мечове?

Единственото, което ѝ хрумна, беше поучението на Джон.

– Намушквам ги на върха ѝ – изсумтя тя.

Баща ѝ се разся.

– Това е същината, предполагам.

На Аря отчаяно ѝ се дося да обясни, да го накара да разбере.

– Опитвах се да се науча, но... – Очите ѝ се насълзиха. – Помолих Мика да се упражнява с мен. – Скръбта изведнъж я изпълни и тя се извърна разтреперана. – Помолих го! – проплака тя. – Грешката беше моя, аз съм...

Ръцете на баща ѝ изведнъж я обгърнаха с нежност. Тя захлипа на гърдите му.

– Не, милата ми – промърмори той. – Скърби за приятеля си, но не се обвинявай. Не ти уби момчето на касапина. Това убийство лежи на плещите на Хрътката и на жестоката жена, на която той служи.

– Мразя ги – призна Аря. Все още хлипаше. – Хрътката и кралицата, и краля, и принц Джофри. Джофри излъга, не беше така, както го каза. И Санса мразя. Тя помнеше много добре, но излъга само за да се хареса на Джофри.

– Всички лъжем – каза баща ѝ. – Или наистина си мислиш, че съм повярвал, че Нимерия е избягала сама?

Аря се изчерви гузно.

– Джори обеща да не казва.

– Джори е удържал на думата си – усмихна се баща ѝ. – Някои неща няма нужда да ми се казват. Дори слепец би разбрал, че Нимерия никога не би те оставила доброволно.

– Наложих се да я замерваме с камъни – изхлипа тя отчаяно. – Казах ѝ да бяга, да се махне на свобода, казвах ѝ, че не я искам повече. Имаше други вълци, с които да си играе, чувахме воя им, а Джори каза, че в гората било пълно с дивеч, така че можеше да си улови някоя сърна. Но тя продължаваше да върви след нас и накрая се наложи да я замерваме с камъни. Два пъти я улучих. Тя заскимтя и ме погледна, и аз се засрамах, но така трябваше, нали? Кралицата щеше да я убие.

– Правилно си постъпила – каза баща ѝ. – И дори лъжата ти е била... не е била безчестна. – Оставил беше Игла настрана, когато я прегърна. Сега отново взе меча и отиде до прозореца. Постоя там малко, загледан навън към двора. Когато се обърна, погледът му беше умислен. Седна на стола до прозореца с Игла в скута си. – Аря, седни. Трябва да се опитам да ти обясня някои неща.

Тя плахо приседна на ръба на леглото.

– Твърде малка си, за да те товаря с грижите си. Но освен това си Старк от Зимен хребет. Знаеш думите ни.

– Зимата иде – прошепна Аря.

– Коровите и жестоки времена – каза баща ѝ. – Опитахме ги на Тризбеца, детето ми, и когато Бран падна. Ти се роди в дългото лято,

милата ми, и нищо друго не си познавала, но сега зимата наистина иде. Спомни си герба на нашия дом, Аря.

– Вълчището – промълви тя и си помисли за Нимерия. И сви колене към гърдите си, уплашена.

– Нека да ти кажа нещо за вълците, дете. Когато паднат снеговете и задухат белите ветрове, вълкът единак умира, но глутницата оцелява. Лятото е времето за раздори. Зиме трябва да се подкрепяме един друг, да се пазим топли един друг и да споделяме силата си. Така че ако трябва да мразиш, Аря, мрази онези, които наистина ни вредят. Септа Мордейн е добра жена, а Санса... Санса е твоя сестра. Може да сте различни с нея като слънцето и луната, но в сърцата ви блика една и съща кръв. Ти имаш нужда от нея и тя има нужда от теб... а аз имам нужда и от двете ви, боговете да са ми на помощ.

Гласът му бе изпълнен с такава умора, че Аря се натъжи.

– Не мразя Санса – каза му тя. Не съмвам искрено.

– Не искам да те плаша, но не искам и да те лъжа. Дошли сме в едно тъмно и опасно място, детето ми. Това тук не е Зимен хребет. Тук имаме врагове, които ни мислят злото. Не можем да водим война помежду си. Това твое непокорство, бягането, гневните ти думи, неподчинението... у дома всичко това бяха само едни летни игри на дете. Тук и сега, при зимата, която скоро ще ни връхлети, всичко е много по-друго. Време е да започнеш да ставаш голяма.

– Ще стана – обеща Аря. Никога не го беше обичала толкова, колкото сега. – Мога да бъда и силна. Мога да бъда силна като Роб.

Той ѝ протегна Игла с дръжката напред.

– Вземи.

Тя погледна меч с почуда. За миг се уплаши да го пипне, побоя се, че ако посегне, той ще го дръпне, но баща ѝ каза:

– Хайде, той си е твой.

И тя го взе.

– Мога да си го задържа? – промълви тя. – Наистина ли?

– Наистина. – Той се усмихна. – Ако ти го взема, не се и съмнявам, че след два дни ще намеря под възглавницата ти някой боздуган. И гледай да не намушкаш сестра си, както и да те предизвиква.

– Няма. Обещавам. – Аря притисна силно Игла до гърдите си, а баща ѝ си излезе.

След три дни, по обед, стюардът на баща ѝ Вайон Пули изпрати Аря в малката зала. Дървените маси бяха разместени, а пейките струпани край стените. Залата отначало ѝ се стори празна, но после тя чу

непознат глас:

– Закъсняваш, момче.

От сенките към нея пристъпи невисок мъж с плешива глава и клюнест нос. Държеше два тънки дървени меча.

– Утре те искам тук точно по обед. – Говореше с леко размазан акцент, като човек от свободните градове, може би от Браавос или от Мир.

– Кой сте вие? – попита Аря.

– Учителят ти по танци. – Той ѝ подхвърли единия меч, тя посегна да го хване, но не успя и чу как изтропа на пода. – Утре ще го хванеш. Сега го вдигни.

Не беше обикновена тояга, а истински дървен меч, с дръжката му и предпазителя. Аря го вдигна, стисна го нервно с две ръце и го вдигна напред. Беше по-тежък, отколкото изглеждаше. Много по-тежък от Игла. Плешивият тракна със зъби.

– Не се държи така, момче. Това не ти е големият меч, за който трябва и двете ръце, за да го размахаш. Хвани го с една ръка.

– Много е тежък – каза Аря.

– Тежък е колкото трябва, за да укрепнеш, и за баланс. Отвътре е кух и е пълен с олово. Значи се разбрахме, държиш го само с едната ръка.

Аря пусна дясната си ръка и отри изпотената си длан в панталоните. Стисна меча с лявата ръка. Той, изглежда, одобри това.

– С лявата е по-добре. Всичко е обратно и ще обърка противниците ти. Но стоиш лошо. Извърни си тялото настрана, точно така. Кльоцаво си като острие на копие, знаеш ли. Но и това не е лошо, като мишена си по-труден за улучване. А сега да видим как го държиш. Той пристъпи и огледа ръката ѝ, разтвори пръстите ѝ и ги нагласи. Да, ето така. И не стискай много силно, не така, хватката трябва да бъде ловка, нежна.

– А ако го изгърва? – каза Аря.

– Стоманата трябва да стане част от ръката ти – каза плешивият мъж. – Можеш ли да изгървеш част от ръката си? Не можеш. Девет години Сирио Форел беше първият меч на Морския господар на Браавос, разбира ги тези неща. Слушай го, момче. – За трети път я нарече момче.

– Аз съм момиче – възрази Аря.

– Момче, момиче – каза Сирио Форел. – Сега ти си меч и нищо друго. – Отново тракна със зъби. – Точно така. Така се държи. Не държиш бойна секира, а държиш...

– ...игла – довърши разпалено вместо него Аря.

– Точно така. Сега ще потанцуваме. И запомни, дете. Това, което

учим, не ти е железният танц на западниците, рицарският танц, със сеча и мушкането, о, не. Това е танцът на убиеца наемник, водния танц – гъвкав и внезапен. Всички хора са направени от вода, знаеш ли? Щом ги посечеш, водата се излива от тях и те умират. – Той отстъпи и надигна дървения си меч. – Сега ще се опиташ да ме удариш.

Аря се опита да го удари. Опитваше се цели четири часа, докато всички мускули по тялото не я заболяха, а Сирио Форел ѝ тракаше със зъби и ѝ казваше какво да прави. На другия ден вече започнаха сериозно.

ДЕНЕРИС

– Дотракското море – каза Джора Мормон, дръпна юздите и спря до нея на билото.

Под тях се простираше огромна пуста равнина – невъобразимо плоско пространство, стигащо до далечния хоризонт и отвъд него. Наистина беше море, помисли Дани. Оттук нататък нямаше никакви хълмове, никакви планини, никакви гори, нито градове, нито пътища. Само безкрайна степ с високите остри треви, полюшващи се като вълни под порива на вятъра.

– Толкова е зелено... – промълви тя.

– Тук и сега – съгласи се сир Джора. – Трябва да го видите, когато разцъфти. Тъмночервени цветя от хоризонт до хоризонт, като море от кръв. Дойде ли сезонът на сушата, светът придобива цвят на стар бронз. А това е само храна, дете. Стотици видове трева има нататък, жълти като лимон треви и тъмни като индиго, сини треви, оранжеви треви и треви с всички цветове на дъгата. Долу в Сенчестите земи, отатък Асшай, казват, че имало океани от призрачна трева – по-висока от човек на конски гръб и с бели като млечна трева стръкове. Тя убива всяка друга трева и свети в тъмното с духовете на прокълнатите. Дотраките твърдят, че някой ден призрачната трева ще покрие целия свят и тогава всичият живот ще свърши. Дани потръпна и каза:

– Не искам да говорим за това. Толкова е красиво тук. Не искам да мисля как всичко умира.

– Както желаете, халееси – отвърна почтително сир Джора.

Тя чу гласове и се обърна. Двамата с Мормон се бяха отдалечили от свитата ѝ и сега останалите се изкачваха по склона зад тях. Прислужницата ѝ Ирри и младите стрелци от нейния хас бяха пъргави като кентаври, но Визерис още се мъчеше с късите стремени и плоското седло. Тук брат ѝ се чувстваше окаяно. Магистър Илирио го убеждаваше да изчака в Пентос, предложил му бе гостоприемно имението си, но Визерис и дума не даваше да става. Държеше да бъде с Дрого, докато не му се изплати дългът, докато не си получи обещаната му корона.

– И само да се опита да ме измами, горчиво ще съжалява, че е събудил дракона! – кълнеше се Визерис, сложил ръка на заетия си меч. При тези негови думи Илирио само примигна и му пожела успех.

В момента Дани изобщо не искаше да слуша оплакванията на брат

си. Денят беше великолепен. Небето бе тъмносино, а високо над главите им кръжеше ловен сокол. Тревното море се люшкаше и въздишаше при всеки порив на вятъра, въздухът топлеше лицето ѝ и душата на Дани бе потънала в пълен покой. Нямаше да позволи на Визерис да го наруши.

– Изчакайте ги – каза Дани на сир Джора. – Кажете на всички да останат тук. Кажете им, че аз съм заповядала.

Рицарят се усмихна. Сир Джора не беше красавец. Вратът и раменете му бяха като на бик, а грубата му черна коса и брада бяха толкова гъсти, че от лицето не се виждаше почти нищо. Но въпреки това усмивките му успокояваха Дани.

– Учете се да се изразявате като кралица, Денерис.

– Не кралица – отвърна Дани. – Халееси. – Смуши коня си и препушна сама надолу.

Склонът беше стръмен и каменист, но Дани подкара без страх и радостта, смесена с риска, бе като песен за душата ѝ. През целия ѝ живот Визерис беше повтарял, че е принцеса, но едва след като облече сребърните си брачни одежди, Денерис Таргариен наистина се почувства такава.

Отначало не потръгна леко. Халазар бяха вдигнали стана си на заранта след венчавката ѝ и поеха към Вее Дотрак, а на третия ден Дани си помисли, че ще умре. От твърдото плоско седло задникът ѝ се покри с мехури, грозни и кървави. Бедрата ѝ бяха ожулени, ръцете ѝ се покриха с мазоли от стискането на юздите, мускулите на краката и гърба толкова я боляха, че едва можеше да седи. Щом паднеше здрач, слугините трябваше да ѝ помагат, за да се смъкне от коня.

Дори ношите не ѝ носеха утеха. Докато язدهа през деня, хал Дрого я пренебрегваше напълно, както я беше пренебрегнал на сватбения пир, а вечерите си прекарваше в пиене със своите воители и кръвни ездачи, в залагания в надбягвания със скъпите си коне и гледане на танцуващи жени и умиращи мъже. В тази част от живота му за Дани нямаше място. Оставяха я да вечеря сама или със сир Джора и брат ѝ, след което тя се прибираще в шатрата и плачеше, докато заспи. Но всяка нощ малко преди изгрев слънце Дрого идваше в шатрата ѝ, събуждаше я в тъмното и я яхваше безмилостно, както яхаше жребеца си. Винаги я обладаваше отзад, по обичая на дотраките, за което Дани му беше благодарна. Така нейният господар съпруг не можеше да види сълзите по лицето ѝ и тя можеше да заглуши виковете на болка с възглавницата. Щом свършеше, той захъркваше, а Дани лягаше до него с изранено и натъртено тяло и не

можеше да заспи.

Дните си течаха един по един, нощите също, докато Дани не разбра че не може да издържи повече. Една нощ реши, че по-скоро ще сложи край на живота си, вместо да търпи повече...

И все пак когато заспа в онази нощ, тя отново сънува дракона. Този път Визерис го нямаше. Бяха само тя и драконът. Люспите му бяха черни като нощ, мокри и лепкави от кръв. Нейната кръв, осъзна Дани. Очите му бяха като езера от разтопена магма, а когато отвори устата си, пламъкът изригна нажежен и катраненочерен. Тя чу песента му. Разтвори ръце пред огъня и го обгърна, остави се да я погълне цялата, да я пречисти, да я заличи и закали. Усети как плътта ѝ се стапя, почернява и се разпада като нажежен въглен, усети как кръвта ѝ кипва и се превръща в пара, но болка нямаше. Почувства се силна, нова и яростна.

А на другия ден, колкото и да беше странно, не я болеше толкова. Все едно че боговете я бяха чули и пожалили. Дори слугините ѝ забелязаха промяната.

– Халееси? – каза Джикуи. – Какво има? Зле ли ви е?

– Беше – отговори тя, застанала над драконовите яйца, които Илирио ѝ поднесе на сватбата. Докосна едното, най-голямото от трите – и ръката ѝ леко погали черупката. „Черно и пурпур – помисли тя, като дракона в съня ми.“ Камъкът ѝ се стори странно топъл под пръстите... или все още сънуваше?

Дръпна уплашено ръката си.

От този час с всеки ден ѝ ставаше все по-леко. Краката ѝ ставаха по-силни, мазолите повехнаха и дланите ѝ загрубяха, меките ѝ бедра се втвърдиха, корави като конска кожа.

Хал беше заповядал слугинята ѝ Ирри да я учи на езда по дотракския обичай, но истинският ѝ учител се оказа „среброто“. Кобилата сякаш усещаше настроението ѝ, все едно че ги водеше един ум. С всеки изминал ден Дани се чувстваше все по-уверено на седлото. Дотраките бяха корав народ и за тях не беше обичайно да дават имена на животните си, затова Дани мислеше за кобилата само като за „сребро“. Нищо в живота си не бе обичала толкова.

Когато язденето престана да бъде толкова мъчително, Дани започна да забелязва хубостите на земята наоколо. Яздеше в челото на халазар с Дрого и неговите кръвни ездачи, поради което заварваше всяка нова земя свежа и недокосната. Зад тях огромната орда брулеше земята и каляше реките, вдигаше прахоляк до небесата, но полята пред тях винаги бяха зелени и ярки.

Прекосяха хълмистите низини на Норвос, покрай терасираните градини и малките селца, където местните хорица ги гледаха с тревога от белите варосани огради. Прехвърлиха спокойните води на три широки реки, вдигнаха стан край някакъв висок син водопад, преминаха през изпадащите руини на огромен мъртъв град, в който разправяха, че духовете стенели сред почернелите от сажди мраморни колони. После се понесоха надолу по пътищата на Валирианите отпреди хиляда години, прави като дотракска стрела. Половин луна яздиha през леса на Кохор, където листата правеха златен покров над главите им, а дървесните стволове бяха широки колкото градски порти. Грамадни лосове се въдеха в тази гора, петнисти тигри и лемури със сребърна козина и огромни пурпурни очи, но всички се разбягваха пред приближаващия се халазар и Дани не можа да зърне нито един от тях.

Дотогава болките ѝ се бяха превърнали в отдавнашен спомен. Все още я наболяваше след дългата дневна езда, но сега тази болка като че ли ѝ носеше особена сладост и тя всяка сутрин с охота се мяташе на седлото, нетърпелива да узнае какви чудеса я очакват в земите напред. Започна да изпитва удоволствие дори в нощите и макар да стенеше, когато Дрого я обладаеше, този стон не винаги беше от болка.

В подножието на хълма тревите се издигнаха около нея високи и сочни. Дани продължи по-бавно, навлезе в равнината и се изгуби сама сред благословената зеленина. Сред халазар никога не оставаше сама. Хал Дрого идваше при нея едва след като залезеше слънцето, но слугините ѝ я хранеха, къпеха я и спяха пред входа на шатрата ѝ, кръвните ездачи на Дрого и мъжете на нейния хас никога не я оставяха без дружина, а брат ѝ я следваше като нежелана сянка ден и нощ. Дани и сега чуваше пискливия му глас горе на билото, как врещеше ядосано на сир Джора. И тя продължи да потъва навътре, все по-дълбоко в морето на Дотрак.

Зеленината я погълна. Въздухът бе наситен с мирис на земя и треви, смесен с миризмата на конска плът, потта на самата Дани и благовоенията на косата ѝ. Миризми на дотраките. Сякаш бяха станали част от нея. Дани вдишваше всичко това и се смееше. Испита внезапен порив да докосне земята под себе си, да зарови пръстите на краката си в тлъстата черна почва. Смъкна се от седлото, остави сивата кобила да пасе и свали високите си ботуши.

Визерис връхлетя неочаквано като лятна буря. Дръпна юздите толкова рязко, че конят му се изправи на задните си крака.

– Как смееш! – изрева ѝ той. – Как смееш да заповядваш на мен! На

мен? – Скочи от седлото и залитна. Лицето му пламна. Хвана я и я разтърси. – Ти забрави ли коя си? Виж се. Виж се!

Дани нямаше нужда да се гледа. Беше боса, с намазана коса, носеше дотракски кожен костюм за езда и шарен елек, подарен ѝ като брачен дар. Изглеждаше така, сякаш мястото ѝ беше точно тук. Визерис беше целият плувнал в пот, с градски коприни и плетена ризница отгоре. Той продължаваше да ѝ крещи.

– Ти не заповядваш на дракона. Разбра ли? Аз съм господарят на Седемте кралства, няма да слушам заповеди от някаква курва на един коневладелец, чу ли? – Ръката му се пхна под елека ѝ и пръстите му се впиха болезнено в гърдата ѝ. – Чу ли?

Дани го блъсна силно.

Визерис я зяпна с разширените си от неверие люлякови очи. Никога не му се беше противопоставяла. Никога не се беше бранила. Гняв съгърчи лицето му. Сега щеше да я удари лошо, и тя го знаеше.

Храсс.

Бичът изплющя като мълния. Намотката му стисна гърлото на Визерис и рязко го дръпна назад. Той се просна в тревата зашеметен и задавен. Дотракските конници около него задюдюкаха, докато той се мъчеше да се изправи. Този с камшика, младият Джого, изрева някакъв въпрос. Дани не разбра думите, но скоро Ирри се озова до нея, а след нея – сир Джора и останалите от нейния хас.

– Джого пита дали го искате мъртъв, халееси – каза Ирри.

– Не – отвърна Дани. – Не.

Джого я разбра. Един от останалите изджавка нещо и дотраките се разсмяха. Ирри ѝ каза:

– Куаро смята, че трябва да му отрежете едното ухо, за да се научи на почит.

Брат ѝ стоеше на колене, заровил пръсти под кожените намотки, хриптеше нечленоразделно и се мъчеше да си поеме дъх. Бичът беше стегнал здраво гръкляна му.

– Кажи им, че не искам да пострада – каза Дани.

Ирри повтори думите ѝ на дотракски. Джого дръпна бича и превъртя Визерис като кукла на конци. Той отново се просна, вече освободен от прегръдката на кожата и под брадичката му, където бичът се беше връзал дълбоко, бликна струйка алена кръв.

– Предупредих го какво може да стане, милейди – каза сир Джора Мормон. – Казах му да остане горе на билото, както заповядахте.

– Знаем, че си го предупредил – отвърна Дани, без да откъсва очи от

Визерис.

Той лежеше на земята, мъчеше си да си поеме дъх и хленчеше. Жалко същество. Както винаги. Защо не бе го забелязала досега? На мястото на доскорошния ѝ страх в сърцето ѝ беше пусто.

– Вземи му коня – заповяда Дани на сир Джора. Визерис я зяпна. Не можеше да повярва на ушите си, а и самата Дани не можеше съвсем да повярва на думите си. И все пак думите излязоха сами от устата ѝ. – Нека брат ми се върне обратно сам след нас при халазар. – При дотраките мъжът, който не язди на кон, изобщо не го смятаха за мъж – по-долен от най-долните, без чест и гордост. – Нека всички го видят така.

– Не! – изрева Визерис. Обърна се към сир Джора и го замоли на общата реч, с думи, които конниците не можеха да разберат. – Удари я, Мормон. Посечи я. Твоят крал ти заповядва. Избий тия дотракски псета и ѝ покажи.

Рицарят изгнаник запремества поглед от Дани към брат ѝ. Тя – бо-сонога, с кал между пръстите и мазна коса, той – целият в коприна и стомана. Дани прочете решението в очите му.

– Ще върви пеш, халееси – каза той. И хвана юздите на коня на брат ѝ, а тя се метна на среброто си.

Визерис го зяпна и седна в пръстта. Замълча си, но не помръдна и очите му бяха пълни с отрова. Скоро го изгубиха сред високата трева. Когато престанаха да го виждат зад тях, Дани се уплаши.

– Ще намери ли пътя? – попита тя сир Джора.

– Дори слепец като брат ви би трябвало да може да проследи дирята ни.

– Той е горд. Сигурно ще го е срам да се върне така.

Джора се засмя.

– Къде ще отиде? Ако той не намери халазар, халазар със сигурност ще го намери. Трудно е да се удави човек в морето на дотраките, дете.

Дани схвана истината в думите му. Халазар беше като град, тръгнал в поход, но не се придвижваше слепешком. Съгледвачи непрекъснато обикаляха далече пред главната колона, за да следят за дивеч, за плячка или неприятел, а страничните отряди пазеха фланговете. Нищо не можеше да им убегне тук, в тази земя – мястото, откъдето бяха дошли. Тези равнини бяха част от тях... и вече от нея.

– Аз го уязвих – промълви тя с почуда. Сега, след като беше свършило, ѝ заприлича на странен сън. – Сир Джора, мислите ли... той ще е толкова разгневен като се върне... – Потръпна. – Аз събудих дракона, нали?

Сир Джора изсумтя.

– Можеш ли да събудиш мъртвия, момиче? Брат ти Регар беше последният дракон и той умря при Тризъбеца. Визерис е нещо по-нищожно и от сянката на змия.

Резките му думи я стъписаха. Сякаш всичките неща, в които винаги беше вярвала, изведнъж се оказаха под въпрос.

– Вие... вие му заклехте меча си...

– Вярно е, момичето ми – каза сир Джора. – Но ако брат ти е сянката на една змия, какво остава за слугите му? – добави той горчиво.

– Той все пак е истинският крал. Той е...

Джора дръпна юздите, на коня си и я изгледа.

– Я да си кажем истината в очите. Ти би ли искала да видиш Визерис седнал на трон?

Дани се замисли.

– Той няма да е много добър крал, нали?

– Имало е и по-лоши... но не много. – Рицарят смуши коня си и отново пое напред.

Дани го настигна.

– Все пак – каза тя – простите хора го очакват. Магистър Илирио казва, че шиели драконови знамена и се молели Визерис да се върне през Тясното море и да ги освободи от гнета.

– Простите хора се молят за дъжд, да са здрави децата им и лятото никога да не свършва – каза ѝ сир Джора. – Тях не ги интересува дали знатните играят своята игра на тронове, стига да ги оставят на мира. – Сви рамене. – И никога не ги е интересувало.

Дани продължи да язди известно време мълчаливо до него, мъчейки се да разгадае думите му. Мисълта, че хората може толкова малко да се интересуват дали над тях властва законен крал или узурпатор, противоречеше на всичко, което ѝ беше казвал Визерис. Но колкото повече се замисляше над думите на Джора, толкова повече истината кънтеше в тях.

– А вие за какво се молите, сир Джора? – попита го тя.

– За дома – каза той със стегнат от тъга глас.

– И аз се моля за дома – каза тя.

Сир Джора се засмя.

– Тогава се огледайте наоколо, халееси.

Но Дани не видя около себе си полята. А видя Кралски чертог и Червената цитадела, издигната от Егон Завоевателя. Беше родена на Драконов камък. В ума ѝ те блестяха с хиляди светлини и огън

пламтеше във всеки прозорец. В ума ѝ всички врати грееха червени.

– Моят брат никога няма да си върне Седемте кралства – каза Дани.

Осъзна, че го знае отдавна. Само дето не си беше позволявала да изрече думите, дори шепнешком, но сега ги каза така, че да ги чуе Джора Мормон и целият свят.

Сир Джора я изгледа изпитателно.

– Така смятате вие.

– Той не би могъл да предвожда армия, дори моят господар съпруг да му я даде – каза Дани. – Той няма пари, а единственият рицар, който го следва, го нарича по-долен от змия. Дотраките се надсмяват над слабостта му. Той никога няма да ни върне у дома.

– Умно дете – усмихна се рицарят.

– Не съм дете – отвърна му тя с ярост. Петите ѝ се впиха в хълбоците на кобилата и подкараха среброто в галоп. И тя запрепуска все по-бързо и по-бързо, оставяйки Джора, Ирри и останалите далеч зад себе си, с топлия вятър в косата и гаснещото червено слънце в лицето. Когато наближи халазар, вече се стъмваше, а Дани знаеше какво трябва да направи.

Робите бяха издигнали шатрата на брега на едно езерце, подхранвано от близкия извор. Тя дочу груби гласове от тревния палат горе на хълма. Скоро щеше да настъпи смях, когато мъжете от нейния хас разкажеха случилото се днес в степта. Докато Визерис се върнеше накуцвайки при тях, всеки мъж, жена и дете в стана щеше да знае, че той е пешак. Не съществуваха тайни сред халазар.

Дани предаде среброто на робите и влезе в шатрата си. Под копринения саван беше прохладно и сумрачно. Докато спускаше платнището на входа зад себе си, Дани видя как пръст пушливо червена светлина се протегна и докосна драконовите яйца в другия край на шатрата. За миг пред очите ѝ затанцуваха хиляди капчици ален пламък. Тя примигна и те изчезнаха.

„Камък“, каза си тя. „Те са само камък, дори Илирио го каза, всички дракони са мъртви.“ Постави дланта си върху черното яйце и пръстите ѝ леко се разтвориха над извивката на черупката. Камъкът беше топъл. Почти горещ.

– Слънцето – прошепна Дани. – Слънцето ги е стоплило по пътя.

Заповяда на слугините си да ѝ приготвят баня. Дорей запали огън пред палатката, а Ирри и Джикуи довлякоха голямата медна вана – друг брачен дар – от впряговете и донесоха вода от езерото. Когато от ваната се вдигна пара, Ирри ѝ помогна да влезе и се качи след нея да изтърка

гърба ѝ и да измие прахта от косата ѝ. Кожата на Дани се сгорещи и порозовя, когато излезе от водата. Джикуи намаза тялото ѝ с масло, Ирри я напръска с ароматни цветове и канела, а Дорейя среса косата ѝ, докато не блесна като предено сребро. И през цялото това време Дани не откъсваше очи от драконовите яйца.

– Донесете мангала – поръча тя, след като я оставиха чиста и ухаеща. – Искам огън.

– Халееси, толкова е топло – каза Джикуи.

– Направете каквото ви казах. Мангала.

След като въглените се разгоряха, Дани отпрати слугините си и им каза, че не желае да я безпокоят. „Това е лудост“, каза си тя. „Само ще се напука и ще изгори, а е толкова красиво. Визерис ще ме нарече глупачка, ако го разваля.“ И все пак, и все пак...

Повдигна много нежно черно-пурпурното яйце от раклата и го отнесе с две ръце до огъня. Постави го сред горящите въглени и седна с кръстосани крака на килимчето си да погледа. Черните люспи сякаш засияха, попивайки топлината. След малко размисъл взе и другите две яйца и постави и тях в мангала.

Гледа ги, докато въглените не се разсипаха на пепел. Нагоре и навън през димния отвор се понесоха искри. Топлината се разлюля на вълни около драконовите яйца. И това бе всичко.

„Твоят брат Регар беше последният дракон“, бе ѝ казал сир Джора. Дани се вгледа с тъга в трите яйца. Какво беше очаквала? Преди хиляди години са били живи, но сега бяха само красиви скални отломъци. Не можеха да родят дракон. Драконът е въздух и огън. Жива плът, а не мъртъв камък.

Вечерята ѝ беше скромна – плодове и сирене, препечен хляб и кана подсладено с мед вино.

– Дорейя, остана да хапнеш с мен – заповяда Дани, след като отпрати останалите слугини. Джикуи и Ирри бяха дотракски момичета на нейната възраст, взети за робини, след като Дрого бе унищожил халазара на баща им. Разбираха само от дотракски порядки. Дорейя беше по-голяма, почти на двадесет. Магистър Илирио я беше намерил в един дом за мъжки удоволствия в Лис. Косата ѝ беше с меден цвят, а очите – като лятно небе. Тя сведе тези очи, след като двете останаха сами.

– Голяма чест ми оказвате, халееси – каза тя, но не беше чест, а само дълг. Двете поседяха заедно и си поговориха дълго след като луната се издигна.

Същата нощ, когато хал Дрого дойде, Дани го чакаше. Той остана

на входа на шатрата ѝ и я загледа изненадано. Тя бавно се надигна, разтвори копринената си нощна роба и я пусна да се смъкне на земята.

– Тази нощ трябва излезем навън, господарю мой – каза му тя. Защото дотраките вярваха, че важните неща в живота на човек трябва да стават под открито небе.

Хал Дрого тръгна след нея под лунната светлина и звънчетата в косите му тихо запяха. На няколко крачки от шатрата ѝ имаше постеля от мека трева и там Дани го придърпа долу. Когато той се опита да я обърне, тя сложи ръка на гърдите му.

– Не. Тази нощ ще те гледам в лицето.

Нямаше интимност в сърцето на халазар. Дани усети очите по себе си, докато го събличаше, чу тихия шепот наоколо, докато правеше нещо, на които я бе научила Дорея. За нея не беше нищо. Нима не беше халееси? Важни бяха само очите му и когато тя го възседна, видя в тях нещо, което не беше съзирала никога досега. Яхна го с много повече жар, отколкото бе яхала среброто, и когато дойде мигът на насладата му, хал Дрого извика името ѝ.

Вече бяха прехвърлили морето на Дотрак, когато Джикуи погали с пръсти меката издутината на корема на Дани и каза:

– Халееси, вие носите дете.

– Зная.

Беше точно на четиринадесетия ѝ рожден ден.

БРАН

Рикон тичаше с вълците по двора.

Бран гледаше от стола си до прозореца. Накъдето и да тръгнеше момчето, Сив вятър го изпреварваше, скачаше пред него да му отреже пътя и щом го видеше Рикон, писваше от възторг и кривваше в друга посока. Рошльо тичаше по петите му, въртеше се и се зъбеше, ако другите вълци се опитаха до го доближат. Козината му бе потъмняла до черно, а очите му бяха като зелени пламъци. Лято на Бран идваше последен. Той беше сребрист, с очи като жълто злато, които виждаха всичко. По-малък от Сив вятър и по-предпазлив. Бран смяташе, че е най-умният от котилото. Чу и несдържания смях на брат си, когато Рикон изтопурка по спечената пръст с малките си, още почти бебешки крачета.

Очите го засмъдяха. Дося му се да е долу, да се смее и да тича. Ядосан от тази мисъл, Бран изтри сълзите с опакото на ръката си преди да са потекли. Осмият му рожден ден беше дошъл и отминал. Беше вече почти голям мъж. Твърде голям, за да плаче.

– Чиста лъжа – каза той горчиво, спомнил си враната от съня. Не мога да летя. Не мога дори да бягам.

– Всички врани са лъжци – съгласи се баба Нан от креслото, в което плетеше. – Знаем една приказка за врана.

– Не искам повече приказки – сопна се Бран. Някога бе обичал баба Нан с нейните приказки. Преди. Но сега беше друго. Сега я оставяха по цял ден с него, за да го наглежда, да му чисти и уж да не се чувства сам, но се получаваше още по-лошо. – Мразя глупавите ти приказки.

Старицата се усмихна беззъбо.

– Моите приказки? Не, мой малък лорде. Не са мои те. Приказките просто са си, преди мен и след мен, и преди теб също.

Грозна бабичка! Изгърбена и сбръчкана, почти сляпа и толкова слаба, че не можеше да се качи по стъпалата, само с няколко рехави косъма бяла коса, покриващи розовия ѝ череп. Всъщност никой не знаеше на колко години е точно, но баща му беше казал, че я наричали баба Нан още когато той бил момче. Със сигурност беше най-старата личност в Зимен хребет и навярно най-старата в Седемте кралства. Нан бе дошла в замъка като дойка на някой си Брандън Старк, чиято майка умряла при раждането му. Беше май по-големият брат на лорд Рикард, дядото на

Бран, или може би по-малкият, или пък баща на лорд Рикард. Понякога баба Нан го разказваше по един начин, друг път – по друг. Във всичките ѝ версии момченцето умираше тригодишно от лятна треска, но самата баба Нан оставаше в замъка с децата си. Изгубила бе двамата си сина във войната, когато крал Робърт спечелил трона, а внукът ѝ бе убит по стените на Пайк при бунта на Бейлон Грейджой. Дъщерите ѝ отдавна се бяха изпоженили, преместили отгук и измрели. Всичко, което бе останало от кръвта ѝ, беше Ходор, простодушният великан, който работеше в конюшната, но баба Нан ей така си живееше, плетеше си плетките и си разказваше историите и приказките.

– Не ме интересува чии са приказките – каза ѝ Бран. – Мразя ги.

Не искаше да слуша приказки и не искаше да вижда баба Нан. Искеше си мама и татко. Искеше му се да слезе и да затича, а Лято да подскача до него. Искеше да се покатери на кулата и да даде зърно на враните. Искеше отново да яхне понито си и да тръгне нанякъде с братята си. Искеше пак всичко да си бъде както преди.

– Знаем една история за момче, което мразело приказките – каза баба Нан с тъпата си бръчкава усмивка, а иглите ѝ не спираха да се движат, щрак, щрак, щрак, и на Бран още малко му оставаше да си запуши ушите и да запищи.

Знаеше, че никога вече няма да бъде както преди. Враната го бе подлгала да полети, но когато се събуди, беше сакат и светът се бе променил. Всички го бяха оставили – баща му, майка му, сестрите му и дори незаконнороденият му брат Джон. Татко му бе обещал, че ще язди на истински кон до Кралски чертог, но бяха заминали без него. Майстер Лувин беше пратил птица до лорд Едард с писмо, друга до майка му и трета – до Джон на Вала, но отговор нямаше.

– Понякога птиците се губят, дете – беше му обяснил майстерът. – Отгук до Кралски чертог има много мили и много ястреби, писмото може да не е стигнало до тях.

Но Бран имаше чувството, че всички са измрели, докато е спал... или навярно самият той беше умрял, а те го бяха забравили. Джори, сир Родрик и Вайон Пули също бяха заминали, както и Хълън, Харви, Том Дебелака и една четвърт от стражата.

Само Роб и малкият Рикон все още бяха тук, а Роб се беше променил. Сега той беше Роб Владетеля или поне се мъчеше да прилича на такъв. Носеше истински меч и никога не се усмихваше. По цял ден прекарваше в упражнения с меча на двора и долу кънтеше от ека на стоманата, а Бран гледаше самотен от прозореца си. Нощем се затваряше с

майстер Лувин да си говорят или да преглеждат книгите със сметките. Понякога заминаваше с Халис Молън да наобиколят далечните укрепления и го нямаше по няколко дни. Когато се забавеше за повече от ден, Рикон започваше да реве и да пита Бран дали Роб ще се върне. Но дори когато си беше у дома в Зимен хребет, Роб Владетеля като че ли намираще повече време за Халис Молън и Теон Грейджой, отколкото за братята си.

– Мога да ти разкажа историята за Брандън Строителя – каза баба Нан. – Винаги ти е била любимата.

Преди хиляди и хиляди години Брандън Строителя бе издигнал Зимен хребет, а според някои – и самия Вал. Бран знаеше историята, но изобщо не му беше любимата. Сигурно някой друг Брандън я беше харесвал. Понякога Нан му говореше така, сякаш той беше нейният Брандън, бебето, което бе гледала през всичките тези години, и понякога го бъркаше с чичо му Брандън, убит от Лудия крал още преди Бран да се роди. Беше живяла толкова дълго, каза веднъж майка му, че всички Брандън Старк се бяха слели в една личност в главата ѝ.

– Не ми е любимата – каза ѝ той. – Любими са ми страшните.

Отвън се разнесе врява и той се обърна към прозореца. Рикон тичаше през двора към портите на замъка с вълците подир него, после зави и Бран не можа да види какво става. Удари отчаяно с юмрук в бедрото си и не почувства нищо.

– Ох, мое мило лятно дете – промълви баба Нан, – какво знаеш ти за страха? Страхът е за зимата, малки ми господарю, когато снегът се натрупа сто стъпки дълбок и леденият вятър запищи от север. Страхът е за Дългата нощ, когато слънцето скрие лицето си, понякога с години, а малките дечица се раждат, живеят и умират все в тъмнина, вълчищата измършавяват и прегладняват, а белите бродници тръгват из горите.

– Искаш да кажеш Другите – прекъсна я раздражено Бран.

– Другите – съгласи се баба Нан. – Преди хиляди и хиляди години паднала зима, по-студена, сурова и безкрайна, отколкото помнели хората. Настъпила нощ, която продължила цяло поколение, и рицарите треперели и умирали в замъците си също като свинарите в колибите си. Жените избивали децата си, за да не гледат как умират от глад, и плачели, а сълзите замръзвали по бузите им. – Гласът и иглите в ръцете ѝ спряха и тя хвърли поглед към Бран с бледите си помътнели очи и го попита: – Тъй, дете. Такава ли история обичаш?

– Е – каза с неохота Бран, – да, но...

Баба Нан кимна.

– Та в онзи мрак за пръв път дошли Другите – заговори тя пак и иглите ѝ продължиха – щрак, щрак, щрак. – Били студени същества, мъртви, мразели желязото, огъня и допира на слънцето, и всяко същество с топла кръв в жилите си. Изсипали се те над твърдини, градове и кралства, помитали по пътя си герои и войски безчет, яхнали белите си мъртви коне и повели пълчища от мъртъвци. Всичките мечове на хората не могли да удържат настъплението им и нямало у тях милост дори за девици и невръстни дечица. Гонели девиците през замръзналите лесове и хранели мъртвите си слуги с плътта на човешки деца.

Гласът ѝ спадна почти до шепот и Бран усети, че се е привел напред да слуша.

– Това, значи, било по времето преди да дойдат андалите и много преди жените да побягнат през Тясното море от градовете на Ройн, а стоте кралства в онези времена били кралствата на Първите хора, които отнели тези земи от горските чеда. Но все още тук-там сред гъстите гори чедата продължавали да живеят в своите градове и кухни хълмове, а лицата в дърветата стояли на стража. Тъй че когато студ и смърт покрили земята, последният герой решил да издири чедата с надеждата, че древното им вълшебство може да върне отново всичко, което армиите на хората изгубили. Отправил се той към мъртвите земи с един меч, един кон, едно куче и дузина другари. С години търсил и търсил, докато не се отчаял, че никога няма да намери горските чеда в тайните им градища. Един по един приятелите му измрели, също и конят му, и накрая дори кучето му, а мечът му така замръзнал, че се прекършил, когато опитал да го използва. А Другите надушили горещата му кръв и тръгна-ли безшумно по дирите му, пуснали по него глутници бели паяци, големи като хрътки, и...

Вратата се отвори с трясък и сърцето на Бран подскочи до гърлото от внезапен страх, но се оказа само майстер Лувин с Ходор, щръкнал на прага зад него.

– Ходор! – обяви конярчето, както си му беше навик, и се ухили широко на всички.

Майстер Лувин не се усмихна.

– Имаме гости – обяви той, – и присъствието ти е наложително, Бран.

– Тъкмо слушам една история – оплака се Бран.

– Историите могат да чакат, малки ми лорде, и когато се върнеш, те ще са си тук – каза баба Нан. – Гостите не са толкова търпеливи, а понякога и те носят много интересни истории.

– Кой е? – обърна се Бран към майстер Лувин.

– Тирион Ланистър и няколко души от Нощния страж, с вест от твоя брат Джон. Роб в момента ги посреща. Ходор, ще помогнеш ли на Бран до залата?

– Ходор! – съгласи се с радост Ходор и се сниши да вкара огромната си рунтава глава под вратата.

Ходор беше висок близо седем стъпки. Направо не беше за вярване, че носи кръвта на баба Нан. Бран се зачуди дали когато остарее и той ще се свие и сбръчка като прабаба си. Не му се струваше възможно, дори Ходор да доживееше до хиляда години.

Ходор надигна Бран като бала сено и го стуши до масивната си гръд. Намирисваше малко на коне, но миризмата не беше неприятна. Ръцете му бяха мускулести и космати.

– Ходор – заяви той отново.

Теон Грейджой веднъж бе подхвърлил, че Ходор може и да не знае много, но името си поне знае със сигурност. Баба Нан се разкудкудяка като кокошка, когато Бран ѝ го каза, и сподели, че истинското име на Ходор било Уолдър. Никой не знаеше откъде бе дошло това „Ходор“, но откакто бе започнал да го казва, всички го наричаха така. Беше единствената му дума.

Оставиха баба Нан в стаята на кулата с иглите и спомените ѝ. Ходор си затананика нещо неразбрано и понесе леко Бран надолу по стълбите и после през тунела, а майстер Лувин забърза след тях да не изостане от дългите крачки на конячето.

Роб седеше във високото кресло на баща си, в плетена ризница върху шавена кожа и със строгото лице на Роб Владетеля. Зад него стояха прави Теон Грейджой и Халис Молън. Покрай сивите стени под високите тесни прозорци се бяха строили десетина души от гвардията на замъка. В средата на залата стоеше джуджето със слугите си и четирима непознати в черното облекло на Нощния страж. Бран усети гнева, надвиснал в залата, още в мига, в който Ходор го внесе през вратата.

– Всеки от Нощния страж е добре дошъл тук в Зимен хребет да ни гостува колкото време пожелае – говореше Роб с гласа на Роб Владетеля. Мечът му лежеше на коленете с оголена стомана, да го види целият свят. Дори Бран знаеше какво означава да се поздрави гост с оголен меч.

– Всеки от Нощния страж – повтори джуджето, – но не и аз, така ли да те разбирам, момче?

Роб стана и посочи с меча към дребосъка.

– Тук аз съм владетелят, докато майка ми и баща ми ги няма,

Ланистър. Не съм ти момче.

– Щом си владетел, редно е да се научиш на малко вежливост – отвърна дребосъкът, без да обръща внимание на върха на меча, насочен в лицето му. – Изглежда, че незаконният ти брат е наследил цялата учтивост на баща ви и за теб не е оставил нищо.

– Джон! – ахна Бран в ръцете на Ходор.

Джуджето се извърна към него и го изгледа.

– Значи истина било, че момчето е живо. Едва повярвах. Вие Старките сте трудни за убиване.

– Вие, Ланистъррови, не е зле да го запомните – каза Роб и сниши меча си. – Ходор, донеси брат ми тук.

– Ходор – отзова се Ходор, затича ухилен и постави Бран във високото кресло на Старките, в което седяха владетелите на Зимен хребет още откакто се назоваваха крале на Севера. Столът беше от студен камък, изгладен от безчетните седали на него мъжки задници. В края на масивните му облегалки се зъбеха главите на две вълчища. Бран ги стисна, след като седна и безполезните му крака провиснаха във въздуха. В огромния стол се чувстваше почти като бебе.

Роб сложи ръка на рамото му.

– Казахте, че имате някаква работа с Бран. Е, ето го и него, Ланистър.

Бран изпита неудобство, щом срещна очите на Тирион Ланистър. Едното беше черно, а другото зелено и двете го гледаха изпитателно в лицето, сякаш го претегляха.

– Казаха ми, че си бил голям катерач, Бран – каза накрая дребосъкът. – Кажи ми, момче, как стана така, че падна в онзи ден?

– Аз никога – настоя Бран. Никога не беше падал, никога, никога.

– Детето не помни нищо за онова падане, нито за катеренето си преди него – кротко каза майстер Лувин.

– Любопитно – промърмори Тирион Ланистър.

– Брат ми не е тук, за да отговаря на въпроси, Ланистър – отсече Роб. – Довършете си работата и си тръгвайте.

– Имам подарък за теб – обърна се джуджето към Бран. – Обичаш ли да яздиш?

Майстер Лувин пристъпи напред.

– Милорд, краката на детето са обездвижени. Не може да седи на кон.

– Глупости – каза Ланистър. – С подходящ кон и подходящо седло дори един сакат може да язди.

Думата проряза сърцето на Бран като нож и той усети, че сълзите бликнаха неканени в очите му.

– Не съм сакат!

– Тогава аз не съм джудже – изкриви устни джуджето. – Баща ми много ще се радва да го чуе. – Грейджой се разсемя.

– Какъв кон и седло предлагате? – попита майстер Лувин.

– Умен кон – отвърна Ланистър. – Момчето не може да използва краката си, за да командва животното, затова конят трябва да се пригоди към ездача, да се научи да се отзовава на юздите и на гласа му. На ваше място бих започнал с младо необяздено конче: старата дресировка не може да се заличи. – Той извади хартиен свитък от колана си. – Дайте това на сарача си. Останалото той ще осигури.

Майстер Лувин взе листа от ръката на джуджето, любопитен като малка сива катерица. Разгъна го и го огледа.

– Аха. Разбирам. Хубаво рисувате, милорд. Да, може и да свърши работа. Трябваше сам да се сетя.

– На мен ми хрумна лесно, майстер. Не е много по-различно от собственото ми седло.

– Наистина ли ще мога да яздя? – попита Бран.

Искаше му се да им повярва, но се боеше. Сигурно беше поредната лъжа. Враната му бе обещала, че ще лети.

– Ще яздиш – каза му джуджето. – И ти обещавам, момче, на гърба на коня ще си висок колкото всеки от тях.

Роб Старк го изгледа подозрително.

– Това да не е някаква клопка, Ланистър? Какъв ти е на теб Бран? Защо ще искаш да му помогнеш?

– Защото брат ви Джон ме помоли. И защото в сърцето си имам нежно кътче за сакати, копелета и пребити нещастници. – Тирион Ланистър сложи ръка на сърцето си и се ухили.

Вратата към двора се отвори широко. В залата нахлу слънчева светлина и Рикон дотича, останал без дъх. Вълчищата бяха с него. Момчето се спря до вратата, но вълците продължиха напред. Очите им се спряха на Ланистър или може би те подушиха нещо в миризмата му. Лято заръмжа пръв. Сив вятър подхвана след него. Запристъпваха към дребния мъж, единият отдясно, другият – отляво.

– Вълците не харесват миризмата ви, Ланистър – отбеляза Теон Грейджой.

– Май е време да си тръгвам – каза припряно Тирион. Отстъпи назад... и Рошльо изскочи от сенките зад него, озъбен. Той се дръпна

колебливо настрани и зъбите на Сив вятър изщракаха, захапаха ръкава му и откъснаха парче от плата.

– Не! – извика Бран от високото кресло, а хората на Ланистър поsegнаха към дръжките на мечовете си. – Лято, тук. Лято, при мен!

Вълчището чу вика, погледна Бран и отново се извърна към Ланистър. След това заотстъпва от дребния мъж и се сви на пода под краката на Бран. Роб беше затаил дъх. Въздъхна облекчено и извика:

– Сив вятър.

Вълчището пристъпи безшумно към него и легна в нозете му. Само Рошльо остана да ръмжи към дребосъка и очите му пареха като зелени пламъци.

– Рикон, извикай го – подвикна Бран на братчето си, Рикон се опомни и изкрещя:

– Тук, Рошльо, тук веднага. – Черният вълк изръмжа още веднъж на Ланистър, обърна се и отиде при Рикон. Момчето го прегърна през врата.

Тирион Ланистър извади от ръкава си кърпа, изтри чело и глухо изтърси:

– Виж ти. Колко интересно.

– Добре ли сте, милорд? – попита един от охраната му – с меч в ръката – и нервно погледна кротналите се вълчища.

– Ръкавът ми е скъсан и гащите ми се подмокриха здравата, но като изключим нараненото ми достойнство, няма ми нищо.

Дори Роб изглеждаше стъписан.

– Вълците... Не знам защо направиха това...

– Несъмнено ме сбъркаха с вечерята си. – Ланистър се поклони вдървено на Бран. – Благодаря все пак, че ги отзовахте, млади ми сир. Гарантирам ви, щяха да ме намерят за доста жилив. Май вече наистина трябва да си тръгвам.

– Един момент, милорд – спря го майстер Лувин, отиде при Роб и двамата си зашепнаха. Бран се опита да чуе какво си говорят, но гласовете им бяха много тихи. Накрая Роб Старк прибра меча си в ножницата.

– Аз... може би се държах малко грубо с вас. Вие проявихте добрина към Бран и, хм... – Роб положи усилие да се овладее. – Можете да разчитате на гостоприемството на Зимен хребет, ако желаете, Ланистър.

– Спести ми фалшивите си любезности, момче. Не ме обичаш и не ме искаш тук. Извън стените ви в зимното градче видях някакъв хан. Ще си намеря там легло и така и двамата ще спим по-спокойно. За

няколко медника може да си наема и някое слугинче да ми стопли завивките. – Той заговори на един от черните братя, с гърбицата и разрошената брада. – Йорен, утре призори тръгвам на юг. Ще ме намерите по пътя, несъмнено. – След което закрачи през залата с недъгавите си крака. Двата му спътници го последваха.

Четиримата от Нощния страж останаха. Роб се обърна към тях, несигурен в себе си.

– Приготвил съм за вас стаи и няма да ви липсва гореща вода да измиете праха от пътя. Надявам се, че ще зачетете трапезата ни тази вечер.

Изрече думите си така непохватно, че дори Бран го забеляза. Личеше, че е наизустена реч, а не идващи от сърцето думи, но черните братя въпреки това му благодариха.

Ходор понесе Бран към леглото му и Лято ги последва по стъпалата на кулата. Баба Нан спеше в креслото си. „Ходор“, каза Ходор, надигна в ръце похъркващата си прабаба и я понесе навън, а Бран остана да лежи замислен. Роб му бе обещал, че може да вечеря с мъжете от Нощния страж в голямата зала.

– Лято – извика момчето. Вълкът скочи и се сгуши на леглото. Бран го прегърна толкова силно, че усети топлия му дъх на лицето си. – Вече ще мога да яздя – прошепна той на приятеля си. – Скоро ще можем да излизаме в горите на лов.

След малко заспа.

В съня си отново се катереше. Издърпваше се нагоре по някаква старинна кула без прозорци, пръстите му се впиваха в процепите между почернелите камъни и стъпалата му драскаха и търсеха опора. Катереше се все по-високо и по-високо, през облаците и нагоре в нощното небе, главата му закръжи и пръстите му започнаха да се изплъзват. Бран изрева и се впи в стръмната стена, за да оцелее. Земята го очакваше на хиляда мили под него, а той не можеше да лети. Не можеше да лети. Изчака, докато сърцето му се успокои, докато задиша отново, и отново започна да се катери. Нямахме друг път освен нагоре. Стори му се, че високо горе, очертани на лунната светлина, се виждат чудноватите глави на капчуците. Ръцете му бяха ожулени и боляха, но не смееше да си даде отдих. Насили се и продължи да се катери по-бързо. Капчуците го гледаха как се изкачва. Очите им грееха червени, като нажежени въглени в мангал. Някога сигурно бяха били лъвове, но сега формите им бяха изкривени и неузнаваеми. Бран дори ги чу как шепнат помежду си с ужасни за ушите му, каменни гласове. Не трябваше да ги слуша, каза си той, не трябваше да ги чуе, докато не ги чуеше, животът му бе вън от опасност.

Но когато капчуците се откъртиха от камъка и запристъпваха към страната на кулата, в която се беше впил Бран, той разбра, че изобщо не е в безопасност.

– Не чух! – проплака той, а те се приближаваха. – Не чух, не чух.

Събуди се задъхан и сам в тъмното, с някаква огромна сянка, надвиснала над него.

– Не чух – изшепна той разтреперан от страх, но тогава сянката каза „Ходор“, запали свещта до леглото му и Бран въздъхна облекчено.

Ходор изтри потта от него с топла влажна кърпа и го облече с ловките си и грижливи ръце. Когато дойде време, го отнесе долу в голямата зала, където край огъня бе нагласена дървена маса. Столът на владетеля в челото на масата стоеше празен, но Роб бе седнал вдясно от него, а Бран поставиха срещу него. Тази вечер се гощаваха с печено прасенце, пай с месо от гълъби и ряпа в топено масло, след което готвачът им бе обещал меденки. Лято похапваше зальци от ръката на Бран, а Сив вятър и Рошльо се боричкаха в ъгъла над един по-голям кокал. Кучетата на Зимен хребет напоследък не пристъпваха в голямата зала. На Бран отначало това му се стори странно, но започна да свиква.

Йорен беше старшият сред черните братя, затова стюардът го постави между Роб и майстер Лувин. Старият миришеше на пот, сякаш не беше се къпал от много време. Ръфаше месото със зъби, чупеше кокалите да изсмуче мозъка им и потръпна, щом се спомена за Джон Сняг.

– Проклятието на сир Алисър – изломоти той и двамата от спътници-те му се разсмяха, без Бран да разбере на какво. Но когато Бран ги попита за чичо им Бенджен, черните братя се смълчаха злокобно.

– Какво има? – попита уплашен Бран.

Йорен отри пръстите си по палтото.

– Лоша новина, млади господа, и жестока отплата за храната и добрината ви, но когато човек попита, трябва да понесе и отговора. Старк изчезна.

Друг от мъжете поясни:

– Стария мечок го прати да издири Веймар Ройс и той много се забави, милорд.

– Твърде много – добави Йорен. – Най-вероятно е мъртъв.

– Чичо ми не е мъртъв – извика високо и гневно Роб Старк. Стана от пейката и сложи ръка на дръжката на меча си. – Чухте ли ме? Моят чичо не е мъртъв! – Гласът му изкънтя между каменните стени и Бран изведнъж много се изплаши.

Старият и миришещ на прокиснало Йорен вдигна равнодушно очи

към Роб.

– Както кажете, милорд.

И пак заръфа месото си. Най-младият от черните братя се размърда неловко.

– Няма човек на Вала, който да познава гората на духовете по-добре от Бенджен Старк. Ще намери той пътя обратно.

– Ами – избоботи Йорен, – може да го намери, а може и да не го намери. Добри мъже са изчезвали в ония лесове и преди, и не са се завръщали.

А Бран мислеше само за разказа на баба Нан за Другите и за онзи последен герой, подгонен из белите лесове от мъртъвци и от паяци, големи колкото хрътки. Уплаши се за миг, но си спомни как свършваше историята.

– Чедата ще му помогнат – обади се той. – Горските чеда.

Теон Грейджой се изкиска, а майстер Лувин отвърна:

– Бран, горските чеда са измрели преди хиляди години и отдавна не съществуват. От тях са останали само лицата по дърветата.

– Тук долу може и да е вярно, майстер – каза Йорен, – но горе отатък Вала знае ли човек? Там горе човек никога не е сигурен кое е живо и кое – умряло.

Същата вечер, след като прибраха блюдата, Роб отнесе сам Бран до леглото му. Сив вятър ги водеше, а Лято вървеше след тях. Брат му беше силен за възрастта си, а Бран беше лек като вързоп дрипи, но стъпалата бяха стръмни и тъмни, и докато стигнат горе, Роб се беше запъхтял.

Той сложи Бран в леглото, зави го и духна свещта, после поседя известно време до него в тъмното. Бран искаше да го заговори, но не се сещаше за какво.

– Ще намерим кон за теб, обещавам ти – прошепна накрая Роб.

– Те ще се върнат ли? – попита Бран.

– Да – каза Роб с такава детска надежда в гласа, че Бран разбра – сега чуваше брат си Роб, а не Роб Владетеля.

– Мама скоро ще си дойде. Може би ще излезем с конете да я срещнем, когато пристигне. Представяш ли си каква изненада ще е за нея да те види на кон? – Макар да бе тъмно, Бран усети усмивката на лицето му. – А след това ще препуснем на север да видим Вала. Няма дори да известим Джон, че идваме, един ден просто ще се появим там, ти и аз. Истинско приключение.

– Приключение – повтори тъжно Бран. И чу хлипа на брат си.

В стаята беше толкова тъмно, че не можеше да види сълзите по лицето на Роб, затова се пресегна и намери ръката му. Пръстите им се сплетоха.

ЕДАРД

– Смъртта на лорд Арин причини голяма скръб на всички нас, милорд – каза Великият майстер Пицел. – Ще бъда безкрайно щастлив да ви разкажа всичко, което мога, за неговата кончина. Моля, седнете. Ще желаете ли нещо за закуска? Малко фурми, например? Имам и чудесни зрели смокини. Боя се, че виното вече не се разбира с храносмилането ми, но мога да ви предложа чаша ледено мляко с мед. Според мен в такава жега е много освежаващо.

Жегата не можеше да се отрече. Копринената туника на Нед беше полепнала на гърдите му. Гъст влажен въздух загръщаше града като вълнено одеяло и около речния бряг цареше хаос, след като градската беднотия бе избягала от горещите си душни бордеи и се блъскаше да си намери място за спане край водата – единственото място, където можеше да се намери свеж полъх.

– Много мило от ваша страна – отвърна Нед и седна.

Пицел вдигна малко сребърно звънче с палеца и показалеца си и леко го разклати. В солария бързо притича младо слугинче.

– Ледено мляко за Ръката на краля и за мен, ако обичаш, мило дете. Добре подсладено. – След като момичето излезе да донесе напитките, Великият майстер сплете пръсти и отпусна ръце на корема си. Тежките клепки така се отпуснаха над очите му, че заприлича на полузаспал. – Тъкмо си мислех за предложението ви да вдигнем пристанищните такси, милорд. Хората на Дорн ще се заоплакват горко, както и тия на Грейджой и Редвин, но имаме ужасна нужда от пари. Склонен съм да ви подкрепя.

– Радвам се да го чуя, майстер, но не ви посетих, за да обсъждаме работата на съвета.

– Не – отвърна Великият майстер Пицел. – Не, разбира се. Простете на стария човек за това малко разсейване, бъдете милостив. Боя се, че човешкият ум е като меча. Старите хващат ръжда. А, ето го и нашето мляко. – Слугинчето постави подноса между двамата и Пицел я дари с усмивката си. – Добро дете. – Вдигна една от чашите, отпи и кимна. – Благодаря. Сега можеш да си вървиш.

След като момичето излезе, Пицел се вгледа в Нед с бледите си воднисти очи.

– Та докъде бяхме стигнали? О, да. Питайте ме за лорд Арин...

– Да. – Нед учтиво отпи от охладеното мляко. Беше приятно студено, но прекалено сладко за неговия вкус.

– Ако трябва да си говорим откровенно, Ръката в последно време не беше съвсем на себе си – каза Пицел. – Двамата с него заседавахме в съвета от много години и някои признаци се четяха ясно, но все го отдавах на тежестите, които понасяше толкова вярно от толкова време. Широкиите му рамене се бяха смъкнали от всичките грижи за кралството, а и не само от тях. Синът му беше все болнав, а почитаемата му съпруга толкова се тревожеше, че не смееше да остави момчето нито за миг само. Само това е достатъчно да изтощи и най-силния мъж, а лорд Джон не беше в първа младост. Нищо чудно, че изглеждаше посърнал и уморен. Или поне така си мислех известно време. Но сега не съм толкова сигурен. – И той поклати многозначително глава.

– Какво можете да ми кажете за последното му заболяване?

Великият майстер разпери ръце в жест на безпомощна тъга.

– Той дойде един ден при мен и ме помоли за една книга, здрав и бодър както винаги, макар да ми се стори, че нещо го е разтревожило дълбоко. На другата сутрин се превиваше от болка. Толкова му беше зле, че не можеше да се надигне от леглото. Майстер Колемон реши, че е някаква стомашна настинка. Времето беше горещо като сега и Ръката често пиеше изстудено вино, което може да наруши храносмилането. След като лорд Джон продължи да отслабва, го посетих лично, но боговете не ми дадоха сила да го спася.

– Чух, че сте отпратили майстер Колемон.

Великият майстер Пицел кимна – много бавно и ледено.

– Така е и се боя, че лейди Лиза никога няма да ми го прости. Може и да съм сбъркал, но тогава смятах, че така е най-добре. Майстер Колемон ми е като син и никога не съм оспорвал дарбите му, но той е млад, а младите понякога не разбират крехкостта на старото тяло. Прочистваше вътрешностите на лорд Арин с много силни слабителни дози и тинктура от лютив пипер, и се побоях, че може да го убие.

– Лорд Арин каза ли ви нещо в последните си часове?

Челото на Пицел се набръчка.

– В последния стадий на треската си Ръката на няколко пъти извика името „Робърт“, но така и не можах да разбера дали се отнасяше за сина му, или за краля. Лейди Лиза изобщо не позволяваше синът му да влезе в стаята на болника от страх да не прихване и той. Виж, кралят дойде и седя часове край леглото му. Приказваше му за отминали времена и се шегуваше с надеждата, че ще повдигне духа на лорд Джон. Обичта му

към него беше неизмерима.

– Нищо друго ли нямаше? Някакви последни думи?

– Когато разбрах, че няма никаква надежда, дадох на Ръката маковия сок, за да не страда повече. Малко преди да склопи очи за последно, той прошепна нещо на краля и на лейди съпругата си, благословия към сина им навярно. „Семето е силно“, каза. Накрая речта му стана твърде размазана, за да се разбира. Смъртта настъпи едва на другата заран, но след тези думи лорд Джон лежеше в покой. Повече не проговори.

Нед отново отпи от млякото, старейки се да не се задави от сладостта му.

– Случайно да сте забелязали нещо неестествено около смъртта на лорд Арин?

– Неестествено? – прошепна старият майстер. – Не, не бих могъл да кажа такова нещо. Тъжно – със сигурност. Но по някакъв особен начин смъртта е най-естественото нещо на света, лорд Едарт. Сега Джон Арин почива в мир, облекчен най-сетне от голямото си бreme.

– Тази болест, която го е съсипала – каза Нед. – Виждали ли сте я и преди, у други хора?

– Вече от близо четиридесет години съм Велик майстер на Седемте кралства – отвърна Пицел. – При нашия добър крал Робърт и при Ерис Таргариев преди него, както и при баща му Джеерис Втори преди него, а за няколко кратки месеца дори при бащата на Джеерис, Егон Щастливия, петия с това име. Виждал съм повече болести, отколкото мога да помня, милорд. Ще ви кажа следното: всеки случай е различен и всеки случай е подобен на останалите. Смъртта на лорд Джон не беше с нищо по-необичайна от всички останали.

– Жена му не мисли така.

Великият майстер кимна.

– Сега си спомням, че вдовицата е сестра на вашата почитаема съпруга. Ако един стар човек може да бъде обвинен за грубите си слова, позволете да ви кажа, че скръбта може да разстрои дори най-дисциплинираните и силни умове, а лейди Лиза никога не е била такава. След последното си помятане тя виждаше врагове във всяка сянка, а кончината на съпруга ѝ я разтърси до дъно и съвсем я разстрои.

– Значи сте напълно убеден, че Джон Арин е починал от внезапно заболяване?

– Убеден съм – отвърна мрачно Пицел. – Ако не е болест, милорд, какво друго може да е?

– Отрова – предположи кротко Нед.

Дремещите очи на Пицел примигаха и се отвориха рязко. Старият майстер помръдна неловко на стола си.

– Смущаваша мисъл. Ние все пак не сме свободните градове, където подобни неща са обичайни. Великият майстер Етелмур пише, че всеки човек таи убиец в сърцето си, но все пак един отровител е предостоеен за презрение. – Той помълча малко, потънал в размисъл. – Това, което допускате, е възможно, милорд, но не мисля, че в нашия случай е станало така. И най-простият майстер познава обичайните отрови, а лорд Арин не показваше никакъв признак. А и всички обичаха Ръката. Що за чудовище в човешки облик би дръзнало да убие такъв благороден лорд?

– Чувал съм, че отровата е женско оръжие.

Пицел замислено поглади брадата си.

– Така казват. Жените, малодушните... и евнусите. – Той се окашля хрипливо и изграчи тлъсто парче слуз върху тръстиките на пода. Над тях от гнездото си на тавана изграчи гарван. – Знаете ли впрочем, че лорд Варис е роден от жалка робиня в Лис? Не се доверявайте на паяци, милорд.

Точно това едва ли трябваше да му го казват. У този Варис имаше нещо, което караше кожата му да настръхва.

– Ще го запомня, майстер. И благодаря за помощта ви. Достатъчно време ви отнех – каза той учтиво и стана.

Великият майстер Пицел бавно се надигна от стола си и придружи Нед до вратата.

– Дано съм ви помогнал малко да успокоите ума си. Ако има още с какво да ви услужа, само кажете.

– Още нещо – каза Нед. – Ще бъда любопитен да разгледам книгата, която сте заели на Джон в деня преди да умре.

– Боя се, че няма да ви е особено интересна – каза Пицел. – Беше един обемист том от Великия майстер Малeon, за родословните връзки на големите родове.

– Все пак бих искал да я видя.

Старецът му отвори вратата.

– Както желаете. Трябва да е тук някъде. Щом я намеря, веднага ще я изпратя в покоите ви.

– Бяхте изключително любезен – каза му Нед. И добави все едно че току-що му е хрумнало: – Един последен въпрос, ако позволите. Споменахте, че кралят е бил до ложето на лорд Арин, когато той е умрял. Кралицата била ли е с него?

– Не, защо? – отвърна Пицел. – Тя беше тръгнала с децата за

Скалата на Кастърли, в компанията на баща си. Лорд Тивин бе довел кортеж в града за турнира на рождения ден на принц Джофри. Без съмнение се надяваше да види сина си Джайм спечелил венета на победителя. В това отношение остана силно разочарован. На мен се падна тежкото бреме да известя кралицата за внезапната кончина на лорд Арин. Никога не съм изпращал птица с по-натежало сърце.

– „Черни криле, черни думи“ – промърмори Нед. Беше чул тази поговорка като момче от баба Нан.

– Така казват жените на рибарите – съгласи се Великият майстер Пицел. – Но ние знаем, че не винаги е така. Когато птицата на майстер Лувин донесе вестта за вашия Бран, всяко искрено сърце в замъка се възрадва, нали така?

– Щом казвате, майстер.

– Боговете са милостиви. – Пицел сведе глава. – Навестявайте ме когато пожелаете, лорд Едард. Тук съм, за да служа.

„Да – помисли си Нед, щом вратата се затвори. – Но на кого?“

На път към покоите си по витите стъпала на кулата на Ръката се натъкна на дъщеря си Аря. Размахваше ръце и се мъчеше да запази равновесие на един крак. Грубият камък беше протрил босото й стъпало. Нед спря и я изгледа.

– Аря, какво правиш?

– Сирио казва, че танцуващият по водата може да стои на един пръст с часове. – Ръцете й замахаха във въздуха, за да не залитне.

Нед се усмихна.

– Кой пръст?

– Който и да е – отвърна Аря, подразнена от въпроса. Скокна от десния крак на левия и се залюля опасно, докато не се закрепил отново.

– Точно тук ли трябва да го правиш? – попита той. – Ако паднеш, дълго ще се търкаляш надолу.

– Сирио казва, че един танцуващ по водата никога не пада. – Тя стъпи здраво на стъпалата си. – Татко, Бран ще дойде ли вече да живее с нас?

– Дълго време няма да може, милата ми – каза й той. – Трябва първо да възвърне силите си.

Аря прехапа устни.

– Какво ще прави Бран, когато порасне?

Нед коленичи до нея.

– Той има достатъчно години пред себе си, за да намери отговора, Аря. Достатъчно е засега да знаем, че ще живее.

В нощта, когато птицата бе дошла от Зимен хребет, Едард Старк беше отвел момичетата в гората на боговете на замъка – един акър с бряст и черна топола над реката. Дървото на сърцето беше един голям дъб, чиито стари клони бяха обрасли с диви лози. Коленичиха пред него да поднесат благодарствените си дарове все едно, че беше дървото край яза. Санса се унесе в сън след като луната изгря, Аря – няколко часа покъсно, сгушена в тревата под наметалото на Нед. През всичките часове до утрото той остана да бди сам. Когато зората изгря над града, тъмночервените цветове на драконовия дъх обкръжиха момичетата.

– Сънувах Бран – беше му прошепнала Санса, – Видях го да се усмихва.

– Той ще стане рицар – казваше му сега Аря. – Рицар от кралската гвардия. Нали все още може да стане рицар?

– Не – отвърна Нед. Не виждаше смисъл да я лъже. – Но някой ден може да стане господар на голямо владение и да заседава в кралския съвет. Може да издига замъци като Брандън Строителя или да плава с кораб през морето на залеза, или да приеме вярата на майка ви и да стане Върховен септон.

„Но никога повече няма да тича до своя вълк – помисли Нед с тъга, непосилна за думите – или да легне с жена, или да притиска собствения си син до гърдите си.“

Аря килна глава на една страна.

– А аз мога ли да стана кралски съветник, да строя замъци и да стана Върховен септон?

– Ти – каза ѝ Нед и я целуна леко по челото – ще се омъжиш за крал и ще властваш в замъка му, а синовете ти ще бъдат рицари, принцове и владетели и, да, току-виж дори някой Върховен септон.

Аря сбърчи чело.

– Не. Това е за Санса.

Присви десния си крак и започна отново да се крепи на палец. Нед въздъхна и я остави.

В покоите си смъкна прогизналите от потта коприни и изля легена със студена вода върху главата си. Докато изтриваше лицето си, влезе Алин.

– Милорд, лорд Белиш е отвън и моли да го приемете.

– Придружете го в солария ми – каза Нед и взе чиста туника от най-тънкия лен, която можа да намери. – Ще го приема веднага.

Когато Нед влезе, Кутрето се беше разположил на скамейката под прозореца и гледаше упражненията с мечове на рицарите от кралската

гвардия долу на двора.

– Ако и умът на стария Селми беше толкова чевръст, колкото оръжието му – каза замислено гостът, – смее да твърдя, че заседанията ни в съвета щяха да минават много по-оживено.

– Сир Баристан е един от най-храбрите и доблестни мъже в Кралски чертог.

Нед хранеше голяма почит към стария белокос лорд-командир на кралската гвардия.

– И от най-досадните – добави Кутрето, – макар че смее да твърдя, ще се справи добре на турнира. Миналата година свали Хрътката от коня, а преди четири години беше шампион.

Въпросът кой точно ще спечели турнира най-малко интересуваше Едард Старк.

– Това ли е поводът за посещенията ви, лорд Петир, или просто искате да се порадвате на гледката от моя прозорец?

Кутрето се усмихна.

– Обещах на Кат да ви помогна в разследванията и ето ме тук.

Това стъписа Нед. Обещание или не, не можеше да намери в себе си зрънце доверие към лорд Петир Белиш. Смущаваше го прекалено силната му проницателност.

– Имате нещо за мен?

– Не „нещо“. Някой – поправи го Кутрето. – По-точно четирима „някои“. Замислял ли сте се над въпроса за слугите на Ръката?

Нед се намръщи.

– Де да можех. Лейди Арин е върнала домакинството си в Орлово гнездо. – В това отношение Лиза не му беше направила услуга. Всички, били около съпруга ѝ в последните му дни, бяха заминали с нея при бягството ѝ – майстерът на Джон, стюардът му, капитанът на охраната му, рицарите и подчинените.

– Повечето от домакинството – уточни Кутрето. – Но не всички. Няколко души са останали. Едно забременяло кухненско слугинче, набързо омъжено за един от конярите на лорд Ренли, един помощник-коняр, влязъл в градската стража, кухненско ратайче, изгонено за кражба, и скуайърът на лорд Арин.

– Скуайърът му? – Това беше приятна изненада за Нед. Личният скуайър обикновено знаеше доста неща за ежедневието на господаря си.

– Сир Хю от Долината. Кралят помаза младока в рицарство след смъртта на лорд Арин.

– Ще пратя да го извикат – каза Нед. – И другите.

Лицето на Кутрето се изопна.

– Милорд, ако обичате, елате тук до прозореца.

– Защо?

– Елате и ще ви покажа, милорд.

Намръщен, Нед се приближи до прозореца. Петир Белиш посочи небрежно.

– Ей там, от другата страна на двора, до вратата на оръжейната, виждате ли онова момче, дето е клекнало до стъпалата и точи меч?

– Да. И какво?

– Той донася на Варис. Паяка проявява силен интерес към вашата особа и действията ви. – После се извърна на пейката. – А сега погледнете към стената. По на запад, над конюшните. Стражът, дето се е облегал на парапета?

Нед го видя.

– И той ли е от доносниците на евнуха?

– Не, този е на кралицата. Забележете, че има прекрасна гледка към вратата на кулата ви, за да следи кой ви посещава. Има и други. Повечето са неизвестни дори на мен. Червената цитадела е пълна с очи. Защо според вас скрих Кат в онзи бардак?

Едард Старк не хранеше вкус към подобни интриги.

– Седем ада! – изруга той. Онзи на стената като че ли наистина го следеше. Нед изведнъж се почувства неловко и се отдръпна от прозореца. – Всички ли са нечии доносници в този проклет град?

– Почти – каза Кутрето. И взе да брои на пръстите на дясната си ръка. – Все пак оставаме аз, вие, кралят... макар че кралят, като си помисли човек, казва твърде много неща на кралицата, а и за вас никак не съм сигурен. – Гостът му стана. – Разполагате ли с един човек на служба при вас, на когото можете да се доверите изцяло и безусловно?

– Да – каза Нед.

– Аз пък в такъв случай разполагам с един чудесен палат във Валирия, който с радост ще ви продам – усмихна се с насмешка Кутрето. – По-умният отговор беше „не“, милорд, но нека да е така. Пратете тогава този ваш образцов подопечен да ви намери сир Хю и останалите. Вашите лични занимания може и да се следят, но дори Варис Паяка не е в състояние да държи непрекъснато под око всичките ви подчинени. – И той се запъти към вратата.

– Лорд Петир – извика му Нед. – Аз... благодаря за помощта ви. Може би съм грешил, че не ви вярвах.

Кутрето попипа малката си остра брада.

– Бавно усвоявате, лорд Едард Старк. Недоверието към мен беше най-мъдрото нещо, което сте направили тук, откакто слязохте от коня.

Поклони се и излезе.

ДЖОН

Когато доведоха новобранеца в двора за упражнения, Джон тъкмо показваше на Дареон как по-добре да нанася страничен удар.

– Разтвори по-широко стъпалата. Не бива да губиш равновесие. Така е по-добре. Сега се завърташ около оста си и нанасяш удара. Цялата си тежест вложи в меча.

Дареон прекъсна и вдигна забралото си.

– Седем богове! Би ли погледнал това, Джон.

Джон се обърна. И видя най-дебелото момче, което бе виждал, засанало на прага на оръжейната. Сигурно тежеше поне двеста фунта. Яката на извезаната кожена туника над ризницата се губеше в тлъстините под брадичката му. Светлите очи помръдваха плахо на широкото като пълна луна лице, а топчестите потни пръсти се триеха в кадифето на палтото му.

– Те... – почна той напосоки, – казаха ми, че трябвало да дойда тук за... тренировка.

– Лордче – отбеляза Пип. – Южняче, някъде около Планински рай сигурно. – Пип беше пътувал из Седемте кралства с трупа имитатори и се хвалеше, че може да познае какъв е един човек и откъде е родом само по говора.

На гърдите на кожената куртка на дебелото момче се виждаше извезан с червена нишка крачещ ловец. Знакът нищо не говореше на Джон. Сир Алисър Торн изглежда новия си подопечен и изсумтя:

– На юг май са им свършили браконьерите и крадците. Ето че ни пращат прасета да поддържат Вала. Кожата и кадифето ли са вашата представа за снаряжение, милорд Свински бут?

Скоро се разбра, че новобранецът все пак си има снаряжение: подплатена куртка от щавена кожа, ризница и шлем, дори голям щит от дърво и кожа, украсен със същия крачещ ловец като на куртката. Но понеже не бяха черни, сир Алисър настоя да се върне в оръжейната и да ги сменят с униформени. Това продължи половината сутрин. Заради широката му обиколка се наложи Донал Ноя да прекрои една от плетените ризници и да я допълни с кожени плохи на хълбоците. За да нахлузи шлем на главата му, оръжейникът трябваше да махне забралото. Кожите го стяха толкова силно около краката и под мишниците, че едва се движеше. Облечено така за битка, момчето приличаше на преварена наденица,

чиято обвивка всеки момент ще се пръсне.

– Дано не си толкова недоद्याлан, колкото изглеждаш – каза сир Алисър. – Халдър, виж какво може нашият сир Прасчо.

Джон Сняг настръхна. Халдър се беше родил в село на каменари и чиракувал при майстор каменоделец. Беше шестнадесетгодишен, висок и мускулист, и Джон досега не бе понасял по-тежки удари от неговите.

– Това ще е по-гадно от курвенски задник – измърмори Пип. Оказа се прав.

Битката продължи по-малко от минута. Дебелото момче се срина на земята и от разбития му шлем и топчестите пръсти закапа кръв.

– Предавам се – изрева то. – Стига толкова, предавам се, не ме удрай.

Раст и още няколко момчета се разсмяха. Но сир Алисър не сложи край на грозната сцена, а извика:

– Станете, сир Прасчо. Вдигнете си меча. – Но тъй като момчето остана на земята, Торн махна на Халдър. – Удари го с опакото на меча си да стане. – Халдър плесна леко противника си по пълните бузи. – Можеш да удриш и по-силно – заяде се Торн.

Този път Халдър стисна дългия меч с две ръце и удари отгоре толкова силно, че макар и откъм тъпата страна, тренировъчният меч разцепи кожата. Новото момче изпищя от болка.

Джон пристъпи неволно към него и Пип го хвана за рамото.

– Джон, недей – прошепна с тревога дребното момче и се озърна към сир Алисър.

– Ставай – повтори Торн. Дебелакът се помъчи да се надигне, подхлъзна се и отново се срина.

– Сир Прасчо започва да схваща – отбеляза сир Алисър. – Дай пак.

Халдър надигна меча за нов удар.

– Отрежи ни малко шунка! – подкани го със смях Раст.

Джон отблъсна ръката на Пип.

– Халдър, стига!

Халдър погледна сир Алисър.

– Щом копелето проговори, селяните треперят – изръмжа ледено учителят по оръжие. – Напомням ви, че тук аз съм наставникът, лорд Сняг.

– Виж го, Халдър – настоя Джон, старайки се да не обръща внимание на Торн. – Позорно е да биеш паднал противник. Той се предаде. – И коленичи до дебелото момче.

Халдър свали меча.

– Предаде се.

Черните като оникс очи на сир Алисър се впиха в Джон Сняг.

– Нашето копеле май се е влюбило – подхвърли той, докато Джон помагаше на дебелака да се изправи. – Хайде, покажи ми стоманата си, лорд Сняг.

Джон извади дългия си меч. Непокорството му към сир Алисър все пак си имаше граници. Боеше се, че вече ги е прекрачил. Торн се усмихна злобно.

– Копелето иска да защити любимата си, така че ще използваме този подходящ случай за упражнение. Плъх, Пъпка, помогнете на нашата Каменна глава. – Раст и Албът се присъединиха към Халдър.

– Тримата сте предостатъчно, за да накарате лейди Праска да заквичи. За целта трябва само да отстраните от пътя си Копелето.

– Стой зад мен – каза Джон на дебеланкото.

Сир Алисър често бе пускал по двама противници срещу него, но никога трима. Разбра, че тази нощ сигурно ще си легне целият в отоци и окървавен. Стегна се да посрещне атаката. Изведнъж Пип се озова до него.

– Двама срещу трима ще е по-забавно – подхвърли весело дребното момче. Пусна забралото и измъкна меча си. Докато Джон се сети да възрази, Грен вече беше пристъпил от другата му страна, за да станат трима.

В двора настъпи мъртва тишина и Джон усети очите на сир Алисър.

– Какво чакате? – подкани той Раст и останалите с измамно тих глас, но Джон се задвижи пръв. Халдър едва успя да надигне меча си навреме.

Подкара назад по-голямото момче, без да спира атаката. „Знай противника си“, учил го беше някога сир Родрик. Джон познаваше Халдър – брутално силен, но нетърпелив и не обичаше отбраната. Обезсърчеше ли го, щеше да се открие като едно и едно – две.

Другите около него също се включиха и дворът закънтя от звъна на стоманата. Джон отби свирепия замах към главата си и когато двата меча се сблъскаха, от силата на удара ръката му се разтърси до рамото. Замахна странично към ребрата на Халдър и бе възнаграден с болезненото му изпъшкване. Ответният удар се стовари в рамото на Джон. Плетената ризница изскърца и болката го опари нагоре към врата, на за миг Халдър изгуби равновесие. Джон подсече левия му крак и той изруга и се срина с трясък.

Грен стоеше здраво на мястото си, както го беше учил Джон, и не

се даваше на Албът, но Пип се оказа здраво притиснат. Раст имаше две години и четиридесет фунта преднина. Джон пристъпи зад него, удари го и шлемът му изкънтя като камбана. Раст се олюля и Пип се пъкна под защитата му, събори го и опря меча в гърлото му, а Джон продължи. Озовал се срещу два меча, Албът отстъпи и ревна:

– Предавам се!

Сир Алисър Торн огледа отвратен сцената.

– Фарсът на имитатора днес продължи много дълго.

Напусна двора и урокът свърши.

Дареон помогна на Халдър да се изправи. Синът на каменоделеца свали шлема си и го запокити през двора.

– За малко помислих, че най-послед те спихах натясно, Сняг.

– За малко – отвърна Джон.

Рамото му под ризницата и кожата пулсираше. Той прибра меча си и се опита да свали шлема, но болката го накара да стисне зъби.

– Дай аз. – Дебелите пръсти откачиха шлема от предпазителя на шията и леко го вдигнаха. – Силно ли те удари?

– Удряли са ме и преди. – Джо се пипна по рамото и присви очи. Дворът наоколо се опразваше.

Там където Халдър беше пръснал шлема му, косата на момчето бе полепнала от кръв.

– Аз съм Самуел Тарли, от Роговия... – Млъкна и облиза устни. – Искях да кажа, бях от Роговия хълм, преди да... напусна. Дойдох да облека черното. Баща ми е лорд Рандил, знаменосец на дома Тирел от Планински рай. Бях уж наследникът му, но... – Гласът му заглъхна.

– Аз съм Джон Сняг, копелето на Нед Старк от Зимен хребет.

Самуел Тарли кимна.

– Аз... ако искаш можеш да ме наричаш Сам. Мама ме наричаше Сам.

– А ти можеш да го наричаш лорд Сняг – намеси се Пип. – Предполагам не държиш да знаеш как го е наричала майка му.

– Тия двамата са Грен и Пипар – каза Джон.

– Грен е грозният – добави Пип.

Грен се навъси.

– Ти си по-грозен от мен. Аз поне нямам уши като на прилеп.

– Благодаря ви на всички – каза мрачно дебеланкото.

– Ти защо не стана да се биеш? – попита го Грен.

– Искаше ми се, честна дума. Само че... не можах. Не исках онзи да ме удари още веднъж. – Сам сведе очи. – Боя се, че... че съм

страхливец. Милорд татко ми винаги ми го казваше.

Грен се вцепени като ударен от гръм. Дори Пип не намери думи, а Пип намираше думи за всичко. Що за човек трябва да си, за да се самообявиш за страхливец?

Самуел Тарли сигурно прочете мислите им на лицата. Очите му срещнаха погледа на Джон и свърнаха настрани като подплашени животинчета.

– Аз... съжалявам. Не се правя нарочно на... такъв. – И закричи тронаво към оръжейната.

– Ранен си – извика му Джон. – Утре ще си по-добре.

Сам ги погледна тъжно през рамо и примига да махне сълзите от очите си.

– Не. Никога няма да съм по-добре.

Щом си отиде, Грен се намръщи.

– Никой не обича пълзловци. Съжалявам, че му помогнахме. Сега ако си помислят, че и ние сме пълзловци?

– Ти си прекалено тъп, за да си пълзльо – каза му Пип.

– Не съм.

– Си – настоя Пип. – Ако в гората те нападне мечка, ще си толкова тъп, че няма да побегнеш.

– Не е вярно. Ще бягам по-бързо и от теб. – Млъкна изведнъж, забелязал ухилената физиономия на Пип, и осъзна какво е казал. Якият му врат почервения.

Джон ги остави да се карат и се върна в оръжейната. Окачи меча и си свали очуканата ризница.

Животът в Черния замък течеше по определен шаблон. Сутрините бяха за упражнения с меч, следобедите – за работа. Черните братя възлагаха на новобранците най-различни задачи, за да разберат за какво най-много ги бива. Джон ценеше редките следобеди, когато го пращаха с подтичващия до него Дух да донесат дивеч за масата на лорд-командира, но срещу всеки ден, прекаран в лов, даваше по дузина при Донал Ноя в оръжейната. Въртеше точилото, а едноръкият ковач точеше зъпели от дълга сеч брадви, или помпаше духалата и Ноя изчукваше някой нов меч. В други дни разнасяше съобщения, даваше караул, чистеше конюшните, слагаше пера на стрели, помагаше на майстер Емон с птиците му или на Боуен Марш с воденето на сметки и описи.

Този следобед началникът на караула го прати до клетката с макаратата с четири бурета натрошен камък, да наръси чакъл върху заледените пътеки горе на Вала. Работата беше тягостна въпреки компанията на

Дух, но Джон нямаше нищо против. В ясен ден човек можеше да види отгоре половината свят, а въздухът на Вала беше винаги хладен и ободряващ. Там човек можеше да мисли и по едно време той усети, че мисли за Самуел Тарли... и колкото и странно да беше – за Тирион Ланистър. Стана му чудно какво общо може да има между Тирион и дебеланкото. „Повечето хора предпочитат да отрекат истината, вместо да я приемат“, казало му бе веднъж ухилено джуджето. Светът е пълен със страхливци, които се правят на герои. Нужен бе особен вид кураж, за да признаеш, че си страхливец като Самуел Тарли.

Възпаленото рамо го болеше и работата вървеше бавно. Докато привърши настилането на пътеките, мина целият следобед. Джон се позабави още малко, за да погледа отвисоко как слънцето се спуска и оцветява небето на запад с цвета на кръв. Накрая, когато здрачът се утай на север, Джон дотъркаля празните бурета в клетката и подаде сигнал на мъжете на макарата да го спуснат.

Вечерята почти бе привършила, когато двамата с Дух влязоха в трапезарията. Край огъня няколко черни братя хвърляха зарове над чаши греяно вино. Приятелите му бяха насядали на пейката до западната стена и се смееха. Пип тъкмо разказваше поредната си история. Момчето на пътуващия артист-имитатор с големите уши си беше роден лъжец и можеше да говори със стотици различни гласове, и не просто разказваше историите си, но ги изживяваше, изиграваше всички отделни роли, веднъж се превръщаше в крал, в следващия момент – в свинар. Превърнеше ли се в слугинче от някоя пивница, или в девствена принцеса, използваше висок фалсет, при който останалите се смееха безпомощно до сълзи, а пък евнусите му, кой знае защо, много точно напомняха за сир Алисър. Щуротиите на Пип забавляваха Джон не по-малко от всеки друг... но този път той им обърна гръб и отиде в края на пейката, където седеше Самуел Тарли – колкото може по-надалеч от всички.

Сам тъкмо привършваше последния залък от месеника, който готвачите им бяха приготвили за вечеря, когато Джон седна срещу него. Като видя Дух, дебеланкото се ококори.

– Ама това вълк ли е?

– Вълчище – поправи го Джон. – Казва се Дух. Вълчището е родовият знак на моя баща.

– Нашият е крачещ ловец – каза Самуел Тарли.

– Ти обичаш ли лова?

Дебеланкото потръпна.

– Мразя го.

Изглеждаше на ръба да се разплаче отново.

– Сега пък какво има? – попита го Джон. – Теб защо те е страх непрекъснато?

Сам заби очи в остатъка от баницата със свинско и поклати глава. Толкова се беше уплашил, че не можеше да проговори. В залата избухна смях. Джон чу тънкия писък на Пип и стана.

– Хайде да излезем навън.

Дебелото момче го изгледа подозрително.

– Защо? Какво ще правим навън?

– Ще поговорим – каза Джон. – Виждал ли си Вала?

– Може да съм дебел, но не съм сляп. Разбира се, че го видях. Висок е седемстотин стъпки.

Но все пак стана, загърна се в обшитото с кожа наметало и излезе след Джон от трапезарията. Още беше нащрек, сякаш очакваше да му погодят някой жесток номер в тъмното. Дух запристъпва безшумно до тях.

– Не бях си и помислял, че ще е такава – заговори Сам, докато крачеха, и думите му заизлизаха на пара в студения въздух. Мъчеше се да не изостане и вече пъшкеше от усилие. – Всички сгради се срутват и е толкова... толкова...

– Студено?

Над замъка се сипеше скреж и Джон чуваше тихото скърцане на посивелите треви под ботушите си. Сам кимна окаяно.

– Мразя студа. Снощи се събудих в тъмното, огънят беше изгаснал и бях сигурен, че до заранта ще измръзна до смърт.

– Там, откъдето идваш, сигурно е много по-топло.

– До миналия месец не бях виждал сняг. Пресичахме земята с могилите. Аз и мъжете, които баща ми изпрати да ме отведа на север, и това бяло нещо започна да вали като мек дъжд. Отначало си помислих, че е много красиво, като перца, сипещи се от небето, но то продължи, докато не измръзнах до кости. На мъжете брадите им се заскрежиха и раменете им се затрупаха със сняг, но то продължи да пада. Уплаших се, че никога няма да свърши.

Джон се усмихна.

Стената на Вала се извиси над тях и засия под лунния сърп. Звездите грейнаха ясни и рязко очертани в небето.

– Ще ме накарат ли да се кача там, горе? – попита Сам и лицето му се набръчка, щом погледна към дървената стълба. – Ако ме накарат да се качвам по онова, ще умра.

– Има макара. – Джон му я посочи. – Могат да те вдигат в една клетка.

Самуел Тарли изсумтя.

– Не обичам високото.

Това вече беше прекалено. Джон се намръщи.

– А бе ти от всичко ли се боиш? Не разбирам. Ако наистина си толкова плашлив, защо си дошъл тук? Защо ще иска един страхливец да влезе в Нощния страж?

Самуел Тарли го изгледа много продължително, после кръглото му лице някак се сви. Той седна на покритата със скреж земя и заплака със задавени хлипове, от които цялото му тяло се затресе. Джон остана прав. Гледаше го. Също като онзи снегопад в земята с могилите, плачът сякаш нямаше да спре никога.

Дух се сети какво трябва да се направи. Безшумно като сянка, вълчицето се приближи и заблиза топлите сълзи по лицето на Самуел Тарли. Дебеланкото извика сепнат... и неочаквано, само за миг, плачът се обърна на смях.

Джон Сняг се разсмя с него. След това поседяха върху заскрежена-та земя, загърнати в наметалата си, с Дух между двамата. Джон му разказа как с Роб бяха намерили новородените палета в снеговете на късното лято. Сякаш беше преди хиляда години. Скоро се усети, че му разказва за Зимен хребет.

– Понякога го сънувам. Вървя по дългия празен коридор. Гласът ми отеква, но никой не ми отговаря и аз тръгвам по-бързо, отварям врати, викам имена. Не зная дори кого търся. Повечето нощи се оказва баща ми, но понякога е Роб, друг път малката ми сестра Аря или чичо ми.

Мисълта за Бенджен Стар го натъжи. Чичо му все още го нямаше. Стария мечок беше пратил обход да го търси. Сир Джареми Рикър беше водил два отряда, а и Корин Полуръката бе излязъл от Сенчестата кула, но не бяха намерили нищо освен няколко резки по дърветата, оставени от чичо му да бележи пътя си. Сред каменистите планински земи на северозапад бележите изведнъж прекъсваха и всички следи от Бен Старк изчезваха.

– Намери ли някого в съня си? – попита го Сам.

– Никого – поклати глава Джон. – Замъкът все се оказва празен.

– Не беше разказвал на никого за сънищата си и не проумяваше защо сега разказва на Сам, но от разговора за това някак му стана по-добре. – Дори гарваните ги няма на покрива, а конюшните са пълни с кости. Това винаги ме плаши. Тогава започвам да тичам, отварям врати,

изкачвам кулата по три стъпала наведнъж, крещя, за да се появи някой, който и да е. А после се оказвам пред вратата на криптата. Вътре е черно, но виждам виещите се на спирала стъпала. Разбирам някак, че трябва да слеза там, но не искам. Боя се от онова, което може да ме очаква там. Там долу са Рицарите на Зимата, седящи на тронове си с каменни вълчища в нозете и железни мечове на скутовете, но не те ме плашат. Започвам да крещя, че не съм Старк, че мястото ми не е тук, но полза няма. Все едно, трябва да вляза, и аз тръгвам надолу, опипвам стените, докато слизам, без факел, който да ми освети пътя. Става все по-тъмно, докато не започна да крещя. – Замълча, намръщен и притеснен. – И тогава винаги се събуждам. – Кожата му, студена и лепкава от потта, тръпнещ в тъмната килия. Дух скачаше до него и топлината му носеше утеха като изгрева. И заспиваше отново, притиснал лице в гъстата козина на вълчището. – А ти сънуваш ли Роговия хълм? – попита Джон.

– Не. – Сам стисна устни. – Мразех го.

Той почеса замислено Дух зад ушите и Джон не наруши мълчание то му. След много време Самуел Тарли заговори, а Джон Сняг заслуша смълчан и разбра как самопризналият се страхливец се е намерил при Вала.

Тарли били стар и достолепен род, знаменосци на Мейс Тирел, владетеля на Планински рай и Пазител на Юга. Най-големият син на лорд Рандил Тарли, Самуел, се родил за наследник на богати земи, яка цитадела и прославен голям меч с име Гибел, кован от валирианска стомана и предаван от баща на баща в продължение на близо петстотин години.

И да изпитвал някаква гордост лорд баща му при раждането на Самуел, тя се стопила, щом момчето започнало да расте дебело, мекушаво и непохватно. Сам обичал да слуша музика и да съчинява песни, да се облича в меко кадифе, да си играе най-вече в кухнята на замъка при готвачите, да се опива от апетитните миризми и да похапва лимонов кекс и сладко от боровинки. Страстта му били книгите, котетата и танците, колкото и да бил тромав. Но му прилявало, щом видел кръв, и се разплаквал дори когато пред очите му заколят пиле. Дузина учители по оръжие идвали и си отивали от Рогов хълм, опитвайки се да направят от Самуел рицар, както искал баща му. Момчето го ругаели, биели го и веднъж дори го облекли в рокля на сестра му и го прекарвали през полосата около стената на Цитаделата, за да се засрами и да придобие доблест. Но той ставал все по-дебел и все по-наплашен, докато разочарованието на лорд Рандил не преляло в гняв и после в омраза.

Накрая, след трите поредни момичета след толкова години, лейди

Тарли дарила своя лорд съпруг с втори син. От този ден лорд Рандил зарязал Сам и посветил цялото си време на по-младия си син – енергично и здраво дете, което много повече му допадало. Сам преживял няколко години в сладостен покой сред своята музика и книги.

До зората на петнадесетия си рожден ден, когато го събудили и разбрал, че конят му е оседлан и чака. Трима тежко въоръжени конници го отвели в една гора край Рогов хълм, където баща му тъкмо дерял кожата на убита сърна.

– Ти вече си почти пораснал мъж и мой наследник – казал лорд Рандил Тарли на първородния си син и докато говорел, ножът му продължавал да оголва трупа на плячката. – Не си ми дал повод да те лиша от наследството, но и няма да позволя да наследиш земята и титлата, които се полагат на Дикон. Гибел трябва да отиде в ръцете на мъж, достатъчно силен, за да го държи, а ти не си достоен да докоснеш дори држката. Затова реших, че днес ти трябва да обявиш, че желаш да облечеш черното. Ще се откажеш от всички претенции за наследството в полза на брат си и до залез-слънце ще заминеш на север.

– Не го ли направиш – продължил баща му, – още утре ще излезем на лов и някъде сред тези гори конят ти ще се спъне, а ти ще паднеш от седлото и ще умреш... или така поне ще кажа на майка ти. Тя има женско сърце и е способна да обича дори теб, а аз не искам да й причинявам мъка. И не си въобразявай, че ще е толкова лесно, ако си помислиш да ми се опълчиш. Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да те убия като прасе, каквото си. – Ръцете му били почервенели до лактите, когато оставил ножа настрана. – Така. Това е изборът ти. Нощният страж... – бръкнал в сърната, изтръгнал сърцето ѝ и го вдигнал в юмука си, червено и капешо – ... или това.

Сам разказа случката със спокоен, безжизнен глас, сякаш се беше случила с някой друг, а не с него. И странно, забеляза Джон, не проплака нито веднъж. Когато свърши, двамата поседяха още малко, заслушани във вятъра. Това беше единственият звук. В целия свят.

Накрая Джон каза:

– Трябва да се връщаме в трапезарията.

– Защо? – попита Сам.

Джон сви рамене.

– Има топъл сайдер за пиене, или греяно вино, ако предпочиташ. Някой път Дареон ни пее, ако е в настроение. Той е бил певец, преди... е, не съвсем, но чирак на певец.

– Как се е озовал тук? – попита Сам.

– Лорд Роуан от Златен лес го хванал в леглото с дъщеря си. Момичето било с две години по-голямо и Дареон се кълне, че му помогнало да се вмъкне през прозореца, но пред очите на баща си го обвинила в изнасилване и ето го тук. Когато майстер Емон го чу да пее, каза, че гласът му бил като мед върху гръмотевица. – Джон се усмихна. – Тоуд също пее понякога, ако човек може да нарече неговото „пееене“. Пиянски песни, които е научил в бащината си кръчма. Пип казва, че гласът му е като пикня върху пръдня. – Двамата се разсмяха.

– Бих искал да ги чуя и двамата – призна Сам, – но те няма да ме допуснат при себе си. – Лицето му се угрижи. – Той утре ще ме накара отново да се бия, нали?

– Ще те накара.

Сам се надигна тромаво.

– Май е по-добре да си лягам. – Загърна се в наметалото си и се затътри към спалните.

Когато Джон се върна сам с Дух, другите още бяха в трапезарията.

– Ти пък къде беше? – попита Пип.

– Говорих със Сам.

– Тоя наистина е пъзльо – каза Грен. – На вечеря имаше достатъчно места на пейката, но го беше страх да седне при нас.

– Може би лорд Свински бут се смята за твърде важен, за да се храни с такива простаци като нас – предположи Джерен.

– Видях го, че яде баница със свинско – захили се Тоуд. – Дали не е бил брат му? – И заквича като прасе.

– Престани! – сръза го Джон.

Момчетата се смълчаха, стреснати от неочаквания му гняв.

– Чуйте ме.

И Джон им каза как ще стане. Пип го подкрепи, както се очакваше, но когато и Халдър заговори, изненадата беше приятна. Грен отначало се притесни, но Джон намери думи да го убеди. Един по един останалите влязоха в строя. Джон убеждаваше един, примамваше друг, засрамваше трети, заплашваше, където се налагаха заплахи. Накрая всички се бяха съгласили... с изключение на Раст.

– Вие, момиченца, правете каквото искате – заяви Раст. – Но ако Торн ме пусне срещу лейди Праска, ще си резна едно парченце бекон. – Изсмя се в лицето на Джон и ги остави.

Няколко часа по-късно, щом замъкът заспа, трима от тях навестиха килията му. Грен му хвана ръцете, а Пип седна на краката му. Джон чу учестения дъх на Раст, когато Дух скочи на гърдите му. Очите на

вълчището грейнаха като въглени, а зъбите му леко захапаха меката кожа на гърлото на момчето, само колкото да пуснат кръв.

– И не забравяй, знаем къде спиш – тихо му каза Джон.

На другата сутрин Джон чу Раст да обяснява на Албът и Тоуд как бръсначът му се хлъзнал докато се бръснел.

От този ден нито Раст, нито никой друг не удари Самуел Тарли. Когато сир Алисър ги поставеше срещу него, те заставаха на място и отбиваха бавните му тромави замахания. Развикаше ли се учителят им по оръжие да нападат, подскачаха и удряха Сам леко по гърдната броня, по шлема или наколенника. Сир Алисър беснееше, заплашваше ги, наричаше ги пъзльовци, женчовци и още по-лоши неща, но Сам си оставаше невредим. Няколко вечери по-късно по настояване на Джон той се присъедини към тях на вечеря и седна на пейката до Халдър. След още два дни най-сетне се осмели да се включи в разговорите им, а след време вече се смееше на физиономиите на Пип и се заяждаше с Грен.

Колкото и да беше дебел, тромав и боязлив, Самуел Тарли не беше глупак. Една нощ той посети Джон в килията му.

– Не знам какво направи, но знам, че го направи ти. – Сам извърна свенливо очи. – Никога досега не бях имал приятел.

– Ние не сме приятели – каза Джон и сложи ръка на рамото му. – Ние сме братя.

И бяха такива, помисли си той, след като Сам си отиде. Роб, Бран и Рикон бяха синове на баща му и той все още ги обичаше, но знаеше, че всъщност не е един от тях. Кейтлин Старк му го беше казала. Сивите стени на Зимен хребет все още витаеха в сънищата му, но животът му сега беше Черния замък, а братята му бяха Сам и Грен, Халдър и Пип, и всички останали; отхвърлени от света и облекли черното на Нощния страж.

– Чичо ми говореше истината – прошепна той на Дух.

И се зачуди дали ще го види някога, за да му го каже.

ЕДАРД

– Всички неприятности са заради турнира на Ръката, ваши благородни – изплака пред кралския съвет болката си командирът на градската стража.

– Турнирът на краля – поправи го настръхнал Нед. – Уверявам ви, че Ръката няма и не желае да има нищо общо с това.

– Наречете го както искате, милорд. От всички краища на кралството пристигат рицари и височайши лордове и за всеки рицар идват по двама конници, трима занаятчии, шестима войници, дузина търговци, по две дузини курви и не мога да ви опиша колко крадци. Най-напред тази проклетата жега хвърли града в треска, а сега с толкова много гости... снощи имахме едно удавяне, една кръчмарска свада, три улични боя с ножове, едно изнасилване, два пожара, безброй кражби и за капак – пиянско надбягване с коне по улицата на Сестрите. Предната нощ намериха женска глава във Великата септа, плуваше в Басейна на дъгата. Никой, изглежда, не знае как се е озовала там, нито чия е.

– Колко ужасно – потръпна Варис.

Лорд Ренли Баратеон не прояви чак такова съчувствие.

– Джанос, щом не можете да поддържате кралския мир, може би градската стража ще трябва да се командва от друг, който ще може.

Набитият и с квадратно чене Джанос Слинг се наду като ядосан жабок и плешивото му теме почервения.

– Самият Егон Дракона да беше, нямаше да може да опази мира, лорд Ренли. Трябват ми още хора.

– Колко? – настоя Нед и се наведе над масата. Както винаги Робърт не си направи труд да присъства на съвета, така че се падаше на Ръката му да говори от негово име.

– Колкото повече се намерят, толкова по-добре, милорд.

– Наеми петдесет нови – каза му Нед. – Лорд Белиш ще се погрижи да ти осигури парите.

– Аз ли? – каза Кутрето.

– Ти. Щом можа да намериш четиридесет хиляди златни дракона за кесията на шампиона, все ще остържеш отнякъде няколко медника за опазването на кралския мир. – Нед отново се обърна към Джанос Слинг.

– Давам ви също така двадесет добри меча от личната ми гвардия, да служат в стражата, докато тълпите се разотидат.

– Безкрайни благодарности, лорд Ръка – отвърна Слинг с поклон. – Обещавам ви, че ще ги използвам добре.

След като командирът излезе, Едарт Старк се обърна към останалите от съвета.

– Колкото по-скоро приключи тази лудост, толкова по-добре. – Разходите и главоболията, изглежда, не стигаха, та всички държаха непременно да сипят още сол в раната му, като го наричаха „турнира на Ръката“, сякаш той беше причината. На всичко отгоре Робърт, изглежда, искрено вярваше, че трябва да се чувства поласкан от високата чест!

– Кралството процъфтява от такива събития, милорд – подчерта Великият майстер Пицел. – Те предлагат на знатните шанс за слава, а на низшите – утеха от неволите.

– И вкарват пари в много джобове – добави Кутрето. – Всички странноприемници в града са пълни, а курветата вървят разкрячени.

Лорд Ренли се изсмя.

– Имаме късмет, че брат ми Станис не е сред нас. Помните ли когато предложи да забраним бардаците? Кралят го попита, както е почнал, дали няма да поиска да забрани яденето, срането и дишането. Честно казано, понякога се чудя как на Станис му се роди тази грозна дъщеря. Той тръгва към брачното си ложе като войник на бойното поле, с мрачен поглед и решен да изпълни дълга си.

Нед не се включи в общия смях.

– Аз също се чудя за брат ви. Чудя се кога най-последно ще приключи това посещение на Драконов камък и ще заеме мястото си в съвета.

– Несъмнено веднага щом натикаме всички тези курви в морето – отговори Кутрето и предизвика нов смях.

– За днес се наслушах достатъчно за курви – заяви Нед и стана. – До утре.

Когато се върна в кулата на Ръката, на вратата го чакаше Харвин.

– Доведи Джори в покоите ми и кажи на баща си да ми оседлае коня – нареди му грубо Нед.

– Както заповядайте, милорд.

Кипеше му отвътре – и от Червената цитадела, и от „турнира на Ръката“. Копнееше за малко утеха в прегръдката на Кейтлин, за виковете на Роб и Джон, кръстосващи мечове в двора, за хладните дни и студени те нощи на севера.

След като се качи бесен в покоите си, свали запотените коприни, облечени за съвета, и поседя малко с книгата, докато чакаше да дойде Джори. „Родословията и Историите на великите домове на Седемте

кралства, с описание на много изтъкнати владетели и благородни дами, и на техните деца“, от Великия майстер Малеон. Пицел му беше казал истината – четивото се оказа крайно досадно. Но все пак Джон Арин му го беше поискал и Нед беше сигурен, че е имал някакви причини. Тук имаше нещо. Някаква истина, заровена сред тези чупливи пожълтели страници, стига да можеше човек да я открие. Но каква? Томът беше отпреди над сто години. Едва ли сред живите имаше някой, който да се е родил по времето, когато Малеон е съставял своите прашасали списъци на бракове, раждания и смърти.

Той отново отвори на частта за дома на Ланистър и бавно заразгръща страниците, надявайки се въпреки всяка надежда, че ще изскочи нещо и ще му се набие само в очите. Ланистърови бяха стара фамилия. Водеха родословието си от Лан Умника, мошеник и хитрец от века на героите, който несъмнено беше не по-малко легендарен от Бран Строителя, макар че певците и разказвачите го обичаха повече. Според песните Лан беше симпатягата, който изтръгнал рода на Кастърли от Скалата на Кастърли без никакво оръжие, а само с хитрост и откраднал злато от слънцето, за да блесне къдравата му коса. „Де да беше тук сега – помисли Нед – да изтръгне истината от тази проклета книга.“

Рязкото почукване на вратата го предупреди за пристигането на Джори Касел. Нед затвори тома на Малеон и го покани да влезе.

– Обещах на градската стража двадесет свои гвардейци, докато свърши турнирът. Разчитам на теб да ги избереш. Командването повери на Алин и се погрижи да разберат, че са нужни, за да прекратяват свадите, а не да ги предизвикват. – Нед стана и отвори кедровата ракла да си вземе лека ленена риза. – Намери ли конячето?

– Стражът, милорд – отвърна Джори. – Кълне се, че повече няма да пипне кон.

– Той какво има да ни каже?

– Твърди, че познавал много добре лорд Арин. Приятели били. – Джори изсумтя. – Казва, че Ръката бил щедър човек, винаги давал по някой петак на момците по празниците. Обичал конете. Никога не ги преуморявал при езда, носел им моркови и ябълки и те винаги били доволни, щом го видят.

– Моркови и ябълки – повтори Нед.

Това момче май щеше да се окаже по-безполезно от останалите. А беше последният от четиримата, за които му обърна внимание Кутрето. Джори му беше разказал за всички. Сир Хю се оказа точно толкова рязък, необщителен и нахален, колкото може да бъде един млад рицар.

Щом Ръката желяел да разговаря с него, щял да го приеме с удоволствие, но нямало да се остави да го разпитва някакъв си капитан на телохранители... нищо че въпросният капитан беше с десет години по-възрастен от него и сто пъти по-добър с меч. Слугинчето поне се беше държало по-възпитано. Казало, че лорд Джон четял до изнемога, че хилавостта на малкия му син го тревожела и натъжавала, и че се държал грубо с лейди съпругата си. Кухненското ратайче, сега обушар, не беше разменяло и една дума с лорд Джон, но беше пълно с какви ли не кухненски клюки: лордът се карал с краля, лордът само човъркал и почти нищо не хапвал от храната си, лордът се канел да прати сина си като повереник на Драконов камък, лордът проявявал голям интерес към отглеждането на ловни хрътки, лордът посетил някакъв майстор-оръжейник да си поръча нова ризница, цялата изкована от светло сребро, със сокол от син яспис и луна от перли на гърдите. Лично братът на краля отишъл с него да му помогне да си избере доспехите, казало ратайчето. Не, не лорд Ренли, а другият – лорд Станис.

– Този наш страж спомни ли си нещо по-особено?

– Момъкът се къльне, че лорд Джон бил здрав като мъж два пъти по-млад от него. Казва, че често излизал да пояди с лорд Станис.

„Пак лорд Станис“ – помисли Нед. Това му се стори любопитно. Двамата с Джон Арин поддържали добри отношения, но не чак приятелски. И докато Робърт пътувал на север към Зимен хребет, Станис беше заминал за Драконов камък, островния опорен пункт на Таргариен, който бе завладял в името на брат си. Без да каже кога ще се върне.

– Къде са ходили при тези свои разходки?

– Според момчето се отбивали в един бардак.

– Бардак? – възкликна Нед. – Владетелят на Орлово гнездо и Ръката на краля е посещавал бардак със Станис Баратеон?

Нед поклати недоверчиво глава и се зачуди как ли щеше да приеме лорд Ренли тази нелепа клюка. Похотливостта на Робърт се бе превърнала в тема за неприлични пиянски песни из цялото владение, но Станис беше съвсем друг човек. Едва с година по-млад от краля, но напълно различен от него – строг, сериозен, неумолим и с мрачно чувство за дълг.

– Момчето твърди, че е истина. Ръката водел със себе си трима гвардейци и според момчето те си подмятали шеги по този повод, когато се връщали и оставяли конете при него.

– Кой бардак? – попита го Нед.

– Момчето не знае. Мъжете от гвардията му сигурно ще знаят.

– Жалко, че Лиза ги е отвела в Долината – рече кисело Нед. – Боговете полагат всички усилия да ни затруднят. Лейди Лиза, майстер Колемон, лорд Станис... всички, които всъщност могат да знаят истината за това, което се е случило с Джон Арин, са на хиляда левги отук.

– Няма ли да извикате лорд Станис от Драконов камък?

– Още не. Не и преди да съм придобил малко по-ясна представа за цялата тази работа и за неговото място. – Проблемът го глождеше. Защо е трябвало на Станис да замине? Дали е имал някакво съучастие в убийството на Джон Арин? Или се е страхувал? На Нед му беше трудно да си представи какво би могло да уплаши Станис Баратеон, същия, който някога бе удържал Бурен край в едногодишна обсада, оцелявайки с плхове и кожа от ботуши, докато лордовете Тирел и Редвин бяха седели отвън на конете си и бяха пирували пред стените му. – Подай ми жакета, ако обичаш. Сивия, с вълчището. Искам този оръжейник да разбере кой съм. Това може да го направи по-словоохотлив.

Джори отиде до гардероба.

– Лорд Ренли е брат на лорд Станис, както и на краля.

– Но изглежда не е бил канен на тези разходки.

Нед още не бе решил какво да мисли за Ренли, въпреки дружелюбното му държане и усмивките. Преди няколко дни той го беше отвел настрана, за да му покаже едно изключително красиво ковчеже от светло злато. Вътре имаше изящна статуетка, боядисана в ярките мирски цветове – миниатюра на младо момиче с очи на кошута и водопад от меко кестенява коса. Ренли много настойчиво искаше да разбере дали момичето му напомня за някого и след като Нед му отвърна със свиване на раменете, като че ли се разочарова. После му призна, че била Марджерри, сестрата на Лорас Тирел, но според някои много приличала на Лиана.

– Не – бе му отговорил замислено Нед.

Възможно ли бе лорд Ренли, който толкова приличаше на младия Робърт, да изпитва страст към някакво момиче, въобразявайки си, че е младата Лиана? Струваше му се крайно извратено. Джори му подаде жакета и Нед го облече върху ризницата.

– Може би лорд Станис ще се върне за турнира на Робърт – каза той, докато Джори завързваше дрехата на гърба му.

– Това ще бъде изключителен късмет – отбеляза Джори.

Нед закопча колана за меча и се усмихна мрачно.

– С други думи, малко вероятно.

Джори наметна плаща на раменете му и го закопча на врата със

служебния знак на Ръката.

– Оръжейникът живее над работилницата си, в една голяма къща в горния край на улицата на Стоманата. Алин знае пътя, милорд.

Нед кимна.

– Боговете да са на помощ на това ратайче, ако ме е пратило да гоня сенки.

Да не говорим, че тази следа изглеждаше твърде рехавя, но Джон Арин, какъвто Нед Старк го познаваше, нямаше да облече броня от сребро и със скъпоценни камъни. Стоманата си е стомана. Бронята е за защита, а не за украса. Можеше да е променил възгледите си, разбира се. Нямаше да е първият човек, променил представата си за нещата след няколко години живот в кралския двор... но промяната беше твърде сериозна и заинтригува Нед.

– С какво друго мога да бъда полезен?

– Мисля, че трябва да започнеш да обикаляш бардаците.

– Тежка задача, милорд – ухили се Джори. – Мъжете ще помогнат с най-голяма охота. Портър вече го започна.

Любимият кон на Нед беше оседлан и чакаше в двора. Той го подкара с Варли и Джакс от двете си страни. Сигурно изнемогваха от жегата със стоманените си шлемове и плетените ризници, но не се оплакаха. След като лорд Едард премина кралската порта и навлезе сред градската воня, със спускащото се от раменете му сиво-бяло наметало, навсякъде започнаха да му се привиждат любопитни очи, затова той подкара в лек тръс.

Често се озърташе през рамо, докато си пробиваха път през уличната тълпа. Томард и Дезмънд бяха напуснали замъка рано сутринта и бяха заели позиции по маршрута им, да наблюдават дали някой ще ги следи, но въпреки това Нед се чувстваше несигурен. Сянката на кралския Паяк с неговите „птиченца“ го караше да тръпне като младоженка в първата брачна нощ.

Улицата на Стоманата започваше при пазарния площад пред Речната порта, както бе означена на картите, или „Калната порта“, както по-често я наричаха. Някакъв уличен артист крачеше на кокили през тълпата, сподирян от рояк босоноги хлапета, които подвикваха и дюдюкаха след него. По-нататък две дрипави момчета на годините на Бран се дуелираха с пръчки, при шумната подкрепа на едни и лютите клетви на други. Една баба приключи разгорещения двубой, като се наведе от прозореца и изля на главите на биещите се ведро помия. В сянката покрай стените край колите си стояха селяни и подвикваха: „Ябълки, най-

добрите ябълки, хайде на евтинията“, „Сочни дини, сладки като мед“, „Ряпа и лук, насам народе, ряпа и лук, хайде насам.“

Калната порта беше отворена и под вдигнатата метална решетка стоеше отряд стражи в златни плащове. Когато откъм западната страна се появи колона ездачи, стражите са разшаваха и зараздаваха гръмки команди да се издърпат колите и хората по улицата, за да се отвори път за пристигащия рицар и свитата му. Първият конник, който премина през портата, носеше дълго черно знаме. Коприната се полюшваше на лекия вятър като оживяла, а на тъканта беше извезано нощно небе, прорязано от мълния.

– Отворете път на лорд Берик! – завика конникът. – Отворете път на лорд Берик!

А след него се появи самият млад лорд, бляскав върху черния си жребец, с червено-златна коса и плащ от черна коприна, обсипан със звезди.

– Дошли сте да се сражавате в турнира на Ръката ли, милорд? – подвикна му един от стражите на портата.

– Дойдох да побея в турнира на Ръката – отвърна му с рев лорд Берик и тълпата наоколо нададе възторжени възгласи.

Нед свърна от площада по улицата на Стоманата и пое по криволициите й нагоре по един дълъг хълм, покрай ковашки работилници, войници, пазарящи се за плетени ризници, и железари, предлагащи стари мечове и бръсначи от колите си. Колкото повече се изкачваха, толкова поголеми ставаха сградите. Човекът, при когото бяха тръгнали, живееше на самото било на хълма, в огромна варосана къща, надвиснала над тясната улица. На двойната порта бяха изобразени ловни сцени от абанос и ясеново дърво. На входа стояха на пост двама каменни рицари, облечени в красиви брони от покрита с червен лак стомана, придаващи им вид на грифон и еднорог. Нед остави коня си на Джакс и влезе.

Тънкото слугинче бързо забеляза служебния знак на шията и герба на жакета на Нед и господарят й излетя да го срещне с усмивки и поклони.

– Скоро да донесеш вино за Ръката на краля – поръча той на момичето и махна на Нед към дивана. – Аз съм Тобо Мот, милорд, моля ви, моля, разположете се удобно. – Носеше черно кадифено палто с чукове, извезани със сребърна нишка на ръкавите. Около шията му имаше тежка сребърна верижка със сапфир, голям колкото гълъбово яйце. – Ако ви трябват доспехи за турнира на Ръката, намерили сте най-добрата работилница. – Нед не си направи труда да го поправа. – Изделията ми са

скъпи, милорд, и не си търся извинения за това – каза той, докато пълнеше двата сребърни бокала. – Гарантирам ви, че по-майсторска работа няма да намерите в Седемте кралства. Посетете всички ковачници в Кралски чертог, ако щете, и сравнете сам. Всеки селски ковач може да ви изчука броня или ризница, но моята работа е изкуство.

Нед отпи от виното и го остави да продължи. Рицарят на цветята купил цялото си снаряжение тук, взе да се хвали Тобо, както и много изтъкнати лордове – особи, които разбирали от фина стомана, че даже и лорд Ренли, братът на самия крал. Сигурно Ръката е виждал новата броня на лорд Ренли, зеления нагръдник със златните еленови рога? Никой друг оръжейник в града не може да го докара толкова тъмнозелено; знаел тайните как да вкара цвят в самата ризница, боядисването и емайльт били патериците на калфата. А може би Ръката искал да си вземе меч? Тобо още като момче се научил да работи с валирианска стомана в Кохор. Само човек, който знае заклинанията, можел да вземе стари оръжия и да ги изкове наново.

– Вълчището беше знакът на дома Старк, нали? Такова истинско вълчище мога да ви натъкмя на шлема, че децата ще бягат от вас по улиците – кълнеше се той.

Нед се усмихна.

– Вие ли направихте шлем със сокол за лорд Арин?

Тобо Мот замълча и остави виното настрана.

– Ръката ме потърси с лорд Станис, брата на краля. Съжалявам, но ще призная, че не ме удостоиха с височайшата си поръчка.

Нед го изгледа равнодушно, без да каже нищо, и зачака. С годините беше разбрал, че мълчанието понякога изтръгва повече от въпросите. И сега моментът беше такъв.

– Поискаха да видят момчето – каза оръжейникът, – затова ги отведох в ковачницата.

– Момчето – повтори Нед. Представа нямаше кое е това момче. – Аз също бих искал да видя момчето.

Тобо го изгледа хладно.

– Както желаете, милорд – отвърна той без помен от доскорошното дружелюбие.

Оръжейникът преведе Нед през една задна врата и през тесен двор до сводестия каменен хамбар, където се вършеше работата. Щом отвори вратата, отвори лъхна толкова горещ въздух, че все едно влязоха в драконова уста. Вътре по всеки ъгъл горяха ковашки огнища и въздухът вонеше тежко на пушек и сяр. Калфите оръжейници занадигаха глави от

чуковете и машите си, само колкото да изтрият потта от челата си, а гологръдите чирачета не спираха да натискат духалата.

Майсторът повика един снажен момък, приблизително на годините на Роб, с жилави мускули на гърдите и мишците.

– Това е лорд Старк, новата Ръка на краля – каза му той и момчето изгледа Нед с навъсените си сини очи, и отметна с пръсти от подгизналата си от пот коса. Гъста коса, рунтава, неподстригвана и черна като мастило. Наскоро покаралата брада тъмнееше по челюстта му. – А това е Джендри. Силен е за годините си и работи здраво. Покажи на Ръката шлема, дето го направи, момко. – Момчето ги поведе почти свенливо към пейката си, на която беше поставен стоманен шлем като бича глава, с два големи извити рога.

Нед заобръща шлема в ръцете си. Стоманата все още беше груба, нелъсната, но оформена с опитна ръка.

– Чудесно изделие. Ще съм доволен, ако се съгласите да ми го продадете.

Момчето го дръпна в ръцете си.

– Не се продава.

Тобо Мот го изгледа с ужас.

– Момко, та това е Ръката на краля. Щом го иска, подари му го. Той ни зачита с тази молба.

– Направих го за себе си – зайнати се момчето.

– Хиляди извинения, милорд – заговори бързо майсторът му. – Момчето е грубо като нова стомана и също като нова стомана малко бой ще му е от полза. Този шлем в най-добрия случай е добра работа за калфа. Простете му и ви обещавам, че ще ви направя шлем, какъвто никой не е виждал.

– Не е направил нищо, за което да е нужна прошката ми. Джендри, когато лорд Арин дойде да те види, за какво си говорихте?

– Само ме пита за някои неща, милорд.

– Какви неща?

Момчето сви рамене.

– Ами как съм, добре ли се държат с мен, харесва ли ми работата, разни неща за майка ми. Коя е била тя, как е изглеждала, ей такива неща.

– А ти какво му каза? – попита Нед.

Момчето отметна немирния кичур, паднал отново на челото му.

– Когато тя умря, бях много малък. Имаше жълта коса и помня, че понякога ми пееше. Работеше в една пивница.

– А лорд Станис разпитваше ли те?

– Плешивия ли? Не, той не. Той дума не каза, само ме гледаше с много яд, сякаш съм някой изнасилвач, оправил щерка му.

– Внимавай с мръсния си език – скастри го майсторът. – Това е Ръката на самия крал. – Момчето сведе очи. – Умник е, но е много опърничав. Този шлем... другите му викат „бичата глава“ и сега той им го хвърли в зъбите.

Нед докосна момчето по главата и опипа с пръсти гъстата му черна коса.

– Погледни ме, Джендри. – Чиракът вдигна лицето си. Нед огледа формата на челюстта и очите му – като син лед. „Да – каза си. – Разбирам.“ – Сега се върни към работата си, момко. Прощавай за безпокойството. – След като се върна в къщата с майстора, го попита кротко: – Кой плати чирашката такса за момчето?

Мот го изгледа настръхнал.

– Видяхте го момчето. Много е силно. Тия негови ръце, тия ръце са създадени за чук. Толкова обещаващ беше, че го взех без такса.

– А сега истината – подкани го Нед. – По улиците е пълно със силни момчета. Денят, в който вземете чирак без такса, ще е денят, в който Валът ще рухне. Кой плати за него?

– Един лорд – отвърна майсторът с неохота. – Не ми каза име, нито носеше някакъв знак по себе си. Плати ми в злато, два пъти повече от обикновената сума, и каза, че плаща веднъж за момчето и веднъж за мълчанието ми.

– Опишете ми го.

– Як, с окръглени рамене и не толкова висок като вас. Кафява брада, но малко червеникава тук-там. Беше със скъпо наметало, това го помня добре, тежко пурпурно кадифе със сребърни нишки, но качулката криеше лицето му и не можах да го видя добре. – Мот се поколеба. – Милорд, не искам да си имам неприятности.

– Никой от нас не иска неприятности, но се боя, че времената са неприятни, майстор Мот – каза Нед. – Вие знаете кое е момчето.

– Аз съм само един прост оръжейник, милорд. Знам каквото ми е казано.

– Вие знаете кое е момчето – повтори търпеливо Нед. – Това не е въпрос.

– Момчето е мой чирак – заяви майсторът и погледна Нед в очите, корав като староковано желязо. – Кой е бил той преди да дойде при мен – това не ме интересува.

Нед кимна. Реши, че майсторът оръжейник Тобо Мот му допада.

– Ако дойде ден, в който Джендри ще е готов по-скоро да върти меч, отколкото да го кове, изпратете го при мен. Има вид на воин. А до тогава – моите благодарности, майстор Мот. И обещавам ви, ако ми потрябва шлем, с който да плаша децата по улиците, непременно ще ви навестя.

Охраната му го чакаше отвън с конете.

– Намерихте ли нещо, милорд – попита Джакс, след като Нед се метна на седлото.

– Намерих – отговори Нед и се зачуди.

Какво бе искал Джон Арин от едно копеле на краля и защо това бе струвало живота му?

КЕЙТЛИН

– Милейди, няма да е зле да покриете главата си – каза лорд Родрик, докато конете им се тътреха на север. – Ще премръзнете.

– Та това е само вода, сир Родрик – отвърна Кейтлин.

Косата ѝ висеше мокра и натежала, с един измъкнат кичур, лепнал се на челото, и тя си представяше колко неугледно изглежда отстрани, но ѝ беше все едно. Южният дъжд бе ласкав и топъл. Кейтлин обичаше допира му по лицето си, нежен като майчински целувки. Връщаше я в детството ѝ, в онези дълги сиви дни в Речен пад. Спомни си гората на боговете, увисналите клони, натежали от влагата, и смеха на брат си, когато я гонеше през купищата мокри листа. Спомни си как правеха „банички“ от кал с Лиза, лепкавата кафява кал между пръстите си. Поднасяха ги след това на Кутрето, кикотеха се и той веднъж изяде толкова кал, че после цяла седмица му беше лошо. Колко млади бяха.

Кейтлин почти го беше забравила. На север дъждът валеше студен и силен и нощем понякога обръщаше на лапавица. По-често можеше да убие посевите, отколкото да ги напои, и караше хората да тичат да търсят убежище. В такъв дъжд момиченца не можеха да си играят.

– Аз вече подгизнах – оплака се сир Родрик. – Мокър съм до кости. – Гората около тях се сгъстяваше и непрестанното барабанене на капките по листата се придружаваше от шляпането на конските копита в жилавата кал. – Тази вечер ще ни трябва огън, милейди, и една топла вечеря ще дойде добре и за двама ни.

– Има един хан малко по-нататък, на кръстопътя – успокои го Кейтлин.

В младостта си много нощи беше преспивала там, когато пътуваше с баща си. В разцвета на годините си лорд Хостър Тъли беше неуморен човек, все пътуваше нанякъде. Тя още помнеше ханджийката – дебалата Маша Хедъл, която непрекъснато дъвчеше червен киселец и като че ли притежаваше неизчерпаем запас от усмивки и сладки за децата. Сладките ѝ бяха обилно напоени с мед, сочни и натежаваха на езика от сладост, но колко я плашеха Кейтлин тези нейни усмивки. Киселецът беше боядисал зъбите на Маша червени и усмивката ѝ беше ужасна – все едно че е пила кръв.

– Хан – повтори умислено сир Родрик. – Но не бива да рискуваме. Ако държим да не ни познаят, може би трябва да потърсим някоя малка

ферма... – Той млъкна, щом чуха шум по пътя – плясък на вода, дрънчене на ризници и конско цвилене. – Ездачи – предупреди спътникът ѝ и десницата му стисна дръжката на меча. Макар и по кралския път, не беше зле човек да е предпазлив.

Двамата проследиха шума край ленивата извивка на пътя и ги видяха: колона тежковъоръжени мъже, които прехвърляха брода през придошлия поток. Кейтлин дръпна юздите и ги остави да подминат. Знамето в ръката на първия конник висеше мокро и унило, но стражите бяха с черни наметала и на гърдите им бе разперил криле сребърният орел на Морска бран.

– Малистъррови – прошепна ѝ сир Родрик, сякаш тя не го знаеше. – Милейди, не е зле да си сложите качулката.

Ръцете на Кейтлин не помръднаха. С тях яздеше самият Джейсън Малистър, обкръжен от рицарите си, със сина си Патрек до него и двамата им скуайъри след тях. Разбра, че са тръгнали за Кралски чертог и турнира на Ръката. През последната седмица пътниците бяха плъпнали като мухи по кралския път – рицари и наемни конници, певци с лютни и барабани, тежки фургони, натоварени с чували жито и бурета с мед, търговци, занаятчии и курви. И всички се придвижваха на юг.

Тя изглежда храбро подминаващия ги лорд Джейсън. За последен път го беше видяла увлечен в шеги с чичо ѝ на сватбеното ѝ празненство. Малистъррови служеха като знаменосци на рода Тъли и неговите дарове бяха доста щедри. Кафявата му коса сега беше прошарена, лицето му – изсечено и хлътноло с възрастта, но годините все пак не бяха засегнали достолепието му. Яздеше стегнат и с изправени рамене като човек, когото нищо не може да изплаши. Кейтлин му завидя – тя самата се боеше за толкова много неща. Щом конниците минаха покрай тях, лорд Джейсън кимна сдържано за поздрав, но това бе просто вежливост на знатна особа към срещнати по пътя странници. В живите му очи не блесна искрата на разпознаването, а синът му дори не си направи труд да ги погледне.

– Не ви позна – каза зачудено сир Родрик след малко.

– Видя в нас само двама окаляни пътници, отбили край пътя, мокри и уморени. Не би му хрумвало да заподозре, че ще срещне тук дъщерята на своя владетел. Смятам, че в хана ще сме в пълна безопасност, сир Родрик.

Беше вече почти тъмно, когато го стигнаха – на кръстовището недалече от голямото сливане на Тризъбеца. Маша Хедъл беше още по-дебела и побеляла. Все така дъвчеше киселец, но ги огледа съвсем бегло и

без помен от кръвясалата си усмивка.

– Две стаи на горния кат, само това остана – заяви тя, без да спира да дъвче. – Под камбанарията са, тъй че храната няма да пропуснете, макар че е доста шумно. Нищо не мога да направя. Претъпкано е. Или тия две стаи, или пътят.

Какво да се прави, избраха „тия две“ – ниски, прашни мансарди над паянтовото стълбище.

– Ботушите си оставете тук долу – каза им Маша, след като прибра монетите. – Момчето ще ги почисти. Не искам да ми мъкнете кал по стълбите. И ще слушате камбаната. Който закъснее за храната, стои гладен. – И никакви усмивки, да не говорим за сладкишите.

Когато удари камбаната за вечеря, шумът се оказа оглушителен. Кейтлин си беше облякла сухи дрехи. Седеше до прозореца и гледаше как дъждът трополи по стъклото. То беше млечносиво и мехуресто. Отвън вече припаднаше влажен здрач. Кейтлин едва различаваше разкаляния кръстопът.

Кръстопътят беше повод да спрат за отдых и размисъл. Оттук към Речен пад пътят беше лек. Баща ѝ винаги ѝ даваше мъдър съвет, когато много се нуждаеше, и сега тя изпита силен копнеж да поговори с него, да го предупреди за приближаващата се буря. Щом Зимен хребет трябваше да се стяга за война, толкова повече важеше това за Речен пад, много по-близо до Кралски чертог и при мощта на Скалата на Кастърли, надвиснала от запад като сянка. Само да беше по-силен баща ѝ, щеше да поеме натам, но Хостър Тъли вече от две години беше на легло и Кейтлин не можеше да го товари с още грижи.

Източният път беше по-див и опасен, катереше се по каменисти хълмове и гъсти гори, преди да навлезе в Лунните планини, през високите проходи и дълбоките пропасти на Долината на Арин и каменните Пръсти отвъд. Над Долината Орлово гнездо се извисяваше непоклатимо с кулите си, протягащи се към небето. Там щеше да намери сестра си... и може би някои от отговорите, които търсеше Нед. Лиза със сигурност знаеше повече, отколкото бе посмяла да сподели в писмото. Може би разполагаше дори с доказателството, необходимо на Нед, за да събори Ланистърови, а стигнеше ли се до война, щяха да имат нужда от помощта на рода Арин и от източните лордове, които им дължаха вяност.

Но планинският път беше опасен. Из тези проходи дебнеха рисове, скалните свлачища бяха нещо обичайно, а планинските кланове бяха разбойници, непризнаващи право и закон. Връхлитаха от високите склонове, за да грабят и убиват, и се стапяха като сняг, щом рицарите от

Долината дойдеха да ги търсят. Дори Джон Арин, един от най-силните владетели, каквито Орлово гнездо бе познавало през цялото си съществуване, винаги тръгваше на път със силна охрана, когато се наложеше да прекоси планините. А единствената сила, с която разполагаше Кейтлин сега, беше един престарял рицар, въоръжен преди всичко с предаността си. Не, реши тя. Речен пад и Орлово гнездо трябваше да почакаат. Пътят ѝ беше на север към Зимен хребет, където я чакаха синовете и дългът. Минеха ли благополучно Шийката, щеше да се представи на някой от знаменосците на Нед и да прати конници напред със заповед да охраняват кралския път.

Дъждът скриваше полята отвъд кръстопътя, но в паметта си Кейтлин ясно виждаше околната земя. Пазарището се намиреше от другата страна на пътя, а на около миля по-нататък беше селото – петдесетина бели къщички около малка каменна септа. Сега сигурно щяха да са повече – лятото се бе проточило дълго и мирно. На север оттук кралският път продължаваше покрай Зелената вилка на Тризъбеца, през плодородни долини и зелени гори, покрай процъфтяващи селища, яки като малки крепости чифлици и замъци на крайречни лордове.

Кейтлин ги познаваше всички: Блакууд и Бракън с вечната им вражда – на баща ѝ често се налагаше да ги усмирява; лейди Уент, последната от рода си, която обитаваше със своите духове мрачните като пещери сводести зали на Харънхъл; гневливия лорд Фрей, надживял седемте си жени и напълнил двата си замъка-двойници с деца, внуци и правнуци, а също така и с копелета и внуци-копелета. Всички те бяха знаменосци на дома Тъли, заклели бяха мечовете си в служба на Речен пад. Кейтлин се зачуди дали всичко това ще е достатъчно, ако се стигне до война. Баща ѝ беше изключително предан на клетвата си човек и несъмнено щеше да свика знамената си... но дали знамената щяха да се отзоват? Родовете Дари, Ригер и Мутън също бяха положили клетви пред Речен пад, но преди четиринадесет години бяха предпочели краля пред своя владетел и на Тризъбеца се сражаваха на страната на Регар Таргариен, докато лорд Фрей бе дошъл с войските си много след края на битката и остана известно съмнение към коя от двете армии се е канил да се присъедини. Към тяхната, кълнеше се той тържествено на победителите, след като всичко бе приключило, но оттогава баща ѝ го наричаше „Закъснелия лорд Фрей“. Не трябваше да се стига до война, помисли с боязън Кейтлин. Не трябваше да го позволят.

Сир Родрик дойде веднага щом екът на камбаната заглъхна.

– Да побързаме, докато не е свършила храната, милейди.

– Може би ще е по-безопасно да не сме рицар и лейди, докато не прехвърлим Шийката – каза тя. – Обикновените пътници привличат по-малко внимание. Да кажем, баща и дъщеря, тръгнали на път по някаква семейна работа.

– Ваша воля, милейди – съгласи се сир Родрик. И се усети какво е казал едва когато тя се засмя. – Човек трудно отвиква от старата вежливост, ми... дъще. – Посегна да опипа липсващите си бакенбарди и въздъхна отчаяно.

Кейтлин го хвана под ръка.

– Хайде, татко. Трапезата, която ни е подредила Маша Хедъл сигурно ще ти хареса, но не прекалявай с хвалбите. Усмивката ѝ наистина няма да ти хареса.

Гостилницата беше дълга и неуютна, с ред големи бурета в единия край и голямо огнище в другия. Малкият слуга тичаше напред-назад с шишове месо, а Маша точеше бира от буретата и дъвчеше киселец.

Пейките бяха претърпкани с гости от околните селца, смесени с най-различни пътници. По кръстопътищата се срещаха какви ли не хора – бояджии с оплескани в черна и червена багра длани деляха място с мъже от речните села, вонящи на тиня и риба, мускулист налбант седеше поприсвит до съсухрен стар септон, недодялани железари и пълнички търговци си подмятаха пресни новини като стари и добри приятели.

В тази пъстра компания се мяркаха доста мечоносци и това не се хареса много на Кейтлин. Трима край огъня носеха знака с червения жребец на Бракънови, имаше и една голяма група с плетени от синкава стомана ризници и сребристосиви шлемове. На раменете им личеше друг познат ѝ герб – близначните кули на дома Фрей. Тя огледа предпазливо лицата им, но бяха твърде млади, за да я познават.

Сир Родрик намери свободно място за двамата на пейката близо до кухнята. На масата срещу тях млад хубавец настройваше струните на лютнята си.

– Седем благослова за вас, добри хора – поздрави ги той, щом седнаха. Пред него имаше празна винена чаша.

– И за теб, певцо – отвърна Кейтлин. Сир Родрик им поръча хляб, месо и бира, и то веднага, ако се съдеше по тона му. Певецът, осемнайсетинагодишен младеж, ги изгледа дръзко, заразпитва ги откъде идат, кога са пристигнали и какви новини носят, и въпросите му полетяха бързи като стрели, без да спре, за да чуе отговора.

– Тръгнахме преди два дни от Кралски чертог – отговори Кейтлин на най-безопасния от въпросите му.

– Аз пък съм тръгнал натам – каза младокът. Както беше очаквала, гореше от нетърпение да разкаже своята история, вместо да чуе тяхната. Певците най-много от всичко обичат да слушат собствения си глас. – Турнирът на Ръката означава богати лордове с дебели кесии. Последния път си тръгнах с повече сребро, отколкото можех да нося... или щях да си тръгна, ако не бях заложил всичкото, че него ден ще победи Кралеубица.

– Боговете се мръщят на комарджията – отбеляза строго сир Родрик. Като човек от Зимен хребет споделяше отношението на рода Старк към турнирите и залаганията.

– Вярно, намръщиха ми се – призна певецът. – Вашите жестоки богове и Рицарят на цветята ме вкараха в тая беля.

– Не се съмнявам, че ти е било за урок – каза сир Родрик.

– Така е. Този път ще заложя парите си на сир Лорас.

Сир Родрик понечи да дръпне бакенбарда, дето го нямаше, но дока то поредният упрек се оформи в главата му, дотича слугата. Постави пред тях дъските с хляб и ги отрупа с късове сочно месо от шиша. На другия шиш бяха нанизани резенчета лук, чушлета и гъби. Момчето хукна да им донесе бирата и сир Родрик се залови с плувналата в горещата мазнина купчина с вълчи апетит.

– Аз съм Марилион – представи се певецът и дръпна една от струните на лютнята. – Сигурно сте ми чували свирнята някъде?

Поведението му събуди усмивката на Кейтлин. Малко странстващи певци стигаха чак до Зимен хребет на север, но тя познаваше такива като него от детството си в Речен пад.

– Боя се, че не.

Той дръпна жална струна на лютнята.

– Загубили сте. Кой е най-изкусният певец, когото сте слушали?

– Алиа от Браавос – каза отведнъж сир Родрик.

– О, аз съм много по-добър от тая дърта тояга – похвали се Марилион. – Ако имате два сребърника за една песен, с радост ще ви го докажа.

– Може да се намери някой и друг медник, но по-скоро ще ги хвърля в някой кладенец, отколкото да ти плащам за виенето – измърмори начумерено сир Родрик.

Мнението му за певците беше добре известно: за момичета музиката бе нещо чудесно, но той така и не можеше да разбере защо едно здраво момче ще държи лютня, вместо да върти меча.

– Дядо ви е с много кисел нрав – обърна се Марилион към Кейтлин. – Искрах само да ви почета. В дан на вашата хубост. Всъщност аз би

трябвало да пея само за крале и знатни лордове.

– Аха. Знаете ли, чувала съм, че лорд Тъли обича песните. Несъмнено сте се отбивали в Речен пад.

– Сто пъти – отвърна небрежно певецът. – Пазят ми една стая, а с младия лорд сме като братя.

Кейтлин се усмихна, зачудена какво ли щеше да си помисли Едмур за това. Един такъв певец веднъж бе легнал с момичето, по което брат ѝ се занасяше. Оттогава беше намразил цялата им порода.

– А Зимен хребет? Ходили ли сте на север?

– Откъде накъде? Там има само виелици и мечи кожи, а Старките не знаят друга музика освен вълчия вой.

Вратата в другия край на гостилницата се отвори с трясък.

– Ханджийке – подвикна някакъв слуга зад гърба ѝ, – трябват ни ясли за конете и милорд Ланистър иска стая и топла баня.

– О, богове – изпъшка сир Родрик и Кейтлин го стисна под мишницата да го усмири.

Маша Хедъл вече се кланяше и се усмихваше с ужасната си кръвясала усмивка.

– Съжалявам, милорд, но наистина е пълно. Всички стаи са претъпкани.

Кейтлин видя, че са четирима. Един старец в черното на Нощния страж, двама слуги... и той самият, застанал там, дребен и неустрашим като живота.

– Хората ми ще преспят в конюшната, а колкото до мен... е, не ми трябва голяма стая, както сигурно забелязвате. – И се ухили насмешливо. – Стига огънят да топли и в сламата да няма много бълхи, ще съм щастлив.

„Закъсняхме – помисли си мрачно Кейтлин. – Измъкна ни се.“ А дали?

Маша Хедъл място не можеше да си намери от притеснение.

– Милорд, нищо не остана, заради турнира е, нищо не мога да направя, ох...

Тирион Ланистър извади от кесията си монета, метна я нависоко, хвана я и я подхвърли отново. Чак в другия край на помещението, където седеше Кейтлин, се видя блясъкът на златото. Един наемник в протритото синьо наметало скочи на крака.

– Добре сте дошъл в стаята ми, милорд.

– А, намери се един умник – каза Ланистър и хвърли монетата. Мъжът я хвана във въздуха. – И ловък при това. – Джуджето се обърна към

Маша Хедъл. – Храна поне ще се намери, надявам се?

– Колкото пожелаете, милорд, каквото поискате – закланя се ханджийката.

„И да се задави дано“ – помисли си Кейтлин, но ѝ се привидя Бран, давещ се в собствената си кръв. Ланистър огледа по-близките маси.

– Хората ми ще са доволни на това, което сте поднесли на останалите си гости. Двойни дажби – яздохме дълго и сме уморени. За мене някоя печена мърша – пиле, патка, гълъб, все едно. И дай една кана от най-доброто си вино. Йорен, ще седнеш ли да хапнеш с мен?

– Ми да, милорд. Що не – отвърна черният брат. Джуджето дори не погледна към другия край на залата и Кейтлин тъкмо си помисли колко е хубаво, че масите помежду им са толкова претъпкани, когато Марилион изведнъж скочи.

– Милорд Ланистър! – викна той с цяло гърло. – За мен ще е удоволствие да ви позабавлявам, докато се храните. Позволете да ви изпея поемата за величавата победа на вашия баща при Кралски чертог!

– Едва ли нещо друго би могло да развали по-успешно вечерята ми – отвърна кисело джуджето. Кривогледите му очи огледаха бързо певеца, отместиха се... и се спряха на Кейтлин. Той я изгледа за миг озадачено. Тя извърна лицето си, но беше късно. Джуджето се усмихваше.

– Лейди Старк, каква приятна изненада. Съжалявам, че не можахме да се видим в Зимен хребет.

Марилион я зяпна и смутът му премина в огорчение, щом Кейтлин бавно се изправи. Чу до себе си ругатнята на сир Родрик. Само да се беше позадържал още малко при Вала, помисли тя, само да можеха да го хванат на север, както го беше замислил Нед, само да...

– Лейди... Старк? – изпелтечи Маша Хедъл.

– Последния път, когато отседнах тук, все още бях Кейтлин Тъли – отвърна тя на ханджийката.

Чу ропота наоколо и усети погледите, приковани в нея. Кейтлин бавно огледа стаята. Очите ѝ обходиха лицата на рицарите и заклетите мечове и тя вдиша дълбоко, за да укроти учестения си пулс. Смееше ли да поеме риска? Нямахме време за мислене. Само миг и собственият ѝ глас прокълът в ушите ѝ.

– Вие там, в ъгъла. – Тя посочи един възрастен мъж, когото не бе забелязала досега. – Това, което е извезано на плаща ви, не е ли черният прилеп на Харънхъл, сир?

Мъжът скочи.

– Да, милейди.

– А лейди Уент вярна и искрена приятелка ли е на моя баща, лорд Хостър Тъли, владетеля на Речен пад?

– Вярна е – отвърна твърдо мъжът.

Сир Родрик се надигна кротко и дръпна меча в ножницата. Джуджето замига към тях, с изопнато лице и удивени очи.

– Червеният жребец винаги е бил добре дошъл в Речен пад – обърна се тя към тримата до огъня. – Баща ми смята Джонос Бракън за един от най-старите си и най-верни знаменосци.

Тримата тежковъоръжени конници се спогледаха нерешително.

– Нашият господар е поласкан от високото доверие – промълви колебливо единият.

– Завиждам на баща ви за всичките тези чудесни приятели – подвърли язвително Ланистър, – но не мога да схвана целта на всичко това, лейди Старк.

Тя го пренебрегна и се обърна към голямата група в синьо и сиво. От тях зависеше всичко. Бяха над двадесет.

– Добре познавам и вашия герб: двойните кули на Фрей. Как преживява добрият ви лорд, господо?

Капитанът стана.

– Лорд Уолдър е добре, милейди. Смята да си вземе нова жена за деветдесетия си рожден ден и помоли негово превъзходителство баща ви да почете сватбата му с присъствието си.

Тогава Тирион Ланистър се изкиска. И Кейтлин разбра, че е в ръцете ѝ.

– Този човек дойде като гост в къщата ми и направи заговор за убийството на моя син, осемгодишно момче – обяви тя на цялата зала и посочи джуджето. Сир Родрик пристъпи до нея с меч в ръката. – В името на крал Робърт и на добрите лордове, на които служите, призовавам ви да го задържите и да ми помогнете да го върна в Зимен хребет, за да дочака кралското правосъдие.

Не знаеше кое я удовлетвори повече: свисъкът на дузината мечове, извадени като един, или изражението на Тирион Ланистър.

САНСА

Санса тръгна за турнира на Ръката със септа Мордейн и Джейн Пули, в носилка с жълти копринени завески – толкова тънки, че можеше да вижда през тях. Превръщаха целия свят в златен. Извън градските стени край реката бяха издигнати стотици павилиони и простолюдието се стичаше в многохилядна тълпа да гледа игрите. Цялото това великолепие взимаше дъха на Санса: бляскавите брони, едрите коне, зачулени със сребро и злато, виковете на тълпата, знамената, плющящи на вятъра... и самите рицари, рицарите най-вече.

– По-хубаво е и от песните – прошепна тя, след като намериха обещаните им от баща ѝ места между изтъкнати лордове и дами. Санса беше облечена хубаво за този ден – в зелена рокля, която открояваше кестенявото на косата ѝ, и съзнаваше, че я гледат и се усмихват мило.

Загледаха как героите на стотици песни подкараха конете си напред един по един. Всеки от тях бе по-приказен от предишния. Седмината рицари на кралската гвардия излязоха на игралното поле, всички освен Джайм Ланистър в люспести брони с млечен цвят, и с бели като пресен сняг плащове. Сир Джайм Ланистър също носеше белия плащ, но отдолу целият сияеше в злато, с шлем с формата на лъвска глава и златен меч. Сир Грегър Клегейн, „Яздещата планина“, изтътна покрай тях като лавина. Санса помнеше лорд Йон Ройс от гостуването му в Зимен хребет преди две години.

– Бронята му е от бронз, кована е преди хиляди години, и е с гравирани магически руни, които го предпазват от поражение – прошепна тя на Джейн.

Септа Мордейн им посочи лорд Джейсън Малистър, в мастилено-синьо, гравирано със сребро, и орлови криле на шлема. Беше посякъл на Тризъбеца трима от знаменосците на Регар. Момичетата се закискаха при появата на жреца-воин Торос Мирски, с плющящия му на вятъра халат и бръсната глава, докато септата не им каза, че веднъж изкачил стените на Пайк с огнен меч в ръката.

Имаше и конници, които Санса не познаваше: дребни рицари от Пръстите и Планински рай, и от планините на Дорн, невъзпети в слава свободни конници и новопроизведени скуайъри, по-млади синове на върховни лордове и наследници на по-малки домове. Младежи, все още не извършили славни дела, но Санса и Джейн бяха съгласни, че един

ден Седемте кралства ще прокълтят с ека на техните имена. Сир Бейлон Сван. Лорд Брус Карън от Блатата, наследник на Йон Бронза, сир Андар Ройс и по-малкият му брат сир Робар, с посребрените си стоманени нагръдници и всечените в тях древни бронзови руни, същите като онези, които предпазваха баща им. Близнаците сир Хорас и сир Хобер, на чиито щитове изпъкваше знакът на рода Редвин – яркочервен грозд на сивно поле. Патрек Малистър, синът на лорд Джейсън. Шестима от дома на Фрей, от Кръстовището: сир Джаред, сир Дануел, сир Емън, сир Тео, сир Первин, синове и внуци на стария лорд Уолдър, както и незаконният му син, Мартин Речния.

Джейн Пули си призна, че я плаши видът на Джалабхар Ксхо, принца-изгнаник от Летните острови, който носеше шапка от зелени и пурпурни пера върху черното си като нощ лице, но щом видя младия лорд Берик Дондарион с косата му като червено злато и прорязания от мълния черен щит, обяви, че е готова да се омъжи за него тутакси.

Хрътката също влезе в списъка на участващите в турнира, както и братът на краля, красивият лорд Ренли от Бурен край. Джори, Алин и Харвин се явиха от името на Зимен хребет и Севера.

– Джори прилича на просяк сред тях – изсумтя септа Мордейн, когато той се появи.

Бронята на Джори беше от синкавосиви стоманени плочи, без никакви украси по тях, а тънкото сиво наметало висеше на раменете му като мокра дрипа. Все пак се представи добре, като свали от коня Хорас Редвин в първия двубой и един от шестимата Фрей във втория. В третата си среща направи три обиколки срещу един наемник, Лотор Брун, със също толкова невзрачно снаряжение като неговото. Никой от двамата не падна от седлото, но пиката на Брун се оказа по-здрава, ударите му точни и кралят отсъди победата на него. Алин и Харвин нямаха такъв късмет. Харвин падна от коня си още в първия сблъсък със сир Мерин от кралска гвардия, а Алин беше съборен от сир Бейлон Сван.

Двубоите продължиха през целия ден чак до здрач, копитата на едрите бойни коне тъпчеха по арената, докато земята не се разора. Десетки пъти Джейн и Санса извикаха в унисон със сблъсъка на конниците. Пиките им се пръскаха на трески и тълпите крещяха в подкрепа на своите любимци. При всяко падане на някой от мъжете Джейн покриваше очи като изплашено момиченце, но Санса, виж, запази самообладание. Една знатна дама трябва да знае как да се държи на турнир. Дори септа Мордейн забеляза сдържаността ѝ и кимна одобрително.

Кралеубица яздеше превъзходно. Събори от конете сир Андар

Ройс и пограничния лорд Брус Карън с такава лекота, сякаш удряше камбани по пътя си, след което спечели много трудно срещу белокосия Баристан Селми, победил преди това двама мъже с тридесет-четиридесет години по-млади от него.

Сандор Клегейн и неговият брат гигант сир Грегър Планината също така изглеждаха неусмирими. Поваляха противниците си един след друг с жестоката си сила. Най-ужасният момент за деня настъпи при втория двубой на сир Грегър, когато той порази младия рицар от Долината с такава сила, че му прониза гърлото и го уби на място. Младежът падна няма и на десет крачки от мястото на Санса. Острието на пиката на сир Грегър стърчеше от врата му и кръвта му се изливаше на все по-забавени тласъци. Бронята му беше нова и лъскава. Един ярък лъч пробяга по изпънатата му ръка и се отрази от стоманата. После слънцето се скри зад облак и блясъкът изчезна. Плащът му беше син, с цвета на небето в ясен летен ден, обшит по краищата с полумесеци, но когато кръвта се просмука в него, платът потъмня и луните една по една станаха червени.

Джейн Пули заплака толкова истерично, че се наложи септа Мордейн да я издърпа настрани, за да се съвземе, но Санса седеше с ръце в скута и гледаше сцената, обладана от някакъв странен възторг. Помисли си, че би трябвало и тя да заплаче, но сълзите не дойдоха. Сигурно бе изплакала всичките си сълзи за Лейди и Бран. Щеше да е по-друго, ако беше Джори, сир Родрик или татко й. Младият рицар в синия плащ не й беше никакъв – просто един непознат от Долината на Арин, чието име бе забравила веднага щом го чу. А сега и светът щеше да забрави името му, осъзна Санса. Нямахше да се пеят песни за него. Виж, това беше тъжно.

Сир Бейлон Сван също падна срещу Грегър, както и лорд Ренли срещу Хрътката. Ренли бе отхвърлен от коня си с такава сила, че направо отхвърча назад с краката във въздуха. Главата му се удари в земята със силен пукот и тълпата ахна, но се оказа само златният еленов рог на шлема му – едно от разклоненията се беше счупило. Когато лорд Ренли се изправи, простолюдието зарева в див възторг, тъй като красивият млад брат на крал Робърт беше любимец на всички. Той подаде счупеното разклонение на противника си с дълбок поклон. Хрътката изсумтя и хвърли златния рог към тълпата, а хорицата се скупчиха и се заблъскаха за златното късче, докато лорд Ренли не тръгна през тях и редът не се възстанови. Междувременно септа Мордейн се беше върнала, сама. Обясни, че на Джейн й е прилошало и й помогнала да се върне в замъка.

Санса почти бе забравила за Джейн.

След това някакъв дребен рицар с плащ на двуцветни карета се посрама, като уби коня на Берик Дондарион и го лишиха от права. Лорд Берик прехвърли седлото си на нов кон, но веднага бе свален от Торос Мирски. Сир Ейрон Сантагар и Лотор Брун се сразиха три пъти без резултат; след това сир Ейрон падна от лорд Джейсън Малистър, а Брун – от по-малкия син на Йон Ройс, Робар.

Накрая останаха само четирима: Хрътката и чудовищният му брат Грегър, Джайм Ланистър Кралеубиеца и сир Лорас Тирел – младежът, когото наричаха „Рицарят на цветята“.

Сир Лорас беше най-младият син на Мейс Тирел, владетеля на Плавински рай и пазител на Юга. Със своите шестнадесет години той беше най-младият конник на арената, но предобедна в първите си три двубоя беше свалил трима рицари от кралската гвардия. Санса в живота си не беше виждала такъв красавец. Гръдната му броня беше с много изкусна изработка и изпъстрена с емайл, с формата на стотици видове цветя, така че отдалеч зрителят оставаше с впечатлението, че е брониран в цветен букет, а снежнобелият му жребец бе покрит с цветен чул, изплетен от червени и бели рози. След всяка своя победа сир Лорас сваляше шлема си, подкарваше бавно покрай оградата и накрая откъсваше бяла роза и я подхвърляше на някоя хубава девойка сред тълпата.

Последният му за деня двубой беше срещу по-младия Ройс. Древните руни на сир Робар се оказаха слаба защита, когато сир Лорас разцепи щита му и го хвърли с ужасен грохот в пръстта. Робар остана да лежи и да стене, докато победителят обикаляше арената. Накрая извикаха носилка и го отнесоха в палатката му замаян и обездвижен. Санса повече не го погледна. Очите ѝ бяха само за сир Лорас. Когато белият кон се спря точно пред нея, се уплаши, че сърцето и ще се пръсне.

На другите девойки бе дал по бяла роза, но тази, която сега откъсна за нея, беше червена.

– Сладка лейди – каза високо той, – никоя победа не е наполовина толкова красива, колкото вас.

Санса взе плахо цветето, поразена от галантността му. Косата му бе водопад от кестеняви къдрици, а очите – като стопено злато. Тя вдиша сладкия аромат на розата и я задържа до гърдите си дълго след като сир Лорас се бе оттеглил.

Когато най-после вдигна очи, пред нея бе застанал непознат мъж и я гледаше втренчено. Беше нисък, с остра брадичка и посребрена коса, на възраст почти колкото баща ѝ.

– Трябва да си една от дъщерите ѝ – каза той. Устните му се усмихваха, но не и сиво-зелените му очи. – Приличаш на Тъли.

– Аз съм Санса Старк – отвърна му тя спокойно. Мъжът беше е тежко наметало с кожена яка, притегната със сребърна птица присмехулик, и се държеше като високопоставен лорд, но тя не го познаваше. – Не съм имала честта, милорд.

Септа Мордейн бързо я хвана за ръката.

– Мило дете, това е лорд Петир Белиш, от малкия съвет на краля.

– Майка ви някога беше моята кралица на красотата – каза кротко мъжът. Дъхът му ухаеше на мента. – Имате нейната коса. – Пръстите му бавно я докоснаха по бузата и погалиха един кестеняв кичур. После той изведнъж се обърна и си отиде.

Луната междувременно се беше вдигнала, множеството се умори и кралят постанови последните три двубоя да се проведат на следващата сутрин преди груповия бой. Докато простолодието се разотиваше, обсъждайки сблъсъците през този ден и предстоящите срещи утре, дворът се премести на речния бряг, за да започне пирът. От часове се печеха шест чудовищно огромни бизона – въртяха ги бавно на дървени шишове, а кухненските ратайчета ги тъпчеха с масло и билки, докато месото не се разпука и не зацвърчи. Пред павилионите бяха подредени маси и пейки, отрупани с плодове и прясно изпечен хляб.

За Санса и септа Мордейн бе отредено много почетно място вляво от високия подиум, където се разположи самият крал с кралицата. Когато принц Джофри седна вдясно от нея, гърлото ѝ се стегна. Думичка не беше ѝ казвал след онази ужасна случка, а и тя не се беше осмелила да го заговори. Отначало Санса си мислеше, че го мрази заради онова, което направиха с Лейди, но след като си изплака очите, си каза, че всъщност Джофри не е виновен. Кралицата го беше направила. Тя заслужаваше омразата ѝ, както и Аря. Нищо лошо нямаше да се случи, ако не беше Аря.

Тази вечер не можеше да мрази Джофри. Твърде красив беше, за да го мрази. Облякъл бе тъмносин жакет, обсипан с два низа златни лъвски главички, а около челото му блестеше коронка от злато и сапфири. И косата му блестеше като метала. Санса го погледна и потрепери уплашена, че няма да ѝ обърне внимание или още по-лошо ще я изгледа с омраза и ще я принуди да напусне масата с плач.

Но Джофри се усмихна, целуна ръката ѝ галантно като принц от песните и каза:

– Сир Лорас има остро око за красотата, сладка лейди.

– Беше много мил – отвърна тя стеснително, стареайки се да запази скромност и сдържаност, но сърцето ѝ запя. – Сир Лорас е истински рицар. Смятате ли, че той ще победи утре, милорд?

– Не – заяви Джофри. – Кучето ми ще го постави на място, или може би вуйчо ми Джайм. А след няколко години, когато порасна достатъчно, за да изляза на арената, аз ще ги поставя всички на място.

Той вдигна ръка да повика слугата с каната изстудено вино и ѝ наля. Санса погледна плахо септа Мордейн, но Джофри се наведе и напълни и чашата на септата, така че тя кимна с благодарност и не каза нищо.

Слугите допълваха чашите цялата нощ, макар че след това Санса не помнеше да е вкувала от виното. Нямаше нужда от вино. Опило я беше вълшебството на нощта, зашеметил я бе разкошът, помели я бяха прелестите, за които бе мечтала цял живот и за които не се беше надявала дори, че някога ще опознае. Пред кралския павилион седяха певци и изпълваха здрача с музика. Жонгльор премяташе във въздуха горящи главни. Личният шут на краля, глупак със свраче лице с прякор Лунното момче, подскачаше на кокили в пъстрия си костюм и се подиграваше на всички с толкова язвителна жестокост, че Санса се зачуди дали всъщност е глупав. Дори септа Мордейн се оказа безпомощна пред него. Когато изпя песничката си за Върховния септон, тя се разсмя толкова силно, че се поля с виното.

А Джофри щеше да се разтопи от вежливост. Говореше на Санса през цялата нощ, обсипваше я с комплименти, караше я да се смее, споделяше ѝ дворцови клюки, обясняваше ѝ някои от закачките на Лунното момче. Санса беше толкова запленена, че забрави за всякакво благоприличие, както и за седящата вляво от нея септа Мордейн.

А блюдата се редяха едно след друго. Гъста супа от еленско месо с ечемик, салати от сладки треви, спанак и сливи, поръсени със счукани орехи. Охлюви в сос от мед и чесън. Санса никога досега не беше яла охлюви. Джофри ѝ показа как се вади охлювът от черупката и сам ѝ подаде да отхапе първото сладко късче месо. След това поднесоха току-що уловена от реката пъстърва, печена в глина, и нейният принц ѝ помогна да отвори изпечената обвивка, за да извади отвътре крехката бяла риба. А когато поднесоха месото, сам ѝ го сервира, като отрязва кралско парче и го постави с усмивка в блюдото ѝ. По движенията му тя разбра, че дясната ръка все още го безпокои, но той не се оплака и с една дума.

След това дойдоха сладките хлебчета, гълбовият пай и печените ябълки с канела, и лимоновият кейк, посипан със захар като слана, но Санса вече се беше толкова натъпкала, че успя да хапне само две

резенчета от кейка, колкото и да го обичаше. Тъкмо се чудеше дали ще може да се справи с трето, когато кралят се развика.

Крал Робърт ставаше все по-шумен с всяко следващо блюдо. Санса чуваше смеха му и гръмките заповеди през звуците на музиката и дрънченето на приборите, но бяха твърде далече, за да долови думите. Сега го чува всички.

– Не! – прогърмя ревът му и заглуши всяка друга реч. Санса се слиса, като видя краля изправен, с почервено лице и побеснял. В ръката си стискаше пълен с вино бокал и по-пиян не можеше да бъде. – Няма ти да ми казваш какво да правя, жено! – изрева той на кралица Церсей. – Аз съм кралят, не разбра ли? Аз управлявам и щом казвам, че утре ще се бия, значи ще се бия!

Всички го зяпнаха. Санса видя сир Баристан и брата на краля Ренли, както и niskия мъж, който ѝ говори днес толкова странно и погали косата ѝ, но никой не се опита да се намеси. Лицето на кралицата беше изопнато и толкова безкръвно, че можеше да мине за изваяно от сняг. Тя стана от масата, сбра полите си и си тръгна сред възцарилата се тишина. Слугите ѝ плъпнаха след нея.

Джайм Ланистър сложи ръка на рамото на краля, но кралят рязко го отблъсна. Ланистър залитна и падна. Кралят се изсмя.

– Великият рицар. Все още мога да те хвърля в пръстта. Запомни го, Кралеубиецо. – Удари се в гърдите с отрупания с геми бокал и оплиска с вино копринената си риза. – Чука ми дай и никой мъж в кралството не може да застане пред мен.

Джайм Ланистър се изправи, изтупа се и каза тихо, но ясно:

– Както кажете, ваша милост.

Лорд Ренли пристъпи усмихнат.

– Разля си виното, Робърт. Дай да ти донеса нов бокал.

Джофри хвана ръката ѝ и Санса се сепна.

– Става късно – каза принцът. Изражението му беше странно, сякаш изобщо не я виждаше. – Нуждаете ли се от придружител до замъка?

– Не... – Озърна се към септа Мордейн и се изуми, като я видя как похърква, отпуснала глава на масата. – Всъщност да... благодаря ви, ще бъде много мило. Наистина съм уморена, а стана толкова тъмно. Ще съм благодарна, ако ми предложите защита.

– Куче! – извика Джофри.

Сандор Клегейн сякаш изникна от самата нощ, толкова бързо се появи пред нея. Беше сменил доспехите си с червена вълнена куртка, с пришита на гърдите кожена фигура на кучешка глава. На светлината на

факлите изгореното му лице грееше с убито червен цвят.

– Да, ваша милост?

– Отведи годеницата ми до замъка и се погрижи да не я споleti нищо лошо – поръча му безцеремонно принцът.

И без да каже и дума повече, Джофри стана и я остави.

Санса усети погледа на Хрътката.

– Смяташе, че Джоф ще те отведе сам? – Засмя се. Смехът му приличаше на лай на кучета, хвърлени в яма. – Не се надявай. – Дръпна я да стане. – Хайде, на всички ни се спи. Толкова много пих, а утре може да потрябва да убия брат си. – И той се изсмя отново.

Санса изведнъж се уплаши. Огледа се, но нямаше кой да ѝ се притече на помощ. Крал Робърт го бяха отвели и половината пейки вече се бяха опразнили. Пирът бе приключил и с него – красивият сън.

Хрътката взе една от факлите да осветява пътя. Санса тръгна плътно до него. Пътеката беше камениста и неравна; заради трепкащата светлина ѝ се струваше, че се размества и пропада под нея. Държеше очите си сведени надолу, за да вижда къде стъпва. Заобиколиха рицарските павилиони, всеки със знамето си и доспехите, окачени отпред. Тишината натежаваше с всяка стъпка. Санса се плашеше от него, но нали все пак беше възпитана във всичките форми на вежливост. Една истинска дама не би трябвало да забелязва лицето му.

– Днес яздохте много галантно, сир Сандор – успя да промълви тя.

Сандор Клегейн изръмжа.

– Спести ми глупавите си комплиментчета, момиченце... и твоите сирове. Не съм рицар. Плюя и на тях, и на клетвите им. Виж, брат ми е рицар. Видя ли го как яздеше днес?

– Да – изшепна разтреперана Санса. – Той беше...

– Галантен?

Подиграваше ѝ се.

– Никой не може да му устои – успя да каже тя накрая, горда от себе си. Не беше лъжа.

Сандор Клегейн изведнъж се спря сред тъмното опустяло поле. Нямаше избор, освен да спре с него.

– Някоя септа те е дресирала добре. Ти си като ония птиченца от Летните острови, нали? Малко хубаво говорещо птиченце, което повтаря всички хубави малки думички, на които са го научили.

– Това е неучтиво. – Санса усети как сърцето ѝ запърха в гърдите. – Плашите ме. Искам да се прибирам веднага.

– „Никой не може да му устои!“ – изсмя се хрипливо Хрътката. –

Самата истина. Никой не може да устои на Грегър. Онова момче днес, втория му двубой, о, голяма работа беше. Видя го, нали? Глупаво момче, нямаше си работа да излиза при такива противници. Пари си няма, скуайър няма, няма кой да му помогне с доспехите. Нагърленикът му не беше вързан добре. Мислиш, че Грегър не го е забелязал? Мислиш, че пиката на сир Грегър се вдигна ей тъй, случайно, а? Хубаво малко говорещо момиченце, ако вярваш това, значи главицата ти е наистина е празна като на патка. Пиката на Грегър мушка там, където Грегър поиска да мушне. Виж ме. Виж ме! – Сандор Клегейн хвана брадичката ѝ в огромната си шепа и я принуди да вдигне лице. Приклепна пред нея и доближи горящата факла до лицето си. – Ето ти хубост. Погледай дълго. Знаеш, че го искаш. Следях те как се извърщаше през цялото време по кралския път. Виж ме добре.

Пръстите му стиснаха челюстта ѝ като железен капан. Очите му се взряха в нейните. Пияни очи, изцъклени от гняв. Трябваше да го погледне.

Дясната му страна беше хлътнала, с резки скули и едно сиво око под навъсеното чело. Носът му беше голям и клонест, косата – рядка и тъмна. Носеше я дълга и сресана настрани, защото от другата страна на това лице не растеше никаква коса.

Лявата страна на лицето му беше развалина. Окото му беше съвсем изгоряло; на мястото му бе останала само дупка. Окото му бе останало здраво, но всичко около него представляваше отвратителен белег, гладка почерняла плът, твърда като кожа, нашарена с кратери и прорязана с дълбоки цепнатини, които просветваха червени и влажни при всяко негово помръдване. На челюстта му можеше да се види част от костта, където плътта беше съвсем прогоряла. Санса заплака. Той я пусна и угаси догарящата факла в пръстта.

– Нямах ли хубави думички за това, момиченце? Нямах ли комплиментчета, на които те е научила септата? – Тя не му отговори и той продължи. – Повечето си мислят, че е от някоя битка. Обсада, пожар в някоя кула, факла в ръката на някой враг. Един глупак ме попита дали не било от драконов лъх. – Този път смехът му бе по-мек, но също толкова горчив. – Само на теб ще ти кажа от какво е, момиченце – каза ѝ той с глас като нощ, сянка, надвиснала толкова близо, че тя усети киселата воня на вино в дъха му. – Бях по-малък от теб, на шест, може би на седем. Един дърводелец вдигна дюкян в селото под Цитаделата на баща ми и за да си спечели благоволение, ни изпрати дарове. Старецът правеше чудесни играчки. Не помня аз какво получих, но ми се искаше да

имам подаръка на Грегър. Дървен рицар, целият изрисуван, всяка става сглобена поотделно с пружини, така че можеш да го нагласиш да се бие. Грегър беше с пет години по-голям от мен, играчката за него не беше нищо, вече беше скуайър, шест стъпки висок и с мускули като на бик. Така че му взех рицаря, но радост не ми донесе, казвам ти. Страх ме беше през цялото време и той ме намери. В стаята имаше мангал. Грегър нищо не каза, само ме вдигна под мишницата си, натика тая страна от лицето ми в горящите въглени и ме държа там, докато не закрепях и не запищях. Видя колко е силен. Дори тогава трима големи мъже едва успяха да ме издърпат от ръката му. Септоните проповядват за седемте ада. Какво знаят те? Само човек, който е горял, знае какво е адът наистина.

– Баща ми каза на всички, че постелята ми се подпалила, а майстерът ни ми даде мазила. Мазила! – възкликна Хрътката. – Грегър също си получи мазилата. След четири години го помазаха със седемте масла и той изрече рицарските си клетви, а Регар Таргариен го потупа по рамото и каза:

– Станете, сир Грегър.

Дрезгавият глас млъкна. Той клечеше пред нея, тромава черна фигура, загърната от нощта и скрита от очите ѝ. Санса чуваше само хрипливото му дишане. И усети, че ѝ е мъчно за него. Страхът някак си беше избягал.

Тишината продължи сякаш безкрайно и тя отново изпита страх, но този път страхът ѝ беше за него, не за нея самата. Хвана огромното му рамо и прошепна:

– Той не е истински рицар.

Хрътката отметна глава и зарева. Санса залитна назад, по-далече от него, но той я хвана за ръката и изръмжа:

– Не, не, малко птиченце, не е истински рицар.

През останалата част от пътя към града Сандор Клегейн не каза и една дума. Отведе я до чакащите коли, каза на коларя да ги откара до Червената цитадела и се качи след нея. Влязоха мълчаливо през Кралската порта и продължиха по осветените от факли градски улици. Той отвори караулната врата и я поведе в замъка, с изгорялото лице, сгърчено в спазъм, и с помръкнали очи. Беше само на стъпка след нея, докато се качваха по стъпалата на кулата. Преведе я през целия коридор, чак до спалнята ѝ.

– Благодаря ви, милорд – промълви хрисимо Санса.

А Хрътката я хвана за ръката и се надвеси над нея.

– Това, което ти казах тази нощ... – Гласът му зазвуча по-грубо отпреди. – ...Ако го кажеш някога на Джофри... на сестра си, на баща си... на който и да е от тях...

– Няма – прошепна Санса. – Обещавам.

Не беше достатъчно.

– Ако го кажеш на когото и да било – довърши той, – ще те убия.

ЕДАРД

– Сам останах до него в последното бдение – каза сир Баристан, докато гледаха тялото отзад в колата. – Нямахте си никого. Само майка му, в Долината, както разбрах.

На бледата утринна светлина младият рицар приличаше на заспал. Не беше хубавец, но смъртта бе смекчила резките черти на лицето му, а сестрите на мълчанието го бяха преоблекли с най-хубавата му кадифена куртка с висока яка, за да скрива грозния разрез, който пиката бе отворила в гърлото му. Едард Старк се вгледа в лицето му, притеснен дали момчето не бе умряло заради него. Заклан от знаменосец на Ланистър, преди Нед да успее да поговори с него. Възможно ли беше това да е просто съвпадение? Помисли си, че никога няма да разбере.

– Хю беше скуайър на Джон Арин четири години – продължи Селми. – Кралят го произведе в рицарски сан преди да тръгна на север, в памет на Джон. Момъкът го желаше страстно, но се боя, че не беше подготвен.

Нед бе спал лошо предната нощ и се чувстваше уморен.

– Никой от нас никога не е подготвен.

– За рицарството?

– За смъртта.

Нед грижливо покри момчето с плаща му – просмукания с кръв син плат, извезан по ръбовете с лунни полумесеци. И си помисли с горчивина, че когато майка му попита защо синът ѝ е умрял, щяха да ѝ кажат, че се е сражавал в чест на Ръката на краля, Едард Старк.

– Това беше ненужно. Войната не трябва да е игра.

Нед се извърна към жената до колата, загърната в сиво и със скрито от качулката лице, от което се виждаха само очите. Сестрите на мълчанието приготвиха мъртъвците за гроба и се смяташе за лошо предзнаменование да погледнеш в лицето на смъртта.

– Пратете доспехите у дома му в Долината. Майка му ще иска да ги има.

– Доста скъпи са – каза сир Баристан. – Момчето бе поръчало да му ги изковат специално за турнира. Скромно, но добро изделие. Не знам дали е успял да се разплати с ковача.

– Той се разплати вчера, милорд, и то скъпо – отвърна Нед и повтори на сестрата: – Пратете бронята на майка му. Аз ще се оправя с

ковача. – Тя кимна сдържано.

След това сир Баристан придружи Нед до кралския павилион. Лагерьт се разбуждаше. На огнищата цвърчаха дебели наденици и из въздуха се разнасяше миризма на чесън и пипер. Млади скуайъри тичаха по задачи, а господарите им пред палатките се прозяваха и протягаха да се разсънят за новия ден. Един слуга, помъкнал гъска под мишница, спря, поклони им се, промърмори: „Ваши благородия“, а гъската изкряка и го закълва по пръстите. Щитовете, изложени пред всяка от палатките, известяваха с хералдическите си знаци кои са обитателите им. Сребърният орел на Морска бран, славеите на Брус Карън, гроздовете на рода Редвин, пъстра мечка, червен вол, горящо дърво, бял овен, тройна спирала, пурпурен еднорог, танцуваща дева, черна усойница, двойни кули, бухал рогач и накрая – чистата бяла емблема на кралската гвардия, бляскава като зората.

– Кралят е решил да се бие в груповия бой днес – каза сир Баристан, докато подминаваха щита на сир Мерин, чиято окраска бе одраскана там, където пиката на Лорас Тирел се беше врязала в дървото, когато го свали от седлото.

– Да – кимна мрачно Нед.

Снощи Джори го беше събудил, за да му докладва новината. Нищо чудно, че беше спал толкова лошо.

Сир Баристан изглеждаше обезпокоен.

– Казват, че нощните прелести повяхват сутрин и че децата на виното остават сирачета, щом грейне утрото.

– Така казват – съгласи се Нед. – Но не и при Робърт.

Някои хора можеха и да премислят думите, изречени в миг на пиянска дързост, но Робърт Баратеон щеше да си ги спомни, а като си ги спомни, нямаше да отстъпи от тях.

Кралският павилион се намираше близо до реката и утринната мъгла, вдигаща се на пелени от водата, го загръщаше в сиво. Целият беше от златиста коприна – най-голямото и величествено съоръжение в лагера. Пред входа беше изложен бойният чук на Робърт, до един огромен железен щит, украсен с герба с коронования елен на рода Баратеон.

Нед се надяваше, че ще завари краля все още в постелята, надвит от пиянския сън, но късметът го бе изоставил. Завариха Робърт да пие бира от лъскав рог и да реве сърдито на двамата скуайъри, които се мъчеха да поберат едрото му туловище в бронята.

– Ваша милост – говореше единият младок почти през сълзи, – много е малка, не става. – Оплете се и нагърленикът, който се опитваше

да затегне около дебелия врат на Робърт, се изгъркаля на земята.

– Седем ада! – изруга Робърт. – Сам ли трябва да го направя? Да ви пикая и на двамата. Вдигни го. Не ме зяпай така, Лансел, вдигни го! – Момчето скочи и кралят забеляза гостите си. – Виж ги колко са непохватни тия две уродчета, Нед. Жена ми настоя да ги взема за скуайъри, а за нищо не стават. Една броня не могат да облекат на човек като хората. Скуайъри! Според мен са свинари, натруфени в коприна.

Нед от пръв поглед разбра откъде идва цялата трудност.

– Не са виновни момчетата. Много си надебелял за доспехи, Робърт.

Робърт Баратеон удари яка глътка от бирата, хвърли празния рог върху кожата на постелята си, изтри пияната по устата си с опакото на ръката си и каза сърдито:

– Надебелял? Дебел съм значи, а? Така ли се разговаря с крале? – И смехът му се изля, внезапен като буря. – Ах, Нед, проклет да си, защо винаги се оказваш прав?

Скуайърите се усмихнаха боязливо и кралят се обърна към тях.

– Вие. Да, двамата. Чухте Ръката. Кралят е много надебелял за доспехите си. Тичайте да намерите сир Ейрон Сантагар. Кажете му да ми доведе майстор да разпъне нагръдника. Веднага! Какво чакате още!

Момчетата се запрепъваха в бързината да драснат от палатката. Робърт успя да остане сериозен, докато се махнат, след което се отпусна в креслото си и се затресе от смях.

Сир Баристан се закиска с него и дори Едард Старк успя да се усмихне. Но мрачните мисли така и не го оставиха. Не можеше да не забележи двамата скуайъри – хубави момчета, светлокоси и добре сложени. Едното бе на годините на Роб, с дълги златисти къдрици; другото на около петнадесет, с пясъчноруса коса, наскоро поникнали мустачки и със смарагдовозелените очи на кралицата.

– Жалко, че не съм там, да видя физиономията на Сантагар – каза Робърт. – Дано му стигне умът да ги отпрати при някой друг. Ще ги накараме да тичат насам-натам цял ден!

– Тези момчета – попита го Нед – Ланистърови ли са?

Робърт кимна и отри сълзите от очите си.

– Братовчеди. Синове на брата на лорд Тивин. Един от умрелите. Или на живия, не помня вече. Семейството на жена ми е много голямо, Нед.

„И много амбициозно“ – помисли си Нед. Нямаше нищо против скуайърите, но го безпокоеше, че Робърт е обкръжен все от роднини на

кралицата – и денем, и нощем. Апетитът на Ланистърови за служби и постове, изглежда, беше ненаситен.

– Казват, че снощи сте се карали с кралицата.

Смехът на лицето на Робърт се стопи.

– Тая жена се опита да ми забрани да участвам в боя. Сега се цупи в замъка, проклетницата. Сестра ти никога нямаше да ме посрами така.

– Не си познавал Лиана като мен, Робърт – каза му Нед. – Ти виждаше в нея само красотата, но не и желязото под нея. Щеше да ти каже, че нямаш работа в схватката.

– И ти ли? – навъси се кралят. – Много си се вкиснал, Старк. Толкова време на север, всичките сокове в теб са замръзнали. Е, моите все още текат. – И той се удари в гърдите да го докаже.

– Ти си кралят – припомни му Нед.

– Сядам на проклетия железен стол, когато трябва. Значи ли това, че нямам право да изпитвам същия глад като останалите мъже? Малко вино от време на време, някое момиче да ти писне в леглото, конския допир между краката? Седем ада, Нед, искам да ударя някого.

– Ваша милост – намеси се сир Баристан Селми. – Не е прилично кралят да влиза в груповия бой. Състезанието няма да е честно. Кой ще посмее да ви удари?

Робърт като че ли се изненада.

– Как така кой? Всички, дявол да ги вземе! Стига да могат. А последният, който остане на коня си...

– ...ще сте вие – довърши Нед. Веднага усети, че Селми е улучил в целта. Опасностите от боя носеха само наслада на Робърт, но това засега на гордостта му. – Сир Баристан е прав. Няма да се намери и един мъж в Седемте кралства, който би дръзнал да си навлече недоволството ви, като ви удари.

Кралят скочи от креслото си с пламнало лице.

– Да не искате да ми кажете, че тези наперени пъзльовци ще ме оставят да победя?

– Определено – отвърна Нед. Сир Баристан Селми кимна мълчаливо.

За миг Робърт така се вцепени от яд, че не можеше да проговори. Закрачи през шатрата, завъртя се рязко и закричи обратно, с помръкнало от ярост лице. Сграбчи нагръдника си от земята и го хвърли с гняв по сир Баристан. Селми отскочи встрани.

– Махай се! – изрева кралят. – Махай се преди да съм те убил.

Сир Баристан напусна моментално. Нед се наклони да го последва,

но кралят извика зад гърба му:

– Ти стой, Нед.

Нед се обърна. Робърт взе рога си, напълни го от едно буре в ъгъла и го тикна в ръцете му.

– Пий! – изръмжа той.

– Не съм жаден...

– Пий! Твоят крал ти заповядва.

Нед вдигна рога и отпи. Бирата беше черна и гъста, и толкова силна, че му залютя на очите.

Робърт седна.

– Проклет да си, Нед Старк. Ти, както и Джон Арин. Обичах ви и двамата. Какво направихте с мен? Ти трябваше да станеш крал, ти или Джон.

– Вашите претенции бяха по-основателни, ваша милост.

– Казах да пишеш, а не да спориш. Ти ме направи крал, затова имай поне приличието да слушаш като ти говоря, проклет да си. Виж ме, Нед. Виж какво направи от мен това кралстване. Богове, толкова съм надебелял, че не мога да се побера в доспехите си! Как изобщо се стигна до това?

– Робърт...

– Пий и мълчи, кралят говори. Заклевам ти се, никога не съм бил толкова жив, колкото докато спечелвах този трон, нито толкова мъртъв като сега, след като го спечелих. А Церсей... На Джон Арин трябва да съм благодарен, че я имам. Нямах никакво желание да се женя, след като ми отнеха Лиана, но Джон каза, че властта се нуждае от наследник. Церсей Ланистър била подходяща партия, обясни той, щяла да обвърже към мен лорд Тивин, ако Визерис Таргаринен се опита някога да си върне бащиния трон. – Кралят поклати глава. – Кълна ти се, обичах го този старец, но сега си мисля, че е бил по-голям глупак от Лунното момче. О, Церсей е красавица, дума да няма, но е студена... как само си пази писаната, ще си помислиш, че крие там цялото злато на Скалата на Кастърли. Я ми я дай тая бира, ако няма да я пишеш. – Надигна рога, изпи го наведнъж, оригна се и изтри уста. – Съжалявам за момичето ти, Нед. Честно. За вълка де. Душата си залагам, че синът ми лъжеше. Синът ми... ти обичаш децата си, нали?

– С цялото си сърце – отвърна Нед.

– Да ти кажа една тайна, Нед. Неведнъж съм си мечтал да се откажа от короната. Хващам кораб за свободните градове с коня си и с чука, и ще го ударя на живот по войни и по курви, за това съм създаден аз.

Кралят-наемник, ох, как ще ме заобичат певците. Но мисълта за Джофри на трона и за Церсей, как стои зад него и му шепне... Синът ми. Как можах да създам такъв син, Нед?

– Той е още момче – отвърна неловко Нед. Никак не му харесваше принц Джофри, но не можеше да пренебрегне болката в гласа на Робърт. – Забрави ли колко див беше ти на неговите години?

– Нямахме да се тревожа, ако момчето беше диво, Нед. Не го познаваш като мен. – Той въздъхна и поклати глава. – Ах, може пък и да си прав. Джон толкова често се отчайваше от мен, но ето че се оказах добър крал. – Робърт се вгледа в смълчалия се Нед и се намръщи.

– Хайде, вече можеш да говориш и да се съгласиш.

– Ваша милост... – започна предпазливо Нед.

Робърт го плесна по гърба.

– Ох, кажи поне, че съм по-добър от Ерис, и толкова. Ти никога не би излъгал заради обич или чест, Нед Старк. Все още съм млад и след като вече си с мен, нещата ще се променят. Това царуване ще бъде възпявано и проклето да са всичките Ланистърови в седемте ада... Замири са ми на бекон. Кой според теб ще е шампионът днес? Видя ли момчето на Мейс Тирел? Викат му „Рицаря на цветята“. Виж, това е син, с който всеки баща би се гордял. Предишния турнир, когато накара Кралеубиеца да падне на златния си задник, да беше видял само лицето на Церсей. Умрях си от смях. Ренли разправя, че имал една сестричка, четиринайсетгодишна девица, хубава като зората...

Закусиха черен хляб и варени гъши яйца, и пържена риба с лук и бекон на дървена маса край речния бряг. Мрачното настроение на краля се отвя заедно с утринната мъгла и скоро Робърт ръфаше портокал, размекнат от сладки спомени за Орлово гнездо и момчешките им години.

– ...дадох на Джон буре с портокали, помниш ли? Само дето бяха поизгнили и аз хвърлих моя през масата и ударих Дикс по носа. Помниш ли Редфорт, скуайъра с пъпчивото лице? Той хвърли по мен и докато Джон пръдне, из Голямата зала вече хвърчаха портокали във всички посоки. – Разсмя се гръмко и дори Нед се усмихна на спомена.

Това беше момчето, с което бе отраснал. Това беше Робърт Баратеон, когото бе познавал и обичал. Ако успееше да докаже, че Ланистърови стоят зад нападението над Бран, да докаже, че те са убили Джон Арин, този човек щеше да го изслуша. Тогава Церсей щеше да падне и с нея и Кралеубиеца, а ако лорд Тивин дръзнеше да вдигне запада, Робърт щеше да го премаже, както бе смазал Регар Таргариен на Тризъбеца. Щеше да разбере.

Закуската му се стори по-вкусна от всичко, които бе ял от много време, и след това усмивката на Едард Старк идваше все по-лесно и по-често, докато не дойде време за подновяването на турнира.

Нед отиде до арената с краля. Беше обещал да гледа финалните двубои със Санса; на септа Мордейн днес ѝ беше зле, а дъщеря му бе решена на всяка цена да не пропусне края на игрите. Видя как Робърт зае мястото си и забеляза, че Церсей Ланистър е решила да не се появява днес. Мястото до краля беше празно. Това също го обнадежди.

Запроправя си път към скамейката, където трябваше да седи Санса, и я намери тъкмо когато роговете засвириха сигнал за началото на първата схватка. Санса беше толкова погълната от зрелището, че едва забеляза появата му.

Сандор Клегейн се появи пръв на арената. Върху тъмносивата си броня носеше маслиненозелен плащ. Той, както и шлемът с формата на кучешка глава, бяха единствените му отстъпки пред украсите.

– Сто златни дракона за Кралеубиеца – гръмко обяви Кутрето, след като се появи и Джайм Ланистър, яхнал дорест дестриер. Гърбът на коня беше покрит с метален чул от позлатени халки, самият Джайм също блестеше от глава до пети. Дори пиката му беше издялана от златно дърво от Летните острови.

– Съгласен – извика в отговор лорд Ренли. – Хрътката тази сутрин изглежда гладен.

– Дори на гладните псета им стига умът да не хапят ръката, която ги храни – отвърна с ирония Кутрето.

Забралото на Сандор Клегейн издрънча над лицето му и той зае позиция. Сир Джайм хвърли целувка на някаква жена сред тълпата, също свали забралото си и подкара към другия край на арената. Двамата мъже свалиха пиките си.

На Нед Старк най-много щеше да му хареса и двамата да загубят, но Санса гледаше с влажни очи и изтръпнала от възбуда. Набързо издигнатата галерия се разтресе, щом конете се понесоха в галоп. Хрътката препускаше приведен напред, пиката бе непоклатима като скала в десницата му, но Джайм ловко се извърна на седлото в мига преди сблъсък. Острието на Клегейн отскочи безопасно от златния щит с лъва, докато неговият посрещна удара пряко. Дървото се пръсна и Хрътката се олюля, мъчейки се да се задържи върху седлото. Санса ахна, а сред тълпата се понесоха разпокъсани възгласи.

– Чудя се как да си похарча печалбата – подвижна Кутрето на лорд Ренли.

Хрътката едва съумя да се удържи на седлото. Рязко зави и препусна обратно към края на арената за втория сблъсък. Джайм Ланистър хвърли прекършената пика, сграбчи нова и отпрати скуайъра си със солена шега. Хрътката пришпори в бесен галоп и Ланистър подкара срещу него. Този път, когато Джайм помръдна на седлото си, Сандор Клегейн повтори движението му. Двете пики се пръснаха и докато облакът трески улягаше, останалият без ездача си дорест жребец се затича да зобне трева по полето извън очертанятията на бойната полоса, а сир Джайм Ланистър вече се въргаше в пръстта в очуканата си златна броня.

– Знаех си, че Хрътката ще победи – каза Санса и Кутрето я чу.

– Ако случайно знаеш кой ще победи в следващия двубой, кажи ми го сега, докато лорд Ренли не ме е оскубал съвсем – подхвърли той. Нед се усмихна.

– Жалко, че Дяволчето го няма – каза лорд Ренли. – Щях да спечеля два пъти повече.

Джайм Ланистър се изправи, но красивият му шлем с лъвската глава се беше изкривил и очукал при падането и сега не можеше да си го свали. Тълпите дюдюкаха и сочеха, лордовете и дамите се мъчеха да скрият подхилкванията си, но без успех, а над всичко това Нед чу гръмкия смях на крал Робърт. Накрая се наложи да отведат Лъва на Ланистър, заслепен и залитащ, при един ковач.

През това време сир Грегър Клегейн зае позицията в отсамния край на полосата. Беше огромен – най-едрият мъж, който Едард Старк бе виждал. Робърт Баратеон и всичките му братя бяха големи мъже, както и Хрътката, а в Зимен хребет имаше едно простодушно конярче на име Ходор, пред когото всички те щяха да приличат на джуджета, но рицарят с прозвището Яздещата планина беше по-грамаден дори от Ходор. Беше висок доста над седем стъпки, почти осем, с масивни рамене и мишци, дебели колкото ствола на младо дърво. Дестриерът му приличаше на пони между бронираните му крака, а пиката, която държеше, изглеждаше тънка като дръжка на метла.

За разлика от брат си, сир Грегър не живееше в двора. Беше самотник и рядко напускаше земите си, освен при войни и турнири. Беше дошъл с лорд Тивин при падането на Кралски чертог – новопомазан рицар на седемнадесет години, но още тогава се отличаваше със своя ръст и безмилостната си жестокост. Според някои тъкмо Грегър бе разбил черпчето на принца инфант Егон Таргариен в стената и шепнеха, че след това изнасиллил майка му, дорнската принцеса Еля, преди да я подложи на меча. Но тези неща не се говореха в присъствието на Грегър.

Нед Старк не помнеше да е разговарял някога с този човек, макар че Грегър бе яздил с тях в похода по време на бунта на Бейлон Грейджой, един от хилядите рицари. Сега го наблюдаваше с не малко безпокойство. Нед рядко даваше ухо на клюките, но това, което се говореше за сир Грегър, звучеше повече от злокобно. Скоро щеше да се жени за трети път и се носеха мрачни слухове за смъртта на първите му две жени. Разправяха, че Цитаделата му била мрачно място, където слугите изчезвали непрестанно и дори псетата се бояли да пристъпят в залата. Към това се добавяше и една сестра, умряла при странни обстоятелства, пожарът, обезобразил брат му, и една ловна злополука, при която беше загинал баща му. Грегър бе наследил Цитаделата, златото и фамилните имена. По-малкият му брат Сандор беше напуснал същия ден, за да се наеме на служба при Ланистъррови като заклет меч, и се говореше, че не се върнал повече, дори и на гости.

Когато на арената се появи Рицарят на цветята, сред тълпата се понесе възбуден ропот и Нед чу трескавия шепот на Санса:

– О, колко е красив!

Сир Лорас Тирел беше тънък и строен като тръстика, в приказно сребърни доспехи, излъскани до ослепителен блясък и филигрирани с черни виещи се лози и малки сини незабравки. Простолюдие то разбра още в първия миг като Нед, че синьото на цветчетата е от сапфири, и хиляди гърла ахнаха от възхита. А на раменете на красивия момък тежеше плащ, изтъкан от истински незабравки – хиляди свежи цветя, вшити върху плътна вълнена канава.

Конят му беше също толкова тънък и строен като него – красива сива кобила, бърза и подвижна. Грамадният боен жребец на сир Грегър подуши миризмата ѝ и изцвили. Момчето от Планински рай направи нещо с краката си и колибата му се изправи на задните си крака и затанцува. Санса стисна Нед за ръката.

– Татко, не позволявай сир Грегър да го убие!

Нед видя, че държи розата, която сир Лорас ѝ бе поднесъл вчера. Джори и за това му беше докладвал.

– Тези пики са турнирни – успокой той дъщеря си. – Направени са така, че да се цепят при удар, така че никой да не пострада. – Но си спомни за мъртвото момче в колата с плаща с полумесеците и думите изхриптяха в гърлото му.

Сир Грегър не можеше да удържи коня си. Жребецът цвилеше възбудено, потропваше нервно с копита и тръскаше глава. Планината го сръга жестоко с металния си ботуш, конят се изправи на задните си

крака и за малко щеше да го изхвърли.

Рицарят на цветята отдаде чест на краля, подкара към другия край на арената, обърна и сниши пиката, готов за бой. Сир Грегър овладя коня си, стиснал юздите. И изведнъж се започна. Жребецът на Планината се втурна във вихрен галоп, полетя диво напред, а кобилата се понесе плавно и леко, като развяна от вятъра коприна. Сир Грегър вдигна щита си напред и заопипва нервно пиката, като през цялото време се мъчеше да обуздае животното и да го задържи в права линия – и изведнъж Лорас Тирел връхлетя върху него, насочи острието на пиката си точно там, и за едно мигване на клепачите Планината вече падаше. Беше толкова огромен, че повлече коня със себе си в мешавица от стомана и плът.

Нед чу ръкопляскания, възгласи, свирене, ахкания, възбуден ропот и над всичко това – дрезгавия, хриплив смях на Хрътката. Рицарят на цветята дръпна юздите точно в края на полосата. Сапфирите му бляскаха на слънцето, когато свали забралото си и се усмихна. Тълпата полудя.

А насред бойното поле сир Грегър Клегейн се освободи от стремелата и се надигна, кипнал от гняв. Лицето му бе потъмняло от ярост, а косата му беше паднала на очите.

– Мечът ми! – изрева той на своя скуайър и момчето притича да му подаде. През това време жребецът му също се изправи.

Грегър Клегейн съсече коня с един удар – толкова свиреп, че почти откъсна главата на животното. Само за миг възгласите преминаха в писъци. Жребецът рухна на колене, цвилейки в предсмъртна агония. А Грегър вече крачеше по полосата към сир Лорас Тирел, стиснал в юмрук окървавения меч.

– Спрете го! – извика Нед, но думите му се удавиха в общия рев. Всички около него също крещяха. Санса плачеше.

Всичко стана съвсем бързо. Рицарят на цветята извика на скуайъра си да му подаде меча, но сир Грегър изхвърли момчето от пътя си и се докопа до юздите на коня му. Кобилата надуши кръв и се изправи на задните си крака. Лорас Тирел едва се удържа на коня. Сир Грегър замахна с меча в дивашки удар с две ръце, който поразил момчето в гърдите и го събори от седлото. Кобилата, изпаднала в паника, побягна, а сир Лорас остана да лежи в прахта, зашеметен. Но когато Грегър надигна меча за смъртния си удар, го спря хриплив глас:

– Остави го жив!

И една облечена в стомана ръка го издърпа настрани от момчето.

Планината се обърна в безмълвна ярост и дългият му меч изсвистя

в убийствена дъга с цялата гигантска сила зад него, но Хрътката пое удара и отвърна, и сякаш цяла вечност двамата братя продължиха да стоят на място и да се млатят, докато Лорас Тирел го извеждаха от арената замаян, но жив и невредим. На три пъти Нед видя как сир Грегър нанесе дивашки удари по шлема – кучешка глава, но нито веднъж Сандор не посегна към незащитеното лице на своя брат.

Това, което сложи край на грозната гледка, беше гласът на краля... и двадесет меча. Джон Арин им беше казал, че в битка пълководецът трябва да има добър глас и Робърт го беше доказал на Тризъбеца. И сега го използва.

– СПРЕТЕ ТАЗИ ЛУДОСТ! – прогърмя той. – В ИМЕТО НА СВОЯ КРАЛ!

Хрътката падна на колене. Ударът на сир Грегър посече въздуха, но той най-сетне се вразуми. Хвърли меча си и изгледа с гняв Робърт, обкръжен от кралската гвардия и още дузина други рицари и стражи. Обърна се, без дума да каже, и закричи, избухвайки от пътя си Баристан Селми.

– Оставете го – каза Робърт и всичко свърши.

– Хрътката ли е шампионът сега? – попита го Санса.

– Не – отвърна Нед. – Сега ще бъде финалният двубой, между Хрътката и Рицаря на цветята.

Но Санса в края на краищата се оказа права. Само след няколко мига сир Лорас Тирел се появи на арената в прост лепен жакет и заяви на Сандор Клегейн:

– Дълга ви живота си. Денят е ваш, сир.

– Не съм сир – отговори Хрътката, но прие победата и кесията за шампиона, а с тях може би за пръв път – и обичта на тълпата. Изпратиха го с възторжени възгласи, когато напусна арената и се отправи към шатрата си.

Нед тръгна със Санса към полето за стрелба, а Кутрето, лорд Ренли и още неколцина се присъединиха към тях.

– Тирел е знаел, че кобилата е разгонена – заговори Кутрето. Заклевам се, че момчето е замислило цялата работа. Грегър винаги е предпочитал огромни злонравни жребци с повече дух, отколкото разум. – Хрумването, изглежда, го развесели.

Но не и сир Баристан Селми.

– Хитрините не носят голяма доблест – отвърна сухо старият рицар.

– Но носят двайсет хиляди жълтици – усмихна се лорд Ренли.

Същия следобед някакъв момък на име Ангай, от просто потекло от

блатата на Дорн, спечели в стрелбите с лък срещу сир Бейлон Сван и Джалабхар Ксхо от сто разкрача, след като всички други стрелци бяха елиминирани на по-късите разстояния. Нед изпрати Алин да го намери и да му предложи служба в гвардията на Ръката, но момчето се беше опило здраво от победата и от виното, както и от несънуваните за него богатства, така че отказа.

Груповият бой продължи три часа. Включиха се около четиридесет мъже – наемни конници, дребни рицари и новопроизведени скуайъри, търсещи слава. Сражаваха се с притъпени оръжия сред мешавица от кал и кръв, сблъскаха се, групирани на малки отряди, които след това се обръщаха един срещу друг и съюзите се оформяха и цепеха, докато на полето на битката не остана само един мъж. Победителят се оказа червеният жрец Торос Мирски – един безумец с бръсната глава, който се сражаваше с пламтящ меч. Беше спечелвал групови битки и преди. Огненият му меч плашеше конете на другите ездачи, а нищо не можеше да уплаши Торос. Крайната равностетка се изрази в три счупени крайника, един прекършен врат, дузина премазани пръсти, два коня, които трябваше да бъдат доубити на място, и безброй посипания, навяхвания и оточи. Нед остана адски доволен, че Робърт не взе участие.

Същата нощ, по време на пира, Едарт Старк се чувстваше много по-обнадежен от всякога в последно време. Робърт беше в повишено настроение, нито един от Ланистъррови не се мяркаше наоколо и на всичко отгоре дори дъщерите му се държаха прилично. Джори доведе при тях Аря и Санса я заговори мило.

– Турнирът беше великолепен! – въздъхна тя. – Трябваше да дойдеш. Как върви танцуването ти?

– Цялата съм натъртена – отвърна й щастливо Аря и с гордост показа ужасната червена цицина на крака си.

– Сигурно си страхотна танцьорка – отбеляза с подозрение Санса. По-късно, докато Санса се беше унесла заслушана в групата певци, подхванали дълъг цикъл балади, наречени „Танца на драконите“, Нед сам огледа отока.

– Надявам се, че Форел не е прекалено суров с теб.

Аря застана на един крак. Напоследък го правеше все по-сполучливо.

– Сирио казва, че всяко нараняване е урок и всеки урок те прави по-добър.

Нед се намръщи. Този Сирио Форел беше дошъл с великолепенна репутация и пищният му браавоски стил подхождаше на тънкото оръжие

на Аря, но все пак... преди няколко дни я видя да обикаля с черна копринена превръзка на очите. Сирио, обясни му тя, я учел да вижда с ушите, с носа и кожата си. Преди това я караше да прави предни и задни салта.

– Аря, сигурна ли си, че държиш на това?

Тя кимна.

– Утре ще ловим котки.

– Котки. – Нед въздъхна. – Май сбърках, като го наех този браавосец. Ако искаш, ще помоля Джори да се заеме с уроците ти. Или мога да поговоря насаме със сир Баристан. На младини той беше най-изкусният меч на Седемте кралства.

– Не ги искам – заяви Аря. – Искам си Сирио.

Нед прокара пръсти през косата си. Всеки свестен майстор на меча щеше да предаде на Аря основите на атаката и отбиването, без всичките тези глупости с ходене слепешком, странични превъртания и подскачане на един крак, но той познаваше малката си дъщеря достатъчно добре и знаеше, че няма смисъл да спори с тази опърничаво издадена брадичка.

– Твоя работа. – Бездруго скоро щеше да й омръзне. – Поне се пази.

– Добре – обеща тя и подскочи от десния крак на левия. Много покъсно, след като върна момичетата през града и се увери, че са си легнали, Санса със сладките си сънища и Аря с нейните отоци, Нед се качи до покоите си на върха на кулата на Ръката. Денят беше бил горещ и в затворената стая беше душно. Нед отиде до прозореца и отвори тежките капаци, за да влезе хладният нощен въздух. От другата страна на големия двор забеляза примигващата светлина на свещи от прозорците на Кутрето. Минаваше полунощ. Веселбите и гуляите край реката започваха да заглъхват.

Нед извади кинжала и го повъртя в ръцете си. Оръжие на Кутрето, спечелено от Тирион Ланистър на турнирен облог и изпратено да убие Бран в съня му. „Защо?“ Защо джуджето е трябвало да поиска смъртта на Бран? Защо който и да било би поискал смъртта на Бран?

Кинжалът, падането на Бран, всичко това по някакъв начин се свързваше с убийството на Джон Арин. Усещаше го, но истината за смъртта на Джон си оставаше толкова забулена за него, колкото в самото начало. Лорд Станис не се върна за турнира в Кралски чертог. Лиза Арин си мълчеше зад високите стени на Орлово гнездо. Скуайърът беше мъртъв, а Джори продължаваше да души из бардаците. С какво разполагаше Нед, освен с копелето на Робърт?

В това, че навъсеният чирак на оръжейника е син на краля, Нед изобщо не се съмняваше. Чертите на Баратеон просто бяха отпечатани на лицето му – челюстта, очите, черната коса. Ренли беше твърде млад, за да е баща на момче на такава възраст, а Станис – твърде студен и самовлюбен. Джендри трябваше да е на Робърт.

И като го знаеше, какво от това? Кралят имаше и други незаконни деца из Седемте кралства. Открито беше признал едно от копелетата си, момче на годините на Бран, чиято майка беше със знатно потекло. Момчето бе осиновено от кастелана на лорд Ренли в Бурен край.

Нед много добре помнеше и първото дете на Робърт – дъщеря, родена в Долината, когато самият Робърт все още беше почти момче. Сладко момиченце; младият лорд на Бурен край беше луд по него. Всеки ден се отбиваше да си поиграе с бебето, дори след като загуби всякакъв интерес към майката. Нед често го мъкнеха за компания, без да го питат иска ли, или не. Сега момичето трябваше да е на седемнайсет или осемнайсет. По-голямо от Робърт, когато ѝ беше станал баща. Странна мисъл.

Церсей сигурно не беше доволна от кръшканията на своя съпруг, но в края на краищата нямаше особено значение дали кралят има едно копеле, или сто. Законът и обичаят не даваха на извънбрачните деца почти никакви права. Джендри, момичето в Долината, момчето в Бурен край – никой от тях не можеше да застраши законнородените деца на Робърт...

Размишленията му се прекъснаха от тихо почукване на вратата.

– Един човек иска да ви види, милорд – извика Харвин. – Отказва да се представи.

– Пусни го – каза Нед.

Гостът беше набит мъж с олющени и окаляни ботуши и в тежка кафява роба от възможно най-грубо тъкана вълна. Лицето му беше скрито под дълбоката гугла, а ръцете – прибрани в дългите ръкави. Нищо в него не напомняше за брат от Нощния страж.

– Кой сте вие? – попита Нед.

– Приятел – отвърна със странно дебел глас човекът с качулката. – Трябва да поговорим насаме, лорд Старк.

Любопитството се оказа по-силно от предпазливостта.

– Харвин, остави ни – нареди той. Едва след като останаха сами и вратата се затвори, посетителят отметна качулката си.

– Лорд Варис?! – възкликна Нед.

– Лорд Старк – каза учтиво Варис и се намести в креслото. – Дали

ще ви затрудня, ако си поискам нещо за пиене?

Нед наля две чаши вино и поднесе едната на Варис.

– Можех да мина на стъпка от вас и да не ви позная – промълви удивен. Не беше виждал евнуха облечен в нещо друго освен в коприна, кадифе и най-скъпи дамаски, а този пред него миришеше на пот вместо на люляк.

– На това се надявах най-много – каза Варис. – Нямахте да е добре, ако някои хора научеха, че сме си говорили насаме. Кралицата ви следи много внимателно. Виното си го бива. Благодаря.

– Но как минахте през охраната ми? – попита Нед. Портър и Кайн стояха на пост пред кулата, а Алин пазеше на стълбището.

– Червената цитадела я познават само духовете и паяците. – Варис се усмихна съжалително. – Няма да ви бавя, милорд. Има някои неща, които трябва да знаете. Вие сте Ръката на краля, а кралят е глупак. – Превзетият тон на евнуха беше изчезнал и сега гласът му плющеше тънък и рязък като камшик. – Знам, приятел ви е, но въпреки това е глупак... и при това обречен, освен ако не го спасите. Днес му се размина на косъм. Канеха се да го убият по време на груповия бой.

За миг Нед онемя от изненада, после успя да попита:

– Кой?

Варис отпи от виното.

– Ако наистина се налага и това да ви обяснявам, значи сте по-голям глупак и от Робърт и съм избрал грешната страна.

– Ланистърови – промълви Нед. – Кралицата... не, това не мога да го повярвам, дори за Церсей. Тя го помоли да не се бие!

– Тя му забрани да се бие, пред неговия брат, пред рицарите му и половината двор. Кажете ми честно, можете ли да измислите по-сигурен начин да принудите крал Робърт да се натика в мелето? Питам ви.

Нед усети, че му прилява. Евнухът се беше докопал до истината. Кажи на Робърт Баратеон, че не може, че не бива, че не трябва да направи нещо – и е готов.

– Но дори да беше влязъл в боя, кой щеше да посмее да удари краля?

– В боя влязоха четиридесет ездачи – сви рамене Варис. – Ланистърови имат много приятели. В цялата тази суматоха – цвилене на коне, кършене на кости, Торос Мирски размахва идиотския си огнен меч – кой ще ти го нарече „убийство“, ако някой случаен удар повали Негова милост? – Отиде до каната и си напълни отново чашата. – А стане ли това, убиецът ще е коленичил до него, потънал в скръб. Чак мога да чуя

плача му. Колко тъжно! Но несъмнено нашата милостива и състрадателна кралица ще го съжали, ще го вдигне на крака и ще го благослови с нежна целувка за опрощение. На добрия крал Джоффри няма да му остане никакъв избор, освен да го оправдае. – Евнухът се почеса по брадичката. – Или навярно Церсей ще позволи на сир Илин да му отсече главата. Така рискът за Ланистъррови ще е по-малък, макар да е неприятна изненада за приятелчето им.

Нед усети, че кипва.

– Знаели сте за заговора, но не сте направили нищо!

– Аз командвам доносници, а не войници.

– Можехте да дойдете при мен по-рано.

– О да, признавам го. А вие какво, щяхте да изтичате направо при краля, нали? И като чуе Робърт какво го грози, много ми е чудно какво щеше да направи?

Нед помисли.

– Щеше да ги прокълне всички и въпреки това да излезе да се бие, за да им докаже, че не се бои от тях.

Варис разпери ръце.

– Ще ви призная още нещо, лорд Едард. Любопитно ми беше да видя какво ще направите. „Защо не дойдохте при мен?“, попитахте, а аз трябва да отговоря: „Ами защото не ви вярвах, милорд.“

– Вие не сте вярвали на мен? – слиса се Нед.

– Червената цитадела предлага подслон на два вида личности, лорд Едард – обясни спокойно Варис. – На онези, които са верни на кралството, и на онези, които са верни на себе си. До тази сутрин не можех да определя със сигурност към кои спадате... така че изчаках да видя... а сега знам със сигурност. – Усмихна се и макар и за миг собственото му лице и публичната маска се сляха в едно. – Започвам да разбирам защо кралицата толкова се бои от вас. О, да.

– Вие сте този, от когото трябва да се бои – каза Нед.

– Не. Аз съм това, което съм. Кралят, разбира се, ме използва, но това му носи срам. Нашият добър Робърт е силен воин и един мъжкар като него не може да понесе разните там подслушвани, шпиони и евнуси. Само да нашепне някой ден Церсей „убий го“, и Илин Пейн ще ми клъцне главата, докато мигна, и кой тогава ще скърби за бедния Варис? Нито на север, нито на юг не пеят песни за паяци.

Пресегна се и докосна Нед с меката си длан.

– Но вас, лорд Старк... мисля... не, знам... той няма да убие, дори заради своята кралица, и в това може би се крие нашето спасение.

Беше прекалено. За миг на Едард Старк ужасно му се дощя да се върне в Зимен хребет, на север, където нещата бяха прости и където враговете бяха зимата и диваците отвъд Вала.

– Робърт не може да няма верни приятели – възрази той. – Братята му и...

– ...и жена му? – довърши с жестока усмивка Варис. – Вярно, братята му мразят Ланистърви, но омразата към кралицата и любовта към краля не са едно и също, нали? Сир Баристан обича честта си, Великият майстер Пицел обича службата си, а Кутрето обича Кутрето.

– Кралската гвардия...

– Хартиен щит – отвърна евнухът. – Постарайте се да не изглежда те толкова изненадан, лорд Старк. Самият Джайм Ланистър е заклет брат на Белите мечове, а всички знаем колко струва неговата клетва. Дните, когато мъже като Риам Редвин и принц Емон, Рицаря дракон са носели белия плащ, са се превърнали в прах и песен. От тези седмина само сир Баристан Селми е направен от закалена стомана, а Селми е стар. Сир Борос и сир Мерин до костите си са създания на кралицата, което подозирам и за останалите. Не, милорд. Когато мечовете се извадят не на шега, вие ще сте единственият верен приятел, с който ще разполага Робърт Баратеон.

– Робърт трябва да го научи – каза Нед. – Ако това, което ми казвате, ако дори част от всичко това е истина, то кралят трябва лично да го чуе.

– И какво доказателство ще му представим? Моите думи срещу техните? Моите птиченца срещу кралицата и Кралевубица, срещу братята му и съвета му, срещу пазителите на Изтока и Запада, срещу мощта на Скалата на Кастърли? Моля ви, по-добре веднага доведете сир Илин, това само ще ни спести време. Знам докъде води този път.

– Но все пак, ако това, което твърдите, е вярно, те само ще печелят време и ще направят нов опит.

– Така е, ще направят – съгласи се Варис. – И се боя, че ще е скоро. Вие много ги безпокоите, лорд Едард. Но птиченцата ми ще се послушват и току-виж успеем да им попречим, двамата с вас. – Стана, дръпна качулката си и лицето му отново се скри. – Благодаря за виното. Пак ще си поговорим. И когато се видим следващия път на съвета, постарайте се да се отнасяте към мен с обичайното си презрение. Няма да ви е трудно.

Беше стигнал до вратата, когато Нед му извика:

– Варис! – Евнухът се обърна. – Как умря Джон Арин?

– Тъкмо се чудех кога ще се сетите да попитате за това.

– Кажете ми.

– „Сълзите на Лис“. Така го наричат. Рядко и скъпо вещество, чисто и приятно като изворна вода, и не оставя никаква следа. Молих лорд Арин да дава на някой слуга да вкусва от храната му, молах го в същата тази стая, но той не искаше и да чуе. Каза ми, че само на същество по-долно от човека може да му хрумне такава неща.

Нед трябваше да разбере и останалото.

– Кой му даде отровата?

– Някой скъп и мил приятел, с когото често е делил месо и медовина, несъмнено. О, но кой точно? Имаше много такива. Лорд Арин беше добър, доверчив човек. – Евнухът въздъхна. – Имаше едно момче. Всичко, което представляваше, го дължеше на Джон Арин, но когато вдовичката избяга за Орлово гнездо с домашната си свита, той остана в Кралски чертог и бързо се издигна. Сърцето ми винаги се изпълва с радост, като видя как младите се издигат. – Гласът му отново заплъщя като бич, всяка дума бе удар. – Сигурно се е открил със светския си чар на турнира, с онези свои ярки доспехи, с онези полумесеци на плаща. Колко жалко, че умря не навреме, преди да можете да си поговорите с него...

Самият Нед се почувства като погълнал отрова.

– Скуайърът. Сир Хю. – Кръгове, вплетени в кръгове, вплетени в други кръгове. Главата на Нед щеше да се пръсне. – Но защо? Защо точно сега? Джон Арин беше Ръката четиринадесет години. Какво е направил, че да поискат да го убият?

– Задаваше въпроси – каза Варис и се шумгна през вратата.

ТИРИОН

Докато гледаше как Чигън коли коня му, Тирион Ланистър си отметна поредната вересия, за която един ден Старките трябваше да си платят. Трътлестият наемник разпра корема на животното с касапския си нож и от вътрешностите на трупа блъвна пара. Ръцете му действаха ловко, без нито един погрешен удар. Работата трябваше да свърши бързо, преди вонята на кръв да привлече рисовете от височините.

– Довечера никой няма да ходи гладен – каза Брон. Беше почти като сянката си. Кожа и кости, но яки кости, черни очи, черна коса и четинеста брада.

– Някой може и да ходи – заяде се Тирион. – Не обичам да ям коне. Особено собствения си кон.

– Месото си е месо – сви рамене Брон. – Дотраките обичат конското повече от говеждо или свинско.

– Ти за дотрак ли ме взимаш? – кисело попита Тирион.

Дотраките, вярно, ядяха конско. И освен това оставяха недъгавите си деца на открито да ги изядат псетата, тичащи след техния халазар. Обичаите на дотраките нещо не му допадаха.

Чигън срязва тънък резен кърваво месо от трупа и го вдигна за оглед.

– Искаш ли да опиташ, дребосък?

– Брат ми Джайм ми подари кобилата за двайсет и третия ми рожден ден – отвърна тъпо Тирион.

– Е, тогаз му благодари от наше име. Ако пак го видиш де. – Чигън се ухили с жълтите си зъби и изгълта суровото месо на две хапки. – На вкус е добре гледана.

– Ти по-добре го припържи с лук – намеси се Брон.

Смълчан, Тирион закуцука към пътя. Студът беше проникнал и в костите му, а краката му бяха така подбити, че едва можеше да върви. Мъртвата кобила май извади повече късмет. Виж, него го чакаха още няколко часа път, след което два-три жалки залька и кратък сън върху студената твърда земя, а следващата нощ – пак същото, и другата, и по-другата, и боговете само знаеха кога щеше да свърши всичко това. „Проклетата да е“, измърмори той и продължи с усилие по пътя да стигне пленителите си. „Проклетата да е и тя, и всички Старки.“

Споменът още му горчеше. Тъкмо си поръчваше вечеря, и хоп –

около него цяла стая въоръжени мъже, Джик посяга към меча, а ханджийката врещи:

– Никакви мечове, не тук, моля ви, господа!

Тирион бързо беше дръпнал ръката на Джик, преди да ги е предизвикал да накълцат и двамата.

– Къде ти е доброто възпитание, Джик? Добрата ни домакиня каза „никакви мечове“. Направи каквото те помолиха. – Беше успял да докара и усмивка, която сигурно изглеждаше толкова гадно, колкото сам се чувстваше. – Голяма грешка правите, лейди Старк. Нямам никакво участие в покушението над вашия син. Кълна се в честта си...

– Честта на Ланистър – срязва го тя. И вдигна високо дланите си да ги видят всички в стаята. – Неговият кинжал остави тези белези. Оръжието, пратено да среже гърлото на сина ми.

Тирион бе надушил гнева около себе си – съгъстен, пушлив и подхранен от гледката с дълбоките прорези по ръцете на Старката.

– Убийте го – изсъска някаква пияна пачавра от дъното и още няколко гласа подеха призива по-бързо, отколкото можеше да повярва. Всички непознати, допреди малко съвсем дружелюбни, а ето че зареваха за кръвта му като псета по следата на дивеч.

Тирион бе заговорил високо, стараейки се да запази гласа си спокоен.

– Щом лейди Старк е убедена, че трябва да отговарям за някакво престъпление, ще отида с нея и ще отговарям.

Беше единственият възможен ход. Ако се опитаха да си отворят път, преждевременният гроб му беше в кърпа вързан. Цяла дузина мечове се бяха отзовали на призива на Старката за помощ: онзи от Харънхъл, тримата Бракънови, двама неприятни на вид наемници, които изглеждаха готови да го накълцат тутакси, и още няколко глупака, които явно нямаха представа какво правят. И срещу това с какво разполагаше Тирион? С една кама в колана и с двама мъже. Джик, да кажем, въртеше меча добре, но Морек едва ли можеше да се брои: той беше малко коняр, малко готвач, малко личен прислужник и никакъв войник. Колкото до Йорен, каквито и чувства да питаеше, черните братя се бяха заклели да не се месят в свадите в кралството. Йорен нямаше да направи нищо.

И наистина черният брат се отдръпна мълчаливо настрана, когато старият рицар до Кейтлин Старк каза:

– Приберете им оръжията! – Наемникът Брон пристъпи, издърпа меча от ръката на Джик и облекчи и тримата от излишната тежест на камите. – Добре – каза старият и напрежението в стаята бавно позатихна.

– Чудесно.

Тирион разпозна дрезгавия глас: майсторът по оръжие на Зимен хребет, само че си беше махнал бакенбардите.

А от устата на дебелата ханджийка закапа червена слюнка, когато взе да моли Кейтлин Старк:

– Не го убивайте тук!

– Не го убивайте никъде – обади се Тирион.

– Отведете го на друго място, милейди, не искам да се лее кръв тук.

Не ща свади на лордчета тука.

– Връщаме го в Зимен хребет – заяви тя и Тирион си помисли: „Е, може пък...“

Но само като хвърли един поглед из стаята, доби по-ясна представа за положението. Не че остана съвсем недоволен от това, което видя. О, Старката безспорно беше умна жена. Първо ги караш да потвърдят публично клетвите, изречени пред баща ти от владетелите, на които служат, после ги призоваваш на помощ, и тя нали е жена... да, колко мило! Все пак успехът ѝ не беше толкова пълен, колкото сигурно ѝ се искаше. По груби сметки, в гостилницата имаше близо петдесет души. Призивът на Кейтлин Старк бе трогнал едва десетина от тях, останалите изглеждаха объркани, изплашени или намусени. Само двама от хората на Фрей се бяха размърдали, както бе забелязал Тирион, но и те си седнаха на задниците, след като командирът им не реагира. И смееше ли?

– Добре. Зимен хребет тогава – свил бе той рамене примирено. Пътят си беше дълъг, както сам можеше да свидетелства, след като токущо го беше изминал в посока насам. Толкова много неща можеха да се случат по пътя. – Баща ми ще се зачуди какво става с мен – добави той, улавяйки погледа на войника, който му беше предложил стаята си. – Ще плати щедро на всеки, който му донесе вестта какво се е случило с мен днес. – Лорд Тивин нямаше да го направи, естествено, но Тирион трябваше да го отиграе, ако искаше да си спечели свободата.

Сир Родрик бе погледнал загрижено своята господарка, както можеше да се очаква.

– Хората му идват с мен – обяви той. – И ще сме благодарни на всички останали, ако запазят мълчание за това, което видяха тук.

Тирион едва се сдържа да не се разсмее. „Мълчание?“ Стар глупак. Освен ако не арестуваше и не отведеше със себе си целия хан, мълвата щеше да тръгне още в мига, в който напуснеха. Онзи войник с жълтицата в джоба щеше да полети към Скалата на Кастърли като стрела. Ако не той, то някой друг. Йорен щеше да я отнесе на юг. Онзи тъп певец

можеше балада да напише от това. Хората на Фрей щяха да докладват на господаря си и боговете само знаеха какво щеше да предприеме той. Макар да се беше заклел на Речен пад, лорд Уолдър Фрей си беше предпазлив човек, доживял до почтена възраст само защото гледаше все да е на печелившата страна. Най-малко щеше да прати птиците си на юг към Кралски чертог, а можеше да се осмели и на нещо повече.

Кейтлин Старк реши да не губи време.

– Трябва да тръгнем веднага. Искаме свежи коне и припаси за път. А вие, мъже, знайте, че имате вечната благодарност на дома Старк. Ако някой от вас реши да ни помогне в пазенето на пленниците и отвещането им в безопасност до Зимен хребет, обещавам, че ще бъде щедро възнаграден.

Само толкова, и глупците си изпотрошиха краката. Тирион огледа лицата им. Наистина щяха да бъдат добре възнаградени, обеща им и той наум. Но не точно както си го представяха.

Докато го овързваха навън, оседлаваха конете под дъжда и стягаха китките му с грубата конопена връв, Тирион Ланистър все още не беше се уплашил истински. Готов беше да се хване на бас, че изобщо няма да могат да го закарат до Зимен хребет. Само след ден по дирите им щяха да тръгнат ездачи, птици щяха да се разлетят, и със сигурност някой от крайречните лордове щеше да поиска да си спечели благоволенieto на баща му, като се намеси. Тирион тъкмо се поздравяваше за хитростта си, когато някой дръпна качулката над очите му и го вдигна на седлото.

Поеха в галоп под дъжда. Скоро бедрата му се схванаха и задникът му се натърти здраво. Дори след като се отдалечиха на безопасно разстояние от хана и Кейтлин Старк ги поведе в тръс, друсането по каменистия терен беше жива мъка, а слепотата я утежняваше още повече. Дебелата качулка приглушаваше звуците и той не можеше да чуе какво се приказва наоколо, а вълнената тъкан на наметалото така подгизна от дъжда, че прилепна по гърба и гърдите му и Тирион едва дишаше. От връвта китките му се ожулиха и подуха, и с всеки час връзката като че ли се затягаше още по-здраво. „Канех се да се кротна на топло и да хапна печена мърша, но не, тоя жалък певец трябваше да си отвори устата“, припомни си той скръбно. Жалкият певец беше тръгнал с тях.

– От това ще излезе велика песен и аз съм този, който ще я съчини – обясни той на Кейтлин Старк, когато обяви решението си да тръгне с тях, за да видел как щяло да завърши „великолепното приключение“. Тирион се зачуди дали приключението щеше да му се стори толкова „великолепно“, когато ги догонеха конниците на Ланистър.

Дъждът най-сетне бе спрял и утринните лъчи се просмукваха през мокрия парцал на очите му, когато Кейтлин Старк се разпореди да спрат за почивка. Нечии груби ръце го смъкнаха от седлото, развързаха му китките и дръпнаха качулката от главата му. Щом видя тесния каменист път, подножията на планините, издигащи се диви и пусти наоколо, и на-зъбените и покрити със снежни шапки върхове далеч на хоризонта, и последната надежда за избавление го напусна.

– Та това е планинският път! – ахна Тирион и изгледа с горчив укор лейди Старк. – Източният път. Вие казахте, че тръгваме за Зимен хребет.

Кейтлин Старк го удостои с най-тънката си усмивчица.

– При това многократно и на висок глас – съгласи се тя. – Не се съмнявам, че приятелите ви ще поемат натам и от сърце им желая лек път и бърза езда.

Дори сега, след толкова дни, споменът за това го изпълваше с горчив гняв. През целия си живот Тирион се беше гордял с хитрината си – единствения дар, за който боговете като че ли бяха решили, че ще му подхожда. А ето че тази седем пъти проклета вълчица Кейтлин Старк го беше надхитрила неколкократно. Това го унизяваше повече от самия плен.

Спряха само колкото да нахранят и напоят конете и потеглиха отново. Този път му спестиха качулката. След втората нощ престанаха да връзват и ръцете му, а след като излязоха нависоко, изобщо престанаха да го пазят. И защо? Местността тук горе беше сурова и дива, а планинският път – нищо повече от камениста пътека. И да побегне, докъде можеше да стигне сам и без никакви провизии? Рисовете щяха да го вземат за ходеща мръвка, а клановете, обитаващи планинските укрепления, бяха разбойници и убийци, непризнаващи друг закон освен правото на меча.

Въпреки това Старката продължаваше да ги тегли неуморно напред. Тирион вече знаеше накъде са тръгнали. Беше го разбрал още когато му свалиха превръзката на очите. Тези планини бяха владение на дома Арин, а вдовицата на покойната Ръка бе от рода Тъли, сестра на Кейтлин Старк... и не влизаше в бройката на приятелите на Ланистър. Тирион познаваше съвсем бегло лейди Лиза от времето, прекарано в Кралски чертог, и не гореше от желание да поднови запознанството.

Пленителите му се бяха скупчили до един поток недалече от пътя. Конете се бяха напили с леденостудената вода и пасяха оскъдните туфи посърнала трева, растяща между камънаците. Джик и Морик седяха

свити един до друг, също посърнали и окаяни. До тях стърчеше подпрян на копието си Мохор, с кръглия си шлем, все едно че беше нахлупил желязна паница на главата си. Наблизо седеше певецът Марилион и се оплакваше, че влажното време е съсипало струните на лютнята му. Когато Тирион се приближи, дребният рицар сир Уилис Воуд тъкмо убеждаваше Кейтлин Старк:

– Трябва да отдъхнем малко, милейди.

Беше човек на лейди Уент, дебеловрат и стабилен, първият, който стана да се притече на помощ на лейди Старк в хана.

– Сир Уилис е прав, милейди – намеси се сир Родрик. – Този кон е третият, който губим...

– Ще загубим много повече, ако хората на Ланистърови ни настигнат – напомни им тя. Лицето ѝ беше обрूलено от вятъра и изтощено, но не беше изгубила и капчица от решимостта си.

– Не ми се вярва много – подхвърли Тирион.

– Милейди не те е питала за мнение, дребосък – сръза го Кърликет, дебелият нескопосник с късо подкастрената коса и свинско лице. Беше от тежката конница на Бракън, на служба при лорд Джонос. Тирион се бе постарал да запомни имената на всички, за да може по-късно да им благодари за грижите. Ланистърови винаги си плащаха дълговете. Кърликет щеше да го научи скоро, както и приятелчетата му Ларис и Мохор, добрият сир Уилис и наемниците Брон и Чигън. Особено суров урок се канеше да даде на Марилион с лютнята му и сладкия тенор, който така усърдно се мъчеше да римува „дяволче куцо“ с „гърбава буца“, за да сътвори песен за това безчинство.

– Оставете го да говори – заповяда лейди Старк.

Тирион Ланистър възседна един камък.

– В момента преследвачите ни вероятно прекосяват Шийката, хванали се за лъжата ви и препускат нагоре по кралския път... стига да приемем, че наистина има преследвачи, което никак не е сигурно. О, вестта несъмнено е стигнала до баща ми... но баща ми не се топи от обич към мен и никак не съм сигурен, че ще се размърда. – Беше само наполовина лъжа. На лорд Тивин изобщо не му пукаше за уродливия му син, но не търпеше посегателства към честта на своя дом. – Тази земя е сурова, лейди Старк, и тук не можете да разчитате на никаква помощ, докато не стигнете Долината, а с всеки загубен кон все повече натоварват останалите. По-лошото е, че рискувате да загубите мен. аз съм малък, хилав и ако умра, тогава какъв е смисълът? – Последното си беше чиста истина: Тирион нямаше представа колко още ще може да издържи

на тази скорост.

– Би могло да се каже, че тъкмо във вашата смърт е смисълът, Ланистър – отвърна лейди Старк.

– Едва ли. Ако искахте смъртта ми, щяхте само една дума да кажете и някой от тези ваши верни приятели с радост щеше да ми даде червената усмивка. – Той погледна към Кърликет, но мъжът беше твърде задръстен, за да схване шегата.

– Старките не убиват хората в леглата им.

– Аз също – отвърна той. – Пак ви казвам, нямам никакво участие в опита за убийство на сина ви.

– Убиецът беше въоръжен с вашия кинжал.

Тирион кипна.

– Кинжалът не беше мой. Колко пъти трябва да ви се закълна? Лейди Старк, каквото и да си мислите за мен, аз не съм глупак. Само един кретен би въоръжил някакъв главорез с личното си оръжие.

За миг му се стори, че долавя проблясък на съмнение в очите ѝ, но отговорът ѝ беше:

– Защо Петир ще ме лъже?

– А защо мечката сере в гората? – тросна се той. – Защото така си знае. За човек като Кутрето лъжата е като дишането. Тъкмо вие би трябвало най-добре да го знаете.

Тя пристъпи към него. Лицето ѝ бе строго.

– И какво по-точно означава това, Ланистър?

Тирион я изгледа накриво.

– Ами това, че всеки в двора е слушал приказките му как ви е откъснал девствения цвят, милейди.

– Това е лъжа! – кипна Кейтлин Старк.

– Ах ти, мръсно малко дяволче – каза слисан Марилион.

Кърликет измъкна от колана си камата – зловещо черен къс желязо.

– Само една дума, милейди, и ще хвърля лъжливия му език в краката ви. – Свинските му очички блеснаха от възбуда.

Кейтлин Старк пристъпи към Тирион. Лицето ѝ беше ледено.

– Петир Белиш някога беше влюбен в мен. Беше още момче. Стратта му бе трагедия за всички нас, но беше искрена и чиста и не заслужава подигравки. Той поиска ръката ми. Това е истината. А вие наистина сте зъл човек, Ланистър.

– А вие наистина сте глупачка, лейди Старк. Кутрето никога не е обичал никого освен Кутрето и ви гарантирам, че той се хвали наляво и надясно не с вашата ръка, а с тези ваши зрели гърди, със сладката ви

уста и с жарта между краката ви.

Този път Кърликет го сграбчи за косата, изви рязко главата му назад и оголи гърлото му. Тирион усети студената целувка на стоманата под брадичката си.

– Да му пусна ли кръвчица, милейди?

– Убийте ме и истината ще умре с мен – изохка Тирион.

– Оставете го да говори – заповяда Кейтлин Старк и Кърликет с голяма неохота пусна косата на Тирион. Той си пое дъх и попита:

– Как според Кутрето съм се сдобил с този негов кинжал? На това ми отговорете.

– Спечелили сте го на едно залагане, на турнира в чест на рождения ден на принц Джофри.

– Когато брат ми Джайм бе повален от Рицаря на цветята, това ли беше версията му?

– Да – призна тя. Челото ѝ се набръчка.

– Конници!

Викът дойде от обруления от вятъра хребет над тях. Сир Родрик беше пратил Ларис да се изкатери на канарата и да наблюдава. Всички замръзнаха. Кейтлин Старк реагира първа.

– Сир Родрик, сир Уилис – на конете. Отведете другите коне зад нас. Мохор, пазете пленниците...

– Дайте ни оръжие! – Тирион скочи от камъка и я сграбчи за ръката. – Ще ви трябва всеки меч!

Тя знаеше, че е прав, и Тирион го забеляза веднага. Планинските кланове изобщо не се интересуваха от враждите между големите домове. Щяха да изколят с еднакво усърдие и Старк, и Ланистър, както и всеки друг. Можеха да пощадят самата Кейтлин: все още беше млада и можеше да ражда синове. Въпреки това тя се поколеба.

– Чувам ги! – извика сир Родрик.

Тирион извърна глава да чуе. Да: тропот на копита, десетина коня, ако не и повече. Приближаваха се. Изведнъж всички се раздвижиха – награбиха оръжия, затичаха се към конете си.

Ларис се изпързала по стръмния склон и над главите им се засипа порой от ситни камъчета. Спря се, останал без дъх, пред Кейтлин Старк – неугледен мъж с щръкнали под коничния му шлем туфи рижа коса.

– Двайсет души, може да са двавет и пет. Млечните змии или Лунните братя, според мен. Пратили са сигурно хора напред, милейди... скрити съгледвачи... знаят, че сме тук.

Сир Родрик Касел вече беше на коня си с дългия си меч в ръка.

Мохор се беше свил зад една канара, стиснал копието с две ръце и с кама между зъбите.

– Ей, певецо – подвикна сир Уилис Воуд. – Тичай да ми помогнеш с тоя нагръдник.

Марилион седеше замръзнал на мястото си, стиснал лютнята и с преbledняло като мляко лице, но човекът на Тирион, Морек, скочи и хукна да помогне на рицаря да навлече бронята. Тирион не пусна ръката на Кейтлин Старк.

– Нямате избор. Трима сме, и още един мъж нахалост, само да ни пази. Четирима души повече могат да обърнат везните между живота и смъртта.

– Дайте ми честна дума, че ще оставите оръжията, след като боят свърши.

– Честната ми дума? – Тропотът на конете се чуваше все по-близо. Тирион се ухили. – О, имате я, милейди... кълна се в честта на Ланистър.

За миг си помисли, че ще го заплую, но тя извика:

– Дайте им оръжия!

И рязко издърпа ръката си. Сир Родрик хвърли на Джик меча и ножницата му и обърна коня да пресрещне нападателите. Морек награби някакъв лък и колчан и застана на коляно край пътя. Беше по-добър в стрелбата, отколкото с меч. А Брон подкара към Тирион и му подаде двуостра брадва.

– Никога не съм се бил с брадва.

Оръжието му се стори тежко и неудобно. Имаше къса дръжка, масивно острие и грозен шип на върха.

– Прави се, че цепиш дърва – каза му Брон и извади дългия меч от ножницата на гърба си. Изхрачи се и подкара в тръс след Чигън и сир Родрик. Сир Уилис се метна на седлото и ги последва, нагласявайки в движение шлема си – метално гърне с тънък прорез за очите и дълго черно копринено перо.

– На дървата не им тече кръв – отвърна Тирион. Огледа се за някоя по-голяма скала и се затътри към камъка, зад който се беше свил Марилион. – Дръпни се малко.

– Махай се! – изкрещя му хлапакът. – Аз съм певец, не искам да се намесвам в боя!

– Какво, да не си загуби вкуса към приключения? – Тирион го сри та и се мушна до него тъкмо навреме. Само миг след това ездачите връхлетяха.

Нямаше херолди, знамена, нито рокове и барабани. Само свистенето на тетиви и съска на пуснатите от Морек и Ларис стрели, и изведнъж воините на клана връхлетяха с грохот откъм изток – мършави мургави мъже в дрехи от щавена кожа и снаряжени кой с каквото му попадне, скрили лица зад очуканите си шлемове и стиснали какво ли не оръжие – дълги мечове, пики и наточени коси, боздугани, ками и тежки железни чукове. Начело яздеше едър мъж с наметало от кожа на рис и въоръжен с двуръчен меч.

Сир Родрик изрева: „Зимен хребет!“ и препусна срещу тях, а Брон и Чигън от двете му страни закрепяха някакъв боен вик. Последва ги сир Уилис, развъртя увенчан с шипове боздуган над главата си и завика: „Харънхъл! Харънхъл!“ Тирион изпита внезапен подтик да скочи, да размахна бравата и да ревне: „Скалата на Кастърли!“, но безумието набързо го остави и той се свря зад камъка.

Чу цвиленето на изплашени коне и дрънчене на метал в метал. Мечът на Чигън разпра оголеното лице на облечен в плетена ризница ездач, а Брон се вряза в мъжете от клана като вихрушка и засече противниците наляво и надясно. Сир Родрик налетя срещу мъжа в рисовото наметало, конете им затанцуваха в кръг и двамата се замлатиха здраво. Джик се метна на някакъв кон и се впусна в галоп в мелето. Тирион видя как една стрела щръкна от гърлото на онзи с рисовата кожа. Когато човекът отвори уста да изкрещи, излезе само кръв. Още докато падаше, сир Родрик вече се биеше с друг.

Изведнъж Марилион до него изкрещя, покрил главата си с лютнята, а един от конете прескочи камъка, зад който клечаха. Докато Тирион се изправи, конникът вече се носеше назад към тях, размахал над главата си боздуган. Тирион замахна с бравата, острието се вряза в месо и ръцете му за малко да изтърват дръжката, когато животното изцвили и рухна. Той успя някак да измъкне бравата и се дръпна тромаво настрана, но Марилион не извади такъв късмет – конят с ездачът се сгромоляса върху певеца. Тирион изкуцука обратно, докато кракът на разбойника все още беше затиснат под конския корем, и бравата се заби във врата му точно над плешките. Докато се мъчеше да я издърпа, чу хленча на Марилион:

– Помогнете ми! Милостиви богове, кръвчицата ми изтече!

– Кръвта е от коня според мен – успокой го Тирион. Ръката на певеца изпълзя изпод трупа на животното и задраска в пръстта като паяк. Тирион натисна злобно пръстите с пета, докато не изпукаха. – Затвори очи и се направи на умрял – посъветва той певеца, надигна бравата и

се обърна.

Всичко по-нататък се разигра наведнъж. Утрото се изпълни с виковете и цвилене, въздухът натежа от миризмата на кръв и светът потъна в хаос. Край ушите му свистяха стрели и издрънчаваха в камъните. Видя, че Брон е паднал от коня и се бие с по един меч във всяка ръка. Тирион закръжи около полето на битката, шумуваше се от скала към скала, изскачаше от сенките и сечеше краката на обикалящите коне. Натъкна се на един ранен нападател, доуби го и нахлузи шлема му. Много му беше тесен, но все пак – някаква защита. Джик го покосиха отзад, докато съсичаше противника пред себе си, после Тирион се спъна в тялото на Кърликет. Свинското му лице беше премазано с боздуган, но Тирион зърна камата и я измъкна от пръстите на мъртвия. Тъкмо я пъхаше в колана си, когато чу женски писък.

Кейтлин Старк беше обкръжена пред гладката стена на каменния рид от трима мъже, единият на кон, а другите двама – пешаци. Стискаше непохватно кама. Мъжете я притискаха от три страни. „Остави ги да я хванат тая кучка – помисли Тирион. – Пада ѝ се“. Но неочаквано и за самия себе си се раздвижи. Покоси първия в свивката на коляното, преди онзи да е усетил, че е зад него, и тежката секира разцепи и месо, и кост като гнило дърво. „Дървета, които кървят“ – помисли си тъпо Тирион и вторият налетя срещу него. Той се сниши под свистящия меч, замахна с бравата, мъжът залитна... а Кейтлин Старк скочи изотзад и му преряза гърлото. Конникът изведнъж се сети за някаква много спешна среща на друго място и препусна в галоп.

Тирион се огледа. Враговете бяха изпадали или избягали. Боят някак бе свършил, без той да е видял края му. Наоколо се носеше цвилене и стон, въргаляха се издъхващи коне и ранени мъже, а за негово безкрайно изумление той не беше сред тях. Разтвори вкочанените си пръсти и бравата тупна на земята. Дланите му бяха лепкави от кръв. Беше готов да се закълне, че се е бил половин ден, но слънцето си стоеше почти на същото място.

– Това първата ти битка ли е? – попита го по-късно Брон, наведен над тялото на Джик да сваля ботушите му. Добри ботуши бяха, както се полагаше на хората на лорд Тивин – здрава кожа, плътна и промазана, много по-добри от тези на краката на Брон.

Тирион кимна.

– Баща ми много ще се гордее.

Краката му така се бяха схванали, че едва можеше да стои. Странно: докато траеше боят, изобщо не бе усетил болка.

– Сега ти трябва някоя жена – каза Брон с весел блясък в очите и метна ботушите на седлото си. – Повярвай ми, след като човек се оцапа с кръв, няма нищо по-хубаво от една жена.

Чигън спря за малко с тършуването из трупове на разбойниците, изсумтя и облиза устни.

Тирион се озърна към лейди Старк, коленичила да превърже раните на сир Родрик.

– Бих искал тя да е.

Наемниците се разсмяха и Тирион си помисли: „За начало не е зле.“ После коленичи до потока и изми ръцете и лицето си с леденостудената вода. Изкуцука обратно при другите и отново огледа трупове. Хората от клана бяха мършави, дрипави, конете им – дребни и недохранени, ребрата им се четяха. Повечето им оръжия бяха толкова жалки, че Брон и Чигън не си направиха труда да ги приберат. Чукове, боздугани, коси... Спомни си за едрия мъж с наметалото от кожа на рис, който се беше със сир Родрик с голям двуръчен меч, но щом намери тялото му проснато върху каменистата земя, човекът не се оказа чак толкова едър, наметалото го нямаше и Тирион видя, че оръжието е изподраскано и евтната стомана на острието – покрита с ръжда. Нищо чудно, че бяха оставили на земята девет трупа.

От тяхна страна бяха загинали само трима: двама от тежките конници на лорд Бракън, Кърликет и Мохор, както и неговият Джик, който бе проявил такава храброст с ездата без седло. „Пълен глупак“ оцени Тирион.

– Лейди Старк, настоявам да продължим веднага и с най-голяма бързина – заяви сир Уилис Воуд и очите му огледаха с тревога през процепа на шлема околните ридове. – Отблъснахме ги за малко, но сигурно не са далече.

– Трябва да погребем трупове, сир Уилис. Мъжете се държаха храбро. Няма да ги оставя на враните и рисовете.

– Почвата е много камениста, не може да се копае.

– Тогава ще ги затрупаме с камъни.

– Вие си събирайте камъни колкото щете – каза й Брон, – но без мен и Чигън. Мен ме чакат по-добри неща от трупане на каменни гробове... да дишам например. – Брон огледа оцелелите. – Който държи да остане жив до вечерта, да тръгва с нас.

– Милейди, боя се, че той е прав – изпъшка сир Родрик. Старият рицар беше ранен сериозно, с дълбок разрез на лявата ръка и пробожда-не от копие на шията, едва пощадило гръкляна. Гласът му беше уморен

и старчески. – Ако се задържим тук, със сигурност ще ни връхлетят отново и няма да преживеем втората атака.

Тирион улови гнева на лицето на Кейтлин, но жената нямаше избор.

– Дано боговете ни простят тогава. Тръгваме.

Коне поне имаше в изобилие. Тирион премести седлото си на пъстрия кон на Джакс, който изглеждаше достатъчно здрав да издържи поне още три-четири дни. Тъкмо се канеше да се качи, когато Ларис се изпречи пред него.

– Дай ми я тази кама, дребосък.

– Остави му я – разпреди се Кейтлин Старк от коня си. – Да си задържи и секирата. Може да ни потрябва, ако ни нападнат отново.

– Най-големи благодарности, милейди – отвърна Тирион и се покати на коня.

– Спестете си ги – тросна се тя. – Не ви вярвам повече отпреди.

И тръгна напред, без да дочака остроумието му.

Тирион намести откраднатия шлем и взе секирата от ръката на Брон. Припомни си как бе започнал това пътуване, с вързани китки и с покрито с качулката лице, и реши, че сега е много по-добре. Лейди Старк да прави с доверието си каквото си ще: докато можеше да задържи секирата, в играта водеше той.

Сир Уилис Воуд поведе. Брон пое ариергарда, с лейди Старк в средата и сир Родрик като сянка до нея. Марилион мятеше намусени погледи през рамо към Тирион. Певецът си беше счупил няколко ребра, лютнята си и четири пръста на ръката, с която свиреше, но денят му не беше минал съвсем на загуба. Интересно как се беше сдобил с великолепно наметало от кожа на планински рис. Яздеше топло загърнат и слава на боговете – без да си отваря устата.

Бяха се отдалечили едва на половин миля, когато чуха ръмженето на зверове и птичи крясък над труповите, които оставиха зад себе си. Марилион видимо пребледня, а Тирион подкара в лек тръс до него.

– Пъзльо скапан – подхвърли му той, – се римува добре с гарван лаком.

Срита коня, подмина певица и догони сир Родрик и Кейтлин Старк. Тя го изгледа, стиснала устни.

– Та както ви обяснявах преди да ни прекъснат толкова грубо – започна Тирион, – версията на Кутрето съдържа един сериозен недостатък. Каквото и да си мислите за мен, лейди Старк, уверявам ви в следното: никога не залагам срещу своето семейство.

АРЯ

Едноухият котарак пред нея се изви в дъга и изсъска, Аря запристъпва по задънения проход между двата калкана съвсем леко, на пръстите на босите си крака, вслушана в пърхането на сърцето си и вдишвайки бавно и дълбоко. „Тиха като сянка – каза си тя, – лека като перце.“ Котаракът я следеше настръхнал.

Хващането на котки се оказа трудно занимание. Дланите ѝ бяха покрити с полузараснали драскотини, коленете – ожулени от падане. Отначало ѝ се измъкваше дори дебелата и тромава котка на готвача в кухнята, но Сирио я караше да продължава ден и нощ. Когато изтича да му се похвали с първата и му показва окървавените си ръце, ѝ беше казал:

– Толкова бавно? Гледай да си по-бърза, момиче. Враговете ти няма да те оставят само с драскотини.

Беше намазал раните ѝ с мирски огън, който щипеше толкова силно, че трябваше да прехапе устна, за да не запици. След което я изпрати за още котки.

В Червената цитадела беше пълно с котки: дремещи лениво под слънцето стари котки, въртящи опашки ловки мишелови, пъргави котенца с нокти като иглички, доверчиви и винаги прилежно вчесани любимки на придворни дами, дрипави сенки, ровещи по сметищата. Една по една, Аря ги преследваше, хващаше ги и ги носеше горда на Сирио Форел... всички освен този, едноухия, черен и хитър като дявол котарак.

– Ей онзи там е истинският крал на замъка – беше ѝ казал един от стражите със златните плащове. – По-стар от самия грях и два пъти по-зъл. Веднъж кралят пируваше с бащата на кралицата, а този черен проклетник скоочи на масата и откъсна печената мръвка направо от пръстите на лорд Тирион. Робърт щеше да се пръсне от смях. От тоя винаги стой по-настрана, дете.

Беше го гонила из половината замък – на два пъти около кулата на Ръката, през вътрешната полоса, през конюшните, надолу по витите стъпала, през малката кухня, свинарника и казармите на златните плащове, покрай стената откъм реката, отново по стъпалата нагоре и напред-назад по Пътеката на предателите, после отново надолу и през една порта, около един кладенец и през какви ли не още постройки с неизвестно

предназначение, докато накрая вече не знаеше къде се намира.

Но ето че най-после го спипа натясно. Отляво и отдясно се издигаха високи стени, а отпред – сляп каменен зид. „Тиха като сянка“, повтори си тя и се плъзна безшумно напред. „Лека като перце.“

Щом стигна на три стъпки от него, котаракът скочи. Наляво, надясно, Аря с него – наляво, надясно. Отрязва му пътя. Той изсъска отново и се опита да се шмугне между краката ѝ. „Бърза като змия“, помисли тя и ръцете ѝ се стегнаха около него. Притисна го здраво до гърдите си, завъртя се и се разсмя, а ноктите му задраскаха по коженото ѝ яке. Много бързо го целуна точно между очите и още по-бързо се дръпна, за да не я драснат остриите му нокти по лицето. Котаракът измяука свирепо.

– Какво му правиш на котето?

Аря се сепна, пусна котарака и рязко се обърна към гласа. Само докато мигне, и черният котарак драсна по прохода. При входа стоеше момиче с падащи до раменете златни къдрици, облечено като кукличка в син сатен. До нея – пълничко момченце с изправен на задните си крака елен, извезан с перли на гърдите на жакетчето и с миниатюрен меч, висящ на колана. Принцеса Мирцела и принц Томен. Зад тях стърчеше септа, едра като товарен кон, а зад нея – двама мъже с пурпурни плащове от гвардията на Ланистър.

– Какво правеше с тази котка, момче? – отново строго попита Мирцела, обърна се към брат си и се изкиска. – Същински дрипльо, нали? Виж го само.

„Не ме познаха – каза си Аря. – Дори не разбраха, че съм момиче.“ Нищо чудно. Беше боса и мърлява, с рошава и полепнала от пот и прах коса от дългото бягане из замъка, с изпокъсано от котешки нокти кожено яке и гащи от груба кафява вълна, срязани над кльощавите ѝ, ожулени колене. Когато ловиш котки, не можеш да облечеш фусти и коприни. Сведе бързо глава и коленичи. Дано да не я познаеха. Ако я познаеха, не ѝ се мислеше какво ще последва. Септа Мордейн щеше да потъне вдън земя от ужас, а Санса нямаше да ѝ проговори повече от срам.

Старата дебела септа пристъпи крачка напред.

– Ей, момче, какво търсиш тук? Нямаш работа в тази част на замъка.

– От такива като него не можем да се отървем – оправда се единият с червения плащ. – Все едно да се опиташ да премахнеш плъховете.

– Ти на кого си, момче? – настоя септата. – Отговори ми. Какво, да не си ням?

Гласът на Аря заседна в гърлото ѝ. Проговореше ли, Томен и

Мирицела със сигурност щяха да я познаят.

– Годвин, доведи го тук – нареди септата и по-високият мъж тръгна по прохода.

Паниката я стисна за гърлото като великанска ръка. Нямаше да може да проговори дори животът ѝ да зависеше от това. „Спокойна като блатна вода“, промълви Аря наум.

Щом Годвин стигна до нея и посегна да я хване, Аря се задвижи. „Бърза като змия.“ Наклон наляво, пръстите му докоснаха ръката ѝ и тя се завъртя около него. „Гладка като коприна.“ Докато войникът се извърне, тя вече тичаше по прохода. „Ловка като сърна.“ Септата изврееща нещо. Аря се шумгна между два крака, дебели и бели като мраморни колони, скочи, блъсна се в принц Томен, момчето се друсна по задник на каменните плочи и извика „охх!“, прескочи го, превъртя се вихрено около объркания втори страж, измъкна се и побягна презглава.

Чу зад гърба си викове и тропот на ботуши, метна се настрани и се превъртя. Червеният плащ профуча край нея, препъна се и залитна. Аря скочи на крака. Зърна над себе си прозорец – висок и тесен, почти колкото амбразура. Подскочи, хвана се за перваза и се издърпа. Затаи дъх и се провря. „Хлъзгава като змиорка.“ Спусна се на пода пред някаква стъписана чистачка, скочи, изтупа прахоляка от дрехите си и отново се понесе – през вратата и после по някакъв дълъг коридор, надолу по някакво стълбище, през вътрешен двор, сви на ъгъла, прескочи някакъв нисък зид, отново се провря през тесен прозорец и се озова в мазе, тъмно като катран. Шумотевицата зад нея заглъхна.

Беше останала без дъх и бе напълно объркана. И да я бяха познали – все едно. Но не мислеше, че я познаха. Много бързо им се измъкна. „Бърза като сърна.“

Сви се в тъмното до влажната каменна стена и се заслуша за преследвачи, но чу само тупането на сърцето си и някъде далече – кап, кап, кап. „Тиха като сянка.“ Зачуди се къде ли се е озовала. Когато дойдоха в Кралски чертог, в началото я спохождаха лоши сънища как се губи из замъка. Баща ѝ я увери, че Червената цитадела е по-малка от Зимен хребет, но в сънищата ѝ тя се оказа огромна – безкраен каменен лабиринт със стени, които като че ли мърдаха именяха положението си зад нея. Обикаляше без посока и цел по мрачни коридори с избледнели гоблени по стените, слизаше по безкрайни виещи се стълбища, притичваше през тъмни дворове и покрити мостове и уплашените ѝ викове отекваха самотни. В някои от стаите по стените от червен камък сякаш капеше кръв, а прозорци не се виждаха никъде. Понякога успяваше да чуе гласа

на баща си, но от много далече, и колкото и отчаяно да тичаше към него, той затихваше и затихваше, докато не заглъхне съвсем, и Аря оставаеше съвсем сама в непрогледния мрак.

И сега беше много тъмно. Тя прибра голите си колене към брадичката си и потрепери. Щеше да си поседи кротко тук и да преброи до десет хиляди. Дотогава все щяха да я намерят, да я измъкнат за ушите и да я приберат в бащината кула.

Докато стигне до осемдесет и седем, очите ѝ привикнаха с тъмнината и наоколо взе да изсветлява. Смътните очертания в помещението започнаха да придобиват форма. В сумрака в нея се виждаха огромни кухи очи и тя замаяна различи сенки на остри, дълги като мечове зъби. Спря да брои. Затвори очи и прехапа устни да прогони страха. Когато погледнеше отново, чудовищата щяха да са изчезнали. Изобщо нямаше да ги има. Внуши си, че Сирио е с нея в тъмното и шепне в ухото ѝ. „Спокойна като блатна вода.“ „Силна като мечка. Свирепа като вълчица.“ И отново отвори очи. Чудовищата си бяха тук, но страха вече го нямаше.

Аря стана и запристъпва предпазливо. Главите бяха навсякъде около нея. Тя посегна и докосна една, с любопитство, учудена дали е истинска. Връхчетата на пръстите ѝ се допряха до масивната челюст. Съвсем истинска. Костта под дланта ѝ беше гладка, студена и твърда на допир. Пръстите ѝ пробягаха по един от зъбите – черен и остър, като кама, изкована от мрак. Тя потръпна.

– Мъртво е – промълви тя на глас. – Това е само череп, нищо не може да ми направи.

Въпреки това чудовището сякаш съзнаваше, че тя е тук. Усещаше, че празните му очи я следят в сумрака, а и в самия сумрак витаеше нещо, имаше нещо в тази сводеста като пещера зала, което не я обичаше. Тя се отдръпна плахо от черепа и се блъсна в друг – по-голям от предишния. Усети за миг как зъбите му се впиха в рамото ѝ, сякаш искаше да я захапе. Аря се извърна рязко, кожата на дрехата ѝ се закачи, разпра се и един огромен черен зъб щръкна през якето над рамото ѝ. Тя се дръпна и побягна, а пред нея се извиси друг череп, чудовищно по-грамаден от всички досега, но Аря не спря. Прескочи през оградата от черни и високи като мечове зъби, пробяга през алчно разтворените челюсти и се хвърли към вратата.

Ръцете ѝ напипаха тежката желязна халка, забита в дървото, и тя дръпна с все сила. Вратата се опъна за миг, след което бавно поддаде и заскърца толкова силно, че сигурно щеше да се чуе из целия град. Тя я

открехна колкото да се провре и излезе в коридора.

Ако стаята с чудовищата беше тъмна, то този коридор се оказа най-черната дупка на седемте ада. „Спокойна като блатна вода“, каза си Аря, но колкото и да се взираха очите ѝ, за да се приспособят, нищо не можеше да види, освен очертанието на вратата, през която беше излязла. Размърда пръсти пред лицето си, усети движението на въздуха, но не видя нищо. Беше спяла. „Танцуващият по водата вижда с всичките си сетива“, напомни си тя. Затвори очи, успокои дишането си – едно, две, три, всмука в себе си тишината и протегна ръце.

Пръстите ѝ се отриха в груб, недоогладен камък вляво. Тръгна пипнешком по стената, дланта ѝ опипваше грубия камък, стъпка след стъпка, бавно и ситно в тъмното. Всички коридори водят някъде. Има ли вход, има и изход. „Страхът сече по-дълбоко от меч.“ Аря не можеше да се уплаши. Сякаш беше вървяла много дълго, когато стената изведнъж свърши и студен полъх погали лявата ѝ буза. Един кичур от сплъстената ѝ коса леко се развя и забърса лицето ѝ.

Някъде под нея се чу шум. Скърцане на ботуши и далечни гласове. Смътна светлина примигна и съвсем леко се отри в стената. И тя видя, че стои над огромен черен кладенец, широка двадесет стъпки шахта, която се спускаше дълбоко в земята. За стъпала в стените бяха вградени големи камъни, които кръжаха все надолу и надолу, тъмни като стъпалата към ада, за които често им разправяше баба Нан. И нещо се изкачваше нагоре към нея от земните недра...

Аря надникна през ръба и усети студения черен полъх на лицето си. Далече долу видя светлината на факла, малка като пламък на свещ. Двама мъже. Сенките им се гърчеха по стената, високи като на великани. Чу гласовете им, усилен от кухнята на шахтата.

– ...намери копелето – каза единият. – Другото ще излезе скоро. Ден, два най-много, но скоро.

– И когато разбере истината, какво ще направи? – попита вторият глас с размазания говор на свободните градове.

– Само боговете знаят – отвърна първият глас. Аря видя ивицата черен дим, виеща се като змия от факлата нагоре през шахтата. – Глупците се опитаха да убият сина му и най-лошото е, че се получи смешен фарс. Няма да им го прости. Предупреждавам те, вълкът и лъвът скоро ще се стиснат за гърлата, все едно дали го искаме, или не.

– Твърде скоро – оплака се гласът с мазния акцент. – Каква полза от война сега? Не сме готови. Задръж ги.

– Все едно да ме накараш да задържа времето. Да не мислиш, че

съм магьосник?

– Почти – изкиска се другият.

Пламъците близнаха студения въздух. Високите сенки почти се изравниха с нея. Миг след това мъжът, който държеше факлата, изникна пред очите ѝ и спътникът му – след него. Аря се отдръпна от кладенеца, смъкна се по корем и се прилепи до стената. Мъжете изкачиха последните стъпала и тя затаи дъх.

– Какво искаш да направя? – запита онзи с факлата – набит мъж с късо кожено наметало. Под стоманения шлем се показва нашарено с белези лице и черна четинеста брада. Беше с плетена ризница над кожения елек и с кама и къс меч на колана. Нещо в този човек ѝ се стори смъртно познато.

– Щом може да умре една Ръка, защо не и втора? – отговори мъжът с мазния акцент и двуострата жълта брада. – Този танц вече си го танцувал, приятелю.

За него Аря беше повече от сигурна, че го вижда за пръв път. Много дебел, но стъпваше удивително леко, на пръстите на краката, също като танцуващ по водата. Пръстените му бляскаха на светлината на факела – злато и сребро, отрупани с рубини, сапфири и тигрови очи с жълти жилки. На всеки пръст имаше пръстен, на някои – по два.

– Преди не е сега, а тази Ръка не е онази – каза мъжът с белязаното лице, след като излязоха в коридора. „Неподвижна като камък“, каза си Аря. „Тиха като сянка.“ Заслепени от пламъка на факлата, двамата не можах да я видят, притисната до камъка само на няколко стъпки от тях.

– Сигурно – отвърна онзи с двойната брада и се спря да си поеме дъх след дългото изкачване. – Все едно, трябва да спечелим време. Принцесата носи дете. Хал няма да се размърда преди да му се роди синът. Знаеш ги какви са тия варвари.

Мъжът с факлата натисна нещо и Аря чу глух тропот. Огромен, червен на светлината на факлата камък се спусна от тавана с такъв грохот, че тя едва се съдържа да не извика. Доскорошният вход към шахтата изчезна и не остана нищо освен здрава, непрекъсната стена.

– Ако не се размърда скоро, може да се окаже късно – каза мъжът със стоманения шлем. – Тази игра вече не е за двама играчи, ако изобщо е била. Станис Баратеон и Лиза Арин ми се изплъзнаха и според мъвата вече събират мечове. Рицарят на цветята пише до Планински рай и увещава баща си да изпрати сестра му в двора. Момичето е четиринадесетгодишна девица, мила, красива и хрисима. Лорд Ренли и сир Лорас се канят да подмамят Робърт да спи с нея, да се ожени за нея и да я

направи нова кралица. Кутрето... боговете само знаят каква игра играе Кутрето. Но този, който най-много тревожи съня ми, все пак е лорд Старк. Добра се до копелето, до книгата и скоро ще се добере до истината. А сега жена му е пленила Тирион Ланистър, благодарение намесата на Кутрето. Лорд Тивин ще го приеме като оскърбление, а Джайм храни извратена привързаност към Дяволчето. Тръгнат ли Ланистъррови на север, това ще въвлече и Тъли. „Забави“, казваш. „Побързай“, отговарям аз. И най-ловкият жонгльор не може вечно да държи сто топки във въздуха.

– Ти си повече от жонгльор, стари приятелю. Ти си истински чародей. Единственото, за което те моля, е да продължиш магията си още малко.

Тръгнаха по коридора в посоката, откъдето бе дошла Аря, покрай стаята с чудовищата.

– Ще направя каквото мога – тихо каза мъжът с факлата. – Но ще ми трябва злато и още петдесет птиченца.

Тя ги остави да се отдалечат и се запромъква след тях. „Тиха като сянка.“

Светлината пред нея взе да се стапя и гласовете почти заглъхнаха.

– Толкова много? Трудно се намират такива... толкова млади и да знаят четмо... по-стари може би... не умират толкова лесно...

– Не. С младите е по-сигурно... грижи се за тях...

– ...ако си държаха езиците...

– ...рискът...

Дълго след като гласовете заглъхнаха съвсем, Аря все още виждаше светлината от факлата като опушена звезда, мамеща я напред. На два пъти като че ли изчезна, но тя продължи, и и двата пъти се озова на върха на стръмно тясно стълбище, а факлата проблясваше далече долу. Забърза се след нея надолу и още надолу. Веднъж се спъна в каменна издатина, залитна в стената и ръката ѝ напипа укрепена с греди земя – а доскоро стръмният тунел беше иззидан с камъни.

Сигурно се беше промъквала след тях няколко мили. Накрая изчезнаха съвсем, но нямаше накъде да се върви, освен напред. Тя напипа отново стената и продължи слепешком, изгубена в непрогледния мрак. Внуши си, че Нимерия пристъпва до нея, за да си вдъхне кураж. Накрая нагази до коленете в някаква воняща вода, съжали, че не може да затанцува по нея, както сигурно щеше да направи Сирио, и се зачуди дали изобщо отново ще види светлина. Когато най-последно излезе на чист въздух, беше съвсем тъмно.

Беше се озовала в устието на отходен канал, който се стичаше в реката. Толкова гнусно вонеше, че тя се съблече, без изобщо да мисли, хвърли дрехите на брега и се гмурна в дълбоките черни води. Поплува, докато не се почувства чиста, измъкна се на брега и се разтрепери. Докато плакнеше дрехите си, по речния път минаха някакви ездачи, но и да видяха кльощавото голо момиче, търкащо дрипите си в речните камъни, не му обърнаха внимание.

Намираше се на няколко мили от замъка, но където и да се озовеше човек в Кралски чертог, достатъчно бе да вдигне глава, за да види горе на хълма на Егон Червената цитадела, така че нямаше опасност да се загуби. Когато се добра до караулката при портата, дрехите ѝ бяха почти изсъхнали. Решетката беше спусната и портите залостени, затова тя свърна към вратичката на стражата. Когато ги помоли да ѝ отворят, златните плащове изсумтяха презрително.

– Разкарай се – махна с ръка един от часовете. – Трохите от кухнята свършиха, просяци посред нощ не пускаме.

– Не съм просяк – заяви тя. – Аз живея тук.

– Разкарай се, казах. Да те шлевна по ухото ли искаш, за да чуеш по-добре?

– Искам да видя баща си.

Стражите се спогледаха.

– Аз пък искам да го начукам на кралицата за всичкото добро, дето ми е направила – каза по-младият.

По-старият се намръщи.

– Кой е баща ти, момче? Да не е ловецът на плъхове?

– Ръката на краля – каза Аря.

Двамата мъже прихнаха, по-старият замахна да я удари с юмрук, съвсем небрежно, както човек би ударил улично псе. Аря засече удара и ловко се дръпна встрани.

– Не съм момче – сопна им се тя. – Аз съм Аря Старк от Зимен хребет и ако ме ударите, баща ми ще ви набучи главите на колове. Щом не ми вярвате, доведете тук Джори Касел или Вайон Пули от кулата на Ръката. – И тя скръсти ръце на гърдите си. – Сега ще ми отвориш ли вратата, или да те шлевна по ухото, за да чуеш по-добре?

Когато Харвин и Том Дебелака я вкараха в солария, баща ѝ беше сам и до лакътя му мъждукаше газена лампа. Седеше приведен над най-голямата книга, която Аря бе виждала – обемист том с прежълтели напукани страници със ситно писмо по тях, стегнати в избледнели кожени корици. Затвори я да чуе доклада на Харвин, благодарно на двамата мъже

и ги отпрати със строго лице.

– Разбираш ли, че пратих половината си охрана да те търси? – сопна ѝ се Едард Старк, след като останаха сами. – Септа Мордейн не е на себе си от страх. Сега е в септата и се моли за благополучното ти завръщане. Аря, ти знаеш, че не може да излизаш извън портите на замъка без разрешението ми.

– Не съм излизала през портите на замъка – измърмори тя. – Добре де, не го направих нарочно. Бях из някакви подземия, само че те се вляха в онзи тунел. Беше съвсем тъмно и няхах нито факла, нито свещ да видя накъде води, затова трябваше да продължа. Не можех да се върна при онези чудовища. Татко, те си говореха, че трябва да те убият! Не чудовищата, а онези двамата. Не ме видяха, бях неподвижна като камък и тиха като сянка, но аз ги чух. Казаха, че имаш някаква книга и някакво копеле, и че щом една Ръка можело да умре, защо да не умре и втора? Това ли е книгата? Бас държа, че копелето е Джон.

– Джон ли? Аря, какво ми говориш? Кой каза това?

– Те го казаха. Един дебел с пръстени и раздвоена жълта брада, и друг с плетена ризница и стоманен шлем, дебелият каза, че трябвало да забавят, но другият му каза, че не може все да жонглира и че вълкът и лъвът ще се вкопчат и че било пълен фарс. – Помъчи се да си спомни останалото. Не беше разбрала съвсем това, което бе чула и сега всичко се беше объркало в главата ѝ. – Дебелият каза, че принцесата била с дете. Онзи със стоманената шапка, дето държеше факлата, той каза, че трябвало да побързат. Мисля, че е магьосник.

– Магьосник – повтори Нед, без да се усмихне. – Случайно да имаше дълга бяла брада и с висока остра шапка със звездички по нея?

– Не! Не беше като в приказките на баба Нан. Той не приличаше на магьосник, но дебелият така каза.

– Предупреждавам те, Аря, ако ще ми въртиш тези вятърничави...

– Не! Казах ти, беше долу в подземията. Гонех котки и... – И извърна лице. Ако му признаеше, че е бутнала принц Томен, наистина щеше да ѝ се ядоса. – ...и влязох през онзи прозорец. И се намерих при чудовищата.

– Чудовища и магьосници – каза баща ѝ. – Голямо приключение си имала. Тези мъже, които си чула, казваш, че са говорили за жонглиране и фарсове?

– Да – призна Аря, – само че...

– Аря, това са били артисти. В момента в Кралски чертог сигурно има десетки пътуващи трупи, да припечелят с играта си от тълпата,

събрала се за турнира. Не ми е много ясно какво търсят в замъка, но сигурно кралят ги е поканил да изиграят представление.

– Не. – Аря тръсна упорито глава. – Не бяха...

– Все едно, не можеш да преследваш хората и да ги шпионираш. И никак не ми харесва, че дъщеря ми се провира през разни прозорци и гони котки. Виж се, миличката ми. Цялата си изподраскана. Това продължи прекалено дълго. Кажете на Сирио Форел, че не искам повече да чуя за неговите...

Прекъсна го рязко почукване.

– Лорд Едард, извинявайте – извика Дезмънд и откряна вратата.

– Извинявайте, но един черен брат иска да го приеме веднага. Каза, че работата е спешна. Реших, че ще искате да разберете.

– Вратата ми е винаги отворена за Нощния страж – отвърна баща й.

Дезмънд вкара човека – мършав и грозен, с проскубана брада и мръсно облекло, но баща й го посрещна учтиво и го попита за името.

– Йорен, ако благоволи милорд. Ще прощавате за късния час. – Кимна към Аря. – А това трябва да е синът ви. На вас се е метнал, да ви е жив и здрав.

– Аз съм момиче! – отвърна раздражено Аря. Щом този старец идваше от Вала, сигурно се беше отбил в Зимен хребет. – Познавате ли братята ми? – попита го тя възбудено. – Роб и Бран са в Зимен хребет, а Джон е на Вала. Джон Сняг, той също е от Нощния страж, трябва да го знаете, има си едно вълчище, бяло такова, и с червени очи. Джон станал ли е вече страж? Аз съм Аря Старк. – Стариият мъж я гледаше озадачено, но Аря не можеше да се спре. – Като се върнете на Вала, ако напиша писмо на Джон, ще му го отнесете ли? – Колко й се искаше сега Джон да е тук. Той поне щеше да й повярва за подземията и за дебелия с раздвоената брада, и за магьосника с металната шапка.

– Дъщеря ми често забравя приличните обноски. – Леката усмивка на баща й смекчи остротата на думите. – Моля да ни простите, Йорен. Брат ми Бен ли ви изпрати?

– Никой не ме е изпратил, милорд, ако изключим стария Мормон. Тук съм да намеря мъже за Вала и когато Робърт свика съвет, ще коленича пред него и ще му изплача нуждите ни, да видим дали кралят и неговата Ръка няма да изчегъртат малко утайка от мазетата си, че да се отърват от нея. Ама ето, че отворихте дума за Бенджен Старк, как бил той. Черна му тече вече кръвта на него. Брат ми е той на мене толкоз, колкото е и на вас. Зарад него дойдох. Яздих здраво, дума да няма, за малко не пребих кобилата, но ги оставих другите да ми дишат прахта.

– Кои други?

Йорен се изплю на пода.

– Наемници, волници и друга измет. Ханът беше пълен с тях, а аз им подуших миризмата. Миризма на кръв или на злато – все на едно мирише. Е, не всички тръгнаха за Кралски чертог. Някои удариха галоп към Скалата на Кастърли, а Скалата е по-близо. Лорд Тивин трябва вече да е чул вестта, в това можете да сте сигурен.

Баща й се намръщи.

– Каква вест?

Йорен изгледа Аря.

– Такава, че е по-добре да си я кажем насаме, милорд, ще прощавате.

– Както желаете. Дезмънд, отведи дъщеря ми в спалнята й. – Наведе се и я целуна по челото. – Ще довършим разговора си утре. Аря не се помръдна от мястото си.

– Нищо лошо не се е случило на Джон, нали? – попита тя Йорен. – Нито на чичо Бен?

– Е, колкото до Старк, не мога да кажа. Но онова момче, Сняг, си беше живо и здраво, когато тръгнах. Не за тях ме е грижа сега.

Дезмънд я хвана за ръката.

– Хайде, милейди. Чухте какво каза баща ви.

На Аря не й остана избор, освен да тръгне с него. Само съжали, че не беше Том Дебелака. С Том щеше да измисли нещо, за да се задържи до вратата и да чуе какво ще каже Йорен, но пред Дезмънд тия не минаваха.

– Колко стражи има баща ми? – попита го тя, докато слизаха към спалнята й.

– Тук в Кралски чертог ли? Петдесет.

– Няма да позволите да го убият, нали?

Дезмънд се засмя.

– За това не се бойте, малка лейди. Лорд Едард го пазим ден и нощ. Никой не може да му посегне.

– Ланистърови имат повече от петдесет души – изгъкна Аря.

– Може, но всеки северняк струва колкото десет южни меча, така че можете да спите спокойно.

– Ами ако пратят да го убие някой магьосник?

– Ами, колкото до това – отвърна Дезмънд и извади от ножницата дългия си меч, – магьосниците умират като всички останали, щом им отсечеш главите.

ЕДАРД

– Робърт, моля те. Чуй се какво говориш.

– Курвата е бременна! – Кралският юмрук се стовари като гръм по масата на съвета. – Предупредих те, че ще се стигне до това, Нед. Предупредих те още в полето с могилите, но ти не поиска да ме чуеш. Е, сега ще го чуеш. Искам ги мъртви – майката и детето, както и онзи тъпак Визерис. Ясно ли ти е? Искам ги мъртви!

Останалите кралски съветници правеха всичко възможно да се престорят, че ги няма. Явно бяха по-мъдри от него. Едард Старк рядко се беше чувствал толкова сам.

– Ако го направиш, ще се опозориш за вечни времена. Послушай ме.

– Ще те слушам, когато заговориш разумно. – Кралят огледа масата. – Вие останалите измряхте ли, или само сте онемели? Ще обясни ли някой на този глупак с леденото лице пред какво сме изправени, докато още не съм го удушил?

Варис скочи на подканата.

– Почитаема Ръка – удостои евнухът Нед с мазната си усмивка, – Негова милост казва самата истина. Колкото за убийството на деца, какво толкова, това дете носи дете, така че едва ли може да се смята за дете, нали?

Великият майстер Пицел се наведе над масата и майстерската му верига на шията дрънна.

– Това решение по право принадлежи на краля. Ролята на съвета е само да съветва. – Закашля се и процедурата отне няколко минути, – Някога аз съветвах крал Ерис, както сега съветвам най-лоялно крал Робърт. В моя орден се учим да служим на кралството, а не на владетеля. Питам ви следното: ако отново избухне война, колко жени ще загинат? Колко градове ще изгорят? Колко невръстни дечица ще бъдат откъснати от майките си, за да загинат на острието на копие? – Той поглади пищната си бяла брада – безкрайно тъжен и безкрайно уморен. – Няма ли да е по-мъдро, по-милостиво дори, ако Денерис Таргариен загине сега, за да могат да живеят десетки хиляди?

– Наистина – каза Варис. – Милостиво. Виж, за това не се сетих, приятелю. Браво, колко мъдро и вярно го казахте. – Евнухът положи меката си длан на ръкава на Нед. – Разбирам угризенията ви, лорд Едард.

Най-искрено. Обсъждаме нещо отвратително, нещо жестоко. Но ние, властниците, трябва понякога да вършим жестоки неща за доброто на кралството. Ако боговете удостоят Денерис Таргариен с мъжка рожба, момчето ще има претенции над Железния трон.

Думите им още повече ядосаха Нед.

– Доколкото знаем, може да излезе и момиче, лорд Варис. Знаете не по-зле от мен, че дотраките никога няма да тръгнат подир жена.

– Но ако е момче? – настоя Родрик. – Драконовата кръв и синът на някакъв проклет коневладелец, с дотракските орди зад него?

– Все пак между нас е Тясното море – изтъкна Нед. – Ще започна да се боя от дотраките едва когато научат конете си да тичат по водата.

– Значи не виждате заплаха за нас, милорд? – попита с подигравателна усмивка Кутрето.

– Виждам само сянката на сянка от заплаха, отдалечена с двадесет години – отвърна Нед.

– И какво ни препоръчваш да направим? Да чакаме, докато драконовото изчадие стовари армията си на бреговете ни ли? – гневно попита кралят.

– Това „драконово изчадие“ все още е в майчиния си корем. Дори Таргариените рядко повеждат армии, преди да си ги отбили. – В гласа на Нед се прокрадна нотка на презрение. – Ти не се боеше, докато Регар Таргариен беше жив. Толкова ли те изнежиха годините, че сега трепериш пред сянката на още неродено дете?

Робърт така побесня, че не можа да отговори, но брат му, чаровникът лорд Ренли, изтъкна аргумент, който беше по-добре да премълчи.

– Трябваше да убием Визерис и сестра му още преди десет години, но царственият ми брат направи грубата грешка да послуша Джон Арин.

– Милостта никога не е грешна, лорд Ренли – отвърна Нед. – На Тризъбеца тук присъстващият сир Баристан посече дузина добри воители, все приятели на брат ви и мои. Помня когато го довляхоха при нас, тежко ранен и полумъртъв. Рууз Болтън настоя да му прережем гърлото, но не друг, а вашият брат Робърт каза: „Няма да убия човек заради вяност или защото се е сражавал добре“, и изпрати собствения си майстер да превърже раните на сир Баристан. – И изгледа хладно краля. – Защо го няма този човек тук днес?

Робърт намери в себе си срам да се изчерви.

– Не беше същото – възрази той. – Сир Баристан беше рицар на кралската гвардия.

– А Денерис е четиринадесетгодишно момиче – срязва го Нед.

Сир Баристан Селми вдигна светлосините си очи от масата и каза:

– Чест е да се изправиш срещу врага на бойното поле, но не и да го убиеш в майчината му утроба. – Извърна се умолително към краля. – Ваша милост, лорд Едард казва това, което мисля и аз. Ние сме рицари, а не платени убийци. Нашите клетви...

– Не! – ревна Робърт. – Стига! Дума повече не искам да чуя. Забравихте ли кой е кралят тук?

– Не. А ти? – Знаеше, че отдавна е прехвърлил границите на благо-разумието, но не можеше повече да мълчи. – Робърт, моля те, за какво се вдигнахме срещу Ерис Таргариен, освен за да сложим край на детеубийствата?

– За да сложим край на Таргариените – изръмжа кралят. – Достатъчно се наслушах. Какво ще кажат всички?

– Трябва да се свърши – заяви лорд Ренли.

– Нямаме избор – промърмори Варис. – Тъжно е, но...

Великият майстер Пицел скръсти ръце на корема си и кимна съгласен.

– Когато се озовеш в легло с грозна жена, най-доброто, което можеш да направиш, е да затвориш очи и да продължиш до края – заяви Кутрето. – С чакане девойката няма да стане по-хубава. Целуваш я и толкова.

– Целуваш я? – повтори слисано сир Баристан.

– Стоманена целувка – поясни Кутрето.

Робърт се обърна към Нед.

– Е, това е положението, Нед. Двамата със Селми сте сами по въпроса. Остава само да измислим кой да я убие.

– Мормон се домогва до кралска прошка – припомни им лорд Ренли.

– При това отчаяно – каза Варис, – но най-вече се домогва да остане жив. Принцесата е във Вее Дотрак, където да извадиш оръжие си е сигурна гибел. Ако ви разправя какво ще направят дотраките с нещастника, който би се опитал да нападне халееси, няма да заспите през нощта. – Той поглади напудрената си брадичка. – Виж, отрова... сълзите на Лис, да речем. Хал Дрого изобщо няма да разбере, че не е естествена смърт.

Сънените очи на Великия майстер Пицел изведнъж се отвориха и примижаха подозрително към евнуха.

– Отровата е оръжие на страхливеца – възрази кралят.

На Нед му писна.

– Изпращаш платени ножове да убият четиринадесетгодишно момиче и още ми говориш за чест? – Бутна стола си и стана. – Сам го направи, Робърт. Този, който изрича присъдата, трябва да замахне с меча. Погледни я в очите, преди да я убиеш. Виж сълзите ѝ, чуи последните ѝ думи. Това поне ѝ го дължиш.

– Богове! – изруга кралят и думата избухна от гърлото му с едва удържан гняв. – Ти наистина го мислиш, дяволите да те вземат. – Посегна към каната с вино до лакътя си, видя, че е празна, и я пръсна в стената. – Свърши ми и виното и търпението. Точка! Да се направи и толкова.

– Няма да участвам в убийство, Робърт. Прави каквото искаш, но не ме моли да го утвърждавам с печата си.

За миг Робърт като че ли не разбра какво му говори Нед. Непокорството не беше от блюдата, които му поднасяха често. Когато най-после го осъзна, лицето му бавно се промени. Очите му се присвиха и червенината се плъзна по врата от яката нагоре. Той насочи разтреперания си пръст към Нед.

– Вие сте Ръката на краля, лорд Старк. Правете каквото ви заповядвам, или ще си намеря друга Ръка, която ще го направи.

– Желая му пълен успех. – Нед откопча тежката торква, стягаща процепа на наметалото му – сребърната ръка, знака на високия му пост. Постави я на масата пред краля, натъжен от спомена за човека, който му я беше окачил, приятеля, когото обичаше. – Мислех те за по-добър човек, Робърт. Мислех, че сме издигнали по-благороден крал.

Лицето на Робърт пламна.

– Вън! – изхриптя той, задавен от ярост. – Вън, проклет да си, дотук ми дойде от теб! Какво чакаш? Върви, бягай си в Зимен хребет. И гледай да не се мяркаш повече пред очите ми, че заклевам ти се, главата ти на кол ще забия!

Нед само кимна и се обърна. Усещаше очите на Робърт в гърба си. Докато излизаше от залата на съвета, обсъждането се поднови почти без пауза.

– В Браавос има едно тайно общество, наричат се „Безликите“ – предложи Великият майстер Пицел.

– Имате ли представа колко са скъпи? – възрази Кутрето. – На половината цена можеш да наемеш цяла армия прости наемници, и то за да ти убият някой търговец. Не смея и да мисля какво ще поискат за една принцеса.

Затворилата се зад Нед врата заглуши гласовете им. На пост пред

стаята стоеше сир Борос Блънт, с дългия бял плащ и ризница на кралската гвардия. Хвърли бърз, любопитен поглед към Нед, но не попита нищо.

Денят бе душен и потискаш. Нед тръгна към кулата на Ръката. Във въздуха тегнеше заплаха на приближаващ се дъжд. Щеше да му е добре дошъл. Поне нямаше да се чувства толкова омърсен. Когато влезе в солария, поръча да му доведат Вайон Пули. Стюардът се появи веднага.

– Викали сте ме, милорд Ръка?

– Вече не съм Ръка – каза му Нед. – Скарахме се с краля. Връщаме се в Зимен хребет.

– Ще се заема веднага с приготовленията, милорд. Ще ни трябват две денонощия, докато приготвим всичко за пътуването.

– Сигурно няма да разполагаме с толкова. Не знам дали ще имаме и ден. Кралят спомена, че искал да види главата ми на кол.

Нед се намръщи. Не вярваше искрено, че кралят би му посегнал, не и Робърт. Просто беше много ядосан, но след като Нед се махна от очите му, гневът му щеше да се уталожи, както винаги.

„Винаги?“ Изведнъж и с голямо неудобство усети, че едва ли не съжалява за Регар Таргариен. „Мъртъв е вече от петнадесет години, а Робърт продължава да го мрази както винаги.“ Неприятна мисъл... а оставаше и другото, историята с Кейтлин и джуджето, за която снощи го предупреди Йорен. Това скоро щеше да излезе на бял свят, а кралят, както беше побеснял... Робърт сигурно пет пари не даваше за Тирион Ланистър, но това можеше да засегне гордостта му, а какво щеше да направи кралицата изобщо не можеше да се предвиди.

– Може би ще е най-безопасно най-напред да замина аз – каза той на Пули. – Ще взема с мен дъщерите си и няколко души от охраната. Останалите ще ме последват, когато сте готови. Уведоми Джори, но не казвай на никой друг и не предприемай нищо, преди да съм заминал с момичетата. Замъкът е пълен с очи и уши и предпочитам да не се разбере какво правя.

– Както заповядате, милорд.

Щом той си излезе, Едард Старк отиде до прозореца и седна да помисли. Робърт не му беше оставил никакъв избор. Дори му дължеше благодарност. Щеше да е хубаво да се върне в Зимен хребет. Изобщо не трябваше да го напуска. Синовете му го чакаха там. Щом се върнеш, с Кейтлин можеше да си направят още един син, не бяха престарели все още. А и напоследък се улавяше, че си мечтае за снега и за дълбокия покой на Вълчия лес нощем.

Все пак мисълта за напускането го ядосваше. Толкова неща щеше да остави nedovършени. Робърт и неговият съвет от страхливци и угодници щяха да докарат кралството до просешка тояга, ако останеха с развързани ръце... или по-лошо, щяха да го предадат на Ланистъррови в замяна на непосилните дългове. А истината за смъртта на Джон Арин продължаваше да му се изплъзва. О, беше се добрал до няколко късчета, колкото да го убедят, че Джон наистина е убит, но не беше нищо повече от дирята на животно по горския шумак. Все още не бе видял самия звяр, макар да усещаше, че е тук, че го дебне – скрит и коварен.

Изведнъж му хрумна, че би могъл да се върне в Зимен хребет по море. Нед не беше мореплавател и при обичайни обстоятелства щеше да предпочете кралския път, но ако вземеше кораб, можеше да спре на Драконов камък и да поговори със Станис Баратеон. Пицел уж беше пратил гарван през Тясното море с учтива покана от името на Нед лорд Станис да се върне и да си заеме мястото в малкия съвет. Досега отговор нямаше, но мълчанието само усилваше подозренията му. Беше сигурен, че лорд Станис знае тайната, заради която бе умрял Джон Арин. Истината, към която се домогваше, може би го очакваше на древната островна крепост на дома Таргариен.

„И когато я научиш, какво? Някои тайни е по-безопасно да се пазят скрити. Някои тайни са твърде опасни за споделяне дори с тези, които обичаш.“ Нед извади кинжала, донесен му от Кейтлин, от канията на колана си. Ножът на Дяволчето. Защо ще иска джуджето смъртта на Бран? За да не проговори, разбира се. Още една тайна, или може би поредната нишка от същата паяжина?

Възможно ли бе Робърт да е съучастник в това? Не можеше да го допусне, но някога не можеше да допусне и че Робърт е в състояние да заповяда убийството на жени и деца. Кейтлин се бе опитала да го предупреди. „Ти познаваше човека – беше му казала. – Кралят за теб е непознат.“ Колкото по-скоро се махнеше от Кралски чертог, толкова по-добре. Ако се намереше някой кораб, който да отплава на север утре заранта, най-добре беше да го вземе.

Нед извика Джори Касел и го изпрати на пристанището да поразпита дискретно.

– Намери ми някой бърз кораб с опитен капитан. Не ме интересуват големи каюти и удобства, стига да е здрав и бърз. Искам да тръгна веднага.

Някъде по здрач, докато Нед все още седеше до прозореца и чакаше да се върне Джори, Томард извести, че е дошъл посетител.

– Лорд Белиш желяе да ви види, милорд.

Нед беше почти готов да го отпрати, но размисли. Все още не беше свободен. А докато не се измъкнеше, трябваше да играе техните игри.

– Покани го, Том.

Лорд Петир влезе с небрежна походка, сякаш предобеда не се беше случило нищо нередно. Носеше кадифен жакет на кремави и сребристи райета, сив копринен плащ с кожа от черна лисица по ръбовете и неизменната си подигравателна усмивка.

Нед го посрещна хладно.

– Мога ли да попитам каква е причината за посещението ви, лорд Белиш?

– Няма да ви задържам дълго, само се отбих на път към лейди Тан-да. Поканен съм на вечеря. Баница с мариновани змиорки и печено прасенце сукалче. Тя, изглежда, си е наумила да ме ожени за по-малката си дъщеря и затова трапезата ѝ напоследък е смайваща. Честно казано, по-скоро бих се оженил за прасето, но няма да ѝ го кажа. Обожавам баница със змиорки.

– Не бих искал да ви задържам от змиорките, милорд – заяви с ледена неприязън Нед. – В момента не мога да измисля чия компания желая по-малко от вашата.

– О, убеден съм, че ако размислите по-дълбоко, ще се сетите за няколко имена. Варис, да речем. Или Церсей. Или Робърт. Негова милост ви е бесен. След като ни оставихте тази сутрин, продължи по ваш адрес още доста време. Доколкото помня, думите „безочие“ и „неблагодарност“ се повтаряха доста често.

Нед не го удостои с отговор. Нито му предложи кресло, но Кутрето се самопокани.

– След като изхвърчахте така бурно, на мен се падна да ги убеждавам да не наемаме Безликите – продължи той безгрижно. – Вместо това Варис се нае да пусне дискретен слух, че който се справи с момичето на Таргариен, ще го направим лорд.

Нед беше отвратен.

– Значи вече раздаваме титли на убийци.

– Титлите са евтини – сви рамене Кутрето. – Безликите са скъпи. А и честно казано, аз помогнах повече на таргариенчето от вас, с приказките ви за чест. Какво толкова – някой наемник, опиянен от блянове за титла и власт, ще се опита да я убие. Ще я свърши през куп за грош, и след това дотраките ще си отварят очите на четири. А ако пратехме някой Безлик, пиши я поребана.

Нед се намръщи.

– Седите в съвета, приказвате за грозни жени и стоманени целувки, а сега очаквате да ви повярвам, че едва ли не искате да опазите момичето? За колко голям глупак ме вземате?

– Ами всъщност за доста голям – изсмя се Кутрето.

– Винаги ли намирате убийството за толкова забавно, лорд Белиш?

– Не убийството. Вие сте ми забавен, лорд Старк. Управлявате като човек, танцуващ по тънък лед. Смя да кажа, че ще цопнете много благодарно. Мисля, че чух първия пукот днес сутринта.

– Първия и последния – заяви Нед. – Стига ми.

– Кога смятате да тръгнете за Зимен хребет, милорд?

– Колкото може по-скоро. Вас какво ви засяга?

– Нищо, може би... но ако случайно се задържите тук до утре, ще ми е приятно да ви заведе в онзи бардак, който вашият човек Джори търси толкова безрезултатно. – Кутрето се усмихна. – При това няма да кажа на лейди Кейтлин.

КЕЙТЛИН

– Милейди, редно беше да ни известите за пристигането си – каза й сир Донъл Уейнуд. Изкачваха се нагоре по прохода. – Щяхме да ви изпратим ескорт. Планинският път не е безопасен като някога за такава малка група.

– Сами го разбрахме. Горчив урок, сир Донъл. – Кейтлин имаше чувството, че сърцето ѝ е станало на камък. Шестима храбри мъже бяха загинали, за да я доведат толкова далече, а не можеше да се разплаче за тях. Дори имената ѝ се губеха. – Мъжете от клановете ни налитаха ден и нещо. Трима загубихме при първото нападение, други двама при второто, а слугата на Ланистър умря от треска, след като раните му забраха. Когато чухме приближаването на хората ви, помислих си, че вече сме обречени.

Бяха извадили оръжия за отчаяна последна битка, с мечове и ножове в ръце и гърбове, опрени в скалата. Джуджето точеше острието на брадвата си и бълваше някакви хапливи шеги, когато Брон забеляза знамето, развяно пред ездачите – с луната и сокола на дома Арин, бяло и небесносиво. Кейтлин не помнеше да е виждала някога по-желана гледка.

– След смъртта на Джон Арин клановете станаха много по-дръзки – каза сир Донъл. Беше як двадесетгодишен младеж, искрен и добродушен, с широк нос и буйна, гъста кафява коса. – Ако от мен зависеше, бих взел стотина мъже, ще ги изтръгнем от укрепленията им и ще им дадем няколко сурови урока, но сестра ви забрани. Не разреши дори на рицарите си да се бият на турнира на Ръката. Иска всичките ни мечове да са наблизко, да пазят Долината... но срещу кого – никой не знае. Срещу сенки, казват някои. – Погледна я притеснено, сякаш се сети изведнъж коя е. – Надявам се, че не казах нещо нередно, милейди. Не исках да ви обидя.

– Искрената реч не ме обижда, сир Донъл.

Кейтлин знаеше от кого се страхува сестра ѝ. „Не са сенки. Ланистъррови са“ – помисли тя и погледна джуджето, което яздеше до Брон. След смъртта на Чигън двамата се бяха сдушили като улични крадци. Дребосъкът се оказа хитър и това не ѝ харесваше. На влизане в планините ѝ беше пленник – овързан и безпомощен. А сега? Уж все още ѝ беше пленник, а яздеше с кама на колана и брадва, провиснала от седлото,

наметнат с кожата от рис, която бе спечелил на зарове от певица, и навлякъл плетената ризница, която взе от тялото на Чигън. Двадесет мъже придружаваха от двете страни джуджето и окаяните останки от групата ѝ, рицари и тежки конници на служба при сестра ѝ Лиза и малкия син на Джон Арин, но Тирион не показваше и помен от страх. „Дали не сгреших?“ не за пръв път се зачуди Кейтлин. Дали в края на краищата нямаше да се окаже невинен – за Бран, за Джон Арин и всичко останало? И ако се окажеше, за нея какво оставаше? Шестима мъже бяха загинали, за да го доведе тук.

Стисна устни и изтласка съмненията от ума си.

– Щом стигнем твърдината, ще съм ви благодарна, ако веднага повикате майстер Колемон. Сир Родрик е в треска от раните си.

Неведнъж бе изпитала страх, че храбрият стар рицар няма да преживее пътуването. Накрая едва седеше на коня си и Брон на няколко пъти я подкани да го оставят на съдбата, но Кейтлин не искаше и да чуе. Вързаха го за седлото и тя заповяда на певица Марилион да се грижи за него.

Сир Донъл се поколеба, после каза:

– Лейди Лиза заповяда майстерът да остане в Орлово гнездо, да се грижи за лорд Робърт. Имаме един септон при портата, който се оправя с ранените ни. Той може да се погрижи за вашия човек.

Кейтлин имаше повече вяра на знанията на един майстер, отколкото на молитвите на септон. Тъкмо се нахрани да му го каже, когато видя бойниците отпред – дълги каменни парапети, взидани в самите скали от двете страни на прохода. Тук проходът се свиваше в тясно дефиле, през което едва можеха да минат четирима конници рамо до рамо. От скалистите склонове стърчаха вкопани две близначни кули, свързани с покрит мост от изронен от дъждовете сив камък, извиващ се на дъга над пътя. Иззад амбразуриите на кулите, бойниците и моста към тях се взираха мълчаливи лица. Когато се изкачиха почти до върха, един рицар подкара коня си срещу тях. Конят и доспехите му бяха сиви, но плащът, който се развяваше на гърба му, беше със синьото и бялото на Речен пад и блестяща черна риба, изкована от злато и обсидиан стягаше краищата му на рамото му.

– Кой иска да мине през Кървавата порта? – извика той.

– Сир Донъл Уейнуд с лейди Кейтлин Старк и нейните спътници – отзова се младият рицар. Рицарят на портата вдигна забралото си.

– Дамата ми се стори позната. Много си далече от дома си, малка ми Кат.

– И вие, чичо – отвърна тя с усмивка, въпреки всичко преживяно. Дрезгавият, гъгнив глас я върна с двадесет години назад, в детството.

– Моят дом е зад гърба ми – избоботи той.

– Домът ви е в сърцето ми – каза му Кейтлин. – Махнете го този шлем. Искам отново да видя лицето ви.

– Боя се, че годините не са го разкрасили – отвърна Бриндън Тъли, но когато свали шлема, Кейтлин се увери, че не лъже. Лицето му беше загрубяло и нашарено с бръчки и годините бяха отнели от кестенявото на косата, оставяйки само сивото, но усмивката си беше същата, както и дебелите като гъсеници вежди, и смехът в тъмносините очи. – Лиза знае ли, че идваш?

– Не ми остана време да я известя – отвърна му Кейтлин. Останали-те вече се изкачваха зад нея. – Боя се, че препускаме пред бурята, чичо.

– Позволено ли ни е да влезем в Долината? – попита официално сир Донъл.

– В името на Робърт Арин, владетеля на Орлово гнездо, защитник на Долината, законен пазител на Изтока, позволявам ви да влезете свободно и задължавам ви да пазите неговия мир – отвърна също толкова официално сир Бриндън. – Заповядайте.

И те поеха след него под сянката на Кървавата порта, пред която дузини армии бяха преживяли съкрушителен разгром във века на героите. Оттатък несъкрушимите каменни укрепления планините изведнъж се разгънаха пред смайваща гледка със зелени поля, синьо небе и покрити със сняг планински зъбери, от които дъхът секваше. Пред очите им Долината на Арин се къпеше в утринната светлина.

Простираше се пред тях чак до забуления в мъгла източен хоризонт – потънала в мирно блаженство земя на тлъст чернозем, широки мудно течещи реки, стотици езерца, блеснали като огледала под слънцето, заслонена от всички страни от непристъпните планински склонове. В полята й зрееха жито и ечемик, а дори в Планински рай тиквите не бяха поголеми и плодовете – по-сладки от тукашните. Сега те стояха в западния край на долината, където планинският път изкачваше последната седловина и започваше дългото си лъкатушене към низините в планинските подножия две мили надолу. Тук Долината беше тясна, с ширина не повече от половин ден езда, и върховете на север изглеждаха толкова близо, че Кейтлин можеше едва ли не да ги докосне, ако се пресегне. Над всички тях се извисяваше скалистият зъбер, наречен Великанска пика – връх, пред който всички околни върхове изглеждаха смалени и чиято шапка се губеше сред ледовити мъгли на три и половина мили над

дъното на долината. По масивното му западно рамо се спускаше призрачното течение на „Сълзите на Алиса“. Макар от толкова далече Кейтлин успя да различи блестящата му като сребро нишка, прорязваща тъмния камък. Чичо ѝ видя, че е спряла, приближи с коня и ѝ посочи:

– Ето там е, край Сълзите на Алиса. Оттук може да се види само един блясък понякога, когато слънцето огрее стените под подходящ ъгъл.

„Седем кули – беше ѝ го описвал Нед, – като кинжали, забити в небесното туловище, толкова високи, че като се надвесиш от парапета, виждаш под себе си облаците.“

– Колко е пътят дотам? – попита тя.

– До вечерта можем да стигнем подножието – отвърна чичо Бриндън, – но изкачването ще отнеме още един ден.

– Милейди – заговори зад тях сир Родрик Касел, – боя се, че днес няма да издържа повече.

Лицето му с новопораслите сиви бакенбарди беше посърнало и изглеждаше толкова уморен, че едва се държеше на седлото.

– Нито е редно – каза му Кейтлин. – Вие направихте всичко, което ви помолих, и стократно повече. Моят чичо ще ме придружи в остатъка от пътя до Орлово гнездо. Ланистър трябва да дойде с мен, но няма смисъл вие и останалите да се морите повече. По-добре е да отдъхнете тук и да възстановите силите си.

– За нас ще бъде чест да ни гостуват – отзова се сир Донъл с присъщата на младостта му тържествена вежливост. Освен сир Родрик от групата, тръгнала с нея от хана при Тризъбеца, бяха останали само Брон, сир Уилис Воуд и певецът Марилион.

– Милейди – намеси се Марилион и подкара коня си към нея. – Моля да ми разрешите да ви придружа до Орлово гнездо, за да видя края на тази история, както видях началото ѝ. – Момчето изглеждаше изнурено, но молбата му бе изпълнена със странна решимост и очите му горяха трескаво.

Кейтлин не го беше молила да тръгва с нея. Сам си го избра, и как бе успял да оцелее при толкова храбреци, които загинаха, тя така и не разбра. Но ето че беше сред малцината оцелели, с едва поникнала брада, с която изглеждаше почти мъж. Навярно му дължеше нещо за това, че стигна толкова далече.

– Добре.

– Аз също ще дойда – заяви Брон.

Това съвсем не ѝ допадна. Знаеше много добре, че без Брон

сигурно изобщо нямаше да успее да стигне Долината. Наемникът се оказва един от най-опитните и свирепи воители, каквито бе срещала, и мечът му до голяма степен им помогна да си пробият пътя към спасението, но въпреки това Кейтлин изпитваше към него някаква неприязън. Да, кураж и сила притежаваше в изобилие, но сякаш му липсваше доброта и вяроност. А и напоследък твърде често го виждаше да язди редом до Ланистър, все си говореха тихо и се смееха на някакви свои шеги. Искаше й се да го раздели с джуджето още тук и веднага, но след като даде съгласието си Марилион да продължи до Орлово гнездо, не можеше да измисли учтив повод да откаже същото право на Брон.

– Както желаете – сухо отвърна тя, макар да забеляза, че той всъщност не поиска разрешение.

Сир Уилис Воуд остана със сир Родрик и милозливият септон на укреплението се зае с раните им. Оставиха и изтощените коне. Сир Донел обеща да прати птици с вест за пристигането им към Орлово гнездо и Лунните порти. От конюшната изкараха свежи коне – издръжлива рунтава планинска порода – и след час отново поеха на път. Заслизаха към долината, Кейтлин до чичо си, а зад тях – Брон, Тирион Ланистър, Марилион и шестима от бойците на Бриндън.

Едва след като изминаха първата третина от пътя и се бяха отдалечили достатъчно от другите, Бриндън Тъли се обърна към нея:

– Е, детето ми, кажи ми сега за тази твоя буря.

– Вече от много години не съм дете, чичо – отвърна Кейтлин, но му го каза. Отне й повече време, отколкото предполагаше, докато изреди всичко – за писмото на Лиза, падането на Бран, кинжала на убица и Кутрето, както и за случайната й среща с Тирион Ланистър в хана на кръстопътя.

Чичо й слушаше мълчаливо, все по-намръщен, и очите му се скриха под гъстите вежди. Бриндън Тъли умееше да изслушва... всички освен баща й. Беше брат на лорд Хостър, с пет години по-млад, но двамата бяха във вражда, откакто Кейтлин се помнеше. При една от по-шумните им караници, когато Кейтлин беше едва осемгодишна, лорд Хостър бе нарекъл Бриндън „черната овца от стадото на Тъли“. Бриндън бе отвърнал на смях, че знакът на техния дом е подскачаща пъстърва, следователно би трябвало да е черна риба, а не черна овца, и от този ден натаък го беше приел като личен знак.

Враждата им не бе престанала до деня на сватбата на Лиза. На сватбеното пиршествo Бриндън бе уведомил брат си, че напуска Речен пад, за да служи на Лиза и съпруга й, владетеля на Орлово гнездо. Оттогава

лорд Хостър не беше споменавал повече името на брат си според редките писма, които ѝ прашаше Едмур.

Тъй или иначе, в онези хубави години на детството на Кейтлин тъкмо Бриндън Черната риба бе този, при когото тичаха децата на лорд Хостър със своите сълзи и истории, когато татко беше твърде зает, а мама – много болна. Кейтлин, Лиза, Едмур... да, и Петир Белиш също, повереникът на баща ѝ... и той ги изслушваше всички търпеливо, точно както я слушаше сега, смеейки се на малките им победи и със съчувствие към детинските им злочестини.

Когато тя свърши, чичо ѝ остана мълчалив дълго време. Конят му предпазливо пристъпваше по стръмната камениста пътека.

– Трябва да известим баща ти – въздъхна той накрая. – Ако Ланистърови наистина тръгнат на поход, Зимен хребет е далече, а Долината е защитена от планините, но Речен пад е точно на пътя им.

– И аз се опасявам от това – призна Кейтлин. – Ще помоля майстер Колемон да прати птица, щом стигнем Орлово гнездо. – Трябваше да разпрати и други съобщения – заповедите, които Нед ѝ бе предал за своите знаменосци: да се готвят за отбрана на Севера. – Какви са настроенията в Долината?

– Гневни. Лорд Джон го обичаха всички, а обидата се почувства много остро, когато кралят назначи Джайм Ланистър на пост, който родът Арин държи от триста години. Лиза заповяда на всички ни да наричаме сина ѝ „Законен пазител на Изтока“, но никой не се заблуждава. Нито пък сестра ти е единствената, която е изпълнена с подозрения около смъртта на Ръката. Никой не смее открито да твърди, че Джон е бил убит, но сянката на подозрението е дълга. – Изгледа Кейтлин със свити устни. – А сега и момчето.

– Момчето ли? Какво е станало? – Кейтлин се приведе да мине под една издадена над пътеката канара и продължи по острия завой надолу.

– Лорд Робърт – заговори угрижено чичо ѝ. – Шестгодишен, болнав и се разревава, щом му вземеш куклите. Законният наследник на Джон Арин, в името на всички богове, но според някои е твърде слаб, за да заеме мястото на баща си. Нестор Ройс бе върховен стюард през последните петнадесет години, докато лорд Джон служеше в Кралски чертог, и според мнозина той би трябвало да управлява, докато момчето навърши пълнолетие. А според други Лиза трябва отново да се омъжи, и то скоро. Кандидатите вече кръжат като врани над бойно поле. Орлово гнездо е пълно с такива.

– Можеше да се очаква – отвърна Кейтлин. Нищо чудно: Лиза все

още беше млада, а кралството на Планината и Долината бе чудесна зестра. – Тя склонна ли е да вземе друг съпруг?

– Казва, че да, стига да се намери подходящ, но вече отхвърли лорд Нестор и още дузина приемливи мъже. Кълне се, че този път тя сама щяла да избере съпруга си – каза Бриндън Тъли.

– Ти поне си последният, който би я винил за това.

Сир Бриндън изсумтя.

– Не я виня, но... струва ми се, че Лиза само си играе с ухагорите. Изглежда, това я забавлява, но съм убеден, че сестра ти възнамерява да управлява сама, докато момчето не отрасне достатъчно, за да стане владетел на Орлово гнездо не само по титла, а действително.

– Една жена може да управлява не по-малко мъдро от един мъж – вметна Кейтлин.

– Подходящата жена – да. – Чичо ѝ я изгледа косо. – Не се заблуждавай, Кат. Лиза не е като теб. – Бриндън замълча. – Честно казано, боя се, че няма да намериш сестра си толкова... отзивчива.

– Какво искаш да кажеш? – озадачи се тя.

– Лиза, която се върна от Кралски чертог, не е същото момиче, което замина на юг при назначаването на съпруга ѝ за Ръка. За нея тези години се оказаха тежки. Трябва да го знаеш. Лорд Арин беше съпруг с чувство за дълг, но бракът им бе политически, а не породен от страст.

– Както и моят.

– Започнаха еднакво, но при теб нещата се развиха по-щастливо, отколкото при сестра ти. Две мъртвородени деца, четири помятания, смъртта на лорд Арин... Кейтлин, боговете дадоха на Лиза само едно дете и сега за сестра ти то е всичко на този свят. Горкото момче. Нищо чудно, че избяга, вместо да го види в ръцете на Ланистърови. Сестра ти се страхува, детето ми, а това, от което най-много се страхува, са Ланистърови. Избяга в Долината, измъкна се от Червената цитадела като крадец посред нощ, и всичко това – само за да измъкне сина си от устата на лъва... а сега ти ѝ водиш лъва пред вратата.

– В окови – каза Кейтлин. Вдясно от нея зейна пропаст, стръмна и тънеща в мрак. Тя стисна юздите и подкара коня предпазливо, стъпка по стъпка.

– О? – Чичо ѝ се озърна през рамо към Тирион Ланистър, който бавно се спускаше след тях. – Виждам брадва на седлото му, кама на колана и някакъв наемник, който се влачи подир него като алчна сянка. Къде са оковите, скъпа?

Кейтлин се намести неспокойно на седлото.

– Джуджето е тук не по свой избор. С окови или без тях, той е мой пленник. Лиза ще поиска от него да отговаря за престъпленията си не по-малко от мен. Ланистърови убиха нейния съпруг и тъкмо нейното писмо най-напред ни предупреди за коварствата им.

Бриндън Черната риба ѝ отвърна с уморена усмивка.

– Дано да си права, детето ми.

Когато склонът стана по-полегат, слънцето се беше спуснало доста на запад. Пътят се разшири и изправи и Кейтлин чак сега забеляза планинските цветя и буйните треви. Щом се спуснаха в долината, тръгнаха по-бързо и спечелиха време, препускайки в галоп през зелените борови гори и покрай задрямали селца, покрай овощни градини и злачни нивя, прецапвайки десетки блеснали на слънцето бистри потоци. Чичо ѝ пушна напред един конник с развято знаме – луната и сокола на дома Арин, а под тях – неговата черна риба. Селските коли, търговски фургони и ездачи от по-дребни домове се отдръпваха, за да им направят път.

Въпреки всичко, когато достигнаха масивния замък в подножието на Великанска пика, беше съвсем тъмно. По бойниците мигаха светлините на факлите, а лунният рог танцуваше по тъмната вода на рова. Подвижният мост беше вдигнат и решетката – спусната, но Кейтлин забеляза, че от стражевата кабина при портата и от прозорците на квадратните ѝ кули струи светлина.

– Лунните порти – каза чичо ѝ и групата им спря. Конникът със знамето продължи до края на рова, за да поздрави стражите. – Седалището на лорд Нестор. Сигурно ни очаква. Погледни нагоре.

Кейтлин вдигна очи – нагоре, и още нагоре, и още нагоре. Отначало успя да различи само скали и дървета – извисяващия се и забулен от нощта планински масив, черен като най-беззвездното небе. После забеляза, някъде много високо над тях, блясък на далечни огньове – като оранжеви очи, които се вираха надолу. Над тях се виждаха други, още по-високи и далечни, по-нагоре трети, само като мигаща искра в небето. А най-горе, там, където кръжаха орлите – бяла резка под лунната светлина. Главата ѝ се замая, докато се вираше нагоре в неопишуемо високите сияещи кули.

– Орлово гнездо – чу до себе си изпълнения с благоговение шепот на Марилион.

Резкият глас на Тирион Ланистър прекъсна унеса му.

– Аринови едва ли ще се зарадват много на компанията ми. Ако смятате да ме карате да се катеря по тази планина в тъмното, по-добре ме убийте тук.

– Ще пренощуваме тук и ще се изкачим утре – каза му Бриндън.

– Умирам от нетърпение – отвърна джуджето. – Как се качвате до-там? Не съм свикнал да яздя кози.

– С мулета – усмихна се Бриндън.

– В скалата има всечени стъпала – каза Кейтлин. Нед ѝ беше разказвал за тях, когато ѝ говореше за младостта си с Робърт Баратеон и Джон Арин.

Чичо ѝ кимна.

– Много е тъмно да се видят сега, но стъпала има. Твърде стръмни и тесни са за коне, но мулетата се справят в по-голямата част. Пътят се пази от три междинни замъка: Камък, Сняг и Небе. Мулетата ще ни откарат чак до Небе.

Тирион го изгледа подозрително.

– А по-нататък?

– По-нататък – усмихна се Бриндън – пътеката е твърде стръмна дори за мулета. Останалата част ще изкачим пеша. Освен ако не предпочитате да се повозите в кошница. Орлово гнездо е прилепено в скалите точно над Небе и в мазетата му има три грамадни макари с железни вериги, с които изтеглят отдолу провизии. Ако предпочитате, милорд Ланистър, мога да ви уредя да ви качат догоре с хляба, бирата и ябълките.

Джуджето се изсмя горчиво.

– Де да бях тиква. Уви, баща ми страшно ще се огорчи, ако разбере, че синът му Ланистър е стигнал до тъжната си орис като чувал с ряпа. Щом вие ще се качвате пеша, боя се, че и аз трябва да тръгна с вас. Ние Ланистъррови все пак си имаме някаква гордост.

– Гордост ли? – сръза го Кейтлин. Шеговитият му тон и безгрижното му държане я бяха вбесили. – По-скоро арогантност. Арогантност, алчност и жажда за власт.

– Брат ми безспорно е арогантен – отвърна Тирион Ланистър. – Баща ми е другото име на алчността, а колкото до милата ми сестрица Церсей, за нея жаждата за власт е като дишането. Аз обаче съм невинен като агънце. Искате ли да ви изблея? – ухили се Тирион.

Преди да му отговори, подвижният мост започна да се спуска с тежко скърцане и чуха дрънченето на смазаните вериги на вдигащата се метална решетка. Войници в тежки брони изнесоха факли да им осветят пътя и чичо ѝ ги поведе през рова. Лорд Нестор Ройс, върховният стюард на Долината и пазител на Лунните порти, ги чакаше да ги поздрави в двора, обкръжен от своите рицари.

– Лейди Старк. – Беше грамаден мъж, с гръден кош като буре, и

поклонът му бе тромав.

Кейтлин скочи от седлото и застана пред него.

– Лорд Нестор.

Познаваше го само по описание – братовчед на Йон Бронзовия, от едно по-дребно разклонение на дома Ройс, но все пак внушителна фигура за ранга си.

– Пътят ни беше дълъг и уморителен. Бих помолила за гостоприемството на вашия покрив за тази нощ, ако е възможно.

– Покривът ми е ваш, милейди – навъсено отвърна лорд Нестор, – но сестра ви лейди Лиза ни извести от Орлово гнездо, че иска да ви види веднага. Останалите от групата ви ще се настанят тук и ще ги изпра- тим горе призори.

Чичо ѝ скочи от коня.

– Що за лудост? – Кейтлин не помнеше Бриндън Тъли да е влагал толкова грубост в думите си. – Нощно изкачване, и то при непълна луна? Това не е покана за гостуване, а за чупене на вратове, и дори Лиза трябва да го знае.

– Мулетата познават пътя, сир Бриндън. – До лорд Нестор пристъ- пи някакво слабичко седемнадесетинагодишно момиче с късо отрязана черна коса, кожен костюм за езда и лека посребрена плетена ризница. Поклони се на Кейтлин много по-изящно от господаря си. – Милейди, обещавам ви, че нищо лошо няма да ви сполети. За мен ще е чест да ви заведа горе. Стотици пъти съм се качвала по тъмно. Според Мичъл баща ми трябва да е бил козел.

Толкова самонадеяно го каза, че Кейтлин неволно се усмихна.

– Нямах ли си име, дете?

– Мия Каменната, ако това ви задоволява, милейди – отвърна момичето.

Не я задоволи. Кейтлин едва събра воля да сдържи усмивката си. „Каменния“ беше име, давано на копелета в Долината, както „Сняг“ в Севера и „Цветните“ в Планинския рай. Във всяко от Седемте кралства традицията бе изковала подходящо прозвище за деца, родени без фамилно име. Кейтлин нямаше нищо против момичето, но името извед- нъж я подсети неволно за копелето на Нед на Вала и мисълта предизви- ка у нея едновременно и яд, и чувство за вина. Замълча, мъчейки се да намери уместните думи за отговор.

Намесата на лорд Нестор спести затруднението ѝ.

– Мия е умно момиче и щом тя се кълне, че ще ви заведе в безопас- ност при лейди Лиза, разчитам на нея. Досега не ме е проваляла.

– Тогава се оставям в ръцете ти, Мия Каменна – каза Кейтлин. – Лорд Нестор, възлагам ви да пазите добре моя пленник.

– А аз ви възлагам да донесете на пленника чаша вино и някое добре изпечено петле, докато не е умрял от глад – каза Ланистър. – Ако се намери някое момиче, също няма да е зле, но предполагам, че това искане би било прекалено. – Наемникът Брон се изсмя силно.

Лорд Нестор премълча.

– Както наредите, милейди. – Чак сега погледна джуджето. – Отведете нашия лорд Ланистър в килията на кулата и му дайте месо и медовина.

Кейтлин се сбогува с чичо си и останалите, Тирион го отведеха и тя тръгна през замъка с копелдачката.

В голата полоса под горната стена чакаха оседлани две мулета. Мия й помогна да яхне едното, а един от стражите в небесносин плащ отвори малката вратичка. Отвъд беше гора с борове и смърч и издигащ се като стена планински склон, но стъпалата личаха – дълбоко изсечени в скалата и водещи към небето.

– За някои е по-лесно като си затворят очите – каза Мия и поведе мулетата през портичката навътре в тъмната гора. – Като се изплашат или им се завие свят, стискат мулето много силно. Животните не обичат това.

– Родена съм Тъли и съм омъжена за Старк – отвърна Кейтлин. – Не се плаша толкова лесно. Смяташ ли да запалиш факла? – Стъпалата бяха черни като катран.

– Факлите само те заслепяват – намръщи се момичето. – В такава ясна нощ луната и звездите стигат. Мичъл казва, че имам очи на сова. – Качи се и подкара мулето си да вземе първото стъпало. Животното на Кейтлин тръгна само.

– Вече спомена за този Мичъл. – Мулетата поеха бавно, но стабилно. За начало – съвсем добре.

– Мичъл е любимият ми – обясни Мия. – Мичъл Редфорт. Той е скуайър при сир Лин Корбрей. Смятаме да се оженим веднага щом стане рицар, догодина или по-догодина.

Говореше също като Санса – толкова щастлива и невинна в мечтите си. Кейтлин се усмихна, но усмивката ѝ се обагри с тъга. Знаеше, че Редфорт е древно име в Долината, в жилите им течеше кръвта на Първите. Дори да му беше любима, никой Редфорт нямаше да се ожени за копелдачка. Семейството щеше да му уреди по-подходяща партия – за някоя от Корбрей, от Уейнуд или Ройс, а може би и за някоя дъщеря на по-

изтъкнат род извън Долината. Ако Мичъл Редфорт избощо спеше с това момиче, значи чаршафът беше обърнат наопаки.

Изкачването се оказа по-леко, отколкото Кейтлин смееше да се наядва. Дърветата образуваха над пътеката шумящ заслон, който скриваше дори луната, все едно че се движеха нагоре по някакъв тъмен тунел. Но мулетата пристъпваха уверено и неуморно, а Мия Каменната като че ли наистина бе надарена с нощното зрение на сова. Теглеха нагоре и нагоре, пътят се виеше по стръмната канара. Дебел пласт окапали иглички покриваше пътеката, така че копитата на мулетата издаваха съвсем тих звук по скалната твърд. Тишината я успокои и бавното ритмично поклащане унесе Кейтлин. След малко трябваше да се бори с дрямката.

Сигурно беше задрямала за миг, защото пред тях изведнъж се изви масивна обкована с желязо порта.

– Камък – обяви усмихната Мия и слезе.

По върховете на внушителните каменни стени се вдигаха каменни шипове и над крепостта се издигаха две дебели кръгли кули. При вика на Мия портата изскърца и се отвори. Снажният рицар, командващ междинното укрепление, поздрави Мия по име и им предложи направо от горещия шиш печено месо и лук. Кейтлин едва сега си даде сметка колко е огладняла. Ядоха, без да сядат, наред двора, докато слугите подменяха мулетата. Горещата мазнина се стичаше по брадичката и наметалото на Кейтлин, но апетитът ѝ беше толкова остър, че забрави всякакво благоприличие.

След това се качи на новото муле и пак – навън, под звездите. Втората част от изкачването ѝ се стори по-трудна и опасна. Пътеката взе да става по-стръмна, стъпалата – изронени, често се натъкваша на изпадали камъни и Мия слизаше да разчисти пътя. „Не държите мулето да си счупи крак, предполагам“, каза момичето и Кейтлин се съгласи. Височината вече се усещаше. Тук дърветата бяха по-нарядко, а поривистият вятър прилепваше дрехите по тялото ѝ и често се налагаше да отмята косата си от очите. Каменните стъпала от време на време се извиваха на спирала над по-долните нива и тогава можеше да се види Камък и Лунните порти още по-надолу, със светлините от факлите, не по-ярки от пламъци на свещи.

Сняг се оказа по-малък от Камък – единична укрепена кула с дървена цитадела и конюшня, защитени от ниска стена от груби камъни без хоросан. Но беше така вграден в стръмния масив на Великанска пика, че държеше изцяло под контрол каменната пътека от по-долното укрепление. На врага, решил да шурмува Орлово гнездо, щеше да се наложи да

се изкачва с бой стъпка по стъпка от Камък нагоре, засипван с дъжд от скали и стрели от Сняг. Командващият твърдината, кипящ от енергия млад рицар с пъпчиво лице, им предложи хляб и сирене и да се стоплят край огъня, но Мия отклони поканата.

– Трябва да продължим нагоре, милейди. Ако благоволите. – Кейтлин кимна.

Отново им дадоха свежи мулета. На нея се падна бяло и като го видя, Мия се усмихна.

– Белчо е добър, милейди. Стъпва уверено и ще ви пренесе и по лед, но трябва да внимавате. Ще ви ритне, ако не му харесате.

Бялото муле, изглежда, хареса Кейтлин – не я ритна, слава на боговете. Лед също нямаше, за нейно облекчение.

– Според мама, преди стотици години снегът започвал оттук – каза й Мия. – Тук винаги било бяло и ледът никога не се топял. – Тя сви рамене. – Не помня да съм виждала сняг толкова долу в планината, но може и така да е било в стари времена.

„Колко си млада“ – помисли Кейтлин и се помъчи да си спомни дали и тя е била такава някога. Прииска й се да й каже: „Зимата иде, дете“. Думите просто кацнаха сами на езика й. За малко да ги изрече. Изглежда, най-после започваше да става истинска Старк.

Над Сняг вятърът оживя. Започна да вие като вълк единак в ледена пустош, след това съвсем заглъхваше, сякаш искаше да ги подмами, за да престанат да се пазят. Звездите тук изглеждаха по-ярки и толкова близки, че почти можеше да ги докосне, а лунният рог сред черното небе стана огромен. При изкачването Кейтлин установи, че е по-добре да гледа само нагоре и да не извъръща очи надолу. Стъпалата бяха напукани и потрошени от вековното редуване на мраз и топене и от безбройните стъпки на мулета, а от височината, колкото и да не се виждаше в тъмното, сърцето й се покачи в гърлото. Когато стигнаха до една седловина между два скалисти зъбера, Мия слезе.

– Тук ще е по-добре да преведем мулетата. Вятърът тук става малко страшничък, милейди.

Кейтлин се смъкна вкочанена от седлото и погледна пътеката напред. Беше дълга двадесетина стъпки и три стъпки широка, с отвесни пропасти от двете страни. Вятърът писна пронизително в ушите й. Мия застъпва леко и животното й я последва невъзмутимо, все едно че вървяха по поляна. Дойде и нейният ред. Но още след първата стъпка страхът я стисна за гърлото. Усети ужасяващата празнота на зейналите черни бездни. Спря разтреперана, без да смее да продължи. Вятърът

пищеше и я теглеше за наметалото, сякаш искаше да я придърпа до ръба. Кейтлин отстъпи плахо, но мулето беше зад нея и нямаше път за отегляне. „Ще умра тук“ – помисли си. По гърба ѝ се стече ледена пот.

– Лейди Старк – извика ѝ Мия от другата страна на бездната, сякаш от хиляда левги разстояние. – Добре ли сте?

Кейтлин Тъли Старк преглътна последните остатъци от гордостта си.

– Аз... не мога да го направя, дете.

– Можете – извика ѝ момичето, лишено от фамилно име. – Знам, че можете. Вижте колко е широка пътеката.

– Не искам да виждам.

Светът около нея се въртеше като детски пумпал – планина, небе и мулета – бясна вихрушка. Кейтлин затвори очи да успокои учестеното си дишане.

– Връщам се да ви взема – извика Мия. – Стойте на място.

Кейтлин бездруго не можеше да помръдне. Вслуша се в злобния съск на вятъра и чу скърцането на кожа в камъка. После Мия се озова до нея и я прихвана леко под мишницата.

– Ако искате, не отваряйте очи. Сега пуснете въжето, Белчо ще се справи сам. Така. Много добре, милейди. Аз ще ви превода. Лесно е, ще видите. Хайде сега една стъпчица, точно така, преместете единия крак леко, просто го плъзнете. Ето. Сега другия. Лесно е, може да се пробяга. Още веднъж, така, продължаваме. Да.

И така, стъпка по стъпка, лишено от род момиче преведе Кейтлин, стиснала очи и разтреперана, а бялото муле кротко продължи след тях.

Междинната крепост, наречена Небе, се оказа само една вградена в планинския масив стена с форма на полумесец, издигната от груби каменни блокове без хоросан, но дори стигащите до небесата кули на Валирия едва ли щяха да изглеждат по-красиви в очите на Кейтлин Старк. Оттук вече започваше снежната корона. Износените камъни на Небе бяха покрити със скреж и от склоновете над стената висяха дълги като копия ледени висулки.

Зората на изток вече се вдигаше, когато Мия извика за поздрав на стражите и портата пред тях се разтвори. От вътрешната страна на стената имаше само рампи и по тях – купища камъни с всякаква големина. Да се предизвика каменна лавина оттук изглеждаше най-лесното нещо на света. В скалната фасада пред тях зееше пещера.

– Конюшните и бараките са там, вътре – посочи Мия. – Последната

част от пътя минава през планината. Малко е тъмно, но поне няма вятър. Мулетата са дотук. Нататък е, как да ви кажа, като през комин. Поскоро каменна стълба, отколкото обикновено стълбище, но не е страшно. Още час и сме горе.

Кейтлин вдигна очи. Точно над тях, светли на утринните лъчи, се виждаха основите на Орлово гнездо. Едва ли имаше повече от шестстотин стъпки височина. Тя си спомни за кошниците и макарите, споменати от чичо й.

– Ланистърови може да са горди, но Тъли сме благоразумни хора. Мия, кажи им да спуснат кошница. Не възразявам да ме качат с рязата.

Слънцето вече беше изгряло над планините, когато Кейтлин Старк най-после стигна Орлово гнездо. Да излезе от коша й помогна плещест среброкос мъж в небесносин плащ – сир Вардис Игън, капитан на домашната гвардия на Джон Арин. До него стоеше майстер Колемон – мършав и изнервен, с оскъдна коса и къс врат.

– Лейди Старк – поздрави я сир Вардис. – Удоволствието ни е толкова по-голямо с това, че е неочаквано.

– Така е, милейди, наистина – закима майстер Колемон. – Току-що известих сестра ви. Заповядала ни е да я събудим веднага щом пристигнете.

От помещението с макарата двамата я придружиха по едно вито стълбище. Според стандартите на големите домове Орлово гнездо беше малък замък – седем тънки бели кули, скупчени като стрели в колчан на рамото на гигантския скален масив. Не му трябваша нито конюшни, нито ковачници и кучкарници, но според Нед зърнохранилището му беше по-голямо от това на Зимен хребет, а кулите му можели да поберат петтотин души. При все това на Кейтлин й се стори запустял, светлите каменни коридори, през които преминаваха, бяха празни и само стъпките им отекваха по тях.

Лиза я чакаше в солария, все още по нощното си облекло. Разрошената кестенява коса покриваше оголените й рамене. До нея стоеше прислужница и решише сплъстените й от спането кичури, но при появата на Кейтлин сестра й скочи от креслото и се усмихна.

– Кат! О, Кат, колко се радвам, че те виждам. Милата ми сестричка. – Притича през стаята и я прегърна. – Откога не съм те виждала – промълви Лиза и се вгледа в очите й. – Ох, колко години минаха.

Всъщност бяха пет. Пет жестоки за Лиза години бяха си взели данъка. Сестра й беше с две години по-млада от нея, но сега изглеждаше състарена. Поначало по-ниска от Кейтлин, Лиза беше наедрjala, лицето

й беше бледо и подпухнало. Имаше сините очи на Тъли, но някак воднисто светли и неспокойни, а малката ѝ уста беше сърдито нацупена. Прегърнала я, Кейтлин си спомни за крехкото момиченце с високата гръд, което я чакаше в онзи ден в септата на Речен пад. Колко хубава беше тогава и колко изпълнена с момински мечти. От някогашната хубост на сестра ѝ беше останал само кестенявият водопад на косите ѝ.

– Изглеждаш добре – излъга Кейтлин, – но... уморена някак.

Сестра ѝ я пусна.

– Уморена. Да. О, да. – Сякаш едва сега забеляза останалите прислужницата си, майстер Колемон и сир Вардис. – Оставете ни – каза им тя. – Искам да поговоря насаме със сестра си. – Те излязоха, а тя хвана Кейтлин за ръката...

...и избухна още щом вратата се затвори. Кейтлин видя как лицето ѝ потъмня като скрито зад облак слънце.

– Полудяла ли си? – сопна ѝ се Лиза. – Да го доведеш тук, без да ме попиташ, без да ме предупредиш дори, да ме въвличаш в дразгите си с Ланистърови...

– Моите дразги? – Кейтлин не можеше да повярва на ушите си. В камината гореше силен огън, но в гласа на Лиза нямаше никаква топлина. – Дразгите бяха преди всичко твои, сестро. Ти ми изпрати онова проклето писмо. Ти ми писа, че Ланистърови са убили съпруга ти.

– За да ви предупредя! За да стоите настрана от тях! Не съм и помисляла да се боря с тях! Богове, Кат, съзнаваш ли поне какво си направила?

– Мамо? – чу се тънък гласец.

Лиза рязко се извърна и тежката нощна роба се развя. На прага стоеше Робърт Арин, владетелят на Орлово гнездо. Стискаше парцалена кукла и ги гледаше с големите си очи. Беше хилаво дете, дребно за възрастта си, изглеждаше болнаво и потръпваше. Тези тръпки бяха от болестта, според майстерите. – Мамо, чух гласове.

„Нищо чудно“ – помисли Кейтлин. Лиза почти се беше развикала. Сестра ѝ все още мятеше мълнии към нея.

– Това е леля ти Кейтлин, бебчо. Моята сестра, лейди Старк. Помниш ли я?

Момчето примига.

– Мисля, че да.

Последния път, когато Кейтлин го бе видяла, беше на по-малко от година. Лиза седна край камината.

– Ела при мама, миличкото ми. – Лиза заоправя нощницата му и

разрошената кестенява коса. – Нали е красив? И ми е силен, не ги слушай какво приказват. Джон знаеше. „Семето е силно“, това ми каза той. Последните му думи. Все повтаряше името на Робърт и толкова силно стискаше ръката ми, че ми остави белези. „Кажи им, семето е силно.“ Неговото семе. Искеше всички да разберат колко добро и силно момче ще стане моят бебчо.

– Лиза – заговори Кейтлин, – ако си права за Ланистърови, толкова по-разумно е да действаме бързо. Ние...

– Не пред бебенцето ми – срязва я Лиза. – Душичката му е нежна, нали, миличкото ми?

– Момчето е владетелят на Орлово гнездо и защитник на Долината – припомни ѝ Кейтлин, – и не е време за нежности. Нед смята, че може да се стигне до война.

– Тихо! – срязва я Лиза. – Плашиш детето. – Малкият Робърт се озърна през рамо към Кейтлин и затрепера. Куклата изпадна от ръката му на килима и той се притисна в майка си. – Не бой се, бебчето ми – зашепна Лиза. – Мама е тук, никой нищо лошо няма да ти направи. – Разтвори робата си и едната ѝ едра бяла гърда се изсипа. Момчето я сграбчи жадно, зарови лице в гърдата и засука. Лиза погали косата му.

Кейтлин онемя. „Синът на Джон Арин!“ – помисли си. Гледаше и не вярваше на очите си. Спомни си за своя „бебчо“, тригодишния Рикон, на половината години на това момче и пет пъти по-енергичен и жив. Нищо чудно, че владетелите в Долината бяха неспокойни. Чак сега проумя защо кралят се бе опитал да вземе детето от майка му и да го даде като повереник на Ланистърови...

– Тук сме в безопасност – заговори Лиза, но дали на нея или на „бебчето“ си, Кейтлин не разбра.

– Не бъди глупава – срязва я с яд Кейтлин. – Никой не е в безопасност. Ако си въобразяваш, че като се криеш тук, Ланистърови ще те забравят, горчиво се лъжеш.

Лиза покри с длан ухото на сучещото момче.

– Дори цяла армия да преведат през планините и Кървавата порта, Орлово гнездо е несъкруσιμο. Сама видя. Враг никога не може да стигне тук.

На Кейтлин ѝ се прииска да я удари през устата. Спомни си, че чичо ѝ Бриндън я бе предупредил.

– Няма несъкрушим замък.

– Този е – настоя Лиза. – Всички го твърдят. Само не знам какво да правя сега с това Дяволче, дете си ми го довела.

– Той лош ли е? – попита плахо лорд Робърт, владетелят на Орлово гнездо, а гърдата на майка му се изсипа от устата му, почервеняла и с навлажнена цицка.

– Много лош – каза му Лиза и придърпа робата си, – но мама няма да му позволи да нарани малкия ми бебчо.

– Накарай го да лети – каза пламенно Робърт.

Лиза погали косата на сина си и промълви:

– Може би. Може би точно това ще направим.

ЕДАРД

Старк завари Кутрето в гостната на бардака. Бъбреше си сладко с една висока изящна чернокожа жена, облечена в оскъдна препаска от пера. До камината Хюард играеше на събличане с приятно закръглено курве. Дотук беше загубил колана, плаща, ризницата и единия си ботуш, а момичето беше стигнало с разкопчаването на блузката си до кръста. До прозореца, по който се стичаха дъждовните капки, стоеше Джори Касел, гледаше с насмешлива усмивка как Хю обръща плочките и гледката явно го веселеше.

Нед спря на стълбището и надяна ръкавиците.

– Време е да си ходим. Нямам повече работа тук.

Хюард скочи и набързо прибра вещите си.

– Както желаете, милорд. Ще помогна на Уил да доведе конете – каза Джори и се запъти към вратата.

Кутрето се позадържа да се сбoguва. Целуна ръката на събеседничката си, пошепна ѝ някаква шега, от която тя се разсмя високо, и закрачи небрежно към Нед.

– Твоята работа? – подхвърли му лековато. – Или на Робърт? Казват, че Ръката сънува кралските сънища, говори с кралския глас и управлява с кралския меч. Означава ли това, че също така чукаш с кралския...

– Лорд Белиш – прекъсна го Нед, – твърде много си позволявате. Не съм неблагодарен за помощта ви. Без вас сигурно щеше да ни отнеме години, докато намерим този бардак. Но това не означава, че съм длъжен да понасям подигравките ви. И освен това вече не съм Ръката на краля.

– Вълчището, изглежда, е обидчив звяр – изкриви устни Кутрето.

Тръгнаха към конюшните, мокрени от топлия дъжд, който се лееше обилен от посивялото като гранитна плоча небе. Нед придърпа качулката на наметалото си. Джори доведе коня му. След него бързаше младият Уил, повел с едната ръка кобилата на Кутрето, докато с другата се мъчеше да закопчае колана си и да си върже връзките на панталоните. На рамката на вратата на конюшната зад него се беше облегнало босоного курве и се кикотеше.

– Сега в замъка ли ще се връщаме, милорд? – попита Джори.

Нед кимна и се метна на седлото. Кутрето, Джори и останалите

след него.

– Чатая поддържа заведението с вкус – подхвърли Кутрето, след като тръгнаха. – Чудя се дали да не го купя. Убедил съм се, че бардаците са по-сигурно вложение от корабите. Курвите рядко потъват, а и да ги вземат пиратите на абордаж, голяма работа – пиратите си плащат като всички други. – И лорд Петир се изкиска на собственото си остроумие.

Нед го остави да дърдори. След малко той млъкна и продължиха да яздят мълчаливо. Улиците на Кралски чертог бяха пусти. Дъждът задържаеше хората по къщите. Биеше по главата му топъл като кръв и безмилостен като стара вина. По лицето му се стичаха тлъсти капки вода.

– Робърт няма да се задържи в една постеля – каза му бе Лиана в Зимен хребет в нощта, когато баща им обеща ръката ѝ на младия лорд на Бурен край. – Разбрах, че някакво момиче в Долината му родило дете. – Нед беше държал Мия в ръцете си. Не можеше да отрече съществуването ѝ, нито да лъже сестра си, но я беше уверил, че това, което е правил Робърт преди годежа, е без значение, че е добър и верен мъж, който ще я обича с цялото си сърце. Лиана само се усмихна: – Любовта е сила, скъпи ми Нед, но не може да промени мъжкия нрав.

Момичето се оказа толкова младо, че Нед не посмя да го попита за възрастта му. Със сигурност беше била девица. Всеки приличен бардак може да ти намери девица, стига кесията ти да е достатъчно дебела. Беше със светлорижа коса и лунички по носа, а когато извади гърдата си да накърми бебето, Нед видя, че гърдите ѝ също са луничави.

– Нарекох я Барра – каза тя, докато детето сучеше. – Толкова прилича на него, нали, милорд? Неговия нос има, и косата...

– Да.

Едард Старк бе погалил рехавата тъмна косица на бебето. Беше като черна коприна между пръстите му. Спомни си, че първото дете на Робърт имаше същата коса.

– Кажете му като го видите, милорд, ако... ако благоволите. Кажете му колко е красива.

– Ще му кажа – обеща Нед.

Това беше проклятието му. Робърт можеше да ти се закълне във вечна обич и да го забрави до вечерта, но Нед Старк държеше на думата си. Спомни си за обещанията, които бе дал на умиращата Лиана, и за цената, която трябваше да плати, за да ги спази.

– И му предайте също така, че след него не съм била с никого. Кълна се, милорд, в старите богове, както и в новите. Чатая ми каза, че ще получа шест месеца свобода за бебето и заради надеждата, че може да

се върне. Ще му кажете, че го чакам, нали? Не искам нито накити, нито нищо, само него. Той беше много добър към мен. „Добър към теб“ – помисли вяло Нед.

– Ще му кажа, дете, и ти обещавам, че на Барра няма да й липсва нищо.

А тя се усмихна, с толкова трепетна и мила усмивка, че го срязва като нож в сърцето. Яздеше натъжен, а пред него в пелената на дъжда изплува лицето на Джон Сняг, същия като него самия на младини. Защо след като боговете бяха така немилостиви към незаченатите в брачно ложе, изпълваха мъжете с толкова похот?

– Лорд Белиш, какво знаете за копелетата на Робърт?

– Преди всичко смятам, че са повече от вашите.

– Колко?

Кутрето сви рамене. По наметалото му се стичаха вадички от дъжда.

– Има ли значение? Когато спиш с жени, някои те ощастливяват, а Негова милост не е от най-свенливите в това отношение. Зная, че е признал онова момче в Бурен край, дето го направи в нощта на сватбата на лорд Станис. Просто нямаше как. Майка му беше някоя си Флорент, една от прислужничките в спалнята на лейди Селайз. Ренли ми разправя, че Робърт наградил момчето и го отнесъл горе по време на пира. Счупил им брачното ложе, докато Станис и младоженката още танцували. Лорд Станис, изглежда, решил, че е опетнена честта на дома на жена му, затова при раждането на момчето го изпрати на Ренли. – Петир изгледа Нед накриво. – Чувал съм и клюки, че някаква курветина, слугиня в Скалата на Кастърли, родила на Робърт близнаци, преди три години, когато отиде на запад за турнира на лорд Тивин. Церсей заповядала да убият бебетата и продала майка им на търговец на роби. Толкова близо до дома, голямо оскърбление ще да е било за рода на Ланистър.

Нед отвърна с недоверчива гримаса. Подобни клюки се ширеха за всяка по-влиятелна особа в кралството. За Церсей Ланистър можеше да повярва, че може да... но можеше ли кралят да стои безучастен и да го позволи?

Онзи Робърт, когото бе познавал, нямаше да го позволи, но той не беше толкова навикнал да си затваря очите пред неща, които не иска да види.

– А защо Джон Арин е проявил такъв внезапен интерес към незаконните деца на краля?

Ниският мъж отново сви рамене и дъждовните капки се стекоха по

наметалото.

– Той беше Ръката на краля. Робърт несъмнено го е помолил да се погрижи децата да са осигурени.

Нед беше мокър до кости и в душата му беше студено.

– Имало е нещо повече. Иначе защо ще го убие?

Кутрето отърси водата от косата си и се засмя.

– Схващам. Лорд Арин е разбрал, че Негова милост е издул коремите на няколко курви и рибарски булчета, и затова е трябвало да замълчи завинаги. Нищо чудно. Оставиш ли такъв да живее, току-виж се раздрънkal, че слънцето изгрява от изток.

На това Нед Старк не можа да отговори другояче, освен да се намръщи. Неволно си спомни за Регар Таргариен. Зачуди се дали и Регар бе посещавал бардаци и странно защо реши, че не е.

Дъждът междувременно се усили, биеше в лицето му и барабанеше по каменната настилка. По улицата се стичаха вади мръснокафява вода. Изведнъж Джори извика с тревога:

– Милорд!

След миг улицата се изпълни с войници.

Полузаслепен, Нед мерна наоколо ризници и кожени елечи, метални ръкавици и наколенници, и златния лъв на стоманените шлемове. От гърбовете им висяха подгизнали червени плащове. Не му остана време да преброи, но трябваше да се поне десетима – строени в една редица и препречили улицата. Носеха дълги мечове и копия.

– Назад! – викна Уил, но когато обърна коня си, зад тях се бяха подредили други и затваряха пътя им за отстъпление. Мечът на Джори звънна от ножницата.

– Отворете път или ще умрете!

– Вълците вят – подвикна на строените червени плащове водачът им. Дъждът се стичаше по лицето му. – Но глутницата е много малка.

Кутрето подкара предпазливо, стъпка по стъпка.

– Какво означава това? Това е Ръката на краля.

– Беше Ръката на краля. – Копитата на тъмнокафявия жребец бяха оплескани с кал. Редицата се разтвори да му направи път. Лъвът на Ланистър изпъкна на златната ризница, предизвикателно изправен на задните си лапи. – Да говорим честно, вече не знам какво е.

– Това е лудост, Ланистър! – извика Кутрето. – Пусни ни да минем. Чакат ни в замъка. Какво си въобразяваш, че правиш?

– Той знае какво прави – промълви спокойно Нед.

Джайм Ланистър се усмихна. Дори в ден като този косата му

светеше като слънцето.

– Прав си. Брат си търся. Помните брат ми, нали, лорд Старк? Беше с нас в Зимен хребет. Един такъв, със светла коса, с различни очи и малко разноглед, с остър език. Нисък.

– Помня го добре – отвърна Нед.

– Е, та той значи, изглежда, си има неприятности по пътя. Баща ми е бесен. Вие случайно да имате някаква представа кой би могъл да желае злото на брат ми?

– Вашият брат е заловен по моя заповед, за да отговаря за престъпленията си – каза Нед Старк.

Кутрето изпъшка отчаяно.

– Ваши благородия...

Сир Джайм измъкна дългия меч от ножницата и подкара жребца.

– Стоманата да ти видя, лорд Едард. Ако трябва, ще те насека като Ерис, но бих искал да издъхнеш с оръжие в ръка. – Изглежда с хладно презрение Кутрето. – Лорд Белиш, на ваше място бих побързал да напусна. Не искате да оплескате с кръв скъпите си дрешки, нали?

Кутрето нямаше нужда от повече подкана.

– Ще доведе градската стража – подвижна той на Нед, а мъжете на Ланистър му отвориха път и редицата отново се стегна зад него. Кутрето пришпори кобилата и изчезна зад ъгъла.

Хората му бяха извадили мечовете, но бяха едва трима срещу двадесет. От прозорци и врати надничаха любопитни очи, но никой нямаше да се намеси. Тримата бяха на коне, докато хората на Ланистър – спешени, с изключение на Джайм. Можеха да си пробият път с атака, но Едард Старк предпочете по-сигурна тактика.

– Убиеш ли ме – предупреди той Кралеубиеца, – бъди сигурен, че Кейтлин ще заколи Тирион.

Джайм сръга Нед в гърдите с върха на позлатения си меч, изпил кръвта на последния драконов крал.

– Нима? Благородната Кейтлин Тъли от Речен пад да убие един беззащитен заложник? Не мисля. – Джайм въздъхна. – Но не желая да излагам на риск живота на брат си срещу честта на една жена. – Прибра златния меч в ножницата. – Затова мисля да те пусна да избягаш и да се оплачеш на Робърт колко съм те изплашил. – Джайм отмахна с ръка мокрия кичур от челото си и обърна коня. Когато се озова зад редицата на мечоносците, извика през рамо на командира им:

– Трегар, пуснете лорд Старк по живо – по здраво.

– Както заповядайте, милорд.

– Макар че... не бива да го пуснем съвсем безнаказано. Така че... – усмивката на Джайм Ланистър бе ослепителна – ...убийте хората му.

– Не! – изкрещя Нед и пръстите му зашариха за меча. Джайм вече препускаше по улицата, когато чу вика на Уил. Мъжете от двете страни заприсъпваха. Нед събори един и засече наляво и надясно по мятащите се като призраци пурпурни плащове. Джори Касел впи шпори в хълбоците на коня си и нападна. Стоманена подкова удари в лицето един от стражите на Ланистър и го премаза. Втори от редицата отскочи встрани и пътят на Джори за миг се освободи. Уил изруга, няколко мъже го задърпаха от гърба на умирация кон, под дъжда засвистяха мечове. Нед препусна към него и стовари дългия меч в шлема на Трегар – ударът в стоманата го накара да стисне зъби. Трегар се смъкна на колене, златният лъв на върха на шлема му се прекърши, кръв обля лицето му. Хюард замахваше да посече ръцете, хванали юздите на коня му, но едно копие го прониза в корема. Изведнъж Джори отново се озова сред тях, кръв се лееше от острието на меча му.

– Не! – извика Нед. – Бягай, Джори!

Конят му се подхлъзна и се сринна тежко в калта. Болката го заслепи, вкусът на кръвта опари езика му.

Видя как посякоха краката на коня на Джори и го смъкнаха на земята. Обкръжиха го и мечовете им засвяткаха в дъжда. Конят на Нед се напъна и се вдигна на крака, Нед също се опита да се изправи, но рухна отново и калта задавя вика му. Видя счупената кост, щръкнала от прасеца му – последното нещо, което видя за дълго време. А дъждът валеше – топъл като кръв и безжалостен като съвест.

Когато отново отвори очи, лорд Едард Старк беше сам със своите мъртъвци. Конят му се приближи, надуши вонята на кръв и побягна. Нед се повлече през калта, стиснал зъби от непоносимата болка в крака. Времето се проточи сякаш с години. От мокрите прозорци се визираха очи, хора се появиха по страничните улички, но никой не се притече на помощ.

Кутрето и градската стража го намериха на улицата, прислонил мъртвия Джори Касел до гърдите си.

Златните плащове намериха отнякъде носилка, но болката беше нетърпима и на път към замъка Нед на няколко пъти изгуби съзнание. Помнеше как Червената цитадела се извиси изведнъж пред него. От дъжда светлорозовият цвят на камъните бе потъмнял до кърваво.

А след това над него се извиси Великият майстер Пицел, подаде му чаша и прошепна:

– Пийте, милорд. Маков сок, за болката.

Помнеше още как го изгълта, докато Пицел поръчваше на някого да кипне виното и да му донесе чиста коприна. И дотук.

ДЕНЕРИС

Конската порта на Вее Дотрак представляваше два гигантски, изправени на задните си крака бронзови жребци, чиито копита се събираха на сто стъпки над пътя и образуваха островърха арка.

Дани не разбираше защо на града му е притрябвала порта, след като нямаше крепостни стени... както и сгради, доколкото виждаше. Но ето, портата беше тук, могъща и красива, и огромните коне очертаваха като в рамка далечните сгради по склона на оцветените в пурпур планински зъбери. Дългите сенки на бронзовите жребци се стелеха над вълнистите поля; хал Дрого преведе своята халееси под копитата им и пое по пътя на боговете, обкръжен от своите кръвни ездаци.

Дани подкара след него на своето сребро, обкръжена от сир Джора Мормон и своя брат Визерис, комуто най-сетне бяха позволили отново да язди. След онзи ден в степта, когато го бе оставила да се върне пешком при халазар, дотраките го наричаха подигравателно Хал Ре Мар, или „Кралят с подбити крака“. На другия ден хал Дрого му предложи място в една кола и Визерис прие. В опърничавото си невежество дори не бе разбрал, че и това е подигравка: колите бяха за евнуси, недъгави, бременни жени, малки деца и старци. Това му донесе ново прозвище: Хал Раггат, или „Коларския крал“. Брат й реши, че хал е своего рода извинение за неприятностите, които Дани му причини, а тя помоли сир Джора да не му казва истината, за да не вземе да се засрами. Рицарят отговори, че на краля няма да му дойде зле, ако се позасрами малко, но изпълни молбата й. Нужни бяха много молби и всички креватни тънкости, на които я беше научила Дорея, та Дани да убеди Дрого да се смили и да позволи на Визерис отново да се качи на кон и да тръгне с тях в челото на колоната.

– Къде все пак е градът? – попита тя, след като минаха през бронзовата порта.

Наоколо нямаше нито сгради, нито хора – само високата трева и пътя, обкръжен от древни паметници от всички земи, в които дотраките бяха плячкосвали през столетията.

– Напред – посочи сир Джора. – Под планината.

След конската порта от двете им страни се заредиха ограбени статуи на богове и герои. Забравените някогашни божества на мъртви градове мятаха скършените си от времето мълнии над Дани, а тя ги

подминаваше, възседнала среброто си. От троновете си отвисоко я гледаха каменни крале с поломени и изпоцапани от мъх и прах лица. Дори имената им бяха забравени с времето. По мраморни постаменти се виеха в замръзнал танц гъвкави девиси с тела, облечени в цветя, или изливаха вода от счупените амфори. В тревата покрай пътя се възправяха чудовища – черни железни дракони с рубини вместо очи, ревящи грифони, мантикори с изопнати като копия опашки и зверове, на които не знаеше дори имената. Някои статуи бяха толкова красиви, че дъхът ѝ секваше, други – така окаяни и ужасни, че едва понасяше вида им. Те, каза сир Джора, били донесени чак от Сенчестите земи, отвъд Асшай.

– Толкова са много! – възкликна тя, а среброто я носеше напред. – И от толкова много земи!

Визерис не се впечатли чак толкова.

– Боклукът на мъртви градове – изсумтя той. Все пак прояви предпазливост и заговори на общата реч, която повечето дотраки не разбираха. Въпреки това Дани неволно се озърна през рамо към мъжете от своя хас, за да се увери, че никой не ги подслушва. – Диваците знаят само да крадат неща, направени от по-добри от тях... и да убиват – засмя се брат ѝ. – Но виж, да убиват знаят. Иначе нямаше да са ми от полза.

– Сега те са моят народ – заяви Дани. – Не бива да ги наричаш повече диваци, братко.

– Драконът говори каквото пожелае – отвърна Визерис... но на общата реч. Озърна се към Аго и Ракаро, които язدهа след тях, и ги ощастливи с подигравателна усмивка. – Виж ги, на диваците дори не им стига умът да разберат речта на цивилизованите хора. – Над пътя се извиси прояден от мъха монолит, петдесет стъпки висок, и Визерис го изгледа с досада. – Колко още ще трябва да се влачим сред тези развалини, докато Дрого ми даде армията си? Омръзна ми да чакам.

– Принцесата трябва да я представят на дош халеен...

– Да бе, знам – прекъсна го брат ѝ. – Ще ни разиграят и някаква сценка с пророчества за изродчето в корема ѝ, както ми каза. Мен какво ме засяга? Омръзна ми да ям конско месо и да воня като тези диваци.

Визерис вдигна към носа си широкия ръкав на туниката, където си носеше кесийка с благовония, и подуши, но и това едва ли му помогна. Туниката беше мръсна. Всичките копринени и вълнени скъпи одежди, които Визерис си бе взел от Пентос, се бяха износили, оцапани от дългата езда и прогнили от потта.

– В Западното пазарище ще се намери храна по вашия вкус, ваша милост – успокои го сир Джора. – Търговците от свободните градове

ходят там да си продават стоката. А хал ще ви зачете с обещанието си, когато му дойде времето.

– Той да го направи, че... – закани се мрачно Визерис. – Корона ми е обещана и си държа на нея. Драконът не търпи подигравки. – Видя една срамна статуя на жена с шест гърди и глава на пор и се спря да я огледа отблизо. Дани се поуспокои, но тревогата на я напусна.

– Моля се моят звезден син да не го накара да чака дълго – каза Дани на сир Джора, след като брат й се отдалечи достатъчно, за да не ги чуе.

Рицарят изглежда недоверчиво Визерис.

– Брат ви трябваше да си остане в Пентос. В халазар няма място за него. Илирио се опита да го убеди.

– Ще върви с нас, докато не получи своите десет хиляди. Съпругът ми му обеща златна корона.

Сир Джора изпъшка.

– Да, халееси, но... Дотраките гледат на тези неща по-различно от нас на запад. Това поне се постарях да му обясня, Илирио – също, но брат ви не иска да слуша. Коневладелците не са търговци. Визерис си въобразява, че ви е продал, и сега иска да си получи цената. Но според Хал Дрого това е подарък. Да, той ще даде на Визерис ответен дар... когато прецени, че е време. Човек не може да иска дар, най-малкото от един хал. Нищо не можеш да искаш от един хал.

– Все пак не е редно да го кара да чака – опита се Дани да защити брат си, макар че сама не знаеше защо го прави. – Визерис би могъл да помете Седемте кралства с десетхилядна бързолетна конница на дотраките.

– Визерис не може и една конюшня да измете с десет хиляди коняри – изсумтя сир Джора.

– Ами ако... ако не е Визерис? – не скри изненадата си, както и пренебрежението си Дани. – Ако ги поведе някой друг? Някой по-силен? Биха ли могли дотраките наистина да завладеят Седемте кралства?

Конете им бавно пристъпваха един до друг по пътя на боговете. Лицето на сир Джора стана замислено.

– Когато за пръв път дойдох тук изгнаник, видях в дотраките само едни полуголи варвари, диви като конете си. Ако тогава ме бяхте попитали, принцесо, щях да кажа, че хиляда добри рицари без никаква трудност биха обърнали в бяг сто пъти повече дотраки.

– Но ако ви попитам сега?

– Сега – отвърна рицарят – не съм толкова сигурен. Те са по-добри

ездачи от който и да било, неустрашими са, а в стрелбата с лък ни превъзхождат. В Седемте кралства повечето лъкометци стрелят спешени, скрити зад стена, барикада или заострени колове. Дотраките мятат стрели от конския гръб, в нападение или при отстъпление – все едно, смъртно опасни са... а и са толкова много, милейди. Вашият височайши съпруг има четиридесет хиляди въоръжени конници в своя халазар.

– Това много ли е наистина?

– Брат ви Регар изкара същия брой мъже на Тризъбеца – призна сир Джора. – Но само една десета от тях бяха рицари. Останалите бяха лъкометци, наемна лека конница и пехотинци, въоръжени с копия и пики. Когато Регар падна, много от тях захвърлиха оръжията си и напуснаха бойното поле. Колко време според вас би удържала подобна сган срещу натиска на четиридесет хиляди бързолети, виещи за кръв? Колко ще ги предпазят кожените елечи и плетените ризници от пороя стрели?

– Не дълго – отвърна тя. – И не добре.

Той кимна.

– Принцесо, ако владетелите на Седемте кралства имат ум поне колкото в една патешка глава, никога не биха стигнали дотам. Конниците не познават, а и не обичат обсадната тактика. Съмнявам се, че биха могли да завземат и най-уязвимия замък в Седемте кралства, но ако Робърт Баратеон се окаже толкова глупав, че да им даде битка...

– А той глупав ли е? – попита Дани.

Сир Джора се позамисли.

– Робърт е трябвало да се роди дотрак. Вашият хал ще каже, че само страхливецът се крие зад стени, вместо да посрещне врага си с оръжие в ръката. Узурпаторът би се съгласил. Силен мъж е той, храбър... и толкова напорист, че като нищо би могъл да посрещне дотракската орда на открит терен. Но мъжете около него... как да ви кажа, гайдарите им свирят друга песен. Брат му Станис, лорд Тивин Ланистър, Едард Старк... – Извърна се и се изплю на земята.

– Много го мразите този лорд Старк – каза Дани.

– Той ми отне най-скъпото заради някакви си възливи браконieri и скъпоценното чувство за чест – отвърна с горчивина сир Джора.

Стори й се, че все още го боли от тази загуба, но той побърза да смени темата и посочи напред:

– Вее Дотрак. Градът на господарите на конете.

Хал Дрого и кръвните му конници ги поведоха през голямото западно пазарище и по-нататък по широкия път. Дани продължи след тях на среброто си, удивена от странностите наоколо. Вее Дотрак

изглеждаше едновременно най-огромният и най-малък град, който беше виждала. Струваше й се, че по площ трябва да е поне десет пъти по-голям от Пентос – огромно пространство без стени и без граници, с пометени от вятъра широки улици отъпкана трева и кал, обрасли с диви цветя. В свободните градове на запад кулите, имененията, бедняшките коптори, мостовите и дюкяните бяха скупчени наедно, но Вее Дотрак се простираше волно отпуснат, окъпан от топлото слънце, дървен и дързък. И пуст.

Дори сградите бяха съвсем непривични за очите ѝ. Виждаше изваяни от камък павилиони, палати от плетена трева, големи като замъци, паянтови дървени кули, стъпаловидни пирамиди с мраморни фасади, просторни жилища без покриви. Вместо със стени, някои от палатите бяха обградени с трънлив плет.

– Няма две, които да си приличат – промълви тя.

– В това отношение брат ви е прав – съгласи се сир Джора. – Дотраките не строят. Преди хиляда години вместо къщи са изкопавали дупки в земята и са ги покривали с трева за покрив. Сградите, които виждате, са издигнати от роби, доведени тук от плячкосаните земи, и всяка от тях е строена според обичаите на собствените им народи. Повечето жилища, дори най-големите, изглеждаха запуснати.

– Къде са обитателите им? – попита Дани.

Пазарището беше пълно с лудуващи деца и човешка глъч, но след това тя успя да зърне само няколко шетащи около запуснатите сгради евнуси.

– Само стариците на дош халеен обитават постоянно свещения град – поясни сир Джора, – но Вее Дотрак е достатъчно голям, за да приюти всички хора от всички халазари, ако всички халове решат наведнъж да се върнат при Майката. Стариците са предрекли, че един ден това ще стане, затова Вее Дотрак трябва да е готов да прегърне чедата си.

Най-сетне хал Дрого заповяда да спрат недалече от източното пазарище, където идваха да търгуват керваните от Юай Тай, Асшаи и Сенчестите земи, с Майката на планините, извисила се пред тях. Дани неволно се усмихна, спомнила си робинята на магистър Илирио и приказките ѝ за палата със стоте стаи и порти от сребро. „Палатът“ се оказа прилична на огромна пещера от дърво зала за пиршества, чиито стени от грубо издялани греди се издигаха на четиридесет стъпки височина, а покривът ѝ беше съшит от коприна, издута като гигантска шатра. Можеше да се вдига, за да предпазва от редките тукашни дъждове, и да се сваля, за да влиза въздухът и да се вижда безкрайният небесен простор.

Около залата се мяркаха ограждения от жив плет за коне, огнища и стоцици кръгли землянки, поникнали от земята като малки хълмчета, обрасли с трева.

Тук се беше изсипала цяла армия роби – да подготвят за пристигането на хал Дрого. Ездачите наскочаха от конете си, всеки откачи от колана си своя арах и го връчи на чакащия до него роб. Така бяха прибрали всички оръжия. Самият хал Дрого не направи изключение. Сир Джорга й бе обяснил, че във Вее Дотрак е забранено да се носи оръжие, както и да се пролива кръв на свободен човек. Дори враждуващите халазари, щом се озовяха пред Майката на планините, оставяха настрана своите кръвни вражди и деляха месо и медовина. На това място, бяха постановили стариците на дош халеен, дотраките бяха една кръв, един халазар, едно хергеле.

Докато Ирри и Джикуи й помагаша да слезе, при Дани дойде Кохоло. Той беше най-възрастният от тримата кръвни ездачи на Дрого – набит и плешив мъж с крив нос и потрошени зъби, разбити от боздуган преди двадесетина години, когато спасил младия халака от наемниците, надявали се да го отвлекат и да го предадат на враговете на баща му. Още от раждането на нейния господар съпруг животът му бил обвързан с този на Дрого.

Всеки хал си имаше кръвни ездачи. Отначало Дани ги беше взела за нещо като дотракска кралска гвардия, хора, заклели се да защитават своя повелител, но се оказа много повече. Джикуи й бе пояснила, че един кръвен конник е не само телохранил. Те били братя на хала, негови сенки и най-ревностни приятели. „Кръв от моята кръв“, така ги наричаше Дрого и така си беше. Живееха един живот, в радост и скръб. Древните традиции повеляваха щом хал загине, кръвните му конници също да умрат, за да препуснат редом с него през земите на нощта. Ако халът умреше от вража ръка, оставаха живи само докато отмъстят, сред което с радост се присъединяваха към него в гроба. В някои халазари, сподели Джикуи, кръвните ездачи делили със своя хал не само виното и шатрата, но и жените му. Но конете – никога.

Денерис беше доволна, че хал Дрого не се придържа към тези древни порядки. Нямаше да й хареса да я делят, а и макар Кохоло да се държеше мило с нея, другите я плашеха. Хаго, грамаден и вечно мълчалив, често й се въсеше, сякаш забравил коя е, а Кото имаше жестоки очи и чевръсти ръце, които обичаха да нараняват. Всеки път, щом докоснеше Дорея, оставяше синини по меката й бяла кожа, а понякога караше Ирри да хлипа нощем. Дори конете му сякаш се бояха от него.

При все това бяха обвързани с Дрого на живот и смърт, така че Денерис нямаше друг избор, освен да ги приема. А понякога се улавяше да съжалява, че баща ѝ не бе имал такива мъже край себе си, мъже, които да го защитят. В песните белите рицари на кралската гвардия винаги бяха благородни, храбри и верни, но крал Ерис бе убит от един от тях – онзи красив младеж, когото сега наричаха Кралеубиеща, а друг, сир Баристан Храбрив, беше преминал на страната на Узурпатора. Чудно, дали всички хора в Седемте кралства бяха толкова вероломни? Когато синът ѝ седнеше на железния трон, тя щеше да се погрижи и той да си има кръвни ездачи, за да го пазят от измяната на кралската гвардия.

– Халееси – прекъсна унеса ѝ Кохоло и заговори на дотракски. – Дрого, кръв от моята кръв, ми заповяда да ви кажа, че тази нощ трябва да изкачи Майката на планините и да поднесе жертви на боговете за щастливото си завръщане.

Дани знаеше, че само мъже имат право да стъпват на Майката. С него щяха да отидат и кръвните ездачи на хала, и да се върнат на заранта.

– Предайте на моя звезден син, че копнея за него и че чакам с нетърпение завръщането му – отвърна с благодарност тя.

С растящото в корема ѝ дете, Дани все по-лесно се изморяваше и една нощ на отдых щеше да е добре дошла. Бременността ѝ като че ли само възпламеняваше страстта на Дрого и напоследък ласките му я оставяха без сили.

Дорея я поведе към кухото хълмче, приготвено за нея и нейния хал. Вътре беше прохладно и сумрачно като в шатра, направена от земя.

– Джикуи, моля за баня – нареди тя, за да измие прахоляка от дългия път от кожата си и да се отпуснат изморените ѝ кости. Приятна бе мисълта, че ще се позадържат и че утре няма да се наложи отново да яхне своето сребро. Водата беше почти вряла – точно както я обичаше.

– Тази вечер ще дам даровете на брат си – реши Дани, докато Джикуи миеше косата ѝ. – В свещения град той трябва да прилича на крал. Дорея, изтичай да го намериш и го покани да вечеря с мен. – Визерис се държеше по-мило с момичето от Лис, може би защото магистър Илирио му беше позволил да легне с него в Пентос. – Ирри, ти прескочи до пазара и накупи плодове и месо. Само да не е конско.

– Конското си е най-добро – отвърна Ирри. – Конят ти дава сила.

– Визерис мрази конско.

– Както заповядате, халееси.

Върна се с един козешки бут и кошница плодове и зеленчуци.

Джикуи приготви месото с дъхави треви и люти чушки, като при печенето го намаза с мед. Имаше пъпеша, нарове, едри сливи, и още някакъв странен плод от изтока, непознат за Дани. Докато прислужничките й приготвяха храната, Дани подреди дрехите, приготвени по мярката на брат й: туника и клин от снежнобял тънък лен, кожени сандали с връзки до коленете, колан с бронзова тока и кожен елек с изрисувани по него бълващи пламъци дракони. Надяваше се, че дотраките ще започнат да го уважават малко повече, ако престане да прилича на жалък просяк, и че може би ще й прости за това, че го бе посрамила. В края на краищата той все пак беше крал и неин роден брат. Двата бяха от кръвта на дракона.

Тъкмо нагласяше последния дар – наметало от пясъчна коприна, зелено като трева и със светлосиви кантове, които трябваше да открояват среброто на косата му – когато Визерис дойде, повлякъл Дорея за ръката. Беше я ударил – едното й око бе почервеняло.

– Как смееш да ми изпращаш тази курва със заповеди – изръмжа той и грубо хвърли слугинята на килима.

Неочакваният му гняв изуми Дани.

– Исках само да... Дорея, ти какво му каза?

– Халееси, простете ми. Отидох при него както наредихте и му казах, че сте заповядали да дойде при вас на вечеря.

– Никой не може да заповядва на дракона – изръмжа Визерис. – Аз съм твоят крал! Главата й трябваше да ти върна!

Момичето от Лис изхлипа и потрепери на пода, но Дани я докосна с ръка да я успокои.

– Не бой се, няма да ти посегне. Мили братко, моля те, прости й, тя просто е сбъркала. Казах й да те помоли да вечеряш с мен, ако благоволи ваша милост. – Хвана го под ръка и го поведе из стаята. – Виж. Тези неща са за теб.

Визерис се навъси недоверчиво.

– Какво е това?

– Ново облекло. Приготвих го за теб. – Дани се усмихна плахо. А той я изгледа навъсено и изръмжа:

– Дотракски дрипи. Сега и да ме обличаш ли си решила?

– Моля те... с тях ще ти е по-прохладно и удобно, и си помислих, че... може би ако си облечен като тях, дотраките... – Не знаеше как да му го каже, без риск да разбуди дракона.

– Остава само да поискаш и косата ми да сплетеш на плитка.

– Никога не бих... – Защо се държеше така жестоко? Нали искаше

само да му помогне? – Ти нямаш право на плитка, все още не си спечелил никаква победа.

Точно това не биваше да казва. Люляковите му очи блеснаха от гняв, но той не посмя да я удари пред очите на слугините и мъжете на нейния хас отвън. Визерис вдигна наметалото и го помириша.

– Мирише на конска тор. Може да свърши работа за чул на коня.

– Но аз накарах Дорея да го ушие специално за теб – отвърна уязвена Дани. – Това са одежди, достойни за хал.

– Слушай, аз съм господарят на Седемте кралства, а не някакъв си оцапан от тревата дивак със звънци по косата – изрева Визерис и я сграбчи за ръката над лакътя. – Забравяш се, мръснице. Или си въображаваш, че този издут корем ще те защити, ако събудиш дракона?

Пръстите му болезнено се впиха в ръката ѝ и за миг Дани се почувства отново като малко дете, разтреперано пред яростта му. Свободната ѝ ръка се пресегна и сграбчи първото нещо, което ѝ попадна – колана, който се канеше да му подари, тежка верига с красиво изработени бронзови медальони. Замахна с все сила.

Удари го през лицето. Визерис я пусна. Там, където острият ръб на един от медальоните го бе порязал, по бузата му потече кръв.

– Ти си този, който се забравя – каза Дани. – Нищо ли не разбра след онзи ден в степта? Сега напусни, докато не съм извикала своя хас да те извлекат насила. И се моли хал Дрого да не научи за това, за да не ти разпори корема и да те нахрани със собствените ти черва.

– Върна ли си кралството, ще съжалиш за този ден, курво.

И излезе, покрил с шепи разкървавеното си лице и забравил за даровете.

Капки кръв бяха покапали красивото наметало от пясъчна коприна. Дани притисна до бузата си мекия плат и седна с кръстосани нозе на постелята.

– Вечерята ви е готова, халееси – обяви Джикуи.

– Не съм гладна – отвърна тъжно Дани. Изведнъж се почувства безкрайно уморена. – Вие се нахранете и пратете и на сир Джора, ако искате. – След малко добави: – Моля те, донеси ми едно от драконовите яйца.

Ирри донесе яйцето с тъмнозелената черупка. Бронзовите петънца по твърдите люспи бляскаха, докато го обръщаше в нежните си длани. Дани се зави с наметалото от пясъчна коприна и сгуши яйцето до себе си във вдлъбнатината между издутия си корем и малките си нежни гърди. Обичаше да държи яйцата така. Толкова бяха красиви, а само от

близостта им се чувстваше по-силна и смела, сякаш по някакъв неведом начин черпеше сила от затворения вътре нероден дракон.

Лежеше така, притиснала драконовото дете до тялото си, когато усети как детето в утробата ѝ се раздвижи... сякаш посегна. Брат към брата. Кръв към родната кръв.

– Ти си драконът – прошепна му Дани. – Истинският дракон. Знаем го. Знаем го.

Усмихна се, заспа и засънува за дома.

БРАН

Сипеше се лек сняг. Снежинките галеха лицето на Бран и се топяха по кожата му като капки нежен дъжд. Той седеше на гърба на коня си и гледаше как веригите на макарите вдигат желязната решетка на портата. Колкото и да се мъчеше да запази спокойствие, сърцето му пърхаше в гърдите.

– Готов ли си? – попита Роб.

Бран кимна, стараяйки се да не издаде страха си. След падането си не бе излизал извън замъка, но беше изпълнен с решимост да тръгне с гордостта на истински рицар.

– Е, да тръгваме тогава.

Роб смуши едрия си сиво-бял кон и той мина под вдигнатата решетка.

– Напред – прошепна Бран в ухото на малката кестенява кобила и тя тръгна. Бран я беше нарекъл Игруша. Беше двегодишна и според Джозет – по-умна, отколкото се полага на един кон. Подложили я бяха на специално обучение, да откликва не само на юзда, но и на глас и допир. До този момент Бран я беше яздил само из двора. Отначало я водеха Джозет и Ходор, а Бран само седеше овързан на гърба ѝ в голямото седло, което му бе измислил Дяволчето, но през последните два дни я яздеше сам, въртеше я в лек тръс и с всеки кръг добиваше все повече увереност.

Преминаха портата, след това подвижния мост и през външните стени. До тях подтичваха и душеха из въздуха Лято и Сив вятър. Плътно зад двамата яздеше Теон Грейджой с дългия си лък и колчан със стрели с плоски върхове. Наумил си беше да удари някоя сърна. След него яздеха четирима мъже от гвардията, в плетени ризници и с кожени шапки, Джозет, тънкият като пръчка коняр, когото Роб бе назначил за старши коняр в отсъствието на Хълън, и най-отзад майстер Лувин, яхнал магаре. На Бран щеше да му хареса повече, ако двамата с Роб бяха излезли сами, но Хол Молън не искаше и да чуе, а майстер Лувин го подкрепи. Ако Бран паднеше от коня си или се наранеше, майстерът държеше да е край него на всяка цена.

Пред замъка се намираще пазарният площад, чиито дървени сергии сега бяха празни. Тръгнаха по разкаляните улици покрай малките спретнати дървени и каменни къщи. Тънките нишки на дима от огницата се

виеха над комините на не повече от една пета от тях.

Другите щяха постепенно да се запълнят, щом застудеше повече. Когато паднеше снегът и ледените ветрове завиеха откъм север, казваше баба Нан, фермерите щяха да оставят замръзналите си ниви и далечните си пръснати твърдини, щяха да докарат покъщнината си с фургони, и тогава зимното селище щеше да оживее. Бран не беше го виждал досега, но според майстер Лувин този ден приближаваше. Наближаваше краят на дългото лято. „Зимата иде.“

Малкото хора, които се мяркаха по улиците, поглеждаха притеснено вълчищата с подминаващите ездачи, а един изтърва наръча с дърва и сви уплашен зад ъгъла, макар че повечето жители бяха свикнали с гледката. Щом видеха момчетата, се покланяха за поздрав и Роб им отвръщаше с господарско кимване.

Конят се поклащаше и заради обездвижените си крака Бран първоначално се почувства несигурен, но огромното седло го обгръщаше удобно, а кожените стеги около гърдите и бедрата му нямаше да позволят да падне. След известно време привикна с ритъма като с нещо почти естествено. Притесненията му заглъхнаха и на лицето му се появи колеблива усмивка.

На прага на „Опушения дънер“, местната пивница, стояха две слугинчета. Теон Грейджой им подвикна нещо и по-младото се изчерви и скри лицето си с ръце. Теон пришпори коня си и се изравни с Роб.

– Миличката Кира – каза му през смях, – писука като невестулка в леглото, но само една дума да й кажеш на улицата и се черви като девственица. Разправях ли ти за онази нощ, когато двете с Беса...

– Недей пред брат ми, Теон – спря го Роб и хвърли поглед към Бран.

Бран извърна лице и се направи, че не ги слуша, но усети погледа на Грейджой. Явно му се подсмивваше. Той все се усмихваше, сякаш целият свят бе някаква тайна шега, която само той бе достатъчно умен да разбере. Роб, изглежда, му се възхищаваше и приемаше Теон за свой приятел, но Бран така и не можеше да изпита топло чувство към бащиния си повереник. Роб подкара до него.

– Добре се справяш, Бран.

– Искам да подкарам по-бързо.

– Щом искаш – усмихна се Роб и подкара коня си в тръс. Вълците затичаха край тях. Бран плесна рязко с юздите и Игруша набра скорост. Чу вика на Теон Грейджой и тропота на копитата зад тях.

Плащът на гърба на Бран се изду, развян от вятъра, а снегът се

втурна насреща му. Роб се беше отдалечил и от време на време се озърташе през рамо да се увери, че Бран и останалите не изостават. Той плесна отново с юздите и Игруша се понесе в галоп, гладко като коприна. Разстоянието се съкрати и когато Бран догони Роб в края на Вълчия лес, на две мили от зимното градче, бяха оставили другите много зад себе си.

– Мога да яздя! – извика ухилен Бран. Беше толкова хубаво, почти като летенето.

– Бих се надбягвал, но се боя, че ще ме изпревариш. – Роб го каза с шеговит тон, но на Бран му се стори, че под тази усмивка брат му крие някакво безпокойство.

– Не искам да се надбягваме. – Бран се озърна за вълчищата. Бяха избягали в гората. – Чу ли как Лято виеше снощи?

– И Сив вятър беше неспокоен – отвърна Роб. Кестенявата му коса беше пораснала, рошава и неподкастрияна, а по челюстта му беше покарал червен мъх и му придаваше вид на по-голям от неговите петнадесет години. – Понякога ми се струва, че знаят разни неща... усещат ги... – Роб въздъхна. – Не знам доколко мога да споделям с теб, Бран. Жалко, че не си по-голям.

– Вече съм на осем! Разликата до петнайсет не е чак толкова, а и съм наследникът на Зимен хребет след теб.

– Така е – отвърна малко тъжно и като че ли уплашено Роб. – Бран, трябва да ти кажа нещо. Снощи долетя птица. От Кралски чертог. Майстер Лувин ме събуди.

Бран неволно изпита страх. „Черни криле, черни вести“, обичаше да казва баба Нан, а напоследък пощенските гарвани сякаш доказваха правотата на думите ѝ. Когато Роб написа на лорд-командира на Нощния страж, птицата се върна с вестта, че чичо Бенджен все още го няма. След това бе пристигнало съобщение от Орлово гнездо от майка им, но и то не носеше добри новини. Не казваше кога смята да се върне, а само, че е пленила Дяволчето. Бран беше започнал донякъде да харесва дребния мъж, но от името Ланистър тръпки го побиваха. Имаше нещо, свързано с тези Ланистърови, нещо, което трябваше да си спомни, но щом се опиташе да помисли за това, стомахът му се втвърдяваше като камък. По-голямата част от деня Роб прекара зад залостените врати с майстер Лувин, Теон Грейджой и Халис Молън. След това до всички краища на севера бяха изпратени бързи ездачи. Бран ги чу да споменават за Рова Кейлин, древното укрепление, вдигнато от Първите горе на Шийката. Никой не му беше обяснил какво става, но разбираше, че не е на добро.

А сега още един гарван и нова вест. Дано да беше добра.

– Птицата от мама ли е? Връща ли се вече?

– Съобщението е от Алин, в Кралски чертог. Джори Касел е загинал. Също Уил и Хюард. Убити са от Кралеубиеца. – Роб вдигна лице към сипещия се сняг и топящите се снежинки замокриха бузите му. – Боговете дано им дадат покой.

Бран не намери какво да отвърне. Сякаш го удариха с юмрук в лицето. Джори беше капитанът на домашната гвардия в Зимен хребет още преди Бран да се роди.

– Убили са Джори? – Спомни си всички онези палави времена, когато Джори се опитваше да го смъкне от покривите. Представи си го като пред очите си, крачещ из двора в ризницата или седнал на обичайното си място в голямата зала и подхвърлящ пиперливи шеги над халбата с бира. – Но защо ще убиват Джори?

Роб поклати глава, с болка в очите.

– Не знам, и... Бран, това не е най-лошото. След битката са намерили татко под падналия му кон. Според Алин кракът му бил счупен и... майстер Пицел му дал маковия сок, но не са сигурни кога... кога ще... – Тропотът на копитата го накара да се извърне към Теон и останалите, които вече се приближаваха. – Кога ще се събуди – довърши Роб, след което сложи длан на дръжката на меча и продължи с тържествения глас на Роб Владетеля: – Бран, обещавам ти, че каквото и да се случи, няма да оставя това безнаказано.

Тонът му още повече изплаши Бран.

– Какво ще направиш?

Теон Грейджой спря до тях.

– Според Теон трябва да свикам знамената – каза Роб.

– Кръв за кръв. – Този път Грейджой не се усмихна. На издълженото му мургаво лице се изписа жажда. Черен кичур беше паднал на очите му.

– Само владетелят може да свика знамената. – Снегът се сипеше наоколо им.

– Ако баща ви умре – каза Теон, – владетелят на Зимен хребет ще бъде Роб.

– Няма да умре! – изкрещя му Бран.

Роб го хвана за ръката да го успокои.

– Няма да умре. Не и татко. Но все пак честта на Севера сега е в моите ръце. Когато лорд татко ни се сбогува с нас, ми поръча да съм силен заради теб и Рикон. Вече съм почти пълнолетен мъж, Бран.

Бран потръпна.

– Искам мама да се върне.

Озърна се за майстер Лувин. Магарето му едва се виждаше в далечината, как изкачва билото на пътя.

– И майстер Лувин ли казва да свикваш знамената?

– Майстерът е плашлив като баба – каза Теон.

– Татко винаги се вслушваше в съветите му – напомни им Бран.

– Мама също.

– Аз го слушам – увери го Роб. – Всички слушам.

Радостта, която Бран бе изпитал от ездата, се изпари като снежинките по лицето му. Доскоро мисълта как Роб свиква знамената и тръгва на война щеше да го изпълни с възбуда, но сега изпитваше само страх.

– Можем ли да се връщаме вече? Стана ми студено.

Роб се озърна.

– Трябва да намерим вълците. Можеш ли да ни изчакаш тук?

– Мога да продължа колкото и вие.

Майстер Лувин го беше предупредил да не се увлича с ездата, за да не се натърти от седлото, но Бран не искаше да признае слабостта си пред Роб. Прилошаваше му от това непрекъснато суетене около него и подпитванията им как е.

– Давай тогава да изловим ловците – подкани Роб.

Навлязоха в гората. Теон изостана с гвардейците.

Под дърветата беше приятно. Бран задържа Игруша в лек раван. Стискаше юздите и оглеждаше. Познаваше гората, но толкова дълго беше стоял затворен между стените на замъка, че сега сякаш я виждаше за пръв път. Миризмите изпълваха ноздрите му – острият и свеж аромат на боровите иглички, мирисът на гнилия шумак, едва доловимата миризма на току-що побягнал от храстите дивеч и далечният дим на огнища. Мерна една черна катерица, която изприпка по клоните на един дъб, и спря да разгледа един императорски паяк.

Теон и другите изостанаха много назад и Бран престана да чува гласовете им. Някъде напред ромонеше поток. Когато го приближиха, звукът се усили. Сълзи опариха очите му.

– Какво ти е, Бран? – попита Роб.

Бран поклати глава.

– Просто си спомних. Джори веднъж ни доведе тук за пъстърва. Двамата с теб и Джон. Помниш ли?

– Помня – тихо и тъжно отвърна Роб.

– Аз не хванах нищо – каза Бран. – Но на връщане за Зимен хребет

Джон ми даде неговата риба. Дали ще видим отново Джон някога?

– Видяхме чичо Бенджен, когато дойде кралят – изтъкна Роб. – Ще видиш, че и Джон някога ще ни посети.

Потокът течеше буен и отвисоко. Роб слезе и поведе коня си през брода. В най-дълбоката му част водата стигаше да средата на бедрото му. Върза коня за едно дърво на другия бряг и зацапа обратно да преведе Бран и Игруша.

Бързеят кипеше между камънаците и корените и когато Роб го поведе, Бран усети пръските по лицето си и се усмихна. За миг отново се почувства силен и непокътнат. Вдигна очи към дърветата и замечта да се покатери по някое от тях, чак до върха, а гората да се просне под него.

Бяха на отсрещния бряг, когато чу воя – дълъг и протяжен, понесъл се сред дърветата като хладен вятър. Бран вдигна ръка до ухото си.

– Лято е.

Щом го каза и към първия глас се присъедини още един.

– Хванали са нещо – каза Роб и яхна коня си. – Ще ида да ги прибера. Ти почакай тук. Теон и останалите трябва скоро да дойдат.

– Искам да дойда с теб.

– Сам ще ги намеря по-бързо. – Роб пришпори коня и се скри сред дърветата.

Гората около Бран сякаш се затвори.

Снегът се беше усилил. Топеше се по земята, но камъните, корените и клоните наоколо скоро се покриха с тънка бяла пелена. Бран зачака търпеливо, но нещо започна да го гложди. Не усещаше краката си, висяха безпомощни в стрепената, но кожените връзки по гърдите и бедрата го стягаха здраво, а топящият се сняг проникваше през ръкавиците и ръцете му започнаха да изстиват. Зачуди се какво толкова задържа Теон, майстер Лувин, Джозет и другите.

Когато чу шумоленето на листата, извърна Игруша с помощта на юздите. Очакваше да види приятели, но опърпаните хора, които излязоха на брега, бяха непознати.

– Добър ви ден – поздрави той малко притеснено. От един поглед разбра, че не са нито горски жители, нито фермери. Изведнъж си даде сметка колко богато е облечен самият той. Горното му палто беше съвсем ново, от тъмносива вълна със сребърни закопчалки и тежка сребърна игла, стягаша обшития с мека козина плащ на раменете. Ботушите и ръкавиците му също бяха обшити с кожа.

– Сами сме, а? – каза най-едрият – плешив мъж с обрулено от

вятъра лице. – Загубили сме се из Вълчия лес. Горкичкият.

– Не съм се загубил. – На Бран не му хареса начинът, по който го гледаха. Преброи четирима, но щом се обърна, видя още двама зад себе си. – Брат ми замина напред преди малко, а охраната ми ще дойде скоро.

– Охраната ти значи? – каза втори. Мършавото му лице беше обрасло със сива четина. – И какво толкова ти пазят, твое малко благородие? Да не е тая сребърна игла на плаща ти?

– Хубава е – каза женски глас. Почти не приличаше на жена – висока и слаба, със също така загрубяло лице като на останалите и с коса, прибрана под металния шлем с форма на дълбока купа. Копието, което носеше, бе осем стъпки дълго – черна дъбова тояга с ръждясал железен връх.

– Я да я видим – каза едрият плешив мъж.

Бран го загледа с безпокойство. Дрехите му бяха мръсни и парцаливи, закърпени тук с кафяво, там със синьо или зелено парче, всичко избеляло почти до сиво, но дрипите на някогашното наметало бяха черни. Мъжът със сивата четина изненадващо също носеше черни дрипи. Бран изведнъж си спомни за клетвопрестъпника, когото баща му беше обезглавил в деня, когато намериха вълчите палета. Онзи също носеше черно и баща му каза, че бил дезертъор от Нощния страж. „Няма по-опасни от тях“, спомни си той думите на Едард Старк. „Дезертъорът знае, че заловят ли го, е обречен и няма да се поколебае пред никакво престъпление, дори най-долното.“

– Иглата, момко – каза едрият и протегна ръка.

– Ще приберем и коня – добави и другата жена от групата, по-ниска от Роб, широколика и със сплъстена жълта коса. – Хайде, слизай. – И измъкна от ръкава си нож с назъбено острие.

– Не – заломоти Бран. – Не м-мога да...

Докато съобрази да извие Игруша и да побегне в галоп, едрият хвана юздите.

– Можеш, лордче... и ще слезеш, ако не си търсиш белята.

– Стив, виж само как е овързан – посочи високата с копието. – Може пък истината да казва.

– Овързан, викаш? – каза Стив и измъкна кама от канията на колана си. – С връзките ще се оправим лесно.

– Ти да не си сакат бе? – попита го ниската жена.

Бран кипна.

– Аз съм Брандън Старк от Зимен хребет, и ми пуснете коня

веднага, че ще ви накажа със смърт всичките.

Мършавият със сивата четина се разсмя.

– Туй хлапе май наистина ще да е от Старките. Само един Старк може да е толкоз глупав, че да заплашва, когато трябва да се моли.

– Я му отрежи пишлето и му го тикни в устата – предложи ниската.
– Това ще го накара да млъкне.

– Ти си не само грозна, но и глупава, Хали – каза високата. – Мъртво, това момче не струва нищо, но живо... проклети да са боговете дано, само помисли какво ще даде Манс, ако получи за заложник някой от кръвта на Бенджен Старк!

– Проклет да е Манс – изруга едрият. – Оша, ти да не искаш да се връщаш там? Ама ти си още по-глупава. Да не мислиш, че белите бродници ще ги интересува, че си имаш заложник? – Обърна се към Бран и срязва стегата на бедрото му.

Ударът бе внезапен и неточен и захапа надълбоко. Бран погледна надолу и видя бялата плът под разсечения вълнен плат на клина. Потече кръв. Той загледа разширяващото се червено петно и главата му се замая. Но всичко ставаше някак далече от него самия. Болка нямаше, нищо не изпита. Едрият мъж изпръхтя изненадан.

– Свали веднага оръжието и ти обещавам бърза и безболезнена смърт – извика Роб.

Бран вдигна очи в отчаяна надежда и го видя. Но от напрежението в гласа му думите прозвучаха накъсано и загубиха силата си. Беше на коня си – зад седлото висеше окървавен труп на сръндак – и стискаше меча в облечената си в ръкавица ръка.

– Братчето – отбеляза мъжът със сивата четина.

– Много-ого е страшен – подигра се ниската. Хали, така я нарекоха. – С нас ли искаш да се биеш бе, момче?

– Не ставай глупав, момко. Не виждаш ли, че си сам срещу шестима ни. – Високата – Оша – сниши копието си. – Слизай от коня и хвърляй тоя глупав меч. Ще ти благодарим като хората за коня и месото и двамата с брат ти ще се приберете по живо – по здраво.

Роб подсвирна и по влажната шума се чува стъпки. Храстите се разтвориха, ниско надвисналите клони изсипаха снежния си товар и Сив вятър и Лято изскочиха от зелените дървета. Лято подуши във въздуха и изръмжа.

– Вълци! – ахна Хали.

– Вълчища – каза Бран.

Макар още недорасли, те бяха големи колкото възрастни вълци, но

разликата лесно можеше да се забележи от познавач. Майстер Лувин и кучкарят Фарлън я бяха обяснили на Бран. Главата и краката на вълчището бяха по-големи в съотношение към тялото, муцуната му бе по-издължена. Внушаваха някакъв мрачен ужас, застанали така сред нежно сипещия се сняг. Ноздрите на Сив вятър беше оцапана с прясна кръв.

– Ха, вълци! Кучета – изсумтя презрително едрият плешивец. – Чувал съм, че няма нищо по-топло за през нощта от вълчата кожа. – Мъжът махна рязко с ръка. – Дръжте ги.

– Зимен хребет! – извика Роб и смуши коня си срещу дрипавите разбойници. Един се затича срещу него с викове, размахал брадва над главата си. Мечът на Роб го удари право в лицето, изпукаха кости и бликна кръв. Мъжът със сивата четина по лицето посегна към юздите на коня, за малко да ги хване... но Сив вятър скочи върху него и го събори. Мъжът се плъосна по гръб в буйния поток, замахна в паника с ножа срещу звяра и главата му потъна. Вълчището се хвърли след него и водата кипна червена.

Роб и Оша се сбиха напред потока. Дългото копие в ръцете ѝ се замята като змия, изсвистя към гърдите му веднъж, два пъти, три пъти, но Роб парираше всеки удар с дългия меч, отбивайки острието. На четвъртия или петия замах високата жена залитна за миг и Роб я повали.

На няколко стъпки встрани, Лято се хвърли върху Хали и я захапа за ръкава. Ножът просветна към хълбока му. Лято се извъртя настрани, заръмжа и нападна отново. Този път челюстите му захапаха прасеца ѝ. Стиснала ножа с две ръце, дребната жена замахна отгоре надолу, но вълчището някак усети замахна на острието и се дръпна с уста, пълна с кожа, плат и кървава плът. Щом Хали залитна и падна, той отново се нахвърли върху нея, повали я по гръб и зъбите му разпраха корема ѝ.

Шестият мъж побягна от кланицата... но не стигна далече. Още докато се катереше обезумял по другия бряг на потока, Сив вятър се надигна от бързея. Отърси водата от козината си, втурна се след беглеца и го повали. Мъжът закрещя и се хлъзна назад към водата.

И остана само големият, Стив. Той сряза с рязък удар кожената стега на гърдите на Бран, хвана ръката му и я изви. Изведнъж Бран усети, че пада. Просна се на земята с извити крака, единият във водата. Не усети студа ѝ, но усети острата стомана, когато Стив опря камата си в грълото му.

– Назад – извика мъжът, – назад или ще му клъцна гръкляна, заклевам се.

Роб дръпна юздите и вдиша тежко. Гневът в погледа му се смени

със страх и ръката му с меча се отпусна.

В този миг Бран видя всичко наведнъж. Лято разкъсваше Хали и теглеше лъскави сини змии от разпрания ѝ корем. Очите ѝ бяха широко отворени и взрени в небето. Бран не разбра дали още е жива. Онзи със сивата четина, както и другият с брадвата лежаха неподвижно, но Оша беше паднала на колене и пълзеше към изтърваното копие. Сив вятър запристъпва към нея, оплескан с кръв.

– Върни го! – изрева едрият. – Върни ги и двата, че го убивам сакалото!

– Сив вятър, Лято, при мен! – извика Роб.

Вълчищата спряха и обърнаха глави. Сив вятър затича към Роб. Лято остана на мястото си, без да откъсва очи от Бран и мъжа до него. Изръмжа. Муцуната му беше червена, очите му горяха.

Оша се подпря на копието и се изправи. От раната на ръката под рамото, където я беше посякъл Роб, течеше кръв. Бран видя капките пот, избили по челото на мъжа. Разбра, че Стив е не по-малко изплашен от него.

– Старки – процеди мъжът, – проклетите Старки! Оша, убий вълците и ми донеси меча му.

– Сам ги убий – сопна се тя. – До тия зверилища не пристъпвам.

Стив се обърка. Ръката му потрепери и там, където ножът притискаше шията на Бран, потече струйка кръв. Вонята на мъжа изпълни ноздрите му. Миришеше на страх.

– Ти бе – викна той на Роб. – Име имаш ли си?

– Аз съм Роб Старк, наследникът на Зимен хребет.

– А това е брат ти, така ли?

– Да.

– Ако искаш да остане жив, прави к'вото кажа. Слез от коня.

Роб се поколеба за миг. После започна да слиза – бавно и предпазливо, без да го изпуска мъжа от поглед, и се изправи с меча в ръка.

– Сега убий вълците.

Роб не помръдна.

– Казах. Вълците или момчето.

– Не! – изкрещя Бран. Ако Роб послушаше Стив, той все едно щеше да убие и двамата, след като вълчищата загинеха.

Плешивият го сграбчи с другата си ръка за косата и изви жестоко главата му. Бран изохка.

– Сакало, ти да си затваряш устата, чу ли ме? – Изви главата му още по-силно. – Чу ли ме?

И тогава откъм дърветата зад тях се чу звън и в гърдите на Стив се заби дълъг половин стъпка железен шип с ръбове, остри като бръснач, и той изохка задавено, залитна и рухна по очи в потока. Стрелата под него се прекърши и Бран видя как дъхът му избълбука и се отнесе с бързата вода.

Оша се обърна, видя бащините му гвардейци, излезли от дърветата със стомана в ръце, и захвърли копието.

– Милост, милорд – извика тя на Роб и се просна на земята. Пребледнелите войници огледаха сцената на кръвопролитие. Погледнаха плахо и вълците, а когато Лято се върна да заръфа трупа на Хали, Джозет изтърва ножа, залитна към близкия храст и се преви на две. Дори майстер Лувин изглеждаше слисан, когато се показва иззад едно от дърветата, но се съвзе бързо. Поклати глава и закричи през потока към Бран.

– Ранен ли си?

– Порязан ми крак – каза Бран. – Но не усетих нищо.

Майстерът коленичи да огледа раната му, а Бран извърна глава. До един висок смърч стоеше Теон Грейджой с лък в ръката. Усмиваше се. Винаги се усмиваше. В меката земя пред краката му стърчаха забити половин дузина стрели, но му беше стигнала само една.

– Красива гледка е мъртвият враг – обяви той.

– Джон винаги казваше, че си магаре! – извика ядосано Роб. – Сега трябва да те окова наред двора и да оставя Бран да се поупражнява в стрелба по теб!

– Трябва да ми благодариш, че спасих живота на брат ти.

– А ако не беше улучил? Ако го беше само ранил, тогава? Ако ръката му бе отскочила или вместо него улучеше Бран? Можеше да е с броня, ти видя само гърба на наметалото му. Какво щеше да стане с брат ми тогава? Помисли ли изобщо за това, Грейджой?

Усмивката на Теон повехна. Той сви гузно рамене и започна да прибира една по една стрелите от земята. Роб изгледа с гняв гвардейците си.

– А вие къде бяхте? Бях сигурен, че сте близо след нас.

Мъжете се спогледаха отчаяно.

– Следвахме ви, милорд – заговори най-младият, Квент, с брада като мек кафяв мъх. – Само че първо трябваше да изчакаме майстер Лувин с магарето му, да прощавате, пък и, ами, то... – И погледна засрамено към Теон.

– Тръгнах подир един пуяк – обади се Теон, подразнен от въпроса.

– Откъде да знам, че ще оставиш момчето само?

Бран никога не бе виждал Роб толкова ядосан, но брат му не каза нищо. Накрая коленичи до майстер Лувин.

– Много ли е пострадал?

– Само драскотина – отвърна майстерът и намокри парче плат във водата да почисти раната. – Двама от тях бяха в черно.

Роб погледна просналия се сред потока Стив. Дрипавото му черно наметало се полюшваше над дърпащите го бързи води.

– Дезертъори от Нощния страж. Трябва да са били пълни глупци, да се приближат толкова до Зимен хребет.

– Глупостта често върви ръка за ръка с отчаянието – каза майстер Лувин.

– Да ги погребем ли, милорд? – попита Квент.

– Те нямаше да ни погребат – отвърна Роб. – Отсечете им главите, ще ги пратим на Вала. Другото оставете за храна на враните.

– А тази? – Квент посочи с палец към Оша.

Роб пристъпи към нея. Беше с цяла глава по-висока от него, но щом я приближи, тя падна на колене.

– Пощадете живота ми, милорд Старк, и ще съм ваша.

– Моя ли? Че какво ще правя с клетвопрестъпница?

– Аз клетви не съм престъпвала. Стив и Уолън са избягали от Вала, не аз. При черните врани няма място за жени.

Теон Грейджой закричи с небрежна походка към тях.

– Дай я на вълците – подкани той Роб. Очите й само за миг се извърнаха към онова, което бе останало от Хали, и избягаха уплашени от гледката. Тя потръпна и дори на стражите като че ли им прилоша.

– Тя е жена – каза Роб.

– Дивачка – каза му Бран. – Предложи им да ме запазят жив и да ме отведат при Манс Райдър за заложник.

– Имаш ли си име? – попита я Роб.

– Оша, ако благоволи милорд – промълви плахо тя.

Майстер Лувин стана.

– Можем да я разпитаем.

Бран усети облекчението на лицето на брат си.

– Както кажете, майстер. Уейн, вържи й ръцете. Ще дойде с нас в Зимен хребет. Ще остане жива или ще умре според истината, която ще ни каже.

ТИРИОН

– Ще ядеш ли? – изръмжа Морд. Държеше в дебелиите си пръсти олющена чиния, пълна с боб.

Тирион Ланистър примираше от глад, но нямаше да прояви раболепие пред този скот.

– Едно агнешко бутче ще е добре – отвърна му той от купчината мокра слама в единия ъгъл на килията. – Може и някое блюдо грах с лук, малко прясно изпечен хляб и кана греяно вино. Или бира, ако ти е по-лесно. Няма да придирям.

– Боб – каза Морд. – Дръж. – И му поднесе чинията.

Тирион въздъхна. Тъмничарят беше двестакилограмов тъпанар с гнили кафяви зъби и малки като на шопар черни очи. Лявата страна на лицето му беше прорязана от дълбок белег – брадвата бе отсякла ухото и част от бузата му. Беше толкова предсказуем, колкото и гаден, но Тирион наистина беше гладен. Затова посегна към чинията.

– Дръж де! – ухили се Морд и я дръпна назад.

Джуджето се изправи вдървено. Боляха го всички стави.

– Същата ли тъпа игра ще играем на всяко ядене? – Посегна отново към боба.

Морд се дръпна назад и оголи гнилите си зъби.

– Ей я тука бе, дребосък. – Изпъна ръката с чинията над ръба, където клетката свършваше и започваше небето. – Не щеш ли да ядеш? Дръж. Ела си вземи.

Ръцете на Тирион бяха прекалено къси, за да я стигне, а нямаше намерение да пристъпва до ръба. Морд просто щеше да го бутне с тежкия си корем и той щеше да се разплеска в гадно червено петно върху камъните на Небе, като толкова много затворници на Орлово гнездо преди него през вековете.

– А бе то май изобщо не съм гладен – заяви Тирион и се върна в ъгъла си в килията.

Морд изръмжа и разтвори дебелиите си пръсти. Вятърът поде чинията, тя се преобърна и пропадна. Храната се изсипа пред погледа му и само шепа бобени зърна се пръснаха по каменния под. Тъмничарят се разсмя и туловището му се затресе като желе.

Тирион го жегна гняв.

– Ах ти, шибано копеле на крастава магарица! – изруга джуджето. –

От синя пъпка да пукнеш дано!

Заради това Морд на излизане го изрита с все сила в ребрата с железния ток на ботуша си.

– Ще ти го върна! – изпъшка Тирион, превит на две върху сламата.
– Лично аз ще те убия, заклевам се!

Тежката, обкована с желязо врата се затръшна и Тирион чу прещракването на ключа.

За толкова дребен човек като него, съдбата го беше прокълнала с опасно голяма уста, прецени той, след като изпълзя обратно в ъгъла си на онова, което Арините на смях наричаха своя „тъмница“. Загърна се с тънкото одеяло – единствената му завивка – и зяпна към пустото синьо небе и далечните планини, които сякаш нямаха край, съжалил за сетен път, че му го няма онова наметало от рисова кожа, което си спечели на зарове от Марилион, след като певецът го отмъкна от трупа на главатаря на разбойниците. Кожата вонеше на кръв и леш, но все пак беше дебела и топлеше. Морд му я прибра още щом я видя.

Вятърът задърпа като с остри нокти одеялото му. Килията беше окаяно малка дори за джудже. Само на пет стъпки по-нататък, там, където трябваше да има стена, където в една прилична тъмница щеше да има стена, подът свършваше и започваше небето. Виж, чист въздух и ясно слънце имаше в изобилие, както и луна и звезди нощем, но Тирион беше готов тутакси да ги размени срещу най-влажната и най-мрачна дупка в недрата на Скалата на Кастърли.

– Ще летиш – обеща му Морд, след като го натика в килията. – Двайсет, трийсет, петдесет дена може би. Но след туй ще летиш.

Арините поддържаха единствената тъмница в кралството, от която затворниците можеха да се измъкнат когато си поискат. Още първия ден след като набра кураж, Тирион изпълзя по корем до ръба, изпъгна врат и огледа надолу. Небе се намираше на шестстотин стъпки надолу и помежду им нямаше нищо освен въздух. Ако се взреше още малко, вдясно, вляво и над него се виждаха и други „килии“. Беше като пчела в този каменен кошер и някой му беше откъснал крилето.

В килията беше студено, вятърът пищеше ден и нощ, а най-лошото бе, че подът беше полегат. Съвсем леко към ръба, но достатъчно. Той се боеше да затвори очи, боеше се, че може да се претърколи насън и да се събуди с внезапен ужас, докато се плъзга през ръба. Нищо чудно, че небесните килии докарваха хората до лудост.

„Боговете да са ми на помощ – бе написал предишният обитател на стената с нещо, което подозрително напомняше изсъхнала кръв –

синьото ме зове.“ Отначало Тирион се зачуди кой ли е бил и какво ли е станало с него, но после реши, че е по-добре да не знае.

Защо не си беше затварял устата...

Всичко започна с онова окаяно хлапе, което го гледаше отгоре, от трона, издялан от призрочно дърво под знамената с луна и сокол на рода Арин. Тирион Ланистър беше свикнал да го гледат отгоре, откакто се помнеше, но не и момченца с гуреливи очи, толкова хилави, че да им подпират бузките с възглавнички, за да стоят изправени като мъже.

– Той ли е лошият човек? – попита момчето, стиснало куклата си.

– Той е – отвърна лейди Лиза от по-ниския трон до него. Беше цялата в синьо, напудрена и напарфюмирана за пред ухажорите си, изпълнили залата.

– Толкова е малък! – закиска се владетелят на Орлово гнездо.

– Това е Тирион Дяволчето, от дома Ланистър, който уби баща ти. – Гласът ѝ се извиси през великата зала на Орлово гнездо и отекна от млечнобелите стени и тънките колони така, че всеки да я чуе. – Той посече Ръката на краля!

– Охо, значи и него съм убил? – изтърси Тирион като последния глупак.

Това беше най-подходящият момент да си държи устата затворена и главата – преклонена. Сега го разбираше. Седем ада, и тогава го разбираше. Великата зала беше дълга, белите ѝ мраморни стени с небесно-сини жилки внушаваха сурова строгост и хладина, а лицата наоколо бяха по-студени и от стените. Мощта на Скалата на Кастърли бе много далече, а в Долината на Арин Ланистъррови нямаха приятели. Най-добрата му защита щеше да е покорството и мълчанието.

Но Тирион твърде много се беше вкиснал, за да прояви благоразумие. За негов срам бе грохнал в последния преход на продължилото цял ден изкачване към Орлово гнездо и подбитите му недъгави крака откачаха да го носят. По остатъка от пътя го носи Брон и това само наля още повече масло в огъня на гнева му.

– Май съм бил много зает напоследък – изтърси той с горчив сарказъм. – Чудя се само как съм намерил време за толкова много кланета и убийства.

А трябваше да съобрази с кого си има работа. Лиза Арин и нейният хилав син не бяха свикали дворцовия си съвет от любов към хумора, особено когато е за тяхна сметка.

– Дяволче – хладно отвърна Лиза, – ще си държиш присмехулния език зад зъбите и ще говориш вежливо пред сина ми, иначе ти

гарантирам, че ще имаш повод да съжалиш. Не забравяй къде се намиращ. Тук е Орлово гнездо и хората около теб са рицарите на Долината – все верни мъже, които обичаха предано Джон Арин. Всеки от тях е готов да умре заради мен.

– Лейди Арин, ако ме сполети нещо лошо, гарантирам ви, че брат ми Джайм с удоволствие ще отмъсти за мен. – Още докато казваше тези думи, Тирион разбра, че са глупост.

– Можете ли да летите, милорд Ланистър? – попита лейди Лиза.

– Има ли едно джудже криле? Ако не, съветвам ви да преглътнете следващата закана, която ще ви хрумне.

– Аз не се заканвам – отвърна Тирион. – Обещавам го.

Тук малкият лорд Робърт беше скочил от трона, толкова объркан, че изтърва куклата си.

– Не можеш да ни навредиш! – изписка момчето. – Никой не може да ни навреди тук. Кажи му, мамо, кажи му, че не може да ни навреди тук! – Момчето се разтрепера.

– Орлово гнездо е несъкруσιμο – заяви спокойно лейди Лиза, придрпа момчето към себе си и го притисна в пухкавите си обятия. – А Дяволчето се опитва да ни изплаши, бебчето ми. Всички Ланистъррови са лъжци. Никой не може да навреди на сладкото ми момче.

За най-голяма проклетия тя несъмнено беше права. След като сам бе видял какво бе изкачането, Тирион можеше да си представи как един рицар се мъчи да се изкачи с бой в тежките доспехи, а отгоре му се сипе порой от камъни и стрели и противниците го пердашат на всяка стъпка. „Кошмарно“ беше твърде слабо определение. Нищо чудно, че Орлово гнездо никога не беше превземано.

Но Тирион така и не можа да си затвори устата.

– Не е непревземаемо. Само е неудобно.

Младият Робърт вдигна към него треперещата си ръка.

– Ти си лъжец! Мамо, искам да видя как лети. – Двама стражи в небесносини плащове подхванаха Тирион под мишниците и го надигнаха от пода.

Боговете само знаеха какво щеше да последва, ако не беше Кейтлин Старк.

– Сестро – извика тя от мястото си под двата трона. – Моля те да не забравяш: този човек е мой пленник. Няма да позволя да пострада.

Лейди Лиза я изгледа хладно за миг, след което се надигна и закрачи към Тирион, дългите поли на царствените одежди се повлякоха след нея. Той се уплаши, че ще го удари, но тя заповяда да го пуснат.

Мъжете го хвърлиха на пода и той падна.

Помъчи се да се надигне на колене, но десният му крак се сгърчи и той отново се просна на камъка. Великата зала на Арините гръмна от мъжки смях.

– Малкият гост на сестра ми е твърде изтощен, за да стои прав – обяви лейди Лиза. – Сир Вардис, отведете го в тъмницата. Малко отдиш в една от небесните ни килии несъмнено ще му се отрази добре.

Стражите го вдигнаха. Тирион Ланистър се замята в ръцете им и зарита безпомощно, с почервеняло от срам лице.

– Ще запомня това! – закани се той на всички, докато го изнасяха.

Е, добре, запомни го. И да не би да му помогна?

Отначало се успокояваше, че затворничеството му няма да продължи дълго. Лейди Арин искаше само да го унизи. Щеше отново да го повика, и то скоро. Ако не тя, то Кейтлин Старк щеше да поиска да го разпита. Този път щеше да внимава какво говори. Нямахше да посмеят да го убият току-така; все пак той беше Ланистър от Скалата на Кастърли и ако пролееха кръвта му, това означаваше война.

Сега не беше толкова сигурен.

Пленителите му навярно искаха просто да го оставят да изгние тук, но той се боеше, че няма сили да гние дълго. С всеки ден силите му окапваха и беше само въпрос на време ритниците и юмруците на Морд да го довършат, стига тъмничарят да не го умореше от глад преди това. Още няколко нощи студ и глад и синьото сигурно щеше да призове и него.

Зачуди се какво ли става отвъд стените (доколкото имаше такива) на килията му. Лорд Тивин сигурно беше пратил конници, когато вестта бе стигнала до ушите му. Джайм може би в този момент превеждаше войска през Лунната планина... освен ако не бе потеглил за Зимен хребет. Дали някой извън Долината изобщо подозираше къде го е отвела Кейтлин Старк? Какво ли щеше да предприеме Церсей, когато разбере-ше? Кралят можеше да заповяда да го освободят, но дали Робърт щеше да послуша кралицата си, или Ръката си? Тирион не хранеше особени илюзии за кралската любов към сестра му.

Ако Церсей имаше капка ум в главата, щеше да настои кралят лично да съди Тирион. Дори Нед Старк не можеше да се противопостави на това, без да уязви кралската чест. А Тирион с най-голяма охота щеше да изпробва шансовете си на един законен процес. Каквито и убийства да му приписваха, Старките, доколкото разбираше, не разполагаха с никакви доказателства. Нека да предявят обвиненията си пред Железния трон

и владетелите. Това щеше да означава края им. Само Церсей да можеше да го разбере...

Тирион Ланистър въздъхна. Не че сестра му беше малоумна, но гордостта я заслепяваше. Във всичко това тя щеше да види оскърбление, а не възможност. А Джайм беше още по-тежък случай – буен, твърдоглав и лесно податлив на гнева. Брат му никога не посягаше да развърже възел, след като можеше да го разреже с меча.

Той се зачуди кой от двамата е изпратил убиеца да затвори устата на момчето и дали смъртта на лорд Арин наистина е плод на техния заговор. Ако старата Ръка бе убит, то това злодеяние бе осъществено ловко и коварно. Хората на неговите години непрекъснато умираха от внезапни болести. Но в замяна на това изпращането на някой тъпак с краден нож да заколи Брандън Старк му се струваше невероятно нескопосана работа. А не беше ли тъкмо това най-интересното, като си помисли човек...

Тирион потръпна. Виж, това подозрение бе много неприятно. Изглежда, вълчището и лъвът не бяха единствените зверове, върлуващи в гората, и ако това беше вярно, то някой го използваше за изкупителна жертва. А Тирион не обичаше да го използва.

Трябваше да се измъкне оттук, и то час по-скоро. Шансовете му да надвие Морд бяха повече от нищожни, а никой нямаше да му пусне шестстотин стъпки дълго въже, за да се отърве. Значи трябваше да го уговори. След като проклетата му уста го беше натикала в килията, трябваше също така да може да го измъкне.

Тирион се изправи с мъка, стараяйки се да не обръща внимание на лекия и много коварен наклон на пода към ръба, стигна до вратата и заблъска с юмрук.

– Морд! – завика. – Тъмничарю! Ела!

Наложи се да блъска и да вика поне десет минути, докато чуе тропавите стъпки. Тирион отстъпи миг преди вратата да се отвори с трясък.

– Какво си се развикал – изръмжа Морд. Очите му бяха кръвясали.

От месестата му ръка висеше ремък, широк и дебел, усукан около юмука му. „Не му показвай, че се боиш“ – напомни си Тирион.

– Искаш ли да забогатееш? – попита той.

Морд го удари. Замахна назад съвсем вяло, но ремъкът удари Тирион високо над лакътя. Той се олюля от силата на удара и се озъби от болка.

– Не дрънкай, дребосък – предупреди го Морд.

– Злато. – ухили се криво Тирион. – В Скалата на Кастърли е пълно

със злато... охxxx... – Този път замахът беше напред, Морд вложи повече сила и ремъкът изплющя и отскочи. Удари Тирион в ребрата и го накара да се срине на колене от болка. Той се присви и се насили да вдигне лице към тъмничаря. – Богати като Ланистърови – изхриптя Тирион. – Нали така казват, Морд...

Морд изпръхтя. Ремъкът изсвири във въздуха и удари Тирион през лицето. Ухото му звънна и устата му се напълни с кръв. Той замаха с ръце да се хване за нещо, да се изправи и пръстите му обърсаха... нищото. Тирион дръпна рязко ръката си назад и затаи дъх. Беше паднал точно до ръба, само на педя от синьото.

– Още да кажеш? – Морд стисна ремъка с две ръце и дръпна рязко. Свисъкът накара Тирион да подскочи и тъмничарят се изсмя.

„Няма да ме хвърли – заповтаря си трескаво Тирион, докато пълзеше заднишком от ръба. – Кейтлин Старк ме иска жив, няма да посмее да ме убие.“ Изтри кръвта от устните си с опакото на ръката си, ухили се и каза:

– Това си го биваше, Морд. – Тъмничарят го изгледа свъсен, мъчейки се да проумее дали не е подигравка. – Мъжага като теб може да ми е от полза. – Ремъкът полетя към него, но този път Тирион успя да се свие. – Злато – повтори той и запълзя рачешката към безопасния си ъгъл, – повече злато, отколкото си виждал през живота си. Толкова, че да си купиш земя, жени, коне... можеш да станеш лорд. Лорд Морд. – Тирион изкашля хрчка кръв и лиги в небето.

– Нямаш злато – изръмжа Морд.

„Значи ме слуша!“ – помисли Тирион.

– Взеха ми кесията, когато ме плениха, но златото си е мое. Кейтлин Старк може и да плени човек, но няма да позволи да го ограбят. Това ще я опозори. Помогни ми и златото е твое. – Ремъкът на Морд изплющя, но този път съвсем вяло и пренебрежително. Тирион го хвана и го задържа. – За теб няма никакъв риск. Трябва само да предадеш едно съобщение.

Тъмничарят дръпна рязко и освободи ремъка.

– Съобщение – изломоти, сякаш за пръв път чуваше думата. Намръщи се и ниското му чело се набръчка.

– Чухте ме, милорд. Само предайте думите ми на вашата лейди. Предайте й, че... – Какво? Какво изобщо можеше да умилостиви Лиза Арин? Вдъхновението го осени внезапно. – ...предайте й, че искам да призная престъпленията си.

Морд вдигна ръка и Тирион се присви да понесе поредния удар, но

тъмничарят се поколеба. Очите му се присвиха, недоверчиви и алчни. Много му се искаше това злато, но се боеше, че го мамят. Приличаше на човек, когото мамят често.

– Туй е лъжа – измърмори мрачно Морд. – Джуджето ме мами.

– Ще ти го обещах писмено – обеща Тирион.

Някои неграмотни презираха писмото. Други като че ли изпитваха към буквите някакво суеверно страхопочитание, като към магия. За щастие Морд се оказа от вторите. Тъмничарят свали ремъка.

– Пиши злато. Много злато.

– О, много злато – увери го Тирион. – Кесията е само за мезе, приятел. Брат ми носи броня от чисто злато. – Всъщност бронята на Джайм беше само позлатена, но този тъпанар едва ли щеше да схване разликата.

Морд опипа замислено ремъка, но накрая слезе да донесе лист и мастило. Когато писането приключи, тъмничарят го изгледа недоверчиво.

– Сега тичай да го занесеш – подкани го Тирион.

Дойдоха през нощта. Сир Вардис Игън разбуди затворника с ритник.

– Ставай, Дяволче. Милейди иска да те види.

Тирион разтърка сънен очи и без сам да усети, на лицето му се изписа кисела гримаса.

– Не се съмнявам, че иска да ме види, но кое я кара да мисли, че аз искам да я видя?

Сир Вардис се навъси. Тирион го помнеше добре от годините, които бе прекарал в Кралски чертог като капитан на домашната гвардия на Ръката. Квадратно простодушно лице, прошарена коса, едро телосложение и нито капка чувство за хумор.

– Твоите желания не ме интересуват. Ставай, да не ги накарам да те отнесат.

Тирион тромаво се изправи и небрежно разкърши рамене.

– Ох, каква студена нощ. Великата зала е толкова неуютна. Не бих искал да простина. Морд, ще бъдеш ли така добър да ми подадеш наметалото? Тъмничарят го изгледа примижал.

– Наметалото ми – повтори Тирион. – Онова от рисовата кожа, дето ми го задържа да го пазиш. Сети ли се?

– Дай му проклетото наметало – изръмжа Варис.

Морд не посмя да изръмжи. Само изгледа Тирион с поглед, обещаващ жестоко възмездие, но все пак отиде за наметалото. След като си го

наметна на затворническите плещи, Тирион се усмихна.

– Най-искрени благодарности. Докато го нося, все ще си спомням за теб. – Заметна пухкавия край през рамо и за пръв път от толкова дни усети топлина. – Водете, сир Вардис.

Четиридесет факли, запалени в скобите по стените, осветяваха великата зала на рода Арин. Лейди Лиза бе облякла черна коприна, с луна-та и сокола, извезани с перли на гърдите. Не изглеждаше много подходящ кандидат за Нощния страж, затова Тирион реши, че най-вероятно е избрала траурното облекло като най-подходящо за признанията му. Дългата ѝ коса с цвят на кестен беше сплетена грижливо на плитка, заметната на лявото ѝ рамо. По-високият трон до нея беше празен – явно малкият владетел на Орлово гнездо спеше. Тирион изпита благодарност поне за това.

Той се поклони много дълбоко и през това време внимателно огледа залата. Лейди Лиза беше призовала своите рицари и васали, за да чуят признанията му, точно както се надяваше. Зърна изсеченото като скала лице на сир Бриндън Тъли, а също и широкото лице на лорд Нестор Ройс. До Нестор стърчеше един по-млад мъж със свирепи черни бакенбарди, който не можеше да е никой друг освен наследника му сир Албар. Бяха дошли повечето по-именити владетели от Долината. Тирион забеляза и сир Лин Корбрей, тънък като острие на меч, лорд Хънтър с торбестите гащи, както и овдовялата лейди Уейнуд, обкръжена от синовете си. Мерна и няколко герба, които не му бяха познати: скършена пика, зелена усойница, горяща кула, крилат потир.

Сред владетелите на Долината бяха и неколцина от спътниците му насам: сир Родрик Касел, пребледнял от все още незарасналите си рани, стоеше до сир Уилис Воуд. Марилион певецът си беше намерил нова лютня. Тирион се подсмихна: каквото и да го сполетеше тук тази нощ, не искаше да остане в тайна, а никой друг не можеше да разгласи една случка надлъж и нашир по-добре от един певец.

В дъното на залата на една от колоните се беше облегал Брон. Черните очи на свободния конник бяха приковани в Тирион, а десницата му лежеше отпусната на предпазителя на меча. Тирион го изглежда малко по-продължително, зачуден...

Кейтлин Старк наруши тишината първа.

– Казаха ни, че искате да признаете престъпленията си.

– О, да, милейди – отзова се Тирион.

Лейди Арин се усмихна на сестра си.

– Небесните килии винаги ги прекършват. Там боговете ги гледат и

няма тъмнина, която да ги скрие.

– Не ми изглежда много прекършен – отвърна лейди Старк.

Лейди Лиза махна с ръка, после заповяда на Тирион.

– Кажи, каквото ще казваш.

„И ето, че зарът е хвърлен“ – помисли той и отново погледна към Брон.

– Откъде да започна? Признавам най-чистосърдечно, че съм един злобен дребосък. Престъпленията ми нямат чет, почитаеми дами и господа. Спал съм с курви, и то неведнъж, а стотици пъти. Пожелавал съм смъртта на собствения си баща, както и на сестра ми впрочем, нашата милостива кралица. – Някой зад него се изкиска. – Не винаги съм се държал добре със слугите си. Играл съм комар. И дори съм послъгвал, признавам си го, колкото и да ме е срам. Казвал съм много жестоки и хапливи неща по адрес на благородни дами и господа в двора. – Това предизвика истински смях. – Веднъж дори...

– Тишина! – Инак бледото лице на лейди Арин придоби светлорозов оттенък. – Какво си въобразявате, че правите?

Тирион килна глава.

– Как какво? Признавам си престъпленията, милейди.

Кейтлин Старк пристъпи напред.

– Вие сте обвинен, че изпратихте наемник да заколи сина ми Бран в леглото и за заговор за убийството на лорд Джон Арин, Ръката на краля.

Тирион сви безпомощно рамене.

– А, такива престъпления, боя се, че не мога да си призная. За никакви убийства не знам.

Лейди Лиза се надигна от дървения си трон.

– Няма да позволя да ми се подиграват. Ти си направи шегичките, Дяволче. Надявам се, че ти доставиха удоволствие. Сир Вардис, върнете го в тъмницата... но този път му намерете по-малка килия и с по-стръмен под.

– Така значи въздавате правосъдие в Долината? – изрева с цяло гърло Тирион и дори сир Вардис замръзна за миг. – Нима и честта спира пред вашата Кървава порта? Обвинявате ме в престъпления, аз ги отричам и вие ме хвърляте в килия под открито небе, където да измръзна и да умра от глад. – Вдигна глава, за да видят всички добре синините, оставени му по лицето от Морд. – Къде е кралското правосъдие? Нима Орлово гнездо не е вече част от Седемте кралства? Обвинен съм, казвате? Много добре. Тогава искам процес! Оставете ме да говоря и нека истините или лъжите, които изрека, да бъдат отсъдени открито, пред

боговете и пред хората.

Великата зала се изпълни с глух ропот. Тирион разбра, че я държи в ръцете си. Той беше знатна особа, син на най-могъщия владетел в кралството и брат на кралицата. Не можеше да му откажат процес. Към Тирион закрачиха стражи в небесносини плащове, но сир Вардис ги спря с ръка и погледна лейди Лиза. Пълните ѝ устни се свиха в нацупена усмивка.

– Ако сте на съд и се отсъди, че сте виновен за престъпленията, в които сте обвинен, то тогава според кралските закони ще трябва да заплатите с кръвта си. В Орлово гнездо не държим палач, лорд Ланистър. Отворете Лунната порта.

Гъмжилото от зрители се раздвои. Между две от мраморните колони се виждаше масивна дървена врата с издялан в нея лунен полумесец. Стоящите най-близо се отдръпнаха и към двукрилата врата пристъпиха двама от сините плащове. Единият свали тежките бронзови лостове, а другият я отвори навътре. Сините им плащове заплющяха на раменете им, подхванати от силния полъх на вятъра, заревал през отворената врата. Отзад зейна пустото нощно небе, осяяно с хладни и безразлични звезди.

– Вижте кралското правосъдие – извика Лиза Арин. Пламъците на факлите затрептяха като огнени флагове по стените.

– Лиза, мисля, че е неразумно – намеси се Кейтлин Старк. Черният вятър злокобно засвистя из залата.

Сестра ѝ я пренебрегна.

– Искате съд, милорд Ланистър. Добре. Ще получите съд. Моят син ще чуе това, което ще благоволите да кажете, и вие ще чуете присъдата му. След това можете да си отидете... през едната врата или през другата.

Толкова доволна изглеждаше от себе си и нищо чудно. С какво толкова можеше да я уплаши един съд, след като присъдите раздаваше хилаво то дете? Тирион се озърна към Лунната ѝ порта. „Мамо, искам да го видя как лети“, бе казало момчето. Колко ли нещастници беше отпратил вече този сополив нещастник през нея?

– Много ви благодаря, милейди, но не виждам смисъл да безпокоим лорд Робърт – отвърна учтиво Тирион. – Боговете знаят, че съм невинен. Искам тяхната присъда, а не на смъртните хора. Настоявам за съд в двубой.

Бурен смях изведнъж изпълни великата зала на рода Арин. Нестор Роус изсумтя, сир Уилис се закикоти, сир Лин Корбрей се затресе, а

останалите отметнаха глави и зареваха от смях. Марилион непохватно изтегли весела нотка от новата си дървена лютня с пръстите на счупената си ръка. Дори вятърът като че ли засвири насмешливо през зейналата Лунна порта.

Воднистосините очи на Лиза Арин го изгледаха колебливо. Хвана я натясно.

– Да, разбира се. Имате това право.

Младият рицар със зелената усойница, извезана на дрехата му, пристъпи напред и коленичи пред нея.

– Милейди, моля за привилегията да защитавам вашата кауза.

– Честта трябва да е моя – намеси се старият лорд Хънтър. – В името на обичта, която хранех към покойния ви съпруг, позволете ми да отмъстя за смъртта му.

– Моят баща служеше вярно на лорд Джон като върховен стюард на Долината – прогърмя гласът на сир Албар Ройс. – Позволете ми да защита в това дело неговия син.

– Боговете закрилят човека в справедлива кауза – заяви сир Лин Корбрей, – но често той се оказва и най-сигурният меч. А всички знаем кой е той – усмихна се той прекалено скромно.

Още неколцина мъже заговориха наведнъж, настоявайки да бъдат чути. Тирион се пообезсърчи от факта, че толкова много непознати държат да му изпият кръвта. Май планът му нямаше да се окаже толкова умен в края на краищата. Лейди Лиза вдигна ръка за тишина.

– Благодаря на всички вас, благородни господа, и знам, че ако синът ми беше сред нас, щеше също да ви благодари. Няма по-храбри и верни мъже във всичките Седем кралства от рицарите на Долината. Но все пак мога да избира само един. – И посочи. – Сир Вардис Игън, вие бяхте винаги вярната дясна ръка на съпруга ми. Вие ще сте нашият защитник.

Само той беше мълчал през цялото време.

– Милейди – промълви гробовно сир Вардис и коленичи. – Моля поверете това бреме на друг, нямам вкус към това. Този човек не е воин. Вижте го. Джудже, наполовината на ръста ми, и саката при това. За мен ще е срамно да посека такъв човек и да го нарека правосъдие.

„Ох, чудесно!“ – възкликна наум Тирион и каза:

– Напълно съм съгласен.

Лиза го изгледа с гняв.

– Сам настояхте за съд в двубой.

– И сега настоявам за свой защитник, както вие избрахте за себе си.

Брат ми Джайм с удоволствие ще ме защити, сигурен съм.

– Скъпият ви Кралеубиец е на хиляда левги оттук – срязва го Лиза Арин.

– Пратете му птица тогава. С удоволствие ще изчакам, докато дойде.

– Ще се изправите срещу сир Вардис още утре.

– Певецо – каза Тирион на Марилион, – когато съчиниш баладата си за всичко това, постарай се хората да разберат как лейди Арин е отказала на едно джудже правото на защитник и го е хвърлила саката, насинено от бой и примряло от глад срещу най-добрия си рицар.

– Нищо не ти отказвам! – изкрещя побесняла Лиза Арин. – Кажй кой ти е защитникът, Дяволче... ако мислиш, че можеш да намериш човек, готов да умре за теб.

– Щом за вас е все едно, по-скоро бих намерил човек, готов да убие за мен. – Тирион огледа залата. Никой не помръдна. Замълча, вцепенен и зачуден дали всичко нямаше да се окаже колосална грешка.

И тогава в дъното на залата някой се размърда.

– Заставам от името на джуджето! – извика Брон.

ЕДАРД

Сънуваше стар сън – за трима рицари в бели плащове, за отдавна срутена кула и за Лиана в плувналото в кръв ложе.

В съня приятелите му яздеха с него, както и приживе. Гордият Мартин Касел, бащата на Джори. Верният Тео Вул. Итън Гловър, с благата си реч и добро сърце. Мъжът от блатата, Хоуланд Тръстиката. Лорд Дъстин, на високия си червен жребец. Нед бе познавал лицата им като своето, но годините като пиявици изпиват спомените, дори онези, които човек се е заклел да не забрави никога. В съня му те бяха само сенки, сиви призраци, яхнали коне от мъгла.

Бяха седмина, тръгнаха да се опълчат срещу трима. Но тримата не бяха обикновени мъже. Очакваха ги пред кръглата кула с червените склонове на Дорн зад тях и вятърът развяваше белите им плащове. И не бяха сенки: лицата им ярко сияеха, дори и сега. Сир Артър Дайн, Меча на утрото, с тъжната си усмивка. Дръжката на големия меч Зора стърчеше над дясното му рамо. Сир Осуел Уент бе коленичил и точеше меча си. Над белия му емайлиран шлем бе разперил криле черният прилеп на неговия род. Между двамата стоеше свирепият стар сир Джеролд Хайтауър, Белия бик, Лорд-командирът на кралската гвардия.

– Търсех ви на Гризъбеца – каза им Нед.

– Не бяхме там – отвърна сир Джеролд.

– Горко на Узурпатора, ако бяхме – каза сир Осуел.

– Когато падна Кралски чертог, сир Джайм посече краля ви със златен меч и се зачудих защо ви няма.

– Далече бяхме – каза сир Джеролд, – иначе Ерис още щеше да се ди на железния трон, а нашият лъжебрат щеше да гори в седемте ада.

– Слязох до Бурен край да вдигна обсадата – каза им Нед, – и лордовете Тирел и Редвин свиха знамената, и всички техни рицари коленичиха да ни се заклнат във вярност. Мислех, че ще сте сред тях.

– Нашите колене не се подгъват лесно – каза сир Артър Дайн.

– Сир Вилем Дари избяга на Драконов камък с кралицата ви и принц Визерис. Мислех, че може да сте отплавали с тях.

– Сир Вилем е добър и верен мъж – каза сир Осуел.

– Но не е от кралската гвардия – изтъкна сир Джеролд. – Кралската гвардия не бяга.

– Нито тогава, нито сега – каза сир Артър. И надяна шлема си.

– Положили сме клетва – поясни старият сир Джеролд. Призраците на Нед тръгнаха с него, с мечове от сянка в ръце. Бяха седмина срещу трима.

– А сега започва – заяви сир Артър Дайн, Мечът на утрото. Измъкна Зора и го вдигна в двете си ръце. Острието беше бяло като млечно стъкло, оживяло от светлина.

– Не – каза Нед с тъга в гласа. – Сега свършва.

И докато се сблъскваше с двата пороя от стомана и сянка, чу писъка на Лиана.

– Едард! – извика тя. Вихър от розови листенца повя от прошарените с кръв небеса, сини като очи на смъртта.

– Лорд Едард! – извика отново Лиана.

– Обещавам – прошепна той. – Лия, обещавам...

– Лорд Едард – отекна мъжки глас в тъмното.

Едард Старк изпъшка и отвори очи. От високите прозорци на Кулата на ръката струеше лунна светлина.

– Лорд Едард? – Над леглото му надвисна сянка.

– Колко... колко дълго? – Чаршафите бяха разбъркани, единият му крак бе стегнат в шина и гипс; рязка болка прониза хълбока му.

– Шест дни и седем нощи. – Гласът бе на Вайон Пули. Стюардът поднесе чаша към устните му. – Пийте, милорд.

– Какво...

– Само вода. Майстер Пицел каза, че ще сте жаден.

Нед отпи. Устните му бяха пресъхнали и напукани. Водата му се стори сладка като мед.

– Кралят се разпореди – каза му Вайон Пули, след като той пресуши чашата. – Иска да говори с вас, милорд.

– Утре – каза Нед. – Да се съвзема малко. – Не можеше да понесе Робърт сега. Сънят го беше изтощил като пале.

– Милорд – каза Пули, – но той заповяда да го известим веднага щом се събудите. – Стюардът побърза да запали свещта до леглото.

Нед тихо изруга. Робърт не беше от търпеливите.

– Предайте му, че съм твърде слаб, за да отида при него. Ако желае да говори с мен, ще го приема с удоволствие. Дано го заварите дълбоко заспал. И извикай... – Щеше да каже „Джори“, но си спомни. – Извикай капитана на гвардията ми.

Алин пристъпи в спалнята почти веднага след като стюардът излезе.

– Милорд.

– Пули ми каза, че са минали шест дни. Искам да знам как стоят нещата.

– Кралеубиеца избяга от града – съобщи му Алин. – Казват, че се е прибрал в Скалата на Кастърли, за да се присъедини към баща си. Историята с лейди Кейтлин, как пленила Дяволчето, е на устата на всички. Усилих стражата, с ваше благоволение.

– Имаш го – кимна Нед. – А дъщерите ми?

– Бяха всеки ден до вас, милорд. Санса се моли тихо, но Аря... Поколеба се. – Думичка не е казала, откакто ви донесоха. Превърнала се е в свирепо малко зверче, милорд. Не съм виждал толкова ярост в едно момиче.

– Каквото и да стане – каза Нед, – искам да опазите дъщерите ми. Боя се, че това е само началото.

– За тях не се безпокойте, лорд Едард – успокои го Арин. – Живота си залагам за това.

– Джори и останалите...

– Разпоредих се на сестрите на мълчанието да ги изпратят в Зимен хребет. Джори би искал да го погребат до дядо му.

До дядо му, защото бащата на Джори беше погребан на юг. Мартин Касел беше загинал с другите. След това Нед беше сринал кулата и с кървавочервените ѝ камъни вдигна осем грамади на билото. Разправяха, че Регар я наричал „кулата на радостта“, но за Нед тя беше горчив спомен. Бяха седмина срещу трима, но оцеляха само двама: самият Едард Старк и дребният мъж от блатата, Хоуланд Тръстиката. Не смяташе, че е добра поличба това, че бе сънувал отново същия сън, след толкова години.

– Добре си се справил, Алин – тъкмо казваше Нед, когато Вайон Пули се върна. Стюардът се поклонил ниско.

– Негова милост е отвън, милорд, с него е и кралицата.

Нед се помъчи да седне в леглото, но кракът му затрепера от болка и той изохка. Не очакваше да дойде и Церсей. Не беше добре, че е дошла.

– Поканете ги и ни оставете. Това, което трябва да си кажем, не бива да излиза извън тези стени. – Пули тихо излезе.

Робърт носеше черен копринен жакет с коронования елен на Баратеон, извезан със златна нишка на гърдите, и наметало със златен кант, на черни и златни квадрати. Държеше кана вино, а лицето му вече се бе зачервило от пиене. Церсей Ланистър пристъпи след него, с тиара със скъпоценни камъни в косата.

– Ваша милост – каза Нед, – моля за извинение. Не мога да стана.

– Все едно – отвърна кралят навъсено. – Искаш ли вино?

– Само една малка чаша – каза Нед. – Още ми тежи главата от маковия сок.

– Човек на ваше място би трябвало да се чувства щастлив, че главата му все още е на раменете – заяви кралицата.

– Млъкни, жено – сряза я Робърт и подаде чашата на Нед. – Кракът боли ли те?

– Малко. – Виеше му се свят от болката, но нямаше да признае слабостта си пред кралицата.

– Пицел се кълне, че ще заздравее напълно. – Робърт се намръщи. – Разбрах, че си в течение какво е направила Кейтлин?

– Да. – Нед отпи малка глътка. – Няма за какво да вините жена ми, ваша милост. Всичко сторено от нея е по моя заповед.

– Никак не съм доволен, Нед – избоботи Робърт.

– С какво право се осмелявате да посягате на родната ми кръв? – настоя Церсей. – За какъв се смятате?

– За Ръката на краля? – с хладна учтивост отвърна Нед. – Комото е възложено от собствения ви съпруг да пази кралския мир и да прилага кралското правосъдие.

– Бяхте Ръката – хладно каза Церсей, – но вече...

– Млък! – изрева кралят. – Попита го и той ти отговори. – Церсей се подчини, пребледняла от гняв, и Робърт отново се обърна към Нед. – Да пазиш кралския мир, казваш. Така ли пазиш моя мир, Нед? Седем души са мъртви...

– Осем – поправи го кралицата. – Трегар издъхна тази сутрин от кръвоизлива, причинен му от лорд Старк.

– Отвлечения по кралския път и пиянски кланета по улиците ми – каза кралят. – Няма да го приема, Нед.

– Кейтлин има сериозни основания да задържи Дявол...

– Казах, няма да го приема! По дяволите основанията й. Ще и наредиш веднага да освободи джуджето и ще се помириш с Джайм.

– Трима от хората ми бяха насечени пред очите ми, защото Джайм реши да ме накаже. Това ли да забравя?

– Моят брат не е предизвикал свадата – каза Церсей на краля. – Лорд Старк се връщал пиян от някакъв бардак. Хората му нападнали Джайм и стражите му, както жена му е нападнала Тирион по кралския път.

– Ти ме познаваш добре, Робърт – каза Нед. – Попитай лорд Белиш,

ако се съмняваш в мен. Той беше там.

– Говорих с Кутрето. Твърди, че отишъл да доведе златните плащове преди да започне боят, но признава, че сте се връщали от някакъв курвенски дом.

– Някакъв курвенски дом? Проклети да са очите ти дано, Робърт, отидох да видя дъщеря ти! Майка ѝ я е нарекла Барра. Прилича на онова момиче, на което стана баща, когато бяхме още момчета в Долината. – Гледаше втренчено кралицата, докато говореше. Лицето ѝ беше застигнато като маска и съвсем бледо.

Робърт се изчерви.

– Барра. И това би трябвало да ме зарадва, така ли? – изръмжа той. – Проклето момиче. Мислех, че има повече ум в главата.

– Тя няма и петнадесет години, станала е курва, а ти си мислел, че има ум в главата? – каза с неверие Нед. Кракът бе започнал да го боли непоносимо и му беше трудно да сдържа гнева си. – Това глупаво дете е влюбено в теб, Робърт.

Кралят погледна неловко Церсей.

– Темата не е много подходяща за ушите на кралицата.

– Нищо от това, което ще кажа, няма да се хареса на Нейна милост – отвърна Нед. – Научих, че Кралеубиеца е напуснал града. Позволи ми да го върна, за да го изправя на съд.

Кралят замислено разклати виното в чашата си. После отпи.

– Не. Да не чувам повече за това. Джайм покоси трима от хората ти, а ти – петима от неговите. Приключило е и толкова.

– Това ли ти е представата за правосъдие? – кипна Нед. – Щом е така, доволен съм, че не съм повече твоята Ръка.

Кралицата изгледа съпруга си.

– Ако някой бе посмял да говори така пред Таргариен, както той си позволява на теб...

– Ти за Ерис ли ме взимаш? – прекъсна я Робърт.

– Взимах те за крал. Джайм и Тирион са твои братя, според всички закони на брака и на общата ни връзка. Старките прогониха единия и плениха другия. Този човек те позори с всеки свой дъх, а ти си стоиш кротко и го питаш дали кракът го болял и дали иска вино.

Лицето на Робърт потъмня от гняв.

– Колко пъти трябва да ти казвам да си държиш езика, жено?

Лицето на Церсей беше самото презрение.

– Каква подигравка са си направили боговете с нас двамата. Редно беше ти да носиш фустите, а аз – ризницата.

Посинял от гняв, кралят замахна. Тя залитна към масата и рухна, но не изплака – нали беше Церсей Ланистър. Нежните ѝ пръсти забърсаха бузата, където кожата вече беше почервеняла. На заранта отокът щеше да покрие половината ѝ лице.

– Това ще си го нося като почетен знак – заяви тя.

– Носи си го, но тихо, че да не те удостоя пак – закани се Робърт и извика за страж. В стаята пристъпи сир Мерин Трант, висок и мрачен в белите си доспехи. – Кралицата е уморена. Придружете я до спалнята ѝ.

Робърт се пресегна към каната и си доля.

– Виждаш я докде ме докарва, Нед. – Кралят се тръшна на креслото с чашата в шепа. – Обичната ми жена. Майчицата на децата ми. – Гневът му беше затихнал и Нед долови в гласа му нещо тъжно и съкровено. – Не биваше да я удриям. Не беше... Не подобаваше на крал. – Вгледа се в ръцете си, сякаш зачуден какво са и на кого. – Винаги съм бил силен... никой не е могъл да застане насреща ми, никой. Но как да се биеш с някого, като не можеш да го удариш? – Объркан, кралят поклати глава. – Регар... Регар победи, проклет да е. Аз го убих, Нед, аз забих шипа през черната му броня и черното му сърце и той издъхна в нозете ми. От това направиха песни. Но въпреки това победи той. Сега той има Лиана, а аз – нея. – И пресуши чашата.

– Ваша милост – промълви Нед Старк, – трябва да поговорим...

Робърт стисна слепоочията си.

– Поболях се от приказки. Утре заран ще ида в кралския лес на лов. Каквото имаш да ми казваш, ще почака, докато се върна.

– Ако боговете са милостиви, няма да дочакам връщането ти. Ти заповяда да се върна в Зимен хребет, забрави ли?

Робърт се надигна и сграбчи един от пилоните на ложето, за да не залитне.

– Боговете рядко са милостиви, Нед. Дръж, твоя си е. – Измъкна от джоба на наметалото си тежката сребърна ръка – катарамата и му я хвърли в леглото. – Дали ти харесва, или не, ти си Ръката ми, проклет да си. Забранявам ти да напускаш.

– Не желая поста – каза му Нед.

– А на някой Ланистър ли да го дам? Ако още веднъж ми я хвърлиш, ще я окача на Джайм, заклевам се.

Нед вдигна сребърната тока. Изглежда, не му оставяха избор. Кракът му пулсираше от болка и той се чувстваше безпомощен като дете.

– Малката Таргариен...

Кралят изстена.

– Седем ада, не започвай отново с това. С това приключихме, дума повече не искам да чуя.

– Защо искаш да съм ти Ръка, след като отказваш да чуеш съвета ми?

– Защо ли? – изсмя се Робърт. – А защо не? Все някой трябва да управлява това скапано кралство. Или предпочиташ да е тя?

КЕЙТЛИН

Слънцето се вдигна над Долината на Арин и небето на изток порозвя и се позлати. Кейтлин Старк гледаше утринното зарево, облегната на изящно гравираната каменна балюстрада пред прозореца ѝ. Зората пълзеше през поля и гори и светът долу ставаше от черен мастиленосин, и след това – яркозелен. Бели мъгли се вдигаха от Сълзите на Алиса, където призрачните води извираха от планинското било и подхващаха дългия си пад по стръмната фасада на Великанска пика. Кейтлин усещаше леката милувка на водните пръски чак оттук.

Алиса Арин с очите си бе видяла посичането на своя съпруг, на братята си и на всичките си деца, но въпреки това през живота си не бе проляла и една сълза. Затова в смъртта ѝ, бяха отсъдили боговете, тя нямаше да намери покой, докато плачът ѝ не намокри черната земя на Долината, където бяха погребани обичаните от нея мъже. Алиса беше мъртва вече от шест хиляди години, но все още нито една капка от този стръмен поток не бе достигнала коритото на долината далече долу. Кейтлин си помисли колко ли голям водопад ще се получи от собствените ѝ сълзи, след като умреше.

– Продължавай.

– Кралеубиеца трупа войска при Скалата на Кастърли – отвърна сир Родрик Касел вътре от стаята. – Брат ви пише, че е изпратил конници до Скалата с настояване лорд Тивин да заяви намерението си, но не е получил отговор. Едмур е заповядал на лорд Ванс и лорд Пайпър да пазят прохода под Златния зъб. Кълне ви се, че няма да пусне и един крак да стъпи в земята на Тъли, без да го накваси преди това в кръвта на Ланистър.

Кейтлин извърна очи от изгрева. Красотата му с нищо не можеше да повиши настроението ѝ. Изглеждаше жестоко ден с толкова ярка зора да свърши толкова грозно, както предвещаваеше този.

– Едмур е пратил конници и се кълне. Но Едмур не е владетелят на Речен пад. За баща ми какво?

– Писмото не споменава нищо за лорд Хостър, милейди.

Сир Родрик подръпна бакенбардите си. Бяха израснали бели като сняг и настръхнали като трънак, докато се съвземаше от раните си. Вече почти приличаше на себе си.

– Баща ми нямаше да повери отбраната на Речен пад на Едмур,

освен ако не е тежко болен – каза угрижено тя. – Трябваше да ме събудите веднага щом сте получили писмото.

– Лейди сестра ви решила, че е по-добре да поспите. Така ми каза майстер Колемон.

– Трябваше да ме събудите – настоя тя.

– Майстерът каза, че се канела да поговори с вас, след като свърши двубоят – каза сир Родрик.

– Значи все пак смята да приеме този жалък фарс? Джуджето просто я разиграва. Каквото и да се случи тази сутрин, сир Родрик, крайно време е да си тръгваме. Мястото ми е в Зимен хребет, при синовете ми. Ако сте достатъчно укрепнал за път, ще поискам от Лиза ескорт до Града на чайките. Оттам можем да наемем кораб.

– Пак ли кораб? – Сир Родрик леко позеленя, но се съдържа да не потрепери. – Както кажете, милейди.

Старият рицар изчака отвън, а Кейтлин привика дадените ѝ от Лиза слуги. Докато я обличаха, реши, че ако поговори със сестра си преди дуела, може би ще успее да промени намерението ѝ. Поведението на Лиза се менеше заедно с настроенията ѝ, а настроенията ѝ семеняха ежечасно. Свенливото момиче, което бе познавала в Речен над, се бе превърнало в жена, която последователно се проявяваше като горда, боязлива, жестока, унесена, безмилостна, плаха, упорита, суетна, и свръх всичко – неразумна.

Когато отвратителният ѝ тъмничар се беше домъкнал да съобщи, че Тирион Ланистър желае да направи признания, Кейтлин се помъчи да убеди Лиза да го изслушат насаме. Но не, сестра ѝ настоя ни повече, ни по-малко да устрои този спектакъл пред половината Долина. А сега и това...

– Ланистър е мой пленник – каза тя на сир Родрик, докато слизаха от кулата и минаваха през белите хладни коридори на Орлово гнездо. Кейтлин си беше облякла проста вълнена рокля с посребрен колан. – Трябва да го напомня на сестра ми.

Пред вратите на покоите на Лиза срещнаха чичо ѝ, който излетя побеснял навън.

– Дошли сте да не изтървете глупашкото празненство ли? – ревна сир Бриндън. – Бих ти казал да напердашиш сестра си да ѝ дойде умът, ако мислех, че ще свърши работа, но само ще си натъртиш ръката.

– Дошла е птица от Речен пад – почна Кейтлин, – писмо от Едмур...

– Знам, детето ми. – Черната риба, стегнала плаща му, беше

единствената отстъпка на Бриндън пред украсите. – Трябваше да го чуя от майстер Колемон. Помолих сестра ти да ми разреши да взема хиляда калени мъже и да тръгнем колкото може по-бързо към Речен пад. И знаеш ли какво ми отговори тя? „Долината не може да се лиши от хиляда меча, нито от един дори, чичо“, това ми каза. „Ти си рицарят на Портата. Мястото ти е тук.“ – От разтворените врати отекна тънък детски смях и чичо й сърдито се обърна натам. – Е, а аз пък й казах, че може да си намери и друг рицар на Портата. Черна риба или не, все пак съм Тъли. Ще тръгна още по залез-слънце.

Изумлението на Кейтлин бе повече от искрено.

– Сам? Знаеш не по-зле от мен, че няма да оцелееш по планинския път. Двамата със сир Родрик се връщаме в Зимен хребет. Ела с нас, чичо. Ще ти дам хилядата мъже. Речен пад няма да се сражава сам.

Бриндън се замисли и кимна.

– Както кажеш. Далече ще е до дома, но предпочитам да ида там. Ще те чакам долу. – Закрачи по коридора и плащът му се развя.

Кейтлин и сир Родрик се спогледаха, след което пристъпиха през вратите към тънкия детски кикот.

Покоите на Лиза гледаха към малка градина – кръг от насипана пръст с насадена по нея трева и сини цветенца, обграден от всички страни с тънки бели кули. Строителите я бяха замислили като гора на боговете, но Орлово гнездо беше кацнало върху скалната твърд на планината и колкото и пръст да извличаха от Долината, не можеха да посадят призрачно дърво и то да се вкорени. Затова владетелите на Орлово гнездо бяха насадили тук трева и бяха пръснали статуи между ниските храсти. Точно тук двамата защитници щяха да поверят живота си, както и този на Тирион Ланистър, в ръцете на боговете.

Лиза, свежа и с вчесана до блясък коса, облечена в кремаво кадифе и с верижка от сапфири и лунни камъни на млечнобялата си шия, приемаше двора на терасата с изглед над сцената на предстоящия двубой, обкръжена от своите рицари, васали и по-изтъкнати владетели. Повечето от тях още се надяваха да се омъжат за нея, да легнат в ложето ѝ и да властват над Долината на Арин. По това, което бе видяла от престоя си в Орлово гнездо, Кейтлин съдеше, че надеждите им са напразни.

За да се издигне креслото на Робърт, бе построена дървена платформа. Там седеше владетелят на Орлово гнездо, кикотеше се и пляскаше с ръчички, а гърбавият кукловод пред него, в пъстър костюм, караше двама дървени рицари да се блъскат и секат с мечовете си. Разнасяха купички с гъст крем и кошнички с боровинки и гостите отпиваха

подсладено портокалово вино от инкрустираните със сребро чашки. „Глупашко празненство“, беше го нарекъл Бриндън – и нищо чудно.

В другия край на терасата Лиза весело се смееше на някаква шега на лорд Хънтър и хапваше боровинка от върха на камата на сир Лин Корбрей. Това бяха ухажорите, удостоени с най-високо внимание от Лиза... поне за днес. На Кейтлин ѝ беше много трудно да определи кой от двамата е по-неподходящ. Еон Хънтър беше по-стар дори от покойния Джон Арин и прокълнат с трима вечно каращи се синове, всеки от които – по-алчен от останалите. Сир Лин беше друга крайност: снажен и красив, наследник на древен, но обеднял дом, но суетен, безразсъден, своенравен... и според клюките – без капка интерес към интимните женски прелести.

Лиза видя Кейтлин и я поздрави със сестринска прегръдка и целувка по бузата.

– Не е ли чудесно това утро? Боговете ни се усмихват. Хайде, пийни чашка вино, мила сестрице. Лорд Хънтър беше толкова любезен да ни го изпрати от собствената си изба.

– Благодаря, не ми се пие, Лиза. Трябва да поговорим.

– После – обеща сестра ѝ се запъти към друга група гости.

– Сега. – Кейтлин го каза по-силно, отколкото се канеше, и няколко души се обърнаха. – Лиза, не вярвам, че сериозно си решила да продължаваш с тази глупост. Жив, Дяволчето е ценен. Загине ли, ще стане само храна за враните. А ако неговият защитник тук победи...

– Малко е вероятно, милейди – увери я лорд Хънтър и я потупа по рамото с месестата си влажна ръка. – Сир Вардис е най-юначният ни воин. Набързо ще приключи с наемника.

– Сигурен ли сте, милорд? – хладно отвърна Кейтлин. – Аз не съм.

Видяла бе как се сражаваше Брон по планинския път. Не случайно оцеля в трудното им пътуване, докато други загинаха. Като пантера се движеше, а мечът сякаш бе неотделима част от ръката му.

Ухажорите на Лиза се струпаха около тях като пчели на цвят.

– Жените малко разбират от тези неща – заговори сир Мортън Уейнуд. – Сир Вардис е рицар, мила лейди. Докато този другият, какво да ви кажа, неговата порода са все страхливци по дух. В битка са много полезни, когато около тях има още хиляда души, но оставите ли ги сами, мъжеството им изтича.

– Да приемем, че сте прави – отвърна Кейтлин с насилена вежливост, от която чак устата я заболя. – Но какво ще спечелим със смъртта на джуджето? Допускате ли, че Джайм ей толкова ще го интересува, че

сме осигурили на брат му съд, преди да бъде хвърлен от планината?

– По-добре да го обезглавим – предложи сир Лин Корбрей. – Когато Кралеубиеца получи главата на Дяволчето, това ще е предупреждение за него.

Лиза нетърпеливо разтърси дългата си до кръста кестенява коса.

– Лорд Робърт иска да го види как лети – заяви тя, сякаш това решаваше въпроса. – А Дяволчето може да вини само себе си. Той сам настоя за процес в двубой.

– Лейди Лиза нямаше благовиден повод да му го откаже, дори да искаше – басово добави лорд Хънтър.

Кейтлин насочи цялата си настойчивост към сестра си.

– Напомням ти, че Тирион Ланистър е мой пленник.

– А аз напомням на теб, че джуджето уби моя съпруг! – повиши тон Лиза. – Той отрови Ръката на краля и остави без баща милия ми бебчо, и сега искам да си плати!

Лиза се завъртя рязко, полите ѝ се развяха и тя закричи през дългата тераса. Сир Лин и сир Мортън, както и останалите ухажори, се извишиха с хладни поклони и се помъкнаха след нея.

– Смятате ли, че е той? – попита я тихо сир Родрик, след като отново останаха сами. – Че е убил лорд Джон? Дяволчето продължава да го отрича, при това най-решително.

– Убедена съм, че Ланистъррови са убили лорд Арин – отвърна Кейтлин, – но дали е Тирион или сир Джайм, или кралицата, или и тримата заедно – представа нямам.

Лиза беше споменала за Церсей в писмото, което бе изпратила до Зимен хребет, но ето че сега изглеждаше убедена, че убиецът е Тирион... сигурно защото джуджето беше тук, докато кралицата си седеше на сигурно зад стените на Червената цитадела, на стотици левги на юг. Кейтлин почти съжали, че не бе изгорила писмото на сестра си още преди да го прочете.

Сир Родрик подръпна бакенбарда си.

– Отрова... ами, това наистина би могло да е работа на джуджето. Или на Церсей, може би. Казано е, че отровата е женско оръжие, да ме прощавате, милейди. Виж, Кралеубиеца... не че ми допада, но не ще да е от тази порода. Твърде много обича да вижда кръв по златния си меч. Наистина ли е било отрова, милейди?

Кейтлин се намръщи.

– Как иначе ще го докарат да прилича на естествена смърт? – Зад нея лорд Робърт закрещя от възторг, когато единият от дървените

рицари посече другия на две и по терасата се пръснаха червени трици. Тя погледна племенника си и въздъхна. – Момчето е съвсем невъзпитано. Никога няма да укрепне достатъчно, за да управлява, освен ако не го отделят от майка му за известно време.

– Баща му смяташе същото – каза някой вдясно от нея. Тя се обърна и видя майстер Колемон, с чаша вино в ръка. – Канеше се да го даде за осиновяване в Драконов камък, знаете ли... ох, какво съм се разбъбрил и аз, без да ме питат. – Ябълката на гърлото му заподскача под хлабавата майстерска верига на шията. – Боя се, че прекалих с чудесното вино на лорд Хънтър. Предстоящото кръвопролитие ми къса нервите...

– Грешите, майстер – каза му Кейтлин. – Ставаше дума за Скалата на Кастърли, а не за Драконов камък, и това се уговаряше след смъртта на Ръката и без знанието на сестра ми.

Главата на майстера закима енергично върху необичайно дългия му врат, който придаваше и на него вид на поредната кукла.

– Не, да ме прощавате, милейди, но тъкмо лорд Джон беше този, който...

Долу под тях силно изкънтя камбана. И великите владетели, и слугинчетата зарязаха заниманията си и тръгнаха към балюстрада. Долу двама от стражите в сините плащове изведоха Тирион Ланистър. Дебеличкият септон на Орлово гнездо го придружи до статуята в самия център на градината – тя изобразяваше плачеща жена, изваяна от прошарен със сини жилки бял мрамор. Несъмнено беше в памет на легендарната Алиса.

– А, ето го лошия малък чичко! – изкикоти се лорд Робърт. – Мамо, може ли да го накарам да лети? Искам да видя как лети.

– По-късно, миличкото ми – обеща му Лиза.

– Най-напред е съдът – обади се сир Лин Корбрей. – Екзекуцията е после.

Миг след това двамата поборници се появиха от двете страни на градината. Рицарят бе придружен от двама млади скуайъри, а наемникът – от един оръжейник на Орлово гнездо.

От глава до пети сир Вардис Игън бе крачеща стомана – стегнат в тежката кована броня върху плетена ризница, а под нея – дебело ватирано палто. Широки кръгли метални пръстени, боядисани с кремавия и синия цветове на герба с луната и сокола на дома Арин предпазваха поузвимите връзки на бронята по ръцете и по гърдите му. Пола от люспест метал го покриваше от кръста до средата на бедрата, а гърлото му беше стегнато с дебел стоманен нагърленник. От слепоочията на шлема

му стърчаха соколови криле, а забралото му беше с формата на остър клон с тесен процеп за очите.

Брон беше толкова леко снаряжен, че изглеждаше гол пред рицаря. Носеше само черна смазана плетена ризница върху елек от щавена кожа, кръгъл стоманен полушлем с предпазител на носа, със стигаща до раменете качулка от плетено желязо. Високите кожени ботуши с метални предпазители на пищялите донякъде пазеха краката, а на пръстите на ръкавиците му бяха вшити железни пръстени. Въпреки това Кейтлин забеляза, че наемникът е с половин педя по-висок от противника си, с по-дълъг обхват... а и доколкото можеше да прецени, Брон беше с около петнадесет години по-млад.

Двамата коленичиха един срещу друг под статуята на плачещата жена, Ланистър коленичи между тях. Септонът извади от меката платнена торба на кръста си многостенен кристал, вдигна го високо над главата си и светлината се пръсна. По лицето на Дяволчето заиграха многоцветни лъчи. С висок, тържествен и напевен глас септонът призова боговете да гледат и да бъдат свидетели, да разберат истината за душата на този смъртен, да му дарят живота и свободата, ако е невинен, или смърт – ако е виновен. Гласът му отекна от околните кули.

Когато и последното ехо заглъхна, септонът прибра кристала и набързо напусна градината. Тирион се приведе и пошепна нещо на ухото на Брон, преди стражите да го отведат. Наемникът стана, засмя се и отри стръковете трева от коляното си.

Робърт Арин, владетел на Орлово гнездо и защитник на Долината, заподскача нетърпеливо в издигнатото си високо кресло.

– Кога ще започнат да се бият? – занервничи той.

Сир Вардис се надигна тежко с помощта на единия от скуайърите си. Другият му поднесе триъгълен щит, близо четири стъпки висок, от тежък дъб и с железни пъпки. Надянаха го на лявата му ръка и го затегнаха. Оръжейникът на Лиза предложи на наемника също такъв щит, но Брон се изплю пренебрежително и му махна с ръка да се разкара. Челюстта и бузите му бяха покрити с тридневна груба черна четина, но това, че не беше се бръснал, не бе заради липса на бръснач: стоманеното острие на меча му опасно проблясваше, точно ежедневно по няколко часа, докато не се изостри толкова, че да не може да се пипне.

Сир Вардис протегна облечената с тежка ръкавица десница и скуайърът постави в дланта му красив двуостър дълъг меч. Оръжието бе гравирано, с деликатна сребриста инкрустация с цвят на планинско небе; ефесът над дръжката бе с формата на соколова глава, а предпазителят –

оформен като соколови криле.

– Този меч го бях поръчала за Джон, изработен е в Кралски чертог – гордо извести гостите си Лиза, щом сир Вардис замахна във въздуха с опитна ръка да изпита баланса. – Носеше го всеки път, когато седнеше на Железния трон да замести крал Робърт. Нали е красив? Реших, че ще е напълно уместно нашият защитник да отмъсти за Джон със собствения му меч.

Инкрустираният със сребро меч безспорно беше изящно изделие, но кой знае защо на Кейтлин ѝ се струваше, че сир Вардис би се чувствал по-удобно със собственото си оръжие. Но нищо не каза. Омръзнали ѝ бяха напразните спорове със сестра ѝ.

– Накарайте ги да се бият! – извика лорд Робърт.

Сир Вардис се извърна към владетеля на Орлово гнездо, вдигна меча си за поздрав и извика:

– За Орлово гнездо и Долината!

Тирион Ланистър го бяха настанили на тераса от другата страна на градината, обграден от двамата си пазачи. Брон пристъпи към него.

– Чакай твоята заповед – подсказа Лиза на сина си.

– Бийте се! – изписка момченцето и стисна облегалките на стола с треперещите си ръце.

Сир Вардис се извърна вихрено и вдигна пред себе си тежкия щит. Брон се обърна с лице към него. Мечовете им издрънчаха един в друг – веднъж, два пъти, три пъти – за да се пробват. Наемникът отстъпи крачка. Рицарят тръгна към него, надигнал щита. Опита посичаш удар, но Брон отскочи извън обхвата му и сребърното острие изсвистя във въздуха. Брон свърна надясно. Сир Вардис се завъртя след него, задържайки щита между двамата. Рицарят закричи неумолимо напред, пристъпвайки предпазливо по неравния терен. Наемникът заотстъпва леко, с тънка усмивка на устните. Сир Вардис нападна, посече със силен замах, но Брон се дръпна от пътя на меча, подскочи леко и кацна на един нисък, обрасъл с мъх камък. Сир Вардис се опита да го посече по краката, но не го достигна. Брон отново отскочи, леко и пъргаво, вляво. Сир Вардис се върна на позицията срещу него.

– Този човек е страхливец – заяви лорд Хънтър. – Стой на място и се бий, страхливецо! – Още гласове го подкрепиха.

Кейтлин погледна сир Родрик. Учителят по оръжие от семейния ѝ замък само вдигна рамене.

– Иска да принуди сир Вардис да го подгони. Тежестта на бронята и щита ще изтощи и най-силния мъж.

Откакто се помнеше, бе гледала почти всеки ден мъжките упражнения с меч, гледала бе в младините си поне петдесет турнира, но това сега бе много по-различно. И по-смъртоносно. Танц, в който най-малката погрешна стъпка означаваше смърт. И докато гледаше, друг един двубой от друго време изплува от паметта на Кейтлин Старк, жив като видян едва вчера.

Срещнаха се в долното укрепление пред стената на Речен пад. Когато Брандън видя, че Петир си е сложил само шлем, нагръдник и плетена ризница, също свали повечето си броня. Петир я бе помолил да му подари нещо свое, за да го носи, но тя отказа. Лорд баща ѝ я бе обещал на Брандън Старк и той трябваше да носи нейния знак – светлосиньото шалче, на което сама бе извезала скачащата пъстърва на Речен пад. Когато го постави в шепата му, го помоли:

– Той е само едно глупаво момче, но го обичам като роден брат. Ще скърбя, ако загине.

А годеникът ѝ я бе погледнал с хладните сиви очи на Старк и обеща да пощади влюбеното в нея момче.

Онази битка бе приключила така набързо, както и започна. Брандън беше вече мъж и изтласка Кутрето през цялата полоса чак до каменната стълба към водата. С всяка стъпка го засипваше с порой от стомана, докато момчето не започна да се олюлява и да кърви от дузината малки рани.

– Предай се! – извика му Старк неведнъж, но Петир само тръсваше непокорно глава и продължаваше да се съпротивлява.

Когато водата стигна до глезените им, Брандън най-после сложи край на жалката гледка със силен заден замах на десницата, който разсече брънките на ризницата на Петир и кожата под нея, и се впи в меката плът под ребрата така дълбоко, че Кейтлин беше сигурна, че раната е смъртоносна. Видя го как пада и как тъжно промълви „Кат“, и светлата му кръв потече между металните пръсти на ръкавицата. Мислеше, че го е забравила.

Тогава за последен път бе видяла лицето му... до деня, в който я заведоха пред него в Кралски чертог.

Две денонощия минаха, докато Кутрето укрепне достатъчно, за да може да си тръгне от Речен пад, но лорд баща ѝ забрани да го посети в кулата на болничното му легло. Лиза помогна на майстера в грижите за него. В онези дни тя беше с по-мек и кротък нрав. Едмур също го бе навестил, но Петир не го прие. Брат ѝ се бе явил като скуайър на Брандън по време на дуела и Кутрето не можа да му го прости. Щом раните му

заздравяха достатъчно, за да може да се движи, лорд Хостър Тъли го изпрати в закрита носилка да се доизцери на Пръстите, на онези брулени от свирепия вятър канари, където бе роден.

Кънтаяният грохот на стомана върна Кейтлин към настоящето. Сир Вардис настъпваше твърдо срещу Брон, налиташе безмилостно с грамадния си щит и дългия меч. Наемникът отстъпваше, парираше или отбягваше ловко всеки удар, леко отскачаше от камък на корен, без очите му нито за миг да изпускат противника. Кейтлин се увери, че той е побързият: тежкият посребрен меч на рицаря все не успяваше да го докосне, докато неговото грозно оръжие остави вдлъбнатина в нарамника на бронята на сир Вардис.

Вихрената схватка продължаваше. Брон отстъпи ловко встрани и се плъзна зад статуята на плаещата жена. Мечът на сир Вардис се понесе натам, където само допреди миг стоеше противникът му, и от мраморното бедро на статуята изхвърчаха искри.

– Те не се бият хубаво, мамо – проплака владетелят на Орлово гнездо. – Искам да се бият.

– Ще се бият, миличкото ми – успокои го майката. – Наемникът не може да бяга цял ден.

Лордовете, струпани на терасата на Лиза, заподмятаха кисели шеги, допълвайки си чашките със сладкото вино, но разноцветните очи на Тирион Ланистър от другата страна на градината следяха неотлъчно битката, сякаш за него не съществуваше нищо друго на този свят.

Брон изскочи зад статуята, отново наляво, и замахна да нанесе посичаш удар в незащитения десен хълбок на рицаря. Сир Вардис парира, но много тромаво, и мечът на наемника рязко замахна към главата му. Изкънтя метал и едно от соколовите крила се откърши. Сир Вардис отстъпи половин крачка назад, за да се удържи, и надигна щита си. Мечът на Брон посече дървената стена и се разхвърчаха дъбови трески. Наемникът отново отстъпи встрани, далече от щита, и посече сир Вардис в корема, – острият му като бръснач меч остави бяла резка в рицарската броня.

Сир Вардис пристъпи тежко напред и дългият сребърен меч се надигна в жестока дъга. Брон го отби встрани и леко отскочи. Рицарят се блъсна в плаещата жена и тя се заклати на пиедестала. Зашеметен, той се олюля назад и се заобръща наляво и надясно да види противника си. Тесният процеп на забралото стесняваше полезрението му.

– Зад вас е, сир! – изрева лорд Хънтър.

Късно. Брон замахна с меча си отгоре надолу с две ръце и улучи

сир Вардис в бронирания лакът. Тънкият люспест метал, предпазващ ставата, изхрущя. Рицарят изпъшка, обърна се и надигна оръжието си. Този път Брон не отстъпи. Мечовете им налетяха един срещу друг и стоманената им песен изпълни градината, и прокътня в белите кули на Орлово гнездо.

– Сир Вардис е ранен – каза с гробовен глас сир Родрик.

Кейтлин нямаше нужда да ѝ го казват. Имаше очи. Видя пръста на светлата кръв, полазил по облечената в метал ръка на рицаря, влагата, потекла от свивката на лакътя му. Всяко негово париране вече беше по-бавно и по-ниско от предишното. Сир Вардис се извърна странично към противника си, мъчейки се да го блокира с щита, но Брон се извъртя около него, бърз като котка. Наемникът като че ли набираше сила. Сечовете му вече оставяха следи. По цялата броня на рицаря заблестяха дълбоки светли резки – върху метала на дясното бедро, върху клонестото забрало, през плочата на нагръдника, дълга дияр върху нагърленика. Дебелият стоманен пръстен с цветовете на луната и сокола над дясната ръка на сир Вардис се разцепи на две и провисна. Чуваше се тежкото му, запъхтяно дишане.

Колкото и да бяха заслепени от арогантността си, рицарите и владетелите на Долината вече разбираха какво става. Всички, освен сестра ѝ.

– Достатъчно, сир Вардис! – извика Лиза. – Довършете го! На бебето ми започна да му омръзва.

И трябва да се признае, че сир Вардис Игън остана верен на заповедта на своята лейди до края. Допреди миг отстъпваше полупревит на две, прикрит зад полодения си щит. В следващия миг нападна. Внезапният му бичи напън изкара Брон от равновесие. Сир Вардис връхлетя върху него и стовари ръба на тежкия си щит в лицето на наемника. Брон почти, почти изгуби опора... олюля се назад, препъна се в един камък, опря се и се задържа в статуята на плаещата жена. Сир Вардис захвърли щита настрана, налетя върху него, стиснал меч си с две ръце, и го надигна. Дясната му ръка вече бе окървавена от лакътя до пръстите, но все пак този негов последен, отчаян замах можеше да разреже Брон от шията до пъпа... ако наемникът бе останал на място.

Но Брон се дръпна. Красивият посребрен меч на Джон Арин отскочи от мраморния лакът на плаещата жена и горната третина на оръжието се откърши и отхвърча. Брон натисна с рамо статуята отзад. Обруленото от вятър и дъжд подобие на Алиса Арин се килна и се сринна с грохот, а сир Вардис Игън падна под него.

Само след миг Брон се озова над него и изрита останките от

кръглия пръстен, предпазващ връзката между бронята на мишницата и нагръдника. Сир Вардис лежеше паднал на една страна, притиснат от скършения торс на плачещата жена. Кейтлин чу стона на рицаря, когато наемникът надигна меча си и го заби с цялата си сила под мишницата и в ребрата. Сир Вардис потрепери и замря.

Над Орлово гнездо надвисна тишина. Брон смъкна шлема си и го захвърли на тревата. Устните му бяха окървавени от удара на щита, а черната му коса – мазна от пот. Изплю един счупен зъб.

– Свършиха ли, мамо? – попита владетелят на Орлово гнездо.

„Не – прииска й се на Кейтлин да му отвърне. – Тепърва се започва.“

– Да – навъсено отвърна Лиза, с хладен и мъртъв глас, мъртъв като капитана на нейната гвардия.

– Сега мога ли да накарам малкия чичко да полети?

Тирион Ланистър от другата страна на градината се надигна и извика:

– Не и този малък чичко. Този малък чичко сега ще си слезе с кошницата за ряпа, благодаря много.

– Допускате, че... – заговори Лиза.

– Допускам, че домът на Арин не забравя своя девиз – прекъсна я Дяволчето. – „Високи като честта“.

– Ти ми обеща, че мога да го накарам да полети – изхленчи владетелят на Орлово гнездо, затропа с краче и се разтрепера.

Лицето на лейди Лиза почервения от гняв.

– Боговете решиха да го обявят за невинен, детето ми. Нямаме друг избор, освен да го освободим. – Повиши глас. – Стражи. Отведете отгук милорд Ланистър и неговия... угодник. Не искам да ги виждам повече. Придружете ги до Кървавата порта и ги пуснете на свобода. Осигурете им коне и достатъчно провизии, за да им стигнат до Тризъбеца, върнете им всички лични вещи и оръжия. Ще им потрябват по планинския път.

– Планинския път – повтори Тирион Ланистър, а на лицето на Лиза се изписа доволна усмивка.

Кейтлин разбра, че това е поредната смъртна присъда. Тирион Ланистър сигурно също го бе разбрал. Но джуджето удостои лейди Арин с насмешлив поклон.

– Ваша воля, милейди. Мисля, че познаваме пътя.

ДЖОН

– Вие сте най-безнадеждните изгърсаци, които съм обучавал – гръмко обяви сир Алисър Торн, след като се строиха в двора. – Ръцете ви са създадени да държат лопати за тор, а не мечове, и ако зависеше от мен, щяхте да ринете кочини. Но снощи ми съобщиха, че Гверен води по кралския път петима новобранци. Един-двама от тях може дори да се окажат годни за нещо. За да отворя място за тях, реших да предам осем от вас на лорд-командира, той да си троши главата с тях. – И изреди едно по едно имената им. – Тоуд. Каменната глава. Вола. Любовника. Пъпката. Маймуняка. Сир Патока. – Накрая погледна Джон. – И Копелето.

– Уха! – извика с цяло гърло Пип и заби меча във въздуха. Сир Алисър го изгледа с крокодилска усмивка.

– Сега ще ви наричат „мъже на Нощния страж“, но ако го повярвате, значи сте по-големи тъпаци от Маймуняка. Още сте сополанковци, зелени и миришещи на лято, и когато дойде зимата, ще измрете като мухи. – След това поучение сир Алисър Торн се обърна и ги остави.

Останалите момчета се струпаха около назованите и ги засипаха със смях, солени ругатни и поздравления. Халдър плесна Тоуд по задника с опакото на меча си и изрева:

– Тоуд, от Нощния страж!

Пип ревна, че на един черен брат се полага кон, скочи на раменете на Грен и двамата паднаха на земята, затъркаляха се, забухаха се с юмруци и заврещяха като подивели. Дареон се шмугна през откренатата врата на оръжейната и се върна с мях полувкиснало червено вино. Пуснаха го от ръка на ръка, ухилени като последните тъпаци, а Джон забеляза Самуел Тарли, останал сам до едно сухо дърво в ъгъла на двора. Джон му подаде меха.

– Една глътка?

Сам поклати глава.

– Не, благодаря, Джон.

– Добре ли си?

– Всичко е наред. Наистина – излъга дебеланкото. – Толкова се радвам за всички вас. – Помъчи се да се усмихне и кръглото му лице се сгърчи. – Ти един ден ще станеш Първи шурмовак, какъвто е бил чичо ти.

– Какъвто е – поправи го Джон. Никога нямаше да приеме, че Бен-джен Старк е мъртъв.

– Ей, ей, сами ли се каните да изпиете всичкото вино! – викна Халдър.

Пип дръпна меха от ръката на Джон и побягна със смях. Грен поsegна да го задържи, мехът отхвърча настрана и червена струя плисна Джон в лицето. Халдър изрева възмутен, че проливат доброто вино, Джон се задържа от мешавицата и заплю, а Матар и Джерен в това време се покатериха на стената и започнаха да ги замерват оттам със снежни топки.

Докато се измъкне от шуротиите им, целият в сняг и с петна от вино по дрехата, Самуел Тарли вече го нямаше.

Същата вечер Хоб Трипръстия сготви за момчетата специална храна по славния повод. Когато Джон се появи в трапезарията, до пейката най-близо до камината го доведе самият лорд-стюард. Докато преминаваше, по-възрастните мъже го потупваха по ръката. Осмината, на които предстоеше скоро да станат братя, се гощаваха с агнешки мръвки в сос от чесън и билки, гарниран с клонки мента и жълти репички, плувнали в топено масло.

– От трапезата на лорд-командира – съобщи им Боуен Марш.

Имаше още салати от спанак, грах и ряпа, а после – купи със замразени боровинки и сладка млечница.

– Смятате ли, че ще ни оставят заедно? – попита Пип, докато се тъпчеха.

– Дано ни разделят – присмя му се Тоуд. – Омръзна ми да ти гледам клепналите уши.

– Ха – отвърна Пип. – Присмяла се враната на гарвана, че е черен. Теб непременно ще те направят шурмовак, Тоуд. Ще гледат да те разкарат колкото може по-далече от замъка. Ако те нападне Манс Райдър, само си вдигни забралото да ти види лицето. Ще побегне с писък.

Всички се разсмяха, освен Грен.

– Аз се надявам да стана шурмовак.

– Не само ти. Всички го искаме – каза Матар.

Всеки мъж, облякъл черното, даваше пост на Вала и от всекиго се очакваше да държи стоманата при отбрана, но шурмоваците бяха същинското ядро на Нощния страж. Тъкмо те дръзваха да излизат на обход от татък Вала, да се промъкват през гората на духовете и по склоновете на ледените планини западно от Сенчестата кула, да се сражават с диваци, с великани и с чудовищните бели мечки.

– Не всички – заяви Халдър. – За мен е строителството. Каква полза от шурмоваците, ако Валът рухне?

Орденът на строителите включваше зидари и дърводелци, които поддържаха кулите и укрепленията, миньорите, които прокопаваха тунели и трошаха камък за пътните настилки и пътеките по стената на Вала, секачите, които разчистваха растителността, когато гората се приближеше опасно близо до Вала. Някога, както разправяха, те също така бяха секли огромни ледени блокове от замръзналите езера, дълбоко в Леса на духовете, и ги домъквали на юг на шейни, за да издигат Вала още по-високо. Но това било преди столетия. Сега можеха само да обикалят по ледената стена от Източен страж до Сенчестата кула, да проверяват за следи от топене и да запълват цепнатините, доколкото е възможно.

– Стария мечок не е глупав – отбеляза Дареон. – Теб, разбира се, ще те вземат за строител, а от Джон със сигурност ще направят шурмовак. Той е най-добрият мечоносец и най-добрият ездач сред нас, а чичо му беше Първият, преди да... – Замълча неловко, щом се усети какво щеше да изтърси.

– Бенджен Старк все още е Първия шурмовак – каза му хладно Джон Сняг и пръстите му зашариха вяло по боровинките в паницата. Всички бяха изгубили надежда, че чичо му ще се завърне, но не и той. Избута настрана боровинките, почти недокоснати, и стана от пейката.

– Няма ли да ги ядеш? – попита Тоуд.

– Вземи ги. – Джон почти не беше вкусил от щедрата вечеря на Хоб. – Не мога хапка повече да изям.

Откачи наметалото си от куката на стената и тръгна към вратата.

– Какво ти става, Джон? – догони го Пип.

– Сам – отрони той. – Не дойде на вечеря.

– Не е обичайно за него да пропуска ядене. – Пип се умисли. – Да не се е разболял нещо?

– Уплашен е. Ние го оставяме. – Спомни си за деня, когато напусна Зимен хребет и за онова горчиво-сладко сбогуване. Потрошеният Бран в леглото, Роб, със снега в косата, Аря, която го засипа с целувки, когато ѝ подари Игла. – Щом изречем клетвите си, всички ние ще получим задължения. Някои ще ги пратят на Източен страж или в Сенчестата кула. А Сам ще остане да се тренира с такива като Раст и Кугър, и с тези нови момчета, които идват по кралския път. Боговете знаят само що за хора ще са те, но слагам бас, че сир Алисър ще ги насъска срещу него при първия повод.

– Ти направи каквото можа – отвърна с гримаса Пип.

– Това, което можахме, не е достатъчно – отвърна Джон.

Докато се връщаше към кулата на Хардин за Дух, го обзе дълбоко неспокойство. Вълчището дойде с него до конюшните. Щом влязоха, по-боязливите коне затропаха нервно, наостриха уши и зацвилеха. Джон оседла кобилата си, яхна я и потегли извън Черния замък, на юг през огряната от лунния сърп нощ. Дух затича пред него, понесе се вихрено над земята и за едно мигване на окото се скри от погледа му. Джон не го повика. Вълците трябва да ловуват.

Нямаше определена посока. Искаше само да пояди. Отначало тръгна по течението на потока, вслушан в ледения ромон на водата по камъните, след това прекоси полята и излезе на кралския път. Той се просна пред него – тесен, каменист и осеян с рехави туфи трева, път, обещаващ нищо, но гледката изпълни Джон Сняг с дълбок копнеж. Надолу по този път се намираше Зимен хребет, а отвъд него – Речен пад и Кралски чертог, Орловото гнездо и още много места: Скалата на Кастърли, Островите на ликовете, червените планински висини на Дорн, стотиците острови на архипелага Браавос в морето, опушените руини на древната Валирия. Всички места, които Джон никога нямаше да види. Надолу по този път беше светът... а той самият бе тук.

Положеше ли клетвата, Валът завинаги щеше да се превърне в неговия дом, докато не остарее като майстер Емон.

– Все още не съм се заклел – промълви той.

Не беше някой престъпник, обречен или да облече черното, или да изтърпи наказанието за престъпленията си. По своя воля беше дошъл и можеше по своя воля да напусне... докато не изрече клетвените слова. Трябваше само да продължи и да остави всичко това зад гърба си. Докато луната отново стане пълна, щеше да е в Зимен хребет при братята си.

„И при лейди Старк, която няма да те посрещне с «добре дошъл».“ Нямаше място за него в Зимен хребет, нито пък в Кралски чертог. Дори в сърцето на родната му майка нямаше място за него. Мисълта го натъжи. Не знаеше коя е, каква е била на външност, защо не се е венчала за баща му. „Защото е била курва или прелюбодейка, глупако. Някакво безчестно създание, иначе защо лорд Едard го е толкова срам да говори за нея?“

Джон Сняг извърна очи от кралския път и погледна през рамо. Огньовете на Черния замък се бяха скрили зад един хълм, но Валът се виждаше – засиял под лунните лъчи, огромен и студен, от хоризонт до

хоризонт.

Дух се върна при него, когато прекоси ниския рид и видя отдалече смътния светлик от лампата в кулата на лорд-командира. Муцуната на вълчището беше почервенияла от кръв. Джон продължи в лек тръс, с подтичващия до него Дух, и усети, че отново го тревожи мисълта за Самуел Тарли. Когато стигна до конюшните, вече знаеше какво трябва да направи.

Покоите на майстер Емон се намираха в една грохнала дървена ци-тадела под гарванарника. Грохнал от старостта и немощен, майстерът живееше там с двама от по-младите стюарди, които се грижеха за него и му помагаша в службата. Братята все се шегуваха, че са му дали двамата най-грозни мъже в Нощния страж: понеже е спял, спестено му било неудоволствието да ги гледа. Клидас беше нисък, плешив и с тлъста гуша, сраснала се с брадичката, с малки розови очички като на пор. Чет имаше на шията твърда издутината колкото гълъбово яйце, а лицето му беше цялото червено с мехури и пришки. Затова сигурно изглеждаше винаги гневен.

Този, който се отзова на почукването на Джон, беше Чет.

– Трябва да поговоря с майстер Емон.

– Майстерът си легна, както си му е ред. Утре ела, може да те приеме. – Чет понечи да му затвори вратата.

Джон я изрита с ботуш.

– Трябва да говоря с него веднага. Утре ще е късно.

Чет се навъси.

– Майстерът не е свикнал да го будят посред нощ. Знаеш ли колко е стар?

– Достатъчно, за да се държи с посетителите си малко по-вежливо от теб – каза Джон. – Предай му извиненията ми. Нямахте да му наруша отдиha, ако не беше важно.

– Ако откажа?

Джон беше затъкнал крака си здраво в откреннатата врата.

– Мога да стоя тук цяла нощ, ако трябва.

Черният брат изсумтя недоволно и отвори да го пусне.

– Почакай в библиотеката. Има дърва. Напали огън. Няма да оставя майстерът да простине заради навлек като теб.

Когато Чет доведе майстер Емон, Джон беше разпалил огъня и пламъците играеха весело в камината. Старецът си беше навлякъл нощната роба, но на шията му висеше неизменната верижка-нашийник на ордена му. Никой майстер не я сваляше дори по време на сън.

– Едно кресло до огъня ще е добре – отрони старецът, щом усети топлината по лицето си. След като го настани удобно, Чет зави краката му и се отдръпна до вратата.

– Съжалявам, че се наложи да ви събудя, майстер – каза Джон Сняг.

– Не си ме събудил – отвърна майстер Емон. – С годините все по-малко съм ми е нужен, а вече съм много стар. Често половината ми нощ минава с призрази. Спомням си времена отпреди петдесет години, все едно че е било вчера. Загадката с един среднощен посетител е добре дошла. Е, кажи ми сега, Джон Сняг, защо се наложи да ме навестиш в този странен час?

– За да ви помоля Самуел Тарли да прекрати тренировките и да го приемат за брат на Нощния страж.

– Това не е работа на майстер Емон – възрази от вратата Чет.

– Нашият лорд-командир е поверил обучението на новобранците на сир Алисър Торн – каза майстерът. – Само той може да каже кога едно момче е готово да изрече клетвата, както сигурно знаеш. Защо тогава идваш при мен?

– Лорд-командирът ви слуша – каза Джон. – А ранените и болните в Нощния страж са под вашите грижи.

– А твоят приятел Самуел ранен ли е, или болен?

– Ще бъде – увери го Джон, – ако не помогнете.

И им разказа всичко – от игла до конец. Без да пропусне дори как бе накарал Дух да гризне гърлото на Раст. Майстер Емон го изслуша мълчаливо, с приковани в огъня слепи очи, но с всяка дума лицето на Чет помръкваше все повече.

– Без нас, които го пазехме, Сам няма никакъв шанс – завърши Джон. – С меча той е безнадежден. Дори сестричката ми Аря би могла да го изтърбуши, а тя няма още десет. Ако сир Алисър го накара да себие, да го ранят или убият ще е въпрос на минути.

Чет не издържа.

– Виждал съм го тоя дебелак в трапезарията. Той наистина е прасе, и безнадежден пъзльо при това, ако думите ти са верни.

– Може би – кротко каза майстер Емон. – Кажи ми, Чет, ти какво би ни посъветвал да направим с това момче?

– Да го оставите където си е – отвърна Чет. – На Вала няма място за слабите. Да тренира, докато не се подготви, все едно колко години ще му трябват. Сир Алисър или ще направи от него мъж, или ще го убие – както боговете решат.

– Това е глупаво – каза Джон. И си пое дълбоко дъх, за да си събере мислите. – Помня, че веднъж попитах майстер Лувин защо носи веригата на гърлото си.

Майстер Емон леко докосна своята и сгърченият му пръст погали тежките метални брънки.

– Продължавай.

– Той ми отговори, че нашийникът на майстера е направен като верига, за да му напомня, че се е заклел да служи – каза Джон. – Попитах го защо всяка брънка е от различен метал. Сребърна верижка би отивала много по-добре на сивия му халат, казах му. Майстер Лувин се засмя. Всеки майстер изковава веригата си с усърдието си в науката, отвърна ми той. Различните метали означават различни области на знанието. Златото е за познаването на пари и сметки, среброто – за лекуването, желязото – за военния занаят. Но освен това ми каза, че имат и други значения. Нашийникът трябва да напомня на майстера за кралството, на което служи, нали така? Владетелите са злато, а рицарите – стомана, но само две брънки не могат да направят верига. За нея трябва и сребро и желязо, както и олово, калай, мед и бронз, и всичко останало, а това са селяните, ковачите, търговците и всички други. За веригата трябва всички метали, както на една страна са нужни всякакви хора.

– Следователно? – усмихна се майстер Емон.

– Нощният страж също така има нужда от всякакви хора. Ако не е така, защо тогава има шурмоваци, стюарди и строители? Лорд Рандил не е могъл да направи от Сам воин, и сир Алисър също няма да може. Не можеш да изковеш калая в желязо, колкото и силно да го биеш, но това не означава, че калаят е безполезен. Защо от Сам да не стане стюард?

Чет се навъси сърдито.

– Аз съм стюард. Да не мислиш, че е лесна работа, подходяща за страхливци? Ордент на стюардите поддържа живота на Стража. Ние ходим на лов, сеем и жънем, грижим се за конете, доим кравите, събираме дърва за огрев, готвим храната ви. Кой според теб е направил дрехите ви? Кой носи припаси от юг? Стюардите.

Отговорът на майстер Емон беше по-вежлив.

– Твоят приятел ловец ли е?

– Ненавижда лова – призна Джон.

– Може ли да оре нива? – попита майстерът. – Може ли да кара фургон или да направлява кораб? Би ли могъл да заколи крава?

– Не.

Чет се изсмя грозно.

– Виждал съм какво става с лордчетата, като им дадеш работа. Масло им дай да насекат и ръцете им ще се изприщят и закървят. Дай им брадва да нацепят дърва и ще си посекаат крака.

– Знам едно нещо, което Сам може да върши по-добре от всеки друг.

– Нима? – удиви се майстерът.

Джон боязливо се озърна към застаналия до вратата Чет, с червени те мехури по лицето му.

– Може да ви помага. Може да събира, знае да пише и да чете. Доколкото знам, Чет не може да чете, а на Клидас очите му са слаби. Сам е изчел всички книги в бащината си библиотека. И с гарваните ще се оправя добре. Животните, изглежда, го обичат. Дух го прие веднага. Толкова много други неща има да се вършат освен боя. Нощният страж има нужда от всеки човек. Защо да се убива един без никаква цел? По-добре е да се използва.

Майстер Емон затвори очи и за миг Джон се уплаши, че е заспал. Накрая каза:

– Майстер Лувин те е учил добре, Джон Сняг. Умът ти май сече ловко като меча ти.

– Това означава ли, че...

– Означава, че ще помисля над думите ти – каза твърдо майстерът.
– А сега смятам, че вече съм готов за сън. Чет, придружи младия ни брат до изхода.

ТИРИОН

Бяха си направили подслон под една тополова горичка встрани от планинския път. Тирион събираше сухи дървета, а конете лочеха вода от близкия поток. Той се наведе да вдигне един скършен клон и го изгледа недоверчиво.

– Този ще свърши ли работа? Не съм много добър в паленето на огън. Правеше го Морек.

– Огън?! – изсъска Брон. – Толкова ли бързаш да пукнеш, дребосък? Къде ти е умът? Огънят ще привлече онези от клановете от няколко мили. Искам да оцелея в това пътуване, Ланистър.

– И как се надяваш да го постигнеш? – попита Тирион.

Пъхна клона под мишницата си и занадничка между редките храсти да потърси още. Гърбът го болеше от навежданията, а и бяха яздили непрекъснато от изгрев слънце, когато сир Лин Корбрей ги избута през Кървавата порта и им заръча да не са посмели да припарят повече тук.

– Да си проправим път с бой нямаме шанс – каза Брон, – но двама могат да се придвижат по-бързо от десет, без да привлекат внимание. Колкото по-малко дни се бавим в тази планина, толкова по-голям шанс имаме да стигнем речните земи. Здрава и бърза езда, казвам аз. Пътуваме нощем и се крием денем из дупките, избягваме пътя където можем, не вдигаме шум и не палим огънове.

– Страхотен план, Брон – въздъхна Тирион. – Опитай го, ако искаш... но ще ми простиш, ако не спра да си губя времето с погребението ти.

– Мен ли смяташ да надживееш, дребосък?

Наемникът се ухили. На мястото на счупения му от щита на сир Вардис Игън зъб в усмивката му зейна черна дупка.

Тирион сви рамене.

– Здравата и бърза езда нощем из планините е най-сигурният начин да се катурнеш и да си строшиш черепа. Аз лично предпочитам да ги прекося бавно и полека. Знам, че имаш вкус към ездата, Брон, но ако този път животните под задниците ни умрат, ще трябва да оседлаваме рисове... а и честно казано, клановете ще ни спипат, каквото и да правим. Очите им са навсякъде. – Облечената му в ръкавица ръка обгърна с широк жест околните канари.

– Ако си прав, значи сме мъртъвци, Ланистър – начумери се Брон.

– Ако е така, предпочитам да умра удобно – отвърна Тирион. – Трябва ни огън. Тук нощите са студени, а топлата храна ще ни сгрее коземите и ще ни повдигне духа. Смяташ ли, че ще се намери някакъв дивеч? Лейди Лиза беше така любезна да ни подсигури обилно със солено говеждо, кораво сирене и спечен хляб, но не държа да си строша някой зъб толкова далече от майстер.

– Месо мога да намеря. – Тъмните очи на Брон го изгледаха недоверчиво изпод падналия на челото кичур. – Само че ще те оставя тук с глупавия ти огън. Ако ти взема и коня, ще имам два пъти по-голям шанс да се измъкна.

– Ами ще умра, сигурно. – Тирион вдигна поредния изсъхнал клон.

– Май не допускаш, че мога да го направя?

– Ако от това ти зависи животът, ще го направиш тутакси. Я колко бързо накара приятеля си Чигън да замълчи, когато го прободеше онази стрела в корема. – Брон беше извил главата му назад и го довърши с камата си под ухото, а след това каза на Кейтлин Старк, че е издъхнал от раната си.

– Той си беше умрял – каза Брон. – А стоновеите му само ги привличаха към нас. Чигън щеше да направи същото с мен... а и не бяхме приятели, само спътници. Не се заблуждавай, дребосък. Вярно, че се бих за теб, но това изобщо не значи, че те обичам.

– Имах нужда от мечата ти, не от обичта ти – отвърна Тирион и пусна на земята наръча дърва.

Брон се ухили.

– Храбър си като наемник, признавам ти го. Как разбра, че ще изляза на твоя страна?

– Да съм разбрал? – Тирион приклепна на кекавите си крака да накладе огъня. – Глупости. Просто хвърлих зара. В онзи хан двамата с Чигън помогнахте да ме задържат. Пита се защо? Останалите го направиха от чувство за дълг, за честта на лордовете, на които служат, но не и вие двамата. Вие нямахте нито господар, нито дълг или прословутата глупашка чест, защо тогава трябваше да се намесвате? – Той свали ножа от колана си и издялка трески от един клон за подпалки. – Та защо изобщо наемниците правят това или онова? За пари, естествено. Смятахте, че лейди Кейтлин ще ви възнагради за помощта, или че дори ще ви вземе на служба. А, готово. Кремък имаш ли?

Брон бръкна с два пръста в кесията си и му го хвърли. Тирион го хвана във въздуха.

– Благодаря. Работата е, че не познавате Старките. Лорд Едард е

горд човек, с чувство за чест, честен човек е. А жена му е още по-тежък случай. О, несъмнено щеше да ви даде по една-две монети, след като всичко свърши, да ви ги тикне в шепите с някоя и друга вежлива дума и с голямо презрение в хубавите си очи, но повече няма да получите. Старките търсят храброст, вярност и чест в хората, които те сами избират да им служат, а да си говорим честно, двамата с Чигън, лека му пръст, сте пършиви говняри. – Тирион драсна с кремъка по ножа, мъчейки се да изкара искра. Нищо не излезе.

– Много ти е дързък езикът, дребосък – изсумтя Брон. – Някой ден ще ти го отрежат и ще те накарат сам да си го изядеш.

– Всички ми го казват. – Тирион погледна наемника. – Какво, да не те обидих? Моите извинения... но ти наистина си говняр, Брон, не се заблуждавай. Дълг, чест, приятелство, какво значат те за теб? Не, хич не си прави труда, и двамата знаем отговора. Но все пак не си глупав. След като стигнахме Долината, лейди Старк нямаше повече нужда от теб... но виж, аз имах, а едно от нещата, които никога не са липсвали на Ланистъррови, е златото. Когато дойде моментът да се хвърли зарът, прецених, че си достатъчно умен да съобразиш къде ти е интересът. За мое щастие ти го направи. – Удари отново кремъка в стоманата, без резултат.

– Дай на мен. – Брон клекна, взе ножа и кремъка от ръцете на Тирион и изкара искрите още с първия удар. Обелената кора запуши.

– Bravo – потупа го Тирион по рамото. – А бе, може да си говняр, но не мога да отрека, че си ми полезен, а и с тоя меч в ръката почти не отстъпваш на Джайм. Кажеш сега какво искаш, Брон? Злато? Земя? Жени? Опази ме жив, и ще ги получиш.

Брон задуха полека в подпалената кора и пламъците скоро заиграха.

– А ако умреш?

– Ами тогава поне един ще ме оплаче искрено – ухили се Тирион. – С мен свършва и златото.

Огънят се разпали. Брон се изправи, тикна кремъка в кесията и хвърли ножа на Тирион.

– Звучи честно. Добре, тогава мечът ми е твой... но не си въобразявай, че ще прегъвам коляно и ще ти повтарям „милорд“ всеки път, когато се посереш. Не съм блюдолизец на никого.

– Нито приятел – каза Тирион. – Изобщо не се съмнявам, че ще ми измениш толкова бързо, колкото на лейди Старк, щом видиш изгодата. Ако дойде ден да се изкусиш да ме продадеш, запомни следното, Брон:

ще се спазаря с тях, каквато и да им е цената. Просто обичам да живея. Е, смяташ ли все пак да ни потърсиш нещо за вечеря?

– Пази конете – заръча му Брон, извади дългата си кама от канията на бедрото и навлезе в гората.

Час по-късно конете бяха грижливо отъркани и нахранени, огънят прашеше весело, а над пламъците се въртеше шиш с одрано козле и месото цвърчеше и съскаше.

– Де да имахме сега и един мях хубаво вино да полеем яренцето – въздъхна Тирион.

– Че и една жена отгоре, и още дузина мечове – рече Брон. Седеше кръстосал крака до пращящия огън и точеше дългия си меч. Нещо успокояващо имаше в този звук, в ритмичното хлъзгане на стоманата по намасления камък. – Скоро ще се мръкне съвсем – довърши наемникът. – Аз ще поема първия пост. Не че ще ни помогне много, ама... По-милостиво ще е, ако ни убият поне докато сме заспали.

– О, сигурно ще цъфнат тук много преди да заспим. – От миризмата на печеното устата на Тирион се напълни със слюнка.

Брон го изгледа навъсено.

– Намислил си нещо ти. – И драсна със стоманата по бруса.

– Кажй го надежда – отвърна Тирион. – Още едно хвърляне на зара.

– И си залагаме живота?

– Имаме ли друг избор? – сви рамене Тирион. Наведе се към огъня и си отрязва тънко резенче от ярето. – Аххх! – въздъхна щастливо. По брадичката му потече мазнина. – Малко по-кораво е, отколкото го предпочитам, и му липсват някои подправки, но няма да се оплаквам. Ако бях още в Орлово гнездо, щях да танцувам на ръба на пропастта и да мечтая за чиния боб.

– Ама даде кесия злато на тъмничаря – каза Брон.

– Ланистърови винаги си плащат дълговете.

Дори Морд едва повярва, когато Тирион му подхвърли кожената кесия. Очите на тъмничаря станаха големи като варени яйца, когато я отвори и златото блесна пред очите му.

– Среброт го задържах – беше уточнил с крива усмивка Тирион. – Но ти обещах златото, ето ти го. – Беше много повече, отколкото можеше да се надява човек като Морд. – И не забравяй какво ти казах: това е само мезето. Ако случайно ти омръзне да служиш на лейди Арин, представи се в Скалата на Кастърли и ще ти дам останалото, което ти дължа.

С тези златни дракони, които се сипеха между пръстите му, Морд рухна на колене и обеща, че ще направи точно това.

Брон извади камата си, издърпа месото от огъня и започна да го реже. Тирион извади хляб.

– Ако вземем, че наистина стигнем читави до реката, тогава какво ще правиш? – попита го наемникът.

– О, първо някоя курва, пухено легло и кана вино. – Тирион си подаде талара и Брон му го напълни с мръвки. – После ще ида в Скалата на Кастърли, или не, най-напред в Кралски чертог. Трябва да задам няколко въпроса, свързани с един кинжал.

Наемникът сдъвка и преглътна.

– Значи си казвал истината? Оня нож не е бил твой?

– Приличам ли ти на лъжец? – усмихна се Тирион.

Докато напълнят коремите, звездите изгряха и над планинските върхове се издигна лунният сърп. Тирион просна рисовото наметало и се изтегна със седлото за възглавница.

– Бавят се нещо приятелчетата.

– На тяхно място щях да се боя от капан – каза Брон. – Инак защо ще сме толкова открити, ако не да ги подмамим?

Тирион се изкиска.

– Сигурно ако се разпеем, ще побягнат от ужас. – И си засвирка нещо.

– Джудже, ти си луд – поклати глава наемникът и зачисти мазнината по ръцете си с камата.

– Къде ти е любовта към музиката, Брон?

– Като искаш музика, защо певецът не излезе да те защити?

Тирион се ухили.

– Виж, това щеше да е забавно. Представям си го как налага сир Вардис с лютнята си. – Спря да свирука. – Знаеш ли я тази песен?

– Чувал съм я по ханове и бардаци.

– Мирска. „Сезоните на моята любов“ се казва. Мила и тъжна, стига да знаеш думите. Първото момиче, с което спях, обичаше да я пее, оттогава не ми излиза от главата. – Тирион се загледа в небето. Нощта беше ясна и студена и звездите грееха над планинските върхове, ярки и безмилостни като истина. – Срегнах я в една такава нощ – въздъхна той. – Дватамата с Джайм се връщахме от Ланиспорт и изведнъж чухме писъците ѝ. Тя изскочи на пътя. Гонеха я двама мъже. Брат ми извади меч и ги подгони, а аз слязох от коня да защитя момичето. Едва ли беше с повече от година по-голяма от мен, тъмнокоса и с лице, което може да ти разбие сърцето. Моето поне го разби. От долен род, примряла от глад и мръсна... но хубава. Бяха изпокъсали дрипите ѝ, тъй че докато

Джайм гонеше похитителите ѝ, аз я загърнах в наметалото си. Когато се върна, вече бях научил името ѝ и историята ѝ. Беше дъщеря на фермер, останала сираче, след като баща ѝ умрял от треска, и тръгнала за... е, общо взето за никъде.

– Джайм беше кипнал да ги излови – продължи той. – Рядко се случваше разбойници да дръзват да похищават хора по пътя толкова близо до Скалата на Кастърли и той го беше приел като лично оскърбление. Девојката беше твърде уплашена, за да я оставим сама, затова ѝ предложих да я отведе до най-близкия хан и да я нахраня, докато брат ми се върне до Скалата за помощ.

Тирион въздъхна.

– Оказа се по-прегладняла, отколкото можех да допусна. Изядохме цели две пилета и половината от третото, поляхме ги с кана вино и си приказвахме. Бях само на тринадесет години и виното ме удари в главата. След това се намерих в леглото с нея. Колкото бях срамежлив, тя – два пъти повече. Не знам как намерих кураж. Когато ѝ отнех девствеността, тя поплака, но после ме целуна и ми изпя песничката си, а на зоранта вече бях влюбен.

– Ти влюбен? – възкликна развеселен Брон.

– Абсурдно, нали? – Тирион засвирука отново песничката. – Ожених се за нея – призна накрая джуджето.

– Ланистър от Скалата на Кастърли да се ожени за дъщеря на селяк? – удиви се Брон. – Как успя да го уредиш?

– О, нямаш представа какво може да постигне един хлапак с помощта на няколко лъжи, петдесет сребърника и един пиян септон. Не посях, разбира се, да я отведе в замъка на Скалата, настаних я в едно малко имение и два дни и две нощи си поиграхме на мъж и жена. А след това септонът отрезвя и призна всичко на баща ми. – Тирион сам се изненада каква безутешност му носеше този спомен, макар и след толкова години. Може би просто беше уморен. – Така приключи бракът ми. – Загледа се в огъня и запримигва пред трепкащите пламъци.

– Той изгони ли я?

– О, много повече – отвърна Тирион. – Първо накара брат ми да ми каже истината. Момичето, разбираш ли, се оказа курва. Джайм уреди цялата работа – пътя, „разбойниците“, всичко. Решил, че ми е време да легна с жена. Платил двойна плата за девственица, защото знаеше, че ще ми е за пръв път.

– След като Джайм призна всичко, за да ми набие урока си в главата, баща ми даде момичето на стражите – продължи Тирион. – Те, виж,

й платиха добре. По сребърник от всеки мъж, колко курви ще си докарат такова добро заплащане? Мен ме накара да седна в ъгъла на бараки-те и да гледам, и накрая тя имаше толкова много сребърници, че се сипеа между пръстите ѝ и се търкаляха по постелята, а тя... – От пушека очите му се насълзиха. Тирион извърна лице настрани и се загледа в тъмното. – Лорд Тивин ме накара да я обладая последен – продължи той тихо. – И ми даде да ѝ плата с една жълтица, защото съм Ланистър и цената ми е по-висока.

След малко отново чу стърженето на стоманата по камъка. Брон точеше меча си.

– На тринайсет или на трийсет и три, аз бих убил човека, който ме принуди да направя такова нещо.

Тирион извърна лице към него.

– Някой ден може да получиш този шанс. Не забравяй какво ти казах. Един Ланистър винаги си плаща дълговете. – И се прозя. – Е, аз мисля да поспя. Ако дойде време да се мре, събуди ме, моля те.

Изтегна се върху рисовата кожа, загърна се и притвори очи. Земята беше корава и студена, но след малко Тирион заспа. Заспа и засънува небесната килия. Само че този път той беше тъмничарят, а не затворникът, беше голям, с кожен ремък в ръката и биеше баща си, и го подкарваше към пропастта...

– Тирион! – Гласът на Брон беше тих и тревожен.

Тирион се събуди моментално. Огънят бе догорял до жарава, а около тях се промъкваха сенки. Брон се беше надигнал на коляно, с меча в едната си ръка и камата в другата. Тирион вдигна ръка да му каже: „Стой кротко!“

– Елате да споделите огъня ни. Нощта е студена – обърна се той към прииждащите сенки. – Боя се, че нямаме вино да ви нагостим, но можете да похапнете от козата.

Сенките спряха и на лунните лъчи Тирион зърна блясък на стомана.

– Нашата планина – чу се глас от към дърветата, дълбок, твърд и недружелюбен. – Нашата коза.

– Вашата коза – съгласи се Тирион. – Кои сте вие?

– Когато срещнете боговете си – заговори друг глас, – кажете им, че при тях ви е пратил Гунтор, синът на Гурн от Каменните врани. – Под ботуша му изпраща счупен клон и той пристъпи на светлото – слаб мъж с извит като рог шлем и с дълъг нож в ръката.

– И Шага, синът на Долф.

Това беше първият глас. Една от скалите вляво от тях помръдна,

изправи се и се превърна в човек. Грамаден, тромав и много силен, както изглеждаше, целият в кожи, стиснал дебела тояга в дясната си ръка и брадва в лявата. Удари ги една в друга и закрачи мудно към тях.

И други гласове извикаха имената си – Кун, Торек и Джагот, и още и още – Тирион ги забравяше още щом ги чуеше: трябваше да са поне десетима. Малцина бяха с мечове и ножове, повечето размахваха вили, коси и дървени копия. Изчака ги търпеливо, докато си изреват имената, преди сам да им отговори.

– А аз съм Тирион, син на Тивин, от клана Ланистър, Львовете на скалата. С радост ще ви платим за козата, дето ви я издохме.

– Какво имаш да ни дадеш, Тирион, сине на Тивин? – попита онзи, който се нарече Гунтор. Той, изглежда, беше главатарят им.

– В кесията ми има сребро – отвърна Тирион. – Тази ризница на мен ми е доста широка, но на Кун май ще му стои добре, а бойната ми брадва ще лежи в мощната ръка на Шага много по-добре, отколкото секирата, дето е помъкнал.

– Човечето иска да ни плати с нашите пари – обади се Кун.

– Кун говори право – каза Гунтор. – Среброто ти си е наше. Конете ви са наши. Ризницата, бойната брадва и ножът на колана ти също са наши. Нямаме какво да ни дадете освен живота си. Как искате да умрете, Тирион, сине на Тивин?

– В моето си легло, с напълнен с вино корем и с устните на някоя девица на пишока ми, на осемдесет – отвърна той.

Грамадният, Шага, се разсмя пръв и най-гръмко. На останалите като че ли не им стана толкова смешно.

– Кун, прибери им конете – заповяда Гунтор. – Убий другия, а човечето го задръж. Може да дои козите и да размива майките ни.

Ерон скочи.

– Кой иска да умре пръв?

– Не! – спря го рязко Тирион. – Гунтор, сине на Гурн, чуй ме. Моят дом е богат и могъщ. Ако Каменните врани ни преведат по живо – по здраво през тези планини, баща ми ще ви обсипе със злато.

– Златото на някакъв си лорд от долните земи е толкова безполезно, колкото обещанията на един получовек като теб – каза Гунтор.

– Може и да съм получовек – отвърна Тирион, – но имам кураж да срещна очи в очи враговете си. А какво правят Каменните врани, когато минат оттук Рицарите на Долината, освен да се крият зад скалите и да треперят от страх?

Шага изрева от гняв и тресна тоягата в брадвата. Джагот ръгна

наточеното на огън острие на дългото си дървено копие в лицето на Тирион – той се постара да не трепне.

– Това ли са най-добрите оръжия, които сте могли да си откънете? За убиване на овци сигурно стават... стига овцата да не се съпротивлява. Ковачите на баща ми дрискат по-добра стомана.

– Малко човече – ревна Шага, – пак ли ще се подиграваш с брадвата ми, като ти отсека топките и ги хвърля за храна на козите?

Но Гунтор вдигна ръка.

– Не. Искам да му чуя думите. Майките са гладни, а стоманата пълни повече стомаси от златото. Е, какво ще ни дадеш срещу живота на двама ви, Тирион, сине на Тивин? Мечове? Пики? Ризници?

– Всичко това, но и много повече, Гунтор, сине на Гурн – отвърна с усмивка Тирион Ланистър. – Ще ви дам Долината на Арин.

ЕДАРД

Светлината на залеза се лееше през високите тесни прозорци на мрачната сводеста тронна зала в Червената цитадела и шареше с пурпур стените, по които някога бяха висели главите на дракони. Сега камъкът бе покрит с огромни гоблени с ловни сцени – пъстро вземо с яркозелени, кафяви и сини тонове, но въпреки това на Нед Старк му се струваше, че единственият цвят в залата е кърваочервеният.

Седеше високо на огромния дъвен стол на Егон Завоевателя – чудовищно съоръжение от ковано желязо с остри шипове, назъбени ръбове и нелепо усукан метал. Столът, както Робърт го беше предупредил, бе адски неудобен, сега – повече от всякога заради потрошения му крак, който с всяка минута пулсираше все по-болезнено. За изтеклия час металът под него бе станал още по-твърд, а зъбатата стомана зад гърба му не му позволяваше да се облегне назад. „Един крал не трябва никога да може да седи удобно“, бе казал Егон Завоевателя, когато заповядал на оръжейниците си да му изковат огромен трон от мечовете, оставени от враговете му.

„Проклет да е Егон – помисли мрачно Нед. – Проклет да е и Робърт, и ловът му.“

– Напълно ли сте сигурен, че бяха нещо повече от обикновени разбойници? – кротко попита Варис от заседателната маса под трона. – Великият майстер Пицел до него се размърда притеснено, а Кутрето въртеше писало между пръстите си. Бяха единствените присъстващи съветници. Горяните бяха засекали бял рогач в кралския лес и лорд Ренли и сир Баристан отидоха с краля да го уловят, с тях и принц Джофри, Сандор Клегейн, Бейлон Сван и половината двор. Така че по неволя Нед трябваше да седи в проклетия Железен трон в отсъствието на краля. Поне можеше да седи. Освен съвета, останалите бяха длъжни чинно да стоят прави или коленичили. Молителите, скупчени до високите врати, рицарите, върховните лордове и жените им, стражите в плетените ризници – всички стояха.

Селяците бяха коленичили: мъже, жени и деца, опърпани и окървавени, с изпити от страх лица. Тримата рицари, довели ги да свидетелстват, стояха зад тях.

– Разбойници ли, лорд Варис? – Гласът на сир Раймън Дари беше просмукан с жлъч. – О, да, разбойници, несъмнено. Разбойниците на

Ланистър.

Нед усети тревогата, обзела залата, когато височайшите владетели и слугите се напрегнаха да чуят. Нямаше защо да се прави на изненадан. Западът се бе превърнал в кутия с прахан, откакто Кейтлин бе задържа-ла Тирион Ланистър. И Речен пад, и Скалата на Кастърли бяха свикали бойните си знамена и в прохода под Златния зъб се трупаха войски. Беше въпрос само на време преди да потекат реки от кръв. Как най-добре да се запуши раната и кръвоизливът да спре – това беше единственият проблем сега.

Сир Карил Ванс с тъжните очи, който можеше да мине за красив, ако не беше яркочервеният като винено петно родилен белег, загрозяващ лицето му, махна с ръка към коленичилите селяци.

– Това остана от твърдината на Шерър, лорд Едард. Всичко друго е избито, както и хората на Уендиш и Глумски брод.

– Станете – заповяда Нед на селяците. Никога не бе разчитал на показания, дадени от коленичил човек. – Всички.

По един, по двама, хората от твърдината Шерър се занадигаха с мъка. Наложих да помогнат на един грохнал старец, а едно от момичетата, в окървавена рокля, остана на колене втренчило празен поглед в сир Арис Оукхарт, застанал в подножието на трона в белите доспехи на Кралската гвардия и готов да защити краля... или Ръката на краля.

– Джос – подкани сир Раймън Дари един пълничък плешив мъж в кръчмарска престилка. – Разкажи на Ръката какво се случи в Шерър.

Джос кимна.

– Ако негова милост благоволи...

– Негова милост е на лов от татък Черна вода – прекъсна го Нед. Чудно, как можеше човек цял живот да живее едва на няколко дни път от Червената цитадела и да няма представа как изглежда кралят му. Нед беше облечен в бял ленен жакет с вълчището на Старк, извезано на лявата гръд; черният му вълнен плащ беше пристегнат на яката със сребърната ръка – знака на поста му. Черно, бяло и сиво, трите оттенъка на истината. – Аз съм лорд Едард Старк, Ръката на краля. Кажете ми ти кой си и какво знаеш за тези разбойници.

– Държа... Държах... държах бирария, милорд, в Шерър, до каменния мост. Най-добрият ейл на юг от Шийката, всички така казват, да ме прощавате, милорд. Свърши се, като всичко останало, милорд. Дойдоха и пиха на корем, а което не можах, го изляха преди да ми подпалят покрива, че и кръвчицата ми щяха да проляят, ако ме бяха спипали, милорд.

– Изгориха ни, живи да ги изгорят дано – обади се един фермер до него. – Дойдоха на коне в тъмното, откъм юг, подпалиха и ниви, и къщи, избиваха людете, докато се опитваха да ги спрат. Ама разбойници не бяха, милорд. Тия, да прощавате, не се канеха да посягат на стоката. Посякоха на място млечната ми крава и я оставиха ей тъй на, на мухите и на гаргите.

– Подгониха ми чирачето – намеси се един набит мъж с мускули на ковач и с превръзка на главата. Облякъл бе най-хубавите си дрехи, за да се яви в кралския двор, но панталоните му бяха мръсни, а наметалото – оклепано с кал и прашно. – Гонеха го на конете си из нивите и го ръчкаха с пиките си като дивеч, смееха се, проклетниците, щом момчето залитнеше или писнеше, а накрая оня големият го посече.

Момичето, което бе останало на колене, изпъна шия към Нед.

– И майка ми убиха, ваша милост. А после... – Гласът ѝ секна, сякаш забрави какво още имаше да каже. Захлипа.

Сир Раймън Дари продължи разказа.

– В градчето Уендиш хорицата потърсили защита зад стените на твърдината си, но стените били дървени. Нападателяте струпали слама и ги подпалили живи. Когато хората отворили вратите да избягат от пожара, ги избили със стрели, докато напирали да излязат. До един, дори жените с кърмачетата.

– Ужасно! – измърмори Варис. – Възможно ли е хората да са толкова жестоки?

– Те и с нас щяха да направят същото, само че твърдината на Шерър е каменна – каза Джос. – Искаха да ни изкарат с пушек, ама големият им рече, че горе по реката плодът бил по-зрял, и тръгнаха накъм Глумски брод.

Нед се наведе напред и усети студената стомана, впиваща се в пръстите му. Между всеки пръст – острие, върховете на извитите мечове стърчаха като нокти на хищна птица от облегалките на трона. Макар и след три века някои все още бяха достатъчно остри, за да прободат. За невнимателния Железният трон беше пълен с капани. Песните гласяха, че в направата му вложили хиляда меча, нажежени до бяло в пещта на Балирион Черния ужас. Изковаването отнело петдесет и девет дни. За да се получи накрая този гърбав звяр, камара от остри като бръсначи ръбове, шипове и усукани ленти режещ метал – стол, който можеше да убие човек. И беше убивал не един, ако можеше да се вярва на сказанията.

Едард Старк така и не проумяваше какво търси тук, седнал на него, но седеше и тези хора сезираха в него и чакаха правосъдие.

– Какво доказателство имате, че са били хора на Ланистър? – запита той, мъчейки се да потисне гнева си. – Носеха ли пурпурни плащове, всеха ли знаме с лъв?

– Дори Ланистърови не са чак толкова тъпи – отсече ядосано сир Марк Пайпър. Самодоволен, перчещ се като петле дребосък и млад, твърде млад според Нед, но беше близък приятел на брата на Кейтлин, Едмур Тъли.

– Всички били с коне и ризници, милорд – отвърна спокойно сир Карил. – Вържени с пики, дълги мечове и бойни секири. – Той махна с ръка към един от оцелелите окаяници. – Ти. Да, ти, никой няма да те бие. Кажи на Ръката каквото ми каза.

Старецът заклати глава.

– Яздеха бойни коне. Много години работих в конюшните на сир Вилем, мога да ги различа конете. От тия ни един не е теглил плуг, боговете сами свидетели, ако греша.

– Колко бяха? – попита Нед.

– Поне стотина – отвърна Джос, а ковачът с превързаната глава каза:

– Петдесет.

А бабичката зад него:

– Стотици, стотици бяха, милорд, цяла войска бяха.

– Представа нямате колко сте права, добра жена – каза ѝ лорд Едард. – Знамена не са развявали, казвате. Нещо по бронята да сте забелязали? Украси някакви или отличия, форми или знаци някакви по щитовете и шлемовете им?

Кръчмарят Джос поклати глава.

– Много съжалявам, милорд, но доспехите, в които ни се показаха, си бяха най-обикновени, само... оня дето ги водеше, и той беше снаряжен като другите, ама не можеш го сбърка с никой. Заради ръста му, милорд. Тия, дето разправят, че всички великани са измрели, просто не са го виждали него, заклевам се. Голям като бик беше, с гласа си канара ще строши.

– Планината! – извика сир Марк. – Може ли някой да се съмнява? Това е работа на Грегър Клегейн.

Нед дочу тихо мърморене под прозорците в другия край на залата. Дори в галерията се разнесе нервен шепот. Владетели, както и простолюдие, знаеха много добре какво може да означава, ако сир Марк се окажеше прав. Сир Грегър Клегейн служеше като знаменосец на лорд Тивин Ланистър.

Нед замислено огледа лицата на селяните. Нищо чудно, че бяха толкова изплашени. Бяха помислили, че ще ги довелат тук да посочат лорд Тивин като касапин с окървавени ръце на един крал, който му беше зет. Зачуди се дали рицарите им бяха оставили избор.

Великият майстер Пицел се надигна тежко от масата на съветници-те и служебната верига на гърдите му издрънча.

– Сир Марк, при цялата ми почит не можете да сте сигурен, че този престъпник е бил сир Грегър. В кралските владения има много едри мъже.

– Едри като Яздещата планина? – попита сир Карил. – Такъв не съм виждал.

– Нито някой друг тук – добави разгорещено сир Раймън. – Дори брат му е паленце пред него. Отворете си очите, благородни господа. Нима ви е нужно и печата му да видите върху труповесте? Грегър е бил.

– Но защо му е трябвало на сир Грегър да се прави на бандит? – запита Пицел. – По милостта на своя суверен той държи голяма крепост и свои земи. И е помазан за рицар.

– Лъжерицар! – възрази сир Марк. – Бясното псе на лорд Тивин.

– Милорд Ръка – заяви с вкочанен глас Пицел. – Призовавам ви да напомните на този добър рицар, че лорд Тивин Ланистър все пак е бащата на нашата милостива кралица.

– Благодаря ви, велики майстер Пицел – каза Нед. – Щяхме да го забравим, ако не бяхте го изтъкнали.

От високото си място на трона видя измъкващи се през вратата хора в другия край на залата. Зайци, бързащи да се скрият под земята... или плъхчета, разтичали се да гризнат от сиренцето на кралицата. Зърна септа Мордейн в галерията с дъщеря си Санса до нея. Жегна го гняв – мястото не беше подходящо за десетгодишно момиче. Но септата нямаше откъде да знае, че днешният дворцов съвет ще се окаже нещо повече от обичайното досадно слушане на тъжби, решаване на спорове между съперничаещи си владения и отсъждане къде да е мястото на граничните камъни.

Долу при масата на заседателите Петир Белиш изведнъж загуби интерес към писалото си и се наведе напред.

– Сир Марк, сир Карил, сир Раймън... мога ли да ви задам един въпрос? Тези укрепления са били под вашата закрила. Къде бяхте вие, докато се е вихрила цялата тази касапница и палежи?

Отговори сир Карил Ванс.

– Аз придружавах милорд баща ми в прохода под Златния зъб,

както и сир Марк. Когато вестта за тези издевателства стигна до ушите на сир Едмур Тъли, той ни прати заповед да се върнем с малка част, да намерим колкото оцелели са останали и да ги доведем при краля.

– Сир Едмур ме беше извикал при Речен пад с цялата ми сила – каза сир Раймън Дари. – Бях вдигнал стана от другата страна на реката срещу стените му и чаках командите му, когато ме стигна вестта. Дока-то успя да се върна, Клегейн и папачта му вече се бяха прехвърлили отвъд Червената вилка и препусаха към хълмовете на Ланистър.

Кутрето замислено погали острия връх на брадата си.

– А ако пак се върнат, сир?

– Ако пак се върнат, ще напоим с кръвта им нивите, които подпалиха – заяви разгорещено сир Марк Пайпър.

– Сир Едмур е разпратил мъже във всяко село и твърдина на един ден езда от границата – обясни сир Карил. – Следващият нападател, ако се появи такъв, няма да извади този късмет.

„И сигурно точно това иска лорд Тивин – помисли Нед. – Да обезкърви силата от Речен пад, да подмами хлапака да си пръсне мечовете.“ Млад беше още братът на жена му, и по-скоро храбър, отколкото разумен. Щеше да се опита да задържи всяка педя от земята си, да защити всеки поданик – мъж, жена и дете, който го признава за господар, а Тивин Ланистър беше достатъчно коварен и го знаеше.

– Щом нивята и твърдините ви са защитени – каза лорд Петир, – какво искате тогава от трона?

– Владетелите на Тризъбеца пазят кралския мир – заяви Раймън Дари. – Ланистърски го нарушиха. Молим за позволение да им отвърнем. Стомана за стомана. Молим за правосъдие за простолюдието на Шерър, на градчето Уендиш и на Глумски брод.

– Едмур е съгласен, че трябва да върнем на Грегър Клегейн кървата монета – заяви сир Марк, – но старият лорд Хостър заповяда да дойдем тук и да помолим за кралско позволение, преди да ударим.

„Значи да благодарим на боговете за стария лорд Хостър.“ Тивин Ланистър беше колкото лъв, толкова и лисица. Ако наистина бе пратил сир Грегър да пали и избива – а за това Нед не хранеше капка съмнение, – погрижил се бе да нападне под прикритието на нощта, без знамена и предрешен като обикновен разбойник. Ако Речен пад отвърнеше на удара, Церсей и баща й щяха да настоят, че родът на Тъли е нарушил кралския мир, а не Ланистърски. Само боговете знаеха на кое щеше да повярва Робърт.

Великият майстер Пицел се изправи.

– Милорд Ръка, ако тези добри хорица са убедени, че сир Грегър е отстъпил от светите си клетви, за да насилва и граби, нека отидат при неговия суверен и да изложат оплакванията си пред него. Тези престъпления не са грижа на трона. Нека потърсят правосъдието на лорд Тивин.

– Кралското правосъдие е навсякъде – каза Нед. – На север, на юг, на изток или запад, всичко, което правим, го правим от името на Робърт.

– Кралското правосъдие – натърти Великият майстер. – Безспорно сте прав, следователно трябва да отложим този въпрос, докато кралят...

– Кралят е на лов отвъд реката и може да не се върне още няколко дни – каза лорд Едард. – Той ми заповяда да седя тук в двореца и да слушам с неговите уши, и да говоря с неговия глас. Точно това смятам да направя... макар да съм съгласен, че трябва да бъде уведомен.

Зърна под тежките гоблени едно познато лице.

– Сир Робар.

Сир Робар Ройс пристъпи напред и сведе глава.

– Милорд.

– Баща ви е на лов с краля – каза Нед. – Ще идете ли да ги известите какво е казано и сторено днес тук?

– Веднага, милорд.

– Е, имаме ли тогава позволенията ви да отмъстим на сир Грегър? – обърна се към трона Марк Пайпър.

– Мъст? – каза Нед. – Мислех, че говорехме за правосъдие. Подпалването на нивите на Клегейн и изколването на хората му няма да възстанови кралския мир, а само накърнената ви гордост. – Погледна настрана преди младият рицар да успее да изрази гневния си протест и се обърна към селяците. – Хора на Шерър, не мога да ви върна домовете и зърното, нито мога да съживя мъртвите ви. Но може би е по силите ми да ви дам трошица правосъдие, в името на нашия крал, Робърт.

Всички в залата приковаха очи в него и зачакаха. Нед много бавно и с усилие се заизправя, избухвайки се от трона с ръце, а потрошеният му крак в гипса закрепя. Той положи неимоверно усилие да потисне болката – не беше сега моментът да видят слабостта му.

– Първите са вярвали, че съдията, изрекъл „смърт“, трябва сам да държи меча, и ние на север все още държим на това. Мразя да пращам друг да убива вместо мен... но сега, изглежда, нямам избор. – Посочи счупения си крак.

– Лорд Едард! – Викът дойде откъм западната страна на залата и към трона храбро закрочи красив юноша. Без доспехите си сир Лорас Тирел изглеждаше още по-млад от шестнадесетте си години. Носеше

светлосиня коприна, а коланът му бе от златни халки с форма на рози – знакът на неговия дом. – Моля да ме удостоите с честта да действам вместо вас. Възложете ми тази задача, милорд, и ви се кълна, че няма да ви проваля.

Кутрето се изкиска.

– Сир Лорас, ако ви пратим сам, сир Грегър ще ни върне главата ви със слива, натикана в хубавата ви уста. Планината не е от тези, които ще превият врат пред нечие правосъдие.

– Не ме е страх от Грегър Клегейн – високомерно отвърна сир Лорас.

Нед бавно се отпусна върху желязната седалка на окаения трон на Егон. Очите му обходиха лицата на мъжете, застанали покрай стената.

– Лорд Берик – извика той. – Торос Мирски. Сир Гладън. Лорд Лотар. – Споменатите мъже пристъпиха напред. – Всеки от вас да събере по двадесет мъже да отнесат думата ми до Цитаделата на Грегър. С вас ще отидат двадесет души от личната ми гвардия. Лорд Берик Дондарион, вие ще поемете командата, както се полага на ранга ви.

Младият лорд с рижата коса сведе глава.

– Както заповядате, лорд Едард.

Нед извиси глас, за да се чуе до най-далечния ъгъл на тронната зала.

– В името на Робърт от рода Баратеон, първия с това име, крал на андалите, на Ройнар и на Първите, повелител на Седемте кралства и пазител на владенията, според клетвата на Едард от рода Старк, неговата Ръка, възлагам ви да препуснете най-бързо към земите на запад, да прекосите Червената вилка на Тризъбеца под кралския флаг и там да отнесете кралското правосъдие на лъжерицаря Грегър Клегейн и на всички съучастници в неговите престъпления. Отхвърлям го, оставям го в немилост, лишавам го от всички рангове и титли, от всичките му земи, доходи и владения, и го осъждам на смърт. Дано боговете се смилят над душата му.

Когато ехото на думите му заглъхна, Рицарят на цветята го погледна на стъписано и попита:

– Лорд Едард, а аз?

Нед погледна надолу към него. От височината на трона Лорас Тирел изглеждаше почти на годините на Роб.

– Никой не оспорва доблестта ви, сир Лорас, но тук въздаваме правосъдие, а вие търсите възмездие. – Отново извърна очи към лорд Берик. – Тръгнете още призори. Тези неща трябва да се свършат бързо. –

Вдигна ръка. – Тронът няма да слуша повече петиции днес.

Алин и Портър се изкачиха по стръмните железни стъпала да му помогнат да слезе. Докато слизаха, Нед долови мрачния поглед на Лорас Тирел, но когато Нед стигна пода на тронната зала, момчето си беше излязло.

В подножието на Железния трон Варис събираше разхвърляните листове по масата на съветниците. Кутрето и Великият майстер Пицел вече бяха напуснали.

– По-храбър сте от мен, милорд – тихо промълви евнухът.

– Нима, лорд Варис? – грубо го сръза Нед. Кракът му пулсираше болезнено и никак не му беше до словесни игрички.

– Аз ако бях там горе, щях да пратя сир Лорас. Той толкова държеше да отиде... а човек, за когото Ланистърови са лични врагове, щеше да се потруди здраво да направи хората на Тирел свои приятели.

– Сир Лорас е млад – каза Нед. – Смея да твърдя, че ще превъзмогне разочарованието си.

– А сир Илин? – Евнухът погали пълната си напудрена буза. – Той е самото Кралско правосъдие. Изпращането на други хора да изпълнят неговата служба... Някои могат да го приемат за тежка обида.

– Не съм целил да оскърбя никого. – Всъщност Нед не можеше да се довери на немия рицар, макар най-вероятно недоверието му да се дължеше на това, че мразеше екзекуторите. – Напомням ви, че мъжете от дома Пейн са знаменосци на дома Ланистър. Помислих, че ще е най-добре да избира хора, които не дължат вярност на лорд Тивин.

– Много благодарумно, несъмнено – кимна Варис. – Все пак зърнах случайно сир Илин в дъното на залата. Взираше се във вас със светлите си очи и трябва да ви кажа, че не никак не изглеждаше доволен, макар че, разбира се, е трудно да прецени човек при нашия мълчалив рицар. Надявам се, че и той ще превъзмогне разочарованието си. Толкова обича работата си...

САНСА

– Той не пожела да изпрати сир Лорас – каза същата нощ Санса на Джейн Пули, докато двете довършваха изстиналата вечеря на светлина-та на лампата. – Мисля, че беше заради крака му.

Лорд Едард бе поръчал вечерята си в спалнята с Алин, Харвин и Вайон Пули, за да отпочине счупеният му крак, а септа Мордейн се бе оплакала, че стъпалата са ѝ отекли след целодневното стоене в галерия-та на тронната зала. Аря уж трябваше да дойде да вечеря с тях, но още не се беше върнала от урока си по танци.

– Заради крака му ли? – попита объркана Джейн. Беше тъмнокоса хубавица на годините на Санса. – Нима сир Лорас си е ранил крака?

– Не неговият крак – рече Санса и деликатно захапа пилешкото бутче. – На баща ми кракът, тъпачко. Толкова го боли понякога, че се кисва. Иначе съм сигурна, че щеше да изпрати сир Лорас.

Решението на баща ѝ я бе объркало. Когато Рицарят на цветята взе думата, Санса беше напълно сигурна, че пред очите ѝ предстои да се сбъдне някоя от дивните приказки на баба Нан. Сир Грегър беше чудовището, а сир Лорас – добрият герой, който щеше да го посече. Той дори приличаше на истински герой от приказките, толкова строен и красив с тези златни рози на тънкия си кръст и буйната кестенява коса, падаща на очите му. А след това баща ѝ му отказа! Тя така се възмути, че просто нямаше думи! Побърза да го сподели със септа Мордейн още на слизане по стълбището от галерията, но септата само ѝ отвърна, че не ѝ е в правата да поставя под въпрос решенията на баща ѝ.

И тогава сир Белиш беше казал:

– Ох, не знам, почитаема септа. Някои от решенията на лорд баща ѝ може би все пак заслужават да бъдат пооспорени. Младата дама не само е чаровна, но и умна. – И довърши репликата си с поклон към Санса, толкова дълбок, че тя не остана сигурна дали беше комплимент, или насмешка. А септа Мордейн много се ядоса като разбра, че лорд Белиш ги е подслушал.

– Момичето само го подхвърли, милорд – му бе отвърнала тя. – Глупави приказки. Не е имала нищо предвид с тази бележка.

Лорд Белиш поглади малката си остра брада и каза:

– Нищо ли? Дете, я ми кажи ти защо би изпратила сир Лорас?

Санса нямаше избор, освен да му обясни за героите и чудовищата,

при което кралският съветник се усмихна.

– Е, аз лично не бих изтъкнал точно тези основания, но... – След което я бе докоснал по бузата ѝ палецът му проследи очертанието на скулата ѝ. – Животът не е песен, миличкото ми. Сигурно някой ден ще го разбереш сама, за жалост.

Санса обаче не изпитваше желание да разкаже и това на Джейн. Само като се сетеше за този епизод, се притесняваше.

– Кралското правосъдие е сир Илин, не сир Лорас – каза Джейн. – Лорд Едард е трябвало да прати него.

Санса потръпна. Всеки път, когато видеше Илин Пейн, потръпваше. Видът му я караше да изпитва чувството, че нещо мъртвешко се плъзга по голата ѝ кожа.

– Сир Илин е почти като чудовище. Радвам се, че не избра него.

– А лорд Берик си е толкова герой, колкото и сир Лорас. Колко смел е само, и галантен.

– Ами... да – отвърна неуверено Санса.

Вярно, Берик Дондарион беше доста чаровен, но ужасно стар, на цели двадесет и две години. Рицарят на цветята беше много по-подходящ. Джейн, разбира се, беше влюбена в лорд Берик още от първия път, когато го зърна сред придворните. Санса я смяташе за много глупава. В края на краищата Джейн беше дъщеря на прост стюард и колкото и да бленуваше по него, лорд Берик нямаше дори да благоволи да погледне момиче, стоящо толкова под него, дори и да не беше на по-малко от половината от годините му.

Но нямаше да е никак учтиво да ѝ го каже, затова Санса отпи от млякото и побърза да смени темата.

– Сънувах, че Джофри хваща белия рогач. – Всъщност то си беше повече желание, но звучеше по-добре, ако го представи като сън. Всички знаеха, че сънищата предсказват. Белите рогачи уж бяха рядкост и притежаваха вълшебни свойства, а в сърцето си тя знаеше, че нейният галантен принц е много по-способен от вечно пияния си баща.

– Сън ли? Наистина? И какво? Сигурно принц Джофри само се е приближил до него и го е докоснал с гола длан, без да го нарани?

– Не – отвърна Санса. – Застреля го със златна стрела и ми го донесе.

В песните рицарите никога не убиваха вълшебни зверове, само отиваха до тях, докосваха ги и не ги раняваха, но тя знаеше, че Джофри обича лова и особено последната част, с убиването на жертвата. Но само животни. Санса беше убедена, че принцът не е замесен в убийството на

Джори и онези, другите нещастни хора; всичко това бе дело на злия му чичо, Кралеубиеца. Знаеше, че баща ѝ още е ядосан заради това, но не беше честно да се вини Джоф. Щеше да е все едно нея да обвинят за нещо, което е направила Аря.

– Днес следобед видях сестра ти – каза Джейн, сякаш прочела мислите ѝ. – Гонеше из конюшните оранжевото котенце на лейди Танда. Защо го прави това?

– Представа нямам защо Аря прави каквото и да е. – Санса мразеше конюшните. Миризливи места, пълни с тор и мухи. Дори когато излизаше на езда, обичаше момчето да оседлае коня и да ѝ го доведе навън на двора. – Искаш ли да чуеш за дворцовия съвет, или не?

– Искам – каза Джейн.

– Имаше един черен брат – продължи Санса, – дошъл да измоли мъже за Вала, само че беше стар и миризлив. – Това никак не ѝ беше харесало. Винаги си беше представяла, че мъжете от Нощния страж са като чичо ѝ Бенджен. В песните ги наричаха „черните рицари на Вала“. Но този се оказа гърбав и отвратителен и изглежда, беше въшлясал. Ако Нощният страж в действителност беше такъв, жалко за бедния ѝ незаконен брат Джон. – Баща ми попита дали има рицари, които ще пожелаят да удостоят своите домове с честта да облекат черното, но не излезе никой, затова разреши на този Йорен да си подбере хора от кралската тъмница и го отпрати. А след това му се представиха двамата братя, свободни конници от Блатата на Дорн, и обрекоха мечовете си в служба на краля. Баща ми прие клетвите им...

– Лимонов кейк няма ли? – попита Джейн с прозявка.

Санса не обичаше да я прекъсват, но трябваше да признае, че лимоновият кейк е доста по-интересен от повечето неща, случили се в тронната зала.

– Чакай да видим.

В кухнята не се намери лимонов кейк, но намериха половин изстинал ягодов пай, който се оказа почти толкова приятен. Хапнаха го, докато се качваха по стъпалата на кулата, кикотеха се, споделиха си клюки и малки момичешки тайни, и същата нощ Санса си легна с чувството, че е почти толкова немирна и порочна, колкото Аря.

На другата заран се събуди още преди да е съмнало, добра се съне на до прозореца и загледа как лорд Берик строява хората си на двора. Поеха тъкмо по изгрев слънце с три знамена пред колоната: коронованият елен на краля се вееше на най-високия прът, а вълчището на дома Старк и наъбената мълния, пряпорецът на самия лорд Берик – на по-

къси от двете му страни. Гледката беше възбуждаща – като оживяла балада: дрънченето на мечовете, мигашата светлина на факлите, танцуващите под напора на вятъра знамена, пръхтенето и цвиленето на конете, златното сияние на изгрева, сипещо се през решетките на вдигация се със скърцане портикул. Мъжете от Зимен хребет изглеждаха особено изящни в сребристите си доспехи и дългите сиви плащове.

Знамето на Старк го носеше Алин. Когато го видя как дръпна юзди до лорд Берик да му каже нещо, Санса изпита гордост. Алин беше по-красив от Джори; един ден щеше да стане истински рицар.

След като заминаха, Кулата на Ръката стана толкова пуста, че Санса чак се зарадва като видя Аря на слизане за закуска.

– Къде са се дянали всички? – запита сестра ѝ, докато белеше кора-та на един сочен портокал. – Да не би татко да ги е пратил да хванат Джайм Ланистър?

Санса въздъхна.

– Заминаха с лорд Берик да обезглавят сир Грегър Клегейн. – Обър-на се към септа Мордейн, която ядеше каша. – Септа, лорд Берик ще оста-ви ли главата на сир Грегър набита на копие пред собствената му пор-та, или ще я донесе на краля? – Двете с Джейн Пули бяха спорили сно-щи по този въпрос.

Септата вдигна глава, стъписана от ужас.

– Една благородна дама не обсъжда такива неща над кашата си. Къ-де са ти обноските, Санса? Честна дума, напоследък по лошотия почти не отстъпваш на сестра си.

– Какво е направил Грегър? – попита Аря.

– Подпалил е една твърдина и е избил много хора, жени и деца също.

Аря се навъси.

– Джайм Ланистър уби Джори, Хюард и Вил, а Хрътката уби Мика. Някой трябва да обезглави тях.

– Не е същото – възрази Санса. – Хрътката е заклетият щит на Джофри. Твоето касапче нападна принца.

– Лъжкия – изрева Аря и ръката ѝ стисна толкова силно портока-ла, че сокът се процеди между пръстите ѝ.

– Хайде, давай, наречи ме каквото си искаш – невъзмутимо заяви Санса. – Но няма да смееш, когато се омъжа за Джофри. Ще трябва да ми се кланяш и да ме наричаш „ваша милост“. – Аря хвърли портокала през масата и Санса изпищя. Плодът я улучи в челото с влажен плясък и се плюсна в скута ѝ.

– Имате сок по лицето, ваша милост – каза Аря.

Стичаше се по носа ѝ и подлюти очите ѝ. Санса го изтри с кърпичката си. Като видя какво е направил плодът в скута ѝ с красивата ѝ копринена рокля с цвят на стара кост, отново изпищя.

– Ти си ужасна! – кресна тя на сестра си. – Теб трябваше да убият вместо Лейди!

Септа Мордейн скочи побесняла на крака.

– Лорд татко ви ще научи за това! Прибирайте се веднага в стаите си. Веднага!

– И аз ли? – От очите на Санса бликнаха сълзи. – Не е честно.

– Никакви обсъждания. Марш!

Санса излезе с вдигната гордо глава. Щеше да стане кралица, а кралиците не плачеха. Поне не и пред хора. Когато се прибра в спалнята си, залости вратата и си свали роклята. Портокалът бе оставил грозни петна по коприната.

– Мразя я! – писна тя. Смачка на топка оцапаната рокля и я хвърли в студената камина върху пепелта от снощния огън. И като видя, че петната са се просмукали и по долната ѝ риза, захлипа, без да може да се удържи. Свали побесняла и останалите си дрехи, хвърли се гола на леглото и плака чак докато не заспа.

По обед септа Мордейн почука на вратата ѝ.

– Санса. Лорд баща ти иска да те види веднага.

– Лейди – прошепна Санса и скочи сепната. За миг сякаш вълчището беше тук, в стаята. Гледаше я със златните си очи, тъжни и знаещи. Разбра, че е сънувала. Лейди беше с нея и двете тичаха, и... и... и тя се мъчеше да си спомни какво е да улавяш дъжда с пръсти. Сънят заглъхна и Лейди отново я нямаше. Беше мъртва.

– Санса. – Тропането се повтори. – Чуваш ли ме?

– Да, септа – извика тя. – Може ли само една минутка, да се облека?
– Очите ѝ бяха почервенели от плача, но тя положи всички усилия да си възвърне хубостта.

Лорд Едард седеше приведен над огромна книга в кожена подвързия. Гипсираният му крак стърчеше опънат под масата.

– Ела тук, Санса – подкани я благо баща ѝ след като септата излезе да доведе и сестра ѝ. – Седни до мен.

Затвори книгата. Септа Мордейн скоро се върна с дърпащата се в желязната ѝ хватка Аря. Санса си беше облякла една чудесна рокля от светлозелена дамаска и си изписа израз на разкаяние, но сестра ѝ беше в същите опърпани кожени гащи с миши цвят и горнище от грубо

изпредена вълна, както на закуската.

– Ето ви я и другата – обяви септата.

– Моите благодарности, септа Мордейн. Бих искал да поговоря с дъщерите си насаме, ако благоволите. – Септата кимна и излезе.

– Аря го започна – припряно подхвана Санса, за да не я изпреварят. – Нарече ме лъжкия и хвърли по мен портокал, оцапа ми роклята, онази от коприната с костен цвят, дето ми я подари кралица Церсей на годежа ми с принц Джофри. Тя ме мрази, защото ще се омъжи за принца. Тя се опитва всичко да развали, татко, тя не може да понася красивото, изящното и великолепното.

– Стига, Санса – рязко я прекъсна лорд Едард.

Аря вдигна очи от пода.

– Съжалявам, татко. Сгреших и моля милата ми сестра да ми прости.

Санса толкова се изненада, че онемя. Най-сетне успя да попита:

– А роклята ми?

– Може... мога да я изпера – отвърна нерешително Аря.

– Прането няма да я оправи – отвърна Санса. – Дори да я търкаш цял ден и цяла нощ. Коприната е съсипана.

– Тогава ще... ще ти ушия нова – каза Аря.

Санса презрително вирна брадичка.

– Ти?! Ти не можеш да ушиеш дреха, която да става дори да се чистят кочините с нея.

Баща им въздъхна.

– Не ви извиках тук, за да си говорим за рокли. Връщам ви в Зимен хребет.

За втори път Санса онемя. Очите ѝ пак се напълниха със сълзи.

– Не – промълви Аря.

– Моля ви, татко – успя да отрони най-после Санса. – Недейте, моля ви.

Едард Старк удостои дъщерите си с уморена усмивка.

– Най-сетне поне намерихме нещо, за което двете сте съгласни.

– Нищо лошо не съм направила – започна да го умолява Санса. – Не искам да се връщам. – Обичаше Кралски чертог. Пищните дворцови шествия, върховните владетели и господарки с техните кадифета, коприни и скъпоценности, огромния град с толкова многото хора. Турнирът се бе оказал най-вълшебното нещо в целия ѝ живот, а оставаха още толкова неща, които все още не бе видяла – жътвени празници, балове с маски, игри на мимове и глумски позорища. Не можеше да понесе

мисълта, че ще изгуби всичко това. – Пратете Аря, тя започна всичко, татко, заклевам се. Аз ще бъда добричка, ще видите, само ме оставете и обещавам, че ще съм толкова мила, благородна и изискана, колкото самата кралица.

Устата на баща ѝ се изкриви странно.

– Санса, не ви отпращам защото се карате, макар боговете да са ми свидетели, че ми омръзнаха препирните ви. Искам да ви върна в Зимен хребет, за да сте в безопасност. Трима от хората ми бяха убити като псе-та на по-малко от левга оттук, а какво прави Робърт? Ходи на лов.

Аря дъвчеше устната си – отвратителен навик.

– Можем ли да вземем с нас и Сирио?

– Кой го интересува тъпия ти учител по танци? – кипна Санса. – Татко, добре че се сетих, не мога да замина. Ще се венчавам за принц Джофри. – Постара се да се усмихне храбро. – Аз го обичам, татко, наистина го обичам, обичам го толкова, колкото кралица Нерис е обичала принц Емон, Драконовия рицар, и колкото Джонквил е обичала сир Флориан. Искам да стана неговата кралица и да родя неговите деца.

– Миличката ми – каза нежно баща ѝ, – чуй ме. Когато порастеш достатъчно, ще се намери владетел, който да ти подхожда, благородник, достоен за теб, някой, който ще е храбър, силен и добър. Този годеж с Ланистърови беше ужасна грешка. Джофри не е принц Емон, повярвай ми.

– Той е! – настоя Санса. – Не искам някой смел и добър, него искам. Двата с него ще бъдем толкова щастливи, като в баладите, ще видиш. Ще го даря със син със златна коса и един ден той ще бъде кралят на всички владения, най-великият крал на всички времена, храбър като вълка и горд като лъва.

Аря направи гримаса.

– Не и ако Джофри е баща му – подхвърли тя. – Той е лъжец и страхливец, и освен това е елен, а не лъв.

Сълзите бликнаха от очите на Санса.

– Не е! Той няма нищо общо с този стар пиян крал – кресна тя на сестра си, забравила всяко приличие.

Баща ѝ я изгледа странно.

– Богове! – промълви тихо Едард. – От устата на бебетата... – Извика за септа Мордейн, а на момичетата каза: – Търся бърза търговска галера, с която да се върнете у дома. В тези времена пътят по море е по-безопасен от кралския път. Ще отплавате веднага щом намеря подходящ кораб, със септа Мордейн и отделение стражи... да, и със Сирио Форел,

стига да се съгласи да постъпи на служба при мен. Но не говорете за това пред никого. По-добре е никой да не знае плановете ни. Утре ще поговорим за това.

Докато септа Мордейн ги водеше надолу по стълбите, Санса заплака. Щяха да ѝ отнемат всичко: турнирите, дворцовия блясък и нейния принц, всичко, щяха да я върнат зад сивите стени на Зимен хребет и да я заключат там завинаги. Животът ѝ бе свършил преди да е започнал.

– Престани да плачеш, дете – скастри я строго септа Мордейн. Убедена съм, че лорд баща ви знае кое ще е най-добре за теб.

– Няма да е толкова лошо, Санса – каза Аря. – Ще плуваме на галера. Ще бъде истинско приключение, а след това отново ще сме с Бран и Роб, с баба Нан и Ходор, и всички останали. – Докосна я по ръката.

– Ходор! – ревна Санса. – Тебе трябва да те омъжат за Ходор, също като него си – тъпа, космата и грозна!

Дръпна се от ръката на сестра си, изтича в спалнята си и залости вратата.

ЕДАРД

– Болката е дар от боговете, лорд Едард – увери го Великият майстер Пицел. – Тя показва, че костта се плете, плътта са изцеравя. Трябва да сте благодарен.

– Ще съм благодарен, когато кракът ми престане да пулсира.

Пицел остави затапеното шише на масичката до леглото.

– Маковият сок, ако ви заболи непоносимо.

– Вече спя твърде много.

– Сънят е най-великият лечител.

– А аз се надявах, че сте вие.

Пицел се усмихна вяло.

– Радвам се, че ви заварвам с такова горчиво чувство за хумор, милорд. – Наведе се и сниши глас. – Тази сутрин долетя гарван с писмо за кралицата от лорд баща й. Помислих, че ще е добре да го научите.

– Тъмни криле, тъмни думи – каза мрачно Нед. – И какво?

– Лорд Тивин е много разгневен заради хората, които пратихте срещу сир Грегър Клегейн – сподели майстерът. – Боях се, че ще стане точно така. Нали помните, казах ви го на съвета.

– Да беснее – отвърна Нед. Всеки път, когато кракът му запулсираше, си спомняше усмивката на Джайм Ланистър и мъртвия Джори в ръцете си. – Да пише колкото си иска писма на кралицата. Лорд Берик пътува под личното знаме на краля. Ако лорд Тивин се опита да попречи на кралското правосъдие, ще му се наложи да отговаря пред Робърт. Единственото, което забавлява Негова милост повече от лова, е да води войни с лордове, които му се опълчват.

Пицел се отдръпна и майстерската му верига издрънча.

– Както кажете. Ще ви навестя отново утре.

Старецът сбра набързо нещата си и излезе. Нед не се съмняваше, че ще се запъти право към кралските покои, за да донесе на ухото на кралицата. „Помислих, че ще е добре да го научите“, как пък не... все едно че Церсей не беше му наредила да предаде заплахите на баща й. Надяваше се, че отговорът му ще накара съвършените й зъбки да затракат. Нед изобщо не разчиташе на Робърт толкова, колкото се престори, но нямаше нужда Церсей да го знае.

След като Пицел излезе, Нед поръча на слугите да му донесат вино, подсладено с мед. И от него умът му се замъгляваше, но не толкова

силно, както от маковия сок. Трябваше да може да мисли. Хиляда пъти досега се беше питал какво щеше да направи Джон Арин, стига да бе доживял достатъчно дълго, за да реагира на това, което бе научил. А вероятно беше реагирал и тъкмо затова бе загинал. Нед допускаше, че никога няма да го научи. Джон Арин беше мъртъв и погребан, а знанието, което го беше убило, сега лежеше в ръцете на Нед.

„То ще убие и Робърт – помисли Едард. – С по-бавна смърт може би, но също толкова сигурна и безвъзвратна.“ Строшените крака с времето можеха да се изцерят, но някои измени поразяват и тровят душата.

Кутрето – беше го повикал – дойде час след като си отиде Великият майстер, натруфен в жакет със сливов цвят, с птица присмехулник, извезана с черен конец на лявата гръд, и с плащ на бели и черни ивици.

– Не мога да остана за дълго, милорд – обяви той още от вратата. – Лейди Танда очаква да обядвам с нея. Не се съмнявам, че ще опече някое тлъсто теленце. Ако е тлъсто колкото дъщеричката й, ще се пръсна от ядене и ще умра. Е, как е кракът ви?

– Възпалил се е, боли и толкова сърби, че ще се побъркам.

Кутрето повдигна вежда.

– В бъдеще гледайте конете да не падат точно върху него. Бих ви препоръчал да оздравявате бързо. Кралството кипи. Варис е чул зловонни слухове от запада. Свободни конници и наемни мечове се стичат към Скалата на Кастърли, и едва ли заради огромното удоволствие от беседите с лорд Тивин.

– Има ли някаква вест от краля? – запита Нед. – Колко още време смята да ловува нашият Робърт?

– Ако се съди по предпочитанията му, убеден съм, че би се задържал в горите докато вие двамата с кралицата умрете от старост – отвърна му с усмивка лорд Петир. – Но като оставим това, предполагам, че ще се върне, щом убие нещо. Разправят, че е в лошо настроение. Намерили са онзи бял рогач, изглежда... по-точно онова, което е останало от него. Изпреварили го някакви вълци и оставили за Негова милост само едно копито и един рог. Кралят побеснял, но после чул да говорят за някакъв чудовищен глиган още по-навътре в леса и нищо не могло да го спре, докато не го хване. Принц Джофри се върна тази заран, с двамата Ройс, сир Бейлон Сван и още двадесетина мъже от свитата им. Другите останали с краля.

– А Хрътката? – запита намръщен Нед. От цялата пасмина на Ланистър най-много го интересуваше той, след като сир Джайм беше избягал от града, за да се присъедини към баща си.

– О, той се върна с Джофри и веднага отиде при кралицата. – Кутретото се усмихна. – Сто сребърни елена бих дал да стана хлебарка и да се шумугна в дупките, когато разбере, че лорд Берик е заминал да обезглави брат му.

– И слепецът ще забележи, че Хрътката мрази брат си.

– А, но Грегър е негов за мразене, не е ваш за убиване. Само да окастри Дондарион върха на нашата Планина и земите и приходите на Клегейн ще минат в ръцете на Сандор, само че аз лично не бих си стискал мехура, чакайки благодарностите му, не и от него. А сега ще трябва да ме извините. Лейди Танда ме чака с тлъстото си теленце.

На път към вратата лорд Петир зърна на масата дебелия том на Великия майстер Мален, спря се и разсеяно разгърна корицата.

– „Родословните връзки и историите на Великите домове на Седемте кралства, с описания на много върховни владетели и благородни дами, както и на техните отрочета“ – прочете той на глас. – Това, виж, трябва да е най-досадното четиво, което съм виждал. Като приспивателна отвара ли го взимате, милорд?

За много кратко Нед помисли дали да не му каже всичко, но в извителните шегички на Кутретото имаше нещо, което го дразнеше. Прекалено хитър беше и присмехулната усмивка никога не падаше от устните му.

– Джон Арин е проучвал този том, когато се е поболял – предпазливо подхвърли Нед, за да го види как ще реагира.

А той реагира както обикновено: с остроумие.

– В такъв случай – отвърна Петир – смъртта му е дошла като благодатно облекчение.

Лорд Петир Белиш се поклони и излезе.

Едард Старк тихо изруга. Освен на собствените си подопечни в този град едва ли имаше човек, на когото можеше да се довери. Кутретото беше укривил Кейтлин и бе помогнал на Нед в издирванията му, но още му вонеше от припряността, с която побърза да си спаси кожата, когато Джайм и мечовете му излязоха от дъжда. Варис беше още по-тежък случай. При всичките му клетви за лоялност, евнухът знаеше твърде много и предприемаше твърде малко. Великият майстер Пицел с всеки изминал ден изглеждаше все повече довереник на Церсей, а сир Баристан беше стар човек, и хладен. Щеше да каже на Нед сам да си гледа службата.

А времето бе гибелно кратко. Кралят скоро щеше да се върне от лов и честта щеше да изисква Нед да се яви пред него с всичко, което бе

научил. Вайон Пули беше уредил Санса и Аря да заминат към Браавос на борда на „Вятърна вещица“ след три дни. Преди жътва щяха да са се върнали в Зимен хребет. Нед не можеше да се оправдава повече за бездействието си със сигурността на децата.

Но ето че снощи го бе споходил сънят с децата на Регар. Лорд Тивин бе положил трупчетата им под железния трон, увити в пурпурни плащове на конната му гвардия. Колко умно от негова страна – кръвта не личеше толкова грозно върху червената тъкан. Невръстната принцеса беше с боси крачета, все още облечена в нощничката, а момчето... момчето...

Нед не можеше да позволи това да се повтори. Кралството нямаше да понесе още един полудял крал, още един танц на кръв и възмездие. Робърт можеше да проявява милост. Сир Баристан не беше единственият, когото бе опростил. Великият майстер Пицел, Варис Паяка, лорд Бейлон Грейджой – всички те някога бяха считани за врагове на Робърт и на всеки от тях бе предложено радушно приятелство и кралят им бе позволил милостиво да запазят почетните си титли и службата срещу клетва за вяност. Стига човек да е смел и честен, Робърт се отнасяше с него с цялата почит, дължима на един доблестен противник.

Но това бе нещо друго: отрова подадена в мрака, нож, забит в душата. Това той никога нямаше да прости, както не бе могъл да прости на Регар. „Всички ще ги избие“ – помисли Нед. И въпреки това не можеше да го премълчи. Имаше дълг към Робърт, към кралството, към сянката на Джон Арин... и към Бран, който със сигурност се бе препънал в някаква частица от истината. Иначе защо щяха да се опитат да го убият?

Късно следобеда той привика Томард, едрия гвардеец с червеникави като стрък джинджирил бакенбарди, когото децата му наричаха Том Дебелака. След като Джори загина и Алин го нямаше, Том Дебелака сега командваше личната му охрана. Мисълта изпълни Нед със смъртно безпокойство. Томард беше стабилен мъж; приветлив, верен, неуморен, способен донякъде, но беше почти петдесетгодишен, а дори на младини никога не се беше проявявал като особено енергичен. Нед май не биваше така прибързано да отпрати половината си домашна гвардия с всичките най-добри мечоносци.

– Искам да ми помогнеш – каза Нед, след като Томард се появи, леко притеснен както винаги, когато се явеше пред господаря си. – Искам да ме заведеш в гората на боговете.

– Разумно ли е, лорд Едард? С вашия крак и прочие?

– Сигурно не. Но се налага.

Томард доведе Варли. С помощта на двамата, подхванали го под мишниците, Нед успя да слезе по стълбището и да прекоси с куцане полосата.

– Искам стражата да се удвои – каза той на Том Дебелака. – Никои да не влиза или излиза от Кулата на Ръката без мое разрешение.

Том примига.

– Милорд, след като Алин и другите заминаха, ние вече доста сме притиснати...

– Ще приключи скоро. Удължи постове.

– Както заповядате, милорд – отвърна Том. – Може ли да попитам...

– Недей – прекъсна го Нед.

Гората на боговете беше празна както винаги тук, в Цитаделата на южните богове. Кракът на Нед закрепва, щом го смъкнаха на тревата до дървото на сърцето.

– Благодаря. – Извади от ръкава си сгънат лист, подпечатан със знака на дома му. – Веднага и много учтиво го доставете.

Томард погледна името, написано от Нед върху листа, и притеснено облиза устни.

– Милорд...

– Направи каквото ти казах, Том – подкани го Нед.

Колко дълго чака сред тишината на божия лес – не можа да определи. Тук цареше покой. Дебелите стени заглушаваха глъчта из замъка и се чуваше само песента на птиците, цвърченето на шурците и шумолението на листата под нежния лъх на вятъра. Тук дървото на сърцето беше дъб, кафяв и безлик, но въпреки това Нед Старк усещаше близостта на своите богове. Кракът като че ли не го болеше толкова.

Тя дойде при него по залез, когато облаците над стени и кули почервеняваха. Дойде сама, както той бе поискал. И като по чудо този път се беше облякла скромно, с кожени ботуши и зелен ловен костюм. Когато отметна качулката на кафявото си наметало, той видя отока от кралския шамар. Грозният виолетов цвят бе спаднал до убито жълто и подутината също беше намалала, но човек не можеше да го сбърка с нищо.

– Защо тук? – попита застанала пред него Церсей Ланистър.

– За да виждат боговете.

Тя приседна на тревата до него. Всеки неин жест беше изящен. Къдравата ѝ руса коса се разлюля на вятъра и очите ѝ бяха зелени, като горски листа лете. Много време бе минало, откакто Нед Старк бе забравил красотата ѝ, но сега отново я съзря.

– Зная истината, заради която умря Джон Арин – каза й той.

– Нима? – Кралицата се взря в лицето му, настръхнала като котка. – Заради това ли ме повикахте тук, лорд Старк? Да ми разигравате гатанки? Или се каните да ме задържите, както жена ви плени моя брат?

– Ако наистина вярваш в това, изобщо нямаше да дойдеш. – Нед я погали леко по бузата. – Удрял ли те е и преди?

– Един-два пъти. – Тя се дръпна от ръката му. – Но никога по лицето. Джайм щеше да го убие, дори това да означава живота му. – Церсей го изгледа предизвикателно. – Моят брат струва сто пъти повече от твой приятел.

– Твоят брат? – каза Нед. – Или твоят любовник?

– И двете. – Изобщо не трепна пред истината. – Още от деца. И защо не? Таргариените са се венчавали брат и сестра в продължение на триста години, за да опазят чиста кръвната си линия. А двамата с Джайм сме много повече от брат и сестра. Ние сме една личност в две тела. Заедно сме делили една утроба. Той е излязъл на този свят, държейки ме за крака, така казваше старият ни майстер. Когато е вътре в мен, се чувствам... цяла. – По устните й пробяга призрачна усмивка.

– Синът ми Бран...

Трябваше да й го каже. Церсей не отвърна поглед.

– Той ни видя. Вие обичате децата си, нали?

Робърт му беше задал същия въпрос в онази сутрин със стълкновение. Той му бе отговорил същото.

– С цялото си сърце.

– Аз не по-малко обичам своите.

А Нед помисли: „Ако до това се стигне, животът на едно дете, което не познавам, срещу Роб и Санса, Аря, Бран и Рикон, какво бих направил? Нещо повече, Кейтлин какво би направила, ако се наложеше да избира между живота на Джон срещу този на децата от нейната утроба?“ Не знаеше. И се помоли наум дано никога да не го научи.

– И трите са на Джайм – каза той. Не беше въпрос.

– И слава на боговете.

„Семето е силно“, бе извикал на смъртното си ложе Джон Арин, и така беше. Всички онези копелета с коси, черни като нощта. Великият майстер Мален бе записал последното чифтосване между елен и лъв, някъде преди деветдесет години, когато Тия Ланистър се венчала за Гоуен Баратеон, третия син на властващия над кралството владетел. Единствената им издънка, безименно момче, описано в тома на Мален като „едро, дебело хлапе с голяма глава и черна коса“ беше умряло още като

бебе. Тридесет години преди това един Ланистър бе взел невеста от дома Баратеон. Тя му бе родила три дъщери и един син, всички чернокоси. Колкото и да търсеше назад Нед из чупливите пожълтели страници, винаги установяваше, че златото се топи пред въглена.

– Толкова години – каза Нед. – Как стана така, че да нямаш едно дете от краля?

Тя вдигна непокорно глава.

– Твоят Робърт веднъж ми направи дете. – Гласът ѝ беше изпълнен с презрение. – Брат ми намери жена, която ме очисти. Той така и не разбра. Ако трябва да съм искрена, едва понасям да ме докосва и от години не съм го пускала в себе си. Знам други начини да го задоволя, щом остави курвите си достатъчно дълго, за да се домъкне до ложето ми. Каквото и да правим, кралят обикновено е толкова пиян, че на съмване не помни нищо.

Как са могли всички да са толкова слепи? Истината през цялото това време е била пред очите им, изписана на лицата на трите деца. На Нед му прилоша.

– Помня Робърт от деня, в който получи трона – въздъхна той. – Беше крал от главата до петите. Хиляда други жени можеха да го обичат с цялото си сърце. Какво е направил, че да го намразиш толкова?

Очите ѝ лумнаха като зелени пламъци в здрача, като на лъвица, каквото беше родовият ѝ знак.

– В нощта на нашето венчило, първия път, когато легнахме в едно ложе, той ме назова с името на сестра ти. Беше върху мен, в мен, вонеше на бъчва и шепнеше „Лиана“.

Нед Старк помисли за повехнали рози и за миг му се доплака.

– Не знам кого от двама ви да съжалявам повече.

Това сякаш развесели кралицата.

– Спести си съжалението, лорд Старк. Нямам нужда от него.

– Знаеш какво трябва да направя.

– Трябва? – Тя сложи ръка на здравия му крак, малко над коляното.

– Истинският мъж прави това, което иска, не което трябва. – Пръстите ѝ леко пробягаха по бедрото му, като най-нежно обещание. – Кралството има нужда от силна Ръка. Ще минат много години, докато Джоф порасне. Никой не желае повече война, аз – най-малко. – Ръката ѝ докосна лицето му, погали косата му. – Щом приятелите могат да се превърнат във врагове, враговете също могат да станат приятели. Жена ти е на хиляда левги отук, а брат ми избяга. Бъди мил с мен, Нед. Заклевам се, няма да съжалиш.

– Същото ли предложи на Джон Арин?

Тя го зашлеви.

– Това ще си го нося като знак на чест – сухо каза Нед.

– Чест! – изсъска Церсей. – Как смееш да ми играеш на благороден лорд! За какво ме взимаш? Ти също имаш копеле, видях го. Чудно, коя ли е била майчицата му? Някоя дорнска селячка сигурно, докато е горяло селото ѝ? Курва ли беше? Или скърбящата сестричка, лейди Ашара? Казаха ми, че се хвърлила в морето. Защо? Заради брат ѝ, когото си посякъл, или заради детето, което ѝ отмъкна? Каж ми, мой верен на честта лорд Едард Старк, с какво толкова си по-различен от Робърт, от мен или от Джайм?

– Първо – каза Нед, – с това, че не убивам деца. Няма да е зле да ме изслушате, милейди. Защото ще го кажа само веднъж. Щом кралят се върне от лов, смятам да му изложа цялата истина. Дотогава трябва да сте си заминали. Вие, както и децата ви, и трите, и не за Скалата на Касърли. На ваше място бих взел някой кораб към Свободните градове или още по-далече, към Летните острови или пристана на Ибен. Дотам, докъдето ме отвейат ветровете.

– Изгнание – промълви тя. – Горчива чаша ми поднасяш.

– Но по-сладка от онази, която баща ви поднесе на децата на Регар. И по-милостива, отколкото заслужаваш. Баща ти и братята ти ще постъпят добре, ако заминат с теб. Златото на лорд Тивин ще ви осигури достатъчно удобства и ще ви наеме мечове, които да ви пазят живота. Ще ви потрябват. Гарантирам ти, където и да избягаш, гневът на Робърт ще те преследва, дори отвъд края на света, ако потрябва.

Кралицата стана.

– А за моя гняв какво, лорд Старк? – попита го кротко, а очите ѝ подириха лицето му. – Трябваше да вземеш кралството за себе си. Чакало те е да го вземеш пред нозете ти. Джайм ми разказа как си го заварил седнал на Железния трон, в деня, в който бил превзет Кралски чертог, и как си го принудил да стане и да го отстъпи. Това е бил твоят миг. Трябвало е само да изкачиш онези стъпала и да седнеш. Колко тъжна грешка.

– Правил съм много повече грешки, отколкото можеш да си представиш – каза Нед, – но това не беше между тях.

– О, било е, и още как – настоя Церсей. – Заиграеш ли играта на тронове, или печелиш, или загиваш. Средно няма.

Вдигна качулката, за да скрие отеكلото си лице, и го остави в тъмното под дъба, сред тишината на гората на боговете, под синкаво

черното небе. Звездите изгряваха.

ДЕНЕРИС

От сърцето в хладния вечерен въздух се вдигаше пара. Хал Дрого ѝ го поднесе – сурово и кърваво. Ръцете му бяха червени до лактите. Зад него кръвните му конници коленичиха на пясъка до трупа на дивия жребец с каменни ножове в ръцете. Кръвта на жребца изглеждаше черна под мигация оранжев блясък на факлите, обкръжили високите варовити стени на ямата.

Дани докосна меката издутина на корема си. Пот се стичаше по челото ѝ. Усещаше по себе си погледите на стариците на Вее Дотрак, с очи, които светеха мрачно като излъскан кремък по сбръчканите им лица. Не трябваше да трепва, нито да изглежда изплашена. „Аз съм кръвта на дракона“, каза си, и пое в двете си ръце сърцето на жребца, вдигна го пред устата си и впи зъби в коравата, жилава плът.

Топлата кръв напълни устата ѝ и потече по брадичката ѝ. Вкусът заплашваше да я задави, но тя се насили да съдвече и да преглътне. Сърцето на жребец щеше да направи сина ѝ силен, бърз и безстрашен, така поне вярваха дотраките, но само ако майка му го изядеше цялото. Ако се задавеше от кръвта или повърнеше, поличбите не бяха толкова благоприятни – детето можеше да се роди мъртво или да отрасне хилаво, недъгаво или да се окаже женско.

Слугините бяха помогнали да се подготви за церемонията. Въпреки деликатния ѝ стомах, който я мъчеше през последните две луни, Дани вечеряше с купи полусъсирена кръв, за да привикне с вкуса, а Ирри я караше да дъвче ивици сушено конско месо, докато не я заболят челюстите. Гладувала беше цял ден и една нощ преди церемонията, с надеждата, че гладът ще ѝ помогне да задържи суровото месо в стомаха си.

Сърцето на дивия жребец беше само мускул и Дани трябваше да го къса със зъби и дълго да съдвква всяка хапка. Никаква стомана не се допускаше в светите предели на Вее Дотрак, под сянката на Майката на планините; трябваше е нокти и зъби да разкъсва сърцето. Стомахът ѝ се надигаше и се гневеше, но тя продължаваше, с лице, оцапано от кръвта на сърцето, която понякога бликваше като взривена върху устните ѝ.

Докато ядеше, хал Дрого стоеше над нея с лице, кораво като бронзов щит. Дългата му черна плитка блестеше мазна. Носеше златни халки на мустаците си, златни звънчета в плитката и тежък колан от масивни златни медальони на кръста, но гръдта му беше гола. Тя поглеждаше

към него всеки път, щом усетеше, че отмалява. Поглеждаше към него и дъвчеше, и преглъщаше, дъвчеше и преглъщаше, дъвчеше и преглъщаше. Към края ѝ се стори, че зърва блясък на свирепа гордост в тъмните му очи, но не можеше да е сигурна. Лицето на хала много рядко разкриваше онова, което таеше в ума си.

И най-после се свърши. Бузите и пръстите ѝ бяха лепкави. Тя се насили да погълне последния къс. Чак тогава извърна очите си към старите жени, към грохналите старици на дош халеен.

– Халакка дотре мр'анха! – възвести тя на свършен дотракски. „Принц язди в мен!“ Упражнявала беше фразата дни наред със своята прислужница Джикуй.

Най-старата от стариците, изгърбена и гърчава като сух клон жена с едно-единствено черно око, вдигна високо ръце.

– Халакка дотре! – изкрещя тя. „Принцът язди!“

– Той язди! – отзоваха се останалите жени. – Ракх! Ракх! Ракх хадж! – възвестиха те гръмко. „Момче, момче, силно момче.“

Камбани закънтяха, като внезапен ек на ято бронзови птици. Дълбок, гърлен боен рог зазвуча с протяжната си нота. Стариците запяха монотонно. Гърчавите гърди се замяха под шарените кожени елечи, блеснали от мас и пот. Служещите им евнуси захвърляха вързопи сухи треви в един огромен бронзов мангал и към луната и звездите се занадигаха облаци благовонен дим. Дотраките вярваха, че звездите са хергеле от огнени коне, препускащи в галоп нощем по небето.

Докато димът се вдигаше, монотонната песен заглъхна и прастарата жена затвори единственото си око, за да надникне по-добре в грядущето. Настъпилата тишина бе пълна. Дани долавяше далечния зов на нощни птици, съсъка и пукота на горящите факли и тихия плясък на вода откъм езерото. Дотраките се вираха в нея с очите на нощта и чакаха. Хал Дрого положи ръка на рамото ѝ и тя усети напрежението в пръстите му. Дори един хал с мощта на Дрого можеше да изпита страх, когато дош халеен заничат в дима на бъдното. Зад гърба ѝ прислужничките се размърдаха неспокойно. Най-сетне старицата отвори окоето си и вдигна ръце.

– Лика му видях, и тътена на копитата му чух – възвести тя с тънкия си, треперлив глас.

– Тътена на копитата му! – припяха в хор другите.

– Бърз като вятъра язди той, а зад гърба му неговият халазар земята покрива. Мъже безчет, с аракхи, блеснали в ръцете им като остриета на бърснеща трева. Свиреп като буря ще е този принц. Вразите му ще

треперят пред него, а жените им с кървави сълзи ще плачат и плътта си ще дерат в скръбта си. Звънците в косата му ще възвестяват идването му, а млечните люде в каменните си шатри ще се боят от неговото име. – Старицата потръпна и се вгледа в Дани, сякаш самата тя се боеше. – Принцът язди. И той ще е жребецът, яхнал света.

– Жребецът, яхнал света! – повториха всички наоколо и нощта прокънтя от гласовете им.

Еднооката старица се взря в Дани.

– Как ще се назове жребецът, яхнал света?

– Ще се нарече Рего – заяви Дани с думите, на които я беше научила Джикуи. А ръцете ѝ допряха издутината под гърдите ѝ като да я опази, щом от невидимото дотракско множество се надигна рев:

– Рего – закрепяха хилядите гласове. – Рего, Рего, Рего!

Името още звънеше в ушите ѝ, когато хал Дрого я изведе от ямата. Кръвните му конници поеха след него. Последва ги дълга процесия по пътя на боговете – широкия тревист път, минаващ през сърцевината на Вее Дотрак, от конската порта до Майката на планините. Първи тръгнаха стариците на дош халеен с техните евнуси и роби. Някои се подпираха на високи резбовани тояги и едва се тътреха на престарелите си треперещи нозе, докато други пристъпваха гордо като някой коневладелец. Всяка от стариците на младини беше била халееси. Когато техните господари съпрузи загиваха и на челото на конниците заставаше нов хал, с яхнала до него нова халееси, ги пращаха тук, за да властват над огромния народ на дотраките. Дори и най-могъщите халове се прекланяха пред мъдростта и властта на дош халеен. И все пак Дани потръпваше при мисълта, че някой ден може да я пратят при тях, все едно иска ли го, или не.

Зад мъдрите старици заприиждаха и други: хал Ого с неговия син, халака Фога, хал Джомо с жените му, глататарите на халазара на Дрого, прислужничките на Дани, слугите и робите на хала, и още. Звъняха камбани и барабани биеха тържествено, докато пристъпваха в царствен ритъм по пътя на боговете. Отвлечени герои и богове на мъртви народи стояха умислено в мрака от двете страни на пътя. А покрай дългата процесия по тревата притичваха роби с факли в ръце и величавите паметници сякаш оживяваха под мигащата им светлина.

– Какво това значи, име Рего? – попита хал Дрого, докато вървяха, на не много добрата си Обща реч на Седемте кралства. Беше го учила по няколко думи, когато можеше. Дрого се учеше бързо, когато си го наумеше, макар че говорът му беше толкова варварски, че нито сир

Джора, нито Визерис можеха да разберат и една дума.

– Брат ми Регар е бил силен воин, мое слънце и звезди – каза му тя.
– Загинал е преди да се родя. Според сир Джора, той бил последният от драконите.

Хал Дрого я изгледа отгоре. Лицето му беше като маска, лята от бакър, но все пак под дългите черни мустаци, провиснали заради златните халки, ѝ се стори, че забелязва смътна сянка на усмивка.

– Хубаво име, Дан Арис жено, луна на живота ми – рече той.

Продължиха до езерото, което дотраките наричаха „Утробата на света“, обкръжено от пояс тръстики, с кротки, замрели води. Преди хиляди и хиляди години, обяснила ѝ беше Джикуи, първият човек се появил от дълбините му, яхнал първия кон.

Процесията остана да чака на тревистия бряг, а Дани се съблече и прогизналите ѝ от кръвта дрехи се свлякоха на земята. Гола, тя пристъпи полека и навлезе във водата. Ирри твърдеше, че езерото е без дъно, но Дани усещаше меката тиня, шляпаша под пръстите на краката ѝ, докато си отваряше път през гъстата тръстика. Луната се носеше над спокойните черни води, пръскаше се на късчета и се събираше, щом я отмиеха вълните от стъпките на Дани. Бялата ѝ кожа настръхна от глезените нагоре по бедрата и студът я целуна по устните долу. Кръвта на жребеца бе засъхнала по ръцете и на устата ѝ. Дани сбра пръстите си в шепа и вдигна от светите води над главата си, за да очисти себе си и детето; хал и всички други я гледаха от брега. Чу как стариците на дош халеен замърмориха и се зачуди какво ли си казват.

Щом излезе от езерото, мокра и трепереща, слугинята ѝ Дорея бързо заситни към нея с роба от пъстра пясъчна коприна, но хал Дрого ѝ махна с ръка да се отстрани. Гледаше одобрително издутите ѝ гърди и извивката на корема ѝ и Дани успя да види очертанията на мъжеството му, изпъкващо под панталоните от конска кожа, под тежките златни медальони на колана му. Пристъпи до него и му помогна да го разкопчае. А после огромният хал я положи върху бедрата си и я надигна във въздуха като малко дете. Звънчетата в косата му тихо пропяха.

Дани го обгърна през раменете и притисна лицето си в шията му, а той я прониза. Три бързи удара и свърши. „Жребецът, който язди света“, прошепна ѝ Дрого хрипливо. Ръцете му още миришеха на конска кръв. Ухапа я за гърлото, силно, в мига на удоволствието си, а когато я повдигна да я свали, семето му я изпълваше и се стичаше по бедрата ѝ. Чак тогава бе позволено на Дорея да я загърне в наръсената с благовония пясъчна коприна, а на Ирри – да я обуе с меки пантофи.

Хал Дрого се закопча, даде някаква заповед и до езерния бряг доведоха коне. Кохоло получи честта да помогне на халееси да се качи на своето сребро. Дрого пришпори жребца си и поеха отново по пътя на боговете под луната и звездите. Дани яздеше с лекота.

Коприненият навес над залата на хал Дрого тази нощ беше навит, така че луната ги последва и вътре. От огромните, зидани с камък ями за огън във въздуха скачаха пламъци, високи десет стъпки. Въздухът беше наситен с миризмите на печено месо и кумис. Залата беше претъпкана и шумна, възглавничките отстрани бяха заети от насядали плътно един до друг хора, чийто ранг и име не бяха достатъчни, за да ги допуснат на церемонията. Щом Дани пое през сводестия вход и нагоре към центъра на прохода в това множество, всички очи се приковаха в нея. Дотраките с кресливи викове заобсъждаха корема и гърдите ѝ, и сипеха благопожеланията си за живота в утробата ѝ. Не можеше да разбере всичко, което викаха, но една фраза се чуваше ясно. „Жребецът, който язди света“, чуваше тя, изревано от хиляди гласове.

Звуци на тъпани и рогове се завихриха в нощта. Полуоблечени жени се завъртяха в шеметен танц по ниските маси, между купчините месо и блюдата, отрупани със сливи, фурми и нарове. Много от мъжете бяха вече пияни от кисналото кобилешко мляко, но Дани знаеше, че тази нощ аракхи няма да дрънчат, не и в този свещен град, където оръжията и леенето на кръв бяха под възбрана.

Хал Дрого слезе от седлото и зае мястото си на високата пейка. На хал Джомо и на хал Ого, които бяха заварили при идването си във Вее Дотрак с техните халазар, им предложиха високата чест да седнат от дясната и лявата страна на Дрого. Кръвните ездачи от трите хала насядаха под тях, а по-натам – четирите жени на хал Джомо.

Дани слезе от сребротото и даде юздите на един от робите. След като Дорея и Ирри оправиха възглавничките ѝ, тя се огледа за брат си. Дори да беше в другия край на огромната препълнена зала, Визерис щеше да се отличава със светлата си кожа, сребрилата коса и просяшките си дрипи – но не успя да го зърне никъде. Погледът ѝ обходи отрупаните маси край стените, където мъже, чиито плитки бяха по-къси и от мъжествата им, седяха около ниските масички по овалните черги, но всички лица, които видя, бяха с черни очи и бакърена кожа. Зърна сир Джора Мормон някъде в средата на залата, близо до средната огнена яма. Мястото беше израз на уважение, макар и не от най-почетните; дотраките ценяха високо опита на рицаря с меча. Дани прати Джикуй да го доведе на масата ѝ. Мормон веднага дойде и коленичи пред нея.

– Халееси, покорен съм на вашите повеления.

Тя потупа натъпканата възглавничка от конска козина до себе си.

– Седни и говори с мен.

– За мен е чест.

Рицарят седна на възглавничката. Пред него коленичи един роб и му поднесе дървено плато, отрупано със смокини. Сир Джора си взе една и я разкъса на две.

– Къде е брат ми? – попита Дани. – Вече трябваше да е дошъл.

– Видях негова милост тази сутрин – каза ѝ той. – Спомена ми, че ще ходи на Западното пазарище да търси вино.

– Вино? – учуди се Дани. Знаеше, че Визерис не понася вкуса на ферментиралото кобилешко мляко, което пиеха дотраките, и напоследък често обикаляше пазарищата и пиеше с търговците, дошли с големите кервани от изток и от запад. Изглежда, намираше тяхната компания за по-подходяща от нейната.

– Вино – потвърди сир Джора, – и си е наумил да набира мъже за войската си от наемниците, пазещи керваните. – Едно слугинче му поднесе мазна баница и той я излапа като невидял.

– Това разумно ли е? – попита тя. – Та той не разполага със злато, за да плаща на войници. А ако му изменят? – Охранниците на керваните рядко се безпокояха от мисли за чест, а Узурпаторът на Кралски чертог щеше добре да заплати за главата на брат ѝ. – Трябвало е да отидете с него да го пазите. Вие сте му обrekli меча си.

– Намираме се във Вее Дотрак – напомни ѝ той. – Тук никой не може да носи оръжие, нито да пролива човешка кръв.

– И все пак загиват хора – отвърна тя. – Джого ми го каза. Някои търговци водят със себе си евнуси, грамадни мъже, които душат крадците с копринени върви. Така не се пролива кръв и боговете не се гневят.

– Тогава да се надяваме, че брат ви ще е достатъчно разумен да не открадне нищо. – Сир Джора изтри мазнината от устата си с opakото на ръката си и се приведе над масата. – Намислил бе да ви отмъкне драконовите яйца, но го предупредих, че ръката му ще отрежа само ако ги докосне.

За миг Дани беше толкова стъписана, че не можа дума да каже.

– Моите яйца... но те са мои! Магистър Илирио ми ги подари като сватбен дар. Защо Визерис ще иска да... та те са само камъни...

– Същото би могло да се каже и за рубините, диамантите и огнени-те опали, принцесо... а драконовите яйца са много по-голяма рядкост.

Търговците, с които пие брат ви, са готови да продадат и мъжеството си само за един от тези камъни, а с всичките три Визерис може да купи толкова наемници, колкото ще му потрябват.

Дани не го знаеше, нито го беше подозирала дори.

– Тогава... би трябвало да ги получи. Не е нужно да ги краде. Трябвало е само да ме помоли. Той е мой брат... и моят истински крал.

– Брат ви е – призна сир Джора.

– Вие не разбирате, сир – заговори тя. – Майка ми е умряла при раждането ми, а баща ми и брат ми Регар – преди нея. Никога нямаше да знам за тях нещо повече от имената им, ако не беше Визерис да ми разкаже. Само той ми е останал. Единствен. Той е всичко, което си имам.

– Някога – каза сир Джора. – Но вече не, халееси. Сега вие принадлежите на дотраките. В утробата ви язди жребецът, който яха света. – Протегна чашата си и една робиня я напълни с ферментиралото кобилешко мляко, гъсто и мазно.

Дани я отпъди. Само от миризмата на кумиса ѝ прилошаваше, а не можеше да поеме риска да повърне конското сърце, което беше излязла насила.

– Какво означава това? – попита тя. – Какъв е този жребец? Всички ми крещят все това, а аз не го разбирам.

– Жребецът е хал на всички халове, предречен в древно пророчество, дете. Той ще обедини дотраките в един-единствен халазар и ще обходи света от край до край, така поне е предречено. Всички народи на света ще станат неговото хергеле.

– О – възкликна приглушено Дани и ръцете ѝ погалиха неволно издутината под стомаха ѝ. – Нарекох го Рего.

– Име, което ще смрази кръвта на Узурпатора.

Дорея изведнъж я дръпна за лакътя.

– Господарке – прошепна ѝ с тревога прислужницата. – Брат ви...

Дани погледна към дъното на дългата зала – и го видя – крачеше към нея. По залитащата походка веднага разбра, че Визерис най-последно е намерил своето вино... и с него нещо, което можеше да мине за кураж.

Носеше пурпурните си коприни, подгизнали от пот и запрашени от пътя. Плащът и ръкавиците му бяха от черно кадифе, избеляло от слънцето. Ботушите му бяха изсъхнали и напукани, а сребристо русата му коса – разрошена и полепнала по челото. А на колана му се полюшваше дълъг меч в кожена ножница. Докато минаваше, дотраките поглеждаха меча със свъсени вежди. Дани чу ругатни, закани и сърдит ропот от

всички посоки – надигаха се като вълни на прилив.

Музиката заглъхна и остана само изнервящият тътен на тъпаните. В сърцето я жегна страх.

– Иди при него – промълви тя на сир Джора. – Спри го. Доведи го тук. Кажу му, че може да получи драконовите яйца, ако това иска.

Рицарят бързо се изправи.

– Къде е сестра ми? – извика Визерис завалено. – Дойдох за пира й. Как сте посмели да започнете гощавката без мен? Никой не яде преди краля. Къде е тя? Курвата не може да се крие от дракона.

Спря пред най-голямата от трите огнени ями и започна да се взира в лицата на дотраките около себе си. В залата имаше пет хиляди души, но едва ли повече от шепя разбираха Общата реч. Но макар думите му да им бяха непонятни, достатъчно беше да го види човек, за да разбере, че е пиян.

Сир Джора бързо отиде при него, прошепна му нещо и го хвана под мишницата, но Визерис се дръпна.

– Дръж си ръцете настрана от мен! Никой не пипа дракона без позволение.

Дани погледна с тревога към високата пейка. Хал Дрого говореше нещо на другите халове от двете си страни. Хал Джомо се ухили, а хал Ого гръмко се разсмя.

Смехът, отекнал в залата, накара Визерис да вдигне очи.

– Хал Дрого – каза той почти учтиво, но все така завалено. – Дойдох за пиршеството. – Залитна и тръгна към високата пейка да намери място при тримата халове.

Хал Дрого стана, стиснал устни, изсъска няколко кратки фрази толкова бързо, че Дани не можа да ги разбере, и посочи. Сир Джора преведе на брат й:

– Хал Дрого казва, че мястото ти е там.

Визерис се озърна накъдето сочеше халът. Към самото дъно на залата, в един ъгъл до стената, дълбоко в сенките, за да не се набиват в очите на по-добрите, седяха най-низшите от низшите; зелени още, неокървавили ръцете си хлапета, старци със замъглени очи и вкочанени стави, изгубили ума си окаяници и недъгави. Далече от месото и още по-далече от почитта.

– Това не е място за крал – заяви брат й.

– Е място – отговори хал Дрого на Общата реч, на която го учеше Дани – за крал Подбити крака. – И плесна с ръце. – Кола! Докара кола за Хал Рагат!

Залата гръмна от смеха и виковете на петте хиляди дотраки. Сир Джора стоеше до Визерис, крещеше му в ухото, но ревят в залата беше толкова оглушителен, че Дани не можеше да чуе какво му казва. В отговор брат ѝ му изрева нещо и двамата се счепкаха. Мормон събори Визерис на пода. Брат ѝ скочи и измъкна меча си.

Оголената стомана лъсна яростно червена на светлината от огнените ями.

– Как смееш! – изсъска Визерис.

Сир Джора отстъпи крачка назад, а брат ѝ размаха меча, който му беше дал магистър Илирио, за да изглежда по-царствено. Дотраките от всички страни закрещяха зли проклетия.

Дани извика от ужас. Знаеше какво означава тук изваден меч, макар брат ѝ да не го знаеше.

Нечленоразделният ѝ вик накара Визерис да извърне глава – и чак сега той я видя.

– А, ето къде била тя – провлече той с усмивка. Закрачи към нея, сечейки във въздуха, сякаш да си отвори път през стена от врагове, макар че никой не се опита да му препречи пътя.

– Оръжието... не трябва – замоли го тя. – Моля те, Визерис. Забранено е. Прибери меча веднага и ела при мен на възглавниците. Тук има пиене, храна... драконовите яйца ли искаш? Можеш да ги вземеш, само хвърли този меч.

– Направи каквото ти каза, глупако – извика сир Джора, – преди да си убил всинца ни.

Визерис се изсмя.

– Не могат да ни убият. Те не могат да проливат кръв тук, в светия си град... но аз мога. – Опря върха на меча между гърдите на Денерис и го плъзна надолу над извивката на корема ѝ. – Искам това, за което дойдох – каза ѝ. – Искам короната, която той ми обеща. Той те купи от мен, но така и не си плати. Каж ми, че искам онова, за което се спазарихме, или те прибирам. Теб, заедно с яйцата ти. Може да си задържи проклетото си котило. Ей с това ще му изрежа копелето и ще му го оставя. – Върхът на меча разцепи коприната и натисна в пъпа ѝ. Дани видя, че Визерис плаче; плачеше и се смееше едновременно този човек, някогашният ѝ брат.

Отнякъде, сякаш от много далече, Денерис чу боязливите хлипове на Джикуи – стенеше, че не смее да преведе, че хал ще я върже и ще я повлече зад коня си чак до Майката на планините. Тя прегърна момичето.

– Не бой се. Аз ще му го кажа.

Не знаеше дали ще намери достатъчно думи, но когато свърши, хал Дрого изсъска със свити устни няколко резки фрази на речта на дотраките и тя се увери, че е разбрал. Слънцето на живота ѝ слезе от високата пейка.

– Какво каза той? – попита боязливо някогашният ѝ брат.

В залата беше станало толкова тихо, че се чуваха звънчетата в косата на хал Дрого. Подрънкваха тихо с всяка негова стъпка. Кръвните му конници го последваха, като три бакърени сенки. Денерис се смрази.

– Каза, че ще получиш великолепна златна корона и хората ще треперят, щом я видят.

Визерис се усмихна и сниши меча. И това беше най-тъжното нещо, то я разкъсваше след това най-много... усмивката му.

– Само това исках – каза той. – Каквото ми се обеща.

Когато слънцето на живота ѝ застана до нея, Дани плъзна ръка на кръста му. Халът изрече една дума и кръвните му конници скочиха. Кото сграбчи под мишниците мъжа, който някога ѝ беше брат. Хаго с една-едничка, рязка извивка на огромните си ръце счупи китката му. Кохоло издърпа меча от отпуснатите му пръсти. А Визерис все още не разбираше.

– Не – ревна някогашният ѝ брат. – Не можете да ме докосвате, аз съм драконът, драконът, и ще ме короноват!

Хал Дрого откопча колана си. Медальоните бяха от чисто злато, масивни и изковани красиво, всеки с големината на мъжка длан. Извика кратка заповед. Робите готвачи издърпаха от огнената яма тежък железен котел с гозба, изсипаха гозбата на земята и върнаха котела върху пламъците. Дрого хвърли в него колана си и загледа безизразно как медальоните почервеняват и губят формата си. Един роб му подаде дебели ръкавици от конска кожа и той ги постави на ръцете си, без да го погледне дори.

Визерис нададе тънък, ужасен писък на страхливец, изправен пред смъртта. Зарита и се замята в ръцете им, заскимтя като куче и заплака като дете, но дотраките го държаха здраво. Сир Джора беше дошъл и бе застанал до Дани. Сложи ръка на рамото ѝ.

– Обърнете се, принцесо, моля ви.

– Не.

Тя сложи ръце върху издутия си корем.

Накрая Визерис извърна очите си към нея.

– Сестро, моля те... Дани, кажи им... накарай ги... сестричке

мила... – Когато полуразтопеното злато потече, Дрого се протегна към пламъците и дръпна котела.

– Корона! – изрева той. – Ето! Корона за Коларския крал!

И обърна котела върху главата на човека, който някога беше нейният брат.

В звука, който издаде Визерис Таргариен, нямаше нищо човешко. Нозете му забиха отчаяно по пръстения под, забавиха и спряха. По гърдите му потекоха тлъсти капки разтопено злато и пурпурната коприна запуши... но не се проля и една капка кръв.

„Той не беше дракон – помисли със странно спокойствие Дани. Огънят не може да убие дракон.“

ЕДАРД

Вървеше през криптата на Зимен хребет като хиляди пъти преди. Кралете на Зимата го гледаха с ледени очи, а вълчищата в нозете им извърсчаха каменните си глави към него и се зъбеха. Най-сетне стигна до гробницата, в която спеше баща му с Брандън и Лиана до него. „Обещай ми, Нед“, прошепна статуята на Лиана, Носеше гирлянд от повяхнали сини рози, а от очите ѝ капеше кръв.

Едард Старк се сепна и се изправи. Сърцето му биеше лудо, одеялата лежаха разбъркани до него. В стаята беше тъмно и някой тропаше по вратата.

– Лорд Едард! – извика високо гласът.

– Момент. – Съсипан от умора и гол, Нед се запрепъва из тъмната стая. Когато отвори вратата, видя Томард с вдигнат пестник и до него Кайн, с восъчна свещ в ръката. С тях беше и личният стюард на краля. Лицето му сякаш беше изсечено от камък, съвсем безизразно.

– Милорд Ръка – каза стюардът. – Негова милост кралят заповяда да се явите. Веднага.

Значи Робърт се беше върнал. Крайно време беше.

– Само да се облека.

Нед го остави да изчака отвън. Кайн му помогна с дрехите: бяла лена риза и сив плащ, панталони, с разрязан крачол над гипсирания крак, служебния му знак и най-накрая колан от тежки сребърни халки. Канията с валирианската кама окачи на кръста си.

Червената цитадела беше мрачна и притихнала. Луната бе провиснала ниско над стените, узряла и почти пълна. По бойниците крачеха стражите в златистите наметала.

Кралските покои се намираха в „Стегата на Мегор“, масивно квадратно укрепление, вградено в самата сърцевина на Червената цитадела зад стени, дебели двадесет стъпки, и сух ров, заобиколен с железни шипове, като замък вътре в замъка. Сир Борос Блънт пазеше на другия край на моста, в призрачно белите си на лунната светлина доспехи. Щом се озова вътре, Нед подмина още двама рицари от кралската охрана. Сир Престън Грийнфилд стоеше на пост в основата на стълбището, а сир Баристан Селми чакаше пред вратата на кралската спалня. „Трима мъже в бели плащове“ – помисли Нед и от спомена го прониза мраз. Лицето на сир Баристан беше преbledняло като доспехите му. Нед

трябваше само да го види, за да осъзнае, че се е случило нещо ужасно. Кралският стюард отвори вратата и обяви:

– Лорд Едард Старк, Ръката на краля.

– Доведи го. – Гласът на Робърт прозвуча странно повлечен.

Огънят в двете камини в двата края на спалнята я изпълваше с мрачна червена светлина. Беше душно. Робърт лежеше проснат в ложето с балдахина. Край него се суетеше Великият майстер Пицел, а лорд Ренли крачеше нервно пред прозорците със затворените капаци. Приличаха слуги, добавяха дърва в огнищата и носеха котлета вино да кипне. Церсей Ланистър седеше на ръба на леглото до съпруга си. Косата ѝ беше разбъркана като че ли току-що бе станала от сън, но лицето ѝ съвсем не изглеждаше сънено. Очите ѝ проследиха Нед, докато Томард и Кайн му помагаша да прекоси стаята. Самият тъй имаше чувството, че се движи много бавно, все едно че още сънуваше.

Кралят не беше свалил ботушите си. Нед забеляза засъхналата кал и стръковете трева, полепнали по тях. На пода се въргалияше зелен жакет, платът беше оцапан с ръждивочервени петна. Стаята миришеше на пушек, на кръв и на смърт.

– Нед – изшепна кралят, щом го видя. Лицето му беше бяло като мляко. – Ела... по-насам.

Двамата го доведоха по-близо. Нед се подпря с ръка на пилона, за да стои сам. Беше му нужно само да погледне Робърт, за да разбере колко е зле.

– Какво... – проговори той и гърлото му се сви.

– Глиган.

Лорд Ренли все още беше в зелените си ловни дрехи и плащът му беше оцапан с кръв.

– Дявол – изхриптя кралят. – Вината беше моя. Прекалих с виното, проклет да съм в ада дано! Не го улучих както трябва.

– А останалите къде бяхте? – извърна се с гняв Нед към лорд Ренли. – Къде бяха сир Баристан и кралската гвардия?

Устните на Ренли затрепераха.

– Брат ми заповяда да останем настрана и да го оставим сам да порази глигана.

Едард Старк вдигна одеялото.

Направили бяха каквото можеха, за да го затворят, но нямаше никаква полза. Глиганът беше разпрал краля от слабините до гърдите с бивните си. Накиснатите във вино превръзки, наложени от Великия майстер Пицел, вече бяха почернели от кръвта, а миризмата от раната

беше отвратителна. Стомахът на Нед се обърна. Ръката му пусна одеялото.

– Вони – изхриптя Робърт. – Вонята на смърт, не мисли, че не я подушвам. Добре ме нареди копелето, нали? Но и аз му го върнах, Нед. – Усмивката на краля беше толкова ужасна, колкото и раната му, зъбите му бяха почервенели. – Забих му ножа право в окото. Попитай ги дали не съм. Попитай ги де!

– Вярно е – промълви лорд Ренли. – Донесохме животното. Брат ми заповяда.

– За пира – изхриптя Робърт. – Сега излезте. Цялата сган. Трябва да поговоря с Нед.

– Робърт, мили ми съпруге... – заговори Церсей.

– Казах излезте – настоя Робърт с нотка от старата си свирепост. – Коя от думите ми не разбра, жено?

Церсей сбра полите и достойнството си и пое към вратата, след нея – лорд Ренли и останалите. Великият майстер Пицел се задържа и поднесе с треперещи ръце на краля чаша с гъста, лепкава бяла течност.

– Маковият сок, ваша милост. Изпийте го. За болката.

Робърт блъсна чашата.

– Разкарай се. Много скоро ще заспя, стари глупако. Вън.

Великият майстер Пицел погледна стъписано Нед и заситни към изхода.

– Проклет да си, Робърт – изпъшка Нед, след като останаха сами. Кракът му толкова лошо пулсираше, че почти го заслепи от болка. Или скръб сигурно замъгли очите му. Смъкна се на леглото до приятеля си. – Защо трябва винаги да си толкова твърдоглав?

– Аа, майната ти, Нед – изруга кралят хрипливо. – Но го убих копелето, нали? – Изглежда ядосано Нед отдолу, със сплъстения кичур черна коса, паднал пред очите му. – И с теб трябваше да направя същото. Не можа да оставиш човек да половува спокойно. Сир Робар ме намери. Главата на Грегър. Отвратително. На Хрътката не казах. Нека Церсей да го изненада. – Засмя се, но го прониза болка и смехът му премина в стон. – Боговете са милостиви. – Изпъшка и преглътна болката си. – Момичето. Денерис. Само едно дете, ти беше прав... затова, момичето... боговете пратиха глигана... пратиха да ме накаже... – Кралят закашля и от устата му бликна кръв. – Грешно, грешно беше, аз... само момиче... Варис, Кутрето, брат ми дори... ненужно... никой не каза „не“ освен теб, Нед... само ти... – Вдигна немощно ръка. – Лист и мастило. Там, на масата. Пиши каквото ти кажа.

Нед приглади листа на коляното си и вдигна перото.

– Както заповядате, ваша милост.

– Такава е волята и така рече Робърт от рода Баратеон, първият с това име, крал на андалите и така нататък – допиши ги там проклетите титли, знаеш кое как. С настоящето заповядвам Едард от рода Старк, владетел на Зимен хребет и Ръка на краля, да служи като лорд регент и протектор на владенията след моята... след моята смърт... да управлява вместо... вместо мен, докато моят син Джофри навърши пълнолетие...

– Робърт... – „Джофри не е твой син“, искаше да му каже, но думите не можаха да излязат от устата му. Агонията беше изписана прекалено ясно на лицето на Робърт, не можеше да го рани повече. Затова Нед сведе глава и записа, но вместо думите на краля „моя син Джофри“ надраска върху листа „моя наследник“. Измамата го накара да се почувства омърсен. „Лъжите, които изричаме от любов – помисли. – Дано боговете ми простят.“ – Какво още искаш да напиша?

– Кажй... каквото там трябва. Да пази и закриля, стари, нови богове, знаеш как. Пиши. Аз ще го подпиша. Като издъхна, ще го дадеш на съвета.

– Робърт – каза Нед с глас, пълен със скръб, – не бива. Недей да умираш. Кралството има нужда от теб.

Робърт хвана ръката му и пръстите му я стиснаха силно.

– Ти си... ах, какъв лъжец си ти, Нед Старк – изпъшка с болка той. – Кралството... кралството знае какъв скапан крал бях. Лош като Ерис, боговете да ме пощадят дано.

– Не – заговори Нед на умиращия си приятел, – не като Ерис. Изобщо не беше лош като Ерис.

Робърт се усмихна немощно.

– Но поне ще кажат... че това, последното... последното съм го направил добре. Ти няма да ме изложиш. Сега ще управляваш ти. Ще го мразиш повече и от мен, но ще управляваш добре. Свърши ли с драскането?

– Да. – Нед му подаде листа. Робърт надраска слепешком подписа си и остави петна кръв върху писмото. – Печатът трябва да се постави пред свидетели.

Робърт си пое дъх, после изхриптя:

– Поднеси глигана на погребалния ми пир. С ябълка в устата, кожата му да е хрупкава. Изяжте го копелето. Да не ти пука, и да се задавите с него. Обещай ми, Нед.

– Обещавам. – „Обещай ми, Нед“, отекна гласът на Лиана.

– Момичето – каза кралят. – Денерис. Оставете го да живее. Ако можеш... ако не е твърде късно... говори с тях... Варис, Кутрето... не ги оставяй да го убият. И помогни на сина ми, Нед. Направи го да е... да е по-добър от мен. – Лицето му се сгърчи. – Боговете дано са милостиви.

– Ще са, приятелю – каза Нед. – Ще са.

Кралят притвори очи и сякаш се успокои. После измърмори:

– Убит от свиня! Да се посмее човек здраво, само че много боли.

Нед не се засмя.

– Да ги повикам ли?

Робърт вяло кимна.

– Както искаш. Богове, защо е толкова студено тук?

Слугите се втурнаха и побързаха да подхранят огньовете. Кралица-та си беше тръгнала; това поне бе някакво малко облекчение. Ако имаше капка разум, Церсей щеше да вземе децата си и да избяга още преди съмнание.

Тя, изглежда, не липсваше на Робърт. Кралят накара брат си Ренли и Великия майстер Пицел да застанат като свидетели и натисна пръстена си с печата върху нагорещения жълт восък, който Нед изсипа върху писмото му.

– А сега ми дайте нещо за болката и ме оставете да умра.

Великият майстер Пицел побърза да му смеси нова доза маков сок. Кралят този път я изпи до дъно. Черната му брада беше опръскана с бели лепкави капчици, когато захвърли празната чаша.

– Ще сънувам ли?

Отговори му Нед.

– Ще сънувате, милорд.

– Добре – каза той с усмивка. – Ще предам на Лиана обичта ти, Нед. Грижи се вместо мен за децата ми.

Думите срязаха Нед през корема като нож. За миг се обърка. Не можеше да се принуди да излъже. Но после си спомни за копелетата – малката Барра на гърдата на майка си, Мия в Долината, Джендри в неговата ковачница и всички други.

– Ще... ще пазя децата ви като мои – бавно отрони той.

Робърт кимна и затвори очи. Нед загледа как старият му приятел се отпуска в меките възглавници и как отварата от маковия сок отмива болката от лицето му. Сънят го пое.

До ухото на Нед тихо издрънча тежката верига на Великия майстер Пицел.

– Ще направя всичко, което е по силите ми, милорд, но раната е гангрениясала. Два дни са им трябвали, докато го върнат. Когато го видях, вече беше късно. Мога да намаля страданието на Негова милост, но вече само боговете могат да го изцерят.

– Колко? – попита Нед.

– По всички правила трябваше вече да е мъртъв. Не съм виждал друг човек толкова силно впил се в живота.

– Брат ми винаги е бил силен – каза лорд Ренли. – Не беше разумен, върно е, но беше силен. – В душния зной на спалнята челото му беше станало мазно от пот. Бе като някой призрак на Робърт – млад, мургав и красив. – Закла глигана. Червата му се свличаха от корема, но не знам как, закла глигана. – Гласът му бе изпълнен с почуда.

– Робърт никога не напускаше бойното поле, докато е останал на краката си и един противник – промълви Нед.

Отвън сир Баристан Селми все още пазеше стълбището на кулата.

– Майстер Пицел даде на Робърт маковия сок – каза му Нед. – Погрижи се никой да не нарушава покоя му без мое позволение.

– Ще бъде както заповядате, милорд. – Сир Баристан изглеждаше състарен. – Не изпълних святата си клетва.

– И най-верният рицар не може да защити един крал от самия него – каза Нед. – Робърт обичаше лова на глигани. Виждал съм го как ги убива. – Заставаше на място, без да трепне, стегнал нозе, с голямото копие в десницата, и в повечето случаи сипеше ругатни към връхлитащия звяр и изчакваше до последния възможен миг, преди да го убие с един-единствен, сигурен и свиреп замах. – Никой не е могъл да знае, че този ще му донесе смъртта.

– Милостив сте, че го казвате, лорд Едард.

– Каза го лично кралят. Обвини виното.

Белокосият рицар кимна уморено.

– Негова милост се поклащаше на седлото, когато погнахме звяра от леговището му, но въпреки това ни заповяда да останем настрана.

– Чудя се, сир Баристан – много кротко попита Варис, – кой е дал това вино на краля?

Нед не беше чул приближаването на евнуха и стреснато се обърна. Варис носеше черен кадифен халат, който метеше пода; лицето му беше прясно напудрено.

– Виното беше от личния мях на краля – отвърна сир Баристан.

– Само един мях? Човек доста ожаднява по време на лов.

– Не съм ги броил. Повече от един ще е бил, със сигурност. Щом

поискаше нов, неговият скуайър тичаше да му донесе.

– Колко прилежно момче – каза Варис, – колко се е грижило да не би да остане жаден Негова милост.

Нед усети горчивина в устата си. Спомни си за двете светлокоси момчета, които Робърт бе отпратил да търсят разтегач на нагръдник. Същата нощ кралят бе разказал тази история пред всички и се тресеше от смях.

– Кой скуайър?

– По-големият – отвърна сир Баристан. – Лансел.

– О, този момък го познавам добре – каза Варис. – Стабилно момче, син на сир Кивън Ланистър, племенник на лорд Тивин и братовчед на кралицата. Май ще трябва да поговоря с него. Надявам се, че това мило и сладко момче няма да се самообвини. Децата са толкова уязвими с невинността на своята младост, както добре помня.

Варис, разбира се, беше имал младост, но Нед се съмняваше, че е бил невинен.

– Тъкмо стана дума за деца. Робърт е променил чувствата си към Денерис Таргариен. Каквото и да сте уредили, искам да се отмени. Веднага.

– Уви – вдигна рамене Варис. – „Веднага“ може да се окаже вече късно. Боя се, че птичетата са отлетели. Но ще направя каквото мога, милорд. С ваше позволение. – Поклони се и изчезна надолу по стъпалата, само пантофите му с меките подметки зашепнаха по камъка, докато слизаше.

Кайн и Томард подкрепяха Нед по моста, когато от Стегата на Мегор се приближи лорд Ренли.

– Лорд Едард – извика той след Нед, – един момент, ако обичате.

Нед спря.

– Щом искате.

Ренли тръгна към него.

– Отпратете хората си.

Срещнаха се по средата на моста, със сухия ров отдолу. Лунните лъчи посребряваха злобно стърчащите върхове на железните копия, набити в него.

Нед махна с ръка. Томард и Кайн сведоха глави и се отдръпнаха почитателно. Лорд Ренли се озърна предпазливо към сир Борос в другия край на моста и след това към сир Престън на прага на кулата зад тях.

– Онова писмо. – Наведе се към него. – За регентството ли беше? Брат ми вас ли обяви за Протектор? – Не изчака за отговора. – Милорд,

имам тридесет души лична гвардия и още други приятели, рицари и лордове. Един час ми дайте и ще ви връча сто меча в ръката.

– И какво трябва да направя с тези сто меча, милорд?

– Ударете! Сега, докато замъкът още спи. – Ренли отново хвърли поглед към сир Борос и зашепна настойчиво: – Трябва да измъкнем Джофри от майка му и да го държим в ръцете си. Протектор или не, който държи краля, държи кралството. Би трябвало също да задържим Мирцела и Томен. Щом децата са в ръцете ни, Церсей няма да посмее да се противопостави. Съветът ще ви утвърди за лорд-протектор и ще ви предаде Джофри като повереник.

Нед го изгледа хладно.

– Робърт все още не е умрял. Боговете могат да го пощадят. Ако не, ще свикам съвета да чуе последните му думи и да обсъди въпроса с наследството, но няма да посрамя последните му часове на земята с проливане на кръв по коридорите и измъкване на уплашени деца от леглата им.

Лорд Ренли отстъпи крачка назад, напрегнат като тетива на лък.

– Всеки миг забавяне дава на Церсей още един миг за подготовка. Докато Робърт издъхне, може да е твърде късно... за двама ни.

– Тогава трябва да се помолим Робърт да не умре.

– Едва ли.

– Боговете понякога са милостиви.

– Но Ланистърови не са.

Лорд Ренли се обърна и закричи към кулата, където умираше брат му.

Докато се върне в покоите си, Нед вече се чувстваше страшно уморен и сърцето му тежеше, но за сън и дума не можеше да става. „Заиграеш ли играта на тронове, или печелиш, или загиваш“, каза му бе Церсей Ланистър в гората на боговете. Улови се, че се чуди дали не е сгрешил с отказа си на лорд Ренли. Нямаше вкус към интригите и заплахите над деца бяха пълно безчестие, но все пак... ако Церсей избере да се бори вместо да избяга, като нищо можеха да му потрябват стоте меча на Ренли – и много повече.

– Трябва ми Кутрето – каза Нед на Кайн. – Ако го няма в стаите му, вземи колкото хора ти трябват и претърсете всяка винарна и бардак в Кралски чертог, докато не го намерите. Доведете го при мен преди съмване. – Кайн се поклонил и излезе, а Нед се обърна към Томард. – „Въртърна вещица“ вдига платна с вечерния прилив. Подбрал ли си свитата?

– Десет мъже, под командата на Портър.

– Двайсет, и ще ги командваш ти – каза Нед. Портър беше смел мъж, но твърдоглав. Искаше някой по-стабилен и разумен да пази дъщерите му.

– Както пожелаете, милорд – отвърна Том. – Не бих казал, че ще ми е мъчно да видя това скапано място зад гърба си.

– Като завиете на север, ще минете покрай Драконов камък. Искам да доставиш там едно писмо.

Том го погледна притеснено.

– Драконов камък ли, милорд? – Островната крепост на дома Таргариен се ползваше с лоша слава.

– Кажете на капитан Кос да вдигне знамето ми веднага щом видите острова. Може да се пазят от нечакани гости. Ако прояви неохота, предложи му колкото поиска. Писмото, което ще ти дам, ще го предадеш лично на лорд Станис Баратеон. На никой друг. Нито на стюарда му, нито на капитана на гвардията му, нито на лейди съпругата му, лично в ръката на лорд Станис.

– Както заповядате, милорд.

След като Томард го остави, лорд Едард Старк седна и се загледа в пламъка на свещта на масата. За миг мъката го надви и в този миг нищо друго не искаше повече от това да се добере до гората на боговете, да коленичи пред дървото на сърцето и да се помоли за живота на Робърт Баратеон, който му беше повече от брат. Хората след това щяха да шепнат, че Едард Старк е изменил на приятелството на краля и е лишил синовете му от наследство; можеше да се надява единствено, че боговете ще го разберат и че Робърт ще научи истината за всичко това в земята оттагък гроба.

Нед извади последното писмо на краля. Завит на руло бял пергамент, подпечатано със златист восък и няколко кратки слова. И петно кръв. Как малка бе междата между победа и поражение, между живот и смърт. Извади чист лист и натопи перото в мастилницата.

„До Негова милост Станис от рода Баратеон – написа. – Когато получите това писмо, Вашият брат Робърт, нашият крал през последните петнадесет години, ще е мъртъв. Бил е разкъсан от глиган по време на лов в кралския лес.“

Думите сякаш се гърчеха и усукваха по листа и ръката му се спря. Лорд Тивин и сир Джайм нямаше покорно да понесат безчестието; щяха да се сражават и нямаше да побягнат. Лорд Станис несъмнено беше нащрек след убийството на Джон Арин, но беше повече от наложително да отплава към Кралски чертог веднага с цялата си мощ, преди

Ланистърови да тръгнат в поход.

Нед заподбира много грижливо всяка дума. Когато приключи, подписа писмото с „Едард Старк, лорд на Зимен хребет, Ръка на краля и Протектор на владенията“, подсуши листа, сгъна го на две и поднесе восъка за печата над пламъка на свещта да се стопи.

Регентството му щеше да е кратко, разсъди той, докато восъкът омекваше между пръстите му. Новият крал щеше да си избере своя Ръка. Нед щеше да се освободи и да се прибере у дома. Мисълта за Зимен хребет докара на лицето му уморена усмивка. Прииска му се отново да чуе смеха на Бран, да излезе на лов със соколи с Роб, да погледа играещия в двора Рикон. Прииска му се да потъне в спокойния сън без никакви сънища в леглото си, притиснал до себе си Кейтлин.

Кайн се върна тъкмо докато притискаше печата с вълчището в мекото бяло петно восък. С него беше Дезмънд, а между двамата – Кутрето. Нед благодари на гвардейците и ги освободи.

Лорд Петир беше облякъл кадифена туника с бухнали ръкави, а сребрилата му на цвят пелерина беше извезана с птици присмехулници.

– Предполагам, че поздравленията са в ход – подхвърли той, докато сядаше.

Нед се намръщи.

– Кралят лежи тежко ранен, на ръба на смъртта.

– Знам – отвърна Кутрето. – И освен това знам, че Робърт ви е посочил за Протектор на владенията.

Очите на Нед пробягаха към писмото на краля до него с несчупения печат.

– И как точно го разбрахте, милорд?

– Варис ми го намекна – отвърна Кутрето, – а вие сам току-що го потвърдихте.

Устата на Нед се сгърчи от яд.

– Проклет да е този Варис и неговите птиченца. Кейтлин беше права, този човек владее някакво черно изкуство. Не му вярвам.

– Чудесно. Значи се учите. – Кутрето се наведе към него. – Все пак готов съм да се обзаложа, че не ме довлякохте тук посред черна нощ, за да обсъждаме евнуха.

– Не – призна Нед. – Знам тайната, заради която бе убит Джон Арин. Робърт няма да остави след себе си законен син. Джофри и Томен са копелета на Джайм Ланистър, родени от позорен инцест с кралицата.

Кутрето вдигна вежда.

– Смайващо. – Тонът му подсказа, че изобщо не е смяян. – И

момичето ли? Не се съмнявам. Така че когато кралят умре...

– Тронът по право се предава на лорд Станис, по-големия от братята на Робърт.

Лорд Петир замислено поглади острата си брада.

– Така изглежда. Освен ако...

– „Освен ако“ какво, милорд? В тази работа нищо „не изглежда“.

Станис е наследникът. Нищо не може да го отмени.

– Станис не може да получи трона без ваша помощ. Ако сте разумен, ще се погрижите да го наследи Джофри.

Нед го изгледа с каменно лице, неспособен да повярва на коварния съвет.

– Капка чест поне нямате ли?

– О, колкото за капка, сигурно – отвърна с пренебрежение Кутрето.

– Чуите ме много добре. Станис не ви е приятел, нито на мен. Дори братята му едва го понасят. Този човек е желязо. Със сигурност ще ни даде нова Ръка и нов съвет. Не се съмнявам, че ще ви благодари, че му връчвате короната, но няма да ви обикне заради това. А въздигането му ще означава война. Станис няма да седи спокойно на трона, докато Церсей и копелетата й не умрат. Смятате ли, че лорд Тивин ще си седи безгрижно, докато мерят главата на дъщеря му за кола? Скалата на Кастърли ще се надигне, и няма да са сами. Робърт намери в душата си сила да опрости хора, които служеха на крал Ерис, стига да му се закълнат във вярност. Станис не е толкова склонен към прошка. Няма да е забравил обсадата на Бурен край, а лордовете Тирел и Редвин не смеят. Всеки мъж, който се е сражавал под знамето на дракона или се е бунтувал с Бейлон Грейджой, ще има основателна причина да се бои. Поставете Станис на Железния трон и ви гарантирам, че владенията ще закървят.

– А сега погледнете другата страна на монетата – продължи той. – Джофри не е навършил още дванадесет, а Робърт ви даде регентството, милорд. Вие сте Ръката на краля и протектор на владенията. Властта е ваша, лорд Старк. Трябва само да посегнете и да я вземете. Сключете своя мир с Ланистърови. Освободете Дяволчето. Оженете Джофри за своята Санса. Оженете по-жалката си дъщеря за принц Томен и своя наследник за Мирцела. Четири години ще минат, докато Джофри навърши пълнолетие. Дотогава той ще гледа на вас като на своя втори баща, а ако не, е... четири години са доста дълго време, милорд. Достатъчно дълго, за да се отървете от лорд Станис. И тогава, ако Джофри създаде неприятности, можем да разкрием малката му тайна и да поставим лорд Ренли на трона.

– Ние? – натърти Нед.

Кутрето вдигна рамене.

– Ще ви трябва някой, който да ви облекчи бремето. Уверявам ви, че цената ми ще е ниска.

– Цената ви – с леден глас повтори Нед. – Лорд Белиш, това, което предлагате, се нарича измяна.

– Само ако загубим.

– Забравяте – каза му Нед. – Забравяте Джон Арин. Забравяте Джо-ри Касел. И забравяте ето това. – Извади камата и я постави на масата между двамата; две педи дълга, с дръжка от драконова кост и острие от валирианска стомана, тънко като междата между добро и зло, между истина и лъжа, между живот и смърт. – Те пратиha човек да среже гърлото на сина ми, лорд Белиш.

Кутрето въздъхна.

– Боя се, че го забравих, милорд. Моля, простете. За миг забравих, че говоря с един Старк. – Устата му се изкриви. – Значи ще бъде Станис и война?

– Не е въпрос на избор. Наследникът е Станис.

– Изобщо не смятам да споря с лорд-протектора. Какво ще благово-лите да искате от мен тогава? Явно не е мъдрост.

– Ще се постарая да забравя вашата... мъдрост – отвърна отвлечено Нед. – Повиках ви да ви помоля за помощта, която обещавте на Кейт-лин. Този час е гибелно опасен за всички нас. Робърт ме посочи за про-тектор, вярно, но в очите на целия свят Джофри все пак е неговият син и наследник. Кралицата разполага с дузина рицари и сто ратници, готови да изпълнят това, което им заповяда... достатъчно са да надделелят над това, което ми остана от личната гвардия. А доколкото знам, брат й Джайм вероятно препуска насам, към Кралски чертог, още докато си го-ворим сега с вас, с войската на Ланистър зад гърба си.

– А вие сте без войска. – Пръстите на Кутрето заиграха с камата на масата и бавно я заобръщаха. – Малко обич е останала между лорд Рен-ли и Ланистъррови. Джон Ройс Бронза, сир Бейлон Сван, лейди Танда, близнаците Редвин... всеки от тях разполага със свита от рицари и зак-лети мечове тук, в двора.

– Ренли има тридесет души в личната си гвардия, останалите – още по-малко. Не е достатъчно дори да съм сигурен, че всички те ще пред-почетат да ми предложат съюза си. Трябва да разполагам със златните плащове. Градската стража има сила от две хиляди мъже, заклели се да защитават замъка, града и кралския мир.

– Ах, но когато кралицата провъзгласи един крал, а Ръката друг, чий мир ще защитават? – Лорд Петир бутна камата с пръста си и тя се завъртя. Въртеше се и се въртеше, поклащаше се колебливо и не спираше. Когато най-сетне се спря, върхът ѝ сочеше към Кутрето. – Какво пък, ето го отговора – каза той усмихнато. – Ще последват този, който им плати. – Отпусна се на облегалката на стола, погледна в упор Нед и сиво-зелените му очи заблестяха присмехулно. – Вие си носите тази своя „чест“ като броня, Старк. Въобразявате си, че тя ви пази, но тя само тежи на плещите ви и ви пречи да се движите. Вижте се. Много добре знаете защо ме извикахте. Знаете какво искате да ме помолите да направя. Знаете, че трябва да се направи... но не е почтено, затова думите са се залепили на гърлото ви.

Вратът на Нед се вкочани от напрежението. За миг той изпита такъв гняв, че не можа да проговори.

Кутрето се засмя.

– Би трябвало да ви принудя да го кажете, но ще бъде жестоко... така че не бойте се, милорд. В името на любовта, която още храня към Кейтлин, ще отида при Джанос Слинг още сега и ще се погрижа Градската стража да застане на ваша страна. Шест хиляди жълтици ще свършат работа. Третина за командира, третина за офицерите и третина за бойците. Сигурно бихме могли да ги купим и за половината, но предпочитам да не рискувам.

Усмихна се, вдигна камата и я подаде на Нед, с дръжката напред.

ДЖОН

Джон закусуваше – питки с ябълка и сурова наденица. Самуел Тарли се плюсна до него на пейката.

– Извикаха ме в септата – изшепна му възбудено Сам. – Изкарват ме от тренировките. Ще ме правят брат с всички вас. Можеш ли да го повярваш?

– Сериозно?

– Сериозно. Ще помагам на майстер Емон в библиотеката и с птиците. Има нужда от някой, който може да чете и пише писма.

– Е, с това ще се справиш добре – отвърна усмихнато Джон.

Сам се огледа притеснено.

– Не е ли време да тръгваме? Не бива да закъснявам, току-виж си променят намерението.

Подскачаше нетърпеливо, докато прекосяваха обраслия с трева двор. Денят бе топъл и слънчев. По стените на Вала се стичаха вадички и ледът сякаш искреше и сияеше под лъчите на пролетното слънце.

Големият кристал в септата улавяше утринната светлина, лееща се през гледания на юг прозорец, и я пръскаше в многоцветна дъга над олтара. Пип зяпна изумен, щом видя влизания Сам, а Тоуд сръга Грен в ребрата, но никой не посмя и дума да каже. Септон Целадар размахваше кадилник и въздухът се изпълваше с уханныя мирис, който напомни на Джон за малката септа на лейди Старк в Зимен хребет. Този път поне септонът изглеждаше трезвен.

Висшите офицери влязоха вкупом: майстер Емон, подпрян на Клидас, сир Алисър, с хладен поглед и мрачен, както винаги, лорд-командир Мормон, великолепен в черното си вълнено палто със сребърните закопчалки с форма на мечешки нокти. След тях дойдоха старшите членове на трите ордена: руменобузият Боуен Марш, лорд-стюардът, Първият строител Отел Ярвик и сир Джаръми Рикър, който командваше шурмоваците в отсъствието на Бенджен Старк.

Мормон застана пред олтара и дъгата засия над плешивата му глава.

– Дойдохте при нас престъпници – заговори той, – крадци, изнасилвачи, длъжници, убийци и измамници. Дойдохте при нас деца. Дойдохте при нас сами, оковани, без приятели и чест. Дойдохте при нас богати и дойдохте бедни. Някои от вас носят имената на горди домове. Други

дойдоха само с по едно име като презрени копелета или без никакви имена. Това е без значение. Всичко това сега е минало. Тук, на Вала, всички ние сме един дом.

– Тази вечер, когато слънцето залезе и припадне нощният мрак, ще положите своите клетви. От този момент всеки от вас ще бъде Заклет брат на Нощния страж. Греховете ви ще бъдат очистени, дълговете опростени. Затова и вие трябва да се очистите от всяка своя досегашна привързаност и вяност, да забравите своите омрази, да заличите от умовете си всяка стара обида, както и всяка стара любов. Тук започвате всичко наново.

– Един мъж на Нощния страж живее живота си за кралството – продължи той. – Не за някой крал, не за някой господар, не за честта на този или онзи дом, нито за злато или слава, или за женска любов, но за кралството, и за всички негови хора. Един мъж на Нощния страж не си взима съпруга и не става баща на деца. Дългът е нашата невяста. Честта е нашата любов. И вие сте единствените синове, които ще познавате от тук насетне.

– Научили сте словата на клетвата. Помислете добре преди да ги изречете, защото облечете ли черното, връщане няма. Наказанието за дезертъорство е смърт. – Стария мечок замълча за миг и после каза: – Има ли сред вас някой, който желае да напусне общността ни? Ако има, нека да си върви, никой няма да помисли лошо за него.

Никой не помръдна.

– Добре – каза Мормон. – Можете да положите клетвите си привечер, пред септон Целадар и първия от вашия орден. Има ли някой от вас, който да се придържа към старите богове?

Джон стана.

– Аз, милорд.

– Предполагам, че желаеш да изречеш клетвените си слова пред дърво на сърцето, както го направи твоят чичо – каза Мормон.

– Да, милорд – отвърна Джон. Боговете на септата нямаха нищо общо с него; в жилите на Старките течеше кръвта на Първите хора. Чу шепота на Грен зад себе си.

– Ама тук няма гора на боговете. Нали? Не съм виждал тъдява никаква гора на боговете.

– Ти и стадо бизони няма да видиш, докато не те стъпчат в снега – отвърна му шепнешком Пип.

– Не е вярно – заинати се Грен. – Ще ги видя аз, и то от много далече.

Самият Мормон потвърди съмненията на Грен.

– Черен замък не се нуждае от гора на боговете. Отвъд Вала се издига Гората на духовете, такава, каквато си е била още от Века на зората, много преди андалите да донесат Седемте през Тясното море. На половин левга оттук ще намериш една горичка с призрачни дървета и в нея – може би и своите богове.

– Милорд. – Гласът накара Джон да се обърне изненадан. Самуел Тарли беше станал. Дебелото момче триеше нервно потните си длани в куртката. – Може ли... може ли и аз да отида? Да си кажа думите пред това дърво на сърцето?

– Нима и домът Тарли се придържа към старите богове? – попита Мормон.

– Не, милорд – отговори с тънък, притеснен гласец Сам. Джон знаеше, че висшите офицери го плашеха и най-много от всички – Стария мечок. – Аз съм получил името си под светлината на Седемте в септата на Рогов замък, както и моят баща, неговият баща и всички от рода Тарли от хиляда години насам.

– Как, нима ще отстъпиш от боговете на своя баща и на своя дом? – зачуди се сир Джаръми Рикър.

– Моят дом сега е Нощният страж – каза Сам. – Седемте не са отвръщали на молитвите ми. Може би старите богове ще се отзоват.

– Както желаяш, момче – рече Мормон. Сам отново си седна на мястото, както и Джон. – Поставили сме всекиго от вас в един от трите ордена, според нашите нужди, вашите сили и способности. – Боуен Марш пристъпи напред и му подаде свитък. Лорд-командирът го разви и зачете. – Халдър, при строителите – започна Мечока. Халдър кимна доволно. – Грен, при шурмоваците. Албът, при строителите. Пипар, при шурмоваците. – Пип се ухили на Джон и помръдна уши.

– Самуел, при стюардите. – Сам се отпусна облекчен и отри потното си чело с копринен парцал. – Матар, при шурмоваците. Дареон, при стюардите. Тоудър, при шурмоваците. Джон, при стюардите.

Стюардите?! За миг Джон не можа да повярва на ушите си. Мормон сигурно беше сбъркал при четенето. Той понечи да стане, да отвори уста и да им каже, че тук има някаква грешка... но забеляза как втренчено го гледа сир Алисър с лъскавите си като обсидиан очи, и разбра.

Стария мечок нави свитъка.

– Вашите първи ще ви дадат указания за задълженията, които ви предстоят. Дано да ви пазят всички богове, братя.

Лорд-командирът им се поклони и излезе. С него тръгна сир

Алисън – усмихваше се. Джон никога досега не беше виждал учителя по оръжие толкова щастлив.

– Щурмоваците при мен – извика сир Джаръми Рикър, след като двамата излязоха. Зяпнал Джон, Пип бавно се изправи. Ушите му се бяха изчервили. Грен се хилеше, като че ли не съзнаваше, че нещо не е наред. Мат и Тоуд също станаха и четиримата тръгнаха след сир Джаръми.

– Строителите – обяви Отел Ярвик. Скулите му бяха изпъкнали като стени на фенер. Халдър и Албът се повлякоха след него.

Джон се огледа невярващо. Слепите очи на майстер Емон се бяха вдигнали към светлината, която не можеше да съзре. Септонът подреждаше кристали по олтара. На пейките бяха останали само Сам и Дареон: едно дебело момче, един певец... и той. Прилоша му.

Лорд-стюардът Боуен Марш затри дебелиите си длани.

– Самуел, ти ще помагаш на майстер Емон в птичарника и библиотеката. Чет ще отиде в кучкарниците да помага в гледането на хрътките. Ще спиш в неговата килия, за да си близо до майстера ден и нощ. Вярвам, че ще се грижиш добре за него. Той е много стар и ни е много скъп.

– Дареон, казаха ми, че си пял на много трапези на висши лордове, ял си от тяхното месо и си пил от тяхната медовина – продължи той. – Изпращаме те в Източен страж. Дворцовите ти навици сигурно ще са от полза за Котър Пайк, когато пристигне някоя търговска галера. Твърде скъпо плащаме за осоленото говеждо и маринованата риба, а качеството на зехтина, който получаваме напоследък, е ужасно. Представи се на Боркас, щом пристигнеш, той ще се погрижи да не оставаш без работа между един и друг кораб.

После се обърна с усмивка към Джон.

– Лорд-командир Мормон поиска да те назначим за негов личен стюард, Джон. Ще спиш в килия под неговите покои, в Кулата на лорд-командира.

– И какви точно ще са ми задълженията? – рязко попита Джон. – Ще поднасям храната на лорд-командира, ще му помагам да се облича, ще му нося гореща вода за банята?

– Разбира се. – Марш се намръщи на тона му. – И освен това ще му носиш съобщенията, ще поддържаш огъня в покоите му, ще му сменяш всеки ден чаршафите и одеялата и ще правиш всичко останало, което Лорд-командирът поиска от теб.

– Вие за слуга ли ме взимате?

– Не – каза майстер Емон от дъното на септата. Клидас му помогна

да стане. – Взимаме те за мъж на Нощния страж... но изглежда, сме сбъркали.

На Джон нищо не му остана, освен да се въздържа да не излезе. Нима му предстоеше да бие масло и да кърпи палта като някакво момиче през остатъка от живота си?

– Може ли да си вървя? – попита той сковано.

– Както желаш – отвърна Боуен Марш.

Дареон и Сам излязоха с него. Спуснаха се на двора смълчани. Отвън Джон вдигна очи нагоре към Вала, сияещ на слънцето с топящия се лед, който надвисваше на висулки по стената му като стотици тънки пръсти. Изпитваше такъв гняв, че бе готов да я разбие цялата наведнъж и проклет да е целият свят.

– Джон – каза възбудено Самуел Тарли. – Почакай. Не разбираш ли какво правят те?

Джон се обърна ядосано към него.

– Виждам проклетата ръка на сир Алисър, това виждам. Той искаше да ме посрами и ето, че го постигна.

Дареон го изгледа накриво.

– Стюардите са добри за такива като теб и мен, Сам, но не и за Джон Сняг.

– Аз съм по-добър мечоносец и по-добър конник от всеки от вас – кипна Джон. – Не е честно!

– Честно ли? – озъби се Дареон. – Момичето ме искаше, голо както майка му го е родила. Издърпа ме през прозореца, а ти ми говориш за честно?

– Няма нищо срамно в това да си стюард – каза Сам.

– Смяташ ли, че искам да изкарам остатъка от живота си в пране на долните гащи на някакъв старец?

– Старецът е Лорд-командирът на Нощния страж – напомни му Сам. – Ще бъдеш с него ден и нощ. Да, ще му наливаш виното и ще се грижиш гащите му да са изпрани, но също така ще взимаш писмата му, ще присъстваш на заседанията му, ще бъдеш неговият щитоносец в битки. Ще си близо до него като сянката му. Ще знаеш всичко, ще си част от всичко... а лорд-стюардът каза, че Мормон те е поискал лично! Когато бях малък, баща ми обикновено настояваше да присъствам в залата за аудиенции на всеки прием. Когато препусна за Планински рай да изрази почитта си пред лорд Тирел, ме накара да тръгна с него. Но след това започна да води Дикон и да ме оставя у дома, и вече не се интересуваше дали присъствам на аудиенциите му, стига Дикон да е там. Искаше

наследникът му да е до него, не разбираш ли? Да гледа, да слуша и да се учи от всичко, което прави той. Обзалагам се, че точно затова лорд Мормон покани теб, Джон. За какво друго ще е? Той иска да обучи теб да командваш!

Джон се стъписа. Вярно, лорд Едард често караше Роб да присъства на съветите му в Зимен хребет. Дали Сам беше прав? Казваха, че дори едно копеле може да се издигне високо в Нощния страж.

– Никога не съм молил за това – отвърна той упорито.

– Никой от нас не е тук, защото се е молил – напомни му Сам.

И Джон Сняг изведнъж се засрами.

Страхливец или не, Самуел Тарли беше намерил в себе си кураж да приеме съдбата си като истински мъж. „На Вала всеки получава това, което заслужава“, бе казал Бенджен Старк в последната нощ, когато Джон го видя жив. „Ти не си шурмовак, Джон, ти си още момче и още миришеш на лято.“ Беше чувал да твърдят, че копелетата пораствали по-бързо от другите деца; на Вала човек или порастваше, или загиваше.

Джон въздъхна тежко.

– Ти си прав. Държах се като момче.

– Значи ще останеш и ще изречеш думите с мен?

– Старите богове ни чакат. – Усмихна се насила.

Потеглиха късно следобед. Валът нямаше порти, нито тук при Черен замък, нито където и да е по протежението му от триста мили. Подкараха конете си през тесен тунел, изсечен през леда, студените му и тъмни стени ги притискаха, а проходът се извиваше и сучеше. На три пъти спряха пред железни решетки и изчакаха Боуен Марш да извади ключовете си и да отключи масивните вериги, които ги държаха затворени. Джон сякаш усещаше на плещите си огромната тежест, надвиснала над него, докато изчакваше зад лорд-стюарда. Въздухът тук бе студен от гробница и по-неподвижен. Испита странно облекчение, когато отново излязоха под следобедната светлина от северната страна на Вала.

Сам примига от внезапния блясък и се огледа боязливо.

– Онези... дивите същества... те не... не могат да се приближат толкова близо до Вала. Нали?

– Никога не са идвали.

Джон се метна на седлото и когато Боуен Марш и придружаващият ги шурмови патрул се качиха на конете си, Джон пхна два пръста в устата си и изсвири. Дух излезе на дълги отскоци от тунела.

Конят на лорд-стюарда изцвили и заотстъпва от вълчището.

– Да не си решил да вземеш и този звяр?

– Да, милорд – каза Джон.

Дух вдигна глава. Сякаш вкуси въздуха и след миг затича, прекоси широкото поле и се скри в гората.

Щом навлязоха в леса, се оказаха в друг свят. Джон често беше излизал на лов с баща си, с Джори и с брат си Роб. Познаваше гората около Зимен хребет не по-зле от всеки друг. Населената с духове гора беше почти същата, но чувството все пак беше различно.

Навярно всичко се дължеше на знанието. Бяха преминали края на света и това по някакъв начин променяше всичко. Всяка околна сянка изглеждаше по-тъмна, всеки звук – по-зловещ. Дърветата се съгъстваха и скриваха светлината на залазващото слънце. Тънката снежна кора се цепеше под копитата на конете им с пукот на скършени кости. А когато вятърът зашумя в сухите листи, леден пръст сякаш полази по гърба на Джон. Валът беше зад гърбовете им и боговете само знаеха какво ги чака отпред.

Слънцето потъваше зад дърветата, когато стигнаха до целта си – малка поляна дълбоко сред леса, обкръжена от девет призрачни дървета. Джон видиша дълбоко и видя, че Сам Тарли е зяпнал удивен. Дори във Вълчия лес човек не можеше да види повече от две-три от белите дървета да растат наедно. Дъбрава с цели девет беше нещо нечувано. Земята под тях бе покрита с нападали листа, кървавочервени отгоре и изгнили до черно отдолу. Широките гладки стволове бяха бели като кости и към средата на полянката се вираха девет лица. Засъхналата мъзга, запълнила очите им, беше червена и твърда като рубин. Боуен Марш им заповяда да слязат от конете извън кръга.

– Това място е свещено, няма да го оскверняваме.

Когато навлязоха в горичката, Самуел Тарли бавно огледа ликовете един по един. Никой с никой не си приличаше.

– Гледат ни – прошепна той. – Старите богове.

– Да. – Джон коленичи и Сам се смъкна на колене до него. Изрекоха думите заедно, докато последните лъчи на запад зачезваха и сивият ден не преля в черна нощ.

– Чуйте думите ми и свидетели бъдете на клетвата ми – заговориха двамата и гласовете им изпълниха потъващия в здрача лес. – Нощта се спуска и започва моят страж. До смъртта ми няма да свърши. Няма да взема съпруга, няма да имам земя и баща на деца не ще стана. Не ще нося корони и слава не ще печеля. Ще живея и ще умра на поста си. Аз съм мечът в тъмното. Аз съм стражът на стените. Аз съм огънят, що

гори срещу студа, светлината, що води утрото, рогът, що буди спящите, щитът, що пази човешкото кралство. Животът и честта си обричам на Нощния страж, за тази нощ и всички нощи, които предстоят.

Горите затихнаха.

– Коленичихте като момчета – тържествено каза Боуен Марш. – Сега станете като мъже на Нощния страж.

Джон подаде ръка на Сам да му помогне да се изправи. Щурмовците се струпаха около тях усмихнати да ги поздравят – всички без стария горянин Дивен.

– Да вземем да се връщаме бързо, милорд – обърна се той към Боуен Марш. – Мракът пада и има някакъв мирис в нощта, който хич не ми харесва.

И изведнъж Дух се върна: промъкваше се тихо между призрачните дървета. „Бяла козина, червени очи – осъзна с тревога Джон. – Също като дърветата...“

Вълкът държеше нещо в челюстите си. Нещо черно.

– Какво носи? – намръщи се Боуен Марш.

– Тук, Дух. – Джон коленичи. – Донеси го тук.

Вълчището затича към него. Джон чу как Самуел Тарли си пое дълбоко дъх.

– Богове милостиви! – промълви Дивен. – Това е ръка!

ЕДАРД

Сивата светлина на утрото струеше от прозореца, когато тропотът на конски копита разбуди Едард Старк от краткия му изтощителен сън. Той вдигна глава от масата и погледна към двора. Долу мъже в плетени ризници, кожа и пурпурни плащове караха утрото да кънти от звъна на мечове и връхлитаха на коне срещу напълнените със слама фигури на воини. Нед видя как Сандор Клегейн препусна в галоп по утъквания терен и прониза с железния връх на пиката си главата на куклата. Зеблото се раздра, сламата се пръсна и гвардейците на Ланистър засипаха люти шеги и ругатни.

„Заради мен ли е този показ на храброст?“, зачуди се Нед. Ако беше така, то Церсей се оказваше по-голяма глупачка, отколкото бе допуснал. „Проклетата да е! – изруга той. – Защо не е избягала тази жена? Давах ѝ шанс след шанс...“

Утрото беше облачно и мрачно. Нед взе закуската си с дъщерите и септа Мордейн. Санса си беше все така неутешима, гледаше намусено храната и отказваше да яде, но Аря лакомо излага всичко, което ѝ беше поднесено.

– Сирио казва, че имаме време за още един урок преди да се качим на кораба тази вечер – каза тя. – Може ли, татко? Всичките ми неща са приготвени.

– Но урокът да е кратък и гледай да се прибереш навреме, да се изкъпеш и преоблечеш. Искам да сте готови до обяд, ясно ли е?

Санса вдигна очи от храната.

– Щом тя може да си вземе урока по танци, защо аз не мога да се сбогувам с принц Джофри?

– С удоволствие бих отишла с нея, лорд Едард – предложи услугите си септа Мордейн. – За изпускане на кораба и дума не може да става.

– Няма да е разумно да отиваш при Джофри точно сега, Санса. Съжалявам.

Очите на Санса се насълзиха.

– Но защо?

– Санса, баща ти знае най-добре – намеси се септа Мордейн. – Не ти подхожда да оспорваш неговите решения.

– Това не е честно! – Санса стана, събори стола си и побягна разплакана навън.

Септа Мордейн се надигна, но Нед ѝ махна с ръка да седне.

– Оставете я, септа. Ще се помъча да ѝ обясня, когато се приберем невредими в Зимен хребет. – Септата кимна мълчливо и седна да си довърши закуската.

Час по-късно Великият майстер Пицел посети Едард Старк в солария. Раменете му се бяха смъкнали, сякаш тежестта на майстерската верига, висяща на врата му, беше станала прекалено голяма за носене.

– Милорд – каза той, – крал Робърт си отиде. Боговете дано му дадат покой.

– Не – отвърна Нед. – Той мразеше покоя. Боговете дано му дадат любов и смях, и радостта от праведна битка. – Странно, колко празен се почувства. Беше очаквал това посещение, но след като чу думите, все едно че нещо в самия него умря. Беше готов да замени всичките си титли срещу правото и свободата да заплаче... но беше Ръката на Робърт, а часът, от който така се боеше, бе дошъл. – Бъдете така добър да съберете членовете на съвета тук. – Кулата на Ръката бе толкова обезопасена, колкото двамата с Томард можаха да го осигурят; не можеше да каже същото за заседателната зала.

– Милорд? – примигна Пицел. – Убеден съм, че кралските дела могат да изчакат до утре, когато скръбта ни няма да е толкова скорошна.

Нед запази спокойствие, но беше твърд.

– Боя се, че се налага да се съберем веднага.

Пицел кимна.

– Както заповяда Ръката.

Извика слугите и ги отпрати на бегом, след което прие с благодарност предложението му от Нед стол и чаша сладка бира.

Сир Баристан Селми пръв се отзова на призива му, безупречен в белия си плащ и бляскаво емайлираната броня.

– Благородни господа – заяви той. – Мястото ми в този час е при младия крал. Моля за вашето позволение да отида при него.

– Мястото ви е тук, сир Баристан – каза му Нед.

След него дойде Кутрето, все още облечен в синьото кадифе с пелерината с присмехулниците, които носеше предната нощ, и с напращени от езда ботуши.

– Господа – поздрави той всички с усмивка, преди да се обърне към Нед. – Задачката, която ми поверихте, е изпълнена, лорд Едард.

Барис пристигна с натрапчивия мирис на лавандула, порозовял от скорошната баня, пълното му лице беше грижливо изчегъртано и токущо напудрено, а меките му пантофи стъпваха почти безшумно.

– Птиченцата пеят, че ни чака ден на скръб – заяви той, докато сядаше. – Кралството плаче. Ще започваме ли?

– Щом дойде и лорд Ренли – каза Нед.

Варис го изгледа със съжаление.

– Боя се, че лорд Ренли е напуснал града.

– Напуснал е града? – Нед разчиташе на подкрепата на Ренли.

– Излязъл е през задната порта час преди призори, придружен от сир Лорас Тирел и около петдесет от подчинените си – каза Варис. – Последния път са ги видели да препускат в галоп, без съмнение към Бурен край или Планинския рай.

„Толкова с Ренли и неговите сто меча.“ Намирисваше на гнило, но нищо не можеше да се направи. Нед извади предсмъртното писмо на Робърт.

– Снощи кралят ме повика до ложето си и ми заповяда да запиша последните му думи. Лорд Ренли и Великият майстер Пицел присъстваха като свидетели, когато Робърт подпечата писмото, за да се отвори пред съвета след смъртта му. Сир Баристан, ще бъдете ли така добър?

Лорд-командирът на кралската гвардия огледа сгънатия лист.

– Печатът на крал Робърт, цял и невредим е. – Отвори писмото и зачете. – С настоящето лорд Едард Старк е провъзгласен за Протектор на владенията, да управлява като регент, докато наследникът не навърши пълнолетие.

– Оказва се – заяви Нед, – че наследникът е пълнолетен. Имам предвид брата на Робърт, Станис Баратеон, владетеля на Драконов камък.

Великият майстер Пицел го изгледа объркано.

– Милорд Ръка, не разбирам. Принц Джофри...

– ...не носи кръвта на Робърт – каза Нед.

Сините очи на сир Баристан се взряха в неговите.

– Това са тежки думи, милорд. Ужасни думи, ако са верни... и думи на измяна, ако са лъжливи. Кралската гвардия се е заклела да закриля и пази наследника. Ако не можете да докажете, че това, което заявихте, е истина.

Том Дебелака пристъпи в солария.

– Моля за извинение, височайши господа, но кралският стюард настоява...

Кралският стюард нахлу, без да чака покана, поклони се небрежно и каза:

– Почитаеми господа, кралят настоява за незабавното присъствие

на малкия съвет в тронната зала.

Нед беше очаквал, че Церсей ще побърза да нанесе удара си; показаната не го изненада.

– Кралят е мъртъв – отвърна той, – но въпреки това ще отидем с вас. Том, бъди така добър да събереш ескорта.

Кутрето подаде ръка на Нед да му помогне по стъпалата. Варис, Пицел и сир Баристан тръгнаха плътно след тях. Пред кулата вече чакаше отделение от осем мъже в ризници и със стоманени шлемове. Бойците от личната му охрана ги подкараха през двора и сивите им плащове заплюсяха на вятъра. Наоколо не се мяркаха пурпурните плащове на Ланистър, но Нед се успокои повече от гледката с многобройните жълти наметала по бойниците и около портите.

Джанос Слингт ги посрещна пред вратата на тронната зала, облечен в пищна броня на черно и златно и с шлема с високия гребен под мишница. Командирът се поклони вдървено. Войниците му разтвориха тежката дъбова врата, двадесет стъпки висока и обкована с бронз.

Кралският стюард ги въведе.

– Слава на Негова милост, Джофри от домовете Баратеон и Ланистър, Първият с това име, крал на андалите и на Ройнар, и на Първите, владетел на Седемте кралства и Протектор на владенията – изрече той високо и монотонно.

Дълго беше разстоянието до другия край на залата, където на Железния трон седеше Джофри. Подкрепян от Кутрето, Нед Старк бавно закуца към момчето, самопровъзгласило се за крал. Другите вървяха след него. Първия път, когато мина по тази пътека, беше на конски гръб, с меч в ръката и драконите на Таргариен гледаха от стените – тогава принуди Джайм Ланистър да слезе от трона. Сега се зачуди дали и Джофри ще слезе толкова лесно.

В подножието на трона стояха подредени в полумесец петима рицари от Кралската гвардия – всички без сир Джайм и сир Баристан. Бяха в пълно снаряжение – емайлирана броня от шлема на главата до наколенниците, с дълги бели плащове и блестящи бели щитове в левите си ръце. Церсей Ланистър с двете си по-малки деца стоеше зад сир Борос и сир Мерин. Беше в рокля от морскозелена коприна, обшита с мирска дантела, бяла като морска пяна. На пръста ѝ блестеше златен пръстен със смарагд с големината на гълъбово яйце, а на главата си имаше подобаваща за целия този блясък тиара.

Над тях сред металните шипове и бодли седеше принц Джофри, в жакет със златна шевица и пелерина от червен сатен. Сандор Клегейн се

бе разположил на най-долното тясно стъпало към трона. Носеше плетена ризница, сива като пепел гърдна броня и шлема си – озъбената кучешка глава.

Зад трона стояха в очакване двадесет мъже от личната гвардия на Ланистър, с провиснали от коланите им мечове. Пурпурни плащове красяха раменете им и стоманени лъвове увенчаваха шлемовете им. Но Кутрето бе спазил обещанието си: по протежение на стените, пред паната и гоблените на Робърт със сцените на лов и битки, златоплашените рангове на Градската стража стояха мирно и десниците им стискаха дръжките на осем стъпки дълги копия, увенчани с остриета от черно желязо. Надвишаваха с пет към едно броя на Ланистъррови.

Нед спря. Кракът му пламтеше от болка. Той се подпря на рамото на Кутрето.

Джофри стана. Червената му сатенена пелерина беше извезана със златни конци: петдесет изправени на задните си крака лъва от едната страна, петдесет подскачащи елена от другата.

– Заповядвам съветът да извърши всички необходими приготовления за моето коронясване – обяви момчето. – Желая да бъда коронован до две денонощия. Днес ще приема клетвите за вярност от верните ми съветници.

Нед извади писмото на Робърт.

– Лорд Варис, бъдете така добър да го покажете на милейди Ланистър.

Евнухът отнесе писмото на Церсей. Кралицата бегло го погледна.

– Протектор на владенията – прочете тя. – Това ли трябва да е вашият щит, милорд? Къс хартия? – Тя скъса листа на две, после половинките – още на две и хвърли парчетата на пода.

– Това беше заветът на краля – промълви стъписано сир Баристан.

– Сега имаме нов крал – отговори Церсей Ланистър.

– Ваша милост, Ръката крои измяна! – извика Пицел. Падна на колене и тежката му метална верига издрънча.

Кралицата дори не го погледна.

– В последния ни разговор вие ми дадохте един съвет, лорд Старк. Позволете ми сега да ви върна добрия жест. Коленичете, милорд. Коленичете и се закълнете във вярност пред моя син, и ще ви позволим да оставите длъжността си на Ръка и да доживеете края на дните си в онази пустош, която наричате свой дом.

– Стига да можех – каза Нед. – Но синът ви няма права над трона, на който седи. Лорд Станис е законният наследник на Робърт.

– Лъжец! – изкрещя с почервенияло лице Джофри. – Майко, какво иска да каже той?

Принцеса Мирцела жално попита майка си:

– Джоф няма ли да е крал?

– Вие сам се осъдихте, лорд Старк – каза Церсей Ланистър. – Сир Баристан, задръжте предателя.

Лорд-командирът на кралската гвардия се поколеба. За миг се оказа обкръжен от телохранителите на Старк, с оголена стомана в железните им юруци.

– И ето, че измяната премина от думи към дела – каза Церсей. – Нима смятате, че сир Баристан е сам, милорд? – Злокобно стържене на метал и Хрътката извади дългия си меч. Рицарите на кралската гвардия и гвардейците на Ланистър в пурпурните плащове пристъпиха с него.

– Убийте го! – изкрещя от Железния трон Джофри. – Убийте ги всички, аз заповядвам!

– Не ми оставяте избор – обърна се Нед към Церсей Ланистър и извика на Джанос Слинг. – Командир, задръжте кралицата и децата ѝ. Пазете ги да не пострадат, но ги приберете в кралските покои и ги дръжте там под стража.

– Стража! – изрева Джанос Слинг и нахлупи шлема си. Сто златни плаща снишиха копията си и пристъпиха.

– Не искам кръвопролитие – каза Нед на кралицата. – Кажете на хората си да приберат мечовете и никой няма да...

С един-единствен рязък замах най-близкият златен плащ заби копието си в гърба на Томард. Мечът на Том Дебелака падна, а червеното острие изскочи между бедрата му, разкъсвайки кожа и ризница. Том издъхна още преди мечът му да издрънчи на пода.

Викът на Нед закъсна. Джанос Слинг посече с един удар гърлото на Варли. Кайн се завъртя и отблъсна най-близкия копиеносец. За миг изглеждаше, че ще успее да си пробие път и да се освободи. Но срещу него се озова Хрътката. Първият замах на Сандор Клегейн отсече ръката на Кайн от китката; вторият го свали на колене и го разпра от рамото до гръдната кост.

Докато мъжете му издъхваха, Кутрето измъкна камата на Нед от канията, опря върха ѝ под брадичката на Едард Старк и се усмихна извинително.

– Предупредих те да не ми вярваш.

АРЯ

– Високо – подвикна Сирио Форел и замахна към главата ѝ. Аря па-рира и мечовете-тояги изтракаха една в друга.

– Ляво – извика учителят ѝ, замахна и оръжието му профуча. Нейното полетя да го срещне. Този път дървото изтрака толкова силно, че Сирио стисна зъби.

– Дясно – викна той, а след това: – Ниско! – и: – Ляво! – и отново: – Ляво! – все по-бързо и по-бързо, пристъпвайки напред. Аря заотстъпва, парирайки всеки удар.

– Напад! – предупреди той и щом замахна тя отстъпи пъргаво встрани, отметна оръжието му и посегна да посече рамото му. Почти го докосна, съвсем за малко, толкова близо беше, че се ухили. Над очите ѝ падна лепкав кичур и тя го отмахна с опакото на ръката си.

– Ляво – подкани Сирио. – Ниско. – Тренировъчният му меч се завъртя като вихрушка и Малката зала закънтя от тракането. – Ляво. Ляво. Високо. Ляво. Дясно. Ляво. Ниско. Ляво!

Дървеният меч я улучи високо в гърдата и парещата болка я жегна още по-силно с това, че не дойде от указаната страна.

– Охх! – изрева Аря. Когато легнеше тази вечер да спи, някъде в открито море, отокът още щеше да е пресен. „Всеки оток е урок – напомни си тя, – а всеки урок ни прави по-добри.“

Сирио отстъпи.

– Вече си мъртва.

Аря направи гримаса.

– Но ти ме измами! Каза ляво, а удари отдясно!

– Точно така. И сега си едно мъртво момиче.

– Но ти излъга!

– Думите ми излъгаха. Очите ми и ръката ми ти крещяха истината, но ти не гледаше.

– Гледах – отвърна Аря. – Всеки миг те наблюдавах.

– Да гледаш още не значи, че виждаш, мъртво момиче. Танцуващият по водата вижда. Хайде, остави меча, сега е време да послушаш.

Тя го последва до стената и седна на дървената пейка.

– Сирио Форел беше първият меч на Морския господар на Браавос, и знаеш ли защо се получи така?

– Просто си бил най-добрият майстор на меча в града.

– Точно така, но защо? Други мъже бяха по-силни, по-бързи, помлади, но защо Сирио Форел беше най-добрият? Ще ти кажа. – Той допря леко клепача си с върха на кутрето си. – Виджането, върното виждане, в това е всичко.

– Слушай сега – продължи Сирио. – Корабите на Браавос пътуват докъдето вятърът ги отнесе, до странни и чудни земи, и на връщане капитаните им карат чудати животни за менажерията на Морския господар. Животни, каквито никога не си виждала, коне с бели и черни ивици, високи петнисти същества с вратове дълги като кокили, космати свине с миши зурли, големи колкото крави, хапещи мантикори, тигри, които носят малките си в торба на корема, ужасни крачещи гушери с коси вместо нокти. Сирио Форел е виждал тези твари.

– В деня, за който говоря, първият меч беше на смъртно легло и Морският господар ме повика. Много бравоси, скитащи наемници, бяха идвали при него и всички ги беше отпратил, никой не можеше да обясни защо. Когато се явих пред него, той седеше в креслото с една дебела жълта котка в скута. Каза ми, че един от капитаните му донесъл звяра от някакъв остров отвъд изгрева на слънцето. „Виждал ли си като нея?“, попита ме той. А аз му рекох: „Всяка нощ виждам сто като него по слепите улици на Браавос“, а Морският господар се разсмя и същият ден бях назначен за пръв меч.

Аря се намръщи.

– Не разбирам.

Сирио стисна зъби.

– Котката беше най-обикновена котка, нищо особено. Другите очаквали някакъв приказен звяра, и това са видели. Колко голям е, цъкала с език. Не беше по-голям от всяка друга котка, само беше надебеляла от леност, защото Морският господар я хранеше от масата си. Какви странни малки уши, възкликвали те. Ушите му бяха изпохапани от битките с други котараци из кухните. И беше съвсем явно, че е котарак, макар Морският господар да го наричаше „тя“, и такава са я виждали другите. Слушаш ли ме?

Аря се замисли.

– Ти си видял това, което е.

– Точно така. Трябва само да си отваряш очите. Лъжите в сърцето и в главата ни подвеждат, но очите виждат истината. Гледай със своите очи. Слушай със своите уши. Опитвай със своята уста. Подушвай със своя нос. Усещай със своята кожа. Едва тогава идва мисленето, след това, и така се познава истината.

– Точно така – каза ухилена Аря.

Сирио Форел се усмихна.

– Мисля, че когато стигнем в този ваш Зимен хребет, ще дойде време да вземеш тази игла в ръката си.

– Да! – възкликна Аря. – Чакай само да покажа на Джон...

Огромните дъбови врати на Малката зала зад тях се разтвориха с трясък. Аря се извърна като вихър.

Под свода над прага стоеше рицар от кралската гвардия и зад него стояха подредени петима от гвардейците на Ланистър. Беше в пълно снаряжение, но забралото на шлема му беше вдигнато. Аря помнеше навъсените му очи и ръждивочервените бакенбарди от деня, в който бе дошъл в Зимен хребет с краля: сир Мерин Трант. Червените плащове бяха с плетени ризници върху елеците от щавена кожа и със стоманени шапки с гребени с формата на лъвовете.

– Аря Старк – каза рицарят. – Ела с нас, дете.

Аря колебливо прехапа устна.

– Какво искате?

– Баща ти иска да те види.

Аря пристъпи крачка напред, но ръката на Сирио Форел падна на рамото ѝ.

– И защо лорд Едард ще праща хора на Ланистър в своя дом? Чудна работа.

– А ти не си надскачай мястото, учителю по танци – каза сир Мерин. – Не е твоя работа.

– Баща ми нямаше да прати вас – заяви Аря. Пресегна се и стисна здраво дървения си меч.

– Остави я тази пръчка, момиче – каза ѝ сир Мерин. – Аз съм Заклет брат на Кралската гвардия, от Белите мечове.

– Като Кралеубица, когато е убил стария крал – отвърна Аря. – Не съм длъжна да тръгвам с вас, ако не искам.

Сир Мерин Трант изгуби търпение.

– Хванете я – обърна се той към хората си и смъкна забралото си.

Трима от тях закрачиха напред и железните халки на ризниците им леко задрънчаха с всяка стъпка. Аря изведнъж се уплаши. „Страхът сече по-дълбоко от мечовете“, каза си, за да спре туптежа на сърцето си.

Сирио Форел застана между нея и настъпващите мъже и дървеният му меч леко потупа по ботуша му.

– Ще спрете тук. Вие мъже ли сте, или псета, да плашите така едно дете?

– Махни се от пътя ни, старче – каза един от червените плащове.

Тоягата на Сирио изсвистя и издрънча върху шлема му.

– Аз съм Сирио Форел и ще се научиш да говориш с мен по-учтиво.

– Проклет плешивец! – Мъжът извади дългия си меч. Тоягата отново се раздвижи с ослепителна бързина. Аря чу силен трясък и мечът издрънча върху каменния под. – Ръката ми! – изохка гвардеецът и сви до корема си счупените си пръсти.

– Много си бърз за учител по танци – каза сир Мерин.

– Много си бавен за рицар – отвърна Сирио.

– Убийте браавосоца и ми доведете момичето – заповяда рицарят с белите доспехи.

Четирима гвардейци на Ланистър измъкнаха мечовете от ножници-те. Петият, със счупените пръсти, се изплю и измъкна с лявата си ръка кинжал.

Сирио Форел стисна зъби, плъзна се на място и зае позата на танцуващия по водата, извърнат само с едното си рамо срещу противника.

– Аря, дете – извика, без да поглежда към нея, без да откъсва очи от мъжете на Ланистър, – свършихме с урока по танци за днес. Време е да си тръгваш. Тичай при баша си.

Аря не искаше да го остави, но я беше научил да се подчинява на заповедите му.

– Бърза като сърна – прошепна тя.

– Точно така. – Ланистъровите хора настъпиха към него.

Аря отстъпи, стиснала здраво тоягата-меч. Чак сега, като го гледаше, осъзна, че в двубоите им Сирио само си беше играл с нея. Червените плащове, настъпиха срещу него от трите му страни, със стомана в ръцете. Бяха с плетени ризници по гърдите и ръцете, под кожените си панталони носеха пришити метални набедреници, но краката им бяха предпазени само с кожа. Дланите им бяха оголени, а шлемовете им имаха предпазители за носовете, но не и забрала.

Сирио не дочака да го доближат, а се извъртя наляво. Аря никога не беше виждала човек да се движи толкова бързо. Посрещна един от мечовете с тоягата си и се извъртя от пътя на втория. Вторият мъж залитна, изгубил равновесие, и рухна върху първия. Сирио го изрита с ботуш в гърба и двамата червени плащове рухнаха на пода. Третият ги прескочи и замахна към главата на учителя по танци. Сирио се сниши под свистящото острие и удари отдолу нагоре. Гвардеецът падна с кръсък и от червената дупка на мястото на едното му око бликна кръв.

Изпопадалите започнаха да се вдигат. Сирио изрита единия в

лицето и изби стоманения шлем от главата на другия. Мъжът с кинжала понечи да го намущка. Сирио посрещна кинжала с шлема, а с тоягата в другата си ръка разби капачката на коляното му. Последният червен плащ изрева ругатня, понесе се напред и замахна отгоре, стиснал дългия меч с две ръце. Сирио се завъртя надясно и касапският сеч улучи останалия без шлем между врата и рамото, докато той се мъчеше да се изправи на колене. Дългият меч изхрущя през ризница, кожа и плът. Коленичилят изрева и преди убиецът му да успее да измъкне заседналото в плътта му острие, Сирио го удари в гърлото. Гвардеецът извика задавено, залитна назад, стисна се с две ръце за гърлото и лицето му почерня.

Петима мъже бяха паднали, мъртви бяха или издъхваха, докато Аря стигне задната врата, водеща към кухнята. Чу ругатните на сир Мерин Грант.

– Уроди проклети! – изруга той и измъкна дългия си меч.

Сирио Форел зае позата си отново и стисна зъби.

– Аря, дете – извика й, без да се обръща към нея: – Време е да те няма.

„Гледай с очите си“, беше й казал. И тя гледаше: рицарят от глава до пети в белите си доспехи, с крака, гърло и длани, покрити с броня, с очи, скрити зад високия му бял шлем, и с жестоката остра стомана в ръката му. А срещу него: Сирио в кожен елек, с дървен меч в ръката.

– Бягай, Сирио – изпищя тя.

– Първият меч на Браавос не бяга – каза той, докато сир Мерин замахваше. Сирио отскочи пъргаво встрани и тоягата му изсвистя като вихър. Докато сърцето й изтупти веднъж, ударите му заотскачаха от слепоочието на рицаря, от лакътя и гърлото, дървото изкълтя в метала на шлема му, по рицарската ръкавица и нагърленика. Аря замръзна на място. Сир Мерин настъпи; Сирио отстъпи крачка назад. Срещна следващия удар, извъртя се от втория, отклони третия.

Четвъртият разцепи тоягата му на две, дървото се пръсна и през разкъсаната кожена обшивка изхвърчаха трески.

Аря изхлипа, обърна се и побягна.

Понесе се през готварските помещения и маслобойната, заслепена от паника, между готвачки и кухненски ратайчета. Някаква помагачка на хлебаря й се изпречи с дървен поднос в ръцете. Аря я събори и дъхавите самуни прясно изпечен хляб се затъркаляха по пода. Чу виковете зад гърба си и се извъртя покрай дебелия касапин, зяпнал срещу нея със сатър в ръце. Беше окървавен до лактите.

Всичко, на което я беше учил Сирио Форел, запрепуска бясно в ума

й. „Бърза като сърна. Тиха като сянка. Страхът сече по-дълбоко от мечове. Бърза като змия. Спокойна като блатна вода. Страхът сече по-дълбоко от мечове. Силна като глиган. Свирепа като вълчица. Страхът сече по-дълбоко от мечове. Уплашиш ли се, че ще загубиш, вече си загубила. Страхът сече по-дълбоко от мечове. Страхът сече по-дълбоко от мечове. Страхът сече по-дълбоко от мечове.“ Дръжката на дървения меч бе станала хлъзгава от потта и когато се добра до куличката на стълбището, Аря дишаше задъхано. Замръзна за миг. Нагоре или надолу? Нагоре щеше да я отведе до покрития мост, прехвърлящ малкия двор до Кулата на Ръката, но те със сигурност щяха да я очакват точно по този път. „Никога не прави това, което очакват“, казал й беше Сирио. И Аря тръгна надолу, стълбището се виеше и виеше, и тя прескачаше тесните каменни стъпала по две – по три наведнъж. Озова се в мрачно сводесто мазе, обкръжена от натрупани двадесет стъпки високо бурета с бира. Единствената светлина струеше от малките тесни прозорчета високо в стената.

Мазето завършваше със сляпа стена. Нямаше друг изход освен този, по който бе слязла. Не смееше да се върне нагоре, но не можеше да остане и тук. Трябваше да намери баща си и да му каже какво се е случило. Баща й щеше да я защити.

Аря затъкна дървения си меч зад колана и започна да се катери, скачайки от буре на буре, докато се добере до прозореца. Хвана каменния перваз с две ръце и се издърпа. Стената беше три стъпки дебела, прозорчето приличаше на тесен тунел, който се издигаше нагоре и извеждаше навън. Аря запълзя към светлото. Когато главата й стигна до равнището на основите, огледа празната полоса до Кулата на Ръката.

Дебелата двукрила дървена порта висеше на пантите разбита и насечена като от брадви. На стъпалата лежеше по очи мъртъв мъж, плащът му се беше усукал под тялото, гърбът на плетената му ризница беше прогизнал от кръв. Успя да различи, че плащът на мъртвеца е от сив вълнен плат, обшит с бял сатен, и се вцепени от ужас. Не можа да го познае.

– Не! – прошепна Аря. Какво ставаше? Къде беше баща й? Защо червените плащове бяха дошли за нея? Спомни си какво беше казал мъжът с жълтата брада в деня, в който бе намерила чудовищата. „Щом една Ръка може да умре, защо да не умре и втора?“ Усети сълзи в очите си. Затаи дъх и се вслуша. Чу шум на битка – викове, писъци, кънтеж на стомана, идващи от прозорците на Кулата на Ръката.

Не можеше да се върне там. Баща й...

Аря затвори очи. Бе толкова изплашена, че не можеше да

помръдне. Бяха убили Джори, Вил и Хюард, и онзи гвардеец на стъпалата, който и да беше. Можеха да убият и баща ѝ, и самата нея, ако я хванеха. „Страхът сече по-дълбоко от мечове“, каза си, но полза нямаше да се прави на танцуваща по водата, Сирио беше танцуващ по водата, а белият рицар сигурно го беше убил вече, а и все едно, тя беше само едно малко момиче с дървена пръчка в ръката, само и изплашено.

Изпълзя на двора и се огледа предпазливо преди да се изправи. Замъкът изглеждаше пуст. Всички сигурно се бяха изпокрили вътре и бяха залостили вратите си. Аря се озърна с тъга към прозореца на спалнята си, но тръгна надалече от Кулата на Ръката, запромъква се от сянка на сянка, плътно притискайки се в стената. Внуши си, че е тръгнала да лови котки... само че сега котката беше самата тя и ако я хванеха, щяха да я убият.

Продължи да се промъква между сградите и покрай стените, опряла гръб в камъка, където бе възможно, за да не я изненада някой. Добра се до конюшните почти безпрепятствено. Когато се шмугна през тясната полоса, наблизко притичаха дузина мъже в златни плащове, с ризници и брони, но след като не знаеше на чия страна са, тя се присви в сенките и ги остави да я подминат.

Хълън, който, доколкото Аря помнеше, бе главният конегледач в Зимен хребет, лежеше на земята до вратата на конюшната. Беше намушкан на толкова места, че туниката му сякаш беше нашарена с кървави цветя.

– Аря Босонога – прошепна мъжът. – Трябва да... предупредиш... лорд баща си... – От устата му бликнаха кървави мехури. Конемайсторът затвори очи и млъкна.

Вътре имаше два трупа: на един коняр, с когото си беше играла като малка, и на трима от конната гвардия на баща ѝ. Близко до вратата на конюшната стоеше изоставен фургон, натоварен с ракли и сандъци. Мъртвите сигурно бяха товарили багажа им за да го превозят на пристанището, когато ги бяха нападнали. Аря пристъпи още по-навътре. Единият от мъртвците беше Дезмънд, който ѝ бе показал дългия си меч и я беше уверил, че ще защити баща ѝ. Сега лежеше на гръб, слепите му очи се взираха в тавана и по тях пълзяха мухи. Близко до него лежеше мъртвец с червен плащ и лъв на шлема – от хората на Ланистърови. Само един обаче. „Всеки северняк струва колкото десет южняшки меча“, беше ѝ казал Дезмънд.

– Лъжец! – изшептя момичето и обзета от внезапна ярост, изрита тялото.

Животните в яслите бяха неспокойни, пръхтяха и цвилеха от мизантропията на кръв. Аря смяташе само да се метне на кон и да избяга далече от замък и от града. Трябваше да държи само по кралския път и той щеше да я отведе до Зимен хребет. Свали една юзда и седло от стената.

Когато се върна при фургона, един съборен на пода сандък привлече погледа ѝ. Сигурно беше паднал по време на битката или го бяха изтървали при товаренето. Дървото се беше разцепило, капакът бе отворен и съдържанието се беше разсипало по земята. Аря забеляза коприните и кадифетата, които така и не беше обличала. Но по кралския път можеше да ѝ потриват топли дрехи... и освен това...

Аря коленичи в пръстта сред пръсналите се дрехи. Намери тежко вълнено наметало, кадифена пола и сребриста туника, и малко бельо, рокля, която бе избродирала майка ѝ, една малка, бебешка гривна, която можеше да продаде. Бръкна с две ръце в сандъка да потърси Игла. Беше го скрила на дъното под всичко останало, но вещите се бяха разбъркали при падането на сандъка. За миг се изплаши, че някой е намерил меч а ѝ ѝ го е откраднал. А после пръстите ѝ напипаха твърдия метал под сатенената рокля.

– А, ето я! – изсъска някой зад гърба ѝ.

Аря се стресна и се обърна. Зад нея стоеше едно от конярчетата, ухилено до уши. Мръсната му бяла долна риза се показваше под окаляното палто. Ботушите му бяха оцапани с конска тор, а в едната си ръка държеше вила.

– Ти кой си? – попита Аря.

– Тя ни мъ знай! – възкликна хлапакът. – Но аз я знам! Момичето вълк!

– Помогни ми да си оседлая кон – помоли Аря и бръкна в сандъка да извади Игла. – Баща ми е Ръката на Краля, той ще те възнагради.

– Баща ти е умрял – каза момчето и запристъпва към нея. – А мен кралицата ще ме награди. Ела тука.

– Стой настрана! – Пръстите ѝ се свиха около дръжката на Игла.

– Ела, ти казах. – Стисна я силно за ръката.

Всичко, на което я беше учил Сирио Форел, изчезна от ума ѝ за миг. И в този миг на внезапен ужас единственият урок, който си спомни, беше онзи, който Джон Сняг ѝ беше дал, най-първият.

Прободете го с острия връх, острието се плъзна нагоре с дива, безумна сила.

Игла премина през коженото палто и корема му и излезе отзад между плешките му. Момчето изгърва вилата и издаде тих звук, нещо

средно между ахване и въздишка. Ръцете му се затвориха около острието.

– О, богове! – простена конярчето, а долната му риза стана червена.
– Извади го.

И щом Аря го извади, издъхна.

Конете цвилеха. Аря стоеше смразена над тялото, вцепенена от ужас пред лицето на смъртта. Когато момчето рухна, от устата му беше бликнала кръв и още се изливаше от прореза в корема му и се сбираше на локва под тялото му. Дланите му бяха посечени от стискането на меча. Тя бавно заотстъпва с червената Игла в ръка. Трябваше да се измъкне далече отгук, някъде, където да се спаси от очите му, които я обвиняваха.

Затича към кобилата си, но докато вдигаше седлото, с болезнен ужас осъзна, че вратите на замъка ще са залостени. Дори задните порти сигурно щяха да се пазят. Стражите може би нямаше да я познаят. Ако я вземеха за момче, може би щяха да я оставят... не, те щяха да са получили заповед да не пускат навън никого, щеше да е без значение дали я познават, или не.

Но имаше друг изход от замъка...

Седлото се изплъзна от пръстите ѝ и тупна на земята сред облак прах. Щеше ли да може отново да намери онази стая с чудовищата? Не беше сигурна, но разбираше, че трябва.

Насъбра дрехите, които си беше отделила, уви се в наметалото и скри между гънките му Игла. Останалите неща и стегна на вързоп. С вързоп под мишница се промъкна до другия край на конюшната. Свали мандалото на задната врата и надникна предпазливо навън. Чу далечен ек на мечове и след него разтърсващия вой на пронизан от болка мъж. Налагаше се да слезе надолу по виещите се стълби, покрай малката кухня и свинарника – така се беше измъкнала миналия път, когато гонеше черния котарак... само че това щеше да я отведе право при бараките на златните плащове. По този път не можеше да мине. Аря се помъчи да измисли друг. Ако прекосеше до другата страна на замъка, щеше да може да се промъкне покрай речната стена и малката гора на боговете... но първо трябваше да прекоси двора пред очите на стражите по стените.

Никога не беше виждала толкова мъже по стените. Най-вече златни плащове, въоръжени с дълги копия. Някои я познаваха. Какво щяха да направят, ако я видеха, че тича през двора? Щеше да изглежда толкова мъничка отгоре, дали щяха да я познаят? Дали щеше да ги интересува?

Трябваше да тръгне веднага, но когато мигът настъпи, беше твърде

изплашена, за да хукне.

„Спокойна като блатна вода“, нашепна тънък гласец в ухото ѝ.

Аря така се стресна, че за малко щеше да изтърве вързоп. Огледа се обезумяла, но в конюшната нямаше никой освен нея, конете и мъртъвците.

„Тиха като сянка“, чу отново. Собственият ѝ глас ли беше това, или на Сирио? Не можеше да каже, но гласът някак уталожил страховете ѝ.

Пристъпи и излезе от конюшната.

Беше най-страшното нещо, което бе правила. Искаше ѝ се да побегне и да се скрие, но си наложи да премине ходом през двора, бавно, като поставяше едното стъпало пред другото, сякаш разполага с всичкото време на света и няма никаква причина да се бои от когото и да било. Струваше ѝ се, че усеща очите им като буболечки, които лазят по кожата ѝ под дрехите. Не вдигна глава нагоре. Ако ги видеше как я наблюдават, целият ѝ кураж щеше да се изпари, знаеше го, щеше да пусне вързоп с дрехите на земята и да побегне, и да се разплаче като безпомощно бебенце, и тогава щяха да я хванат. Държеше погледа си сведен към земята. Докато стигне до сянката на кралската септа в отсрещния край на двора, беше изстинала от потта, но никой не вдигна врява.

Септата беше отворена и празна. Вътре в ухання тишина горяха молитвени свещи. Аря реши, че две няма чак толкова да липсват на боговете. Пъкна ги в ръкавите си и се измъкна през едно задно прозорче. Да се шумгне в алеята, където бе хванала натясно едноухия котарак, не беше трудно, но след това се обърка. Запъля през разни прозорци, запрескача през стени и пипнешком търсеше пътя си през тъмни мазета, тиха като сянка. Веднъж чу женски плач. Отне ѝ повече от час, докато намери niskия тесен прозорец, който се спускаше надолу към подземието, където чакаха чудовищата.

Хвърли вързоп си през него и се присви на две да запали едната свещ. Трудна работа и рискована; огънят, който видя, бе почти изглял и докато духаше във въглените, чу гласове. Сгушила мигащата свещ в шепите си, Аря излезе от прозореца, докато те влизаха през вратата, без дори да погледнат да видят кой е.

Този път чудовищата не я изплашиха. Изглеждаха почти като стари приятели. Аря вдигна свещта над главата си. С всяка стъпка, която правеше, сенките по стените се раздвижваха, сякаш се обръщаха да я видят как минава. „Драconi“, прошепна тя.

Измъкна Игла изпод наметалото си. Тънкото острие изглеждаше много малко, а драконите много големи, но със стоманата в ръка Аря се

почувства някак по-добре.

Дългият коридор без прозорци отвъд вратата беше толкова черен, колкото го помнеше. Държеше Игла в лявата си ръка, добрата ръка за меча, а в десния си юмрук стискаше свещта. Горещият восък се стичаше по кокалчетата на пръстите ѝ. Входът за кладенеца трябваше да е вляво от нея, затова Аря тръгна надясно. Искаше ѝ се да се затича, но се боеше, че свещта ще изгасне. Чу тихо цвърчене на плъхове и зърна две блеснали оченца, но плъховете не я плашеха. Плашеха я други неща. Толкова лесно щеше да е да се скрие тук, както се беше скрила от магьосника и мъжа с двойната брада. Сякаш виждаше конярчето, застанало до стената, присвило ръце, с кръвта, която се стичаше от прорезите по пръстите му, срязани от Игла. Може би изчакваше, за да я сграбчи, докато минава. Щеше да я види отдалече с горящата свещ. Може би щеше да е по-добре да я угаси...

„Страхът сече по-дълбоко от мечове“, нашепна тихо гласец в главата ѝ. Изведнъж Аря си спомни криптата в Зимен хребет. Каза си, че там е много по-страшно от това място. Беше съвсем малко момиченце, когато влезе за първи път. Брат ѝ Роб ги беше завел долу – нея, Санса и бебчето Бран, тогава не по-голям, отколкото беше сега Рикон. Имаха само една свещ и очите на Бран бяха станали големи като паници, когато се взря в каменните лица на Кралете на Зимата, с вълчищата в нозете им и железните мечове в скутовете им.

Роб ги преведе по целия път докрая, покрай дядо им, Брандън и Лиана, за да им покаже собствените им гробници. Санса непрекъснато гледаше късата дебела свещ, сякаш се боеше да не би да изгасне. Баба Нан им беше казала, че там долу има паяци и плъхове, големи колкото кучета. Роб се усмихна, когато им го напомни. „Тук има по-страшни неща от паяци и плъхове – им бе казал. – Тук бродят мъртвите.“ И тогава чуа звука, нисък, дълбок и тръпнеш. Малкият Бран беше впил ръчички в ръката на Аря.

Когато духът излезе от отворената гробница, восъчнобял и стенеш за кръв, Санса запишя и побягна към стълбите, а Бран се хвана за крака на Роб и захлипа. Аря остана на мястото си и удари шамар на призрака. „Глупак такъв – каза му, – изплаши детето“, но Джон и Роб се смееха и скоро малкият Бран и Аря също се разсмяха.

Споменът я накара да се усмихне и след това тъмнината престана да таи ужаси за нея. Конярчето беше мъртво, тя го беше убила, и ако изскочеше отнякъде, щеше отново да го убие. Отиваше си у дома. Всичко щеше да тръгне по-добре, само да стигнеше отново у дома, на сигурно

зад сивите гранитни стени на Зимен хребет.

Стъпките ѝ заотекваха тихо и все по-бързо и Аря се гмурна в непрогледния мрак.

САНСА

За Санса дойдоха на третия ден.

Тя реши да си облече скромна рокля от тъмносива вълна, с обикновена кройка, но богато извезана по яката и ръкавите. Усещаше пръстите си схванати и непохватни, докато се мъчеше със сребърните копчета без помощта на слуги. При нея беше Джейн Пули, но на Джейн не можеше да се разчита. Лицето ѝ беше подпухнало от непрестанния плач и като че ли не можеше да престане да хлипа и подсмърча за баща си.

– Убедена съм, че баща ти е добре – увери я Санса, след като най-после успя да закопчае роклята си. – Ще помоля кралицата да позволи да се видиш с него. – Смяташе, че тази добрина ще повдигне духа на Джейн, но момичето само я погледна със зачервените си, подути очи и се разплака още по-силно. Такова дете беше!

Санса също бе плакала първия ден. Макар и зад дебелите стени на Стегата на Мегор, при затворена и здраво залостена врата, беше трудно да не се ужаси човек, когато почнаха убийствата. Беше свикнала с къртежа на стомана на двора и едва ли някой ден от живота ѝ беше минал, без да чува трясъка на мечове, но съзнаването, че този път боят е истински, някак си правеше всичко много по-различно. Чу го както никога допреди, сякаш имаше и други звуци, пъшкане от болка, охкане, гневни проклетия, викове за помощ, както и стонове на ранени и умиращи мъже. В песните рицарите никога не крещяха и не молеха за помощ.

Така че тя се разплака и ги молеше зад вратата си да ѝ кажат какво става навън, викаше баща си и септа Мордейн, викаше краля и своя галантен принц. Но дори охраняващите вратата ѝ мъже да чува виковете ѝ, никой не ѝ отговори. Вратата се отвори един-единствен път, чак късно през нощта, когато бутнаха Джейн Пули вътре, подута и трепереща. „Те избиват всички“, изкрещя ѝ дъщерята на стюарда. И не престана. Каза, че Хрътката разбил вратата ѝ с боен чук. По стълбите на Кулата на Ръката имало трупове и стъпалата били лепкави от съхнещата кръв. Санса изтри сълзите си и се помъчи да успокои приятелката си. Заспаха, прегърнати като сестри.

На втория ден стана още по-лошо. Стаичката на Санса се намираще на върха на най-високата кула на Стегата на Мегор. От прозореца ѝ се виждаше, че тежкият железен портикул при стражевата постройка на портата е спуснат и че подвижният мост над дълбокия сух ров, отделящ

Цитаделата в цитадела от по-големия обикалящ го замък, е вдигнат. По стените крачеха войниците на Ланистър с копия и арбалети в ръце. Битката беше свършила и над Червената цитадела се беше възцарила гробна тишина. Единствените звуци бяха безкрайните хленчове и хлипове на Джейн Пули.

Хранеха ги – с твърдо сирене, прясно опечен хляб и мляко на закуска, с печено пиле и зеленчуци на обяд, а късно вечерта с гозба от говеждо и ечемик – но слугите, които им носеха храната, отказваха да отговарят на въпросите на Санса. Същата вечер няколко жени ѝ донесоха дрехите от Кулата на Ръката, както и част от вещите на Джейн, но изглеждаха почти толкова напласнени, колкото Джейн, и когато се опита да ги заговори побягнаха от нея като от чумава. Стражите извън вратата продължаваха да отказват да я пуснат от стаята.

– Моля ви, трябва да поговоря с кралицата – заговори им Санса и им каза за всички, с които се бе видяла онзи ден. – Тя ще иска да поговорим, знам, че ще иска. Кажете ѝ, че искам да се видя с нея, моля ви. Ако не кралицата, то с принц Джофри, моля ви, предайте му. Ние с него ще се венчаем, като пораснем.

По залез-слънце на втория ден закънтя някаква голяма камбана. Екът ѝ беше дълбок и звучен и протяжният бавен кънтеж изпълни душата на Санса с усещане за смъртна заплаха. Камбаната биеше неспирно и след малко чуха и други камбани да ѝ отвърщат от Великата септа на Белор на хълма Висения. Звукът тътнеше над града като небесен гръм, предвещаващ буря.

– Какво е това? – попита я Джейн и запуши ушите си. – Защо бият тези камбани?

– Кралят е мъртъв. – Санса не можеше да каже откъде го знае, но беше сигурна. Бавният, безкраен ек изпълваше стаичката им, скръбен като погребален вопъл. Дали някой не беше влязъл с щурм в замъка и не бе убил крал Робърт? Това ли означаваше шумът на битката, който бяха чули?

Легна си да спи удивена, неспокойна и уплашена. Дали нейният красив Джофри не беше станал вече крал? Или бяха убили и него? Страхуваше се за него, както и за баща си. Само да ѝ кажеха какво става...

Сънува Джофри на трона, а самата тя – седнала до него в рокля, изтъкана от предено злато. Имаше си и корона на главата, и всички, които беше познавала някога, идваха пред нея, за да коленичат и да ѝ изкажат почитта си.

На следващата заран, в утрото на третия ден, сир Борос Блът от

кралската гвардия дойде да я придружи до кралицата.

Сир Борос беше грозен мъж с широка гръд и къси, трътлести крака. Носът му беше плосък, бузите хлътнали и с изпъкнали челюсти, косата му – посивяла и чуплива. Днес беше облякъл бяло кадифе и снежният му плащ беше пристегнат с брошка с форма на лъв. Звярът беше с мека лъскавина на злато, а очите му бяха направени от малки рубинчета.

– Тази сутрин изглеждате много чаровен и изящен, сир Борос – каза му Санса. Една знатна дама никога не биваше да забравя изисканото си възпитание, а тя бе решена да стане дама на всяка цена.

– Вие също, милейди – отвърна ѝ сир Борос. – Нейна милост ни чака. Елате с мен.

Пред вратата имаше стражи, войници на Ланистър в пурпурни плащове и шлемове с лъвски гребени. Преди да ги подмине, Санса се насили да им се усмихне учтиво и да ги поздрави с добро утро. За пръв път я пускаха извън стаята след като сир Арис Оукхарт я вкара тук преди два дни.

– За да си в безопасност, миличката ми – беше ѝ казала Церсей, – Джофри никога не би ми простил, ако се случи нещо лошо с неговата любима.

Санса очакваше, че сир Борос ще я поведе към кралските покои, но вместо това той я изведе от Стегата на Мегор. Мостът отново беше спуснат. Някакви работници спускаха на въжета един мъж долу в сухия ров. Когато Санса надникна надолу през перилото, видя нечие тяло, набито на огромните железни шипове. Бързо извърна очи, без да смее да попита, без да посмее да задържи погледа си, уплашена да не би да се окаже някой, когото познава.

Намериха кралица Церсей в заседателната зала – седеше на дълга маса, отрупана със свитъци, свещи и калъпи восьък за печати. Залата бе разкошна. Санса зяпна с възхита към изящно резбования дървен параван и двата сфинкса, които клечаха от двете страни на двукрилата врата.

– Ваша милост – каза сир Борос, след като друг от рицарите на кралската гвардия, сир Мандън със странно мъртвешкото лице, ги въведе. – Доведох момичето.

Санса се беше надявала, че ще завари с кралицата и Джофри. Принца ѝ го нямаше, но трима от кралските съветници бяха тук. Лорд Петир Белиш седеше от лявата страна на кралицата, Великият майстер Пицел бе в другия край на масата, а лорд Варис, ухаещ на цветя, се беше навел над масата между тях. Санса с уплаха забеляза, че всички са облечени в черно. Траурно облекло...

Кралицата носеше рокля от черна коприна с висока яка, със сто тъмnochервени рубина, пришити по корсажа – покриваха го от шията до гърдите. Бяха изсечени във форма на сълзи, все едно че кралицата плачеше с кървави сълзи. Церсей се усмихна, като я видя, и Санса си помисли, че това е най-милата и в същото време най-тъжната усмивка, която е виждала.

– Санса, сладкото ми дете – каза кралицата, – зная, че си искала да те доведат при мен. Съжалявам, че не можах да пратя да те доведат порано. Нещата са много неспокойни и не ми остана свободно време. Вярвам, че хората ми добре са се грижили за теб?

– Всички бяха много мили и любезни, ваша милост, много ви благодаря за грижите – учтиво отвърна Санса. – Само дето, ами... никой не искаше да поговори с нас и да ни каже какво става.

– „Да ни каже“? – Церсей изглеждаше объркана.

– Прибрахме при нея дъщерята на стюарда – обясни сир Борос. – Не знаехме какво да правим с нея.

– Джейн е изплашена – каза Санса. – Не спира да плаче. Обещах ѝ да ви помоля да ѝ разрешите да види татко си.

Старият майстер Пицел сведе очи.

– Баща ѝ е добре, нали? – попита притеснено Санса. Знаеше, че е имало бой, но със сигурност никой нямаше да нарани един стюард. Вајон Пули дори не носеше меч.

Кралица Церсей изгледа съветниците един по един.

– Не искам Санса да се безпокои ненужно. Какво ще правим с тази нейна малка приятелка, господа?

Лорд Петир се надвеси над масата.

– Ще ѝ намеря място.

– Но не в града – каза кралицата.

– За глупак ли ме взимате?

Кралицата премълча.

– Сир Борос, придружете момичето до покоите на лорд Петир и наредете на хората му да я държат там, докато не дойде да я отведе. Кажете ѝ, че Кутрето ще я заведе да се види с баща си, това би трябвало да я успокои. Искам да е заминала преди Санса да се върне в стаята си.

– Както заповядате, ваша милост – отвърна сир Борос. Поклони се, обърна се и излезе. Дългият му бял плащ раздвижи въздуха зад гърба му.

Санса се смути.

– Не разбирам. Къде е таткото на Джейн? Защо сир Борос не може

да я заведе при него, а трябва да го прави лорд Петир? – Беше се зарекла да се държи като лейди, нежна като кралицата и силна като майка си, лейди Кейтлин, но изведнъж се уплаши много. За секунда помисли, че може да се разплаче. – Къде я изпращате? Тя нищо лошо не е направила, тя е добро момиче.

– Тя те е разтревожила – каза ѝ с нежност кралицата. – Това няма да го търпим. Да не го обсъждаме повече. Лорд Белиш ще се погрижи добре за Джейн, обещавам ти. – Потупа седалката на стола до себе си. – Хайде седни, Санса. Искам да поговоря с теб.

Санса седна до кралицата. Церсей отново се усмихна, но това не я успокои. Варис сучеше ръце на масата, Великият майстер Пицел не вдигаше сънените си очи от свитъците пред себе си, но Санса усещаше втрещения поглед на Кутрето. Нещо в начина, по който я гледаше дребният мъж, караше Санса да се чувства все едно, че няма дрехи по себе си. Кожата ѝ настръхна.

– Мила Санса – заговори кралица Церсей и положи меката си длан на китката ѝ. – Такова красиво дете. Искрено се надявам, че знаеш колко много те обичаме с Джофри.

– Наистина ли? – каза без дъх Санса. И забрави за Кутрето. Нейният принц я обичаше. Нищо друго нямаше значение.

Кралицата се усмихна.

– Мисля за теб почти като за собствена дъщеря. И знам за любовта, която носиш в сърцето си към Джофри. – След което поклати тъжно глава. – Боя се, че имаме да ти кажем тежки новини за твоя баща. Трябва да си храбра, детето ми.

Кротките ѝ думи смразиха Санса.

– Какви са те?

– Твоят баща е предател, скъпа – промълви лорд Варис.

Великият майстер Пицел вдигна старческата си глава.

– Със собствените си уши чух как лорд Едард се закле пред нашия любим крал Робърт, че ще закриля младите принцове като свои любими синове. И въпреки това веднага щом кралят умря, той свика малкия съвет, за да лиши принц Джофри от законно полагащия му се трон.

– Не! – ахна Санса. – Той не би направил това. Татко не би могъл да направи това!

Кралицата вдигна някакво писмо. Листът беше разкъсан и втвърден от засъхналата кръв по него, но счупеният печат беше на баща ѝ – вълчище, отпечатано върху петно светлосив восък.

– Намерихме това у капитана на домашната ви гвардия, Санса.

Писмо до брата на покойния ми съпруг Станис, с което татко ти го кани да вземе короната.

– Моля ви, ваша милост, сигурно има някаква грешка. – Паниката, която изведнъж я обзе, я замая и тя се почувства отмаляла и безсилна. – Моля ви, повикайте баща ми, той ще ви каже, той никога не би написал такова писмо, кралят му беше приятел.

– И Робърт мислеше така – каза кралицата. – Тази измяна щеше да сломи сърцето му. Боговете са добри, че не доживя да я види. – Тя въздъхна. – Санса, миличката ми, би трябвало да разбираш в какво ужасно положение сме поставени. Ти си съвсем невинна, всички го знаем, но все пак си дъщеря на предател. Как мога да позволя да се омъжиш за си-на ми?

– Но аз го обичам! – проплака Санса объркана и изплашена. Какво смятаха да правят с нея? Какво бяха направили на баща ѝ? Не трябваше да става така. Тя трябваше да се омъжи за Джофри, бяха сгодени, той ѝ беше обещан, тя дори беше сънувала венчавката. Не беше честно да ѝ го отнемат заради това, което бе направил баща ѝ.

– Много добре го знам, детето ми – проплака Церсей. – Иначе защо щеше да дойдеш и да ми кажеш за намеренията на баща ти да ви изпрати далече от нас, ако не от любов?

– Наистина беше от любов – припряно отвърна Санса. – Татко дори не ми разреши да се сбогувам. – Тя беше доброто момиче, послушното момиче, но онази сутрин се беше почувствала също толкова палава и своенравна като Аря, когато се измъкна от зоркия поглед на септа Мордейн въпреки заповедта на лорд баща си. Никога не беше проявявала такова своеволие преди и тогава също нямаше да го направи, ако не обичаше толкова Джофри. – Той щеше да ме върне в Зимен хребет и да ме омъжи за някой дребен рицар, макар да искам Джоф. Казах му го, но той не искаше и да ме чуе. – Кралят беше последната ѝ надежда. Кралят можеше да заповяда на баща ѝ да я остави в Кралски чертог и да се омъжи за принц Джофри, Санса знаеше, че може, но кралят винаги я плашеше. Беше толкова шумен, с груб глас и почти винаги пиян, и сигурно щеше просто да я отпрати обратно при лорд Едард, ако изобщо ѝ позволяха да се види с него. Затова беше отишла вместо при него при кралицата, изля душата си пред нея, а Церсей я беше изслушала и ѝ беше благодарил толкова мило... чак след това сир Арис я беше завел до високата стая в Стегата на Мегор и беше поставил стражи, а няколко часа по-късно отвън бе започнала битката.

– Моля ви – довърши тя, – трябва да ми разрешите да се омъжа за

Джофри, ще му бъде добра съпруга, ще видите. Ще бъде кралица също като вас, обещавам ви.

Кралица Церсей погледна останалите.

– Господа от съвета, какво ще кажете за молбата ѝ?

– Горкото дете – промърмори Варис. – Толкова искрена и невинна любов, ваша милост, ще бъде жестоко да го отречем... но все пак какво можем да направим? Баща ѝ е осъден. – Меките му длани се отъркаха една в друга в жест на безпомощно отчаяние.

– Дете, родено от семето на предател, един ден ще установи, че измяната е в кръвта му – каза Великият майстер Пицел. – Сега е мило, но след десет години кой ще може да каже какво коварство замисля?

– Не! – ужасена извика Санса. – Аз не съм, аз никога няма да... Не бих изменила на Джофри, аз го обичам, кълна се, наистина!

– Ох, колко е мъчително – въздъхна Варис. – Но все пак, вярно е казано, че кръвта тече в жилите по-вярна от най-силната клетва.

– Но тя ми напомня по-скоро за майката, не за бащата – промълви лорд Петир Белиш. – Погледнете я. Косата, очите. Тя е като огледален образ на Кат на същите години.

Кралицата се вгледа в нея с тревога, но Санса все пак долови доброта в ясните ѝ зелени очи.

– Дете – каза Церсей, – ако наистина вярваш, че не си като баща си, нищо не би могло да ме възрадва повече от това да те видя венчана за моя Джофри. Зная, че той те обича с цялото си сърце. – Въздъхна. – Но за съжаление боя се, че лорд Варис и Великият майстер може да са прави. Кръвта ще проговори. Достатъчно ми е само да си спомня как сестра ти насъска вълчището си срещу сина ми.

– Аз не съм като Аря – възкликна Санса. – Тя е с предателска кръв, не аз. Аз съм добра, питайте септа Мордейн, тя ще ви каже. Искам само да бъде вярната и обична жена на Джофри.

Церсей се взря в лицето ѝ и Санса усети тежестта на погледа ѝ.

– Вярвам, че си искрена, детето ми. Може би... – Обърна се към другите. – Господа, струва ми се, че ако останалите от рода ѝ останат верни на короната в тези тежки времена, това до голяма степен ще облекчи страховете ни.

Великият майстер Пицел поглади огромната си пухкава брада и дългите му вежди се свъсиха замислено.

– Лорд Едард има трима синове.

– Хлапета – сви рамене лорд Петир. – Аз бих се безпокоил повече от лейди Кейтлин и дома Тули.

Кралицата хвана ръката на Санса.

– Детето ми, буквите знаеш ли?

Санса кимна възбудено. Можеше да чете и да пише по-добре от братята си, макар че в сметките хич я нямаше.

– Радвам се да го чуя. Може би все още има някаква надежда за теб и Джофри.

– Какво искате да направя?

– Трябва да напишеш на лейди майка си и на брат си, най-големия... как се казваше?

– Роб.

– Вестта за измяната на баща ти несъмнено скоро ще стигне до тях. По добре да ги стигне от теб. Ти трябва да ги уведомиш как лорд Едард измени на краля си.

Санса желаше Джофри отчаяно, но не мислеше, че ще може да намери в себе си достатъчно смелост, за да направи това, което ѝ казва кралицата.

– Но той изобщо... Аз не... Ваша милост, не знам какво да им кажа...

Кралицата я потупа по ръката.

– Ще ти кажем какво да напишеш, детето ми. Важното е да подкапиш лейди Кейтлин и брат си да пазят кралския мир.

– Тежко ще им стане, ако не го пазят – вметна Великият майстер Пицел. – Заради обичта, която храниш към тях, трябва да ги подтикнеш да поемат пътя на благоразумието.

– Лейди майка ти несъмнено ще се бои много за теб – каза кралицата. – Трябва да я успокоиш, че си добре и че се грижим за теб, че се отнасяме с теб обичливо и ти осигуряваме всичко, което поискаш. Покани ги да дойдат в Кралски чертог и да положат васална клетва пред Джофри, когато вземе трона. Ако го направят... ами, тогава ще се уверим, че в кръвта ти няма поквара и когато навлезеш в цвета на своята женственост, ще се венчаеш за краля във Великата септа на Белор, пред очите на богове и хора.

...венчаеш за краля... Дъхът ѝ се учести от тези думи, но Санса все пак се поколеба.

– Може би... ако мога да видя баща си, да поговоря с него за...

– За измяната? – подхвърли лорд Варис.

– Разочаровах ме, Санса – каза кралицата и очите ѝ се вкамениха. – Казахме ти за престъпленията на баща ти. Ако наистина си ни вярна, както твърдиш, защо трябва да държиш да се видиш с него?

– Ами аз... исках само да... – Очите на Санса се насълзиха. – Той не е... моля ви, той не е... пострадал, или... или...

– Лорд Едард не е пострадал – заяви кралицата.

– Но... какво ще стане с него?

– Това ще го реши кралят – обяви с досада Великият майстер Пицел.

Кралят! Санса примига да спре сълзите си. Сега кралят беше Джофри. Нейният галантен принц никога нямаше да посегне на баща ѝ, каквото и да е направил. Ако отидеше при него и го помолеше за милост, сигурна беше, че ще се вслуша в молбите ѝ. Трябваше да се вслуша. Той я обичаше. Дори кралицата го каза. Джоф сигурно трябваше да накаже баща ѝ, лордовете щяха да го очакват от него, но сигурно можеше да го отпрати в Зимен хребет или да го прати в изгнание в някой от Свободните градове отвъд Тясното море. Само за няколко години. Дотогава двамата с Джофри щяха да се оженят. Станеше ли кралица, щеше да може да убеди Джофри да върне баща ѝ и да му прости.

Само че... ако майка ѝ с Роб извършеха някакво предателство, ако свикаха знамената или откажеха да се закълнат във вярност или каквото и да е, всичко щеше да се развали. Нейният Джофри беше добър и милостив, в сърцето си тя го знаеше, но един крал трябва да е твърд срещу бунтовниците. Тя трябваше да ги убеди. Длъжна беше!

– Ще... ще напиша тези писма – каза им Санса.

С усмивка, топла като изгрев, Церсей Ланистър се наведе към нея и нежно я целуна по бузата.

– Знаех, че ще го направиш. Джофри ще се гордее, когато му кажа каква смелост и благоразумие си проявила днес.

В края на краищата Санса написа четири писма. До майка си, лейди Кейтлин Старк, до братята си в Зимен хребет, както и до леля си и дядо си, лейди Лиза Арин, владетелката на Орлово гнездо, и лорд Хостър Тъли, на Речен пад. Когато приключи, пръстите ѝ бяха изтръпнали, схванати и изпоцапани с мастило. Варис държеше бащиния ѝ печат. Тя нагръ белия пчелен восък над запалената свещ, изля го внимателно и пред очите ѝ евнухът го подпечата с вълчището на дома Старк. Джейн Пули и всичките ѝ вещи ги нямаше, когато сир Мандън Мур върна Санса във високата кула на Стегата на Мегор. „Край на плачовете“ – помисли тя с благодарност. Но някак ѝ стана по-студено, след като Джейн я нямаше, дори след като си накладе огън. Придърпа един стол по-близо до камината, взе една от любимите си книги и потъна в историите за Флориан и Джонквил, за лейди Шела и за Рицаря на дъгата, за доблестния принц

Емон и за обречената му любов към кралицата на неговия брат.

Чак късно през нощта, докато се унасяше в сън, Санса се сети, че е забравила да попита за сестра си.

ДЖОН

– Отор – каза сир Джаръми Рикър. – Без никакво съмнение. А този е Джейфар Цветята. – Обърна тялото с крак и бледото мъртвешко лице се взря в облачното небе със сини, сини очи. – И двамата бяха от хората на Бен Старк.

„Хора на чичо ми“ – помисли изтръпнал Джон. Спомни си как го беше умолявал да тръгне с тях. „Богове, такова зелено момче бях! Ако ме беше взел, сега щях да лежа тук...“

Дясната китка на Джейфар свършваше с разкъсана плът и струпена кост от челюстите на Дух. Дясната му длан сега плуваше в стъкленницата с оцет в кулата на майстер Емон. Лявата му си беше на ръката, но почерняла като плаща му.

– Боговете са милостиви – промърмори Стария мечок. Утрото бе неестествено топло; на широкото чело на лорд-командира бяха избили капчици пот като роса по кората на диня. Конят му беше нервен, въртеше очи и се дърпаше от трупове, колкото позволяваше дължината на юздите. Джон отдръпна кобилата на няколко крачки, едва удържайки я да не му се отскубне. Не им харесваше на конете това място. Впрочем, на Джон също.

На псетата пък изобщо не им харесваше. Групата я беше довел Дух – глутницата хрътки се оказа безполезна. Когато Бес кучкарят се опита да ги накара да подушат откъснатата ръка, за да ги поведат по миризмата, хрътките бяха подивели – заръмжаха, залаяха и се задърпаха. Дори и сега ръмжаха или скимтяха, дърпаха се на каишките и Чет ги ругаеше че се държат като палета.

„Това е само една гора – каза си Джон, – и двамата са само мъртъвци.“ Виждал бе мъртъвци и преди...

Предната нощ отново го беше споходил сънят за Зимен хребет. Крачеше из опустелия замък, търсеше татко си, после се спусна в криптата. Само че сънят продължи повече от миналия път. В тъмното беше чул скърцане на камък. Когато се обърна, видя, че гробниците са отворят една след друга. Когато мъртвите крале започнаха да излизат с олюляване от студените си гробове, Джон се пробуди в катранен мрак и сърцето му биеше като чук. Дори когато Дух скочи в постелята му и го облиза по лицето, не можа да се отърси от дълбокото чувство на ужас. Не посмя да заспи отново. Облече се, качи се на Вала и закрачи

неуморно чак докато откъм изток не се появи светлината на утрото. „ Това беше само сън. Сега съм брат на Нощния страж, а не някакво напалшено момченце.“

Самуел Тарли се беше стаил при дърветата, полускрит зад конете. Кръглото му, дебело лице беше пребледняло. До този момент не беше се сгънал да повърне, но не беше и погледнал към мъртъвците.

– Не мога да гледам – изломоти окаяно дебеланчото.

– Трябва да гледаш – каза му Джон тихо, да не чуят останалите. – Майстер Емон те прати да бъдеш неговите очи, нали? Каква полза от очите, ако са затворени?

– Да, ама... аз съм такъв страхливец, Джон...

Джон сложи ръка на рамото му.

– С нас има дузина шурмоваци и кучета, и Дух даже е тук. Няма от какво да се боиш, Сам. Хайде, погледни. Най-труден е първият поглед.

Сам му кимна разтреперан и с видимо усилие сбра целия си кураж. Извърна боязливо глава. Очите му се облещиха, но Джон го задържа за рамото, за да не се обърне.

– Сир Джаръми – попита навъсено Стария мечок, – на тръгване от Вала Бен Старк взе със себе си шестима души. Къде са другите?

Сир Джаръми поклати глава.

– Де да знаех.

Мормон явно не остана доволен от отговора.

– Двама от братята ни са заклани почти пред очите на постове на Вала и въпреки това бойците ви нищо не са чули и нищо не са видели. Дотам ли е изпаднал Нощният страж? Все още ли прочистваме лесовете?

– Да, милорд, но...

– Патрули все още пускаме ли?

– Да, но...

– Този мъж е носил ловен рог. – Мормон посочи тялото на Отор. – Трябва ли да допускам, че е загинал, без да изсвири с него? Или вашите постове не само са ослепели, но са и оглушали?

Сир Джаръми настръхна и лицето му се изопна от гняв.

– Никакъв рог не е свирил, милорд, иначе хората ми щяха да го чуят. Нямам достатъчно мъже да поставя толкова постове, колкото бих искал... а откакто Бенджен се загуби, се задържахме по-близо до Вала, отколкото ни се налагаше по-рано, и то по ваша лична заповед.

Старият мечок изпъшка.

– Да. Добре. Така да е. – След което махна нервно с ръка. – Кажете

ми как са загинали.

Сир Джаръми приклепна до трупа на този, когото нарече Джейфар Цветята, и повдигна главата му за темето. Косата се отскубна в пръстите му, изсърнала и крехка като слама. Рицарят изруга и извърна лицето с opakото на ръката си. На врата на тялото зейна голяма колкото уста дупка, запушена със засърнала кръв. Само няколко бели жили придържаха главата към врата.

– С брадва е направено.

– Тъй – измърмори Дивен, старият горянин. – Като брадвата, дето я носеше тоя Отор, милорд.

Джон усети как закуската забълбука в корема му, но стисна устни и се насили да погледне към втория труп. Отор приживе беше грозен, а сега като труп изглеждаше още по-грозно. И нямаше никаква брадва. Джон го помнеше – тъкмо Отор беше заревал оная мръсна песен, с която бе поел патрулът. Е, дните му за песни бяха секнали. Плътта му сега беше побеляла като мляко навсякъде, ако не се смятаха дланите. Дланите бяха мастиленочерни като на Джейфар. Цветя засърнала кръв го красяха по цялото тяло като обриви – по гърдите, слабините и гърлото. Но очите му си стояха отворени. Взираха се в небето сини като сапфири.

Сир Джаръми стана.

– Дивите също имат брадви.

Мормон го скастри:

– Значи вярваш, че е работа на Манс Райдър? Толкова близо до Вала?

– Че кой друг ще е, милорд?

Джон можеше да му каже. Знаеше го. Всички го знаеха, но никой не смееше да го изрече. „Другите са само мит. Приказка, с която се плашат децата. Дори да са живели някога, изчезнали са преди осем хиляди години.“ Самата мисъл за тях го накара да се почувства глупаво; сега той беше пораснал мъж, черен брат на Нощния страж, а не момчето, което седеше някога в нозете на баба Нан с Бран, Роб и Аря.

Лорд-командир Мормон все пак изсумта.

– Ако Бен Старк се бе натъкнал на атака на диваците едва на половин ден езда от Черен замък, щеше да се върне за още хора, да подгони убийците през седемте ада и да се върне с главите им.

– Освен ако не е заклан и той – настоя сир Джаръми.

Дори сега от думите болеше. Бе толкова отдавна, че изглеждаше безумие да се вкопчиш в надеждата, че Бен Старк все още е жив, но ако не друго, Джон Сняг имаше инат в изобилие.

– Мина вече почти половин година, откакто Бенджен ни остави, милорд – продължи сир Джаръми. – Лесът е неизброден. Дивите може да са го сразили къде ли не. Бих се обзаложил, че тия двамата са били последните оцелели от отряда му, връщали са се при нас... но врагът ги е докопал преди да стигнат Вала. Телата още са пресни, тези хора не може да са мъртви повече от ден... по-малко навярно...

– Не! – изписука Сам.

Джон се стъписа. Нервният фалцет на дебелия му приятел беше последният глас, който очакваше да чуе. Сам Тарли се боеше от началниците, а сир Джаръми не беше известен с търпението си.

– Не съм те питал за мнението ти, момче – хладно го сръза Рикър.

– Сир, оставете го да говори – невъздържано се намеси Джон.

Очите на Мормон пробягаха от Сам към Джон и обратно.

– Ако момъкът има да ни каже нещо, искам да го чуя. Момче, я ела насам, че зад тия коне не можем да те видим.

Сам се промъкна между Джон и гончетата, плувнал в студена пот.

– Милорд, ами то... не може да е от един ден... вижте кръвта...

– Е? – изръмжа нетърпеливо Мормон. – Кръв, какво толкова?

– Той гащите си подмокря като види кръв – подвижна Чет и бойците наоколо се разсмяха.

Сам отри нервно потта от челото си.

– В-в... виждате ли където Дух... вълчището на Джон де... виждате ли където е разкъсал ръката на мъжа, но... погледнете, ставата не е кървила. – Махна с ръка. – Баща ми... л-лорд Рандил, той понякога ме караше насила да гледам как корми дивеча и го дере, като... след това... – Сам заклати глава и краката му се разтрепераха. След като вече се бе осмелил да погледне трупове, не можеше да откъсне очи от тях. – При скорошно убийство... кръвта още тече, господа. Но след това... след това ще се съсире като желе, става гъста и... – Готов беше да повърне. – Този човек... вижте китката му и... тя цялата е суха като кора и... като...

Джон веднага схвана какво има предвид Сам. Забеляза разкъсаните жили, стърчащи от китката на мъртвия като железни червеи, впити в бялата плът. Кръвта беше черна като кал. Но Джаръми Рикър все още не беше убеден.

– Ако бяха мъртви повече от ден, щяха вече да са цъфнали, момче. Та те дори не миришат.

Дивен, старият горянин, който се хвалеше, че може да надуши идващия сняг, се приближи до трупове и помириса.

– А бе, дъхави цветенца не са, но... милорд е прав. Тук няма воня на мърша.

– Те... те не гният – посочи Сам и дебелият му пръст потрепери. – Вижете, по тях няма личинки или... или... червеи и каквото е там... лежали са тук сред дърветата, но... но не са ги дъвчели животни... само Дух... иначе те са си... те са...

– Непокътнати – промълви Джон. – А и Дух е по-различен. Кучетата и конете не се доближават до тях.

Щурмоваците се спогледаха. С очите си можеха да се уверят, че е истина. Мормон се намръщи, погледна трупове, а след това кучетата.

– Чет, я доведи хрътките по-близо.

Чет се опита, запсува и задържа каишките, като скрита едно от кучетата в муцуната. Повечето само заскимтяха, запънаха крака в земята и се заопъваха. Една кучка се заинати, заръмжа и се задържа, сякаш искаше да се измъкне от нашияника. Накрая скочи към него. Чет изтърва каишката и залитна, хрътката го прескочи и затича към дърветата.

– Това... всичко това е сбъркано – заговори Сам Тарли. – Кръвта... тези петна от кръв по дрехите им и... и плътта им е суха и вкочанена, но... няма кръв по земята нито... никъде. При тези... тези... – Сам замълча, преглътна с усилие и вдиша дълбоко. – При тези рани... раните са ужасни... трябваше навсякъде да е оплискано с кръв. Нали?

Дивен всмука въздух през проядените си зъби.

– Може пък да не са умрели тук. Може да ги е донесъл някой и да ги е оставил да ги намерим. Като закана, един вид. – Старият горянин погледна недоверчиво телата на двамата. – Може да съм дърт глупак, но не помня Отор да имаше сини очи.

Сир Джаръми изглеждаше стъписан.

– Нито пък Цветята – изломоти рицарят и се обърна да погледне мъртвеца.

В леса настъпи гробовна тишина. Чуваше се само тежкото дишане на Сам и влажното съскане на въздуха между зъбите на Дивен. Джон прилекна до Дух.

– Да ги изгорим – прошепна някой. Някой от бойците; Джон не разбра кой.

– Да бе, я да ги изгорим – подкани друг глас.

Стария мечок поклати опърничаво глава.

– Рано е. Искам първо да ги види майстер Емон. Ще ги отнесем при Вала.

Някои заповеди е по-лесно да се дадат, отколкото да се изпълнят.

Увиха мъртъвците в наметала, но когато Хейк и Дивен се опитаха да вържат първия на гърба на един от конете, животното подивя, зацвили, изправи се на задните си крака и чак посегна да ухапе Кетър, който им се притече на помощ. Бойците от обходния патрул не постигнаха нещо повече и с другите коне – и най-кроткото животно отказваше да поеме този товар. Накрая се принудиха да наскат клони, с които стъкмиха носилки, и понесоха телата пеш. Вече преваляше пладне.

– Тия гори искам да се претърсят – нареди Мормон на сир Джаръми, щом поеха на път. – Всяко дърво. Всеки камък и храст, и всяка човешка стъпка в калта на десет левги околоръст. Вземи всички хора, с които разполагаш, ако не стигнат, наеми ловци и горяни. Ако Бен и другите с него са тук някъде, живи или мъртви, искам да се намерят. И ако в тия гори има някой друг, който и да е, искам да го разбере. Ще ги проследите и ще ги хванете, живи или мъртви. Ясно ли е?

– Ясно, милорд – отвърна сир Джаръми. – Ще стане.

След това Мормон се смълча и продължи да язди, потънал в тежки мисли. Джон яздеше до него – мястото му беше там, като личен стюард на лорд-командира. Денят беше сив, влажен и душен, от тези дни, които те карат да искаш да завали. Нито полъх не лъхнеше в гората. Въздухът бе натежал от влага и дрехите на Джон бяха полепнали по кожата му. Топло беше. Много топло. Валът плачеше обилно, от няколко дни вече плачеше така и понякога на Джон му се струваше, че вижда как се свива.

Старите наричаха това време „духовно лято“ и твърдяха, че в дни като този сезонът най-после изчерпва духа си. След такова време настъпвал студът, а дългото лято винаги значи дълга зима. Това лято бе продължило над десет години. В началото му Джон все още беше бил бебе в пелени.

Дух потича известно време с тях, после се скри сред дърветата. Без вълчището Джон се почувства почти гол. Улови се, че се вглежда притеснено във всяко дърво. Неволно си помисли за приказките, които баба Нан им разправяше, когато беше момче. Сякаш чуваше отново гласа ѝ и тихото потракване на куките за плетене. „Студ и смърт били те и мразели желязото, огъня и допира на слънцето, както и всяко живо същество, в чиито жили тече топла кръв. Селски твърдини, градове и замъци, цели човешки кралства падали пред тях, и продължавали те на юг и все на юг, на белите си мъртви коне, повели със себе си пълчища заклани мъртъвци. Мъртвите си слуги хранели с плътта на човешки деца.“

Когато най-сетне зърна Вала, издигащ се зад короната на стария

чворест дъб, Джон изпита огромно облекчение. Мормон изведнъж дръпна юздите и се извърна на седлото.

– Тарли – ревна Стария мечок, – ела тук!

Джон забеляза уплаха на лицето на Сам, който подкара тромаво кобилата си. Явно бе помислил, че го чакат неприятности.

– Дебел си, но не си глупав, момко – избоботи Лорд-командирът. – Днес се справи добре. Сняг, ти също.

Сам пламна до уши и изломоти някаква нескопосана благодарност. Джон се усмихна насила.

Когато се измъкнаха от леса, Мормон пришпори пъргавото си дребно конче в тръс. Дух излетя някъде от дърветата да ги срещне и заоближава раните си. Муцуната му беше окървавена от плячка. Високо пред тях мъжете по Вала забелязаха приближаващата се колона. Джон чу дълбокия гърлен звук на големия рог на наблюдателя, който ехтеше от мили разстояние, един-единствен протяжен тон, който разтресе дърветата и отекна по ледената пустош.

уууууууу

ooo.

Звукът бавно заглъхна и отново настъпи тишина. Единичният тон означаваше, че се връщат шурмоваци, и Джон си помисли: „Ех, поне за един ден бях шурмовак. Каквото и да предстои, това няма да ми отнемат.“

Боуен Марш ги чакаше при първата порта, пред ледения тунел. Лорд-стюардът беше много възбуден.

– Милорд – викна той на Мормон, докато отваряше железните решетки, – долетя птица. Трябва да дойдете веднага.

– Какво има? – изръмжа Мормон.

Странно, Марш се озърна към Джон преди да отговори.

– Писмото е у майстер Емон. Чака ви в солария.

– Добре. Джон, ти се погрижи за коня ми и поръчай на сир Джаръм да прибере мъртвците в склада, докато майстерът се приготви да ги огледа. – Мормон закричи, ръмжейки под нос.

Докато прибираха конете в конюшната, Джон изпита неприятното усещане, че всички го гледат. Сир Алисър Торн упражняваше момчетата си на двора, но прекъсна заниманията си и го изгледа с гадна усмивка. Едноокият Донал Ноя стоеше при вратата на оръжейницата.

– Боговете дано да са с теб, Сняг – извика му.

„Нещо не е наред“ – каза си Джон.

Отнесоха мъртвците в складовете в основата на Вала – тъмна и

студена килия, изсечена в леда, която използваша за съхраняване на месо, на жито и дори на бира понякога. Джон се погрижи конят на Мормон да получи храна, вода и да го вчеше, преди да се заеме със своя. След това потърси приятелите си. Грен и Тоуд бяха на караул, но намери Пип в столовата.

– Какво става?

– Кралят е мъртъв – отвърна Пип.

Джон се стъписа. При гостуването му в Зимен хребет Робърт Баратеон му се видя стар и дебел, но си беше съвсем здрав и никой не бе споменал за заболяване.

– Откъде знаеш?

– Един от стражите чул Клидас да чете писмото на майстер Емон. – Пип се наведе към него. – Съжалявам, Джон. Той беше приятел с баща ти, нали?

– Навремето били близки като братя. – Джон се зачуди дали Джофри ще задържи баща му в Кралски чертог. Едва ли. А това означаваше, че лорд Едард ще се върне в Зимен хребет и с него – сестрите му. Можеше дори да му позволят да ги навести, с разрешението на лорд Мормон. Щеше да е хубаво отново да види ухилената Аря и да поговори с баща си. „Ще го попитам най-после за майка ми – реши той. – Вече съм мъж и е крайно време да ми каже за нея. Дори курва да е била, не ме интересува, искам да знам.“

– Чух Хейк да казва, че мъртъвците били от хората на чичо ти – рече Пип.

– Да. Двама от шестимата, които отведе със себе си. Мъртви са от доста време, само че... телата са шантави.

– Шантави ли? – Пип настръхна от любопитство. – Какво им е шантавото?

– Сам ще ти каже. – Джон не искаше да говори за това. – Трябва да видя дали Стария мечок няма нужда от мен.

Тръгна към кулата на лорд-командира, изпълнен с опасения. Когато приближи, стражите го изгледаха строго.

– Стария мечок е в солария – каза единият. – Пита за теб.

Джон кимна и заизкачва стръмните стъпала, мъчейки се да си внуши спокойствие. „Има нужда от вино и огън в камината, нищо повече.“

Когато влезе в солария, гарванът на Мормон заграчи:

– Г-гжито! Г-гжито!

– Не го слушай, току-що го нахраних – изръмжа Стария мечок. Беше седнал до прозореца и четеше писмо. – Донеси ми чаша вино и сипи

и на себе си.

– И на себе си ли, милорд?

Мормон вдигна очи от писмото и го изгледа. Имаше съжаление в погледа му: не беше трудно да се долови.

– Чу ме добре.

Джон заналива с малко прекалена грижливост – съзнаваше, че се бави нарочно. Напълнеше ли чашите, нямаше да му остане друг избор, освен да понесе онова, което носеше писмото. Но чашите за съжаление се напълниха твърде скоро.

– Седни, момче – заповяда Мормон. – Пий.

Джон остана прав.

– За баща ми е, нали?

Стария мечок чукна писмото с палец.

– За баща ти и за краля – избоботи. – Новините са тъжни, няма да те лъжа. Не бях допуснал, че ще дочакам нов крал на старини. Робърт беше на половината на годините ми и здрав като бик. – Мормон отпи. – Казват, че кралят обичал да ходи на лов. Нещата, които най-много обичаме, най-много ни съсипват, момче. Запомни го. Синът ми толкова обичаше онази жена... Вятърничава жена. Ако не беше тя, никога нямаше да му хрумне да продаде онези браконieri...

Джон едва следеше думите му.

– Милорд. Не разбирам. Какво е станало с баща ми?

– Казах ти да седнеш – изръмжа Мормон.

– Седни! – изграчи гарванът.

– И пий, дяволите да те вземат. Това е заповед, Сняг.

Джон седна и отпи глътка.

– Лорд Едард е задържан. Обвинен е в измяна. Твърди се, че е кроил заговор с братята на Робърт да лишат принц Джофри от трона.

– Не! – Джон скочи. – Това е невъзможно. Баща ми никога не би изменил на краля!

– Както и да е – отвърна Мормон. – Не ми е дадено да съдя. Нито на теб.

– Но това е лъжа! – настоя Джон. Как можеха да допуснат, че баща му е изменник, всички ли бяха полудели? Лорд Едард Старк никога нямаше да опетни честта си... нали?

„Но е баща на копеле – нашепна един гласец в главата му. – Къде е била честта му в това? А майка ти? Той не поиска една дума да ти каже за нея.“

– Какво ще стане с него, милорд? Ще го убият ли?

– Колкото до това, не мога да кажа, момче. Мисля да пратя писмо. Познавам неколцина от кралските съветници от младини. Стария Пицел, лорд Станис, сир Баристан... Баристан Селми е най-верният кралски рицар, когото кралството е познавало. Баристан Храбрива, така го наричаха, когато бях момче. Той навярно ще успее да ги убеди. Каквото и да е сторил баща ти, или да не е, той все пак е велик лорд. Трябва да му се позволи да облече черното и да дойде при нас. Боговете са ми свидетели, имаме нужда от мъже със способностите на лорд Едард.

Джон знаеше, че и на други мъже, обвинени в измяна, са им разрешавали да възвърнат честта си със служба на Вала. Защо не и лорд Едард? Баща му тук. Странна мисъл, и странно притеснителна. Щеше да е чудовишна несправедливост да го лишат от Зимен хребет и да го приудят да облече черното, но ако това означаваше живота му...

А Джофри дали щеше да го позволи? Помнеше принца в Зимен хребет, как се бе надсмял над Роб и сир Родрик на двора. Виж, него почти не беше забелязал; копелетата стояха за него толкова долу, че не заслужаваха дори презрението му.

– Милорд, а кралят дали ще ви послуша?

Стария мечок сви рамене.

– Момче крал... допускам, че ще слуша майка си. Жалко, че джуджето не е с тях. Той е вуйчо на момчето и разбра нуждите ни, когато ни гостува. Много лошо, че лейди майка ти го задържа в плен...

– Лейди Старк не ми е майка – припомни му рязко Джон. С Тирион Ланистър се беше сприятелил. Ако убиеха лорд Едард, щеше да е толкова по нейна вина, колкото и на кралицата.

– Милорд, а сестрите ми? Аря и Санса бяха с баща ми. Знаете ли...

– Пицел не споменава за тях, но не се съмнявам, че с тях се отнасят добре. Като му напиша, ще питам за тях. – Мормон поклати глава. – Тази беда едва ли можеше да се случи в по-неподходящо време. Ако изобщо някога кралството е имало нужда от силен крал, то... идат дни на мрак и студ, в костите си го усещам... – Изгледа Джон с пронизващ поглед. – Надявам се, че няма да ти хрумне да направиш нещо глупаво, момко.

„Той е баща ми“, канеше се да отвърне Джон, но разбираше, че Мормон няма да пожелае и дума да чуе. Гърлото му бе пресъхнало. Отпи насила още глътка от виното.

– Сега дългът ти е тук – припомни му Лорд-командирът. – Старият ти живот приключи, когато облече черното.

А птицата му дрезгаво се обади:

– Ч-черно!

Мормон не ѝ обърна внимание.

– Каквото и да става в Кралски чертог, не е твоя работа. – Джон замълча, а старецът допи чашата си и добави: – Сега си свободен. Нямам повече нужда от теб. Утре заранта можеш да ми помогнеш с писането на това писмо.

Джон не помнеше кога стана и напусна солария. Съвзе се чак когато слизаше по стъпалата и помисли: „Но това е баща ми, сестрите ми, как да не е моя работа?“

Навън единият стражите го изгледа и рече:

– Стегни се, момче. Боговете са жестоки.

„Знаят“ – помисли Джон.

– Баща ми не е предател. – Гласът му излезе хриплив. Думите се лепяха в гърлото му, сякаш искаха да го задавят.

Вятърът се усилваше и на двора като че ли бе станало по-хладно, отколкото на идване. „Духовното лято“ май свършваше. Остатъкът от следобеда мина като в сън. Джон не помнеше къде ходи, какво прави и с кого приказва. Знаеше само, че Дух е с него. Мълчаливата близост на вълчището го утешаваше малко. „Момичетата и това си нямат – помисли си. – Вълците им ги опазиха, но Лейди е мъртва, Нимерия се е загубила, съвсем сами са.“

Щом слънцето започна да залязва, задуха северен вятър. Джон чуваше пищенето му срещу Вала и над ледените бойници, докато вървеше към столовата за вечеря. Хоб беше сготвил яхния със сърнешко месо, с много ечемик, лук и моркови. Когато му сипа един черпак повече в добавка и му даде хрупкавия крайщник от хляба, Джон разбра какво означава това. „Той знае.“ Огледа се из залата, видя как един бързо извърна глава, друг кротко извърна очи. „Всички знаят.“

Приятелите му го наобиколиха.

– Помолихме септона да запали свещ за баща ти – каза му Матар.

– Това е лъжа. Всички знаем, че е лъжа, дори Грен знае, че е лъжа – обади се Пип. Грен кимна, а Сам плесна ръката на Джон:

– Сега ти си ми брат, така че той е и мой баща – каза дебеланчото. – Ако искаш да отидеш при призрачните дървета да се помолиш на старите богове, ще дойда с теб.

Призрачните дървета се намираха отвъд Вала, но той знаеше, че Сам говори сериозно. „Те са мои братя – помисли Джон. – Толкова, колкото Роб и Бран, и Рикон...“

А след това чу смеха, рязък и жесток като изплющял камшик, и

гласа на сир Алисър Торн.

– Не само е копеле, а и копеле на предател!

За едно мигване на очите Джон вече бе скочил на масата с кама в ръката. Пип се опита да го хване, но той издърпа крака си и скочи от масата, и изрита купата от ръката на сир Алисър. Гозбата се разплиска и опръска братята. Торн отхвърча назад. Разкрещяха се, но Джон Сняг не ги чуваше. Замахна с камата към лицето на сир Алисър, към студените като оникс очи, но Сам се хвърли между двамата и преди Джон да успее да го заобиколи, Пип се озова на гърба му и се впи във врата му като маймуна, а Грен стисна ръката му, докато Тоуд измъкваше ножа от пръстите му.

Късно, много по-късно, след като го отведеха в килията му, Мормон дойде да го види. Гарванът беше на рамото му.

– Казах ти да не правиш глупости, момче – каза Стария мечок.

– Момче! – изграчи птицата.

Мормон поклати глава отвратен.

– И като си помисли човек, че толкова надежди залагах на теб.

Взеха му ножа и меча и му казаха, че не може да напуска килията си, докато висшите офицери не се съберат да решат какво да правят с него. А после поставиха стража пред вратата му, за да са сигурни, че ще се подчини. Не позволиха на приятелите му да го посещават, но Стария мечок отстъпи и се съгласи при него да остане Дух, така че не беше съвсем сам.

– Баша ми не е предател – каза той на вълчището, след като всички си отидоха. Дух го погледна мълчаливо. Джон се сви до стената, с ръце около коленете, и зяпна свещта на масата до тясното легло. Пламъкът мигаше и се люшкеше, сенките около него се движеха, стаята му се стори по-тъмна и някак по-студена. „Тази нощ няма да заспя“ – помисли Джон. Но изглежда, беше задрямал. Когато се събуди, краката му бяха изтръпнали, а свещта отдавна беше изгаснала. Дух стоеше на задните си лапи и драскаше по вратата. Джон се сепна като видя колко е пораснал. – Какво има, Дух? – попита го тихо.

Вълчището извърна главата си, погледна го и се озъби. „Дали не е побеснял?“, учуди се Джон.

– Аз съм, Дух – промълви, мъчейки се да не го каже уплашено. Но трепереше, трепереше като в треска. Откъде идваше този студ?

Дух отстъпи от вратата. Там, където беше драскал по дървото, личаха дълбоки резки.

– Отвън има някой, нали? – прошепна Джон.

Вълчището се присви и заотстъпва, козината на бялата му шия беше настръхнала. „Стражата – помисли Джон. – Оставили са човек да пази на вратата. Дух го подушва през вратата, това е.“

Бавно се изправи. Трепереше неудържимо и съжали, че го няма меча му. Три бързи стъпки и се озова до вратата. Сграбчи дръжката и я дръпна навътре. Стърженето на пантите го накара да подскочи.

Стражът се беше проснал безчувствено върху тесните стъпала с очи, извърнати нагоре към него. Гледаше в него, макар да лежеше по корем. Главата му беше извърната неестествено.

„Не може да бъде – каза си Джон. – Това е кулата на лорд-командира, пази се ден и нощ, това не е възможно, това е сън. Сънувам кошмар.“

Дух се измъкна покрай него и излезе навън. Заизкачва се по стъпалата, спря се, обърна се към Джон. И тогава той го чу. Тихото стържене на ботуш върху камъка, звукът от обръщачото се резе. Звучите идваха отгоре. От покоите на лорд-командира.

Можеше да е кошмар, но не беше сън.

Мечът на часовая си беше в ножницата. Джон коленичи и го извади. Тежестта на стоманата в ръката му му вдъхна кураж. Тръгна нагоре по стъпалата. Дух тихо стъпваше до него. На всеки завой по стълбището срещу него връхлитаха сенки. Джон продължи нагоре нащрек като мушкаше с върха на меча всяко подозрително черно петно. Изведнъж чу връска на гарвана на Мормон.

– Гжито! – изграчи птицата. – Гжито, гжито, гжито, гжито, гжито.

Дух скочи напред и Джон се спусна след него. Вратата на солария на Мормон зееше. Вълчището скочи вътре. Джон спря на прага с меча в ръка, даде си време очите му да свикнат с тъмното. Тежките завеси на прозорците бяха спуснати и тъмнината беше като мастило.

– Кой е тук? – извика той.

И тогава го видя. Сянка в сенките, промъкваша се към вътрешната врата, водеща към спалнята килия на Мормон, с очертания на мъж и черна, загърната в наметало и с качулка... но под качулката очите му блестяха леденосини...

Дух скочи. Човек и вълк се вкопчиха и паднаха без писък и без никакво ръмжене, затъркаляха се, блъснаха се в някакъв стол, събориха маса, отрупана с хартии. Гарванът на Мормон пляскаше с криле отгоре и грачеше:

– Гжито, гжито, гжито, гжито.

Джон се почувства сляп като майстер Емон. Провлачи гръб покрай стената и дръпна пердето. Лунната светлина обля солария. Зърна две

почернели длани в бялата козина – издути тъмни пръсти, впиващи се в гърлото на вълчището. Дух се гърчеше и хапеше, краката му се мятаха във въздуха, но не можеше да се освободи.

Нямаше време за страх. Джон се хвърли напред, извика и посече с дългия меч. Стоманата срязва ръкав, кожа и кокал, но звукът бе някак грешен. Дух се измъкна от другата ръка и изпълзя назад, изплезил червения си език.

Човекът с качулката вдигна бледото си като луната лице и Джон без колебание замахна към него. Мечът разсече до кокал натрапника, отрязва половината от носа му и отвори зев от едната буза до другата между очите, между очите, сини като пламнали звезди. Джон позна това лице, „Отор – помисли си и отстъпи. – Богове, той е мъртъв, видях, че е мъртъв.“

Усети, че нещо дращи към глезена му. Черни пръсти пълзяха към прасеца му. Ръката пълзеше нагоре по крака му и късаше вълна и плът. Джон изрева в погнуса, посече пръстите с върха на меча и ги избута. Те се загърчиха, отвориха се и се затвориха.

А трупът го нападна. Кръв нямаше. Едноръко, с прерязано почти наполовина лице, съществото сякаш не усещаше нищо. Джон вдигна меча пред него и викна:

– Махай се!

– Гжито! – изграчи гарванът. – Гжито, гжито.

Отсечената ръка се гърчеше от разпрания ръкав като змия с черна петпръста глава. Дух скочи и я захапа. Костите изпукаха. Джон замахна към врата на трупа и усети как стоманата го прерязва. Мъртвият Отор замахна към него и го събори.

Мечът, къде се дяна мечът? Беше го загубил, проклетия меч! Когато отвори уста да изкрещи, твартата заби черните си пръсти в устата му. Задавен, той се опита да ги изтръгне, но мъртвецът бе много тежък. Ръката се плъзна към гърлото му леденостудена, задави го. Лицето ѝ скриваше целия свят. Мраз струеше от очите ѝ, искрящо сини. Джон задраска с нокти в студената плът, зарита с крака. Опита се да захапе, опита се да удари, опита се да вдиша...

И изведнъж тежестта на съществото изчезна, а пръстите се дръпнаха от гърлото му. Джон видя как вълчището забива зъбите си в корема на твартата. Гледаше като в полусън, дълго, докато най-последно не се сети да погледне към меча...

...и видя лорд Мормон, гол и замаян от съня, застанал на прага със светилник в ръка. Сгърчена и лишена от пръсти, ръката се тресеше по

пода, гърчеше се към него. Джон понечи да извика, но гласът му не излезе. Олюля се, изправи се, изрита ръката и сграбчи светилника от пръстите на Стария мечок. Пламъкът примига и за малко да угасне.

– Гори! – изкрещя гарванът. – Гори, гори, гори, гори!

Джон се обърна и видя пердетата, които бе откъснал от прозореца. Хвърли с две ръце светилника в смачкания на куп върху пода плат. Металът издрънча, стъклото се пръсна, разля се масло и пердетата лумнаха. А зноят, който лъхна в лицето му, беше по-сладък от най-сладката целувка.

– Дух!

Вълчището застана до него, а възпътената твар се опита да стане, и черни змии се загърчиха от широката рана, зейнала в корема ѝ. Джон пхна ръката в пламъците, сграбчи в шепата си завесите и ги помете като камшик към мъртвия.

„Нека да изгори – замоли се той, докато горящият плат загръщаше трупа. – Моля ви, богове, нека да изгори, моля ви. Моля ви!“

БРАН

Карстарките пристигнаха в една студена ветровита утрин, повели със себе си триста конници и близо две хиляди пехотинци от замъка си при Кархолд. Когато колоната приближи, стоманените върхове на пики-те им засвяткаха под ярките лъчи на слънцето. Един мъж крачеше пред всички и отмерваше дълбок и гъгнив маршов ритъм на тъпана: бумм, бумм, бумм.

Бран ги наблюдаваше от бойницата при външната порта през бронзовия далекоглед на майстер Лувин, качен на раменете на Ходор. Водеше ги лично лорд Рикард, а редом с него язدهа синовете му Харион, Едард и Торен, под знамената с цвят нош, с извезания на черното поле бял слънчев изгрев на дома им. Баба Нан твърдеше, че в жилите им течела кръвта на Старк. Тази връзка била отпреди стотици години, но за Бран не приличаха много на Старки. Бяха едри хора, сурови, лицата им бяха обрасли с гъсти бради, косите им се вееха пуснати до раменете. Плащовете им бяха кожени, коланите – от мечи, тюленови и вълчи кожи.

Знаеше, че те са последните. Другите владетели вече бяха пристигнали с войските си. Бран копнееше да излезе и да види пълните до пръсване зимни домове, шумните навалици на пазарището всяка сутрин, разораните от колелета и конски копита улици. Но Роб му беше забранил да излиза от замъка.

– Нямаме достатъчно хора, за да заделяме за охраната ти – бе казал брат му.

– Ще взема Лято с мен – опъна се Бран.

– Недей да ми се държиш като малко момче, Бран – отвърна му Роб. – Бъди разумен. Само преди два дни един от хората на лорд Болтън наръга човек на лорд Кервин в „Пушлив дънер“. Майка ни кожицата ми ще съдере и ще я ошави, ако разбере, че съм те изложил на риск.

Каза го с тона на Роб Господаря. Бран вече знаеше, че след този тон няма място за възражения.

Знаеше и че е заради онова, което се бе случило във Вълчия лес. Споменът все още будеше кошмари. Беше се оказал безпомощен като бебе, неспособен да се защити – като Рикон. По-безпомощен и от него дори. Рикон поне щеше да ги зарита. Срамуваше се. Беше само с двестри години по-малък от Роб; щом брат му беше вече почти мъж, значи и

той беше голям. Трябваше да може да се защити.

Преди една година, преди „онова“, щеше да навести градчето, дори да се наложеше сам да се катери по стени и покриви. В онези дни можеше да тича по стъпалата, да се качва и да слиза сам от понито си и да борави достатъчно добре с дървения меч, след като можа да гътне принц Томен на земята. А сега можеше само да гледа, да занича през тръбата с лещите на майстер Лувин. Майстерът го бе научил да отличава всички знамена: стоманения юмрук на Гловър, сребро върху пурпур; черната мечка на лейди Мормон; отвратителния мъжки лик с одраната кожа, вещ се пред Рууз Болтън от Страшната крепост; бича муцуна за рода на Рогов лес, бойна брадва за дома на Кервин, трите смърча, знака на Толхарт, както и страховития герб на дома Ъмбър – ревящ великан с разкъсани вериги.

А скоро след идването им ги опозна и по външност, щом владетелите и васалните им рицари дойдоха на пира в Зимен хребет. Дори Голямата зала се оказа недостатъчна да ги побере, затова се наложи Роб да приеме поред всеки от първите знаменосци на Севера. На всеки прием Бран го удостоверява с честта да седи от дясната страна на брат си. Някои от лордовете знаменосци го поглеждаха озадачено, сякаш се чудеха какво търси това недорасло хлапе тук и защо трябва да е над тях, недъгаво на всичко отгоре.

– Колко са вече? – попита Бран майстер Лувин, докато лорд Карстарк преминаваше със свитата си през тунела на външната стена.

– Дванадесет хиляди, там някъде.

– Рицарите колко са?

– Стигат – отвърна му с лека досада старият майстер. – За да станеш рицар, трябва да останеш на бдение в някоя септа и да те помажат със седемте масла, за да се осветят клетвите ти. На север малко от големите домове почитат Седемте. Останалите тачат старите богове и не провъзгласяват в рицарство... но тези лордове и синовете им, и всичките им заклетни мечоносци, са не по-малко храбри, верни и достойни. Цената на един мъж не се бележи с едно сир пред името му.

– Все пак – настоя Бран, – рицарите колко са?

Майстер Лувин въздъхна.

– Триста, четиристотин да речем... сред останалите три хиляди бронирани копиеносци, които не са рицари.

– Лорд Карстарк е последният – отрони замислен Бран. – Роб ще го удостои с прием тази нощ.

– Несъмнено.

– Колко остава, преди да... тръгнат?

– Скоро трябва да започне походът или изобщо да не тръгва – каза майстер Лувин. – Зимното градче ще се пръсне по шевовете, а тази войска ще опоска цялата околност, ако се задържи по-дълго. Други чакат да се присъединят към него по кралския път – дребни рицари, мъже от наколните села, както и лордовете Мандърли и Флинт. Боевете в крайречните земи вече започнаха, а брат ти го чакат много левги дотам.

– Зная. – Тонът на Бран бе толкова окаян, колкото се чувстваше сам той. Върна бронзовата тръба на майстера и забеляза колко е олисяла косата на Лувин на темето. Розовината на черепа му прозираше под нея. Беше му непривично да го гледа така отвисоко, но когато човек е яхнал раменете на Ходор, нищо не му остава, освен да гледа на всички отвисоко. – Нагледах се. Ходор, върни ме в Цитаделата.

– Ходор – отвърна Ходор.

Майстер Лувин пхна далекогледа в ръкава си.

– Бран, лорд брат ти ще е зает сега и няма да може да те види. Ще трябва да поздравя лорд Карстарк и синовете му и да им окаже гостоприемство.

– Няма да безпокоя Роб. Искам да навестя горичката на боговете. – Бран сложи ръка на рамото на Ходор. – Ходор.

Стъпалата бяха тесни и стръмни, всечени с длето в гранита на вътрешната стена на кулата, само колкото да може човек да се прихваща с ръце. Ходор си затананика нещо неразбрано, докато се спускаше стъпка по стъпка надолу. Бран се подрусваше на гърба му в плетеното седло, което му бе изработил майстер Лувин. Идеята Лувин бе взел от кошовите, с които жените носеха на гръб дърва за огрев. След това беше проста работа да се изрежат отвори за краката и да се добавят още няколко ремъка, за да се разпредели по-равномерно тежестта. Не беше толкова удобно, колкото при ездата, но пък това не причиняваше толкова срам на Бран, колкото докато Ходор го носеше на ръце като бебе. На Ходор, изглежда, също му харесваше, въпреки че при Ходор бе трудно да се разбере какво му харесва и какво – не. Най-сложно беше при вратите. Ходор понякога забравяше, че Бран е на гърба му, и последиците бяха доста болезнени.

От два дни и две нощи идванията и заминаванията от замъка бяха зачестили дотолкова, че се наложи Роб да заповяда да оставят портикулите вдигнати, както и подвижния мост между тях, дори посред нощ. Когато Бран излезе от кулата, дълга колона пиконосци в метални доспехи тъкмо прекосяваше рова между вътрешната и външната стени.

Бяха хората на Карстарките – влизаха в замъка след своите лордове. Носеха черни железни шлемове и черни вълнени плащове, нашарени с белия слънчев изгрев. Ходор заподтичва покрай тях, усмихнат на нещо свое, и ботушите му закънтяха по дървените греди на моста. Подминаващите го конници ги поглеждаха озадачено и веднъж Бран дори чу гръмък смях, но не се поддаде на притеснението. „Хората ще те гледат – предупредил го бе майстер Лувин още първия път, когато затегна ремъците на коша-носилка на гърдите на Ходор. – Ще те гледат, ще те одумват и някои ще ти се подиграват.“ „Нека да се подиграват“, помисли Бран. В спалнята му никой не можеше да му се подиграва, но нямаше цял живот да изкара в леглото.

Докато минаваха под бойницата над портикула, Бран пхна два пръста в устата си, извири и Лято претича на дълги отскоци през каменния двор и се озова пред него. Пиконосците на Карстарк изведнъж задърпаха в паника юзди, щом конете им зацвилиха стъписани. Един жребец се изправи на задните си крака, а ездачът му изруга и отчаяно се впи в шията на животното, за да се задържи на седлото. Миризмата на вълчището пораждаше у конете панически страх.

– Божията горичка – напомни Бран на Ходор.

Дори самият Зимен хребет беше претъпкан. Каменният двор кънтеше от дрънченето на мечове и брадви, от тропота на фургони и лая на кучета. Вратите на оръжейната бяха отворени и Бран зърна вътре Микен край наковалнята – чукът му звънеше и по голите му гърди се стичаше пот. През целия си живот Бран не беше виждал толкова много външни хора, дори когато крал Робърт бе дошъл на посещение при баща му.

Постара се да не трепне, когато Ходор се шмугна през една ниска врата. Тръгнаха по дълъг сумрачен коридор. Лято безшумно пристъпваше до тях. От време на време вдигаше глава и очите му светваха мътно като разтопено злато. На Бран му се прииска да го погали, но беше много високо и не можеше да го стигне с ръка.

Божията горичка бе като остров на покоя сред морето от хаос, в каквото се бе превърнал Зимен хребет. Ходор се запровира през гъсто растящите дъбове, букове и смърчове, докато не стигна кроткото езерце край дървото на сърцето. Спря и си затананика. Бран се измъкна, като издърпа тежките си мъртви крака през дупките на плетения кош. Увисна за миг и се люшна, тъмночервените листа го забърсаха по лицето, а Ходор го повдигна и го сложи на гладкия камък до водата.

– Искам да остана малко сам. Ти иди да се топнеш. Иди в езерата.

– Ходор.

Ходор се затътри тежко през дърветата и се скри. Отвъд гората на боговете, под прозорците на дома за гости горещ подземен извор захранваше три езерца. Ден и нощ от водата се вдигаше пара и стената, издигаща се над тях, беше покрита с дебел мъх. Ходор мразеше студената вода и щеше да се дърпа като див котарак ако някой се опиташе да го насапуниса, но с най-голямо удоволствие се киснеше в най-горещото изворче и можеше да стои вътре с часове, и да бълбука със звуците на извора, когато от тъмните дълбини на повърхността изплува някой мехур.

Лято полочи от водата и се кротна до Бран. Той го почеса под муцуната и за миг момче и вълк потънаха в мир. Бран винаги беше обичал гората на боговете, дори преди „онова“, но напоследък тя го привличаше все повече. Дори дървото на сърцето не го плашеше вече. Двете тъмночервени очи, издълбани в белия дънер, го гледаха все така съсредоточено, но по някакъв начин сега той намираше утеха в погледа им. Казваше си, че го гледат боговете, старите богове на Старките и първите хора, и на горските чеда, боговете на неговия баща. Чувстваше се в безопасност пред погледа им и дълбоката тишина на дърветата му помагаше да мисли. След падането си бе мислил много. Мислил беше и беше мечтал, и беше говорил с боговете.

– Моля, направете така, че Роб да не замине – тихичко ги замоли той. Погали с длан хладната водна повърхност и тя се набразди. – Моля, направете така, че да остане. Или ако трябва да замине, нека да се върне не пострадал, с мама, татко и момичетата. И направете така, че Рикон да разбере.

Малкото му братче побесня като зимна фъртуна, когато научи, че Роб ще тръгва на война – ту лееше сълзи, ту кипваше от едното нищо. Отказа да яде, плака и пища цяла нощ, дори налетя с юмуци на баба Нан, когато тя се опита да му попее, за да го приспи, а на другия ден беше изчезнал. Роб бе вдигнал на крак половината слуги в замъка, за да го намерят, а когато най-сетне го намериха в криптата, Рикон размахваше срещу тях ръждасал железен меч, който бе измъкнал от ръката на някакъв мъртъв крал, а Рошльо им беше изскочил от мрака като някакъв демон със святкащите си зелени очи. Беше ухапал Гейдж по ръката и бе откъснал месо от бедрото на Микен. Наложил се лично Роб с помощта на Сив вятър да го укротят. Сега Фарлън държеше черния вълк окован във вериги в кучкарника, а Рикон се бе разревал още повече, че го лишават от него.

Майстер Лувин бе посъветвал Роб да си остане в Зимен хребет и

Бран също го беше умолявал, колкото заради Рикон, толкова и заради себе си, но брат му само поклати непреклонно глава и отвърна:

– Не че искам да замина. Длъжен съм.

Беше си наполовина истина. Все някой трябваше да замине, да задържи Шийката и да помогне на Тъли срещу Ланистърови. Това Бран го разбираше, но защо трябваше да е точно Роб? Брат му можеше да го заповяда на Хол Молън или на Теон Грейджой, или на някой от своите лордове знаменосци. Майстер Лувин го подтикваше да постъпи точно така, но Роб не искаше и да чуе.

– Милорд баща ми никога не би пратил хора да загиват, докато той се крие като последен страхливец в Зимен хребет – бе заявил.

В очите на Бран Роб вече изглеждаше почти непознат – преобразен, като истински владетел, макар още да не бе навършил четиринадесет и да му оставаха още две години, преди да може да се нарече пълнолетен. Дори васалните владетели знаменосци на баща му като че ли го долавяха. Мнозина от тях се бяха опитали да го изпитат, всеки по свой начин. Рууз Болтън и Робърт Гловър бяха настояли да им се възложи честта да поемат бойното командване, първият доста грубо, вторият – с усмивка и като на шега. Дебелата сивокоса Майг Мормон, навлякла мъжки доспехи, каза навъсено на Роб, че е толкова млад, че може да ѝ бъде внук, и че не е негова работа да я командва... но се оказа, че имала внучка, която с най-голяма охота е готова да омъжи за него. Ласкавият лорд Кервин дори беше довел дъщеря си – пълничка и добродушна мома на тридесетина години, която седеше от лявата страна на баща си и не вдигаше очи от блюдото си. Веселякът лорд Хорнууд, владетелят на Рогов лес, нямаше дъщери, но пък поднесе дарове – единия ден кон, на другия – еленски бут, на третия посребрен ловджийски рог и не поиска нищо в замяна... освен някаква си селска твърдина, отнета от баща му, както и правото на лов северно от някакъв си рид, както и позволението да се разправи с Белия рицар, ако милорд благоволит.

Роб отговори на всички с хладна учтивост, съвсем като баща им, и странно как успя да подчини всички на волята си.

А когато лорд Ъмбър, когото хората му наричаха „Големия Джон“ и който не отстъпваше по ръст на Ходор, а в раменете беше два пъти поширок, заплаши да върне войската си, ако го сложат под командването на „тия от Роговия лес“ или на Кервин в походния строй, Роб му отвърна, че ако толкова държи, спокойно може да го направи.

– А след като приключим с Ланистърови – обеща му той, докато почесваше Сив вятър зад ушите, – ще се върнем на север, ще те

извлечем от Цитаделата ти и ще те обесим за измяна.

Големия Джон изруга, захвърли халбата с ейл в огъня и изрева, че Роб бил толкова зелен, че сигурно даже пикаел зелено. Халис Молън понечи да го укроти, но той го събори с един ритник на пода, обърна масата и измъкна от ножницата най-големия и най-грозен меч, който Бран бе виждал. По всички пейки синовете, братята му и заклетите му мечоносци бяха скочили на крака и запосяха към оръжията си.

Но Роб промълви само една думичка, само едно ръмжене се чу и за едно мигване на окоето лорд Ъмбър се намери проснат по гръб, мечът му се търкаляше по пода на три стъпки от него, а от ръката му, там, където Сив вятър бе отхапал двата му пръста, бликаше кръв.

– Милорд баща ми ме е учил, че е смъртен грях да оголваш стомана пред суверена си – каза Роб. – Но навярно искате само да си отрежете месо, нали?

Червата на Бран се обърнаха, когато Големия Джон се изправи и засмука откъснатите си от челюстите на вълчището пръсти... но след това, за негова огромно изумление, огромният мъж се размя.

– Месото ти – изрева той – е доста кораво!

Така или иначе, след тази случка Големия Джон стана дясната ръка на Роб, неговият най-предан поддръжник, и гръмогласно разправяше навсякъде и пред всякого, че момчето е истински Старк и че ще е адски добре всички да го слушат, освен ако не им се е дощяло да ги изядат живи.

Все пак същата нощ брат му дойде в спалнята му пребледнял и разтреперан.

– Помислих, че ще ме убие – призна Роб. – Видя ли как само събори Хол, все едно че не беше по-едър от Рикон? Богове, колко се изплаших! А Големия Джон не е най-страшният от тях, само е най-гръмогласният. Лорд Рууз и една дума не казва, само ме гледа и погледът му ме подсеща за онази килия в Страшната крепост, където Болтънови окачват кожата на враговете си.

– Това са само приказки на баба Нан – отвърна му Бран, но в гласа му се прокрадна нотка несигурност. – Нали?

– Не знам. – Роб поклати глава. – Лорд Кервин е решил да вземе дъщеря си на юг с нас. Да му готвела. Теон е сигурен, че някоя нощ ще намеря това момиче под завивките си. Жалко, че... жалко, че татко го няма.

Това бе единственото, за което и тримата бяха съгласни: Бран, Рикон и Роб Владетеля. И тримата искаха татко им да е тук. Но лорд Едард

бе на хиляда левги от тях, пленник в някаква тъмница, преследван бежанец, бягащ да спаси живота си – или мъртъв може би.

Изглежда, никой не знаеше със сигурност; всеки новодошъл пътник разказваше различна история и всяка от историите бе по-ужасна от предишната. Главите на гвардейците на баща им, гниели по стените на Червената цитадела, забити на колове. Крал Робърт умрял в ръцете на баща им. Баратеон подложили Кралски чертог на обсада. Лорд Едард избягал на юг с коварния брат на краля Ренли. Аря и Санса били убити от Хрътката. Майка им убила Тирион Дяволчето и овесила тялото му на стените на Речен пад. Лорд Тивин Ланистър тръгнал на поход срещу Орлово гнездо, палел и плячкосвал всичко по пътя си. Един пиян разказвач дори твърдеше, че Регар Таргариен бил възкръснал и събирал огромна войска от древни герои на Драконов камък, за да си върне бащиния трон.

А когато пристигна гарванът с писмото, носещо личния печат на баща им и написано с ръката на Санса, жестоката истина се оказа не помалко невероятна. Бран никога нямаше да забрави изражението на Роб, когато му заизрежда думите на сестра им.

– Пише, че баща ни подготвял заговор за измяна с братята на краля – каза Роб. – Крал Робърт е мъртъв, а двамата с мама ни викат в Червената цитадела да положим клетва за вяност пред Джофри. Пише, че трябва да сме лоялни и че когато тя се омъжи за Джофри, щяла да измолви да пощади живота на татко. – Пръстите му смачкаха писмото на Санса. – И нищо не казва за Аря. Нищичко, нито една дума! По дяволите! Какво става с това момиче?

Бран се бе смразил отвътре.

– Вълка си е загубила – отвърна плахо, спомняйки си за деня, в който четирима от гвардейците на баща им се бяха върнали от юг с костите на Лейди. Лято, Сив вятър и Рошльо бяха започнали да вият още преди да прекосят подвижния мост, с накъсан, отчаян вой. Под сянката на Първата цитадела имаше старо гробище, с паметни плочи, обрасли с бял лишей, където старите Крале на зимата бяха полагали верните си слуги. Там бяха погребали Лейди, а братята ѝ се мъкнеха между гробовете като неспокойни сенки. Беше заминала на юг и се върнаха само костите ѝ.

Дядо им, старият лорд Рикард, също бе заминал със сина си Брандън, брата на баща им, и с двеста от най-отбраните си мъже. Никой от тях не се беше върнал. А татко им замина на юг с Аря и Санса, с Джори, Хълън и Том Дебелака и останалите, а след това си беше отишла майка им със сир Родрик, и те също така не се върнаха. А сега и Роб се канеше да замине. Не за Кралски чертог, да положи васална клетва, а към Речен

пад с меч в ръка. И ако лорд баща им наистина бе пленен, това със сигурност щеше да означава смъртта му. Всичко това плашеше Бран неизразимо.

– Ако Роб замине, грижете се за него – увещаваше Бран старите богове и те го гледаха с кървавочервените очи на дървото на сърцето. – Бдете и за хората му, за Хол и Квент, и другите, за лорд Ъмбър и лейди Мормон, и за всички други лордове. И за Теон също. Бдете над тях и ги пазете невредими, моля ви, богове. Помогнете им да победят Ланистър-ови, да спасят татко и да го върнат у дома.

Тиха въздишка на вятъра премина през гората на боговете и червените листа се размърдаха и зашепнаха. Лято се озъби.

– Чу ли ги, момче? – чу се глас.

Бран вдигна глава. От другата страна на езерцето стоеше Оша, под клоните на древен дъб, с лице, засенчено от листата. Макар и във вериги, дивачката се движеше безшумно като котка. Лято заобиколи водата, подуши я и високата жена трепна.

– Лято, при мен – извика му Бран. Вълчището я подуши още веднъж, обърна се рязко и тръгна обратно. Бран го прегърна и попита: – Какво търсиш тук?

Не беше виждал Оша, откакто я заловиха във Вълчия лес, но знаеше, че са я пратили да работи в кухните.

– Те са и мои богове – каза Оша. – Оттатък Вала те са единствените богове. – Косата ѝ бе пораснала, кафява и рошава. Придаваше ѝ повече женственост, както и простата рокля от грубо тъкана кафява вълна, която ѝ бяха дали, след като ѝ взеха плетената ризница и кожата. – Гейдж ми дава да идвам да си кажа молитвите, когато имам нужда, аз пък му давам да прави каквото му харесва под полата ми, когато той има нужда. За мен е нищо. Харесва ми мириса на брашно по ръцете му, а и той е по-мил от Стив. – Дивачката се поклони непохватно. – Ей сега се махам. Трябва да изстържа котлите.

– Не. Остани – заповяда ѝ Бран. – Какво имаше предвид с това слушане на боговете?

Оша го изгледа.

– Ти ги помоли нещо и те ти отвръщаха. Отвори си ушите, вслушай се и ще чуеш.

Бран се вслуша, после каза колебливо:

– Чувам само вятъра.

– А кой според теб праща вятъра, ако не боговете? – Тя приседна на брега на езерцето срещу него и оковите ѝ издрънчаха тихо. Микен ѝ бе

поставил два метални пръстена над глезените, свързани с тежка верига. Можеше да върви, стига да не прави големи крачки, но не можеше да се катери, нито да се качи на кон. – Виждат те, момче. Чуват думите ти. Това шумолене – то е отговорът им.

– И какво казват?

– Тъжни са. Брат ти няма да получи помощ от тях там, накъдето тръгва. Старите богове нямат власт на юг. Дърветата с ликовете там са изпосечени още преди хиляди години. Как могат да бдят над баща ти, след като нямат очи?

Бран не беше мислил за това. Изплаши се. Щом и боговете не можеха да помогнат на брат му, каква надежда имаше? А може би Оша не ги чуваше добре. Той кимна и се помъчи отново да се вслуша. Стори му се, че този път долови тъга, но нищо повече.

Шумоленето се усили. Бран чу приглушени от шумата по земята стъпки и тихо тананикане, и скоро между дърветата се появи Ходор, гол-голеничък и усмихнат.

– Ходор!

– Сигурно е чул гласовете ни – каза Бран. – Ходор, забравил си си дрехите.

– Ходор – съгласи се Ходор.

Беше мокър и от покритото му с кафяви косми, гъсти като животинска козина тяло се вдигаше пара. Мъжеството му, дълго и тежко, се полюшваше между краката му.

Оша го изгледа с кисела усмивка.

– Но това му се вика голям мъж. Този ако няма великанска кръв в жилите си, значи аз съм кралицата.

– Майстер Лувин казва, че великани няма. Всички били измрели, както и горските чеда. От тях са останали само стари кости в земята, които хората намират понякога, когато я обръщат с плуговете си.

– Ти твоя майстер Лувин го прати отвъд Вала – каза Оша. – Тогаваше види той великани, или те сами ще го намерят. Брат ми уби една от тях. Десет стъпки беше висока, и недорасла при това. Знае се, че порастват до дванайсет-тринайсет стъпки. Страшни са, да знаеш, само косми и зъби, а жените им са с бради също като мъжете, тъй че не можеш ги различи. Женските понякога си взимат мъже от човешкия род за любовници, оттам идат полукръвните. По-трудно е с жените, които хванат. Мъжете им са толкова големи, че те разкъсват, за да ти направят дете. – Оша се ухили. – Но ти не разбираш какво ти говоря, нали, момче?

– Разбирам аз – настоя Бран. Знаеше нещичко за сношаването: беше

виждал кучета из двора, веднъж бе наблюдавал как един жребец се качи на кобила. Погледна Ходор. – Върни се да си вземеш дрехите, Ходор. Облечи се.

– Ходор.

Гигантът се скри под ниско надвисналите клони.

„Наистина е ужасно голям“ – помисли Бран.

– Наистина ли отвъд Вала има великани? – попита той колебливо.

– Великани, че и много по-страшни работи, господарче. Опитих се да го кажа на брат ти, когато ме разпитваше. На него, на майстера ви и на онова момче, дето все се усмихва, Грейджой. Студените ветрове се надигат и хората напускат топлите си огнища и повече не се връщат... или ако се връщат, вече не са хора, а плътеници със сини очи и студени черни ръце. Защо според теб побягнах на юг със Стив и Хали, и другите глупци? Манс си мисли, че ще ги срази, сякаш белите бродници не са нищо повече от войници, но какво ли знае той? Може колкото си ще да се нарича „Крал отвъд Вала“, но е само поредният стар черен гарван, отлетял от Кулата на сянката. Никога не е опитвал вкуса на зимата. Аз съм родена там, момче, също като майка ми и нейната майка преди нея, и нейната майка преди, родена съм от Волния народ. Помним ние. – Оша стана и веригите ѝ издрънчаха. – Опитих се да го кажа на брат ти, младото лордче, като го видях на двора. „Милорд Старк“, викнах му, най-почтително, но погледът му мина през мен, а онзи потен главанак Големия Джон ме изхвърли от пътя му. Така да бъде. Ще си нося железата и ще си държа езика. Човек, който не може да слуша, не може да чуе.

– На мен го кажи. Роб ще ме послуша, сигурен съм.

– Тъй ли? Ще видим. Това му кажи, милорд. Кажи му, че пътят, по който е решил да тръгне в поход, е грешен. На север трябва да поведе мечовете си. На север, не на юг. Чу ли ме?

Бран кимна.

– Ще му кажа.

Но вечерта, по време на пира в Голямата зала, Роб не беше с тях. Заръча да му отнесат храната в солария с лорд Рикард, Големия Джон и другите васални лордове знаменосци, за да съставят окончателния план за предстоящия дълъг поход. Оставиха на Бран да заеме челното място на масата и да поеме ролята на домакин на синовете и приятелите на лорд Карстарк. Те вече бяха заели местата си, когато Ходор внесе на гърба си Бран в залата и коленичи до високия стол. Двама от слугите му помогнаха да излезе от коша. Бран усети погледите на всички в залата. Беше съвсем притихнала.

– Благородни господа – обяви Халис Молън, – Брандън Старк от Зимен хребет.

– Добре дошли при нашите огнища – поздрави ги сковано Бран. – Предлагам ви месо и медовина в чест на приятелството ни.

Харион Карстарк, най-големият от синовете на лорд Рикард, се поклони, както и братята му след него, но след като седнаха по местата си, Бран чу през звъна на чашите с вино как двамата по-млади си заговориха тихо. „По-скоро бих умрял, отколкото да живея така“, измърмори помладият, съименник на баща му Едард, а брат му Торен каза, че навярно момчето е прекършено и отвътре, както отвън.

„Прекършен“, помисли с горчивина Бран и стисна ножа в ръката си. Това ли бе станало от него? В това ли се бе превърнал? Бран Прекършения?

– Не искам да съм прекършен – прошепна той с гняв на майстер Лувин, който седеше от дясната му страна. – Искам да бъда рицар.

– Някои наричат ордена ми „рицарите на ума“ – отвърна му Лувин. – Когато се стараяш, ти си момче с ненадминат ум, Бран. Хрумвало ли ти е, че би могъл да понесеш майстерската верига? Познанието няма граници.

– Искам да изуча магията – каза му Бран. – Враната обеща, че ще летя.

Майстер Лувин въздъхна.

– Мога да те уча на история, на знахарство, да познаваш билките. Мога да те науча на речта на гарваните и как се строи замък, и как морякът насочва кораба си по звездите. Мога да те науча да измерваш дните и да отбелязваш началото и края на сезоните по небесните знаци, а в Цитаделата на Староград могат да те научат на още хиляда неща. Но, Бран, никой не може да те научи на магия.

– Чедата могат – каза Бран. – Горските чеда. – Това му напомни за обещанието, което беше дал на Оша в гората на боговете, и той разказа на Лувин какво му бе казала.

Майстерът го изслуша учтиво.

– Тази дива жена може уроци да дава на баба Нан по измисляне на приказки, струва ми се – рече старецът, след като Бран свърши. – Щом държиш, ще поговоря с нея, но най-добре ще е да не безпокоиш брат си с тези глупости. Той си има предостатъчно грижи, за да мисли и за разни великани и мъртъвци из горите. Ланистърови са тези, които държат лорд баща ти, Бран, а не горските чеда. – Майстерът постави нежно ръка на рамото на Бран. – Помисли над това, което ти казах.

А два дни по-късно, когато пурпурът на изгрева озари пометеното от ветровете небе, Бран бе на двора под кулата на портата, овързан на седлото, за да се сбогува с брат си.

– Сега ти си владетелят на Зимен хребет – каза му Роб. Беше яхнал един рунтав син жребец и щитът му висеше от седлото: дърво, обковано с желязо, на бели и сиви ивици, а на него – озъбената муцуна на вълчище. Беше със сива плетена ризница, с меч и кама на кръста и обшит с кожа плащ на раменете. – Трябва да заемеш мястото ми, както аз заместих татко, докато се върнем.

– Зная – отвърна Бран окаяно. Никога не се беше чувствал толкова малък, толкова сам и уплашен. Представа нямаше какво е да си владетел.

– Слушай съветите на майстер Лувин и се грижи за Рикон. Кажу ми, че ще се върна веднага след като свърши битката.

Рикон беше отказал да слезе. Остана си в стаята, с почервенели очи и непокорен. „Не!“, беше ревнол малкият им брат, когато Бран го попита не иска ли да се сбогува с Роб. „НЕ сбогом!“

– Казах му – промълви Бран. – Според него никой не се връща.

– Той не може вечно да е бебе. Той е Старк и вече е почти на четири. – Роб въздъхна. – Нищо, майка скоро ще се върне. А аз ще върна татко, обещавам ти.

И подкара в тръс. Сив вятър го последва, затича на големи отскоци до коня, дълъг и бърз. Халис Молън мина пред тях през портата, понесъл разветия бял пряпорец на дома Старк на висок прът от сив ясен. Теон Грейджой и Големия Джон поеха от двете страни на Роб, а рицарите им се построиха в двойна колона зад тях и увенчаните им със стомана пики заблестяха на слънцето.

А Бран с тревога си спомни думите на Оша. „Тръгва по грешен път.“ За миг му се прииска да препусне в галоп и да извика да го предупреди, но Роб мина през портата, мигът си отиде.

Отвъд стените на замъка се надигна гръмък рев. Бран разбра, че пешаците и хората в градчето посрещат с възгласи Роб. Поздравяваха с виковете си лорд Старк, владетеля на Зимен хребет на едрият му жребец, с плаща му, веещ се зад него, и Сив вятър, понесъл се до него. Макар да оставаше владетелят на Зимен хребет, докато брат му и татко му ги нямаше, той си беше все пак Бран Прекършения. Не можеше дори да слезе от коня си, освен ако не падне.

Когато възгласите най-сетне заглъхнаха, Зимен хребет му се стори пуст и мъртъв. Бран огледа лицата на малкото, които бяха останали –

жени, деца, старци – и Ходор. На лицето на огромното конярче се беше изписало объркване и уплаха.

– Ходор – тъжно промълви Ходор.

– Ходор – съгласи се Бран, зачуден какво ли означава това.

ДЕНЕРИС

След като си взе удоволствието, хал Дрого стана от постелята им и се извиси над нея. Кожата му лъщеше тъмна като бронз на ръждивата светлина от мангала и се виждаха бледите резки от стари белези по широката му гръд. Черната коса, буйна и нестегната в плитка, се спускаше като водопад по раменете му и надолу по гърба, чак до кръста. Мъжеството му блестеше влажно. Устата на хала се изкриви намръщено под дългите провиснали мустаци.

– Жребецът, който яха света няма нужда от железни столове.

Дани се опря на лакът да го погледне – бе толкова висок и великолепен. Най-много обичаше косата му. Никога не беше рязана. Никога не беше загубвал битка.

– Предречено е, че жребецът ще препуска по земята от край до край – каза тя.

– Земята свършва до черното солено море – отвърна ѝ Дрого и топна ленена кърпа в глинения леген с топла вода, за да изтрие потта и мазнината от кожата си. – Никой кон не може да прекоси отровната вода.

– В свободните градове има хиляда кораба – каза му Дани за кой ли път. – Дървени коне с по сто крака, които летят през морето на криле, пълни с вятър.

Хал Дрого не искаше и да чуе.

– Повече няма да говорим за дървени коне и за железни столове. – Пусна кърпата и започна да се облича. – Днес ще ида в тревите на лов, жено, съпруго моя – обяви той, докато си навличаше пъстрия елек и закопчаваше широкия колан с тежки медальони от сребро, злато и бронз.

– Да, мое слънце и звезди – каза Дани.

Дрого щеше да вземе кръвните си ездачи и да замине да търси хракар, големия бял лъв, обитаващ равнините. Ако се върнеха с триумф, радостта на нейния господар съпруг щеше да е безмерна и тогава сигурно щеше да склони да я изслуша.

От диви зверове той не се боеше, нито от никой жив мъж, който би му се изпречил, но виж, морето беше друга работа. За дотраките водата, от която не може да пие кон, бе нещо мръсно. Вълнистите сиво-зелени простори на океана ги изпълваха със суеверно отвращение. Тя беше открила, че Дрого е по-храбър от всички други коневладелци поне в петдесет неща... но не и в това. Да можеше само някак да го убеди да се качи

на кораб...

След като халът и неговите кръвни ездачи поеха с лъковете си, Дани привика прислужничките си. Тялото ѝ вече бе толкова надебеляло и трмаво, че с готовност се оставяше на силните им рамене и ловки ръце, колкото и да беше се чувствала неудобно по-рано от тяхното суетене. Изтриха кожата ѝ грижливо, умиха я, подсушиха я и я облякоха в пясъчна коприна, която падаше свободно и се вееше. Докато Дорея решише косата ѝ, Дани изпрати Джикуй да намери сир Джора Мормон.

Рицарят дойде веднага. Носеше навуца от конска кожа и пъстър елек като ездач. Груби черни косми покриваха яките му гърди и мускулестите му ръце.

– Моя принцесо. С какво мога да ви послужа?

– Трябва да поговориш с моя господар съпруг – каза Дани. – Дрого твърди, че Жребецът, който яха света ще си получи всичките земи, над които да властва тук, и няма нужда да прехвърля отровната вода. Говори, че ще поведе своя халазар на изток, след като Рего се роди, за да плякосат земите край Нефритово море.

Рицарят я погледна замислено.

– Халът никога не е виждал Седемте кралства. За него те са нищо. Ако изобщо помисля за тях, той несъмнено си представя острови, няколко малки градчета, впити в скалите като Лорат или Лис, обкръжени от бурни морета. Богатствата на изтока, изглежда, са много по-изкуствелна перспектива за него.

– Но той трябва да тръгне на запад – отвърна отчаяно Дани. – Моля те, помогни ми да го накарам да разбере.

Тя също никога не беше виждала Седемте кралства, но имаше чувството, че ги познава добре от всичките приказки на брат си. Визерис ѝ бе обещал, че ще я върне там един ден, но сега той беше мъртъв и с него умряха обещанията му.

– Дотраките правят нещата, когато те решат, и по свои причини – отвърна рицарят. – Прояви търпение, принцесо. Не допускай грешката на брат си. Ще се върнем у дома, обещавам ти.

У дома? Думата я натъжи. Сир Джора си имаше Мечия остров, но кое беше „у дома“ за нея? Няколко разказа, имена, изричани тържествено като молитва, бледият спомен за една червена врата... Вее Дотрак ли щеше да остане нейният дом завинаги? Когато гледаше старичите на дош халеен, своето бъдеще ли виждаше?

Сир Джора сигурно долови тъгата на лицето ѝ.

– През нощта пристигна голям керван, халееси. Четиристотин коня,

от Пентос през Норвос и Кохор, под командата на търговски капитан Биан Вотирис. Илирио може да е пратил писмо. Искате ли да видите Западния пазар?

Дани се размърда.

– Да. Ще ми хареса. – Пазарищата се оживяваха, щом пристигнеша керван. Човек никога не знаеше какви съкровища могат да докарат този път търговците, а и щеше да е добре да чуе отново хора, говорещи на валириански, както в Свободните градове. – Ирри, кажи да приготвят носилка.

– Ще кажа на вашия хас – поклони се сир Джора и излезе.

Ако с нея беше хал Дрого, Дани щеше да яхне среброто. При дотраките майките оставаха на конски гръб почти до момента на раждането и тя не искаше да изглежда слаба в очите на мъжа си. Но след като халът бе заминал на лов, беше приятно да се излегне на меките възглавнички и да я носят през Вее Дотрак, с червените копринени завеси, които да я засланят от жарките лъчи на слънцето. Сир Джора се метна на седлото и подкара до нея, с четирима млади мъже от нейния хас и слугините ѝ.

Денят беше топъл и безоблачен, небето – тъмносино. С всеки полъх на вятъра тя долавяше щедрия мирис на трева и пръст. Когато носилката ѝ пое между ограбените паметници, ту я огряваше яркото слънце, ту я скриваха дебели сенки. Дани се полюшваше и се взираше в лицата на мъртви герои и забравени от времето крале. Чудеше се дали боговете на изпепелените градове все още могат да отвръщат на молитви.

„Ако не носех кръвта на дракона – помисли тя с тъга, – това щеше да е домът ми.“ Беше халееси, имаше си силен мъж и бърз кон, слугини, които да ѝ шетат и да я обслужват, воини, които да я пазят, и почетно място сред дош халеен, което да я чака щом се състари – а в утробата ѝ растеше син, който един ден щеше да възседне света. Това трябваше да е достатъчно за всяка жена... но не и ако носи кръвта на дракона. След като Визерис умря, Дани остана единствената, последният Дракон. Тя беше семето за идещи крале и завоеватели, както и синът в нея. Не трябваше да го забравя.

Западният пазар представляваше огромен площад от отъпкана земя, обкръжен от преплетени като в зайчарник проходи между малки постройки от кирпич, огради за животни и варосани пивници. От равното се надигаха хълмчета като гърбове на огромни подземни зверове, подали се над земята, и зейнали черни устия водеха надолу към хладни сводести складове. Вътрешността на площада бе истински лабиринт от сергии и виещи се между тях проходи, засенчени с навеси от плетена трева.

Стотина търговци и прекупвачи разтоварваха стоката си и я подреждаха на сергиите, но все пак огромното пазарище изглеждаше тихо и пусто в сравнение с гъмжащите пазари, които Дани помнеше от Пентос и другите Свободни градове. Керваните стигаха до Вее Дотрак от изток и запад не толкова за да продават на дотраките, колкото да обменят стока помежду си, беше ѝ обяснил сир Джора. Конният народ ги оставяше да идват и да си отиват, без да им причинява зло, стига да спазват мира на свещения град, да не оскверняват Майката на планините или Утробата на света, и да почитат старичите на дош халеен с традиционните дарове сол, сребро и семена. Дотраките не разбираха много от тази работа с купуването и продаването.

На Дани много ѝ допадаха и странностите на Източния пазар, с всичките им непривични гледки, звуци и миризми. Често прекарваше утрините си там, похапваше дървесни яйца, банички с плънка от скакалец и зелена юфка, слушаше тънките протяжни гласове на певци чародеи, зяпаше мантикорите в сребърните клетки и грамадните сиви слонове, и конете на бели и червени ивици от Джогос Нхаи. С удоволствие наблюдаваше и хората: тъмните строги аешаи и високите светлокожи Картиин, светлооките мъже от Юай Тай с техните шапки от маймунски опашки, жените-воини от Баясабхад, Шамириана и Каякаяная с железните пръстени на гърдите и рубинчетата на бузите, дори мрачните и страшни мъже на Сянката, които покриваха ръцете, краката и гърдите си с татуировки и криеха лицата си зад маски. За Дани Източният пазар беше място на чудеса и вълшебства.

Но Западният пазар миришеше на роден дом.

След като Ирри и Джикуи ѝ помогнаха да слезе от носилката, тя подуши и веднага разпозна острите миризми на чесън и пипер, миризмите, които ѝ напомниха за отдавна отминалите дни по уличките на Ти рош и Мир и докараха нежна усмивка на устните ѝ. Под тях долови тежките, сладникави благовония на Лис. Видя роби да носят топове с изкусна мирска дантела и фино тъкана вълна в десетки ярки цветове. По тесните проходи пъплекха керванни охранници с медни шлемове, туники до коленете от ватиран жълт памук – на плетените им кожени колани се полюшваха празни ножници. На една сергия оръжейник излагаше на показ нагръдници, украсени изкусно със злато и сребро, и шлемове, изковани във формата на приказни зверове. До него красива млада жена предлагаше за продан златарски изделия от Ланиспорт – пръстени, брошки и торкви, и изкусно ковани медальони, подходящи за колан. Един грамаден евнух пазеше сергията ѝ, ням и с гладко лице, облечен в

просмукани от пот кадифета, и се мръщеше на всеки, който се приближи. От другата страна на прохода продавач на платове от Юай Тай се пазареше с един пентосец за цената на някаква зелена боя и маймунската опашка на шапката му се люшкеше, щом поклатеше глава.

– Като малко момиче обичах да си играя на пазара – каза Дани на сир Джора, докато вървяха по засенчения проход между сергиите. – Толкова живо беше там, всички викат и се смеят, толкова чудни неща, които можеш да видиш... макар че рядко имахме пари, за да си купим нещо... освен по някоя наденичка понякога, или медени пръчици... В Седемте кралства има ли медени пръчици, както ги пекат в Тирош?

– Сладкиши някакви ли са? Не мога да ви кажа, принцесо. – Рицарят се поклони. – Ако ме извините за малко, ще ида да потърся капитана и да видя дали няма писма за нас.

– Чудесно. Ще ти помогна да го намериш.

– Няма нужда да се притеснявате. – Сир Джора се озърна нетърпеливо. – Позабавлявайте се на пазара. Като си свърша работата, ще се върна при вас.

„Любопитно“ – помисли Дани, докато го гледаше как се отдалечава сред тълпата. Не разбираше защо не трябва да отиде с него. Може би сир Джора се канеше да си намери някоя жена, след като се срещнеше с водача на кервана. Знаеше, че с керваните често пътуват скитащи курви, а някои мъже проявяваха странна свенливост за сношенията си. Сви рамене.

– Да вървим – подкани тя малката си свита.

И продължи обиколката си по сергиите.

– О, я виж – възкликна по едно време към Дорея, – точно за тези наденички ви говорих. – И посочи сергията, на която една дребна съсухрена женица ги печеше върху сгорещения камък до жарта. – Правят ги с много чесън и лют пипер. – Зарадвана на откритието си, Дани настоя останалите да ги опитат с нея. Слугините ѝ изгълтаха своите с кикот и смях, макар че мъжете от нейния хас подушиха подозрително печените мръвки. – Вкусът им не е както го помня – каза Дани на другите след първите две-три хапки.

– В Пентос ги правят от свинско – каза старицата, – но всичките ми свине измряха в морето на Дотрак. Тия са от конско месо, халееси, но подправките са същите.

– О. – Дани се разочарова, но на Кваро наденичката толкова му хареса, че реши да си вземе още една, а Ракаро реши да го надмине и изяде с три повече, след което се оригна. Дани се изкикоти.

– Не сте се смели откакто брат ви, Хал Рагат, бе коронован от Дрого – каза Ирри. – Добре е, че ви виждаме засмяна, халееси.

Дани се усмихна свенливо. Наистина, толкова приятно беше да се посмее. Отново се почувства почти момиче.

Обикаляха пазара половината предиобед. Дани видя една красива, украсена с птичи пера пелерина от Летните острови и си я взе като дар. В замяна даде на търговеца сребърна пафта от колана си. При дотраките ставаше така. Продавачът на птици научи един папагал със зелени и червени пера да изрича името ѝ и Дани отново се посмя, но отказа да го вземе. Какво да го прави зелено-червения папагал в халазар? Но прие дузината стъкленици с благовонни мазила, благовонията от детството ѝ; трябваше само да затвори очи и да ги подуши, и можеше отново да види като пред очите си голямата къща с червената врата. Когато Дорей се загледа с копнеж в един амулет за плодовитост на павилиончето на мага, Дани взе и него и го подари на слугинята си, и си помисли, че сега ще трябва да намери и по нещо за Ирри и Джикуи.

Завиха зад един ъгъл и се натъкнаха на един търговец на вино, който предлагаше на минувачите малки колкото напръстник чашки да опитат от стоката му.

– Сладки червени – подвикваше той на чиста дотракска реч, – имам сладки червени от Лис, от Волантис и Арбор. Бели от Лис, кайсиева ракия от Тирош, вино като огън, люти вина и лъчистозелен нектар от Мир. Кафяво къпиново и горчиво андалско, всичко имам, насам, опитай, народе. – Беше дребен мъж, слаб и хубаволик, светлата му като лен коса беше накъдрена и намазана с благовонно масло според обичая в Лис. Когато Дани спря пред сергията му, той се поклони ниско.

– Ще опитате ли от стоката ми, халееси? Имам сладко червено от Дорн, милейди, вкуси ли го човек, то му пее за сочни сливи, за череша и черен дъб. Буренце, чашка, една глътка поне? Само да го опитате и ще си кръстите рожбата на мое име.

Дани се усмихна.

– Синът ми си има име, но ще опитам лятното ви вино – рече му тя на валириански, както го говореха в Свободните градове. След толкова време думите имаха странен вкус на езика ѝ. – Само глътчица, ако обичате.

Търговецът, изглежда, я беше взел за дотрачка заради дрехите ѝ, намазаната коса и загорялата ѝ от слънцето кожа. Когато му заговори, той я зяпна изумен.

– Милейди, вие сте... от Тирош? Възможно ли е?

– Речта ми може да е тирошка, а облеклото дотракско, но съм от Запада, от Кралствата на залеза – каза Дани.

Дорea пристъпи и застана до нея.

– Имате честта да се обърнете към Денерис от дома Таргариен, Денерис Родената в буря, халееси на конния народ и принцеса на Седемте кралства.

Търговецът на вино падна на колене.

– Принцесо – промълви мъжът и сведе глава доземи.

– Стани – заповяда му Дани. – Все пак искам да опитам виното, за което говореше.

Мъжът скочи на крака.

– От него? Тази дорнска помия? Не подобава за една принцеса. Имам сухо червено от Арбор, ободряващо и с възхитителен аромат. Моля ви, нека да ви подаря едно буре.

От посещенията си в Свободните градове хал Дрого беше придобил вкус към хубавите вина и вино от такава висока класа щеше да го зарадва.

– Висока чест ми оказвате, сир – промълви тя мило.

– Честта е моя. – Търговецът порови зад сергията си и измъкна малко дъбово буренце с прогорен в дървото грозд. – Знака на Редвин – посочи той, – за Арбор. По-хубава напитка никъде няма да намерите.

– Ще си я споделим с хал Дрого. Аго, отнеси го при носилката ми, ако обичаш. – Винарят засия, след като дотракът понесе буренцето.

Не беше усетила, че сир Джора се е върнал, докато не чу гласа на рицаря:

– Не. – Гласът му беше странно рязък. – Аго, остави бурето.

Аго погледна Дани и тя кимна колебливо.

– Сир Джора, нещо не е наред ли?

– Жаден съм. Отвори го, винарю.

Търговецът се намръщи.

– Виното е за халееси, не за такива като вас, сир.

Сир Джора пристъпи към сергията.

– Ако не го отвориш, ще го разбия с главата ти.

Тук в свещения град рицарят не носеше оръжия, освен двете си голи ръце: но ръцете му стигаха – големи, яки и опасни, кокалчетата на пръстите му бяха покрити с тъмни косми. Винарят се поколеба малко, след което вдигна чука и изби чепа от бурето.

– Налей – заповяда сир Джора. Четиримата млади воини от нейния хас се наредиха зад него навъсени и загледаха търговеца с тъмните си

бадемови очи.

– Грях е да се пие такова вино, без да го оставиш да подиша.

Винарят още не беше оставил чука. Джого посегна за бича, увит на колана му, но Дани леко го докосна по ръката да го спре.

– Направи каквото каза сир Джора.

Хората наоколо се спряха да гледат.

Мъжът се озърна бързо и намусено.

– Както заповяда принцесата. – Трябваше да остави чука, за да повдигне бурето. Напълни две големи колкото напръстник чашки за опитване и наля толкова ловко, че не разли и една капка. Сир Джора вдигна едната чашка, подуши я и се намръщи.

– Уханно е, нали? – каза усмихнат винарят. – Помирисват ли плода, сир? Уханието на Арбор. Опитайте, милорд и ми кажете дали не е най-чистото и ароматно вино, което някога сте вкусували.

Сир Джора му предложи чашата.

– Ти го опитай пръв.

– Аз? – Мъжът се засмя. – Не съм достоен за такъв еликсир, милорд. Един беден винар като мен пие каквото му се полага. – Усмивката му беше добродушна, но от погледа ѝ не убягнаха капчиците пот, избили на челото му.

– Ще пиеш – каза Дани, студено като лед. – Изпий чашата или ще накарам да те държат, докато сир Джора не излее цялото буре в гърлото ти.

Винарят сви рамене, посегна към чашата – и вместо нея награби бурето и го запокити с две ръце. Сир Джора се блъсна в нея и я събори от пътя му. Бурето отскочи от рамото му, стовари се на земята и се счупи. Дани залитна.

– Не! – изкрещя тя и опъна ръце да убие удара – и Дорея я хвана за рамото и я извърна назад така, че да не падне по корем.

Търговецът прескочи сергията и се втурна между Аго и Ракаро. Кваро посегна за своя аракс и не го намери, а русокосият го отблъсна встрани и побягна по пътеката. Дани чу как изплющя бичът на Джого, видя как ремъкът облиза крака на винаря и се уви около него като змия. Мъжът се просна по лице в пръстта.

Дузина охраници дотичаха мигом. С тях беше и водачът на кервана, търговец-капитан Биан Вотирикс, дребен на ръст норвосец с набръчкано като стара кожа лице и щръкнали сини мустаци, стигащи до ушите му. Изглежда, беше разбрал какво е станало, без да никой да му е казал.

– Тогова го отведете настрана и да изчака милостта на хала – разпреди се той, сочейки падналия. Двама от охранниците вдигнаха продавача на вино. – И стоката му дарявам на вас, принцесо – продължи глътатарят на търговците. – Малък знак на съжаление, че един от моите е направил такова нещо.

Дорей и Джикуй помогнаха на Дани да стане. Отровното вино се изливаше от счупеното буре в пръстта.

– Как го разбра? – попита тя разтреперана сир Джора. – Как?

– Не го знаех, халееси, разбрах го чак когато човекът отказа да пие, но се уплаших, след като прочетох писмото на магистър Илирио. – Тъмните му очи огледаха лицата на чужденците на пазарището. – Елате. По-добре да не го обсъждаме тук.

Дани почти се разплака, докато я носеха обратно. Познаваше отпреди този вкус на езика си: вкусът на страха. С години бе живяла в ужас от Визерис, страхувайки се да не разбуди дракона. Сегашното бе още по-лошо. Сега се боеше не толкова за себе си, колкото за бебето. То, изглежда, усети уплахата ѝ, защото мърдаше неспокойно в утробата ѝ. Дани погали леко корема си. Съжали, че не може да го докосне и да го утеши.

– Ти си с кръвта на дракона, миличко – зашепна, докато носилката се полюшваше по пътя с плътно спуснати завеси. – Ти си кръвта на дракона, а драконът не се бои.

Под кухата ниска земна могила, която беше нейният дом във Вее Дотрак, Дани се разпреди да я оставят сама и да остане само сир Джора.

– Каж ми – заповяда му тя, докато полягаше на възглавниците. – Узурпатора ли е?

– Да. – Рицарят извади сгънат пергамент. – Писмо до Визерис от магистър Илирио. Робърт Баратеон предлага земи и владение за вашата смърт и за смъртта на брат ви.

– Брат ми? – Хлипът ѝ бе наполовина смях. – Значи той още не знае, нали? Узурпаторът дължи владение на Дрого. – Този път смехът ѝ прозвуча като стон. – И моята, казваш. Само моята ли?

– Вашата и на детето ви – мрачно отвърна сир Джора.

– Не. Той не може да получи сина ми. – Реши да не заплаче. Нямаше да се разтрепери от страх. Сега Узурпатора беше разбудил дракона и щеше да разбере какво значи това и да съжали горчиво.

Хал Дрого се върна, когато изгряваха звездите. Зад него Кохоло водеше товарен кон с трупа на грамаден бял лъв, метнат на гърба му.

Халът се засмя, скочи от седлото от жребца и й показа белезите на крака, където хракърът го бе разкъсал през ботушите от конска кожа.

– От кожата му ще ти направя наметало, луна на живота ми – закле се той.

Когато Дани му разказа за случилото се на пазара, смехът му секна и хал Дрого замълча.

– Този отровител беше първият – предупреди го сир Джора Мормон, – но няма да е последният. За владения и титли някои са склонни на голям риск.

Дрого мълча дълго. Накрая каза:

– Този продавач на вино избяга от луната на моята жена. По-добре да бяга след нея. Така ще направи. Джого, Джора и Андал, на всеки от вас казвам, изберете си всеки кон, който пожелаете от хергелетата ми, и ще е ваш. Всеки кон, освен моя червен и среброто, което беше брачният ми дар на луната на живота ми. Правя ви този дар заради стореното от вас.

– И на Рего, сина на Дрого, жребца, който ще яхне света, и на него вричам дар – продължи той. – На него ще дам железния стол, на който е седял бащата на неговата майка. Ще му дам Седемте кралства. Аз, Дрого, хал, ще направя това. – Гласът му се извиси и той вдигна юмрук към небето. – Ще поведе своя халазар на запад, където свършва светът, и ще яхна дървените коне през черната солена вода, както никой хал не е правил досега. Ще избия мъжете в железните дрехи и ще разруша каменните им къщи. Ще насиля жените им, децата им ще отведе в робство, а сломените им богове ще донеса тук във Вее Дотрак, за да се преклонят пред Майката на планините. В това се заклевам аз, Дрого, син на Бхарбо. В това се заклевам пред Майката на планините, пред погледа на звездите, които са мои свидетели.

Два дни по-късно неговият халазар напусна Вее Дотрак, удари на юг и после на запад през планините. Хал Дрого ги поведе на грамадния си червен жребец, с Денерис до него на среброто. Продавачът на вино тичаше след тях, гол и окован с вериги на гърлото и китките. Веригите му бяха вързани за оглавника на среброто на Дани. Тя яздеше, а той тичаше след нея с боси крака и залиташе. Нищо нямаше да го сполети... докато издържеше.

КЕЙТЛИН

Беше твърде далече, за да се различат ясно знамената, но въпреки реещата се мъгла тя виждаше, че са бели, с едно тъмно петно в средата, което можеше да е само вълчището на Старк, сиво върху леденото поле. Когато го видя с очите си, Кейтлин сведе благодарно глава. Боговете бяха добри. Не беше прекалено закъсняла.

– Изчакват ни да дойдем, милейди – каза сир Вилис Мандърли. – Както се закле лорд баща ми.

– Нека не ги караме да чакат повече, сир.

Сир Бриндън Тъли пришпори коня си към спрелите пряпорци. Кейтлин тръгна до него.

Последваха ги сир Вилис и сир Вендел пред войските си, близо хиляда и петстотин мъже: двадесетина рицари и още толкова скуайъри, двеста конни пиконосци, мечоносци, волни конници и останалото пехота, въоръжени с копия, пики и тризъбци. Лорд Винам бе останал да осигури защитата на Бял пристан. Вече приближаваше шестдесет и беше станал твърде тромав, за да може да седи на кон.

– Ако бях помислил, че отново ще видя война през живота си, нямаше да ям толкова змиорки – казал бе на Кейтлин, когато посрещна кораба ѝ, тупайки с две ръце шкембето си. Пръстите му бяха като наденици. – Но момчетата ми ще се погрижат да стигнете невредима при сина си, не се бойте.

И двете му „момчета“ бяха по-възрастни от Кейтлин и тя имаше основание да съжалява, че са взели от баща си толкова много. На сир Вилис само няколко змиорки не му достигаха, за да не може изобщо да се качи на коня си, и тя съжаляваше бедното животно. Сир Вендел, помладото „момче“, щеше да е най-дебелият мъж, когото бе виждала, ако не беше срещнала баща му и брат му. Вилис беше съдържан и официален, Вендел – гръмогласен самохвалко. И двамата имаха провиснали като на моржове мустаци и голи като бебешко дупе глави. Нито един от двамата, изглежда, не притежаваше и една дреха, която да не е наклепана с петна от храна. Все пак ги хареса. Бяха я довели при Роб, както се закле баща им. Нищо друго нямаше значение.

Доволна остана и от това, че синът ѝ беше изпратил съгледвачи дори и на изток. Ланистъррови щяха да дойдат от юг, когато дойдеха, но беше добре, че Роб проявява предпазливост. „Синът ми е повел войска

на бран“ – помисли Кейтлин и все още почти не можеше да го повярва. Страшно се боеше за него, както и за Зимен хребет, но не можеше да отрече, че изпитва и известна гордост. Само допреди година той беше момче. Какъв ли беше сега?

Предният отряд конници забеляза знамената на Мандърли – беловласото морско същество с тризбец в ръката, изправящо се от синьозелено море – и топло ги поздрави. Отведоха ги на едно издигнато място, достатъчно сухо за стан. Там сир Вилис заповяда да спрат и остана с хората си да се погрижи да се запалят огньовете и да се нахранят конете, а брат му Вендел продължи с Кейтлин и чичо ѝ да поднесе почитта на своя баща пред техния суверен.

Земята под конските копита беше мека и влажна. Бавно подаваше под тях, докато язدهа покрай пушливи торфени огньове, коневръзи и тежко натоварени с корави хлебни пити и осолено говеждо фургони. Подминаха дълъг павилион на една камениста издатина, по-висока от околния терен, със стени от здрав плат за корабни платна. Кейтлин разпозна знамето – бичата муцуна на Рогов лес, кафява на оранжево поле.

Точно зад него сред мъглите зърна отдалече стените и кулите на Рова Кайлин... по-скоро останките на замъка. Огромните блокове черен базалт, всеки с големината на къщурка на чифликчийски ратай, лежах пръснати и съборени като в детска игра на дървени кубчета, полузатънали в тинестата почва. Нищо друго не бе останало от стената, извисявала се някога не по-малка от тази на Зимен хребет. Дървената цитадела беше рухнала напълно, изгнила преди хиляда години, и една греда не можеше да се намери на мястото ѝ. Единственото, което беше останало от прочутата твърдина на Първите, бяха три кули... три на мястото на някогашните двадесет, ако можеше да се вярва на разказвачите.

Порталната кула все пак изглеждаше доста здрава и дори изпъкваше гордо с няколкото стъпки оцеляла стена от двете ѝ страни. „Кулата на пияния“, настрани в блатото, където някога се бяха събирали южната и западната стени, стоеше килната като някой мъж, канещ се да изпразни в отходния канал пълния си с вино корем. А високата крехка „Детска кула“, в която според легендата някога горските чеда призовавали безименните си богове да пратят чука на водите, беше загубила половината от венеца си. Сякаш някакъв гигантски звяр бе отхапал бойниците по върха ѝ и бе изплюл отломките отвъд тресавището. И трите кули бяха позеленели от мъх. Между камъните на северната страна на Порталната кула беше израснало дърво и чворестите му клони бяха отрупани с призрачно бели лишеи.

– Богове милостиви – възкликна сир Бриндън. – Това ли е Ровът Кайлин? Че то не е нищо повече от...

– ...смъртен капан – довърши вместо него Кейтлин. – Знам как изглежда на пръв поглед, чичо. Когато го видях за пръв път, и аз си помислих същото, но Нед ме увери, че тази руина е по-яка, отколкото изглежда. Трите оцелели кули държат под контрол подстъпа от всички страни и всеки враг трябва да мине между тях. Блатата тук са непроходими, пълни са с пясък и засмукващи ями, и гъмжат от змии. За да шурмува която и да е от кулите, една войска трябва да изгази дълбока до кръста черна тиня, да прекоси ров, пълен с лъвогущери, и да изкачи стени, които са хлъзгави от мъха, като през цялото време ще е изложена на огъня на лъкометците в другите кули. – Тя добави с мрачна усмивка: – А когато нощта падне, казват, че излизат призраци, смразяващи кръвта, и отмъстителни духове на севера, които са алчни за южняшка кръв.

Сир Бриндън се изкиска.

– Напомни ми да не се задържам тук. Доколкото помня, и аз се падам нещо южняк.

По върховете на трите кули бяха вдигнати щандарти. От Кулата на пияния под вълчището бе провиснал слънчевият изгрев на Карстарките; на Кулата на чедата се виждаше великанът с разкъсаните вериги на Големия Джон. Но на Порталната кула се вееше само знамето на Старк. Нея бе избрал за свое седалище Роб. Кейтлин потегли натам със сир Бриндън и сир Вендел зад нея. Конете им застъпваха бавно по дървения мост, изпънат през зелено-черните ивици тиня.

Завари сина си обкръжен от васалните лордове – знаменосци на баща му, в каменна зала, в чието почерняло от сажди огнище тлееше торфен огън. Седеше до груба каменна маса, пред него лежеше разхвърляна купчина карти и пергаменти, и говореше съсредоточено с Рууз Болтън и Големия Джон. Отначало не забеляза влизането й... но вълчището му я усети. Грамадният сив звяр лежеше край огъня и когато вдигна мордата си, златните му очи срещнаха нейните. Лордовете един по един се смълчаха, а Роб вдигна глава при внезапно настъпилата тишина и я видя.

– Майко! – възкликна със стегнато гърло Роб.

На Кейтлин й се прииска да затича към него, да го целуне по мило то чело и здраво да го притисне до гърдите си, и никога повече да не го пусне, за да го опази – но тук пред лордовете не посмя. Сега той играеше роля на мъж и тя нямаше правото да му я отнеме. Затова се задържа в самия край на базалтовата плоча, която им служеше за маса. Вълчището стана, пристъпи тихо през залата и дойде при нея. Изглеждаше по-

голямо от най-големия вълк.

– Брада си пуснал – промълви Кейтлин на Роб, а Сив вятър задуши дланта ѝ.

Той потърка неловко обраслата си с груба четина челност.

– Да.

Космите на брадата му бяха по-рижи, отколкото на косата.

– Харесва ми. – Кейтлин погали нежно вълчата глава. – С нея ми напомняш за брат ми Едмур. – Сив вятър закачливо гризна пръстите ѝ, върна се до огнището и отново легна.

Сир Хелман Толхарт пръв след вълчището прекоси залата да изрази почитанията си, като коленичи пред нея и притисна чело в ръката ѝ.

– Лейди Кейтлин, сияйна сте, както винаги. Появата ви е добре дошла в тези тревожни времена.

Последваха го двамата Гловър, Галбарт и Робът, след тях Големия Джон и останалите, един след друг. Теон Грейджой беше последен.

– Не очаквах да ви срещна тук, милейди – промълви той и коленичи.

– Не бях помисляла да идвам тук – отвърна Кейтлин, – докато не слязох на брега в Бял залив и лорд Виман не ми каза, че Роб е свикал знамената. Познавате сина му, сир Вендел. – Вендел Мандърли пристъпи напред и се поклони толкова ниско, колкото позволи едрото му туловище. – И моя чичо, Бриндън Тъли, който изостави службата си при сестра ми, за да ми окаже помощ.

– Черната риба – усмихна се Роб. – Благодарен съм, че сте дошли при нас, сир. Имаме нужда от доблестни мъже. И вие, сир Вендел, радвам се, че мога да разчитам на вас. И сир Родрик ли е с вас, майко? Липсва ми.

– Сир Родрик се отправи на север от Бял залив. Назначих го за кастелан и му заповядах да държи Зимен хребет, докато се върнем. Майстер Лувин е добър съветник, но няма опит във военното изкуство.

– Колкото за това, не се безпокойте, лейди Старк – избоботи басово Големия Джон. – Зимен хребет е в безопасност. Скоро ще заврем мечовете си в задника на Ланистър, да ме прощавате, а после е ред на Червената цитадела, да освободим Нед.

– Милейди, един въпрос, ако благоволите. – Рууз Болтън, владетелят на Страшната крепост, говореше тихо, но когато заговореше, по-едрите от него мъже замълчаваха да го чуят. Очите му бяха странно светли, почти без цвят, и погледът му вдъхваше смут. – Разправят, че държите онова джудже, сина на лорд Тивин в плен. Доведохте ли го при

нас? Заклевам се, може добре да се възползваме от заложник като него.

– Вярно е, че държах Тирион Ланистър, но вече не – принудена бе да признае Кейтлин. Хор разочаровани възгласи посрещна вестта. – И аз бях не по-малко недоволна от вас, господа. Боговете решиха, че е уместно да остане на свобода, с малко помощ от страна на глупавата ми сестра. – Сигурно не биваше да е толкова откровена в презрението си, но раздялата ѝ с Орлово гнездо не бе от най-приятните. Беше предложила да отведе лорд Робърт със себе си, да го осинови за няколко години в Зимен хребет. Съжителството с други момчета щеше да е добро за него и тя се осмели да го предложи. Последвалата ярост на Лиза беше ужасна. „Може да си ми сестра – отвърнала бе тя, – но ако се опиташ да ми откраднеш сина, ще напуснеш през Лунната порта.“ След този отговор нямаше какво повече да се каже.

Лордовете горяха от нетърпение да научат повече, но Кейтлин вдигна ръка.

– Не се съмнявам, че ще имаме време за всичко това по-късно, но пътуването ме умори. Бих искала да поговоря насаме със сина си. Вярвам, че ще ме извините, господа. – Не им остави избор. Знаменосците на Старк се поклониха и излязоха, поведени от вечно покорния лорд Рогов лес. – Ти също, Теон – добави Кейтлин към бавещия се Грейджой. Той се усмихна и излезе.

На масата имаше ейл и сирене. Кейтлин си напълни рог, седна, отпи и се загледа в сина си. Стори ѝ се по-висок, отколкото го помнеше, когато тръгна, а четината по брадата наистина го правеше по-стар.

– Едмур беше на шестнайсет, когато си пусна мустаци.

– И аз скоро ще стана на шестнайсет – отвърна Роб.

– Но сега си на петнайсет. Петнайсет, и вече си повел войска. Разбираш ли поне защо бих могла да се страхувам, Роб?

Той я изгледа твърдо.

– Никой друг нямаше.

– Никой? Моля те, че кои бяха тези мъже, които видях само преди миг? Рууз Болтън, Рикард Карстарк, Галбарт и Робърт Гловър, Големия Джон, Хелман Толхарт... можеше да повериш командването на всеки от тях. Богове, можеше да изпратиш дори Теон, макар че аз не бих избрала точно него.

– Те не са Старки – каза Робърт.

– Те са мъже, Роб, опитни в битки. Допреди по-малко от година ти все още се биеше с дървени мечове.

Улови беса в очите му, но той изчезна толкова бързо, колкото се

появи, и Роб отново стана момчето, което си беше.

– Знам – промълви смутен синът й. – Ти в Зимен хребет ли ме връщаш?

Кейтлин въздъхна.

– Би трябвало да направя точно това. Изобщо не трябваше да заминавам. Но не смея. Вече не. Ти стигна твърде далеч. Някой ден тези лордове ще гледат на теб като на своя сеньор. Ако сега те отпратя като дете, пратено да си ляга, наказано да остане без вечеря, ще го запомнят и ще ти се надсмиват над чашите си. Ще дойде ден, когато ще имаш нужда от почитта им, от страха им ако щеш. Смахът е отрова за страха. Това няма да ти причиня, колкото и да ми се иска да те опазя.

– Моите благодарности, майко – отвърна той, без да може да скрие облекчението си под официалността.

Тя се пресегна над масата му и го погали по косата.

– Ти си ми първородният, Роб. Достатъчно ми е само да те погледна, за да си спомня как се появи на този свят, с червено личице и ревящ.

Роб се изправи, явно почувствал се неловко от ласката й, и отиде до огнището. Сив вятър отърка глава в крака му.

– Знаеш ли... за татко?

– Да. – Сведенията за смъртта на Робърт и за залавянето на Нед я бяха изплашили неизразимо, но нямаше да позволи синът й да види страха й. – Лорд Мандърли ми каза, като слязох в Бял залив. Нещо да си чул за сестрите си?

– Има едно писмо – каза Роб и почеса вълчището под муцуната. – И за теб има, но пристигна в Зимен хребет с моето. – Върна се при масата, порови в разхвърляните карти и свитъци и се върна с къс смачкан пергамент. – Това е, което е написала за мен, не се сетих да взема твоето.

Нещо в тона му я обезпокои. Тя оглади листа и зачете. Тревогата отстъпи на неверието, след това на гнева и накрая – на страха.

– Това писмо е на Церсей, не е на сестра ти – каза, след като го дочете. – Същинското съобщение е в онова, което Санса не казва. През цялото време се повтаря колко добре се отнасят Ланистъррови с нея. Познавам звука на заплахата дори когато е нашепната. Те са задържали Санса като заложница и смятат на всяка цена да я задържат.

– Не се споменава за Аря – напомни й отчаян Роб.

– Да. – Кейтлин не искаше и да мисли какво би могло да означава това. Не сега.

– Надявах се... ако все още държеше Дяволчето, сигурно можехме да го разменим... – Взе писмото на Санса и го смачка с жест, който

издаваше, че не го прави за първи път. – От Орлово гнездо чува ли се нещо? Писах на леля Лиза, за помощ я помолих. Тя дали е свикала знамената на лорд Арин, знаеш ли? Рицарите на Долината ще се присъединят ли към нас?

– Само един – отвърна тя. – Най-добрият между тях, чичо ми, но Бриндън Черната риба преди всичко е от Тъгли. Сестра ми не смята да се размърда извън Кървавата порта.

Роб го понесе тежко.

– Мамо, какво ще правим? Събрах цялата тази войска, осемнадесет хиляди души, но не съм... не съм уверен. – Погледна я с блеснали очи, гордата осанка на младия лорд за миг се стопи и също така бързо той стана отново дете, петнадесетгодишно хлапе, чакащо от майка си отговора на тревожните си въпроси. Така нямаше да стане.

– От какво толкова се боиш, Роб? – с нежност го попита тя.

– Аз... – Той извърна глава настрани да скрие първата си сълза.

– Ако тръгнем в поход... дори да спечелим... Ланистърови държат Санса и татко. Те ще ги убият, нали?

– Те искат точно това да мислим.

– Искаш да кажеш, че лъжат?

– Не знам, Роб. Но това, което знам със сигурност, е, че нямаш избор. Ако отидеш в Кралски чертог и се закълнеш във вяност, никога няма да те пуснат. Ако подвиеш опашка и се оттеглиш в Зимен хребет, лордовете ти ще изгубят всякакво уважение към теб. Някои могат дори да минат на страната на Ланистърови. И тогава кралицата, след като няма да има от какво да се бои, ще може да направи каквото си иска с пленниците си. Най-голямата ни надежда, единствената ни надежда сега е да успееш да надвиеш врага на бойното поле. Ако успееш случайно да заловиш в плен лорд Тивин или Кралеубица, да, тогава размяната ще е напълно възможна, но не това дори е същественото. Докато ти си достатъчно силен, за да са принудени да се боят от теб, баща ти и сестра ти ще са в безопасност. Церсей е достатъчно умна, за да си даде сметка, че може да има нужда от тях, за да спечели мир, ако битката завърши в неин ущърб.

– А какво ще стане, ако не завърши в неин ущърб? – попита Роб. – Ако завърши в наш ущърб?

Кейтлин хвана ръката му.

– Роб, няма да смекчавам истината пред теб. Ако загубиш, за всички нас не ще остане никаква надежда. Казват, че в сърцето на Скалата на Кастърли няма нищо друго освен камък. Спомни си съдбата на

децата на Регар.

Видя страха в младите му очи, но и силата видя.

– Тогава няма да загубя – закле се синът ѝ.

– Кажи ми какво знаеш за боевете в крайречните земи – каза тя.

Трябваше да разбере доколко наистина е готов.

– Само преди две денонощия е имало битка по хълмовете под Златен зъб – каза Роб. – Вуйчо Едмур е пратил лорд Ванс и лорд Пайпър да държат прохода, но Кралеубиеца се е спуснал върху тях отгоре и ги е помел. Лорд Ванс е бил посечен. Според последните ни сведения лорд Пайпър е отстъпвал, изчакайки да се присъединят към него твоят брат и другите му знаменосци от Речен пад, а Джайм Ланистър го е преследвал по петите. Но не това е най-лошото. През цялото време, докато са се сражавали в прохода, лорд Тивин е превеждал във фланг втора войска на Ланистър от юг. Казват, че тя е дори по-голяма от ордата на Джайм.

– Татко, изглежда, го е предвидил, защото е изпратил хора да им се противопоставят, под знамето на самия крал – продължи той. – Командването им е връчил на някакво южняшко лордче, лорд Ерик или Дерик, или нещо подобно, но с него тръгнал сир Раймън Дари и според писмото с тях имало и други рицари, както и част от личната гвардия на татко. Само че се оказало клопка. Веднага щом лорд Дерик прехвърлил Червения зъб, Ланистърви го нападнали, без да им пука от кралското знаме, и Грегър Клегейн ги ударил в гръб, когато се опитали да се изтеглят през Глумски брод. Този лорд Дерик и още неколцина може би са се спасили, никой не знае със сигурност, но сир Раймън е убит, а с него и повечето от нашите хора от Зимен хребет. Лорд Тивин е затворил кралския път и сега настъпва на север към Харънхъл и изпепелява всичко по пътя си.

„От лошо по-лошо“ – помисли Кейтлин. По-лошо се оказа, отколкото беше допускала.

– Смяташ да го срещнеш там? – попита тя.

– Ако стигне толкова далече, но никой не го допуска – отвърна Роб. – Изпратих вест на Хоуланд Рийд, стар приятел на татко в крепостта на Сива вода. Ако Ланистърви изкачат Шийката, мъжете от езерата ще им пускат кръв на всяка стъпка, но според Галбарт Гловър лорд Тивин е твърде хитър, за да си го позволи, а Рууз Болтън е съгласен с него. Убедени са, че ще се задържи край Тризъбеца. Ще завимат замъците на речните лордове един по един, докато Речен пад не остане сам. Затова трябва да тръгнем на юг и да ги посрещнем.

Костите на Кейтлин се смразиха само като си го представи. Какви

шансове имаше едно петнадесетгодишно момче срещу изпитаните в битки пълководци като Джайм и Ланистър?

– Разумно ли е? Тук имаш силни позиции. Казват, че старите крале на Севера са могли да задържат при Рова на Кайлин и да отхвърлят войски, десет пъти по-големи от собствените им.

– Да, но храната и запасите ни са на привършване, а в тази земя е трудно да се преживее дълго. Чакахме лорд Мандърли, но след като пристигнаха синовете му, трябва да тръгнем в поход.

Тя осъзна, че слуша думите на лордовете знаменосци в гласа на сина си. През годините бе посрещала мнозина от тях в Зимен хребет и те също ѝ бяха предлагали гостоприемството си с Нед край своите огнища и трапези. Знаеше що за хора са, всеки един поотделно. А дали и Роб ги бе опознал така добре?

И все пак в думите им имаше смисъл. Ордата, която врагът на нейния син беше събрал, не представляваше постоянна войска, каквато бяха свикнали да поддържат Свободните градове, не беше сила, съставена от платени гвардейци. Повечето от тях бяха хора от простолюдие: ратаи, земеделци, рибари, пастири, синове на ханджии, дребни търговци и тепавичари, подквасени със сбирщина скитащи наемници и свободни конници, алчни за плячка. Щом господарите им ги призовяха, те идваха... но не завинаги.

– Че ще тръгнете в поход – добре, но накъде, с каква цел? – попита тя сина си. – Какво точно смяташ да направиш?

Роб се поколеба.

– Според Големия Джон трябва да дадем битка на лорд Тивин, като го изненадаме – отвърна той, – но Гловър и Карстарките подхвърлят, че би било по-разумно да заобиколим войската му и да се съединим с вуйчо Едмур срещу Кралеубиеца. – Роб прокара длан през лъскавата си кестенява коса и я погледна отчаяно. – Макар че докато стигнем Речен пад... не съм сигурен...

– А трябва да си – каза Кейтлин на сина си, – или се прибирай у дома да си играеш с дървения меч. Не можеш да си позволиш да изглеждаш нерешителен в очите на мъже като Рууз Болтън или Рикард Карстарк. Не прави грешки, Роб... това са знаменосци, а не приятели. Ти сам се провъзгласи за пълководец. Тогава командвай.

Синът ѝ я погледна смаяно, сякаш не можеше да повярва на това, което чува.

– Както кажеш, мамо.

– Питам те отново. Какво смяташ да направиш?

Роб разгъна една карта на масата – дрипав къс стара кожа, нашарена с избледнели линии. Единият ѝ край се загърна и той го затисна с камата си.

– И двата плана си имат предимства, но... виж, ако се опитаме да заобиколим войската на лорд Тивин, рискуваме да се окажем заклещени между него и Кралевубиеца, а ако го нападнем... според всички сведения той разполага с повече хора от мен, а бронираната му конница превишава нашата многократно. Големия Джон казва, че това е без значение, стига да го спипаме със свалени гащи, но на мен ми се струва, че човек, сражавал се в толкова битки като Тивин Ланистър, няма да се остави така лесно да го изненадат.

– Добре – каза тя. Чуваше в гласа му ехото от Нед, сякаш той седеше пред очите ѝ и се двоумеше пред картата. – По-нататък.

– Бих оставил малка част тук да държи Рова Кайлин, главно стрелци, останалите бих повел по насипа – каза Роб, – но щом стигнем Шийката, бих разделил войската на две. Пехотата може да продължи надолу по кралския път, а конницата ни да прекоси Зеления зъб при Близнаците. – Посочи на картата. – Когато лорд Тивин чуе, че сме дошли на юг, той ще тръгне на север да пресрещне главните ни части, а конниците ни ще останат свободни да стигнат бързо до западния бряг на Речен пад. – Роб се отпусна в стола си, без да посмее да се усмихне, но доволен от себе си и жаден да чуе похвалата ѝ.

Кейтлин намръщено огледа картата.

– Но така реката ще остане между двете части на войската ти.

– Също и между Джайм и лорд Тивин – отвърна той припряно. Най-сетне дойде и усмивката. – Над Рубинения проход реката е непреродима. Чак до Близнаците нагоре, и този мост е под контрола на лорд Фрей. Той беше знаменосец на дядо, нали?

„Покойният лорд Фрей“ – помисли Кейтлин.

– Така е – призна тя, – но баща ми никога не е разчитал на него. Ти също не би могъл.

– Добре – обеща Роб. – Е, какво мислиш?

Длъжна беше да си признае, че е впечатлена. „Прилича на мъжете на Тъли – помисли си, – и все пак е син на баща си, а Нед го е учил добре.“

– Коя от двете сили ще водиш ти?

– Конницата – веднага отговори Роб. Пак като баща си: Нед винаги поемаше по-тежката задача на плещите си.

– А другата?

– Големия Джон все ни уверява, че трябва да премажем лорд Тивин. Помислих, че би трябвало да му отстъпя тази чест.

Първият му грешен ход, но как да му го каже, без да уязви наперената му самоувереност?

– Баща ти веднъж ми каза, че Големия Джон е най-безстрашния мъж, когото е срещал.

Роб се ухили.

– Сив вятър му изяде два пръста, а той се смя! Е, значи си съгласна?

– Баща ти не е безстрашен – изтъкна му Кейтлин. – Смел е, но това е съвсем друго.

Синът ѝ помисли за миг.

– Източната войска ще е единственото, което ще остане между лорд Тивин и Зимен хребет – отвърна ѝ замислено. – Е, като прибавим и малкото лъкометци, които ще оставя в Рова. Така че нямам нужда от някой безстрашен, нали?

– Не. Но имаш нужда от хладнокръвие, струва ми се, не толкова от кураж.

– Рууз Болтън – промълви изведнъж Роб. – Този човек ме плаши.

– Тогава да се молим да изплаши не по-малко и лорд Тивин.

Роб кимна и нави картата.

– Ще дам заповеди и ще събера ескорт, за да те отведе в Зимен хребет.

През цялото това време Кейтлин се беше борила със себе си да остане силна, заради Нед и заради този техен упорит и непримирим син. Отхвърлила бе отчаянието и страха като ненужни дрехи – но сега чак разбра, че в края на краищата е облякла точно тях.

– Няма да замина за Зимен хребет – чу тя собствения си глас, сама изненадана от внезапния прилив на сълзи, които замъглиха погледа ѝ. – Баща ми може би умира зад стените на Речен пад. Брат ми е обкръжен от врагове. Трябва да отида при тях.

ТИРИОН

Чела, дъщерята на Чейк от Черни уши, бе отишла напред да съгледа и тъкмо тя донесе вестта за войска на кръстопътя.

– Ако се съди по огньовете, ще да са около двадесет хиляди – каза тя. – Знамената им са червени, със златен лъв.

– Баща ти ли? – попита Брон.

– Или брат ми Джайм – отвърна Тирион. – Скоро ще разберем.

Тирион замислено огледа дрипавата си бандитска сган. Близо триста души: Каменни врани, Лунни братя, Черни уши и Горените. Това бе едва семето на армията, която се надяваше да нарасне. Гунтор, синът на Гурн, в този момент вдигаше на крак другите кланове. Зачуди се какво ли щеше да си помисли баща му за тях, в тези кожи и късове откънатата оттук и там, и от кого ли не стомана. Честно да говорим, той самият не знаеше какво да мисли за тях. Той пълководец ли им беше все пак, или пленник? Повечето пъти му се струваше, че е и едното, и другото.

– Може би ще е най-добре сам да отида – предложи той.

– Тц. Най-добре, ама за Тирион, сина на Тивин – рече Улф, който говореше от името на Лунните братя.

Шага се навъси и изръмжа. Страшна гледка беше този Шага.

– Шага, син на Долф, това не харесва. Шага отиде с момче-човек, и ако момче-човек излъже, Шага му клъцне мъжеството...

– ...и ще нахрани с него козите, да бе – добави отегчено Тирион. – Шага, давам ти думата си на Ланистър, ще се върна.

– Че що да ти вярваме на думата? – Чела беше дребна корава жена с плоска като на момче гръд и никак не беше глупава. – Владетелите от долните земи много пъти са лъгали клановете.

– Думите ти ме нараняват, Чела – въздъхна Тирион. – Мислех, че сме станали приятели... Както и да е. Ти ще дойдеш с мен, а също и Шага, и Кон за Каменните врани, Улф за Лунните братя и Тимет, син на Тимет, за Горените. – Щом ги спомена един по един, мъжете от клановете се заспоглеждаха подозрително. – Останалите ще изчакат тук, докато не ги повикам. И се постарайте да не се избие, докато ме няма.

Смуши коня и пое в тръс, без да им даде избор, освен или да го последват, или да си останат. Устройваше го и едното, и другото, стига да не седят на място и да си приказват ден и нощ. На клановете това им беше лошото – придържаша се към абсурдния възглед, че всеки човек

трябва да каже мнението си на общия съвет, поради което спореха за всяко нещо и безкрайно. Дори жените им имаха право на глас. Нищо чудно, че бяха изтекли стотици години от последната им истинска заплаха над Долината. Тирион смяташе да промени това.

Брон тръгна с него. Зад тях – след кратко сърдито ръмжене на скачаха петимата упоменати и ги последваха на дребните си кончета, които повече приличаха на понита, но се катереха по скалните стръмнини като кози.

Каменните врани язدهа заедно, а Чела и Улф също се държаха близо, тъй като връзките между Лунните братя и Черните уши бяха силни. Тимет, син на Тимет, яздеше сам. Всички кланове в Лунната планина се бояха от Горените, които умъртвяваха плътта си с огън, за да докажат храбростта си и (както разправяха другите) печеха живи бебенца на пировете си. А дори останалите Горени се бояха от Тимет, който беше извадил собственото си ляво око с нажежен до бяло нож, когато достигнал мъжество. Тирион разбра, че е по-обичайно за момче да си изгори цицка, пръст или (ако наистина е много смело или просто побъркано) – в краен случай ухо. Неговите събратя от клана на Горените толкова се бяха възхитили на безпримерния му избор, че веднага го провъзгласили за Червена ръка, което, изглежда, означаваше нещо като боен главатар.

– Интересно кралят им какво ли си е изгорил – каза Тирион на Брон, когато чу историята. Наемникът му се ухили и се опипа по чатала... но дори Брон гледеше да говори почтително пред Тимет. Щом един човек е толкова луд, че да си изгори окото, сигурно нямаше да е особено нежен с враговете си.

Щом групата им започна да се спуска от хълмовете, далечните наблюдатели по кулите от граден без хоросан камък започнаха да се взират към тях и по едно време Тирион видя, че пуснаха гарван. Когато планинският път заизвива между две скални издатини, се натъкнаха на първия пост. Пътят беше преграден с малък земен насип с височина около четири стъпки, а дузина стрелци бяха заели позиции по височините наоколо. Тирион спря спътниците си извън обхвата на стрелите и продължи до насипа сам.

– Кой командва тук? – подвикна им.

Началникът на поста се появи бързо и се разбърза още повече, след като позна сина на своя лорд. След това продължиха в тръс покрай почернели поля и и опожарени твърдини, надолу по брега на реката и Зелената вилка на Тризъбеца. Тирион не видя трупове, но въздухът бе пълен с гарвани и търсеци мърша врани. Тук наскоро бе имало сражение.

На половин левга от кръстопътя бяха издигнали преграда от заострени колове. Пазеха я пиконосци и стрелци. Зад тази отбранителна линия почти до хоризонта се простираше лагер. От стотиците огньове се виеха тънки пръсти пушек, под дърветата седяха мъже в брони и точеха мечовете си, а на забитите в разкаляната земя пилони се вееха познати знамена.

Щом приближиха коловете, срещу тях излезе конен отряд да ги спре и да провери кои са. Предвождащият ги рицар беше в броня със сребърен варак, с инкрустирани по нея аметисти и заметнат с пурпурносребрист плащ. Щитът му носеше знака на Еднорога, а от челото на шлема му с форма на конска глава стърчеше дълъг, извит на спирала рог. Тирион дръпна юздите и спря да го поздрави.

– Сир Флемент.

Сир Флемент Бракс вдигна забралото си.

– Тирион! – възкликна той смаян. – Милорд, всички се бояхме, че сте загинали или... – Погледна объркано хората от планинските кланове. – Тези... тези ваши спътници...

– Сърдечни приятели и верни васали – каза Тирион. – Къде ще намеря лорд баща си?

– Той е заел за квартира хана на кръстопътя.

Тирион се засмя. Ханът на кръстопътя! Май боговете бяха справедливи все пак.

– Искам да го видя веднага.

– Ваша воля, милорд.

Сир Флемент изрева команда. Три редици колове бяха издърпани настрана да отворят проход в отбранителната линия. Тирион преведе спътниците си през него.

Лагерът на лорд Тивин се простираше на левги околоръст. Преценката на Чела за двадесетхилядна войска, изглежда, не беше далече от истината. Редовите бойци стануваха на открито, но рицарите си бяха вдигнали шатри, а някои от по-високопоставените лордове разполагаха с платнени павилиони, големи колкото къщи. Тирион забеляза червения вол на Престър, пъстрата мечка на лорд Крейкхол, горящото дърво на Марбранд, язовеца на Лидън. Рицарите му подвикваха за поздрав, докато подминаваше, а въоръженото простолюдие зяпваше с нескрито удивление странната му свита.

Шага на свой ред също зяпна. Несъмнено през целия си досегашен живот не беше виждал толкова много мъже, коне и оръжия. Останалите планински разбойници се стараеха да запазят лицата си съдржани, но

Тирион не се съмняваше, че тяхното благоговение е не по-малко. Все по-добре и по-добре. Колкото повече ги впечатлеше властта на Ланистър-ови, толкова по-лесно щеше да ги командва човек.

Ханът с конюшните му си беше почти в такъв вид, какъвто го помнеше, макар че от селцето наоколо не беше останало почти нищо освен порутени каменни зидове и овъглени темели. Насред двора на странноприемницата беше издигната бесилка и тялото, което висеше на нея, беше покрито с гладни гарвани. Когато Тирион се приближи, птиците се разлетяха с грозен грак и плясък на черните си криле. Той слезе и вдигна очи към онова, което беше останало от трупа. Птиците бяха изяли дори устните и очите ѝ, както и бузите, и почервенелите ѝ зъби се бяха оголили в гнусна усмивка.

– Стая, храна и бокал с вино, само за това те помолих – въздъхна той с укор.

От конюшните колебливо наизлязоха ратайчета да поемат конете им. Шага обаче не искаше да си даде кобилата.

– Момъкът няма да ти я открадне – увери го Тирион. – Искане само да ѝ даде зоб и да я изчетка. – Връхната дреха на Шага също се нуждаеше от едно добро четкане, но никак нямаше да е тактично да го споменава. – Имаш честната ми дума, нищо няма да му стане на коня.

Шага го погледна сърдито, пусна неохотно юздите и ревно на конярчето:

– Това е конят на Шага, син на Долф.

– И ако не ти го върне, ще му отрежеш мъжеството и ще нахраниш козите с него – увери го Тирион. – Стига да намериш кози. – При табелата на хана от двете страни на вратата стояха двама стражи в пурпурни наметала и шлемове с лъвски гребени. Тирион позна началника им. – Баща ми?

– В гостилницата е, милорд.

– Спътниците ми имат нужда от месо и медовина – каза му Тирион. – Погрижи се да ги получат. – Влезе в хана и завари вътре баща си.

Тивин Ланистър, лордът на Скалата на Кастърли и Гарант на Запада, беше четиридесет и пет годишен, но здрав като мъж на двадесет години. Макар и седнал беше висок, с широки рамене и плосък корем. Мишците му бяха здрави и мускулести. Когато златистата му и гъста някога коса бе почнала да оредява, той беше заповядал на бръснаря си да обръсне главата му – на половинчатите му мерки лорд Тивин не разчиташе. Бръснеше също така устните и брадичката си, но оставяше бакенбардите с жилави златисти косми, които покриваха бузите от ушите

до долната му челюст. Очите му бяха светлозелени и със златни точки. Един много глупав човек някога си беше позволил да подхвърли, че и в лайната на лорд Тивин сигурно има злато. Според някои човечецът все още беше жив, дълбоко някъде в недрата на Скалата на Кастърли.

Сир Кеван Ланистър, единственият оцелял от братята на баща му, държеше чаша ейл. Чичо му беше наедрял и плешив, с късо подстригана жълта брада, следваща чертите на масивните му челюсти. Сир Кеван го видя пръв и изтърси изненадано:

– Тирион!

– Здравей, чичо – отзова се с поклон Тирион. – И милорд татко. Какво удоволствие е, че ви заварвам тук.

Лорд Тивин не помръдна от стола си, а изглежда сина си дребосък продължително и оценяващо.

– Разбирам, че слуховете за кончината ти са били неоснователни.

– Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, татко – отвърна Тирион. – Няма нужда да ставате и да ме прегръщате, не искам да ви принуждавам да се напрягате. – Прекоси стаята до масата им с острото съзнание, че куците му крака го принуждават да залита на всяка стъпка. Всеки път, когато очите на баща му се спираха на него, си даваше сметка за всичките си недъзи. – Колко мило от ваша страна, че сте тръгнали на война заради мен – рече той, изкатери се на един от столовете и се подкрепи с глътка от бащиния си ейл.

– Да ослепея дано, ако ти не започна всичко това – отвърна лорд Тивин. – Брат ти Джайм никога не би се примирил да бъде пленен от женски ръце.

– Това е едно от нещата, в които се различаваме с Джайм. Той освен това е по-височък от мен, ако си забелязал.

Баща му пренебрегна иронията.

– Заложена беше честта на нашия дом. Нямах друг избор, освен да тръгна. Никой не може да пролее кръв на Ланистър безнаказано.

– Чуй рева ми – каза ухилен Тирион. – Девизът на Ланистър. Честно казано, капка от кръвта ми не беше пролята, макар че за малко щеше и това да стане един-два пъти. Морек и Джик бяха убити.

– Предполагам, че ще ми искаш нови хора.

– О, баща ми, не се безпокой. Сам си намерих. – Опита нова глътка от ейла. Много кафяв беше и пенест. Направо отличен. Жалко, че баща му беше убил ханджийката. – Е, как върви войната?

Отговори чичо му.

– Засега много добре. Сир Едмур е пръснал малки групи по

границите си да спират налетите ни, а двамата с лорд баща ти успяхме да унищожим като за закуска повечето от тях, преди да успеят да се прегрупираат.

– Брат ти се покри със слава – каза баща му. – Разби лордовете Ванс и Пайпър при Златния зъб и срещна струпаната сила на Тъли под стените на Речен пад. Лордовете на Тризъбеца са обърнати в бяг. Сир Едмур Тъли беше взет в плен с мнозина негови рицари и знаменосци. Лорд Черен лес върна неколцина оцелели в Речен пад и сега Джайм ги държи под обсада. Останалите се разбягаха по укрепленията си.

– Двамата с баща ти ги прекършваме един по един – намеси се сир Кеван. – След като лорд Черен лес го няма, Гарваново дърво падна веднага, а лейди Уент се покори пред Харънхъл поради липса на хора, които да защитават стените ѝ. Сир Грегър подпали замъците на Пайпър и Бракън...

– И така останахте без съпротива? – каза Тирион.

– Не съвсем – отвърна сир Кеван. – Малистъррови все още държат Морски страж, а Уолдър Фрей събира васалите си при Близнаците.

– Все едно – намеси се лорд Тивин. – Фрей излиза на бойното поле само когато във въздуха замирише на победа, а сега навсякъде мирише на руини. А на Джейсън Малистър му липсва силата да се бори сам. Вземете ли Джайм Речен пад, двамата много бързо ще клекнат. Освен ако не дойдат Старките или Арин да ни се противопоставят, тази война я смятай за спечелена.

– На ваше място не бих мислил много за Арините – каза Тирион. – Виж, Старките са друга работа. Лорд Едурд...

– ...е наш заложник – каза баща му. – Той няма да поведе войски, докато гние в тъмниците на Червената цитадела.

– Няма – съгласи се лорд Кеван, – но синът му е свикал знамената и е заел Рова Кайлин с голяма сила.

– Никой меч не е силен, докато не го закалиш – заяви лорд Тивин. – Старкчето е още момче. Несъмнено много му харесва звукът на бойните рогове и гледката с разветите му знамена, но накрая всичко се свежда до касапската работа. Съмнявам се, че ще му стигне кураж.

Тирион прецени, че докато го е нямало, нещата са се развили твърде интересно.

– А какво прави нашият безстрашен крал, докато се върши цялата тази касапска работа? – удиви се той. – И как моята мила и убедителна сестрица е успяла да накара Робърт да се съгласи да задържи в окови скъпия на сърцето му Нед?

– Робърт Баратеон е мъртъв – каза баща му. – Твоят племенник сега царува в Кралски чертог.

Това наистина стъписа Тирион.

– Сестра ми, искаш да кажеш. – Отново отпи от ейла. Кралството определено се бе превърнало в доста по-различно място за обитаване, след като на мястото на съпруга си се бе възцарила Церсей.

– Ако случайно си наумил да си полезен с нещо, ще ти дам команда – каза баща му. – Марк Пайпър и Карил Ванс са се разгацили в тила ни. Нахлуват в земите ни от Червената вилка и плячкосват.

Тирион цъкна с език.

– Колко нагло от тяхна страна, да нападнат в гръб. В друг случай с удоволствие бих наказал такава грубост, татенце, но честно казано, сега имам спешна работа другаде.

– Нима? – Лорд Тивин не изглеждаше възхитен. – Имаме си и две притурки на Нед Старк, които ни досаждат с набези по обозите. Берик Дондарин и онази подигравка на жрец, дебелака с огнения меч. Смяташ ли, че докато се скатаваш, можеш да се справиш поне с тях? Без да прекаляваш с гафовете, да речем?

Тирион изтри устата си с опакото на ръката си и се усмихна.

– Татенце, сърцето ми се изпълва с гордост като си помисля, че можеш да ми повериш... колко? Двайсет души? Петдесет? Сигурен ли си, че можеш да заделиш толкова много? Е добре, все едно. Ако ми се изпречат на пътя, ще ги опердаша и двамата. – Стана от стола си и се заклати към рафта на стената, на който имаше пита жилаво жълто сирене и плодове. – Но най-напред трябва да си изпълня някои обещания – каза той и си отрязва парче. – Ще ми трябват три хиляди шлема и толкова ризници, плюс мечове, пики, стоманени върхове за копия, боздугани, бойни брадви, метални ръкавици, фургони, които да превозят всичко това...

Вратата зад него се отвори с толкова гръмък трясък, че Тирион за малко да изпусне сиренето. Сир Кеван скочи с люта ругатня, а началникът на стражата профуча през залата и се срина в огнището. Докато падаше в студената пепел с накривения си лъвски шлем, Шага скърши на две меча му на коляното си, яко като дървесен ствол, хвърли парчетата и нахлу в гостилницата. Предшестваше го миризмата му, по-остра от козето сирене и налагаща се над всички други аромати в затвореното пространство.

– Червена шапчице – изръмжа той, – още веднъж да оголиш стомана на Шага, син на Долф, ще ти клъцна мъжеството и ще го хвърля в

огъня.

– А козите? – каза Тирион и отхапа от сиренето.

След Брон в гостилницата нахлуха и другите хора от клановете, съпътствани естествено от Брон. Наемникът сви съжалително рамене към Тирион.

– А вие кои сте? – запита леден като сняг лорд Тивин.

– Те дойдоха с мен, татко – обясни Тирион. – Мога ли да ги задържа? Не ядат много.

Никой не се усмихна.

– По какво право някакви диваци се натрапват на съветите ни? – възмути се сир Кеван.

– Диваци ли, равнинец? – Кон можеше да мине за чаровник, ако го окъпеше човек. – Свободни хора сме ние, а свободните по право седят на всички военни съвети.

– Кой от тях е Львския лорд? – попита Чела.

– И двамата са старци – обяви Тимет, син на Тимет, който още немаше и двацет години.

Ръката на сир Кеван посегна към дръжката на меча, но брат му сложи два пръста на китката му и го задържа. Лорд Тивин изглеждаше невъзмутим.

– Тирион, къде ти е възпитанието? Бъди така добър да ни представиш... почетните ни гости.

Тирион облиза пръстите си.

– С удоволствие. Красивата девица е Чела, щерката на Чейк от Черни уши.

– Не съм девица! – възрази Чела. – Двамата ми синове петдесет години направиха.

– Да са ти живи и здрави още толкова. – Тирион се отдалечи от нея с куцукане. – Това е Кон, син на Корат. Шага, син на Долф, е ей този, дето прилича на Скалата на Кастърли, само че с коса. Двамата са Каменни врани. Ей този е Улф, син на Умар от Лунните братя, а това е Тимет, син на Тимет, червена ръка на Горените. Това пък е Брон, наемник на свободна практика. Толкова свободна, че за краткото време, откакто го познавам, на два пъти смени предпочитаната страна, двамата с него ще се разберете чудесно, татенце. – А на Брон и хората от клановете каза: – Позволете да ви представя милорд баща ми, Тивин, син на Титос от дома Ланистър, господаря на Скалата на Кастърли, Гаранта на Запада, Щита на Ланиспорт и някогашната, както и бъдещата Ръка на краля.

Лорд Тивин се надигна, цял изпълнен с достойнство.

– Дори тук на запад сме слушали за доблестта на военските кланове от Лунните планини. Какво ви доведе до нашите твърдини, господа?

– Конс – отвърна Шага.

– Обещанието за коприна и стомана – уточни Тимет, син на Тимет.

Тирион тъкмо се канеше да обясни на милорд баща си как смята да превърне Долината на Арин в димяща пустош, но така и не му дадоха шанс. Вратата отново се разтвори с трясък. Пратеникът погледна хората му от клановите много озадачено, след което се поклони на лорд Тивин.

– Милорд. Сир Аддам ми заповяда да ви известя, че войската на Старк се придвижва насам по пътя през блатата.

Лорд Тивин не се усмихна. Лорд Тивин никога не се усмихваше, но Тирион все едно отдавна се беше научил да прочита задоволството на лицето на баща си.

– Вълчето значи излезе от бърлогата си да си поиграе с лъвовете – промълви той тихо и много доволно. – Великолепно. Върнете си при сир Аддам и му кажете да отстъпи. Да не влиза в бой със северняците, докато не пристигнем ние, но искам от него да ги мъчи по фланговете и да ги привлече още на юг.

– Ще бъде както заповядате. – Конникът си излезе.

– Тук позицията ни е добра – изтъкна сир Кеван. – Близо сме до брода и сме обкръжени от ридове и стръмнини. Ако наистина са тръгнали на юг, казвам да ги оставим да дойдат и да се нанижат сами.

– Момченцето може да се задържи или да се разколебае, като види броя ни – отвърна лорд Тивин. – Колкото по-скоро прекършим Старките, толкова по-скоро ще съм свободен да се заема с лорд Станис Баратеон. Кажете на барабанчиците да ударят сбор и извести Джайм, че тръгвам срещу Роб Старк.

– Твоя воля – каза сир Кеван.

Тирион с мрачно задоволство изглежда как баща му се обърна към неговите полудиви хора от клановите.

– Казват, че мъжете от планинските кланове са безстрашни воители.

– Вярно казват – отвърна Кон от Каменните врани.

– Жените също – добави Чела.

– Тръгнете с мен срещу враговете ми и ще получите всичко, което ми обещал синът ми, и повече – каза им лорд Тивин.

– Ти с нашата монета ли ще ни плащаш? – рече Улф, син на Умар. – За какво ни е обещанието на бащата, щом имаме думата на сина?

– Не съм казал, че сте длъжни – отвърна лорд Тивин. – Думите ми бяха само от учтивост, нищо повече. Не е нужно да тръгвате с нас.

Мъжете от зимните земи са прочути с това, че са изсечени от желязо и лед, и дори най-смелите ми рицари се боят да се изправят срещу тях.

„О, колко ловко“ – помисли Тирион и се усмихна криво.

– Горените мъже от нищо не се боят. Тимет, син на Тимет, ще тръгне с лъвовете.

– Където тръгнат Горените, Каменните Арани са пред тях – заяви разгорещено Кон. – Ние също тръгваме.

– Шага, син на Долф, ще им клъцне мъжествата и ще ги хвърли на враните.

– Ще тръгнем с вас, лъвски лорде – съгласи се и Чела, дъщеря на Чейк, – но само ако вашият син полумъж дойде с нас. Той си купи дъха с обещания. Докато не вземем стоманата, която ни вриче, животът му е наш.

Лордът извърна очите си със златните жилки към сина си.

– С радост – каза Тирион с примирена усмивка.

САНСА

Стените на тронната зала бяха оголени. Любимите на крал Робърт гоблени с ловни сцени бяха свалени и струпани на мръсна купчина в един ъгъл.

Сир Мандън Мур отиде да заеме мястото си под трона до двамата си съратници от Кралската гвардия. Санса се задържа при входа, най-после останала без охрана. Кралицата я бе удостоила със свободата на замъка като награда за добрината ѝ, но въпреки това никъде не я оставяха без ескорт. „Почетната стража за бъдещата ми дъщеря“ ги беше нарекла кралицата, но Санса не се чувстваше кой знае колко почетена.

„Свободата на замъка“ означаваше, че може да отиде където си поиска в границите на Червената цитадела, стига да обещае, че няма да излиза извън стените, обещание, което Санса даде с най-голяма охота. Все едно нямаше да може да излезе извън стените. Портите се пазеха денонощно от златните плащове на Джанос Слингт, а и личната гвардия на Ланистъррови присъстваше неизменно. Освен това дори да можеше да напусне замъка, къде щеше да отиде? Достатъчно ѝ беше, че може да се поразходи из двора, да си бере цветя в градината на Мирцела и да посещава септата, за да се помоли за баща си. Понякога се молеше и в гората на боговете, тъй като Старките се придържаха към старите богове.

Днес беше свикан първият дворцов съвет след възцаряването на Джофри и това я караше да се оглежда нервно. Под западните прозорци стоеше стройна редица домашни гвардейци на Ланистър, а под източните – също такава редица изпънати мирно градски стражи в златисти плащове. От дребни търговци и градско простолюдие и помен нямаше, но под галерията неуморно сновеше група по-изтъкнати и дребни знатни особи. Не бяха повече от двадесетина; при крал Робърт обикновено чакаха реда си стотина души.

Санса се шмугна сред тях и взе да си пробива път, мърморейки смутено поздрав. Позна чернокожия Джалабар Кхсо, навъсен сир Ейрон Сантагар, близнаците Редвин, Хобър и Слобър... само че, изглежда, никой от тях не позна нея. Или ако я познаеха, се отдръпваха, сякаш беше хванала сивата чума. Хилавият лорд Гайлс покри с шепа лицето си, щом я видя да приближава, и се престори, че го е задавила кашлица, а когато смешният и пак пиян сир Донгос понечи да я поздравя, сир Бейлон Суан му прошепна нещо и той извърна глава.

А и толкова много други липсваха. Къде ли се бяха дянали? Очите ѝ напразно търсеха нечие познато лице. Никой от тях не желаше да срещне погледа ѝ. Сякаш се беше превърнала в призрак.

Великият майстер Пицел се бе разположил сам на масата на малкия съвет. Като че ли дремеше, подпрял брадичката си с ръце. Санса видя забързалия се през залата лорд Варис – стъпките му не издаваха шум. Миг след това на прага на високата двукрила врата в дъното се появи усмихнат лорд Белиш. Той поздрави сърдечно сир Бейлон и сир Донтос и се запъти към масата, и в стомаха на Санса тревожно запърхаха пеперуди. „Не трябва да се страхувам – каза си тя. – Няма причини да се страхувам, всичко ще се уреди добре, Джофри ме обича и кралицата също, нали тя самата ми го каза.“

Прокънтят гласът на херолда:

– Слава на Негова милост, Джофри от домовете Баратеон и Ланистър, Първия с това име, краля на андалите и на Първите, владетеля на Седемте кралства. Всички, слава на неговата лейди майка, Церсей от дома Ланистър, кралица регент, Светлина на Запада и Протектор на кралството.

Поведе ги сир Баристан Селми, величествен в сребристобелите си доспехи. Сир Арис Оукхарт придружаваше кралицата, докато сир Борос Блънт крачеше до Джофри, така че сега в залата бяха вече шестима от Кралската гвардия, всички Бели мечове освен Джайм Ланистър.

Нейният принц... не, вече нейният крал! – взимаше по две стъпала наведнъж към Железния трон, докато майка му заемаше мястото си при съвета. Джоф беше в черно кадифе с пурпурни ивици, с блестяща пелерина от златна тъкан и носеше корона, отрупана с рубини и черни диаманти.

Когато Джофри се обърна да огледа залата, очите му се спряха на Санса. Той се усмихна, седна и заговори.

– Кралски дълг е да накажем неверните и да възнаградим с почести онези, които опазиха верността си към трона. Велики майстер Пицел, заповядвам ви да прочетете декретите ми.

Пицел тежко се изправи. Беше се облякъл в пищен халат от дебело червено кадифе с хермелинов колан и блестящи златни торкви. Извади от дълбокия си, общит със златно взмо ръкав свитък пергамент, разгъна го и зачете дълъг списък с имена, постановяващ в името на краля и на съвета всеки от споменатите да се яви и да положи клетва за васална вярност пред Джофри. Ако не го сторят, ще бъдат осъдени като предатели, а земите и титлите им ще се отнемат в полза на трона.

Имената, които зачете, накараха Санса да затаи дъх. Лорд Станис Баратеон, неговата лейди съпруга и дъщеря му. Лорд Ренли Баратеон. Двамата лордове Ройс и техните синове. Сир Лорас Тирел. Лорд Мейс Тирел, братята му, чичовците и синовете. Червения жрец, Торос Мирски. Лорд Берик Дондарин. Лейди Лиза Арин и нейният син, малкият лорд Робърт. Лорд Хостър Тъли, брат му сир Бриндън и синът му сир Едмур. Лорд Джейсън Малистър. Лорд Брус Карон от Блатата. Лорд Титос Блакууд, владетелят на Черния лес. Лорд Уолдър Фрей и наследникът му сир Стеврон. Лорд Карил Ванс. Лорд Джонос Бракън. Лейди Шела Уент. Доран Мартел, принцът на Дорн и всичките му синове. „Толкова много – помисли тя, а Пицел не спираше и не спираше – цяло ято гарвани ще трябва, за да се разпрати тази заповед.“

А накрая, почти последни дойдоха имената, от които Санса най-много се боеше. Лейди Кейтлин Старк. Роб Старк. Брандън Старк, Рикон Старк, Аря Старк. Санса едва се сдържа да не ахне. Аря! Искаха Аря да се представи и да положи клетва... но това означаваше, че сестра ѝ е успяла да стигне невредима на галерата и сега сигурно беше в безопасност в Зимен хребет...

Великият майстер Пицел нави списъка, пъкна го отново в ръкава си и извади от десния ръкав друг свитък. Окашля се и продължи.

– На мястото на предателя Едард Старк по волята на Негова милост Тивин Ланистър, лорд на Скалата на Кастърли и Страж на Запада, заема поста Ръка на краля, да говори с неговия глас, да води армиите му срещу неговите врагове и да налага кралската воля. Така реши кралят. Малкият съвет е съгласен. На мястото на предателя Станис Баратеон, по волята на Негова милост неговата лейди майка, кралицата регент Церсей Ланистър, която винаги е била най-сигурната му опора, да заседава в малкия съвет, за да допринесе така за неговото мъдро и справедливо управление. Така реши кралят. Съветът е съгласен.

Санса чу тихото мърморене на благородниците, но гласовете им бързо стихнаха и Пицел продължи.

– Също така по волята на Негова милост неговият верен слуга Джонос Слинг, командир на Градската стража на Кралски чертог, да бъде едновременно въздигнат в лорд и да му се дари древното седалище на Харънхъл, с всичките му прилежащи земи и приходи, и неговите синове и внуци да наследяват тези почести след него за вечни времена. По негово воля също така лорд Слинг незабавно да заеме място в малкия съвет, за да помогне така в управлението на кралството. Така реши кралят. Малкият съвет е съгласен.

С крайчеца на окото си Санса улови някакво движение, извърна се и видя влизания през порталната врата Джанос Слинг. Този път последвалият ропот беше по-силен и по-гневен. Гордите благородници, чиито домове бяха с хилядогодишно потекло, с неохота заотваряха път на оплешивелия мъж с жабешкото лице, без знатен род. По жакета му от черно кадифе бяха пришити златни плочки и те тихо подрънкваха с всяка негова стъпка. Плащът му беше съшит от черен и златист сатен. Пред него пристъпваха две грозновати момчета, сигурно синовете му, и едва удържаха в ръце тежкия метален щит, висок колкото самите тях. За знак си бе избрал окървавено копие, което блестеше със златен цвят върху черно поле. От гледката кожата по ръцете на Санса настръхна.

След като лорд Слинг зае мястото си, Великият майстер Пицел продължи:

– В последно време, в тези времена на предателства и смут, след скорошната кончина на обичния ни Робърт, съветът прецени, че животът и сигурността на крал Джофри са от съдбовна важност... – Замълча и погледна кралицата.

Церсей стана.

– Сир Баристан Селми, станете.

Сир Баристан бездруго стоеше пред Железния трон вкаменен като статуя, но сега се смъкна на едно коляно и сведе глава.

– Ваша милост, на вашите команди съм покорен.

– Станете, сир Баристан – разпореда се Церсей Ланистър. – Можете да махнете шлема си.

– Милейди? – Старият рицар стана и свали белия шлем, макар да не разбираше защо.

– Вие служихте на кралството дълго и вярно, добри ни сир, и всеки мъж и жена в Седемте кралства ви дължат благодарност. Но се боя, че срокът на вашата служба вече изтече. По волята на краля и съвета трябва да оставите това тежко бреме.

– Моето... време? Боя се, че... че не...

Новопровъзгласеният лорд Джанос Слинг заговори тежко и грубо:

– Нейна милост се опитва да ви обясни, че сте освободен като лорд-командир на Кралската гвардия.

Високият белокос рицар сякаш се сви на мястото си и дъхът му секна.

– Ваша милост – най-сетне промълви Баристан. – Кралската гвардия е Заклето братство. Нашите клетви са за цял живот. Само смъртта може да освободи лорд-командира от поверения му дълг.

– Чия смърт, сир Баристан? – Гласът на кралицата бе мек като коприна, но думите ѝ се разнесоха в цялата зала. – Вашата или тази на краля?

– Вие допуснахме баща ми да умре – обвини го от Железния трон Джофри. – Твърде стар сте, за да защитите когото и да било.

Пред смаяните очи на Санса старият рицар вдигна глава към новия си крал. Никога не бе го виждала да изглежда на годините си. Сега го видя.

– Ваша милост – каза той. – Аз бях избран за Белите мечове на двадесет и третата си година. Това бе всичко, за което бях мечтал от мига, в който за пръв път хванах меч. Отказах се от всички свои права над Цитаделата на моите предци. Момичето, за което трябваше да се венчая, се омъжи за моя братовчед. Нямах нужда нито от владения, нито от синове, животът ми трябваше да изтече в служба на кралството. Лично сир Грегър Хайтауър чу клетвените ми слова... да браня своя крал с всички сили... кръвта си да дам за неговия... сражавах се редом с Белия бик и с принц Левин Дорнски... редом до Артър Дейн, Меча на утрото. Преди да служа на вашия баща, защитавах крал Ерис и преди него баща му Джерис... трима крале...

– И всички те са мъртви – подхвърли Кутрето.

– Времето ви изтече – обяви Церсей Ланистър. – Джофри се нуждае от обкръжение от млади и силни мъже. Съветът е определил вашето място като командир на Заклетите братя на Белите мечове да се заеме от сир Джайм Ланистър.

– Кралеубица – процеди с изпълнен с презрение глас сир Баристан. – Лъжерицарят, който оскверни оръжието си с кръвта на краля, когото се бе закълел да пази.

– Внимавайте с приказките си, сир – предупреди кралицата. – Говорите за нашия възлюблен брат, който носи кръвта на вашия крал.

Лорд Варис заговори по-кратко от останалите.

– Не подценяваме доблестната ви служба, сир. Лорд Тивин Ланистър щедро се съгласи да ви отстъпи хубав участък земя на север от Ланиспорт до морето, с достатъчно злато и хора, за да си вдигнете яка цитадела и слуги, които да задоволят всички ваши потребности.

Сир Баристан го изгледа рязко.

– Зала, в която да издъхна, и хора, които да ме погребат. Благодаря, благородни господа... но плюя на вашето съжаление. – Вдигна ръка и откопча токите, държащи плаща му на раменете, и тежката бяла одежда се свлече на купчина на пода. Шлемът му падна върху плочите и

издрънча. – Аз съм рицар. – Откопча стегите на сребърния си нагръдник и той също отекина върху камъка. – И ще умра като рицар.

– Гол рицар, по всичко личи – подхвърли със сарказъм Кутрето.

Всички се разсмяха: Джофри на трона си и стоящите мирно лордове, Джанос Слинг и кралица Церсей, Сандор Клегейн и дори останалите мъже от Кралската гвардия, петимата, които само допреди миг бяха негови събратя. Това със сигурност най-много го нарани. В сърцето си Санса бе изцяло на страната на доблестния старец, стоящ по средата, почервенял от срам и толкова разгневен, че не можеше да отвърне на подигравката. Накрая той извади меча си.

Санса чу как някой ахна. Сир Борос и сир Мерин пристъпиха напред да му се противопоставят, но сир Баристан ги накара да замръзнат по местата си с поглед, от който капеше презрение.

– Не се безпокойте, сирове, кралят ви е в безопасност... не благодарение на вас. Дори сега бих могъл да пробия през петима ви толкова лесно, колкото кама ще среже буца сирене. Щом ще служите под властта на Кралеубица, нито един от вас не е достоен да носи бялото. – Захвърли меча си в подножието на Железния трон. – Ето ти го, момче. Стопи го и го добави към другите, ако искаш. Така ще ти е по-полезен от мечовете в ръцете тези петимата. Навярно лорд Станис ще седи на него, когато ти отнеме трона.

Тръгна бавно към изхода, а стъпките му закънтяха по пода и заотекваха от голите каменни стени. Благородниците се разделиха да му отворят път. Чак когато тежките врати от дъб и бронз се затвориха зад гърба му, Санса отново чу други звуци: стаени гласове, шумолене на дрехи по неловко размърдали се тела, на свитъци по масата на съвета.

– Той ме нарече момче! – обидено проплака Джофри, като малко дете. – И ме заплаши с чичо ми Станис.

– Празни приказки – махна с ръка евнухът Варис. – Без значение...

– Но той може да крои заговор с чичовците ми. Искам да го задържат и да го разпитат. – Никой не помръдна. Джофри повиши глас: – Казах, искам да го задържат!

Джанос Слинг се надигна от масата на съвета.

– Моите златни плащове ще се погрижат за това, ваша милост.

– Добре – отвърна облекчено крал Джофри. Лорд Джанос излезе от залата и след него заподтичваха двете грозни момчета, помъкнали грамадния метален щит на дома Слинг.

– Ваша милост – подсети Кутрето краля. – Ако можем да продължим, седмината сега са шестима. Имаме нужда от нов меч за гвардията

ви.

Джофри се усмихна.

– Кажи им, майко.

– Кралят и съветът решиха, че в Седемте кралства няма по-подходящ мъж да пази и закриля Негова милост от неговия заклет щит, Сандор Клегейн.

– Е, куче, харесва ли ти това? – попита крал Джофри.

Насеченото от белези лице на Хрътката остана неразгадаемо.

– Защо не? Нямам нито земя, нито жена да оставям, а и да имах, на кого му пука? – Изгорялата му страна се иабръчка. – Но ви предупреждавам, рицарски клетви няма да полагам.

– Заклетите братя на Кралската гвардия винаги са били рицари – каза твърдо сир Борос.

– Вече не – отвърна хрипливо Хрътката и сир Борос млькна.

Когато кралският херолд пристъпи напред, Санса осъзна, че моментът настъпва, и нервно приглади плохите на полата си. Беше се облякла траурно в знак на почит към мъртвия крал, но бе положила особени грижи да изглежда красива. Роклята беше същата онази от коприната с цвят на слонова кост, която кралицата ѝ бе подарила и която Аря ѝ беше изцапала, но тя я беше дала да я боядисат черна и петното изобщо не личеше. Няколко часа се суети през нощта над накитите си и накрая се спря на елегантната с простотата си сребърна верижка.

Гласът на херолда прокънтя.

– Ако някой в тази зала има други неща да постави пред Негова милост, да излезе и заговори, или да запази мълчание.

Санса трепна. „Сега – каза си тя. – Трябва да изляза сега. Боговете дано ми дадат кураж.“ Направи една стъпка, после втора. Лордове и рицари мълчаливо отстъпиха да ѝ направят път и тя усети с кожата си тежестта на погледите им. „Трябва да съм силна като своята лейди майка.“

– Ваша милост – извика с тих и треперлив глас.

Височината на Железния трон предлагаше на Джофри по-голяма видимост, отколкото на всеки друг в залата. Той я видя пръв.

– Излезте напред, милейди – подкани я усмихнат любимият ѝ. Усмивката му я окуражи. Накара я да се почувства красива и силна. „Той ме обича. Той наистина ме обича!“ Санса вдигна глава и тръгна към него, не много бавно, но и без да бърза прекалено. Не биваше да им позволи да разберат колко е изнервена.

– Лейди Санса, от дома Старк – извика херолдът.

Тя спря пред трона на мястото където лежеше на купчина белият

плащ на сир Баристан, до шлема и бронята му.

– Санса, имаш ли някаква работа за краля и за съвета? – попита кралицата от масата на съвета.

– Да. – Санса коленичи върху плаща така, че да не си изцапа роклята, и вдигна очите си към своя принц в страховития черен трон.

– С благоволенieto на Негово величество, моля за милост към моя баща, лорд Едард Старк, който беше Ръката на краля. – Сто пъти беше упражнявала тези думи.

Кралицата въздъхна.

– Санса, разочаровах ме. Какво ти казах аз за кръвта на предателя?

– Баща ви е извършил тежки и ужасни престъпления, милейди – обади се Великият майстер Пицел.

– Ах, бедничкото ми – въздъхна Варис. – Та тя е само едно малко дете, господо, просто не разбира какво иска.

Санса не сваляше очите си от Джофри. „Трябва да ме чуе, трябва.“ Кралят се размърда на трона.

– Оставете я да говори. Искам да чуя какво ще каже.

– Благодаря ви, ваша милост. – Санса се усмихна, с онази своя свенлива, тайна усмивчица, предназначена само за него. Слушаше я. Знаеше си, че ще я чуе.

– Буренът на измяната е опасен – строго заяви Пицел. – Трябва да се изтръгне, да се изкорени и стеблото, и семето му, за да не никнат от всяка крайпътна канавка по кралския път нови и нови изменници.

– Отричаш ли престъплението на баща си? – попита лорд Белиш.

– Не, благородни господо. – Санса беше достатъчно благоразумна. – Зная, че трябва да бъде наказан. Знам, че милорд татко ми трябва да съжали за стореното. Той беше приятел на крал Робърт и го обичаше, всички вие знаете колко го обичаше. Той никога не е искал да става Ръка на краля, докато кралят не го помоли. Сигурно са го излъгали. Лорд Ренли или лорд Станис, или... или все някой, трябва да са го излъгали, иначе...

Крал Джофри се наведе напред, ръцете му стиснаха облегалките на трона и остриите шипове на мечовете се показаха между пръстите му.

– Той каза, че не съм крал. Защо го каза?

– Беше му счупен кракът – отвърна задъхано Санса. – Знаете ли колко го болеше? Майстер Пицел му даваше да пие маков сок против болката, а казват, че сокът на мака изпълва главата ти с облаци. Иначе той никога нямаше да го каже.

Варис промълви тихо, но всички го чуха:

– Детска вяра... тази мила невинност... и все пак, казват, от устата на невръстните често говори мъдростта.

– Измяната си е измяна – отвърна начаса Пицел.

Джофри се размърда неспокойно на железната седалка.

– Мамо?

Церсей Ланистър се взря замислено в Санса.

– Ако лорд Едard си признае престъплението – най-сетне отрони тя, – ще знаем, че се е разкаял за безразсъдството си.

Джофри се изправи. „Моля те – помисли Санса, – моля те, от сърце те моля, бъди този крал, който зная, че си, добър, милостив и благороден. Моля те!“

– Имаш ли да ни кажеш нещо друго? – попита я той.

– Само... че ако ме обичате, моля ви проявете тази добрина към мен, мой принце – отрони Санса.

Кралят я огледа.

– Сладките ти слова ме трогнаха – изрече той много галантно и кимна, сякаш да я увери, че всичко ще свърши добре. – Ще направя каквото ме молиш... но най-напред баща ти трябва да признае. Трябва да признае, че аз съм кралят, иначе за него няма да има милост.

– Ще признае – отвърна Санса и душата ѝ се възвиси. – О, сигурна съм, че ще го признае.

ЕДАРД

Сламата по пода вонеше на урина. Нямаше прозорец, нито легло, нито дори отходно буре. Спомняше си стени от бледочервен камък, покрити с мухъл, сива врата от прогнили дъски с набити по тях железни пирони. Беше ги видял съвсем за кратко, докато го тикаха вътре. След като вратата се затръшна зад гърба му, не можа да види нищо повече. Мракът беше пълен. Все едно че беше съляп. Или мъртъв. Заровен с краля.

– Ех, Робърт – промълви той, докато ръката му опипваше студената каменна стена. Кракът му пулсираше при всяко движение. Спомни си шегата, която кралят му бе споделил в криптата на Зимен хребет, докато Кралете на Зимата ги гледаха със студените си каменни очи. Кралят яде, бе казал Робърт, а Ръката чисти лайната. Как се беше смял. Но всичко излезе не така. „Кралят умира – помисли Нед Старк, – а погребват Ръката.“

Тъмницата се намираше под Червената цитадела, по-дълбоко, отколкото смееше да си представи. Спомни си старите разкази за Мегор Жестокия, който избил всички зидари, построили замъка, за да не могат да разкрият тайните му.

Прокле ги всички: Кутрето, Джанос Слинг и неговите златни плащове, кралицата, Кралеубица, Пицел и Варис, и сир Баристан, дори лорд Ренли, от кръвта на самия Робърт, който бе избягал точно когато имаше най-голяма нужда от него. Но най-накрая обвини себе си. „Глу пак – изрева Нед в мрака. – Трижди проклет, съляп глупак.“

Ликът на Церсей Ланистър сякаш заплува пред него в тъмното. Косата ѝ светеше, пълна със слънчева светлина, но в усмивката ѝ имаше насмешка.

– Когато играеш играта на тронове, или печелиш, или загиваш – прошепна тя.

Нед бе играл и бе загубил, а хората му бяха заплатили цената на безразсъдството му с кръвта си.

Помисли за двете си дъщери и му се доплака, но сълзите не идваха. Дори сега той беше Старк от Зимен хребет и скръбта и яростта му замръзваха вкочанени в душата му.

Когато лежеше неподвижно, кракът не го болеше толкова, затова се старееше да не мърда. За колко – не можеше да определи. Не можеше да вижда, за да бележи по стените. Затвори очи и ги отвори. Беше все едно.

Спеше, будеше се и заспиваше отново. Не знаеше кое бе по-мъчително: бодърстването или сънят. Когато спеше, сънуваше: мрачни и тревожни сънища за кръв и прекършени обети. Събудеше ли се, нищо не му оставаше, освен да мисли, а будните му мисли често се оказваха по-лоши и от кошмарите. Мисълта за Кат беше болезнена като постеля от игли. Чудеше се къде ли е тя сега, какво прави. Чудеше се дали изобщо ще я види отново.

Часовете се превръщаха в дни, или така поне му се струваше. Усещаше тъпа болка в потрошения си крак и сърбеж под гипса. Щом докоснеше бедрото си, плътта пареше на пръстите му. Единственият звук бе собственото му дишане. След известно време започна да си говори високо, за да чува гласа си. Съставяше планове как да си опази разсъдъка, градеше замъци на надеждата в тъмното. Братята на Робърт все пак бяха на воля, вдигаха войски при Драконов камък и Бурен край. Алин и Харвин щяха да се върнат в Кралски чертог с остатъка от личната му гвардия, след като се справят със сир Грегър. Кейтлин щеше да вдигне севера, щом я достигнеше вестта за него, а речните лордове и тези от планините и от Долината щяха да я подкрепят.

Улавяше се, че все повече и повече мисли за Робърт. Виждаше краля, какъвто го помнеше в разцвета на младостта му, висок и красив, с големия шлем с еленовите рога на главата, с бойния чук в ръката, седнал на коня си като рогат бог. Чуваше в мрака смеха му, виждаше очите му, сини и ясни като планински езера.

– Погледни ни, Нед – каза Робърт. – Богове, как се стигна до това? Ти тук, а аз – убит от някаква свиня. А двамата с теб спечелихме трон...

„Провалих те, Робърт“ – помисли Нед. Не можеше да го каже на глас. „Излъгах те. Скрих истината от теб. Допуснах да те убият.“

Кралят го чу.

– Вироглав глупак – измърмори той, – толкова горд и самонадеян, че не може да слуша. Гордостта яде ли се, Старк? Твоята чест ще защити ли децата ти?

Лицето му се пропука, пукнатините разтвориха плътта и той посегна, изтръгна маската с ръка и я захвърли. Вече не беше Робърт; беше Кутрето, ухилен подигравателно. Когато отвори уста да заговори, лъжите му се превърнаха в светлосиви мушици и се разлетяха.

По коридора отекнаха стъпки. Отначало Нед помисли, че сънува – отдавна не беше чувал нищо друго освен собствения си глас. По това време вече бе изпаднал в треска, счупеният крак се бе превърнал в източник на постоянна тъпа агония, устните му се бяха напукали.

Когато тежката дървена врата изскърца и се отвори, внезапната светлина се оказа твърде болезнена за очите му.

Тъмничарят му подаде кана. Глината беше студена и запотена от влагата. Нед я сграбчи с две ръце и загълта жадно. Водата потече от устата му и закапа по брадата. Пи, докато не почувства, че ще повърне.

– Колко време мина? – попита изнемощяло.

Тъмничарят приличаше на плашило, с лице на плъх и рехава брада, облечен в плетена ризница и къса кожена пелерина.

– Без приказки – изръмжа човекът-плъх и дръпна каната от ръцете му.

– Моля те – промълви Нед, – дъщерите ми...

Вратата се затръшна. Той примига срещу изчезналата светлина, след това се сви върху сламата. Вече не вонеше нито на урина, нито на изпражнения. Вече не миришеше на нищо.

Беше престанал да прави разлика между будност и сън. Спомените го връхлитаха един след друг в тъмното. Беше в годината на онази лъжовна пролет, а той отново бе осемнадесетгодишен, слизаше от Орлово гнездо за турнира при Харънхъл. Виждаше пред себе си тъмнозелените треви и долавяше мириса на полен, понесен от вятъра. Топли дни, прохладни нощи и сладък вкус на вино. Спомни си смеха на Брандън и необузданата храброст на Робърт в груповия бой, как се смееше, докато събаряше мъжете от седлата наляво и надясно. Спомни си Джайм Ланистър, златокос младеж в бялата люспеста броня, коленичил на тревата пред кралския павилион, как се врича да пази и защитава своя крал Ерис. Как след това сир Осуел Уент помогна на Джайм да се изправи и как лично Белия бик, Лорд-командирът сир Джеролд Хайтауър, заметна снежнобелия плащ на Кралски страж на раменете му и закопча торквата. Всичките шестима Бели мечове бяха там да поздравят най-новия си брат.

Ала когато започнаха двубоите, денят бе на Регар Таргариен. Корованият принц носеше доспехите, в които по-късно щеше да издъхне: блестящия черен нагръдник с триглавия дракон на своя дом, инкрустиран с рубини на гърдите. Когато яздеше, зад него се вееше пискюл от пурпурна коприна и сякаш ничия пика не можеше да го засегне. Брандън падна пред него, а след това Бронзовия Йон Ройс, и дори великолепия сир Артър Дайн, Меча на утрото.

Робърт се смееше с Джон и стария лорд Хънтър, когато принцът препусна в кръг около полето на турнира, след като свали от коня сир Баристан в последния двубой, за да спечели шампионската корона.

Нед си спомни мига, когато всички усмивки замръзнаха, когато принц Регар Таргариен пришпори коня покрай собствената си съпруга, принцесата на Дорн Елия Мартел, за да положи венеца на дамата на красотата в скута на Лиана. Все още го виждаше: венец от зимни рози, сини и покрити със скреж.

Нед Старк пресегна и сграбчи цветната корона, но под светлосините цветенца се криеха тръни. Усети как те се забиха в кожата му, остри и жестоки, видя как капките кръв бавно потекоха по пръстите му и се събуди разтреперан в тъмното.

„Обещай ми, Нед“, бе прошепнала сестра му в кървавата си постеля. Тя бе обичала мириса на зимните рози.

– Боговете дано ме спасят – проплака Нед. – Полудявам.

Боговете не благоволиха да се отзоват.

Всеки път, когато тъмничарят му донесеше вода, си казваше, че е изтекъл още един ден. Отначало го умоляваше да му каже някоя дума за дъщерите му и за света извън килията. Единствените отговори бяха ругатни и ритници. По-късно, когато се появиха болките в стомаха, започна да го моли за храна. Все едно беше; храна не му носеха. Сигурно Ланистърови бяха решили да го уморят от глад. „Не“, каза си. Ако Церсей беше искала смъртта му, щяха да го посекаат в тронната зала заедно с хората му. Трябваше й жив. Изнемощял, отчаян, но жив. Кейтлин държеше брат й; не смееше да го убие, иначе животът на Дяволчето също щеше да е обречен.

Извън килията се чу дрънчене на железни вериги. Щом вратата изскърца и се отвори, Нед протегна ръка към влажната стена и се извърна към светлината. Блясъкът на факела го накара да примижи.

– Храна – изхриптяха напуканите му устни.

– Вино – отвърна глас. Не беше мъжът с лице на плъх; този тъмничар беше по-дебел, по-нисък, въпреки че носеше същата кожена полупелерина и стоманен шлем с шип на върха. – Пийте, лорд Едард. – Мъжът тикна един мях в ръцете му.

Гласът беше странно познат, но на Нед Старк му беше нужна минута, докато се сети чий е.

– Варис? – промълви той. – Това... не е сън. Ти си тук. – Пълните бузи на евнуха бяха покрити с тъмна четинеста брада. Нед усети с пръстите си грубите косми. Варис се беше превъплътил в състарен тъмничар, миришец на пот и вкиснало вино. – Как си... що за магьосник си ти?

– Жаден – каза Варис. – Пийте, милорд.

Ръцете на Нед хванаха меха.

– Това ли е отровата, която даде на Робърт?

– Бъркате ме с някой друг – тъжно отвърна Варис. – Явно никой не обича евнусите. Я ми дайте меха. – Отпи и от угълчето на пълната му уста се стече червена струйка. – Е, не може да се сравни с качеството, което ми предложихте в нощта на турнира, но не е и съвсем отровно – заключи той и отри устни. – Вземете.

Нед се помъчи да преглътне.

– Утайка.

Имаше чувството, че ще го избълва.

– Всички трябва да преглъщат и киселото заедно със сладкото. Върховните лордове, както и евнусите. Вашият час настъпи, милорд.

– Дъщерите ми...

– По-малката се измъкна от сир Мерин и избяга – каза Варис. – Не можах да я намеря. Ланистърови също. Което е добре, впрочем. Новият ни крал не я обича. По-голямата ви дъщеря все още е сгодена за Джофри. Церсей я държи подръка. Преди няколко дни тя дойде на дворцовия съвет да се помоли да ви пощадят. Жалко, че не бяхте там да я чуете, щяхте да се трогнете. – Наведе се напрегнато към него. – Вярвам, осъзнавате, че сте мъртъв, лорд Едард?

– Кралицата няма да ме убие – каза Нед. Главата му се замая; виното беше силно, а той от толкова отдавна не беше хапвал нищо. – Кат... Кат държи брат й.

– Не този, който трябваше – въздъхна Варис. – Все едно, тя го е изтървала. Допуснала е Дяволчето да се изплъзне между пръстите й. Предполагам, че вече е мъртъв, някъде из Лунните планини.

– Ако това е вярно, прережи ми гърлото и да се свършва. – Беше замаян от виното, без сили и сърцето го болеше.

– Кръвта ви е последното, което желая.

Нед се намръщи.

– Когато изклаха охраната ми, ти стоеше до кралицата, гледаше и не изрече дума.

– И пак бих го направил. Изглежда, трябва да ви напомня, че бях невъоръжен, без броня и обкръжен от мечовете на Ланистър. – Евнухът го изгледа с любопитство и килна глава. – Като малко момче, преди да ме клъцнат, пътувах с една трупа глумци из Свободните градове. Те ме научиха, че всеки човек си има роля, в живота, както и в глумството. Така е и в кралския двор. Кралското правосъдие трябва да буди страх, надзорникът на хазната да е пестелив, Лорд-командирът на кралската

гвардия трябва да е храбър... а началникът на слухарите трябва да е лукав, раболепен и напълно безскрупулен. Един храбър доносник е толкова безполезен, колкото един страхлив рицар. – Вдигна меха и пак отпи.

Нед се втренчи в лицето на евнуха, за да потърси истината под глумските белези и фалшивата четина. Пое меха и опита отново виното. Този път го пое по-леко.

– Можеш ли да ме освободиш от тази яма?

– Бих могъл... но дали ще го направя? Не. Ще се зададат въпроси и всички отговори ще доведат до мен.

Нед не очакваше повече.

– Откровен си.

– Един евнух няма чест, а паякът не може да се наслаждава на лукса, който носят скрупулите, милорд.

– Би ли се съгласил поне да изпратиш едно писмо от мен?

– Зависи от писмото. С удоволствие ще ви осигуря лист и мастило, ако искате. А след като напишете каквото пожелаете, ще взема писмото и ще го прочета, и или ще го доставя, или не – зависи дали ще помогне на целите ми.

– На твоите цели? А какви са тези цели, лорд Варис?

– Мир – отвърна без колебание Варис. – Ако е имало една душа, която да е желала отчаяно Робърт Баратеон да остане жив, това съм аз. – Варис въздъхна. – Дванадесет години съм го пазил от враговете му, но ето, че от приятелите му не можах да го опазя. Що за странен пристъп на лудост ви тласна да кажете на кралицата, че сте разбрали истината за рождението на Джофри?

– Лудостта на милосърдието – призна Нед.

– Ах – възкликна Варис. – Разбира се. Вие сте честен човек с чувство за достойнство, лорд Едарт. Понякога го забравям, за съжаление. Толкова малко хора като вас съм срещал в живота си. – Варис огледа килията. – Но като виждам какво ви спечели честността и доблестта, разбирам защо.

Нед Старк облегна глава на влажната каменна стена и затвори очи. Кракът му запулсира.

– Кралското вино... разпитахте ли Лансел?

– О, естествено. Церсей му е дала меховете и му е казала, че това е любимия сорт на Робърт. – Евнухът сви рамене. – Животът на ловеца е опасен. Ако глиганът не беше довършил Робърт, щеше да падне от кон, да го ухапе усойница, някоя стрела да полети накриво... лесът е кланицата на боговете. Не виното уби краля. Уби го вашето милосърдие.

Нед се беше опасявал точно от това.

– Боговете дано ми простят.

– Ако има богове – каза Варис, – предполагам, че ще го направят. Кралицата във всеки случай не можеше да чака толкова дълго. Робърт взе да става неуправляем, а тя трябваше да се отърве от него, за да си развърже ръцете и да се заеме с братята му. Те са сериозна двойка, Станис и Ренли. Железният юмрук и кадифената ръкавица. – Евнухът изтри уста с опакото на ръката си. – А вие се оказахте глупак, милорд. Трябваше да послушате Кутрето, когато ви подкани да подкрепите възцаряването на Джофри.

– Как... как го разбра?

Варис се усмихна.

– Знам, само това ви интересува. Знам също, че утре ще ви посети кралицата.

Нед бавно вдигна очи.

– Защо?

– Церсей се страхува от вас, милорд... Но си има други врагове, които я плашат повече. Любимият ѝ Джайм сега се сражава с речните лордове. Лиза Арин си стои в Орлово гнездо, обкръжена от каменни зъбери и стомана, а между нея и кралицата не съществува капка любов, уверявам ви. В Дорн Мартелови още скърбят за убийството на принцеса Елия и децата ѝ. А сега и вашият син е тръгнал през Шийката с войската на Севера.

– Роб е още момче! – каза стъписано Нед.

– Момче, но с армия – отвърна Варис. – Но сте прав, все пак е още момче. Братята на краля са тези, които не дават на Церсей да заспи нощем... Особено лорд Станис. Неговата претенция е законната, а той е прочут с храбростта си като пълководец и е съвсем безмилостен. Едва ли има друго същество на земята, което може да предизвика у нея толкова страх, колкото този човек. Никой не знае какво е правил и какво прави Станис в Драконов камък, но съм готов да се обзаложа, че е събрал повече мечове, отколкото морски раковини. Та ето ви го кошмара на Церсей: докато нейните баща и брат си губят силите в боеве със Старките и с Тъли, лорд Станис ще дебаркира, ще се провъзгласи за крал и къдравата руса главица на синчето ѝ ще хвъркне... както и нейната междувременно, макар да съм убеден, че се тревожи повече за момчето.

– Станис Баратеон е законният наследник на Робърт – заяви Нед. – Тронът е негов по право. Бих приветствал въздигането му.

Варис цъкна с език.

– Церсей няма да иска да чуе това, гарантирам ви го. Станис може и да спечели трона, но само гниещата ви глава на кола ще дочака да го приветства, освен ако не си държите зад зъбите този свой език. Санса се помоли толкова мило, срамно ще е да провалите всичко. Живота ви връщат, стига да благоволите да си го вземете. Церсей не е глупава. Знае, че питомният вълк е по-полезен от мъртвия.

– Искате от мен да служа на жената, която уби моя крал, изкла хората ми и осакати сина ми? – изхриптя невярващ Нед.

– Искам от вас да служите на кралството – каза Варис. – Кажете на кралицата, че ще признаете престъпната си измяна, заповядайте на сина си да остави мечата и обявете, че признавате Джофри за законен наследник. Предложете ѝ да обявите Станис и Ренли за вероломни узурпатори. Нашата зеленоока лъвица знае, че сте човек на честта. Ако ѝ дадете мира, от който тя се нуждае, и време да се справи със Станис, и се вретете, че ще опазите тайната ѝ до гроб, убеден съм, че ще ви позволи да облечете черното и да изживеете остатъка от живота си на Вала, с вашия брат и онзи ваш незаконен син.

Мисълта за Джон изпълни Нед с чувство за срам и неизразима мъка. Само да можеше да види отново момчето, да седне и да си поговори с него... болката прониза счупения му крак под мръсния калъф на гипса. Той присви устни и пръстите му се отвориха и затвориха безпомощно.

– Това ли е вашият замисъл? – изпъшка той, – или сте в съюз с Кутрето?

Тази мисъл, изглежда, развесели евнуха.

– По-скоро бих се оженил за Черната коза на Кохор. Кутрето е втори по коварство човек в Седемте кралства. О, подавам му подбрани клюки, колкото да си въобразява, че съм негов – точно както позволявам на Церсей да мисли, че съм неин.

– И както позволявате на мен да мисля, че сте мой. Кажете ми, лорд Варис, на кого служите всъщност?

Варис се усмихна тънко.

– Как на кого, на кралството, милорд, как бихте могли изобщо да се усъмните? Кълна се в изгубеното си мъжество. Служа на кралството, а кралството има нужда от мир. – Довърши последната глътка вино и хвърли меха настрана. – Е, какъв е отговорът ви, лорд Едард? Дайте ми дума, че ще кажете на кралицата това, което иска да чуе, когато ви посети.

– И да го направя, думите ми ще са кухи като празни доспехи.

Животът ми не е толкова скъп за такова нещо.

– Жалко. – Евнухът стана. – А животът на дъщеря ви, милорд? Той колко е скъп?

Мраз прониза сърцето на Нед.

– Дъщеря ми...

– Вие със сигурност не мислите, че съм забравил това ваше мило и невинно същество, милорд? Във всеки случай кралицата едва ли.

– Не! – примоли се Нед. – Варис, боговете дано са милостиви, с мен правете каквото искате, но оставете дъщеря ми настрана от кроежите си. Санса е още дете.

– Ренис също беше дете. Дъщерята на принц Регар. Мило, невинно дете, по-малко от дъщерите ви. Имаше си едно черно котенце, наричаше го Балерион, знаете ли? Много пъти съм се чудил какво стана с него. Ренис все се преструваше, че той е истинският Балерион, Древния ужас от стари времена, но мисля, че Ланистъррови бързо са я накарали да схване разликата между котенце и дракон в деня, в който нахлуха през вратата ѝ. – Варис отрони дълга, уморена въздишка, въздишка на човек, понесъл всичката скръб на света в една торба на рамото си. – Върховният септон веднъж ми каза, че както грешим, така страдаме. Ако това е вярно, лорд Едард, кажете ми... защо винаги невинните страдат най-много, когато вие, знатните особи, играете своята игра на тронове? Поразсъдете над това, ако решите, докато чакате кралицата. И отделете малко мисъл и за следното: следващият ви посетител би могъл да ви донесе хляб, сирене и маковия сок за болката... но би могъл да ви донесе и главата на Санса.

Той пак въздъхна.

– Изборът, драги ми лорд Ръка, си е изцяло ваш.

КЕЙТЛИН

Докато войската се точеше по насипа на пътя през черните блата на Шийката и се изливаше в крайречните земи долу, безпокойството на Кейтлин растеше. Тя се стараеше да прикрива опасенията си зад маска на съдържано спокойствие, но с това те не намаляваха, а напротив, усиливаха се с всяка измината левга. Дните ѝ бяха тревожни, нощите неспокойни и всеки гарван, който прелетеше над главите им, я караше да стиска зъби.

Боеше се за баща си и се чудеше на злокобното му мълчание. Боеше се за брат си Едмур и се молеше боговете да бдят над него, ако се наложеше да се изправи срещу Кралеубиеца в битка. Боеше се за Нед и за момичетата, както и за милите си синове, които бе оставила в Зимен хребет. Но така или иначе, нищо не можеше да направи за когото и да било от тях, затова се мъчеше да ги изтласка от мислите си. „Трябва да съхраниш силите си за Роб – повтаряше си тя. – Сега той е единственият, комуто можеш да помогнеш. Трябва да си силна и корава като северя, Кейтлин Тъли. Сега трябва да си истинска Старк, като своя син.“

Роб яздеше в челото на колоната под плющящото бяло знаме на Зимен хребет. Всеки ден помолваше някой от лордовете да го придружи, за да може да побеседва с него в движение; зачиташе всекиго поред, без да проявява предпочитания, изслушваше ги така, както лорд баща му можеше да изслушва, претегляше думите им и ги сверяваше.

„Много е научил от Нед – казваше си тя, докато го гледаше, – но достатъчно ли е?“

Черната риба бе повел сто подобрани пиконосци и сто бързи коня и беше препуснал напред да засланя в авангард колоната и да разузнава пътя. Донесенията, които връщаха конниците на сир Бриндън, трудно можеха да я убедят, че войската на лорд Тивин все още отстои на много дни път на юг, но Уолдър Фрей, лордът, който държеше под контрол Бродовете, беше събрал сила от близо четири хиляди души в замъците си по Зелената вилка.

– Пак последен – промърмори Кейтлин, щом чу това. Пак Тризъбеца, проклет да е! Брат ѝ Едмур беше свикал знамената по право и лорд Фрей трябваше да се присъедини към войската на Тъли при Речен пад, но ето че си седеше и изчакваше.

– Четири хиляди души – повтори Роб, повече объркан, отколкото

ядосан. – Лорд Фрей едва ли се надява да се срази сам с Ланистърови. Очевидно се кани да присъедини войската си към нашата.

– Дали? – попита Кейтлин. Яздеше отпред с Роб и Робърт Гловър, днешния му спътник. Авангардът на колоната се беше пръснал зад тях, бавно придвижваща се гора от пики, знамена и копия. – Чудя се. Нищо не очаквай от Уолдър Фрей и няма да се изненадаш.

– Той е знаменосец на твоя баща.

– Някои хора приемат клетвите си по-сериозно от други, Роб. А лорд Фрей винаги е бил по-приятелски настроен към Скалата на Кастърли, отколкото би се харесало на баща ми. Един от синовете му е женен за сестрата на Тивин Ланистър. Това само по себе си не значи много, разбира се. Лорд Уолдър е наплодил много деца в дългия си живот и те все е трябвало да се оженят за някого. Но все пак...

– Смятате ли, че се кани да ни измени в полза на Ланистърови, милейди? – попита гробовно Робърт Гловър.

Кейтлин въздъхна.

– Ако трябва да съм откровена, съмнявам се, че дори лорд Фрей знае какво възнамерява да направи. Той притежава предпазливостта на старец и амбицията на недорасъл младеж, а лукавство никога не му е липсвало.

– Близнаците ни трябва, майко – разгореци се Роб. – Друг път през реката няма. Знаеш го.

– Да. Но го знае и Уолдър Фрей, в това можеш да си сигурен.

Същата нощ вдигнаха стана си при южния край на блатата, по средата между кралския път и реката. Там Теон Грейджой им донесе новини от чичо й.

– Сир Бриндън нареди да ви кажа, че е кръстосал мечове с Ланистърови. Натъкнал се е на дузина съгледвачи, които няма да могат скоро да донесат на лорд Тивин. Или изобщо. – Теон се ухили. – Сир Адам Марбранд командва предните им отряди, сега се оттегля на юг, опожарявайки всичко по пътя си. Той знае къде сме, повече или по-малко, но Черната риба се кълне, че няма да разбере, когато се раздвоим.

– Освен ако лорд Фрей не му го съобщи – каза рязко Кейтлин. – Теон, когато се върнеш при чичо ми, предай му да разположи най-добрите си стрелци около Близнаците, денонощно, със заповед да свалят всеки гарван, който видят да излита от бойниците. Не искам нито една птица, понесла вест за ходовете на сина ми, да стигне до лорд Тивин.

– Сир Бриндън вече се е погрижил за това, милейди – отвърна с игрива усмивка Теон. – Още няколко птички и ще си опечем месеник.

Перата им ще ви ги запазя за шапка.

Трябваше да съобрази, че Бриндън Черната риба щеше да го предвиди много преди нея.

– Какво са правили Фрей, докато Ланистърови са палили нивята им и са плячкосвали селата им?

– Имало е някакво сражение между хората на сир Аддам и лорд Уолдър – отвърна Теон. – На по-малко от един ден езда оттук намерихме двама от съгледвачите на Ланистър да хранят гаргите, след като хората на Фрей са ги посекли. Но главните сили на Фрей стоят струпани на Близнаците.

Това несъмнено носеше печата на Уолдър Фрей, помисли с горчивина Кейтлин. Задръж, изчакай, погледай, не рискувай освен ако не те принудят.

– Щом е влязъл в бой с Ланистърови, може би все пак е решил да спази клетвите си – каза Роб.

Кейтлин не беше толкова обнадеждена.

– Да защити земите си е едно, а да излезе в открито сражение с лорд Тивин – съвсем друго.

Роб се извърна към Теон Грейджой.

– Черната риба намери ли друг път през Зелената вилка?

Теон поклати глава.

– Течението на реката е бързо и дълбоко. Според сир Бриндън толкова на север не може да се преброди.

– Трябва да го имам този брод! – заяви кипнал Роб. – О, конете ни сигурно ще могат да я прегазят, но не и с мъже в броня на гърбовете. Ще трябва да строим понтони, за да прехвърлим желязото, шлемовете, ризниците и пиките, а нямаме дървета за това. Нито време. Лорд Тивин идва на север... – Синът ѝ стисна юмрук.

– Лорд Фрей ще е глупак, ако се опита да ни прегради пътя – каза Теон Грейджой с обичайната си лековата самоувереност. – Силите ни са пет пъти повече от неговите. Можеш да завземеш Близнаците, ако се наложи, Роб.

– Няма да е лесно – предупреди Кейтлин, – а и моментът не е подходящ. Докато вдигаш обсадата, Тивин Ланистър ще си доведе войската и ще те удари в гръб.

Роб премести поглед от нея към Грейджой и пак към нея, за да потърси отговор, и не го намери. За миг ѝ се стори по-малък дори от своите петнадесет години, въпреки ризницата, меча и четината по бузите.

– Лорд татко ми как би постъпил? – попита я той.

– Щеше да намери начин да премине – каза му тя. – Каквото и да му струва.

На заранта при тях се върна самият сир Брандън Тъли. Беше сменил тежката броня и шлем, които носеше като Рицаря на Портата, с по-леки доспехи от кожа и плетена ризница като за съгледвач, но рибата му от обсидиан пак стягаше плаща му.

Лицето на чичо й беше мрачно като гроб.

– Имало е битка под стените на Речен пад. Разбрахме го от пленен съгледвач на Ланистър. Кралеубиеца е унищожил войската на Едмур и рицарите на Тризъбеца са се разбягали.

Студ стисна с ледена ръка Кейтлин за гърлото.

– А брат ми?

– Ранен е и пленен – каза сир Бриндън. – Лорд Блакууд и другите оцелели са под обсада в Речен пад, обкръжени от ордата на Джайм.

Роб го погледна с гняв.

– Трябва да преминем проклетата река, ако все още се надяваме да им помогнем.

– Няма да е толкова лесно – предупреди чичо й. – Лорд Фрей е издърпал всичките си сили зад стените на замъците си и портите са затворени и залостени.

– Проклет да е! – изруга Роб. – Ако старият глупак не омекне и не ми позволи да мина, няма да ми остави избор, освен да шурмувам стените му. Ще сринва Близнаците и на ушите му ще ги окача, ще видите колко ще му хареса!

– Говориш като обидено хлапе, Роб – срязва го Кейтлин. – Едно дете, като види пречка, първата му мисъл е или да я заобиколи, или да я събори. Един владетел трябва да се научи, че думите понякога могат да постигнат това, което мечовете не могат.

Роб се изчерви.

– Какво имаш предвид, мамо?

– Фрей държат моста от шестстотин години и от шестстотин години винаги са си взимали таксата.

– Каква такса? Какво иска той?

Тя се усмихна.

– Точно това трябва да разберем.

– А ако реша да не му платя тази такса?

– Тогава по-добре се върни в Рова Кайлин, там се развърни да дадеш сражение на лорд Тивин... или направи така, че да ти израснат криле. Друг избор не виждам.

Кейтлин смуши коня си и остави сина си да разсъждава над думите й. Нямахме да е добре да го накара да се чувства все едно, че майка му е узурпирала мястото му. „Дали си го научил и на разум, както на храброст, Нед? Научи ли го да пада на колене?“ Гробищата на Седемте кралства бяха пълни с храбреци, неусвоили този урок.

Някъде по пладне авангардът им видя Близнаците, седалището на Господарите на Бродовете.

Тук Зелената вилка течеше бърза и дълбока, но родът Фрей я беше обхванал преди много столетия и бе забогатял от парите, които хората им плащаха, за да я прехвърлят. Мостът представляваше масивна арка от гладка сива скала, достатъчно широка, за да преминат едновременно два фургона. Водната кула се издигаше в центъра на този скален разтег и контролираше както пътя, така и самата река със своите амбразури и портикули. Три поколения Фрей бяха строили този мост. Когато го бяха приключили, бяха вдигнали дебели дървени укрепления на двата бряга, така че никой да не може да премине без позволение им.

Дървото отдавна беше отстъпило на камъка. Близнаците – два тромави, грозни и внушителни замъка, еднакви във всяко отношение, с извисяващия се в дъга мост помежду им – бяха пазили прехода през реката от столетия. Високи оградни стени, дълбоки ровове и тежки дъбови, обковани с желязо порти пазеха подстъпите, а подножията на моста се издигаха от дебелите вътрешни цитадели. На всеки бряг имаше бойница и портикул, а Водната кула бранеше самия преход над реката.

Един-единствен поглед бе достатъчен да подсказва на Кейтлин, че замъкът не може да се завземе с шурм. Бойниците гъмжаха от копия и мечове, стрелци имаше зад всеки бруствер и амбразура, подвижният мост беше вдигнат, решетката пусната, вратите – затворени и залостени.

Големия Джон взе да сипе ругатни и проклетия, щом видя какво ги очаква. Лорд Рикард Карстарк заръмжа.

– Това не може да се шурмува, господа – обяви мрачно Рууз Болтън.

– Нито може да се завземе с обсада без армия от другата страна, която да обкръжи втория замък – отбеляза Хелман Толхарт. Отвъд дълбоките мътнозелени води западният близък се издигаше като огледално отражение на източния си брат. – Дори да разполагаме с време. С каквото, сигурен съм, не разполагаме.

Докато лордовете на севера оглеждаха замъка, малката стражева порта се отвори, над рова се спусна дървен мост и дузина рицари подкараха конете си напред да ги посрещнат, водени от четирима от многото

синове на лорд Уолдър. Знамето им беше със знака на близначните кули, тъмносини на сребристосиво поле. Сир Стеврон Фрей, наследникът на лорд Уолдър, заговори от името на посрещачите им. Всички Фрей приличаха на язовци, а сир Стеврон, който вече надвишаваше шестдесетте и си имаше внуци, приличаше на много състарен и отегчен от живота язовец, но все пак се държеше доста любезно.

– Милорд баща ми ме изпрати да ви поздравим и да попитаме кой предвожда тази могъща войска.

– Аз. – Роб пришпори коня си напред. Беше в пълно снаряжение, щитът с вълчището на Зимен хребет бе пристегнат с ремъци към седлото му, а Сив вятър пристъпяше безшумно до него.

Старият рицар го изгледа с едва прикрита насмешка, която пробяга във воднистосивите му очи, макар че конят му изцвили неспокойно и се дръпна, подушил миризмата на вълчището.

– Милорд баща ми ще бъде особено поласкан, ако благоволите да споделите с него месо и медовина и му обясните с каква цел сте дошли тук.

Думите му се стовариха сред владетелите знаменосци на Зимен хребет като канара, изхвърлена от катапулт. Никой не ги одобри. Заругаха, заспориха, развикаха се.

– Не бива да го правите, милорд – заговори умолително Галбарт Гловър на Роб. – Не може да се вярва на лорд Уолдър.

Рууз Болтън кимна.

– Отидете ли сам, сте в ръцете му. Може да ви продаде на Ланистърови, да ви хвърли в тъмница или да ви пререже гърлото – каквото си поиска.

– Щом желае да разговаря с нас, нека да отвори портите си и всички ще му споделим и месото, и медовината – заяви сир Вендел Мандърли.

– Или нека да излезе и да се разбере с Роб тук, пред очите на своите хора, както и на нашите – предложи брат му, сир Уилис.

Кейтлин Старк споделяше съмненията им, но беше достатъчно да погледне сир Стеврон, за да разбере, че никак не е доволен от това, което чуват ушите му. Още няколко думи само и шансът щеше да е изгубен. Трябваше да действа, и при това бързо.

– Аз ще отида – заяви тя високо.

– Вие ли, милейди? – Големия Джон навъси чело.

– Мамо, сигурна ли си? – Роб явно не беше.

– Никога не съм била по-сигурна – излъга убедително Кат. – Лорд

Уолдър е знаменосец на баща ми. Познавам го още от момиче. Той никога не би ми причинил зло. – „Освен ако не види изгода в това“, добави наум, но някои истини не бяха подходящи за изричане, а някои лъжи бяха неизбежни.

– Убеден съм, че лорд баща ми ще остане доволен от възможността да поговори с лейди Кейтлин – каза сир Стеврон. – И за да гарантираме добрите си намерения, моят брат сир Первин ще остане тук, докато тя се върне невредима при вас.

– Той ще е наш почетен гост – каза Роб. Сир Первин, най-младият от четиримата Фрей в групата, скочи от седлото и връчи юздите на друг от братята си. – Но държа лейди майка ми да се върне до здрач, сир Стеврон – продължи Роб. – Нямам намерение да се задържам тук.

Сир Стеврон кимна учтиво.

– Както кажете, милорд.

Кейтлин пришпори коня си напред, без да се обръща. Синовете на Фрей и придружителите им поеха с нея.

Баща ѝ някога ѝ беше казал, че Уолдър Фрей е единственият владетел в Седемте кралства, който може да извади цяла армия от гашите си. Когато лордът на Бродовете посрещна Кейтлин в залата за аудиенции на замъка си, обкръжен от своите двадесет живи синове (без сир Первин, с когото ставаха двадесет и един), тридесет и шестима внуци, деветнадесет правнуци и многобройни дъщери, внучки, копелета и така нататък, тя разбра какво точно беше имал предвид баща ѝ.

Лорд Фрей беше деветдесетгодишен, помъдрял розов язовец с плешиво, осеяно с лунички теме и твърде закъсал с подаграта, за да може да стои сам. Последната му съпруга, някакво бледалико и крехко момиченце на шестнадесетина години, пристъпваше до носилката му. Беше осмата поред лейди Фрей.

– За мен е огромно удоволствие да ви видя след толкова години, милорд – каза Кейтлин.

Старецът недоверчиво примижа срещу нея.

– Тъй ли? Съмнявам се. Спести ми сладките си думи, лейди Кейтлин, твърде стар съм вече. Какво търсиш тук? Момчето ли толкова ли е гордо, че не можа само да дойде при мен? Какво да правя с теб?

Кейтлин беше малко момиче, когато за последен път беше гостувала в Близнаците, но още тогава лорд Уолдър си беше раздразнителен, с остър език и груб в обноските. Възрастта, изглежда, само бе влошила нрава му. Налагаше се да подбира много грижливо думите си и да положи усилия да не се обижда от неговите.

– Татко – намеси се назидателно сир Стеврон, – забравяте се. Лейди Старк е тук по ваша покана.

– Тебе питал ли съм те? Все още не си лорд Фрей, докато не умра. Приличам ли ти на умрял? Указания от теб не ща!

– Не може да се говори така пред знатната ни гостенка, татко – намеси се един от по-младите синове.

– Ето че и копелетата ми почнаха да ме учат на вежливост – оплака й се лорд Уолдър. – Ще говоря както си искам, дяволите да ви вземат! Трима крале са ми гостували в живота, с кралиците си, мислиш ли, че не мога да мина без уроците ви, Ригър? Майка ти козите доеше, когато за пръв път й дадох семето си. – Изгони младежа с щракване на пръстите си и махна на двама от по-големите си синове.

– Дануел, Уолън, я ми помогнете да се кача на стола.

Вдигнаха лорд Фрей от носилката и го занесоха на върховния трон на Фрей, висок стол от черен дъб, чийто гръб беше изрязан във формата на две кули, свързани с мост. Младата му жена изкачи плахо стъпалата и зави краката му с одеяло. След като се настани, старецът прикани Кейтлин да се приближи до него и целуна ръката й с граправите си като пергамент устни.

– Ето – обяви той. – След като ви отдадох полагащата се учтивост, милейди, синовете ми навярно ще ме удостоят с честта да си затворят устата. Е, защо все пак сте тук?

– Да ви помоля да отворите портите си, милорд – отвърна учтиво Кейтлин. – Синът ми и неговите лордове знаменосци горят от желание да прехвърлят реката и да продължат по пътя си.

– Към Речен пад ли? – изкиска се Фрей. – О, няма нужда да ми го казвате, недейте. Все още не съм сляп. Старчето все още може да разчете една карта.

– Към Речен пад – потвърди Кейтлин. Не виждаше смисъл да го отрича. – Където можех да очаквам, че ще ви заваря, милорд. Вие все още сте знаменосец на баща ми, нали?

– Хе! – отвърна лорд Уолдър, нещо средно между смях и сумтене. – Че свиках мечовете си, свиках ги, ей ги тук, видяла си ги по стените. Смятах да тръгна веднага щом се събере цялата ми сила. Е, да пратя синовете си. Самият аз вече не ставам за бойни походи, лейди Кейтлин. – Заозърта се да намери потвърждение и посочи един висок петдесетинагодишен мъж. – Кажй й, Джаред. Кажй й, че точно това се канех.

– Така беше, милейди – заяви сир Джаред Фрей, един от синовете му от втората му жена. – Кълна се в честта си.

– Аз ли съм виновен, че глупавият ви брат загуби битката преди да успее да тръгнат? – Старецът се отпусна на възглавниците и я загледа навъсен, очаквайки да оспори версията му за събитията. – Казаха ми, че Кралеубиеца го е пресякъл като брадва втасало сирене. Защо момчетата ми да бързат на юг, за да си намерят смъртта? Всички, които отидоха на юг, вече се връщат бежешком на север.

Кейтлин беше готова с най-голяма охота да заплоне свадливия мърморещ старец и на огън да го опече, но до залез слънце трябваше да отвори моста. Затова отвърна спокойно.

– Тъкмо затова е особено важно да стигнем скоро до Речен пад. Милорд, къде можем да поговорим?

– Ние вече говорим – отвърна с гримаса лорд Фрей. Голата му петниста глава се завъртя. – Какво сте зяпнали всички? – сопна се старчето на домочадието си. – Марш навън. Лейди Старк иска да поговори с мен насаме. Сигурно иска верността ми да изпита, хе! Хайде, всички навън, намерете си някоя по-полезна работа. Да, да, и ти, жено. Вън, вън, вън! – И след като всичките му синове, внуци и внучки, копелета, племеннички и племенници и правнуци се изнизаха от голямата зала, той се наведе към Кейтлин и сподели: – Всички чакат да умра. Стеврон ме чака от четиридесет години, но аз все го разочаровам. Хе! На, кажи ми сега, трябва ли да умирам, само за да стане той лорд? Няма да стане.

– Храня искрена надежда да доживеете поне до сто.

– Това съвсем ще ги стопи, да го знаеш. Ще ги стопи, и още как. Е, какво искаше да ми кажеш?

– Искаме да преминем – повтори Кейтлин.

– Тъй ли? Виж ти. И защо трябва да ви пускам?

За миг гневът ѝ кипна.

– Ако бяхте достатъчно силен да се качите на бойниците си, лорд Фрей, щяхте да видите, че синът ми е с двадесет хиляди души пред стените ви.

– И те ще станат двадесет хиляди трупа, когато лорд Тивин дойде тук – срязя я лорд Фрей. – Не се опитвайте да ме плашите, милейди. Мъжът ви е заврян в някаква килия като предател под Червената цитадела, баща ви е болен, сигурно бере душа, а Джайм Ланистър държи брат ви окован във вериги. С какво можете да ме уплашите? С този ваш син? Ще ви изляза със син срещу син и пак ще ми останат осемнайсет, когато всички ваши измрат.

– Дали сте клетва на баща ми – припомни му Кейтлин.

Той заклати глава и се усмихна.

– О, да, казах там някакви думи, но клетва съм давал и на короната, така поне ми се струва. Сега Джофри е кралят, с което ти и момчето ти, и всички ония глупаци с него не сте нищо повече от бунтовници. Ако имам ум, колкото боговете са дали на една риба, би трябвало да помогна на Ланистъррови живи да ви сварят.

– Защо не го направите тогава? – предизвика го тя.

Лорд Фрей изсумтя презрително.

– Лорд Тивин, гордият и великолепият, Пазителя на Запада, Ръката на краля, ох, колко велик ми е той, с всичкото му злато тук, злато там, лъвчета тук, лъвчета там. Бас държа, че яде много боб и пърди не помалко от мен, но никога няма да чуе да го признае, о, не. И какво толкова има той, че така да ми се перчи, впрочем? Само двама сина има, единият от които уродливо чудовище. На него ще му излезе син срещу син и пак ще ми останат деветнайсет и половина, когато неговите измрат! Ако на лорд Тивин му трябва помощта ми, би могъл да помоли, проклетникът му проклети! – изкряка старчето.

Точно това се надяваше да чуе Кейтлин.

– Моля ви за помощ, милорд – промълви тя с покорство. – И моят баща, и моят брат, и съпругът ми и синовете ми ви молят с моята уста.

А лорд Фрей изпъна кокалест пръст пред лицето ѝ.

– Спестете си сладките думи, милейди. Сладки думи слушам от женичката си. Видяхте ли я? На шестнайсет е, цветенце малко, и медацът ѝ е само за мен. Бас държа, че догодина ще ми даде син. Може пък него да направя наследник, това ако не ги стопа всички, здраве му кажи!

– Сигурна съм, че ще ви дари с много синове.

Лисата му глава заподскача нагоре-надолу.

– Лорд баща ви не дойде на сватбата. Приех го като обида. Нищо, че бере душа. Той и на предната ми сватба не дойде. Нарича ме „Покойния лорд Фрей“, знаеш. Да не си въобразява, че съм умрял? Не съм умрял аз и ви обещавам, ще го надживея, както надживях баща му. Вашата фамилия винаги е пикала на мен, а, недей да го отричаш, недей да лъжеш, знаеш, че е така. Преди години отидох при баща ти и му предложих партия между сина му и една от дъщерите ми. Защо не? Наумил си бях една щерка, сладко момиче, само няколко години по-голямо от Едмур, но ако брат ти не се увлече по нея, и други имах като за него, млади, стари, девиси, вдовици, каквото поиска. Но не, лорд Хостър не искаше и да чуе. Отвърна ми със сладки думи, извинения си намери, но аз исках само да се отърва от някоя дъщеря.

– А и сестра ти, оная, тя е същата лошотия – продължи той. – Беше,

аа, преди година някъде, не повече, Джон Арин все още беше Ръката на краля, отидох в града да видя как ще се представят синчетата ми на турнира. Стеврон и Джаред вече са твърде стари за списъка, но Дануел и Хостин яздиха, Первин и той, а две от копелетата ми влязоха в мелето. Ако знаех как ще ме посрамят, хич нямаше да си правя труд да ходя. Що да бия толкова път, за да видя как Хостин го събори онова пале Тирел, питам аз? Момчето е на половината на годините му, викат му сир Маргаритката или нещо такова. А пък Дануел го свали някакво полурицарче! Понякога се чудя дали тия двамата наистина са мои. Третата ми жена беше от Крейкхал, а всички жени от Крейкхал са мръсници, да ме прощавате. Все едно, тя умря преди ти да се родиш, какво ти пука?

– Та говорех за сестра ти. – Той се закашля. – Предложих на лорд и лейди Арин да вземат за храненици двама от внуците ми в двора и им предложих аз пък да стана настойник на сина им тука, в Близнаците. Какво, внуците ми недостойни ли са толкова да ги видят в кралския двор? Сладки момчета са, кротки, възпитани. Уолдър е син на Мерет, на мен са го нарекли, а пък другия... хе, не помня... и той май беше Уолдър, те все ги кръщават Уолдър, за да съм по-благоклонен към тях, но баща му... кой беше баща му, хайде де? – Лицето му се набръчка. – Карай, който и да е, лорд Арин не поиска да вземе нито единия, нито другия, а за това обвинявам сестра ти. Слана я попари, все едно че предложих да си продадат момчето в някоя трупа глумци или евнух да го направят, а когато лорд Арин каза, че детето щяло да отиде хранениче в Драконов камък при Станис Баратеон, изфуча навън без една дума на съжаление да каже, а Ръката можа само да ми се извини. За какво ми са на мене голите извинения, питам аз?

Кейтлин намръщи чело обезпокоена.

– Знаех, че момчето на Лиза е трябвало да бъде взето в дома на лорд Тивин в Скалата на Кастърли.

– Не, лорд Станис беше – каза раздражено Уолдър Фрей. – Мислиш ли, че мога да сбъркам лорд Станис с лорд Тивин? И двамата са едни дупки без чепове, въобразяват си, че са твърде благородни, за да сerrat, но все едно, мога да различа аз единия от другия. Или мислиш, че съм толкова стар, че не помня ли? На деветдесет съм и помня много добре. И с една жена какво трябва да правя, помня. Тая моя женичка до година по това време ще ми даде син, бас държа. Или дъщеря, божа работа. Момче или момиче, ще е червено, бръчкаво и ще врещи, и бас държа, ако не поиска да го нарече Уолдър или Уолда.

Кейтлин не се интересуваше особено какво име ще избере лейди

Фрей за детето си.

– Джон Арин се е канил да даде сина си храненик при лорд Станис, сигурен ли сте?

– Да, да, да – отвърна сприхаво старецът. – Само че той умря, така че има ли значение? Искате, казваш, да преминете реката?

– Искаме.

– Да, ама не може! – бодро заяви лорд Уолдър. – Не и ако аз не го позволя, а защо да го правя? Тъли и Старките никога не са ми били приятели. – Дръпна се назад в големия стол, скръсти ръце ухилен и зачака отговора.

Останалото беше само пазарлък.

Когато вратите на замъка се отвориха, ниско над западните хълмове беше надвиснало наедряло като презрял плод червено слънце. Подвижният мост изскърца, макарите на портикула задрънчаха и лейди Кейтлин подкара напред, за да се върне при своя син и неговите лордове знаменосци. Зад нея дойдоха сир Джаред Фрей, сир Хостин Фрей, сир Дануел Фрей и незаконният син на лорд Уолдър, Ронел Речния, повели със себе си колона пиконосци, редица след редица бавно пристъпващи мъже в плетени ризници от синкава стомана и сребристосиви плащове. Роб препусна в галоп да я посрещне. Сив вятър се носеше като вихър до жребца.

– Стана – каза му тя. – Лорд Уолдър ще ти позволи да минеш. Мечовете му също са с теб, без четиристотин души, които иска да остави да бранят Близнаците. Съветвам те и ти да оставиш четиристотин от своите, смесена част стрелци и мечоносци. Той едва ли ще може да възрази на предложение да усилиш гарнизона му... но гледай да повериш командването на някой, на когото можеш да разчиташ. На лорд Фрей сигурно ще му е нужна помощ, за да запази верността си.

– Както кажеш, майко – отвърна Роб, загледан към редиците пиконосци. – Може би... сир Хелман Толхарт, как смяташ?

– Чудесен избор.

– Какво... какво поиска той от нас?

– Ако можеш да отделиш няколко меча, ще ми трябват за ескорт на двама от внуците на лорд Фрей до Зимен хребет. Съгласих се да ги вземем храненици. Малки момчета са, на осем и на седем години. И двамата, изглежда, носят името Уолдър. На брат ти Бран ще му бъде добре дошла компанията на хлапета почти на неговата възраст, мисля.

– Разбира се – каза Роб. – Това ли е всичко? Твърде малка цена за...

– Синът на лорд Фрей Оливър ще дойде с нас – продължи тя. – Ще

трябва да ти служи като личен скуайър. Баща му би искал да го види с рицарски сан, като му дойде времето.

– Скуайър. – Роб сви рамене. – Добре. Чудесно, стига да е...

– Освен това ако Аря се върне при нас невредима, споразумяхме се да се омъжи за най-малкия син на лорд Уолдър, Елмар, щом и двамата навършат възраст.

Роб се стъписа.

– Това никак няма да й хареса.

– А ти трябва да се ожениш за една от дъщерите му, след като боевете свършат – завърши тя. – Негово благородие щедро се съгласи ти да си избереш кое от момчетата му предпочиташ. Според него имал много, които ще са подходящи.

За негова чест, Роб дори не трепна.

– Разбирам.

– Съгласен ли си?

– Мога ли да откажа?

– Не, ако искаш да преминеш.

– Тогава съм съгласен – отвърна тържествено Роб. Никога досега не беше изглеждал толкова възмъжал в очите ѝ. Момчетата можеха да си играят с мечове, но за един брачен договор човек трябваше да е лорд, разбираш какво означава това.

Преминаха реката по залез, когато рогът на луната изгря над водата. Двойната колона се проточи през портата на източния близък като огромна змия, запълзя през вътрешния двор, през Цитаделата и по моста, за да се появи отново челото ѝ при втория замък на западния бряг.

Кейтлин яздеше в челото на змията със своя син, чичо си сир Бриндън и сир Стеврон Фрей. Зад тях следваха девет десети от конницата им: рицари, пиконосци, наемни конници и стрелци ездаци. Часове бяха нужни, докато се прехвърлят всички. След това Кейтлин дълго щеше да си спомня тропота на безчетните копита по подвижния мост, гледката с лорд Уолдър Фрей в неговата носилка, докато наблюдаваше преминаването им, блясъка в очите му, докато ги гледаше как преминават през Водната кула.

По-голямата част от войската на севера, пики, лъкометци и огромни маси спешени ратници, остана на източния бряг под командването на Рууз Болтън. Роб му бе наредил да продължи похода на юг, за да се противопостави на огромната армия на Ланистър, идеща на север под водачеството на лорд Тивин.

За добро или лошо, синът ѝ беше хвърлил зара.

ДЖОН

– Добре ли си, Сняг? – попита лорд Мормон и се намръщи.

– Добре – изграчи гарванът. – Добре.

– Напълно – излъга Джон... високо, сякаш това можеше да го превърне в истина. – А вие?

Мормон се навъси.

– Един мъртвец се опита да ме убие. Как мога да съм добре? – Почеса се под брадичката. Рошавата му сива брада се бе опърлила в пожара и той я беше обръснал. Светлата едва набола четина му придаваше вид на стар непрокопсаник и свадливец. – Ти обаче не изглеждаш добре. Ръката ти как е?

– Оздравява. – Джон сви превързаните си пръсти да му покаже. Оказа се, че се е изгорил по-тежко, отколкото мислеше при хвърлянето на пламналите завеси, и дясната му ръка беше увита с коприна чак до лакътя. В първия момент не изпита нищо; адската болка дойде след това. През напуканата му червена кожа бликаше жълта течност, а между пръстите му се издуха ужасни кървави мехури, големи колкото хлебарки. – Майстерът каза, че ще останат белези, но иначе ръката ще си е добра като преди.

– Една ръка с белези е нищо. Тук на Вала най-често ще си с ръкавици.

– Както кажете, милорд.

Не мисълта за белезите тревожеше Джон, а другото. Майстер Емон му беше дал маков сок, но въпреки него болката беше отвратителна. Отначало я усещаше все едно, че още гори, пареше го денем и нощем. Само като я напъхаше във ведра със сняг или бучки лед малко му олекваше. Джон благодареше на боговете, че никой освен Дух не го видя как се гърчи на леглото и скимти от болка. А когато накрая все пак заспа, сънува, и това беше дори още по-лошо. В съня трупът, с който се биеше, имаше сини очи, черни длани и лицето на баща му. Но точно това не смееше да каже на Мормон.

– Дивен и Хейк се върнаха снощи – каза Стария мечок. – Никаква следа не са намерили от чичо ти, както и другите.

– Зная. – Джон се беше довялякъл до столовата да вечеря с приятелите си, а провалът с издирването на шурмоваците беше на устата на всички мъже вътре.

– Знаеш – изръмжа Мормон. – Как става така, че тук всички знаят всичко? – Сякаш не очакваше отговор. – Изглежда, че са били само двама от ония същества, каквито и да са там, хора няма да ги нарека. И да сме благодарни на боговете за това. Ако бяха малко повече – по-добре да не мисли човек. Но ще има още. Усещам го с тия мои стари кости, а майстер Емон е съгласен с мен. Студените ветрове се надигат. Лятото свършва и иде такава зима, каквато този свят не е виждал никога.

„Зимата иде.“ Словата на Старк никога не бяха звучали за Джон така мрачно и злокобно като сега.

– Милорд – попита той колебливо. – Говорят, че птица е долетяла снощи...

– Имаше. И какво?

– Надявах се че ще е някоя вест за баща ми.

– Баща! – като на подигравка изграчи старият гарван и заклати глава, пристъпвайки по раменете на Мормон. – Баща!

Лорд-командирът посегна да го стисне за кълбона, но гарванът подкочи на главата му, изпърха с криле, прелетя през стаята и кацна над един прозорец.

– Скръб и много шум – изръмжа Мормон. – Само за това ги бива гарваните. Защо ли я търпя тази досадна птица... ако имаше някоя вест за лорд Едард, мислиш ли, че нямаше да те повикам? Копеле или не, ти все пак си от неговата кръв. Писмото се отнася за сир Баристан Селми. Изглежда, са го изхвърлили от Кралската гвардия. Мястото му са дали на черното куче Клегейн и сега Селми го издирват за измяна. Глупациите са пратили двама стражи да го задържат, но той ги е посякъл и двамата и се е измъкнал. – Мормон изсумтя, не оставяйки съмнение какво точно мисли за хора, които ще пратят златни плащове срещу толкова прочут рицар като Баристан Храбривия. – Бели сенки бродят в горите, палави мъртъвци крачат по коридорите, а сега и едно момче седи на Железния трон – изпърхтя той отвратен.

А гарванът се разсмя пронизително:

– Гг-момче, момче, момче, момче!

Джон помнеше, че Стария мечок най-много бе разчитал на сир Баристан. След като той бе паднал, какви шансове оставаха да обърне някой внимание на писмото на Мормон? Той сви юмрук и болката прониза изгорените му пръсти.

– А за сестрите ми нещо?

– В писмото не се споменава нито за лорд Едард, нито за момичетата. – Старецът раздразнено сви рамене. – Може да не са получили

изобщо писмото ми. Емон прати две копия с най-добрите птици, но кой може да каже? По-вероятно е Пицел да не е благоволил да отговори. Няма да му е за първи път, нито за последен. Боя се, че в Кралски чертог за нищо не ни броят. Съобщават ни само каквото искат да знаем, а то е съвсем малко.

„А ти ми казваш само онова, което искаш аз да знам, и то е още по-малко“ – помисли с гняв Джон. Брат му Роб беше свикал знамената и бе потеглил на юг, а нито дума не му се каза... освен Сам Тарли, който бе прочел писмото на майстер Емон и същата нощ тайно подшушна съдържанието му на Джон, като през цялото време повтаряше, че няма право. Явно смятаха, че войната на брат му не го засяга.

Всичко това го безпокоеше неизразимо. Роб беше тръгнал на поход, а той си стоеше тук. Колкото и да си повтаряше Джон, че мястото му сега е тук, с новите му братя на Вала, чувстваше се като страхливец.

– Жито – грачеше черният гарван. – Жито, жито.

– О, я млъкни! – скара му се Стария мечок. – Сняг, кога според майстер Емон тази твоя ръка ще влезе отново в работа?

– Скоро – отвърна Джон.

– Добре. – На масата помежду им лорд Мормон постави голям меч в черна метална ножница, обкована със сребро. – Вземи. Значи ще си готов вече за това.

Гарванът плесна с криле, долетя на масата и запристъпва към меча, килнал с любопитство глава на една страна. Джон се поколеба. Понятието нямаше какво означава „това“.

– Милорд?

– Огънят стопи среброто от ефеса и изгори кожата на дръжката. Ами, суха кожа и старо дърво, какво можеш да очакваш? Но виж, острието... ще ти трябва сто пъти по-горещ огън от този, за да развалиш острието. – Мормон бутна ножницата към него по грубите дъбови дъски. – Другото поръчах да го направят наново. Вземи го.

– Вземи го – повтори загледан в оръжието черният гарван. – Вземи го.

Джон взе непохватно меча в ръка. В лявата ръка, превързаната му дясна все още болеше и я чувстваше изтръпнала. Измъкна предпазливо острието от ножницата и го вдигна пред очите си.

Ефесът беше изваян от светъл камък с оловна тежест в края, за да балансира дългото острие. Беше гравирани във формата на озъбена вълча глава, с късчета гранат за очи. Дръжката беше увита с чиста кожа, мека и черна, но без петна от пот и кръв. Самото острие беше наполовина по-

дълго от тези, с които Джон бе навикнал, пригодно както за забиване, така и за сеч, с три жлеба, всечени дълбоко в метала. Докато Лед беше истински голям двуръчен меч, този беше „ръка и половина“, от тези, които наричаха понякога „меч-копеле“. И въпреки това вълчият меч изглеждаше всъщност по-лек от мечовете, които бе държал досега. Когато Джон го извърна странично, видя вълнистите пластове в тъмната стомана, където металът беше сгъван многократно при коването.

– Това е валирианска стомана, милорд – промълви той с почуда.

Баща му често му беше позволявал да подържи Лед; познаваше стоманата и на вид, и на усет.

– Така е – отвърна Стария мечок. – Беше мечът на баща ми и на неговия баща преди това. Родът на Мормон са го носили от петстотин години. Навремето го получих и след това го предадох на сина си, когато облякох черното.

„Той ми дава меча на сина си.“ Джон не можеше да го повярва. Оръжието беше изключително балансирано. Ръбовете му проблясваха мрачно, щом целунеха светлината.

– Вашият син...

– Моят син опетни честта на дома Мормон, но поне имаше доблестта да остави меча, когато избяга. Сестра ми ми го върна да го пазя, но само видът му ми напомня за позора на Джора, затова го бях прибрал и повече не бях се сещал за него, докато не го намерихме в пепелищата на спалнята ми. Оригиналният ефес беше с мечешка глава, сребро, но толкова се беше износил, че формата почти не можеше да се различи. Реших, че за теб вълкът ще приляга повече.

Когато Джон бе на годините на Бран, беше мечтал и сънувал как извършва велики подвизи, нещо съвсем обичайно за момчетата. С всеки сън и с всеки блян подробностите за тези подвизи се меняха, но твърде често си беше представял, че спасява живота на баща си. След което лорд Едард щеше да заяви, че Джон се е доказал като истински Старк и щеше да връчи Лед в ръцете му. Дори още тогава знаеше, че това е само една детинска глупост – никое копеле не можеше да се надява, че ще притежава меча на баща си. Дори споменът за това будеше в него срам. Що за човек трябва да си, за да отнемеш рожденото право на своя брат? „Нямам право на това – помисли Джон. – Не повече, отколкото над Лед.“ Размърда изгорелите си пръсти и усети пулсираща болка дълбоко под кожата.

– Милорд, висока чест ми оказвате, но...

– Спести ми „но“-тата си, момче – прекъсна го лорд Мормон. –

Нямаше да седя сега тук, ако не беше ти и този твой звяр. Ти се би храбро – и преди всичко мислеше бързо. Огън! Да, по дяволите. Трябваше да го знаем. Трябваше да си го спомним. Дългата нощ е идвала и преди. О, осем хиляди години са доста време, спор няма – и все пак ако Нощния страж не помни, то кой тогава?

– Кой – изграчи бърбивият гарван. – Кой, кой.

Наистина, боговете бяха чули молитвата на Джон в онази нощ; огънят беше подхванал дрехите на мъртвеца и го погълна все едно, че плътта му беше восък на свещ, а костите му – сухо дърво. За Джон бе достатъчно само да затвори очи, за да види отново пред себе си създанието, как се олюлява през солария, блъска се в мебелите и се мята сред пламъците. Това, което най-много го потрисаше насън, беше лицето. Обкръжено от огнен ореол, косата пламнала като слама, мъртвата плът се топи, стича се от оголения череп и открива нажежената до бяло кост.

Каквато и да беше демоничната сила, движеща мъртвия Отор, огънят я прогони. Стърчената твар, която намериха след това в пепелта, не беше нищо повече от изгоряло месо и овъглени кости. Но въпреки това в кошмара му той отново се изправяше пред нея – и този път горящият труп бе с чертите на лорд Едард. Кожата на баща му се пръскаше и овъгляваше, очите на баща му изтичаха по бузите като желирани сълзи. Джон не разбираше защо трябва да е така, нито какво означава, но го плашеше неописуемо.

– Един меч е малка отплата за един живот – заключи Мормон. – Взимай го и повече приказки да не чувам, ясно ли е?

– Да, милорд. – Меката кожа поддаде под пръстите на Джон, сякаш самият меч се пригаждаше вече към неговата хватка. Знаеше, че трябва да се чувства високо почетен, и се чувстваше, но все пак...

„Той не е моят баща.“ Мисълта изплува неканена в главата му. „Лорд Едард Старк е моят баща и аз няма да го забравя, колкото и мечове да ми дават.“ Но не можеше да признае на лорд Мормон, че е мечтал за меча на друг човек...

– Нямам нужда и от учтивости – каза Мормон, – така че недей да ми благодараш. Стоманата удостои с дела, а не с приказки.

Джон кимна.

– Има ли си име, милорд?

– Имаше си някога. Дългия нокът, така се наричаше.

– Нокът – изкрещя гарванът. – Нокът.

Мормон се намръщи.

– Това беше по-рано. Само острието е същото. Навярно един нов

меч се нуждае от ново име.

– Нокът – повтори гарванът.

– Дълъг нокът е добро име. – Джон опита да замахне. Тромав беше и непохватен с лявата ръка, но въпреки това стоманата сякаш сама се понесе във въздуха, като че ли по своя воля. – Вълците имат дълги нокти, както и мечките.

Стария мечок, изглежда, остана доволен.

– Предполагам. Сигурно ще предпочетеш да го носиш на гръб. За бедрото е много дълъг, поне докато не добавиш още една-две педи. А и ще трябва да поработиш над ударите си с две ръце. Сир Ендрю може да ти покаже няколко движения, след като изгорената ти ръка оздравее.

– Сир Ендрю? – Джон не беше чувал това име.

– Сир Ендрю Тарт. Свестен човек. Идва от Сенчестата кула да заеме службата на оръжейника. Сир Алисър Торн вчера замина за Източния крайморски страж.

Джон свали меча и тъпо попита:

– Защо?

Мормон изсумтя.

– Защото аз го изпратих, за какво друго според теб? Носи ръката, която твоят Дух откъсна от китката на Джаред Цветния. Заповядал съм му да вземе кораб до Кралски чертог и да я връчи на момчето крал. Това би трябвало да привлече любопитството на Джофри, смятам... а сир Алисър е рицар, от знатен род, помазан, със стари приятели в двора, общо взето по-трудно ще го пренебрегнат от някоя превъзнесена гарга.

– Гарга. – На Джон му се стори, че гарванът изкрещя думата малко възмутено.

– Освен това – продължи Лорд-командирът, без да обръща внимание на протеста на гарвана – по този начин между него и теб ще има хиляда левги разстояние, без това да изглежда като наказание. – Мормон почти заби пръст в лицето на Джон. – И не си въобразявай, че това означава одобрение на онези дивотии в столовата. Храбростта оправдава много глупост, но ти вече не си момче, все едно колко години си видял. Този меч пред теб е мъжки и мъж трябва да го държи. Очаквам отсега нататък да си поемеш ролята.

– Да, милорд. – Джон плъзна оръжието в обкованата със сребро ножница. Макар да не беше мечът, който лично би избрал, все пак дарът беше благороден, а освобождаването му от злонамереността на Алисър Торн бе още по-благороден жест.

Стария мечок се почеса по брадичката.

– Забравил съм колко сърби новата брада – рече той. – Е, нищо не може да се направи. Тази твоя ръка достатъчно ли е оздравяла да си поемеш задълженията?

– Да, милорд.

– Добре. Тази нощ ще е студена, ще ми трябва греяно вино. Намери някое шише червено, да не е много киснало, и не се скъпи на подправките. И кажи на Хоб, че ако пак ми прати варено овнешко, ще сваря него. Последната плешка беше посивяла. Дори птицата не поиска да го докосне. – Погали с палец гарвана по главата и птицата изграчи доволно. – Хайде, изчезвай. Работа ме чака.

Стражите му се усмигнаха от нишите си, докато слизаше по витата стълба, понесъл меч в здравата си ръка.

– Добра стомана – каза един.

– Спечели си я, Сняг – подхвърли друг. Джон им се усмигна насилно, но сърцето му беше сковано. Знаеше, че би трябвало да е доволен, но не го чувстваше. Ръката го болеше, а вкусът на гнева още беше на езика му, въпреки че не знаеше нито на кого го е яд, нито защо.

Приятелите му го чакаха отвън. Бяха окачили мишена на вратите на хамбара и се преструваха, че се упражняват в стрелба, но Джон от пръв поглед видя, че го чакат. Веднага щом излезе на открито, Пип му подвикна:

– А, я ела насам. Дай да видим.

– Какво да видиш?

Тоуд се промъкна по-наблизо.

– Розовия ти задник, какво друго?

– Меча – заяви Грен. – Искаме да видим меча.

Джон ги изгледа обвинително.

– Знаели сте.

– Много ясно – каза Пип. – Не всички сме толкова тъпи като Грен.

– Тъпи сте – настоя Грен. – Ти си по-тъп.

Халдър сви рамене извинително.

– Помогнах на Пейт да издяла камъка за ефеса – рече строителят, – а приятелят ти Сам купи гранатите от Къртичино.

– Само че го знаехме още от по-рано – допълни Грен. – Ръдж помагаше на Донал Ноя в ковачницата. Беше там, когато Стария мечок му донесе изгорелия меч.

– Меча! – настоя Мат. Другите подхванаха хорово – Меча, меча, меча, меча.

Джон извади Дълъг нокът от ножницата и им го показа, като го

завъртя насам-натам, за да го огледат добре и да му се възхитят. Мечът копеле блъскаше на сумрачната светлина, мрачен и гибелен.

– Валирианска стомана – обяви той тържествено, като се помъчи да го каже толкова доволно и гордо, колкото се очакваше да е.

– Чух за един, който имал бръснач от валирианска стомана – подхвърли Тоуд. – Докато се бръснел, си отрязал главата.

Пип се ухили.

– Нощният страж е от хиляди години – каза той, – но бас държа, че лорд Сняг е първият брат, почетен за това, че е подпалил кулата на лорд-командира.

Другите се разсмяха и дори Джон си наложи да се усмихне. Огънят, който той бе предизвикал, всъщност не можа да изпепели яката каменна кула, но беше изкормил вътрешността на горните два етажа, където се намираха покоите на Стария мечок. Изглежда, на никого не му пукаше, след като пожарът бе унищожил и убийствения труп на Отор.

Другият вълпътен, едноръкото същество, което някога беше живяло под името Джаред Цветния, също бе унищожено, насечено беше на късове от дузина мечове – но едва след като то самото бе посякло сир Джареми Рикър и още четирима други. Сир Джареми беше довършил работата, като му отсече главата, но и той самият умря, когато безглавият труп извади камата си от канията и я заби в корема му.

Силата и куражът не помагаха много срещу врагове, които не падат, защото вече са мъртви; дори оръжието и бронята предлагаха слаба защита. Тази мрачна мисъл вгорчи още повече мрачното настроение на Джон.

– Трябва да видя Хоб за вечерята на Стария мечок – грубо обяви той и плъзна Дълг нокът в ножницата му. Приятелите му бяха добронамерени, но не разбираха. Всъщност вината не беше тяхна. Не беше им се наложило да се изправят срещу Отор, не бяха видели бледото сияние на мъртвите сини очи, не бяха усетили студа на мъртвите черни пръсти. Нито знаеха нещо за битките в речните земи. Как можеха да разберат? Обърна им гръб и закричи. Пип извика след него, но Джон само махна с ръка и продължи.

След пожара го бяха настанили в старата му килия в полусрутената кула на Хардин, и той се върна там. Дух се беше свил на пода и спеше, но се събуди и вдигна глава от тропота на ботушите на Джон. Червените очи на вълчището бяха по-тъмни от гранати и по-мъдри от човешки. Джон коленичи, почеса го по ухото и му показа дръжката на меч.

– Виж. Това си ти.

Дух подуши изваяния си в камъка образ и понечи да го оближе. Джон се усмихна.

– Ти си този, който заслужи почит – каза на вълка и изведнъж си спомни как го беше намерил, в онзи ден, в късния зимен сняг. Бяха потеглили вече с другите палета, но Джон беше чул шум и се обърна, и ето че го видя, с бялата козина, почти неразличима в преспите. Беше съвсем сам, отделен от другите от котилото. Беше различен, затова го бяха захвърлили настрана.

– Джон?

Той вдигна очи. Самуел Тарли беше застанал пред него и нервно пристъпваше от крак на крак. Бузите му бяха зачервени и се беше увил в дебело кожено наметало.

– Сам. – Джон стана. – Какво има? Искаш да видиш меч ли? – Щом другите знаеха, несъмнено го знаеше и Сам.

Но дебалото момче поклати глава.

– Някога бях наследник на бащиния ми меч – промълви той мрачно. – Наричаше се Проклятие. Лорд Рандил ми даваше да го поддържа понякога, но той винаги ме плашеше. Беше валирианска стомана, красив, но толкова остър, че се страхувах да не нараня някоя от сестрите си. Сега ще го получи Дикон. – Сам отри запотените си длани в наметалото. – Аз... тъ... майстер Емон иска да те види.

Не беше дошло времето за смяна на превръзките. Джон се намръщи подозрително.

– Защо? – Сам го погледна окаяно. Отговорът беше красноречив.

– Казал си му, нали? – каза ядосан Джон. – Казал си му, че си ми казал.

– Аз... той... Джон, не исках да... той попита... тоест... мисля, че той знаеше, той вижда неща, които никоой друг не може да...

– Той е сяп – изтъкна отвратно Джон. – Благодаря, сам ще намеря пътя. – И остави Сам зяпнал след него и разтреперан.

Намери майстер Емон в птичарника да храни гарваните. С него беше Клидас: носеше ведро с накълцано на малки късове месо и се местеше от клетка на клетка.

– Сам каза, че сте ме викали?

Майстерът кимна.

– Виках те. Клидас, дай ведрото на Джон. Надявам се, че ще прояви добрината да ми помогне. – Изгърбеният брат с червените кръгове около очите му подаде ведрото и се спусна по стълбата. – Месото го хвърлай в клетките – подкани го Емон. – Останалото птиците ще свършат

сами.

Джон надигна ведрото с дясната ръка, а с лявата бръкна в кървавите късове. Гарваните заграчиха шумно, залетяха в решетките и забиха по металните пръти с черните си като нощта криле. Месото беше накълцано на парченца, не по-големи от една свивка на пръст. Той напълни шепата си и хвърли суровите червени мръвки в клетката, и боричкането и врясъкът се усилиха. По-големите птици се сбиха за отбрани късове и вътре се разлетя перушина. Джон бързо награби втора шепа и я хвърли след първата.

– Гарванът на лорд Мормон обича плодове и зърно.

– Той е рядка птица – каза майстерът. – Повечето гарвани ядат и зърно, но предпочитат плът. Прави ги силни, а се боя, че се наслаждават от самия вкус на кръвта. В това те са като хората... и пак като хората не всички гарвани са еднакви.

Джон нямаше какво да отвърне. Захвърля мълчаливо от месото, чудейки се все още за какво са го повикали. Старецът несъмнено щеше да му го каже, като му дойдеше времето. Майстер Емон не беше от хората, които можеш да пришпораш.

– Гургулиците и гълъбите също могат да бъдат обучени да пренасят съобщения – продължи майстерът, – макар че гарванът е по-силен летец. По-голям е, по-смел, много по-умен, по-добре може да се защити от соколите... но гарваните са черни, ядат трупове и затова някои набожни хорица ги ненавиждат. Белор Благочестивия се опитал да подмени всички гарвани с гълъби, знаеш ли? – Майстерът извърна усмихнат белите си очи към Джон. – Нощният страж предпочита гарваните.

Пръстите на Джон бяха във ведрото и кръвта стигаше до китката му.

– Дивен казва, че диваците ни наричат врани – промълви той нерешително.

– Враната е бедната братовчедка на гарвана. И едните, и другите са просяци в черно, мразени и неразбрани.

Джон съжаляваше, че не разбира за какво всъщност си говорят и защо е този разговор. Какво го интересуваха гарваните и гълъбите? Ако старецът имаше да му каже нещо, защо просто не го кажеше?

– Джон, замислял ли си се някога защо мъжете на Нощния страж не си взимат жени и не зачеват деца? – попита майстер Емон.

– Не – сви рамене Джон. Хвърли още месо в птичата клетка. Пръстите му бяха полепнали от кръвта, а дясната му ръка пулсираше от тежестта на ведрото.

– За да не обичат – отговори старецът. – Защото любовта е отрова за доблестта и смърт за дълга.

Това не прозвуча добре на Джон, но той не каза нищо. Майстерът беше на сто години, висш офицер на Нощния страж. Неуместно беше да му противоречи. Старецът като че ли долови съмнението му.

– Кажи ми, Джон, ако изобщо дойде такъв ден, в който на твоя лорд баща се наложи да избере между честта от една страна и онези, които обича, от друга, какво би направил той?

Джон се поколеба. Искаше му се да отговори, че лорд Едард никога не би се опозорил, дори от обич, но тънкият гласец в главата му прошепна: „Той стана баща на копеле, къде е честта в това? А майка ти, къде е дългът му към нея, той името ѝ дори не ти каза.“

– Би постъпил така, както трябва – отвърна Джон – звучно, за да заглуши собственото си колебание. – На всяка цена.

– Значи лорд Едард е един на десет хиляди. Повечето от нас не сме толкова силни. Какво е честта пред любовта на една жена? Какво е дългът пред докосването на новородения син в ръцете ти... или пред спомена за братовата ти усмивка? Вятър и празни думи. Вятър и думи. Ние сме просто хора и боговете са ни създали за обич. Това е голямото ни величие, това е славата ни и най-голямата ни трагедия.

– Мъжете, създали Нощния страж са разбирали, че само тяхната храброст ще защити владенията от мрака на севера – продължи старецът. – Знаели са, че верността им не трябва да е раздвоена, за да не отслабва решимостта им. Затова са се заклели да нямат жени и деца. Но братя все пак са имали, както и сестри. Майки, които са ги раждали, бащи, които са им давали имената си. Дошли са тук от сто размирни кралства и са знаели, че времената могат да се променят, но хората не. За това също така са дали обет, че Нощният страж не ще се меси в битките на владенията, които той брани. И са спазвали своя обет. Когато Егон посякъл Харън Черния и взел кралството му, братът на Харън бил лорд-командир на Вала, с десет хиляди меча подръка. Но не тръгнал в поход. В дните, когато Седемте кралства наистина са били седем кралства, нито едно поколение не е преживяло, без три или четири от тях да са във война помежду си. Стражът не се месел. Когато андалите прехвърлили Тясното море и помели кралствата на Първите, синовете на сринатите крале останали верни на клетвите си и останали на своя пост. Така е било винаги, от безчет години насам. Такава е цената на честта.

Помълча малко и после каза твърдо:

– Един страхливец може да бъде смел като всеки друг, когато няма

за какво да се страхува. И всички ние изпълняваме дълга си, когато той е без цена. Колко лесно изглежда тогава да следваш пътя на честта. Но рано или късно в живота на всеки идва ден, в който вече не е лесно, ден, в който трябва да избереш.

Някои от гарваните продължаваха да ядат, от клюновете им висяха раздърпани късове кърваво месо. Другите се бяха спрели и го гледаха. Джон усети в сърцето си тежестта на всички тези малки черни очи.

– И днес е моят ден... това ли ми казвате?

Майстер Емон извърна глава и го погледна с мъртвите си бели очи. Сякаш се взря в сърцето му. Джон се почувства гол и изложен на показ. Прихвана ведрото с две ръце и изсипа през решетките останалите парчета. По пода на клетката се пръснаха жили и кръв и гарваните се разлетяха, вдигнаха се из въздуха и заграчиха възбудено. По-бързите птици уловиха късовете месо още във въздуха и ги загълтаха алчно. Джон пушна празното ведро и то издрънча по каменните плочи.

Старецът положи стърчената си, покрита с кафяви петна длан на рамото му.

– Знам, че боли, момче – промълви той. – О, да. Изборът... изборът винаги боли. И винаги ще е така. Знам.

– Не знаете – отвърна горчиво Джон. – Никой не знае. Дори да съм неговото копеле, той все пак е моят баща...

Майстер Емон въздъхна.

– Нищо ли не чу от това, което ти казах, Джон? Нима мислиш, че ти си първият? – Поклати столетната си глава в жест на неизразима умора. – Три пъти боговете решиха да изпитат моите клетви. Веднъж, когато бях момче, веднъж в разцвета на мъжките ми сили и веднъж, когато вече бях старец. Тогава силата ми вече гаснеше, очите ми се замъгляваха, но последният избор все пак бе толкова жесток, колкото първия. Гарваните щяха да донесат вестта от юг, думи по-тъмни и от техните криле, за сринатия ми дом, за смъртта на рода ми, за безчестие и за позор. Какво можех да направя, стар, сляп и немощен? Безпомощен бях като сукалче, но въпреки това ме наскърби, да седя в забрава, докато те посичат окаения внук на братата ми, и неговия син, и дори малките дечица...

Джон се стъписа, видял блясъка на сълзите в очите на стареца.

– Кой сте вие? – попита той тихо и почти в ужас. А столетните устни се изкривиха в беззъба усмивка.

– Само един майстер от Цитаделата, обвързан в служба на Черния замък и Нощния страж. В моя орден оставяме настрана имената на

своите домове, когато положим клетвите си и наденем нашийника. – Старецът докосна майстерската верига, провиснала хлабаво на тънката, безплътна шия. – Баща ми беше Мекар, Първия с това име, а брат ми Егон властваше след него вместо мен. Дядо ми ме беше нарекъл на принц Емон, Рицаря на драконите, който бил негов чичо, а може би баща, зависи на коя от приказките ще повярваш. Емон, така ме нарекъл той...

– Емон... Таргариен? – възкликна невярващо Джон.

– Някога – повтори старецът. – Някога. Ето, виждаш ли, Джон, аз знам... и защото знам, няма да ти кажа остани или отиди си. Ти сам трябва да направиш този избор и да живееш с него до края на дните си. Като мен. – Гласът му се стаи до шепот. – Като мен...

ДЕНЕРИС

Когато битката свърши, Денерис подкара своето сребро през полята на мъртвите. Прислугите ѝ и мъжете от нейния хас поеха след нея, със смях и безгрижни шеги.

Дотракските копита бяха раздрали земята и отъпкали ръжта и лещата, а техните стрели и аракхи бяха пожънали ужасна жътва и я бяха полели с кръв. Умиращи коне надигаха глави и цвилеха към нея, а тя продължаваше. Ранени мъже стенеха и протягаха ръце за пощада.

Сред тях се движеха Джака ран, мъжете на милосърдието с тежките брадви, и жънеха глави от раменете на мъртви, както и на умиращи. След тях щяха да се пръснат ята малки момиченца, да издърпат стрелите от мъртвите тела и да напълнят с тях кошниците си. Накрая щяха да дойдат псетата, да душат измършавели и гладни, погребалната глутница, която никога не изоставаше от халазар.

Първи бяха измрели овцете. Сякаш бяха хиляди, почернели от ятата мухи, от всяка мърша стърчеше дръжка на стрела. Дани знаеше, че това го бяха направили ездачите на хал Ого. Никой от халазара на Дрого не беше толкова глупав, че да си хаби стрелите по овце, след като имаше овчари за убиване.

Селището гореше в пламъци. Черни валма дим се надигаха с тътен към тъмносиньото небе. Покрай срутените кирпичени стени препускаха конници, дългите им камшици плющяха и подкарваха като стадо оцелелите хора навън от пушешите руини. Жените и децата от халазара на Ого вървяха навъсени и горди, въпреки поражението и въпреки оковите. С хорицата от селището беше друго. Дани ги съжали. Още помнеше какво е да изпиташ ужас. Майки се тътреха прегърбени, с безизразни мъртви лица, и дърпаха след себе си хлипащи деца. Само няколко мъже имаше между тях – недъгави, страхливци и старци.

Сир Джора ѝ каза, че хората в тези околности наричали себе си Лазарийн, но дотраките ги наричаха „хеш ракхи“, което значеше „Агнешките хора“. Преди време Дани щеше да ги вземе за дотраки, защото имаша същата кожа с цвят на мед и същите очи като бадеми. Но сега ѝ изглеждаха чужди, ниски и дебели, с плоски лица, а черните им коси бяха подрязани неестествено късо. Пасяха овце, хранеха се със зеленчуци, а хал Дрого каза, че мястото им е на юг от речния завой. Тревата на Дотракското море не била за овце.

Дани видя как едно хлапе се отскубна и побягна към реката. Един от конниците го върна и другите го обкръжиха, камшиците им заплюяха през лицето му и го подгониха. Един препусна зад него, перна го през задника и бедрата на момчето почервеняха от кръв. Друг хвана в примка глезена му и го просна по очи в пръстта. Накрая, когато момчето можеше само да пълзи, играта ги отегчи и го довършиха с една стрела в гърба.

Сир Джора я посрещна пред разбитата порта. Беше облякъл над ризницата тъмнозелено палто. Ръкавиците, наколенниците и големият му шлем бяха от сива стомана. Дотраките веднага му се бяха подиграли, че е страхливец, като го видяха облечен в стомана, но рицарят им върна обидите двойно в лицето, нравите се сгорещиха, дългия меч се сблъска с аракс и ездачът, чиито насмешки бяха най-гръмки, остана да лежи на пътя, плувнал в собствената си кръв.

Сир Джора вдигна забралото си и каза:

– Лорд съпругът ви ви очаква в градчето.

– Пострадал ли е?

– Няколко прореза – отговори сир Джора, – нищо съществено. Днес той посече двама хала. Първо хал Ого, а после сина му Фога, който стана хал, след като падна Ого. Кръвните му ездачи срязаха звънците от коните си и сега всяка стъпка на хал Дрого екне по-силно отпреди.

Ого и неговият син делеяха високата пейка с нейния лорд съпруг на пира, където короноваха Визерис, но това беше във Вее Дотрак, под Майката на планините, където всеки ездач беше брат и всички свади бяха оставени настрана. Тук в степта беше друго. Халазарът на Ого бе нападнал селището, когато го хвана хал Дрого. Дани се зачуди какво ли си бяха помислили Агнешките хора, когато бяха видели за пръв път горе от тези сринати сега глинени стени праха на конете им. Навярно малцина, по-младите и по-глуповатите, все още бяха вярвали, че боговете са чули отчаяните им молитви, и бяха взели нападението за избавление.

От другата страна на пътя едно момиче, не по-голямо от Дани, изхлипа с тънък гласец, когато един от ездачите го повали върху купчина трупове и го облада отзад. Още ездачи наслязоха от конете да се изредят. Такова беше избавлението, което дотраките донесоха на Агнешките хора.

„Аз съм кръвта на дракона“ – напомни си Денерис Таргариен и извърна лице. Стисна устни, вкочани сърцето си и продължи към портата.

– Повечето ездачи на Ого се разбягаха – говореше сир Джора. – Все

пак пленниците са близо десет хиляди.

„Роби“ – помисли Дани. Хал Дрого щеше да ги откара надолу по реката до един от градовете в Робския залив. Доплака ѝ се, но си каза, че трябва да е силна. „Това е война, така изглежда войната. Такава е цената на Железния трон.“

– Посъветвах хала да се отправи за Мийрийн – рече сир Джора. – Там ще му дадат по-добра цена, отколкото би взел от някой робски керван. Илирио пише, че миналата година имало чума, затова бардаците плащат двойно за здрави млади момичета, и тройно за момченца под десет години. Ако по пътя оцелеят достатъчно деца, златото ще ни купи всички кораби, които ще ни трябват, и ще ни наеме мъже, които да ги карат.

Момичето, което насилваха зад тях, нададе късач сърцето вой, който не секваше. Ръката на Дани стисна силно юздите и тя извърна главата на среброто.

– Накарай ги да спрат – заповяда тя на сир Джора.

– Халееси? – погледна я смутено рицарят.

– Чу думите ми – каза тя. – Спри ги. – Заговори на своя хас с дрезгавия дотракски говор. – Джого, Кваро, вие ще помогнете на сир Джора. Насилия не искам.

Воините се спогледаха слисани.

Джора Мормон пришпори коня си към нея.

– Принцесо, сърцето ви е милостиво, но не разбирате. Винаги е било така. Тези мъже са проливали кръвта си за своя хал. Сега искат наградата си.

Оттатък пътя виковете на момичето не спираха. Пискливият ѝ, напевен език звучеше странно в ушите на Дани. Първият мъж вече се бе облекчил и мястото му заемаше вторият.

– Тя е агнешко момиче – каза ѝ на дотракски Кваро. – Тя е едно нищо, халееси. Ездачите ни ѝ оказват чест. Агнешките хора спят с овце, това се знае.

– Знае се – повтори слугинята ѝ Ирри.

– Знае се – съгласи се и Джого, яхнал високия сив жребец, който Дрого му бе отстъпил. – Ако плачът ѝ оскърбява ушите ви, халееси, Джого ще ви донесе езика ѝ. – И той извади своя аракс.

– Няма да позволя да пострада – каза Дани. – Обявявам я за моя. Направете каквото ви заповядах, или ще го научи хал Дрого.

– Ай, халееси – подвикна Джого и сръга коня. Кваро и останалите го последваха и звънчетата в косите им звъннаха.

– Иди с тях – заповяда тя на сир Джора.

– Ваша воля. – Рицарят я изгледа с любопитство. – Ама наистина сте сестра на брат си.

– На Визерис? – Дани не го разбра.

– Не – отвърна й той. – На Регар.

И препусна в галоп сред хаса. Дани чу резкия вик на Джого. Насилниците му се изсмяха в отговор. Един му викна сърдито. Аракхът на Джого блесна във въздуха и главата на мъжа се търкулна от раменете. Смехът се обърна на ругатни и конниците посегнаха към оръжията си, но тогава пристигнаха Кваро, Аго и Ракаро. Тя видя как Аго посочи към пътя, към нея, възседнала среброто. Ездачите я загледаха със студени, черни очи. Един се изплю. Останалите се пръснаха по конете си, мърморейки през зъби.

През цялото време мъжът върху агнешкото момиче продължаваше тласъците си толкова погълнат от удоволствието, че сякаш не забелязваше какво става наоколо. Сир Джора слезе и го издърпа със стоманената си ръка. Дотракът се плъосна в калта, после скочи пъргаво с нож в ръката и умря от стрелата на Аго, забила се в гърлото му. Мормон издърпа момичето от купа трупове и го уви в окървавения си плащ. После я поведе през пътя към Дани.

– Какво искате да се направи с нея?

Момичето трепереше, ококорило празни очи. Косата му беше полепнала от кръв.

– Дорея, погрижи се за раните й. Не приличаш на ездачите, от теб сигурно няма да се плаши толкова. Останалите с мен. – Подкара среброто през разбитата дървена порта.

Зад стените на селището беше още по-лошо. Много от къщите горяха и по улиците Джака ран вършеха мръсната си работа. Тесните криви улички бяха пълни с обезглавени трупове. Подминаваха още жени, чиято чест дотраките отнемаха сред вонята на леш и кръв. Всеки път Дани дръпваше юздите, изпращаше своя хас да сложи край на насилието и обявяваше жената за своя робиня. Една от тях, дебела и с плосък нос, около четиридесетгодишна, благослови Дани на Общата реч, но от другите получи само мрачни и безизразни погледи. Осъзна с тъга, че изпитват подозрение към нея; бояха се, че ги е спасила заради някоя още по-ужасна орис.

– Не можеш всички да си ги присвоиш, дете – каза сир Джора, когато се спряха за четвърти път, докато воините от нейния хас подкарваха накуп събраните зад нея робини.

– Аз съм халееси, наследница на Седемте кралства, кръвта на дракона – напомни му Дани. – Не ти си този, който ще ми казва какво да правя. – В другия край на градчето една от сградите се срина сред огнената пушилка и тя чу далечните писъци и плача на изплашени деца.

Завариха хал Дрого седнал пред квадратен храм без прозорци, с дебели кирпичени стени и издут купол като някаква огромна кафява луковица. Купчината човешки глави до него беше по-висока от Дрого. Една от късите стрели на Агнешките хора се беше забила в плътта малко под рамото и засъхващата кръв покриваше лявата страна на оголената му гърд като плисната боя. С него бяха трима от кръвните му ездачи.

Джикуи помогна на Дани да слезе. Колкото по-голям и тежък ставаше коремът ѝ, толкова по-тромава ставаше тя. Дани коленичи пред своя хал.

– Моят слънце и звезди е ранен.

Прорезът от аракха беше широк, плитък; лявото зърно на гърдта му го нямаше и от гърдта като влажен парцал висеше остъргана кървава плът и кожа.

– Е драскотина това, луна на живот мой, от аракх на кръвен ездач на хал Ого – каза хал Дрого на Общата реч. – Убих него затова, и Ого също. – Той завъртя глава и звънците в плитката му тихо звъннаха. – Ого и Фога негов халака, който беше хал, когато аз посякъл.

– Никой не може да застане пред слънцето на живота ми – каза Дани, – бащата на жребца, който яха света.

От другия край на улицата препусна воин, спря при тях и скочи от седлото. Заговори на Хаго, на порой от гневен дотракски, толкова бързо, че Дани не разбра нищо. Грамадният кръвен ездач я изгледа навъсено, преди да се обърне към хала.

– Този е Маго, който язди в хаса на Ко Джако. Казва, че халееси му е взела плячката, дъщеря на агнетата, която той трябвало да яхне.

Лицето на хал Дрого остана безизразно и вкочанено, но очите му се спряха с любопитство на Дани.

– Каж ми истината за това, луна на живота ми – заповяда ѝ той на дотракски.

Дани му разказа какво беше направила, на неговия език, за да я разбере халът по-добре, с прости и прями думи. Когато свърши, Дрого се беше намръщил.

– Така е на война. Тези жени сега са наши роби, да правим с тях каквото ни хареса.

– На мен ми харесва да ги опазя – заяви Дани зачудена дали не

прекалява с дързостта си. – Щом твоите воители ще яхат тези жени, нека да ги поемат нежно и да ги направят свои жени. Намерете им места в халазар и нека да ви родят синове.

Кото винаги беше най-жестокият от кръвните му ездаци. Тъкмо той се разсмя.

– Конете съешват ли се с овцете?

Нещо в тона му й напомни за Визерис. Дани се обърна с гняв към него.

– Драконът се храни с коне, както и с овце.

Хал Дрого се усмихна.

– Колко свирепа става! Моят син расте в нея, жребецът, който яха света, той я изпълва с огън. Бавно да яздиш, Кото – ако майката не те изгори на място, то синът ще те стъпче в калта. А ти, Маго, да си държиш езика и си намери друго агне, което да яхаш. Тези са на моята халееси. – Дрого направи болезнена гримаса и извърна глава.

Дани почти усети страданието му със сетивата си. Раните се оказаха по-тежки, отколкото се бе опитал да я увери сир Джора.

– Знахарите къде са? – властно запита тя. Халазарът разполагаше с два вида лечители: ялови жени и роби евнуси. Билкарките боравеха с отвари и врачуване, евнусите с нож, игла и огън. – Защо не са се заели с хала?

– Халът отпрати късавите мъже, халееси – увери я старият Кохоло. Дани забеляза, че кръвният ездач също бе получил рана: дълбок прорез на лявото рамо.

– Много ездаци са ранени – заяви упорито Дрого. – Нека тях първо изцерят. Тази стрела не е повече от ухапано от муха, а този малък прорез е само още един белег, с който ще се похваля на сина си.

Дани виждаше мускула на гърдата му, където беше съдрана кожата. От стрелата, разпрала мишницата му, се стичаше тънка струйка кръв.

– Хал Дрого не може да чака – извиси тя глас. – Джого, потърси тези евнуси и веднага ги доведи тук.

– Сребърна господарке – чу се зад нея женски глас, – аз мога да помогна на Великия ездач с раните му.

Дани се обърна. Заговорилата беше една от робините, които бе задържала за себе си, едрата плосконоса жена, която я бе благословила.

– Хал няма нужда от помощта на жени, които спят с овце – издъвка Кото. – Аго, отрежи й езика.

Аго я сграбчи за косата и опря ножа в гърлото й.

Дани вдигна ръка.

– Не. Тя е моя. Остави я да говори.

Аго се озърна към Кото и после отново към нея. Свали ножа.

– Нищо лошо не съм искала да сторя, храбри ездачи. – Жената говореше дотракски добре. Халатът ѝ, скроен от най-леката и финоткана вълна, и някога богато извезан, сега беше зацапан с кал и кръв, и разкъсан. Тя притискаше разкъсания плат на корсажа си над едрите си гърди.
– Разбирам мъничко от знахарство.

– Коя си ти? – попита Дани.

– Името ми е Мирри Маз Дуур. Божия жена съм в този храм.

– Майги – изръмжа Хаго и заопипва своя аракх. Погледът му беше мрачен. Дани помнеше думата от една ужасна история, разказана ѝ от Джикуи една нощ край лагерния огън. Майги наричаха жена, която спи с демони и практикува най-черното магьосничество, жестоко същество, зло и бездушна, което идва при хората посред нощ и изсмуква живота и силата от телата им.

– Аз съм лечителка – каза Мирри Маз Дуур.

– Лечителка на овце – изсмя се злобно Кото. – Кръв на кръвта ми, казвам да убием тази майги и да почакаме късавите мъже.

Дани не обърна внимание на избухването на кръвния ездач. Тази стара добродушна дебела жена ни най-малко не ѝ приличаше на майги.

– Къде си се учила на знахарството, Мирри Маз Дуур?

– Майка ми беше божия жена преди мен и ме научи на всички песни и заклинания, които най-радват Великия пастир, и как да правя свещен дим и мазила от лист и корен, и от плод. Когато бях по-млада и хубава, заминах с един керван до Асшаи при Сянката, да се уча от техните магове. Кораби от много земи идват в Асшаи, така че се задържах дълго да изуча различните начини на лечение в далечните народи. Една лунопевка от народа на Джогос Нхаи ме дари с песните си за раждане, жена от вашия конен народ ме научи на чаровете от трева, зърно и конско, майстер от Земите на залеза отвори заради мен труп и ми показа всички тайни, които се крият под кожата.

Сир Джора Мормон заговори:

– Майстер ли?

– Марвин, така се назова – отвърна жената на Общата реч. – От морето. Отвъд морето. Седемте земи, каза. Седемте земи. Където мъжете са желязо и където властват дракони. Той ме научи на тази реч.

– Майстер в Асшаи – отрони замислен сир Джора. – Я ми кажи, божия жено, какво носеше на шията си този Марвин?

– Верига, толкова стегната, че можеше да го удуши, Железни

господарю, с брънки от много метали.

Рицарят погледна Дани.

– Само човек, обучен в Цитаделата на Древния град, носи такава верига – поясни той, – а такива мъже знаят много за лечителството.

– И защо ще искаш да помогнеш на моя хал?

– Всички хора са едно стадо, така поне са ни учили – отвърна Мирри Маз Дуур. – Великият пастир ме е пратил на земята, за да церя агнетата му, където и да се случи да ги намеря.

Кото я перна през устата.

– Ние не сме овце, майги.

– Престани! – сръза го ядосана Дани. – Тя е моя. Няма да позволя да я бият.

Хал Дрого изпъшка.

– Стрелата трябва да се извади, Кото.

– Да, Велики ездачо – отговори Мирри Маз Дуур и погали с длан подутото си лице. – А гърдата ти трябва да се почисти и зашие, инак раната ще забере.

– Тогава го направи – заповяда й хал Дрого.

– Велики ездачо – рече жената, – сечивата и отварите ми са в божия дом, където силата на цера е най-могъща.

– Аз ще те отнеса, кръв на кръвта ми – предложи Хаго.

Хал Дрого го отпъди с властен жест.

– Нямам нужда от мъжка помощ – заяви с глас горд и твърд. Изправи се, без да го подкрепят, и се извиси над всички. От прореза на аракха на Ого, отрязал зърното му, бликна нова вълна кръв и Дани бързо пристъпи до него.

– Аз не съм мъж – прошепна му, – затова облегни се на мен.

Дрого опря могъщата си длан на крехкото й рамо. Тя пое част от тежестта и тръгнаха към грамадния храм от спечена кал. Тримата кръвни ездачи ги последваха. Дани заповяда на сир Джора и воините от своя хас да пазят входа, за да не би някой да го подпали, докато са вътре.

Минаха през няколко преддверия и най-сетне влязоха в просторната зала под купола. През скритите прозорци горе струеше смътна светлина. Няколко факела горяха пушливо от железните скоби по стените. По пръстения под имаше пръснати овчи кожи.

– Тук – каза Мирри Маз Дуур и посочи олтара, масивен камък със сини жилки, в който се виждаха изваяни образи на пастири и техните стада. Хал Дрого легна върху него. Жената хвърли шепа сухи листа в един мангал и димът изпълни залата със силно уханье. – Вие по-добре

почакайте отвън – обърна се тя към останалите.

– Ние сме кръв от кръвта му – каза Кохоло. – Тук чакаме ние.

Кото пристъпи към Мирри Маз Дуур.

– И да знаеш, жено на Агнешкия бог. Пострада ли хал, ще пострадаш и ти. – Извади ножа си и ѝ показа острието.

– Няма да му навреда.

Дани усещаше със сърцето си, че може да се довери на тази жена с простоватото ѝ лице и странно сплескания нос. В края на краищата тя я бе спасила от яките ръце на насилниците ѝ.

– Щом трябва да останете, помогнете тогава – каза Мирри на кръвните ездачи. – Великият ездач е твърде силен за мен. Дръжте го здраво, докато извадя стрелата от плътта му.

Тя остави дрипите на дрехата си да паднат до кръста, отвори един резбован сандък, извади книги и кутии, ножове и игли и ги подреди пред себе си. След като се приготви, счупи кривото острие на стрелата и я издърпа, баейки на напевната реч на лазарийн. После кипна шишенце с вино на горящия мангал и го изля върху раните. Хал Дрого изруга, но не помръдна. Мирри наложи раната от стрелата с пласт влажни листа и после се зае с прореза на гърдата му, като първо го намаза със светлозелена паста и след това придърпа на място парчето кожа. Халът стисна здраво зъби и преглътна болезнения вик. След като свърши, тя намаза кожата с червен мехлем, покри я с още влажни листа и превърза гърдата с откъсната ивица овча кожа.

– Трябва да речеш молитвите, които ще ти дам, и да пазиш на мястото агнешката кожа десет дни и десет нощи – каза Мирри. – Ще има треска и сърбеж, и ще остане голям белег, когато се изцери.

Хал Дрого приседна и звънчетата извънхяха.

– Пея за своите белези, овча жено. – Сви ръката си и се намръщи.

– Не пий ни вино, ни маков сок – предупреди го тя. – Болка ще имаш, но трябва да пазиш тялото си здраво, да се бори с отровните духове.

– Аз съм хал – рече Дрого. – Плюя на болката и пия каквото поискам. Кохоло, донеси ми елека. – По-старият мъж бързо излезе.

– Преди малко – обърна се Дани към грозната жена – те чух да споменава за песни за раждане...

– Зная всяка тайна на кървавото легло, Сребърна господарке, и не съм изтървала нито едно бебе – отговори Мирри Маз Дуур.

– Времето ми приближава – каза Дани. – Бих искала да ми помагаш, когато дойде, ако си съгласна.

Хал Дрого се засмя.

– Луна на живота ми, робиня не се моли, на робиня ѝ се казва. Тя ще прави каквото ѝ заповядаш. – Скочи от олтара. – Елате, кръв моя. Жребците зоват, това място е в пепел. Време е да яхнем.

Хаго излезе след хала от храма, но Кото се задържа, колкото да удостои Мирри Маз Дуур с кръвнишкия си поглед.

– И помни, майги, докато халът е добре, и ти ще си жива.

– Както кажеш, ездачо – отвърна му жената, докато събираше шишенцата си и паничките с мазила. – Великият пастир пази стадото си.

ТИРИОН

На един хълм над кралския път беше вдигната дълга дървена маса от грубо издялани борови дъски, покрита със златно платно. Тук, до своя павилион, лорд Тивин вечеряше със своите знатни рицари и лордове знаменосци, а величественото му знаме от злато и пурпур плющеше на високия пилон.

Тирион пристигна късно. Беше натъртен от ездата и твърде осезаемо си даваше сметка колко смешен изглежда в очите на всички, докато се тътри мудно нагоре по склона към баща си. Дневният поход беше дълъг и уморителен. Тирион си мислеше, че тази нощ би могъл да се напие добре. Беше по здрач и въздухът бе оживял от реешите се светулки.

Готвачите тъкмо поднасяха месните блюда: пет прасенца сукалчета, с хрупкави зачервени кожички и с различен плод във всяка зурличка. Устата му се изпълни със слюнка от миризмата.

– Моите извинения – каза той и зае мястото си до чичо си.

– Май трябваше да ти възложи да погребеш мъртъвците ни, Тирион – каза лорд Тивин. – Ако закъсняваш така за битка, както за трапеза, боят ще е завършил преди да си се появил.

– О, все един-двама селяка можеш да ми заделиш, татенце – отвърна Тирион. – Не искам да бъда нахален. – Напълни чашата си с вино и загледа как слугата разрязва прасенцето. Хрупкавата кожа пукаше под ножа му, а от месото потече горещ сок. Най-милата гледка, която Тирион бе виждал от векове.

– Съгледвачите на сир Аддам казват, че ордата на Старк се е придвижила на юг от Близнаците – съобщи баща му, след като напълниха блюдото му с резенчета свинско. – Към тях са се присъединили ратниците на лорд Фрей. Изглежда, са на не повече от един ден преход северно от нас.

– Моля те, татенце – каза Тирион. – Мислех да хапна.

– Да не би мисълта, че ще се изправиш срещу момчето на Старк, да те размеква, Тирион? Брат ти Джайм щеше да кипне от нетърпение да се счепка с него.

– По-скоро бих се счепкал с това прасе. Роб Старк едва ли е толкова крехък и едва ли мирише толкова вкусно.

Лорд Лефорд, вкиснатата особа, която отговаряше за запасите им, се надвеси над масата.

– Надявам се, че вашите диваци не споделят неохотата ви, иначе само ще си похабим стоманата за тях.

– Моите диваци ще използват стоманата великолепно, милорд – отвърна Тирион. Когато му каза, че ще му трябва оръжие и броня за снаряжаването на тристата души, които Улф бе довел в планинските подножия, човек щеше да помисли, че го е помолил да накара дъщерите си да вирнат задници, за да ги обезчестят.

Лорд Лефорд се навъси.

– Видях го днес онзи косматия, дето иска да получи две брадви, от най-тежките и с двойните остриета.

– Шага много обича да убива с две ръце – каза Тирион, докато поставяха пред него блюдо с димящо свинско. – Още си държи онази негова дърварска секира на гърба. И е убеден, че три брадви са по-добре от две. – Тирион бръкна с палец и показалец в чинийката със сол и пръсна щедра щипка върху мръвките.

Сир Кеван се наведе към него.

– Умувахме дали да не ви сложим с диваците ви в авангарда, като стигнем до битката.

Сир Кеван рядко „умуваше“ нещо, което лорд Тивин не бе помислил преди това. Тирион тъкмо беше набол късче месо на върха на камата си и го поднасяше към устата си. Сега го свали.

– В авангарда? – повтори той недоверчиво. Или лорд баща му го беше обладало някакво новопръкнало се уважение към способностите на Тирион, или бе решил най-после да се отърве от обременителния си божи дар. Тирион имаше мрачното чувство, че се досеща кое от двете е вярно.

– Доста свирепи ми се струват – каза сир Кеван.

– Свирепи ли? – Тирион осъзна, че повтаря думите на чичо си като добре обучена гарга. Баща му гледаше, преценяваше го, всяка дума претегляше. – Нека да ви обясня точно колко са свирепи. Снощи един от Лунните братя намушка една Каменна гарга заради парче наденичка. Тъй че днес, докато си вдигдохме стана, три Каменни врани го спипаха и му разпраха гърлото. Сигурно са се надявали, че ще измъкнат наденицата, не знам. Брон успя да задържи Шага да не клъцне пишката на мъртвеца, което беше добре, но въпреки всичко Улф настоява за кръвна плата, която Кон и Шага отказват да платят.

– Когато на войниците им липсва дисциплина, вината е в техния пълководец – каза баща му.

Брат му Джайм винаги бе успявал да накара мъжете да го следват

ревностно и да умират за него, ако се наложи. Тирион беше лишен от тази дарба. Верността купуваше със злато и с името си принуждаваше хората да му се подчинят.

– Някой по-голям би могъл да им внуши страх, това ли искате да кажете, милорд?

Лорд Тивин Ланистър се обърна към брат си.

– Ако хората на моя син няма да се подчиняват на заповедите, може би авангардът не е най-подходящото място за него. Няма съмнение, че ще е далеч по-подходящо за него в тила, да ни пази обоза.

– Недей да ме щадиш, татенце – каза той раздражено. – Ако нямаш друга команда за мен, ще поведе авангарда ти.

Лорд Тивин изгледа изпитателно недъгавия си син.

– За команда не съм споменавал. Ще служиш под командата на сир Грегър.

Тирион си взе късче от свинското, подъвка го и го изплю вбесен.

– Май не съм гладен в края на краищата – изломоти и непохватно се смъкна от пейката. – Моля за извинение, господа.

Лорд Тивин кимна и го освободи. Тирион обърна гръб и се отдалечи по склона. Усещаше очите им в гърба си. Зад него гръмна смях, но той не се обърна. Надяваше се да се задавят с техните прасенца сукалчета.

Здрачът падна и всички знамена почерняха. Лагерът на Ланистър се простираше на мили протежение между реката и кралския път. Сред толкова хора, коне и дървета беше лесно човек да се изгуби и Тирион се изгуби. Подмина десетина грамадни павилиона и стотина лагерни огньовете. Светулките се рееха около палатките като скитащи звезди. Надушши миризма на чеснова наденица, остра, апетитна и толкова изкусителна, че празният му стомах заръмжа. Някъде отдалече се чуха дрезгави гласове, подхванали мръсна песен. Някаква кикотеща се жена изтича покрай него, гола под черното наметало, а пияният ѝ преследвач се препъваше в коренищата. По-нататък двама копиеносци бяха застанали един срещу друг над плитък поток и упражняваха забиване и отбив под гаснещата светлина, с оголени и мазни от пот гърди.

Никой не го поглеждаше. Никой не му проговаряше. Никой не му обръщаше капка внимание. Обкръжаваха го мъже, заклели се на дома Ланистър, огромна войска от двадесет хиляди бойци, а той бе сам.

Чу дълбокия гърлен смях на Шага да ехти в тъмното, тръгна натам и стигна при Каменните врани. Кон, син на Корат, размахваше половница с пенлива бира.

– Тирион Полуочовек! Ела, седни край огъня ни, сподели месо с Каменните врани. Имаме си вол.

– Това и сам го виждам, Кон, сине на Корат. – Огромният червен труп беше провиснал над буйния огън, нанизан на шиш с големината на малко дърво. Дървото май не беше малко. Кръв и мас капеха в пламъците и двама Каменни врани въртяха грамадния шиш. – Благодаря ви. Повикайте ме, като се изпече волът. – Както го гледаше, едва ли щеше да става за ядене преди битката.

Всеки клан си имаше отделен огън. Черните уши не ядяха с Каменните врани, Каменните врани не ядяха с Лунните братя, а с Горените не ядеше никой. Скромната шатра, която беше измъкнал от складовете на стиснатия лорд Лефорд, бе вдигната в средата между четирите огъня. Тирион завари Ерон да пие вино с новите слуги. Лорд Тивин му беше пратил коняр и едно момче да му помага в ежедневните неща, и дори беше настоял да си вземе скуайър. Сега четиримата седяха около догарящите въглени на малкия огън. С тях имаше и някакво момиче: тънко, тъмнокосо, изглеждаше на не повече от осемнадесет години. Тирион огледа за миг лицето ѝ, след което забеляза рибешките кости край огъня.

– Какво ядохте?

– Пъстърва, милорд – отвърна конярят му. – Брон я налови.

„Пъстърва – помисли той. – Прасе сукалче. По дяволите да върви баща ми.“ Загледа тъжно костите и коремът му изръмжа отново.

Скуайърът му, хилаво хлапе с окаяното име Подрик Пейн, преглътна каквото там се канеше да каже. Момчето се падаше далечен братовчед на сир Илин Пейн, кралския палач – и мълчеше почти като него, макар и не защото си нямаше език. Тирион веднъж го накара да си го изплезе, просто за да се увери. „Определено си е език – беше казал. – Остава да се научиш да го използваш.“

В момента му липсваше нужното търпение да се опитва да изтръгне някаква мисъл от момчето, за което подозираше, че са му го натрапили като поредната жестока шега. Тирион насочи вниманието си отново към момичето.

– Това ли е тя? – попита той Брон.

Тя се надигна изящно и го изгледа от висините на своите пет стъпки ръст, ако не и повече.

– Това е тя, милорд, и „тя“ може да говори сама за себе си, ако благоволите.

Той килна глава на една страна.

– Аз съм Тирион, от дома Ланистър. Викат ме Дяволчето.

– Майка ми ме е нарекла Шае. Викат ме... често.

Брон се разсмя и Тирион също се усмихна.

– В шатрата, Шае, ако обичаш.

Вдигна платното на входа и го задържа, та тя да влезе. Вътре коленичи да запали свещ.

Животът на един войник си имаше и някои компенсации. Щом се вдигне войнишки лагер, можеш да си сигурен, че в него ще се стече народ, следващ войската. В края на дневния преход Тирион беше изпратил Брон да му намери някоя подходяща курва.

– Бих предпочел да е сравнително млада, с хубаво лице, стига да намериш – му беше казал. – Ако се мие веднъж-дваж в годината, ще е добре. Ако не, измий я. Погрижи се да й кажеш кой съм и я предупреди какво съм. – За последното Джик рядко си даваше труд.

Понякога в очите на момичетата, наети да задоволят похотта на младия лорд, се долавяше един такъв поглед... какъвто Тирион Ланистър никак не държеше да вижда.

Той вдигна свещта и я огледа от глава до пети. Брон се беше справил добре. Беше с очи като сърна и стройна, с малки твърди гърди и усмивка, която ставаше ту свенлива, ту дръзка и хитра. Това му хареса.

– Да си сваля ли роклята, милорд? – попита го.

– Всичко по реда си. Девица ли си, Шае?

– Ако това ви харесва, милорд – скромно му отвърна тя.

– Би ми харесало да чуя истината, момиче.

– Да, но ще ви струва двойно.

Тирион реши, че ще се разберат чудесно.

– Виж, аз съм Ланистър. Злато имам колкото щеш и ще се увериш, че съм щедър... но ще искам от теб повече от онова, което имаш между краката си, макар че и него ще поискам. Ще споделяш шатрата ми, ще ми наливаш виното, ще ми разтриваш схванатите крака след дневната езда... и все едно дали ще те задържа за ден, или година, докато сме заедно, с други мъже няма да лягаш.

– Много добре. – Тя посегна към полите на тънката си рокля, издърпа я над главата си само с едно плавно движение и я хвърли на пода. Отдолу нямаше нищо освен Шае. – Ако не угаси свещта, милорд ще си изгори пръстите.

Тирион духна свещта, взе ръката ѝ в своята и леко я притегли към себе си. Тя се наведе да го целуне. Устата ѝ имаше вкус на мед и карамфили, а пръстите ѝ бяха ловки и опитни, докато разкопчаваше дрехите му.

Когато проникна в нея, тя го прие с нашепнати в ухото ласки и тихи, треперливи стонове на блаженство. Тирион подозираше, че се преструва, но го правеше толкова добре, че нямаше значение. За чак толкова истина той не държеше.

Имал беше нужда от нея, осъзна след това Тирион, докато тя лежеше кротко в прегръдката му. От нея или от някоя като нея. Не беше лягал с жена повече от година, още преди да се отправи за Зимен хребет в компанията на брат си и крал Робърт. Вече спокойно можеше да умре, утре или вдругиден, и ако трябваше бездруго да умре, предпочиташе да слезе в гроба с мисълта за Шае, вместо за своя баща, за Лиза Арин или за лейди Кейтлин Старк.

Тя лежеше до него и той усещаше мекотата на гърдите ѝ, притисна ли се в ръката му. Приятно беше това усещане. Песен изпълни главата му. И той много тихо, много лекичко си засвирука.

– Това какво е, милорд? – промърмори на гърдите му Шае.

– Нищо – отвърна ѝ той. – Една песен, която научих като момче. Спи, миличко.

Щом очите ѝ се затвориха и дъхът ѝ стана равен и дълбок, Тирион се измъкна изпод нея леко, за да не наруши съня ѝ. Изпълзя гол-голеничък навън, прекрачи спящия на входа скуайър и заобиколи шатрата да пусне една вода.

Брон седеше кръстосал крака под големия кестен близо до коневръза. Точеше меча си, буден и съвсем бодър. Наемникът като че ли не спеше като другите хора.

– Къде я намери? – попита го Тирион, докато пикаеше.

– Взех я от един рицар. Много се опъваше, не искаше да я даде, но името ми като че ли го поразубеди... както и камата ми до гърлото му.

– Страхотно – рече сухо Тирион и изтръска последните капки. – Доколкото си спомням ти казах „намери ми курва“, а не „създай ми враг“.

– Всички по-хубави вече са наети – каза Брон. – Нищо против нямам да я върна, ако предпочиташ някоя беззъба пачавра.

Тирион изкуцука до него.

– Милорд баща ми би нарекъл това наглост и би те пратил в мините за такова безочие.

– Толкоз по-добре, че не си баща си – отвърна Брон. – Видях една с ей такива мехури по носа, може да ти хареса.

– Какво? Прекаляваш! – сопна се Тирион. – Ще си задържа Шае. Случайно да си научил поне името на този рицар, от който си я взел? Не

бих искал да е край мен в битката.

Брон стана, като котка бърз и като котка ловък, и завъртя меча в ръката си.

– Аз ще съм край теб в битката, джудже.

Тирион кимна. Нощният въздух го галеше по кожата.

– Гледай да оцелея в тази битка и можеш да си кажеш наградата.

Брон заподхвърля меча от едната ръка в другата.

– Че кой ще иска да убива такива като теб?

– Милорд баща ми например. Сложил ме е в авангарда.

– Аз бих направил същото. Дребосък с голям щит. Стрелците ще изпоприпадат.

– Странното е, че ме възбужда – каза Тирион. – Сигурно съм полудял.

Брон прибра меча в ножницата.

– Несъмнено.

Когато Тирион се върна в шатрата, Шае се претърколи на лакът и сънено промърмори:

– Събудих се и милорд го нямаше.

– Милорд се върна. – Той се пъкна до нея.

Ръката ѝ се спусна между краката му и разбра, че се е втвърдил.

– О, да, върнал се е – прошепна му и започна да го гали.

Той я попита за мъжа, от когото Брон я беше взел, и тя спомена някакъв дребен васал на едно незначително лордче.

– Няма защо да се боите от такива като него, милорд. – промълви момичето, а опитните ѝ пръсти продължаваха да се занимават с члена му. – Дребен е той.

– А аз какво съм, моля? – попита я Тирион. – Великан?

– О, да – измърка тя в ухото му. – Моят великан Ланистър.

А след това го възседна и за известно време почти го накара да ѝ повярва. Тирион заспа с усмивка...

...и се събуди в тъмното от гърма на тропетите. Шае го разтърсваше за рамото.

– Милорд – зашепна му тя, – събудете се, милорд. Уплашена съм.

Той се изправи сънен и отметна завивката. В нощта диво и тревожно зовяха рокове, вой, който казваше „бързай, бързай, бързай“. Чу мъжки викове, дрънчене на копия, конско цвилене, въпреки че нищо все още не му говореше за предстояща битка.

– Това са тропетите на лорд баща ми. Боен сбор. Мислех, че Старк е на един ден разстояние.

Шае объркано поклати глава. Очите ѝ се бяха ококорили, лицето ѝ бе преbledняло.

Тирион изпъшка, изправи се трмаво, измъкна се навън и извика на скуайъра. В нощта се носеха като непредена вълна валма бяла мъгла, на дълги нишки като пръсти, протягащи се от реката. Мъже и коне се суетяха в предутринния хлад. Стягаха се седла, товареха се фургони, гасяха се огньовете. Тромпетите отново закънтяха: „бързай, бързай, бързай“. Рицари се мятаха по цвилещите бойни коне, а пехотинците на бегом затягаха мечовете на коланите си. Когато най-послед намери Под, момчето похъркваше тихо. Тирион го срита грубо в ребрата с босия си крак.

– Доспехите ми – ревна му, – и по-бързо! – Брон се появи от мъглата, вече снаряжен и на коня, нахлузил очукания си шлем. – Случайно да знаеш какво става? – попита го Тирион.

– Старкчето крадешком е продължило към нас – каза Брон. – Промъкнал се е през нощта по кралския път и сега войската му е на по-малко от миля северно оттук, и се строява за бой.

„Бързай – ехтяха тромпетите, – бързай, бързай, бързай.“

– Виж хората от клановете да са готови за тръгване. – Тирион се шумугна обратно в шатрата си. – Къде са ми дрехите? – ревна на Шае. – Аха. Не, кожата ми подай, по дяволите. Така. Донеси ми ботушите.

Докато се облече, скуайърът беше приготвил бронята му. Такава каквато беше. Тирион си имаше чудесно скроена броня, изпипана майсторски така, че да стои добре на уродливото му тяло. Уви, сега тя си стоеше скатана безопасно в Скалата на Кастърли, а той – не. Трябваше да се примири с подобрите от кол и въже части от фургоните на лорд Лефорд: плетена ризница и шапчица, нагърленник от някакъв умрял рицар, обемисти наколенници и ръкавици и островърхи стоманени ботуши. Някои от тях бяха с украса, други – без; нито едно не му прилягаше както трябва. Нагръдникът беше правен за по-едър човек; за прекалено голямата му глава бяха намерили огромен шлем с форма на кошница, увенчан с дълъг цяла стъпка тригълен шип.

Шае помогна на Под с ремъците и закопчалките.

– Ако умра, поплачи за мен – каза Тирион на курвата.

– Ти откъде ще разбереш? Нали ще си умрял.

– Ще разбера.

– Вярвам ти.

Шае постави на главата му грамадния шлем, а Под затегна нагърленника. Тирион закопча колана си, натежал от късия меч и камата. Междувременно конярят му беше довел коня, кафяв бегач с внушителни

гърди, брониран толкова тежко, колкото него. Трябваше му помощ, за да го яхне. След това Под му подаде щита – масивна плоча от тежко желязно дърво, обковано със стомана. Накрая му връчиха и бойната брадва. Шае пристъпи напред и го огледа.

– Милорд изглежда страховито.

– Милорд изглежда като джудже в непригодна броня – отвърна кисело Тирион, – но все пак ти благодаря за любезността. Подрик, ако битката завърши зле за нас, погрижи се дамата да се прибере по живо – по здраво у дома си. – Поздрави я с вдигната брадва и смуши коня.

Стомахът му се беше стегнал на як възел, толкова як, че го заболя. Слугите отзад се нахвърлиха на шатрата му. Откъм изток се протегнаха бледорозовите пръсти на изгряващото над хоризонта слънце. Небето на запад бе тъмен пурпур, прошарен със звезди. Тирион се зачуди дали това не е последният изгрев, който виждат очите му... и дали чуденето е знак за страхливост. Брат му Джайм дали изобщо разсъждаваше за смъртта преди битка?

Някъде далече прозвуча боен рог, дълбок и траурен тон, който смрази душата му. Хората от клановете яхнаха дръгливите си кончета и засипаха ругатни и пиперливи шегички. Неколцина, изглежда, бяха пияни. Когато Тирион ги поведе, изгряващото слънце вече бе изпарило носещите се от водата жилки мъгла. Тревата, доколкото бе останала такава от конете, бе натезжала от роса, сякаш някой бог мимоходом бе разсипал торба с диаманти по земята. Планинските мъже подкараха след него, всеки клан в колона зад своя водач.

Под светлината на утрото армията на лорд Тивин Ланистър се разгърна като желязна роза с блеснали тръни.

Чичо му щеше да предвожда центъра. Сир Кеван бе вдигнал щандартите си над кралския път. С провиснали на коланите им колчани, спешените стрелци се подредиха в три дълги редици, на изток и на запад от пътя, застанаха спокойно на позициите си и започнаха да опъват лъковете си. Между тях пиконосците оформиха карета; зад тях се построиха редица след редица пешки ратници с копия, мечове и брадви. Триста души тежка конница обкръжаваше сир Кеван и лордовете знаменосци Лефорд, Лидън и Серет, заедно с техните заклетни васали.

Дясното крило беше изцяло кавалерия, около четири хиляди души, натезжали от стомана. Над три четвърти от рицарите, верни на баща му, бяха там, струпани като гигантски стоманен юмрук. Командваше ги сир Адам Марбранд. Тирион видя как знамето му се разгърна и знаменосецът му го развя: горящо дърво, оранжеви пламъци и пушек. Зад него се

вееше пурпурният еднорог на сир Флемент, пъстрият глиган на Крейкхол, шареното петле на Суифт и още, и още.

Лорд баща му зае мястото си на билото на хълма, където беше спал. Около него се събраха резервите: грамадна сила, половината на коне и половината пешаци, пет хиляди души. Лорд Тивин почти винаги избираше да командва резервите; заемаше високия терен и наблюдаваше развърщащата се под него битка, за да включи силите си когато и къде-то имаше най-голяма нужда от тях.

Макар и от толкова далече лорд баща му беше великолепен. Бойните доспехи на Тивин Ланистър можеха да посрамят Джайм с позлатата на рицарския му костюм. Парадният му плащ беше ушит от безчет пластове златни нишки, толкова тежък, че едва помръдваше, когато пришпореше коня, и толкова широк, че изцяло покриваше задницата на коня, щом го яхнеше. Обикновени токи нямаше да задържат такава тежест, затова парадният плащ се закопчаваше от две миниатюри на лъвици, присвити на раменете му, сякаш готови за скок. Самецът им, лъв с разкошна грива, беше приклеknал върху парадния шлем на лорд Тивин, с отворена в рев уста и с лапа, драпаща във въздуха. И трите лъва бяха изковани от чисто злато, а очите им бяха от рубини. Бронята му беше от тежки стоманени плочи, емайлирани с тъмен пурпур, наколенниците и ръкавиците бяха инкрустирани със златни спирали. Пръстените, свързващи гърдната броня с предпазителите на ръцете, наподобяваха слънчеви изгреви, всички ремъци бяха позлатени, а червената стомана беше излъскана до такъв блясък, че светеше като огън на светлината на издигащото се слънце.

Чак сега Тирион чу тътена на вражеските барабани.

Спомни си Роб Старк такъв, какъвто го беше видял на трона на баща му в Голямата зала на Зимен хребет, с оголен и сияещ в ръцете му меч. Спомни си как вълчищата му бяха скочили от сенките и изведнъж все едно че ги видя отново, ръмжащи, с оголени зъби пред лицето му. Дали момчето беше довело и вълчищата да се сражават с него? Тази мисъл го обезпокои.

Северняците щяха да са изтощени след нощния си безсънен марш. Тирион се зачуди какво ли можеше да си въобразява момчето. Да не би да си мислеше, че ще ги изненада, докато спят? Това едва ли беше възможно да се случи; каквото и да говореха за него, Тивин Ланистър не беше глупак. Авангардът се струпа на левия фланг. Най-напред Тирион видя щандарта: три черни кучета на жълто поле. Под него бе сир Грегър, яхнал най-едрия кон, който Тирион беше виждал. Брон само го

погледна и се ухили.

– В битка винаги напредвай след някой едър мъж.

Тирион го изгледа мрачно.

– И защо?

– От тях стават страхотни мишени. Ей онзи там ще привлеча очите на всички стрелци на полесражението.

Тирион се изсмя и изгледа Планината с нов поглед.

– Признавам, за това не бях се замислял.

У Клегейн нямаше нищо великолепно. Бронята му беше от стоманена плоча, очукана и без никакъв герб или украса. Сочеше позициите на мъжете с върха на меча си, голям двуръчен меч, който сир Грегър въртеше с една ръка така, както някой по-дребен от него щеше да върти кама.

– Някой само да побегне, лично ще го съсека – реवेशе той, после видя Тирион. – Дяволче! Дръж отляво. Реката дръж. Ако можеш. Най-лявото на лявото.

За да ги заобиколят по фланга, на Старките щяха да им трябват коне, които могат да тичат по водата. Тирион поведе хората си към речния бряг.

– Вижте – изрева той и посочи с бравата. – Реката. – Над водата още висеше бялата пелена на мъглата и мътното зелено течение се носеше под нея. Плитчините бяха тинести и задръстени с тръстика. – Реката е наша. Каквото и да стане, дръжте се до водата. Не я изпускате от очите си. Никой от враговете не бива да премине между нас и реката. Ако ни омърсят водите, отрежете им паламарките и нахранете с тях рибите.

Шага държеше по една брадва във всяка ръка. Удари ги една в друга и ги накара да закънтят.

– Получовека! – изрева той. Другите Каменни врани подхванаха възгласа, а след тях и Черните уши и Лунните братя. Горените не завикаха, но задрънчаха с копията и мечовете си. – Получовека! Получовека! Получовека!

Тирион завъртя бойния си кон в кръг, за да огледа полето. Тук теренът беше хълмист и неравен; мек и тинест близо до реката, каменист и пресечен по-нагоре, на изток. По хълмчетата се виждаха пръснати редки дървета, но повечето земя беше разчистена и засята. Сърцето му затуптя в гърдите с ритъма на барабаните, а под пластове кожа и стомана челото му бе изстинало от потта. Гледаше сир Грегър. Планината викаше и махаше с ръка. Това крило също беше изцяло кавалерия, но докато дясното представляваше брониран юмрук от рицари и тежки

копиеносци, то авангардът бе съставен от боклука на запада: конни стрелци в кожени палта, орди неподвластни на ред и дисциплина наемни ездачи и мечоносци, орачи и копачи на гърбовете на селски коне, въоръжени с коси и с ръждясалите мечове на бащите си, полуобучени за бой хлапета от вертепите на Ланиспорт... и Тирион с неговата пасмина планинци.

– Храна за враните – измърмори до него Брон. Тирион можеше само да кимне. Лорд баща му ума ли си беше изгубил? Никакви пики, твърде малко стрелци, една шепа рицари, зле въоръжени и невъоръжени, под командата на празноглав грубиян, подвластен само на гнева си... как бе възможно баща му да очаква, че тази подигравка с всякаква представа за военна сила ще удържи левия му фланг?

Нямаше време да мисли за това. Барабаните бяха толкова близо, че ритъмът им се просмукваше под кожата му и караше дланите му да потръпват. Брон извади дългия си меч и врагът изведнъж изникна пред тях, извря от върховете на хълмовете, напредвайки с премерени стъпки зад стена от щитове и пики.

„Боговете да са проклетни дано, виж ги само колко са“ – помисли Тирион, макар да знаеше, че баща му е с повече хора на бойното поле. Капитаните им ги водеха на бронирания си коне, носачите на шандартите им язدهа плътно до тях със знамената. Той зърна бичата глава на Рогов лес, слънчевия изгрев на Карстарк, бойната брадва на лорд Кервин и бронирания юмрук на Гловър... а сред тях и близначните кули на Фрей, сини на сиво поле. Толкова с бащината му увереност, че лорд Уолдър няма да се намеси. Бялото на дома Старк се виждаше навсякъде, сивите вълчища сякаш тичаха и скачаха, щом знамената се размърдаха и се развеяха на високите си прътове. „Къде е момчето?“ – зачуди се Тирион.

Проехтя боен рог: ниско, протяжно и смразяващо като студен северен вятър. Тромпетите на Ланистър се отзоваха с дръзкия и предизвикателен кънтеж на бронза, но на Тирион му се стори, че прозвучаха някак по-слабо и по-неспокойно. Усети някакво пърхане в корема си, нещо мазно и гадещо забушува във вътрешностите му. Надяваше се да не повърне.

Щом роговете замряха, въздухът се изпълни със съсък – плътно черно ято стрели се извиси в дъга вдясно от него, където лъкометците се бяха построили покрай пътя. Мъжете от севера се понесоха бежешком напред, но стрелите на Ланистър полетяха срещу тях на порой, стотици стрели, хиляди, виковете на шурмуващите се обърнаха на крясъци,

мъже започнаха да залитат и да падат на коравата пръст. Вече втори залп се вдигаше във въздуха, а стрелците зареждаха трета стрела.

Тромпетите отново закънтяха. Сир Грегър размаха гигантския си меч и изрева команда, и още хиляда мъжки гърла му отвърнаха с кръсък. Тирион пришпори коня си и добави още един глас в общия нестроен хор.

– Реката! – извика той на своите планинци от клановете, след като препуснаха. – Помнете, сечете край реката. – Още водеше, когато преминаха в галоп, докато Чела не нададе смразяващ кръвта кръсък и не се понесе пред него, а Шага с вълчи вой я последва. Мъжете от клановете препуснаха след тях и оставиха Тирион да диша прахта им.

Отпред се виждаше оформен полумесец от копиеносци, изчакващи зад високите дъбови щитове, носещи знака на Карстарк, огнения слънчев изгрев. Грегър Клегейн пръв стигна до тях, в челото на клин облечени в тежка броня ветерани. Половината от конете зацвилиха в последния миг и спряха щурма си пред редицата копия. Другите издъхнаха, пронизани в гърдите от острата стомана. Пред очите на Тирион паднаха дузина мъже. Жребецът на Планината се изправи на задните си крака и замята подкованите си с желязо копита, когато острието на едно от копията се заби в гърлото му. Побесняло от болка, животното връхлетя в редиците им. Копията се забиваха в него от всички страни, но стената от щитове се скърши под напора на тежестта му. Северняците се олюляха и заотстъпваха от предсмъртните ритници на животното. Когато конят му падна, задавен в кървава пяна и хапещ враговете в последния си дъх, Планината се надигна невредим и размаха гигантския си двуръчен меч.

Шага продължи на фурия през зейналия процеп, преди щитовете да се затворят отново, с останалите Каменни врани плътно зад него.

– Горените! Горените, след мен! – извика Тирион, но повечето вече бяха пред него. Зърна с ъгъла на окоето си как Тимет, син на Тимет, се претърколи в прахта, за да се измъкне от умиращия под него кон на пълна скорост, видя как един от Лунните братя се наниза на копие на Карстарк, видя как предното копито на коня на Кон скърши с ритник ребрата на един от враговете. Върху тях налетя ято стрели; не разбра откъде дойдоха, но падаха както по хората на Ланистър, така и на Старк, разкъсваха броня и се забиваха в плът. Тирион вдигна тежкия щит и се прикри зад него.

Оградата от копия и щитове се кършеше, северняците отстъпваха под натиска на конната атака. Тирион видя как Шага поразил един копиеносец право в гърдите, когато глупакът му излезе на бегом, видя как

брадвата му разцепи ризница и кожа, мускули и дробове. Мъжът вече бе издъхнал, рухнал на колене със забитата в гърдите му брадва, но Шага продължи напред, посече на две един щит с брадвата в лявата си ръка, докато трупът се тътреше и влачеше след него от дясната му страна. Накрая мъртвецът се смъкна от острието, Шага вдигна двете брадви, удари ги една в друга и зарева.

Тогава врагът налетя върху него и полето на битката за Тирион се сви в радиус от няколко стъпки около коня му. Един пехотинец замахна към гърдите му, той размахна брадвата и отхвърли копието настрани. Мъжът отстъпи ловко и нанесе нов удар, но Тирион пришпори коня си и налетя върху него. Брон се оказа обкръжен от трима противници, но отсече края на първото насочено към него копие и в следващия миг мечът му разпра лицето на втория нападател.

Едно метнато копие профуча отляво към Тирион и се удари в щита му. Дървото издрънча. Той свърна и се понесе към хвърлилия го, но мъжът вдигна щита си над главата. Тирион закръжи около него и засече с брадвата по дървото. Разлетяха се дъбови трески, накрая коленете на северняка се огънаха, той се подхлъзна и падна по гръб с щита над гърдите. Беше извън обсега на брадвата му и Тирион реши, че е излишно да слиза от седлото, затова го остави на място и препусна срещу друг, помете го отзад и от замаха и сблъсъка ръката над лакътя го заболя. Остана му миг, за да си поеме дъх. Дръпна юздите и се огледа за реката. Там беше, малко вдясно. Без сам да разбере, беше обърнал кръгом.

Покрай него премина в галоп един от Горените, отпуснат безсилно на гърба на коня си. Едно копие го бе пронизало в корема и стърчеше от гърба му. Нищо не можеше вече да го спаси, но когато Тирион видя един от северняците да хваща юздите му, се понесе в атака.

Противникът му го посрещна с меч в ръка. Беше висок и мършав, с дълга плетена ризница и стоманени ръкавици с шипове, но бе изгубил шлема си и в очите му се стичаше кръв от раната, зейнала на челото му. Тирион замахна в лицето му, но високият отби удара.

– Джуджето! – изкрещя той. – Умри! – Тирион подкара около него и той се завъртя в кръг, замаха с меча към главата и раменете му. Затрещя стомана в стомана и Тирион скоро се увери, че противникът му е побърз и по-силен. Къде, в името на седемте ада, се беше дянал Брон? – Умри! – изпъшка мъжът. Тирион едва успя да вдигна щита си навреме, а дървото сякаш се взриви навътре от силата на удара. Счупените късове изпаднаха от ръката му. – Умри! – с цяло гърло изрева мечоносецът, пристъпи и стовари меча в слепоочието на Тирион с такава сила, че

главата му изкъртя като камбана. Острието издаде отвратителен стържещ звук, щом го стовари отново върху стоманения му шлем. Високият се ухили... докато дестриерът на Тирион не го захапа, бърз като змия, и не оголи бузата му до кокала. Тогава мъжът изкрещя, а бравата на Тирион посече главата му.

– Ти умри! – каза му Тирион и той го послуша.

Докато измъкваше острието, чу вик:

– Едард! – изкъртя мъжки глас. – За Едард и Зимен хребет!

Рицарят като тътен връхлетя срещу него, размахал покритото с дълги остри шипове кълбо на боздугана над главата си. Бойните им коне се сблъскаха преди Тирион да успее да отвори устата си и да извика Брон. Десният му лакът избухна от болка, щом острите метални шипове пробиха тънката броня на свивката. Бравата му също толкова бързо се запиля някъде. Пръстите му зашариха за меч, но боздуганът отново закръжи към лицето му. Цепещ ушите трясък, и той започна да пада. Не помнеше кога се срина на земята, но щом погледна нагоре, видя над себе си само небе. Претърколи се на хълбок и понечи да се изправи, но болката от сблъсъка със земята го разтреса и целият свят наоколо завря. Рицарят, който го беше свалил, се извиси над него с вдигнатия боздуган.

– Тирион Дяволчето – избоботи мъжът. – Ти си мой. Предаваш ли се, Ланистър?

„Да“ – помисли Тирион, но думата се залепи гърлото. Издаде само някакъв грачещ звук, изправи се с мъка на колене и заопипва за някакво оръжие. Меч, кама, каквото и да е...

– Предаваш ли се? – Рицарят се извисяваше на него върху облечения в стомана боен кон. Приличаха на гигантска статуя, топката с шиповете лениво се поклащаше в ръката му. Ръцете на Тирион бяха изтръпнали, погледът замъглен, ножницата – празна. – Предай се или умри – заяви рицарят и топчестата звезда на боздугана се завъртя все по-бързо и по-страховито.

Тирион скочи и удари с главата си корема на коня. Животното изцивили, непоносим за ушите звук, и се изправи на задните си крака. Опита се да се извърне настрани и да избяга от предсмъртната агония, кръв и черва се плиснаха в лицето на Тирион и конят се срина като лавина. Когато се овладя, забралото му беше оплескано с кал, а нещо се блъскаше в краката му. Гърлото му така се беше стегнало, че едва можа да проговори.

– Предай с-се... – успя да чуе собствения си глас.

– Да – простена мъжки глас.

Тирион откърти калта от шлема си, за да може да вижда. Конят беше паднал встрани от него, върху ездача си. Кракът на рицаря беше записнат, а ръката, с която бе посрещнал земята, се беше изкривила неестествено.

– П-предай се – повтори той.

Пръстите на здравата му ръка зашариха по колана, той измъкна меча си и го хвърли в краката на Тирион.

– Предавам се, милорд.

Зашеметен, дребосъкът се изправи на колене и вдигна меча. Когато раздвижи ръка, болката го прониза от лакътя нагоре. В неговия участък не беше останал никой освен камара трупове. Гарваните вече кръжаха и кацаха по земята. Видя, че сир Кеван е подкарал центъра в поддръжка на авангарда; могъщата маса пиконосци бе изгласкала северняците отвъд хълмовете. Сражаваха се за склоновете, пиките им се забиваха в нова стена от щитовете, този път овални. Въздухът отново се изпълни със стрели и мъжете зад щитовете заотстъпваха, пометени от гибелния залп.

– Доколкото схващам, губите, сир – проговори той на рицаря под коня. Мъжът не отговори.

Тропот на копита зад гърба му го накара да се обърне рязко, въпреки че едва можа да вдигне меча, заради ужасната болка в лакътя. Брон дръпна юздите и го изгледа отгоре.

– Оказа се, че ползата от теб е никаква – каза му Тирион.

– Изглежда, че сам си се справил доста добре – отвърна Брон. – Но си загубил някъде шипа на шлема си.

Тирион опипа върха на грамадната метална кошница на главата си. Шипът се беше откършил.

– Не съм го загубил. Знам точно къде е. Случайно да виждаш коня ми?

Докато го намерят, тропетите отново прокълтяха и резервът на лорд Тивин се понесе в метящ щурм покрай речния бряг. Тирион изгледа как баща му профуча покрай него, знамето с пурпур и злато на Ланистър плъснеше над главата му, докато се носеше с тътен през равното. Петстотин рицари го обкръжаваха и слънцето блестеше по върховете на пиките им. Останките от редиците на Старк полегнаха като трева под чука на атаката им.

С подутия си лакът, натъртен и треперещ под тежката броня, Тирион не направи никакво усилие да се включи в клането. Двата с Брон продължиха да си търсят хората. Мнозина намериха сред мъртвите. Улф, син на Умар, лежеше сред локва съсирена кръв, с отрязана от

лакътя ръка, дузина от Лунните му братя се бяха проснали около него. Шага се беше смъкнал под едно дърво, прободен от десетки стрели, с главата на Кон в скута си. Тирион помисли, че и двамата са мъртви, но когато се смъкна от седлото, Шага отвори очи и каза:

– Убиха Кон, син на Корат.

Хубавецът Кон бе цял-целеничък, само с едно червено петно на гърдите, където едно копие се беше забило, за да изтръгне живота му. Едва когато Брон изправи Шага на крака, едрият мъж забеляза стрелите по тялото си. Заизважда ги една по една, обсипвайки с проклетия остриетата, направили дупки в дебелиите пластове плетено желязо и кожа, и виейки като бебе при малкото, които бяха стигнали до плътта му. Чела, дъщеря на Чейк, се върна, докато изтръгваха стрелите от туловището му, и им показа четирите уши, които бе взела. Завариха Тимет да съблича доспехите от телата на посечените със своите Горени мъже. От трисатата планинци, тръгнали в битката с Тирион Ланистър, навярно бяха оцелели не повече от половината.

Той остави живите да се погрижат за мъртвите, отпрати Брон да се заеме с пленения рицар и тръгна сам да търси баща си. Лорд Тивин беше седнал край реката, отпиваше вино от златна, обсипана със скъпоценни камъни чаша, а скуайърът му развързваше ремъците на гърдната му броня.

– Голяма победа – рече сир Кеван, щом видя Тирион. – Твоите диваци се биха добре.

Очите на баща му се спряха на него, светлозелени и със златни жилки, и толкова студени, че Тирион го пронизаха тръпки.

– Това изненада ли те, татенце? – попита той. – Плановете ли ти обърка? Трябваше да ни изколят, нали?

Лорд Тивин пресуши чашата. Лицето му остана безизразно.

– Поставих най-недисциплинираните вляво, да. Допусках, че ще се огънат. Роб Старк е зелено момче, предполагам, че по-скоро ще е смел, отколкото умен. Надявах се, че като види левия ни фланг да се срива, ще се втурне през пробива, жаден за победа. Увлечеше ли се веднъж, пиките на сир Кеван щяха да извърнат и да го ударят във фланг, и да го натикат в реката, докато аз подкарам резерва.

– И реши за най-добре да ме набуташ точно в тази касапница, но не благоволи да ми изясниш поне плана си.

– Едно лъжливо отстъпление е по-малко убедително – каза баща му, – а и не съм склонен да споделям плановете си с човек, който залага на наемници и диваци.

– Колко жалко, че моите диваци провалиха танца ти.

Тирион измъкна желязната си ръкавица, запокити я на земята и присви очи от болката, която го жегна в ръката.

– Старкчето се оказа по-предпазливо, отколкото очаквах за години му – призна лорд Тивин, – но победата си е победа. Ти май си ранен.

Дясната ръка на Тирион беше подгизнала от кръв.

– Добре поне, че го забеляза, татко – отвърна му със стиснати зъби. – Много ли ще те затрудня, ако поискам да извикаш майстерите си? Освен ако не си опиянен от идеята да си имаш за син едноръко джудже...

Настойчив вик „Лорд Тивин!“ накара баща му да извърне глава, преди да успее да му отговори. Тивин Ланистър скочи. Сир Аддам Марбранд слизаше от седлото. Конят му цял бе плувнал в пяна и от ноздрите му капеше кръв. Сир Аддам падна на коляно, дългнест мъж с медена коса, падаша до раменете му, снабден с лъскава стомана с бронзов варак и със страховитото пламтящо дърво на неговия дом, всечено на гърдната броня.

– Милорд, пленихме няколко от командирите им. Лорд Кервин, сир Уилис Мандърли, Харион Карстарк, четирима Фрей. Лорд Рогов лес е мъртъв, и се боя, че Рууз Болтън успя да ни избяга.

– А момчето? – попита лорд Тивин.

Сир Аддам се поколеба.

– Старкчето не е с тях, милорд. Казват, че е прехвърлил реката при Близнаците с по-голямата част от конницата им и е продължил за Речен пад.

„Зелено момче – припомни си Тирион. – По-скоро смело, отколкото умно.“

Щеше да се изсмее, ако не го болеше толкова.

КЕЙТЛИН

Лесовете се бяха изпълнили с шепот.

Лунната светлина пробягваше по разпенените води на поточето в дъното на долината. Бойните коне под дърветата цвилеха тихо и копита им стъпваха по влажната, покрита с шума земя, а мъжете си разменяха нервни жестове и шепнеха. От време на време се чуваше подрънкване на копия, тих метален звън на плетена ризница, но и тези звуци дори бяха приглушени.

– Още малко, милейди – прошепна Халис Молън. Беше помолил да го удостоят с честта да я пази, щом битката започне; беше негово право, като началник на гвардията на Зимен хребет, и Роб не му го отказа. Около Кейтлин имаше тридесет мъже, на които бе възложено да я опазят невредима и да я върнат в Зимен хребет жива и здрава в случай, че битката тръгне срещу тях. Роб бе поискал да са петдесет; Кейтлин настоя, че десет ще са достатъчно, че в боя ще им трябва всеки меч. Сключиха примирие на тридесет и никой от двамата не остана доволен.

С чакането в края на краищата беше привикнала. Близките ѝ винаги я бяха карали да чака.

– Гледай за мен, котенцето ми – бе казал винаги баща ѝ, когато тръгнеше било за кралския двор, било за турнир или битка. И тя чакаше, застанала търпеливо на бойниците на Речен пад, а водите на Червената вилка и Порутен камък тихо течаха отдолу. Не винаги се връщаше тогава, когато бе обещал, и често минаваха дни, в които Кейтлин стоеше ден и нощ на поста си, загледана между крепостните зъбери и през амбразурите, докато не зърнеше отдалече лорд Хостър на неговия кафяв кон, да се носи в бавен тръс по речния бряг назад към чертога. – Гледа ли за мен? – питаше я и се навеждаше да я прегърне. – Гледа ли за мен, котенцето ми?

Брандън Старк също ѝ бе поискал да го чака.

– Няма да се бавя, милейди – заклел ѝ се беше. – Ще се венчаем като се върна. – Но когато най-сетне дойде денят, до нея в септата застана брат му Едард.

Нед се бе задържал при невястата си не повече от две денонощия, преди и той да тръгне на бран с обещание на устните. Той поне ѝ остави нещо повече от обещание: даде ѝ син. Девет луни се бяха издули и сви-ли, и Роб се роди в Речен пад, докато баща му все още воюваше на юг.

Роди го в кръв и болки, без да знае дали Нед изобщо ще го види. Синът ѝ. Толкова мъничък беше...

А сега очакваше Роб... Роб и Джайм Ланистър, рицаря в позлата, за когото казваха, че не е привикнал да чака.

– Кралеубиеца е вечно неспокоен и подвластен на гнева – бе казал чичо ѝ Бриндън на Роб. И беше заложил живота им и най-голямата им надежда за победа срещу верността на думите си.

Дори да беше изплашен, Роб не го показваше. Кейтлин го гледаше внимателно как се движи между бойците – ще докосне някого по рамото, шега ще размени с друг, на трети ще помогне да укроти буйния си кон. Бронята тихо дрънчеше със стъпките му. Беше гологлав. Кейтлин видя как лекият полъх разбърка кестенявата му коса, толкова приличаща на нейната, и се зачуди синът ѝ наистина ли е толкова пораснал. На петнадесет, а на ръст като нея.

„Дано още да порасте – замоли тя боговете. – Дано познае шестнадесетте, и двадесетте, и петдесетте. Нека порасте висок като баща си, и да държи в прегръдката си своя син. Моля ви. Моля ви, моля ви.“ Гледаше го, този висок младеж с едва наболата брада и с вълчището, тихо пристъпващо по петите му, а виждаше само бебето, което бе държала до гърдата си в Речен пад, преди толкова време.

Нощта бе топла, но мисълта за Речен пад беше достатъчна, за да я накара да потръпне. „Къде ли са сега?“, зачуди се тя. Възможно ли беше чичо ѝ да е сбъркал? Толкова неща зависеха от истинността на думите му. Роб беше дал на Черната риба триста отбрани бойци и го беше изпратил напред да проучи маршрута.

– Джайм не подозира – заяви сир Бриндън, когато се върна. – Живота си залагам. Ни една птица не е стигнала до него, стрелците ми се погрижиха за това. Видях няколко негови съгледвачи, но тези от тях, които ни видяха, не доживяха, за да му донесат. Сигурно е пратил повече. Нищо не знае.

– Колко голяма е войската му? – бе попитал синът ѝ.

– Дванадесет хиляди пехота, пръснати са около замъка в три отделни стана с реката помежду им – отвърнал бе чичо ѝ с усмивката, която тя помнеше толкова добре. – Няма друг начин да се обсади Речен пад, но тъкмо в това е бедата им. Две или три хиляди души конница.

– Кралеубиеца ни превъзхожда с три към едно – каза Галбарт Гловър.

– Съвсем вярно – каза сир Бриндън, – но има едно нещо, което липсва на сир Джайм.

– Кое? – попита Роб.

– Търпението – бе отвърнал Черната риба.

Войската им бе станала по-голяма, отколкото при напускането на Близнаците. Лорд Алсейсън Малистър беше довел силите си от Морски страж и се присъедини към тях, докато заобикаляха средното течение на Синята вилка и след това препуснаха на юг. Други също се присъединяваха, дребни рицари и владетели, както и свободни ратници, побягнали на север, след като армията на брат ѝ Едмур бе разбита под стените на Речен пад. Пришпорвали бяха конете си до изнемога, за да стигнат тук преди Джайм Ланистър да е разбрал за идването им, а сега часът беше настъпил.

Кейтлин загледа как синът ѝ се качва на коня. Доведе му го Оливър Фрей, синът на лорд Уолдър, с две години по-голям от Роб, но сякаш с десет години по-малък и по-неспокоен. След това привърза щита на Роб на мястото му и му подаде шлема. Когато Роб свали забралото си над лицето, което Кат така обичаше, пред нея на мястото на сина ѝ на сивия си жребец вече седеше един снажен рицар. Сред дърветата, където лунните лъчи не стигаха, беше тъмно. Когато Роб извърна глава да я погледне, Кейтлин видя зад забралото само тъмнина.

– Трябва да поведе строя, майко – каза ѝ Роб. – Татко ме е учил, че по време на битка хората трябва да те виждат отпред.

– Тръгвай тогава – рече тя. – Нека да те видят.

– Това ще им даде кураж – каза Роб.

„А на мен кой ще даде кураж?“ – запита се тя, но замълча и му се усмихна, макар и насила. Роб извърна сивия си жребец и бавно го подкара покрай нея, а Сив вятър като сянка запристъпва до него. Зад него се подреди бойната му гвардия. Когато бе принудил Кейтлин да приеме охраната си, тя на свой ред настоя той също да бъде пазен и лордовете знаменосци се съгласиха. Мнозина от синовете им вдигнаха връва за правото си да яздат редом с Младия вълк, както бяха започнали да го наричат. Торен Карстарк и брат му Едард бяха сред неговите тридесетима, както и Патрек Малистър, Малкия Джон Ъмбър, Дарин Рогов лес, Теон Грейджой, не по-малко от петима от домочадието на Уолдър Фрей, и Робин Флинт. Дори и жена имаше сред спътниците му: Дейси Мормон, най-голямата дъщеря на лейди Мейг и наследничка на Мечия остров, висока шест стъпки и дългнеста; бяха ѝ дали боздуган в ръцете на възрастта, в която другите момичета си играеха с кукли. Някои от останалите лордове замърмориха по този повод, че не ги били зачели, но Кейтлин не искаше и да чуе възраженията им.

– Не става дума за честта на домовете ви – каза им. – Просто искам да опазя сина си жив и здрав.

И си помисли: „Но ако се стигне до това, тридесет ще бъдат ли достатъчни? И шест хиляди ще стигнат ли?“

Някъде отдалече се чу птичи зов, тънък и пронизителен писък, който стисна гърлото на Кейтлин като ледена ръка. Друга птица се отзова, после трета, четвърта. Много добре познаваше техния зов от дългите години, преживени в Зимен хребет. Сняг-свраки. Понякога човек можеше да ги види в разгара на зимата, когато гората на боговете побелееше и се стаеше. Бяха северни птици.

„Идат“ – каза си Кейтлин.

– Идат, милейди – прошепна Хол Молън. Имаше навика винаги да изтъква очевидното. – Боговете дано са с нас.

Тя кимна. Лесът около тях се извисяваше смълчан. Чуваше ги сред тази тишина, много отдалече, но се приближаваха. Стъпките на много коне, дрънчене на мечове, на копия и доспехи, мърморене на мъжки гласове, смях отнякъде, от другаде – ругатня.

Сякаш еони минаха и отминаха. Звучите се усилваха. Кейтлин отново чу смях, изревана строго команда, плясък на вода, когато преброждаха потока. Изцвили кон. Мъж изруга. И най-сетне тя го видя... зърна го само за миг, през тъмната завеса на клоните, докато се взираше надолу към речната долина, но знаеше, че е той. Макар от толкова далече сир Джайм Ланистър не можеше да го сбърка с никого. Лунната светлина бе посребрила бронята му, както и златото на косата му, а пурпурния плащ беше превърнала в черен. Шлем не носеше.

Появи се и отново се скри. Зад него прииждаха други, дълги колони рицари, заклети мечове и наемни конници, три четвърти от конницата на Ланистър.

– Не е от тези, дето ще си стоят в шатрата, докато дърводелците му вдигат обсадните машини – уверил ги беше сир Бриндън. – Излиза на обходи с рицарите си по три пъти на ден, за да излавя шурмоваци или да налети срещу някоя селска твърдина.

Роб беше кимнал, без да откъсва очи от картата, която чичо й му беше начертал. Нед го беше научил да чете карти.

– Нападаме го тук – бе посочил той. – Неколкостотин души, не повече. Знамената на Тъли. Когато ви подгони, ние ще чакаме... – Пръстът му се премести малко вляво. – Ето тук.

„Тук“ беше шепот в нощта, лунна светлина и сенки, дебел килим сухи листа под нозете, гъсто обрасли планински склонове, които леко се

спускаха надолу към коритото на потока, оредяващи към брега храсти.

„Тук“ беше нейният син на своя жребец, който за последен път се извърна да я погледне, и вдигна за поздрав меча си.

„Тук“ беше зовът на рога на Мейг Мормон, дълъг и басов тон, който прокълтя по долината от изток, за да ги извести, че последните конници на Джайм са навлезли в капана. А Сив вятър отметна глава назад и зави.

Звукът сякаш прониза Кейтлин Старк и тя потръпна. Ужасен беше звукът, плашещ, но сякаш и някаква музика долови в него. Звярът сякаш изпита жал към хората на Ланистър долу. „Това значи е звукът на смъртта“ – помисли тя.

Последва отговорът от насрещния склон, щом Големия Джон наду своя рог. На изток и запад тропетите на Малистър и Фрей закълтяха за мъст. На север, където долината се стесняваше и накланяше като клон на петел, бойните рогове на лорд Карстарк добавиха дълбоките си траурни гласове към мрачния хор. Долу се разнесоха викове и коне зацвилиха и се надигнаха на задните си крака.

Шепнещият лес изведнъж изпусна дъха си, щом стрелците, които Роб бе скрил сред дърветата, пуснаха стрелите си, и нощта се взриви от писъците на хора и животни.

Около нея конниците надигнаха пиките си, а пръстта и листата, скривали свирепите им бели лъскави остриета западаха и оголиха блясъка на острата стомана.

– Зимен хребет! – чу тя вика на Роб и лъковете въздъхнаха отново. Той се отдалечи от нея в тръс, повел хората си надолу по склона.

Кейтлин седеше изправила гръб на коня, без да помръдва, с Хол Молън и охраната около нея, и чакаше, както бе чакала и преди, както бе чакала Брандън, и Нед, и своя баща. Намираще се високо на билото и дърветата скриваха повечето от това, което ставаше под нея. Едно тупване на сърцето ѝ, второ, трето и изведнъж тя и защитниците ѝ сякаш се оказаха съвсем сами в леса. Всички други се стопиха в зеления мрак.

Но когато погледна над долината към отсрещния рид, видя как ездачите на Големия Джон изникват от мрачината под дърветата. Бяха се подредили в една редица, в една безкрайна редица, и докато изригнаха от леса, имаше един миг, частица само от един удар на сърцето ѝ, когато единственото, което Кейтлин видя, бяха лунните лъчи по остриетата на пиките им, сякаш хиляди върбови снопчета се спуснаха по склона, сплетени с паяжина от сребро.

А после тя примигна и те отново се превърнаха в мъже,

върхлитащи надолу, за да нанесат смърт или сами да загинат.

След това не можеше да твърди, че е видяла битката.

Но можеше да чува, а ехото на долината кънтеше. Пукотът на скършена пика, грохотът на мечове, виковете „Ланистър“ и „Зимен хребет“, и „Тъли! Речен пад и Тъли!“ Когато се увери, че не може нищо да се види, затвори очи и заслуша. Битката оживя около нея. Чуваше тропот на копита, ботуши, цапаци в плитка вода, дървения кънтеж от удара на меч върху дъбов щит, стърженето на стомана в стомана, съсъка на стрелите, тътена на бойни барабани, ужасеното цвилене на хиляди коне. Мъже сипеха проклетия и молеха за милост, и я получаваха (или не), и оставаха живи (или издъхваха). Ридовете сякаш си правеха странни фокуси със звука. Веднъж чу гласа на Роб толкова ясно, че сякаш беше застанал до нея, да вика:

– При мен! Насам!

И тя чу и неговото вълчище, чу воя и ръмженето му, чу трясъка на острите му зъби, разкъсването на плът, вресъци на ужас и болка, човешки, както и на коне. Само един ли беше вълкът? Не можеше да е сигурна.

Малко по малко звуците заглъхнаха и замряха, докато накрая се чуваше само вълкът. Когато кървавата зора проби на изток, Сив вятър зави отново.

Роб се върна при нея на друг кон – шарен. Вълчата глава на щита му се беше пръснала на парчета, под дълбоките прорези в дъба се показваше сурово дърво, но самият Роб сякаш беше останал невредим.

Но когато се приближи, Кейтлин видя, че металната му ръкавица, както и ръкавът на върхното му палто са почернели от кръв.

– Ти си ранен – промълви тя.

Роб вдигна ръката си, разтвори и затвори пръстите си.

– Не. Това е... Кръвта на Торен може би или... – Поклати глава. – Не зная.

След него дойде тъпла мъже, окаляни, с изпочукани доспехи, и ухилени, с Теон и Големия Джон най-отпред. Двамата влачеха сир Джайм Ланистър.

– Кралеубица – обяви Хол съвсем ненужно.

Ланистър вдигна глава.

– Лейди Старк – каза той, след като го бутнаха да коленичи. По едната му буза течеше кръв, но бледият светлик на утрото бе върнал блясъка на златото в косата му. – Бих ви поднесъл меча си, но се боя, че го забутах някъде.

– Не меча ви искам, сир – отвърна му тя. – Върнете баща ми и брат ми Едмур. Върнете дъщерите ми. Върнете съпруга ми.

– Боя се, че и тях съм забутал.

– Жалко – промълви хладно Кейтлин.

– Убий го, Роб – подкани Теон Грейджой. – Отсечи му главата.

– Не – отговори синът ѝ и свали окървавената си ръкавица. – По-полезен ни е жив, отколкото мъртъв. А и милорд баща ми никога не е понасял убийството на пленници след битка.

– Умен човек – каза Джайм Ланистър. – И доблестен.

– Отведете го и го оковете – каза Кейтлин.

– Направете каквото каза милейди майка ми – заповяда Роб, – и се погрижете около него да има силна стража. Лорд Карстарк ще поиска да види главата му набучена на пика.

– Това е сигурно – съгласи се Големия Джон и махна с ръка.

Отведоха Ланистър да го вържат и да го оковат.

– Защо лорд Карстарк ще иска да го види мъртъв? – попита Кейтлин.

Роб извърна глава към дърветата, със същия умислен израз, който толкова често се четеше на лицето на Нед.

– Той... той ги уби...

– Синовете на лорд Карстарк – обясни Галбарт Гловър.

– И двамата – каза Роб. – Торен и Едард. Също и Дарин Рогов лес.

– Никой не може да вини Ланистър за храбростта му – каза Гловър. – Когато разбра, че губи, събра най-приближените си и си проби с бой път през долината, надявайки се да се добере до лорд Роб и да го посече. И за малко щеше да успее.

– Меча си го забута в гърлото на Едард Карстарк, след като отсече ръката на Торен и разцепи черепа на Дарин Рогов лес – каза Роб. – През цялото време ме викаше. Ако не се бяха опитали да го спрат...

– Тогава аз щях да нося траур вместо лорд Карстарк – каза Кейтлин. – Твоите мъже са направили това, за което ти се заклеха, Роб. Умрели са, защитавайки своя суверен. Скърби за тях. Почети ги за тяхната доблест. Но не сега. Сега нямаш време за скръб. Може да си отсякъл главата на змията, но три четвърти от тялото ѝ все още се е увило около замъка на баща ми. Спечелил си една битка, но не и войната.

– Но каква битка! – каза въодушевен Теон Грейджой. – Милейди, кралството не е виждало такава победа от Полето на огъня. Кълна се, Ланистъррови изгубиха по десет мъже срещу всеки един паднал наш. Взехме в плен близо сто рицари. Лорд Уестърлинг, лорд Бейнфорт, сир

Тарт Грийнфилд, лорд Естрен, сир Титос Бракс, Малор Дорнеца... и трима Ланистър освен Джайм, племенници на самия лорд Тивин, двама от синовете на сестра му и един на мъртвия му брат...

– А лорд Тивин? – прекъсна го Кейтлин. – Случайно да сте заловили лорд Тивин, Теон?

– Не – отговори Грейджой, хванат натясно.

– Докато не заловите него, тази война не е свършила.

Роб вдигна ръка и избута сплъстената коса от очите си.

– Майка ми е права. Все още ни чака Речен пад.

ДЕНЕРИС

Мухите кръжаха около хал Дрого, крилцата им бръмчаха с ниско, настойчиво и усиляващо се жужене, едва доловимо за слуха и изпълващо Дани със смъртен страх.

Слънцето беше високо и безмилостно. Зноят се вдигаше на вълни от каменните била на ниските хълмове. Потта се стичаше като тънък пръст бавно в междата на двете ѝ издути гърди. Чуваше се само непрестанното „клоп, клоп“ на конските копита, ритмичният звън на звънчетата в косата на Дрого и далечни гласове зад тях.

Дани гледаше мухите.

Големи бяха като пчели, тлъсти, червеникави и лъскави. Дотраките ги наричаха „кръвни мухи“. Живееха в тресавища и застоили води, смучеха човешка кръв, както и конска, а яйцата си снасяха по мъртвци и умиращи. Дрого ги мразеше. Щом някоя се приближеше до него, ръката му изплющяваше рязко и се стягаше около нея. Не пропускаше нито една. Задържаше мухата в огромния си юмрук достатъчно дълго, за да се чуе отчаяното ѝ жужене. След това свиваше пръсти и когато отвореше отново ръката си, от мухата оставаше само червено петно.

Сега една пълзеше по задницата на жребеца му и конят яростно въртеше опашка, за да я прогони. Другите се трупаха около Дрого все по-близо и по-близо. Халът остана безучастен. Очите му се бяха приковали в далечните кафяви хълмове, юздите лежаха отпуснати в ръцете му. Под пъстрия му кожен елек пласт от палмови листа и кал покриваше раната на гърдата му. Наложили му го бяха билкарките. Лапата на Мирри Маз Дуур сърбеше и пареше и той я съдра преди няколко дни, проклинайки майги. Лапата от кал беше много по-успокояваща, а билкарките му направиха и маков сок. Беше го пил обилно последните няколко дни, а когато не стигнеше маковият сок, заменяше го с вино или пък с ферментирало кобилешко мляко и лютивя бира.

Но храна докосваше рядко, а нощем се мяташе и стенеше. Дани виждаше добре колко изпито е станало лицето му. Рего също бе станал неспокоен в корема ѝ, риташе като жребец, но и това не беше интереса на Дрого както по-рано. Всяка заран очите ѝ съзираха нови бръчки на болка по лицето му, щом той се събудеше от безпокойния си сън. А и тази тишина. Плашеше я. Откакто бяха тръгнали призори, дума не беше ѝ казал. Щом тя го заговореше, не получаваше отговор, освен да

изпъшка, и то чак някъде по пладне.

Една от кръвните мухи кацна върху голата кожа на рамото на хала. Друга закръжи, лепна се на шията му и запълзя към устата. Хал Дрого се олюля на седлото, звънчетата звъннаха, а жребецът продължи лениво напред.

Дани сръга среброто с пети и го приближи.

– Повелителю мой – промълви тя. – Дрого. Мое слънце и звезди.

Той сякаш не я чу. Мухата кръвница пропълзя по увисналите мустаци и спря на бузата му, на сгъвката до носа.

– Дрого! – ахна Дани. Протегна се непохватно и го докосна по ръката.

Хал Дрого залитна в седлото, бавно се наклони и тялото му тежко се смъкна от коня. Мухите мигом се разпръснаха, а след това отново закръжиха и накацаха по него.

– Не! – изохка Дани и спря. Забравила за издутия си корем, скочи от среброто и се затича.

Тревата беше кафява и суха. Дрого извика от болка и Дани коленичи до него. Дъхът му излизаше хриплив от гърлото. Погледна я. И не я позна.

– Конят ми – изохка. Дани прогони тлъстите мухи от гърдите му и смаза една. Под пръстите ѝ кожата му пареше.

Кръвните ездачи на хала язدهа малко зад двамата. Тя чу как Хаго им извика и подкараха в галоп. Кохоло скочи от коня и коленичи.

– Кръв на кръвта ми.

Другите останаха по седлата си.

– Не – простена хал Дрого в прегръдката на Дани. – Трябва язди. Язди трябва.

– Не.

– Падна от коня си – промълви Хаго, свел очи. Широко му лице остана безизразно, но гласът му натежа оловен.

– Не бива да казваш това – спря го Дани. – Ездата за днес ни стига. Ще вдигнем стана си тук.

– Тук? – Хаго се огледа. Околността бе кафява, суха и враждебна. – Тук не е за стан.

– Жена не може да ни заповядва да спрем – намеси се Кото. – Дори халееси.

– Ще стануваме тук – повтори Дани. – Хаго, кажи им, че хал Дрого е заповядал. Ако някой попита защо, кажи им, че времето ми приближава и не мога да продължа. Кохоло, доведи роби, трябва да вдигнат шатрата

на хал Дрого веднага. Кото...

– Не можеш да ми заповядваш, халееси – прекъсна я Кото.

– Намери Мирри Маз Дуур – продължи тя. Божията жена трябваше да върви след тях с останалите Агнешки хора, сред дългата колона от роби. – Доведи я при мен със сандъка ѝ.

Кото я изгледа с гняв, с очи като кремъци.

– Майги – изсъска през зъби. – Това няма да го направя.

– Ще го направиш – каза Дани. – Или щом Дрого се събуди, ще разбере, че не ми се подчиняваш.

Вбесен, Кото препусна назад, стиснал устни от яд... но Дани знаеше, че ще се върне с Мирри Маз Дуур, колкото и да не му харесва.

Робите вдигнаха шатрата на хал Дрого под разядените зъбери на издадената над ниското било черна канара, чиято сянка убиваше донякъде зноя на следобедното слънце. При все това бе душно под тънкия саван от пясъчна коприна, когато Ирри и Дорея помогнаха на Дани да внесат Дрого. Върху земята бяха проснали дебели килими, по ъглите бяха пръснали възглавнички. Ерое, плахото момиче, което Дани бе спасила, нагласи и един мангал. Положиха Дрого върху мека постеля.

– Не – промърмори той на Общата реч. – Не... не. – Само това каза, само това, изглежда, можеше да изрече.

Дорея откопча широкия му колан с медальоните и свали елека и кожените му гащи, а Джикуи коленичи до краката му да развърже сандалите му. Ирри поиска да остави входното платнище на шатрата вдигнато, за да влиза въздух, но Дани ѝ забрани. Нямаше да допусне някой да го види такъв, изнемощял и в полусвяст. Когато дойде нейният хас, тя ги накара да останат да пазят отвън.

– Никого да не пускате без мое позволение – каза на Джоко. – Никого.

Ерое зяпна уплашена лежащия Дрого и прошепна:

– Той умира.

Дани я зашлеви.

– Халът не може да умре. Той е баща на жребеца, който яха света. Косата му никога не е рязана. Той още носи звънците, дадени от баща му.

– Халееси – промълви Джикуи. – Той падна от коня си.

Трепереща, с очи плувнали в сълзи, Дани извърна глава. „Падна от коня си!“ Вярно беше, тя го видя, видяха го и кръвните ездачи, и несъмнено слугините ѝ и мъжете на хаса ѝ също. Не можеха да го скрият и Дани знаеше какво означава това. Хал, който не може да язди, не може

да води. А Дрого бе паднал от коня си.

– Трябва да го изкъпем – каза тя непреклонно. Не можеше да си позволи отчаяние. – Ирри, заръчай веднага да донесат ваната. Дорея, Ерое, намерете вода. Студена да е, той целият гори.

Робите наместиха тежката бронзова вана в единия ъгъл на шатрата. Когато Дорея донесе първата делва с вода, Дани намокри една копринена кърпа и я постави на челото на Дрого. Очите му гледаха в нея, но не я виждаше. Щом устните му се разтвориха, от тях не излезе дума, а стон.

– Къде е Мирри Маз Дуур? – запита тя.

– Кого ще я намери – отвърна Ирри.

Слугите напълниха ваната с хладка вода с миризма на сяра, а после сипаха в нея шишенца горчиво масло и счукани листи мента. Докато гласяха банята, Дани трмаво коленичи до своя господар съпруг, с издутья си корем с тяхното дете вътре. Разплете с неспокойни пръсти плитката му както тогава, в първата нощ, когато той я облада под звездите. Звънчетата му подреди отстрани грижливо, едно по едно. Каза си, че ще си ги поиска, когато се съживи.

В шатрата лъхна свеж въздух и главата на Аго се показа през пропела на коприната.

– Халееси – каза. – Андалът дойде. Моли да го пуснем в шатрата.

„Андал“ дотраките наричаха сир Джора.

– Да – отвърна тя и се надигна трмаво. – Пуснете го.

На рицаря разчиташе. Никой друг нямаше да знае по-добре от него какво да се направи.

Сир Джора Мормон влезе. В свирепия южен зной носеше широки торбести гащи от пясъчна коприна и рязани на пръстите сандали, чиито връзки стигаха до коленете. Ножницата на меча висеше от колана от усукани конски косми. Гърдите му под избелелия елек бяха голи, кожата му бе почервеняла от слънцето.

– Мълвата се носи от уста на уста из целия халазар – рече той. – Разправят, че хал Дрого паднал от коня си.

– Помогни му – замоли го Дани. – Заради обичта, която казваш, че храниш към мен, помогни му още сега.

Рицарят коленичи до нея. Загледа се в Дрого продължително и мрачно, после обърна очи към Дани.

– Отпрати слугините си.

Без дума да каже, със стегнато от страх гърло, Дани махна с ръка и Ирри подкара другите момичета навън.

След като останаха сами, сир Джора извади камата си. Умело, с

удивителна за толкова едър мъж деликатност започна да стърже почернените листа и спечената кал от гърдите на Дрого. Лапата се беше спекла като калните стени на Агнешките хора, и също като тях лесно се цепеше. Сир Джора чупеше сухата кал с ножа, отлепяше люспите от плътта и едно по едно белеше листата. От раната се вдигна гнусна, сладникова миризма, толкова силна, че за малко да я задави. Листата се бяха спекли от кръв и гной, а гърдта на Дрого бе черна и лъскава от развалата.

– Не – зашепна Дани и сълзите потекоха по бузите й. – Моля те, недей, боговете дано да ме чуят, не.

Хал Дрого се мятеше, бореше се с някакъв невидим враг. Черна кръв, бавна и гъста, се стичаше от зейналата рана.

– Твоят хал си е почти умрял, принцесо.

– Не, не може да умре, не трябва да умира, това е само едно порязване. – Дани взе в шепи голямата му мазолеста длан и я стисна. – Няма да му позволя да умре...

Сир Джора отвърна с горчив смях.

– Халееси или кралица, заповед като тази е извън властта ти. Спаси сълзите си, дете. Утре го оплачи, или след година. За скръб нямаме време. Трябва да тръгнем, и то бързо, преди да е умрял.

Дани го погледна объркана.

– Да тръгваме? Къде да тръгваме?

– За Асшай, мен ако питате. Намира се далече на юг, в края на познатия свят и разправят, че е голямо пристанище. Ще намерим кораб да ни закара до Пентос. Но не се заблуждавай, пътуването ще е трудно. Можеш ли да разчиташ на своя хас? Дали биха дошли с нас?

– Хал Дрого им заповяда да пазят живота ми – отвърна несигурна Дани. – Но ако той умре... – Докосна с длан издутия си корем. – Не разбирам. Защо трябва да бягаме? Аз съм халееси. Нося наследника на Дрого. Той ще бъде хал след Дрого...

Сир Джора я изслуша навъсено.

– Принцесо, чуй ме. Те се прекланяха пред силата на Дрого и нищо друго. Отиде ли си, Джако и Поно, и другите кос ще се бият за мястото му, а този халазар ще се пръсне. Победителят няма да иска съперници. Момчето ще го отнемат от гърдите ви в мига, в който се роди. На псетата ще го дадат...

Дани се сви ужасена и проплака:

– Но защо? Защо ще убиват едно невръстно дете?

– Той е син на Дрого, а стариците казват, че той ще е жребецът,

който яха света. Предречено е. По-добре да убият детето, отколкото да рискуват да познаят яростта му, когато порасте.

Детето в нея изрита, сякаш го чу. Дани си спомни разказа на Визерис за онова, което бяха сторили псетата на Узурпатора с децата на Регар. Синът му също бил бебе, а го изтръгнали от гърдите на майка му и пръснали главичката му в стената. Нрави човешки.

– Сина ми няма да докоснат! – извика тя. – Ще заповядам на своя хас да го пази, а кръвните ездачи на Дрого ще...

Сир Джора я хвана за раменете.

– Кръвният ездач умира заедно със своя хал. Знаеш го много добре, чедо. Ще ни отведат във Вее Дотрак, това ще е последният дълг в живота им... а щом го изпълнят, ще поемат след Дрого към земите на нощта.

Дани не искаше да се връща във Вее Дотрак и да преживее остатъка от живота си сред онези ужасни старици, но знаеше, че рицарят казва истината. Дрого беше за нея много повече от слънце и звезди; той бе щитът, който я пазеше невредима.

– Няма да го оставя – заяви тя с отчаяна непреклонност – Няма.

Платното на входа се разлюля и тя се обърна. Мирри Маз Дуур влезе и се поклони. Мъчителните дневни преходи, безспирното кретане след халазар я бяха изнурили. След нея влязоха Кото и Хаго, понесли обкования сандък на божиата жена. Когато кръвните ездачи видяха раната на Дрого, сандъкът се изплъзна от пръстите на Хаго и падна с трясък върху пода на шатрата, а Кото избълва толкова мръсна ругатня, че чак въздухът сякаш завоня.

Мирри Маз Дуур огледа Дрого с мъртвешки безизразно лице.

– Раната е забрала.

– Това е твоя работа, майги – изсъска Кото. Пестникът на Хаго изплющя през лицето на Мирри и я повали на земята. А после двамата я заритаха с ярост.

– Спрете! – изкрещя Дани.

Кото издърпа Хаго настрана с думите:

– Майги не заслужава ритниците. Изведи я. Ще я разпънем на земята да я качва всеки мъж, който мине край нея. И като я оправят всички, и псетата да й го набутат. Язовците да й разкъсат червата и враните да изкълват очите й. Мухите от реката да си снесат яйцата в утробата й, и гной да пият от скапаните й цици... – Зарови коравите си като желязо пръсти в меката плът под мишницата на божиата жена и я изправи на крака.

– Не – каза Дани. – Няма да позволя да пострада.

Устните на Кото се изпънаха и оголиха кафявите му зъби в зла усмивка.

– Не? Ти ми казваш не? Моли се и теб да не разпънем до твоята майги. Ти го направи това с нея.

Сир Джора пристъпи с извадения си от ножницата дълъг меч и застана помежду им.

– Обуздай си езика, кръвни ездачо. Принцесата все още е халееси.

– Само докато кръвта на моята кръв е жив – отвърна на рицаря Кото. – Умре ли той, тя е нищо.

Нещо в сърцето на Дани се вкочани.

– Преди да бъда халееси, аз съм кръвта на дракона. Сир Джора, извикай моя хас.

– Не – рече Кото. – Ще си идем. Засега... халееси. – Хаго излезе след него от шатрата навъсен.

– Тоя не ви мисли доброто, принцесо – каза Мормон. – Дотраките казват, че човек и неговите кръвни ездачи живеят един живот, а Кото вече вижда края му. Мъртвецът няма страх.

– Никой не е умрял – каза Дани. – Сир Джора, може би ще ви потрябва оръжието. Сложете си доспехите. – По-уплашена беше, отколкото смееше да признае. Дори на себе си.

Рицарят отвърна с поклон.

– Както кажете. – И закрачи към изхода.

Дани се обърна към Мирри Маз Дуур. Жената я гледаше напрегнато.

– Значи за втори път ме спаси.

– А сега ти трябва да спасиш него – каза Дани. – Моля те...

– Робиня не се моли – отвърна рязко Мирри. – Казва й се. – Пристъпи към горящия в постелята си Дрого и се взря продължително в раната му. – Дали ще помолиш, или заповядаш, все едно. Знахарското изкуство не ще му помогне. – Халът беше затворил очи. Тя отвори с пръсти едното. – Затъпявал е болката с маковия сок.

– Да – призна Дани.

– Лапа направих от люто семе и живовляк, увих я с агнешка кожа...

– Каза, че му гори. Разкъса я. Билкарките му сложиха друга, мокра, успокои го.

– Да, гореше. Голяма е знахарската магия на огъня, дори късавите ви мъже го знаят.

– Сложи му друга лапа – замоли я Дани. – Този път ще се погрижа да я носи.

– Времето за това свърши, господарке – каза Мирри. – Единственото, което мога да сторя сега, е да облекча черния път пред него, тъй че да потегли без болка към земите на нощта. Утре по съмнало ще си е отишъл.

Думите ѝ срязаха Дани в гърдите като нож. Какво беше сторила, та да са толкова жестоки боговете? Най-сетне бе намерила безопасно за себе си място, Най-сетне бе опитала вкуса на обичта и надеждата. Най-сетне бе тръгнала към дома си. А сега всичко да загуби...

– Не – примолти се тя. – Спаси го и ще те освободя, кълна се. Трябва да знаеш някакъв начин, магия някаква, някакво...

Мирри Маз Дуур се отпусна на пети и изгледа Денерис с очи, черни като нощта.

– Има едно заклинание. – Изрече го тихо, едва чуто. – Но е трудно, господарке, и е черно. Някои биха казали, че смъртта е по-чиста пред него. В Асшаи го научих, и скъпо платих за урока. Учител ми беше кръвомаг от Земята на сенките.

Дани изстина.

– Значи наистина си майги...

– Тъй ли? – усмихна се Мирри Маз Дуур. – Сега само една майги може да спаси ездача ти, сребърна ми господарке.

– Друг начин няма ли?

– Няма.

Хал Дрого изохка и тя потръпна.

– Направи го. – Устата ѝ го изрекоха сами. Не можеше да се поддаде на страха; беше кръвта на дракона. – Спаси го.

– Има цена – предупреди я божията жена.

– Ще получиш злато, коне, каквото поискаш.

– Не става дума за злато и коне. Магията е кървава, господарке. Само смърт може да изплати живот.

– Смърт? – Дани се сви и се загърна с ръце да се защити. – Моята ли смърт?

Каза си, че ще умре за него, ако потрябва. Носеше в жилите си драконова кръв, не можеше да се плаши от смъртта. Брат ѝ Регар бе умрял заради жената, която бе обичал.

– Не – каза Мирри Маз Дуур. – Не твоята смърт, халееси.

Дани потръпна от облекчение.

– Направи го.

Майги кимна.

– Както казвате, така ще бъде. Халееси, повикайте слугите си.

Хал Дрого вяло потръпна в ръцете на Ракаро и Кваро, понесли го да го поставят в медната вана.

– Не – промълви той. – Не. Язди. – Щом го потопиха в хладката вода, и сетните му сили сякаш се изцедиха от него.

– Коня му доведете – заповяда Мирри Маз Дуур. И го направиха. Джого въведе едрия червен жребец в шатрата. Животното подуши миризмата на смърт, зацвили, изправи се на задните си крака и завъртя очи. Трима мъже трябваше да го удържат.

– Какво ще правиш? – попита я Дани.

– Кръвта ни трябва – отвърна Мирри. – Така става.

Джого направи крачка назад с ръка на своя аракх. Шестнадесетгодишен младок, тънък като камшик, нищо не го плашеше, веселяк с мъха на първите мустаци едва-едва набол на горната му устна. Падна пред нея на колене.

– Халееси – замоли я Джого, – Не прави това! Позволи ми да убия тази майги!

– Убиеш ли я, ще убиеш своя хал – рече Дани. – Това е кръвна магия.

– Запретена е.

– Аз съм халееси и аз казвам кое е забранено. Във Вее Дотрак хал Дрого закла жребец и аз изядох сърцето му, за да даде на сина ни сила и храброст. Това е същото. Същото.

Жребецът зарита и се изправи на задните си крака, докато Ракаро, Кваро и Аго го теглеха към бронзовата вана, в която като мъртвец лежеше техния хал, и се сипеха гной и кръв от смъртната рана, и мърсяха водата. Мирри Маз Дуур монотонно занарежда слова на език, който Дани не знаеше, а в ръката ѝ се появи нож. Дани така и не видя откъде се появи. Изглеждаше стар, изкован от червен бронз, с форма на лист, а острието – покрито с древни глифове. Майги преряза с него гърлото на жребеца, под благородната глава, а конят изцвили, затрепера и кръвта швирна от него буйночервена. Щеше да рухне, но мъжете от нейния хас го задържаха.

– На коня силата в ездача му да влезе – заприпява Мирри, докато конската кръв се изливаше във ваната на Дрого. – На звяра силата в човека да влезе.

Джого я гледаше с ужас и се бореше да удържи тежестта на издъващото животно, със страх да не докосне мъртвата плът, но и със страх да не я изпусне. „Само един кон“ – помисли Дани. Щом можеше да откупи живота на Дрого със смъртта на един кон, готова бе да заплати

хиляда пъти повече.

Когато оставиха жребца да падне, водата бе станала тъмночервена, а от Дрого се виждаше само лицето. Мирри Маз Дуур нямаше нужда от плътта.

– Изгорете го – каза им Дани.

Знаеше, че така се прави. Когато умреше мъж, убиваха коня му и го поставяха до покойника на погребалната клада, за да го отнесе към земите на нощта. Мъжете на нейния хас извлякоха трупа от шатрата. Кръвта беше оцапала всичко. Дори по стените от пясъчна коприна имаше кървави петна, а постелките под нозете им бяха черни и мокри.

Запалиха мангали. Мирри Маз Дуур хвърли някаква червена прах върху въглените. Замириса на силни подправки; мирисът беше приятен, но Ерое изхлипа и побягна, а сърцето на Дани се изпълни със страх. Но беше отишла твърде далече, за да се връща. Отпрати всички слугини навън.

– Ти също излез с тях, сребърна господарке – каза ѝ Мирри Маз Дуур.

– Ще остана – заяви Дани. – Този мъж ме взе под звездите и даде живот на детето в мен. Няма да го оставя.

– Трябва. Започна ли да пея, никой не трябва да влиза в шатрата. Песента ми ще разбуди сили древни и тъмни. Мъртвите тази нощ ще зантцуват тук. Никой жив човек не трябва да ги вижда.

Дани сведе безпомощно глава.

– Никой няма да влезе. – Наведе се над ваната, над Дрого в кървата му баня, и нежно го целуна по челото. – Върни ми го – прошепна на Мирри Маз Дуур, преди да побегне.

Слънцето се беше смъкнало ниско на хоризонта, а небето червенееше като забрала рана. Халазар бе вдигнал стана си. Шатри и походни постели се виждаха докъдето ѝ стигаха очите. Духаше горещник. Джого и Аго копаеха яма да изгорят в нея мъртвия жребец. Беше се струпала тълпа, гледаха Дани с тъмни очи, с лица като маски от кована мед. Видя сир Джора Мормон, вече в плетена ризница и кожа, потта се лееше по широкото му оплешивяващо чело. Той разбута дотраките и се добра до Дани. Когато видя пурпурните отпечатаъци от сандалите ѝ, кръвта се изцеди от лицето му.

– Какво си направила, малка глупачко? – изхриптя дрезгаво рицарят.

– Трябваше да го спася.

– Можехме да избягаме. Щях да те отведа невредима в Асшай,

принцесо. Не беше нужно да...

– Аз наистина ли съм твоята принцеса? – попита тя.

– Знаеш, че си, боговете дано да спасят и двама ни.

– Тогава ми помогни. Сега.

– Де да знаех как – отвърна с гримаса сир Джора.

Мирри Маз Дуур извиси глас – висок и протяжен вой, от който по гърба на Дани ползиха тръпки. Някои от дотраките замърмориха уплашено и заотстъпваха. Шатрата сияеше от горящите вътре мангали. През оплисканата с кръв пясъчна коприна се мярнаха сенки. Мирри Маз Дуур танцуваше. И не беше сама. Дани видя страх по лицата на дотраките.

– Това не може да бъде! – изкъртя гласът на Кото.

Не беше видяла завръщането на кръвния ездач. Хаго и Кохоло бяха с него. Довели бяха късавите мъже, евнусите, които церяха с нож, с игла и огън.

– Това ще бъде – отговори Дани.

– Майги – изръмжа Хаго. А старият Кохоло – Кохоло, който бе обречъл живота си на Дрого в деня на неговото раждане и който винаги бе добър с нея – Кохоло се изхрачи в лицето й.

– Ти ще умреш, майги – закани се Кото, – но първо трябва да умре другата.

Извади аракха и тръгна към шатрата.

– Не – изрева тя. – Да не си посмял! – Хвана го за рамото, но Кото я избута от пътя си. Дани падна на колене и скръсти ръце на корема си да опази детето. – Спрете го! – заповяда на своя хас. – Убийте го!

Ракаро и Кваро стояха пред входа на шатрата. Кваро пристъпи крачка напред, но Кото се извъртя пъргаво като танцьор и надигна извилия аракх. Улучи Кваро ниско под мишницата, лъскавата остра стомана се вряза през елека и кожата, заби се в мускул и кост. Кръвта изригна на фонтан и младият ездач политна назад.

Кото изтръгна оръжието.

– Коневладелецо! – изрева сир Джора Мормон. – Ела ми! – Дългият меч се измъкна от ножницата.

Кото се завъртя и изруга. Аракхът се понесе толкова бързо, че кръвта на Кваро по него се разлетя като дъжд под топлия вятър. Дългият меч го спря едва на стъпка от лицето на сир Джора и го задържа треперещ, а Кото изрева от ярост. Рицарят бе облякъл плетена ризница и нагърленник, но да си постави шлема не бе помислил.

Кото запристъпва назад, аракхът се завъртя над главата му и засия във вихрения си танц, заблестя като мълния, докато рицарят настъпваше

с устрем. Сир Джора влагаше най-голямо умение, за да парира, но ударите бяха толкова чести, че Кото сякаш имаше четири аракха и също толкова ръце. Дани чу трясъка на меча върху метала, искри захвърчаха и извитото острие отскочи от ръкавицата. Мормон се олюля и заотстъпва, а Кото скочи напред в атака. Лявата страна на лицето на рицаря беше оцапана с кръв, а на лявото му бедро бе зейнала рана и го караше да куца. Кото закрепця подигравки в лицето му, нарече го жалък страхливец, млечен човек, евнух в желязна броня.

– Сега ще умреш! – закани му се и аракхът в ръката му засвистя в кървавия сумрак. Синът в утробата на Дани бясно зарита. Извитото острие се плъзна покрай правия меч и захапа дълбоко в бедрото на рицаря, там, където се бе разтворила ризницата.

Мормон изпъшка и се олюля. Дани изпита остра болка в корема и усети по бедрата си влага. Кото изрева победоносно, но аракхът се беше натъкнал на кост и за миг се спря.

За миг, но стигаше. Сир Джора нанесе удар с меча надолу с цялата сила, която му бе останала, през плът, мускул и кост, и десницата на Кото от лакътя надолу увисна, задържана само от тънка ивица кост и жили. Следващият удар на Мормон бе отгоре, толкова дивашки, че лицето на Кото сякаш се взриви.

Дотраките крещяха, воят на Мирри Маз Дуур в шатрата бе нечовешки, Кваро плачеше за глътка вода преди да издъхне. Дани извика за помощ, но нямаше кой да я чуе. Ракаро се биеше с Хаго, двата аракха се сплетоха във вихрения си танц, докато не изплющя като мълния бичът на Джого и не се уви около гърлото на Хаго. Ракаро скочи напред, нададе вой, размахва с две ръце своя аракх към Хаго. Острието го улучи в очите, червено и треперещо. Някой хвърли камък и я удари по рамото.

– Не – проплака Дани, – недейте, престанете, не правете това, висока е, много висока е цената! – Полетяха още камъни. Тя се опита да пропълзи назад към шатрата, но Кохоло я хвана. Впил пръсти в косата ѝ, дръпна главата ѝ назад и тя усети хладното докосване на ножа на гърлото си. – Бебето ми – изпищя Дани и боговете може би я чува, защото в същия миг Кохоло падна мъртъв – стрелата на Аго го улучи под мишницата и разкъса дробовете и сърцето му.

Когато Денерис най-после намери сили да вдигне глава, видя, че тълпата се пръска. Дотраките се разотиваха мълчаливо. Някои оседлаваха конете си и потегляха. Слънцето беше залязло. Из целия халазар горяха огньовете, с огромни оранжеви пламъци, ревящи с ярост към небесата и храчещи нажежени въглени. Тя понечи да се надигне, а

непоносимата болка я сграбчи и стисна като гигантски юмрук. Дъхът излезе от гърдите ѝ и тя можа само безпомощно да зяпне. Гласът на Мирри Маз Дуур виеше като погребална песен. Вътре в шатрата сенките се вихреха.

Нечия ръка я прихвана под кръста и сир Джора я надигна да се изправи. Лицето му бе лепкаво от кръвта и Дани видя, че едното му ухо го няма. Сгърчи се в ръцете му, защото болката я връхлетя отново, и чу как рицарят вика на слугините ѝ да му помогнат. „Толкова ли са уплашени всички?“ Знаеше отговора. Нов пристъп на болка я покоси и Дани стисна зъби да преглътне писъка. Сякаш синът в утробата ѝ я разпаряше отвътре с нож във всяка ръка, за да излезе на свобода.

– Дорея, проклета да си! – изрева сир Джора. – Бързо тук! Бягай да доведеш стариците.

– Няма да дойдат. Казват, че е прокълнатата.

– Ще дойдат, че главите ще им взема!

Дорея проплака:

– Избягаха, господарю.

– Майги! – извика някой. Аго ли беше? – Отведете я при майги.

„Не – поиска да ги спре Дани, – не, това не, не ме водете там“, но когато устата ѝ се отвори, излезе само протяжен болезнен вой и пот изби по кожата ѝ. Какво им ставаше, умът ли се бяха загубили, не разбираха ли? Сенките в шатрата танцуваха, кръжаха около горящия мангал и кървавата вана, тъмни зад пясъчната коприна, и в някои от тези силуети нямаше нищо човешко. Тя зърна сянка на грамаден вълк и друга, на човек, гърчещ се в пламъци.

– Агнешката жена знае тайните на раждането – каза Ирри. – Тя го каза, чух я.

– Да – съгласи се Дани. – Да, и аз я чух.

„Не“, изкрещя или може би си го помисли само, защото от устните ѝ не излезе и шепот. Понесоха я. Очите ѝ се отвориха сами и се взряха в плоското мъртво небе, черно, пусто и беззвездно. „Моля ви, не!“ Гласът на Мирри Маз Дуур се усили и се усили още, и още, докато не изпълни целия свят. „Сенките! – изпищя Дани. – Сенките танцуват!“

Сир Джора Мормон я внесе в шатрата.

АРЯ

Миризмата на топъл хляб, която лъхаше от пекарниците по Брашнената улица беше по-сладка и от най-скъпото благовоние, което Аря бе помирисвала някога. Тя вдиша дълбоко и пристъпи към гълъба. Птицата беше тлъста, с кафяви петънца, и кълвеше съсредоточено трохите, нападали по плочите на паважа, но когато сянката на Аря падна върху нея, плесна с криле и излетя.

Пръчката ѝ – меч изсвистя и перна гълъба на две стъпки над земята и той падна сред облак кафяви пера. Тя го улови за миг за крилото и птицата запърха и я закълва по ръката. Аря го стисна за гърлото и го изви, докато не чу как костта изпука. В сравнение с лова на котки гълъбите бяха лесни. Един минаващ по улицата септон я изгледа накриво.

– Тук е най-доброто място за хващане на гълъби – каза му Аря, изтупа се от прахта и вдигна падналия си дървен меч. – Идват за трокси. – И побягна.

Върза гълъба на колана си и тръгна по улицата. Един човек теглеше товар захаросани плодове на двуколка. Миризмите от двуколката пееха за боровинки, лимони и кайсии. Стомахът ѝ изръмжа кухо.

– Ще ми дадеш ли нещо? – чу тя собствения си глас. – Лимонче, кайсия, каквото и да е?

Мъжът с двуколката я изгледа от глава до пети. Явно не му хареса това, което видя.

– Три медника.

Аря се потупа по хълбока с тоягата-меч.

– Да ги разменим с един тлъст гълъб.

– Другите да го вземат твоя гълъб – отвърна уличният продавач.

Плодовете още вдигаха пара, току-що извадени от пещта. От миризмите устата ѝ се напълни със слюнка, но три медника нямаше... нямаше и един. Тя изгледа продавача, спомнила си какво ѝ беше говорил Сирио за гледането. Мъжът беше нисък, с малко закръглено коремче и когато се движеше, наблягаше като че ли малко повече на левия си крак. Тъкмо си мислеше, че ако грабне едно захаросано печено плодче и побегне, той изобщо няма да може да я хване, когато дебелакът каза:

– Да си държиш мръсните ръчища, че златните плащове знаят как да се разправят с крадливи плъхчета като тебе. И още как.

Аря се озърна предпазливо през рамо. Двама от градската стража

стояха в края на улицата. Вълнените им плащове, боядисани тъмнозлатисто, висяха почти до земята. Ризниците, ботушите и ръкавиците им бяха черни. Единият носеше на бедрото си дълъг меч, а другият – желязна тояга. Аря хвърли един последен, гладен поглед към плодовете и заотстъпва от количката. Златните плащове не бяха й обърнали никакво внимание, но само от вида им стомахът ѝ се стегна на възли. Беше стояла колкото може по-настрана от замъка, но дори от разстояние се виждаха гниещите по червените зъбери на стените трупове. По всеки от тях се дърлеха врани, като рояци мухи. Долу края кейовете, в Квартала на бълхите, говореха, че Златните плащове минали на страната на Ланистрови, командирът им получил титлата лорд, със земи на Тризбеца и заседателско място в кралския съвет.

И други неща беше чула. Страшни неща, неща които ѝ звучаха безумно. Според някои баща ѝ беше убил крал Робърт и на свой ред лорд Ренли го съсякъл. Други настояваха, че не друг, а самият Ренли убил краля в пиянска свада между двамата братя. Защо иначе му е трябвало да бяга посред тъмна доба като обикновен крадец? Според трети кралят бил убит по време на лов от глиган, четвърти пък твърдяха, че умрял, докато ядял глигана – така се натъкнал с мръвки, че се пръснал на масата. Не, кралят наистина умрял на трапезата, твърдяха други, но защото Варис Паяка го бил отровил. Не, кралицата го била отровила. Не, умрял бил от шарка. Не, задавил се с рибешка кост.

Но в едно нещо всички тези приказки съвпадаха: крал Робърт беше мъртъв. Камбаните на седемте кули на Великата септа на Белор биха цял ден и цяла нощ и скръбният им ек се лееше над целия град като бронзов прилив. Камбаните ги биели така само при смърт на крал, каза на Аря едно тепавичарче.

Нищо друго не ѝ се искаше толкова, колкото да си тръгне за дома, но да напусне Кралски чертог се оказа не толкова лесно, колкото си мислеше отначало. Приказките за война бяха на устата на всеки, а златните плащове се трупаха по градските стени като бълхи по... ами по нея например. Беше спала в Квартала на бълхите, по покриви и в конюшни, където намереше място да легне, и много скоро се убеди, че името на квартала е съвсем на място.

Всеки ден, откакто се измъкна от Червената цитадела, Аря навестяваше поред всяка една от седемте градски порти. Драконовата порта, Лъвската и Старата порта бяха затворени и залостени. Калната порта и Портата на боговете бяха отворени, но само за желаещи да влязат в града; стражите не пускаха никого навън. Онези, на които се позволяваше

да го напуснат, излизаха през Кралската или Желязната порта, но там пазеха ратниците на Ланистър в пурпурни наметала с лъвските гривни на шлемовете. Аря ги беше наблюдавала скришом от съседните покриви как претърсват фургони и каляски, как принуждават конниците да си отварят дисагите, как разпитват надълго и широко всеки, който се опита да излезе пеша.

Понякога си мислеше дали да не преплува реката, но руслото на Черна вода бе широко и дълбоко, и всички, които бе разпитала, се съгласяваха, че теченията са коварни. А нямаше пари да плати на някой салджия или за превоз на кораб.

Лорд татко ѝ я беше учил никога да не краде, но с всеки изминал ден ѝ ставаше все по-трудно да си спомни защо. Ако не се измъкнеше скоро, щеше да ѝ се наложи да се оправя със златните плащове. Престанала бе да гладува, откакто започна да лови гълъби, но се боеше, че от толкова гълъби вече ѝ прилошава. Първите два беше изяла сурови, преди да открие Квартала на бълхите.

При „Бълхите“ по тесните улички имаше многобройни гостилнички, в които безспир къкреха казани с яхния и човек можеше да спазари половината от птицата срещу комат вчерашен хляб и паница от „кафявото“, и даже се съгласяваха да ти набодат на шиш останалата половина и да ти я припекат, стига сама да ѝ оскубеш перата. Аря бе готова да даде какво ли не срещу чаша мляко и лимонов кейк, но и „кафявото“ не беше чак толкова лошо. В разкашканото готвено обикновено слагаха ечемик, късчета моркови, лук и ряпа, а понякога даже и ябълка, а отгоре плуваше тънък слой мазнина. Най-вече се стараяше да не мисли от какво е месото. Веднъж ѝ се падна парче риба.

Лошото беше само, че тези гостилнички винаги бяха пълни с хора, и докато гълташе храната, Аря усещаше погледите им върху себе си. Някои се вглеждаха в наметалото и ботушите ѝ, и Аря знаеше какво си мислят за тях. Погледите на други като че ли се мъчеха да проникнат под кожените ѝ дрехи; за тях не знаеше какво си мислят и те я плашеха повече. На два пъти я бяха проследили и подгонили по уличките, но досега не бяха успели да я хванат.

Сребърната гривна, която се надяваше да продаде, ѝ я откраднаха още първата нощ извън замъка, заедно с вързопа ѝ по-добри дрехи, откъснаха ѝ ги, докато спеше в една изгоряла къща на Свинската улица. Оставили ѝ бяха само наметалото, в което се бе загърнала, кожата на гърба ѝ, дървения ѝ меч... и Игла. Беше легнала върху Игла, иначе и него щяха да откъснат. Оттогава Аря започна да обикаля из града с

наметалото, праметнато над дясната ѝ ръка, за да крие меча на бедрото ѝ. Дървения меч носеше в лявата си ръка така, че да го виждат всички и да плаши крадците, но в гостилниците се срещаха мъже, които нямаше се уплашат дори да имаше бойна брадва. А това бе достатъчно да изгуби апетит към печения гълъб и клисавия хляб. Много често предпочиташе да си легне гладна, отколкото да рискува с тези алчни погледи.

Веднъж да излезеше от града, щеше да си намери диви плодове или овощни градини, които можеше да нападне за ябълки или череши. Донякъде помнеше кралския път от пътуването на юг. Можеше освен това да си изравя корени в гората, дори да догони и да си улови някой заек. В града единственото, което можеше да се догони и улови, бяха плъховете, котките и дръгливите улични псета. Мръсните бедняшки гостилници, беше чувала, даваха по няколко медника за котило кутрета, но за подобно нещо не искаше да мисли.

Районът около Брашнената улица представляваше лабиринт от заплетени улички. Аря се запровира през тълпите, старайки се да се отдалечи колкото може от златните плащове. Беше се научила от опит, че трябва да се придържа към средата на улицата. Там понякога се налагаше да се шмугваш в последния момент покрай фургон или коне, за да не те сгязят, но поне можеше да ги видиш, ако идват към теб. Но ако вървиш покрай сградите, можеха лесно да те хванат. А в някои улички беше толкова тясно, че трябваше да се долепя до сградите.

Покрай нея изтича с весела глъч банда хлапета, подгонили железен обръч по калдъръма. Аря се загледа след тях с тъга, спомнила си за времето, когато си играеше на обръчи в двора на бащиния замък с Бран, Джон и малкото им братче Рикон. Зачуди се колко ли е пораснал сега Рикон и дали Бран тъгува. Готова беше да даде какво ли не, за да се появи тук Джон сега, да я нарече „мъничката ми сестра“ и да разроши косата ѝ. Не че имаше нужда от разрошване. Виждала беше отражението си в локвите по улиците и не смяташе, че една коса може да бъде по-разрошена от нейната.

Опитвала се беше да заговаря деца, които срещаше по улиците, с надеждата да се сприятели с някое и то да ѝ предложи място за спане, но изглежда, ги бе заговаряла по неподходящ начин или нещо подобно. Малките само я поглеждаха с уплаха в очите и бързо побягваха, когато понечеше да ги приближи. По-големите им братя и сестри задаваха въпроси, на които Аря не можеше да отговори, наричаха я с какви ли не имена и се опитваха да я ограбят. Вчера например едно кльоцаво босоного улично момиче, два пъти по-едро от нея, я беше съборило на

земята и се беше опитало да ѝ смъкне ботушите, но Аря го цапардоса с дървения си меч по ухото и го остави разхлипано и окървавено.

Докато се спускаше надолу от хълма към Квартала на бълхите, над главата ѝ изкрещя чайка. Аря я загледа замислено, но птицата беше твърде далече от обсега на тоягата ѝ. Накара я обаче да помисли за морето. Може би това всъщност беше изходът. Баба Нан често ѝ беше разказвала истории за момчета, побягнали на някоя търговска галера и отплавали в открито море, за да преживеят какви ли не приключения. Сигурно и тя можеше да го направи. Реши да прескочи до речното пристанище. Бездруго се намираше по пътя към Калната порта, а днес не я беше проверявала.

Кейовете бяха странно притихнали. Аря забеляза друга двойка златни плащове, които обикаляха рибния пазар, но двамата стражи дори не я погледнаха. Половината сергии бяха празни и ѝ се стори, че корабите на пристан са доста по-малко, отколкото бе свикнала да вижда.

По руслото на Черна вода в права редица се движеха три кралски бойни галери, боядисаните им в златист цвят корпуси лениво пореха водите, а веслата се надигаха и падаха. Аря ги погледа малко, след което започна да се промъква към реката.

Когато забеляза гвардейците на третия кей, в сивите вълнени плащове, обшити с бял сатен, сърцето ѝ почти спря да бие в гърдите. Гледката с цветовете на Зимен хребет я просълзи. Зад тях привързана към кея се полюшваше търговска галера. Аря не можа да разчете името, изписано на корпуса – думите бяха странни. Мирски, браавоски, или навярно дори валириански. Тя хвана бързо един пристанищен ратай за ръкава.

– Моля ви, какъв кораб е това?

– Това е „Вятърна вещица“, от Мир – отвърна мъжът.

– И все още е тук... – промърмори Аря. Ратаят я изгледа озадачено, сви рамене и се отдалечи. Аря се затича към кея. „Вятърна вещица“ беше корабът, който баща ѝ беше наел, за да ги отведе у дома... все още чакаше! А тя си беше представяла, че е отплавал преди векове.

Двама от гвардейците играеха на зарове, а третият обикаляше по кея с ръка на дръжката на меча. Засрамена, че ще я видят да плаче като някое бебе, тя спря и избърса сълзите от очите си. От очите си. Очите си, очите си... защо това я...

„Гледай с очите си“, чу в главата си шепота на Сирио.

Аря погледна. Познаваше всички мъже от гвардията на баща си. Тримата в сивите плащове бяха непознати.

– Ей, ти – подвикна ѝ правият, дето обикаляше. – Какво търсиш тук, момче? – Другите двама вдигнаха очи от заровете.

Аря можеше само да драсне и да побегне, но знаеше, че ако го направи, веднага ще я подгонят. Затова стисна зъби и пристъпи още по-близо. Те гледаха за момиче, но онзи я беше взел за момче. Тогава щеше да бъде момче.

– Искате ли да си купите гълъб? – Показа им убитата птица.

– Я се разкарай! – сопна ѝ се гвардеецът.

Аря го послуша веднага. Не се наложи да се преструва на уплашена. Мъжете зад нея продължиха със заровете. Не можеше да каже как се е върнала в Квартала на бълхите, но едва дишаше, когато се добра до тесните криви улички. Мястото беше доста миризливо, вонеше на кочини, на конюшни и табакчийници, и тази воня се смесваше с киселата миризма на евтини пивници и бардаци. Скоро Аря се изгуби сред заплетения лабиринт. Чак когато ѝ лъхна на къкрещото „кафяво“ от откреннатата врата на една гостилничка, забеляза, че гълъба ѝ го няма. Сигурно беше изпаднал от колана ѝ, докато беше бягала, или пък някой ѝ го беше откраднал, без тя да забележи. В миг ѝ се досяа отново да се разплаче. Сега трябваше да се връща отново чак до Брашнената улица, за да си улови нов гълъб – дебеланчо.

Далече, в другия край на града, зазвъняха камбани.

Аря погледна нагоре и се заслуша, учудена какво ли може да означава звънът им този път.

– Това пък к'во е сега? – подвикна един шишко от вратата на гостилничката.

– Камбаните пак забиха, боговете да са милостиви дано – изви някаква старица. Червенокоса курва, облечена оскъдно в ярка коприна, се подаде от един прозорец на втория етаж.

– Ей, момчето-крал ли умря пък сега? – извика тя и се наведе над улицата. – Аха, на ви сега момче, те всички свършват бързо. – Разсмя се, а един гол мъж пъкна ръце отзад, захапа я за шията и започна да мачка едрите ѝ гърди, които се бяха изсипали от деколтето ѝ.

– Тъпа кучка – ревна отдолу дебелакът. – Кралят не е мъртъв ма! Викат народа да се събере – една кула бие. Когато умре крал, дрънчат всички камбани в града.

– Я недей да хапеш, че да не дрънна твоите камбани – каза жената на прозореца на мъжа зад себе си и го избута с лакът.

– Е, кой е умрял тогаз, като не е новият крал?

– Събират народа – повтори дебелият.

Край тях през локвите изтичаха две хлапета на годините на Аря. Старата жена ги съпроводи с проклетия, но те продължиха нагоре по улицата. Други хора също се разбързаха нагоре по хълма да видят за какво е целият този шум. Аря се затича след по-бавното от момчетата.

– Какво правите? – извика му, щом го настигна. – Какво става?

– Златните плащове го карат при Септата – викна момчето, без да се обръща.

– Кого? – извика тя и се затича още по-бързо.

– Ръката! Ще му отсекат главата, така каза Буу.

Някакъв минаващ фургон беше изровил в земята дълбок коловоз. Момчето го прескочи, но Аря така и не го видя. Спъна се и падна по очи, ожули коляното си в някакъв камък и премаза пръстите си, когато ръцете ѝ се удариха в коравата земя. Игла се заплете в краката ѝ. Тя изхлипа и се изправи. Палецът на лявата ѝ ръка беше ожулен. Засмука го и видя, че половината от нокътя се е откъртила. Ръцете ѝ запулсираха от болката, а и коляното ѝ беше охлузено.

– Отворете път! – извика някой от близката пресечка. – Отворете път за лордовете на Редвин!

Аря едва успя да се измъкне преди да са я сгазили – четирима гвардейци на огромни коне, които профучаха по улицата в галоп. Бяха с карирани плащове, синьо и вишневочервено. Зад тях един до друг язدهа две млади лордчета върху два коня с кестенява козина, еднакви като две зърна грах в гърне. Аря ги беше виждала стотина пъти зад стената на замъка: близнаците Редвин, сир Хорас и сир Хобър, добродушни младежи с оранжева коса и широки луничави лица. Санса и Джейн Пули ги наричаха „Сир Ужас“ и „Сир Добър“ и се кикотеха щом ги видеха. Но сега не изглеждаха никак смешни.

Всички вървяха в една посока, обзети от нетърпение да разберат за какво е този звън. Камбаните сякаш закънтяха по-силно, ехтяха и зовяха хората „Насам, насам“. Аря се вля в човешкия поток. Палецът със счупения нокът толкова я болеше, че едва се сдържа да не заплаче. Прехапа устни и закуцука напред, наострила уши да чуе какво приказват около нея.

– Кралската ръка, лорд Старк. Отвеждат го при септата на Белор.

– Чух, че е умрял.

– Скоро ще е, скоро. Ей на, сребърен елен давам, че ще му клъцнат главата.

– Пада му се на тоя предател – изплю се мъжът.

Аря едва намери сили да проговори.

– Той не е... – започна тя, но като на дете не ѝ обърнаха внимание и продължиха.

– Тъпак! Хич няма да му отсичат главата. Откога секат главите на предателите при Великата септа?

– Е, едва ли ще го помазват в рицарство. Чух, че Старк е убил стария крал Робърт. Клъцнал му гърлото в горите, а като го намерили, си стоял най-спокойно и им рекъл, че някакъв глиган утрепал Негова милост.

– А, туй не ще да е вярно. Аз пък знам, че брат му го утрепал, оня Ренли, със златните си рога го наръгал.

– Я си затваряй устата, жено. Какви ги приказваш? Негово височество си е много добър и верен човек.

Докато стигнат Улицата на сестрите, тълпата вече бе станала толкова гъста, че пристъпваха рамо до рамо. Аря се остави човешкият поток да я понесе към билото на хълма на Висения. Белият мраморен площад беше препълнен с хора, всички викаха възбудено и напиреха да се приближат колкото може повече към Великата септа на Белор. Камбаните тук кънтяха много по-силно.

Аря се запровира между притискащите я хора, запромъкна се между конски крака, стиснала здраво тоягата си – меч. Забутана в гъстата гмеж, можеше да вижда само ръце, крака и кореми, както и седемте тънки кули на септата, извисяващи се над главите на множеството.

Зърна някакъв дървен фургон и помисли дали да не се качи отзад, за да вижда по-добре, но я изпревариха други. Фургонджията ги изруга и ги разгони с камшика. Обзе я отчаяние. Запровира се напред, но я избутаха настрани и я притиснаха в каменната плоча на някакъв постамент. Тя вдигна очи към Белор Блажения, краля-септон. Напъха тоягата-меч зад колана си и се заизкачва. Счупеният нокът на палеца и оставяше кървави петънца по мрамора, но тя успя да се изкатери и се намести в кралските нозе.

И в този момент видя баща си.

Лорд Едард стоеше на площадката на Великия септон пред вратите на септата, подкрепян от двама златни плащове. Беше облечен в тъмносив кадифен жакет с белия вълк, обшит с мъниста на гърдите, и със сив вълнен плащ, поръбен с бяла козина, но беше по-слаб, отколкото го знаеше Аря, лицето му се бе издължило и изпито от болка. Повече го крепяха, отколкото стоеше сам. Гипсовата отливка на счупения му крак бе посивяла. Зад него стоеше самият Върховен септон: едър набит мъж, побелял от старост и много дебел, облечен в дълъг бял халат и с огромна

корона от ковано злато и кристал, от която при всяко движение около главата му засияваше ореол с всички цветове на дъгата.

Около вратите на септата пред издигнатата мраморна платформа се бяха струпали рицари и висши лордове. Джофри изпъкваше сред тях, от глава до пети в пурпурни одежди от коприна и сатен, извезани с изправени на задни си крака елени и лъвовете, и със златна корона на главата. Майка му, кралицата, стоеше до сина си в черна траурна рокля с було и черни диаманти в косата. Аря разпозна Хрътката, в снежнобелия плащ над тъмносивата му броня, с четирима от Кралската гвардия около него. Видя и евнуха Варис, който се плъзгаше в меките си пантофи между благородните особи, в халат от пъстра дамаска, и си помисли че niskият мъж със сребрилата пелерина и острата брадичка май беше онзи, който някога се бе сражавал в дуел за майка й.

А след това сред всички тях се появи и Санса, облечена в небесносиня коприна, с изрядно вчесана на къдрици дълга кестенява коса и със сребърни гривни на китките. Аря се намръщи зачудена какво търси сестра й там и защо изглежда толкова щастлива.

На стъпалата между градската тълпа и хората горе се бяха подредили копиеносци в златни плащове, под командата на един набит мъж в лъскави черни доспехи със златен филигран. Плащът му притежаваше металния блясък на тъкан от истински златни нишки плат. Когато камбаната престана да звъни, тишината бавно се утаи над огромния площад и баща й също така бавно вдигна глава и заговори, но гласът му бе толкова тънък и слаб, че нищо не се разбираше. Хората зад нея започнаха да викат: „Какво?“ и „По-високо!“ Мъжът в чернозлатата броня пристъпи зад баща й и го бутна грубо. „Остави го на мира!“, дощя й се да извики, но знаеше, че няма да я чуят и само прехапа устна.

Баща й повиши глас и заговори отново.

– Аз съм Едард Старк, лордът на Зимен хребет и Ръката на краля – каза той вече по-високо и гласът му закънтя над площада, – и дойдох пред вас да призная своята измяна пред богове и хора.

– Не! – проплака Аря. Тълпата под нея се развика. Подигравки и мръсни ругатни изпълниха въздуха. Санса бе скрила лицето си в шепи. Баща й повиши още повече глас, напругайки се да го чуят.

– Предадох вратата на моя крал и доверието на моя приятел Робърт – извики той. – Заклех се да пазя и закрилям децата му, но още преди да е изстинала кръвта му, замислих с коварство да сваля и да убия неговия син, и да взема короната за себе си. Нека Великият септон и Белор Блажения, и Седемте богове да свидетелстват за истинността на това, което

казвам: Джофри Баратеон е законният наследник на Железния трон и по милостта на вси богове Господар на Седемте кралства и Пазител на владенията.

Някой от тълпата хвърли камък и Аря извика, като видя как удари баща ѝ. Златните плащове го задържаха да не падне. По челото му потеche кръв. Полетяха още камъни. Един улучи гвардееца вляво от баща ѝ. Друг издрънча в бронята на чернозлатия рицар. Двама от Кралската гвардия пристъпиха и застанаха пред Джофри и майка му, и вдигнаха щитовете си да ги предпазят.

Ръката ѝ се пхна под наметалото и напипа Игла в ножницата. Пръстите ѝ се стегнаха около дръжката. Едва ли някога беше стискала нещо толкова здраво. „Моля ви, богове, опазете го жив – замоли се тя. – Не позволявайте да убият татко ми.“

Върховният септон коленичи пред Джофри и майка му.

– Както грешим, така страдаме – произнесе напевно той с дълбок и кънтящ глас, много по-силен от този на баща ѝ. – Този човек призна престъпленията си пред очите на богове и хора, тук, на това свято място. – Протегна умолително ръце и около главата му затанцуваха цветни дъги. – Боговете са справедливи, но Белор Блажения също така ни е учил да бъдем милостиви. Как да постъпим с този предател, ваша милост?

Наоколо крещяха хиляди гласове, но Аря изобщо не ги чуваше. Принц Джофри... не, крал Джофри пристъпи иззад щитовете на Кралската си гвардия.

– Майка ми ме увещава да позволя на лорд Едард да облече черното, и лейди Санса ме помоли също да проявя милост към баща ѝ. – После погледна Санса право в очите, засмя се и за миг Аря помисли, че боговете са чули молитвата ѝ, докато Джофри не се обърна към тълпата и не каза: – Но те имат меки сърца на жени. Докато аз съм крал, предателството няма да остава ненаказано. Сир Илин, донесете ми главата му.

Тълпата зарева и Аря усети как статуята на Белор се разклати, когато множеството се понесе към нея като приливна вълна. Върховният септон се вкопчи в кралската пелерина, Варис отзад се затича, размахал ръце, и дори кралицата заговори нещо, но Джофри поклати глава. Лордове и рицари се отдръпнаха, когато той закричи през тях, висок и безпътен като скелет в желязна броня – Кралската справедливост.

Смътно, като от много далече, Аря чу писъка на сестра си. Санса бе паднала на колене и пишеше истерично. Сир Илин заизкачва стъпалата към платформата.

Аря се изви между краката на Белор, хвърли се в тълпата и извади Игла. Скочи върху някакъв мъж в касапска престилка и го събори на земята. Миг след това някой я блъсна в гърба и тя самата едва се удържа да не падне. Около нея се струпаха тела, запрепъваха се, забутаха се напред и стъпкаха бедния касапин. Аря засече срещу тях с Игла.

Високо на каменната площадка сир Илин Пейн даде знак и рицарят в чернозлатата броня даде команда. Златните плащове смъкнаха лорд Едард върху мрамора с главата му над ръба.

– Хей, ти! – извика някой сърдито зад гърба ѝ, но Аря затича напред, зарабутва хората, запромъква се между тях, блъскайки се във всеки, който се изпречеше на пътя ѝ. Нечия ръка посегна към крака ѝ, но тя се дръпна и я изрита. Някаква жена отпред се спъна и Аря се блъсна в нея, и продължи, размахвайки Игла наляво и надясно, но полза нямаше, нямаше, много бяха хората, щом си отвореше проход веднага го запълваха. Някой я изтласка настрани. Още чуваше писъците на Санса.

Сир Илин извади двуръчния дълъг меч от ножницата на гърба си. Когато вдигна острието над главата си, един слънчев лъч сякаш за миг се спря и затанцува по черния метал, засвятка по ръба на острието, потънко от острие на бръснач. „Лед – помисли тя. – Той държи Лед!“ Сълзите потекоха по лицето ѝ и я заслепиха.

И тогава една ръка се изпъна от гъстата гмеж, като змия се стрелна и се стегна над лакътя ѝ като вълчи капан, толкова силно, че Игла падна от ръката ѝ. Аря залитна и щеше да се просне по очи на паважа, ако той не беше я задържал леко, сякаш беше парцалена кукла. Едно лице се притисна в нейното, дълга черна коса, рошава брада и гнили зъби.

– Не гледай! – изръмжа ѝ хриплив глас.

– Аз... аз... аз... – захлипа Аря.

Старецът я разтърси толкова силно, че зъбите ѝ изтракаха.

– Затвори си устата и си затвори очите, момче. – Смътно, като от много далече тя чу... шум... тиха въздишка, сякаш милион човеци наведнъж изпуснаха дъх. Пръстите на стареца се впиха в ръката ѝ корави като желязо. – Погледни ме. Ето така, гледай в мен. – Дъхът му миришеше на киснало вино.

Този мирис го направи. Чак сега Аря видя сплъстената мазна коса, парцаливото мръсно черно наметало, което покриваше изгърбените рамене, и твърдите черни очи, които се бяха впили в нея. И си спомни черния брат, който бе навестил баща ѝ.

– Позна ме, нали? Умно момче. – Старецът се изплю. – Тук се свърши. Сега идваш с мен и си държиш устата затворена. – Когато понечи да

му отговори, той я разтърси отново, още по-силно. – Млък, казах.

Площадът започна да е опразва. Натискът на човешки тела около тях отслабна, хората полека-полека се пръснаха, за да се върнат към своя си живот. Но животът на Аря беше свършил. Цялата изтръпнала, тя се затътри след... „Йорен, да, казва се Йорен.“ Не си спомни как Йорен намери Игла, усети се чак когато той ѝ подаде меч.

– Надявам се, че знаеш как да го използваш, момче.

– Аз не съм...

Той я дръпна в една странична уличка, впи мръсните си пръсти в косата ѝ и дръпна главата ѝ назад.

– ...не си умно момче, това ли искаше да ми кажеш?

В другата си ръка държеше нож.

Когато ножът блесна към лицето ѝ, тя се дръпна, зарита бясно, но той я стисна толкова силно, че Аря усети как космите се откъсват от черепа ѝ и соления вкус на сълзите на устните си.

БРАН

Най-големите бяха пораснали мъже. На седемнайсет и осемнайсет. Един беше над двайсет. Повечето бяха по-млади, шестнайсетгодишни и по-малко.

Бран ги гледаше от терасата на кулата на майстер Лувин и слушаше тежкото им пъшкане и ругатни, докато се млатеха с дъгите от бъчви и дървените мечове. Каменният двор бе оживял от трясъка на дърво, накъсан понякога от по някое пляс и охх, когато поредният замах улучеше кожен елек или гола плът. Между момчетата обикаляше сир Родрик с почервяло лице под белите мустаци и не спираше да ги хока и да им мърмори. Бран никога досега не беше виждал стария рицар толкова побеснял.

– Не – не преставаше да ръмжи той. – Не, не и не.

– Май не се бият много добре – промълви неуверено Бран и почеса разсеяно Лято зад ушите. Вълчището късаше парче месо и костите пукаха между зъбите му.

– Определено – съгласи се майстер Лувин и въздъхна дълбоко.

Майстерът гледаше през голямата си тръба с лещи от Мир, измерваше сенките и си отбелязваше положението на кометата, увиснала ниско на утринния небосвод. – Но след повечко време... сир Родрик е прав, трябват ни мъже за постове по стените. Лорд баща ви отведе каймака на гвардията си в Кралски чертог, брат ви обра останалото, наред с всички що-годе читави момци на няколко левги наоколо. Много от тях няма да се върнат и несъмнено ни трябват хора, които да заемат местата им.

Бран се загледа тъжно към потящите се долу младежи.

– Краката ми само да бяха здрави, всички можех да надвия. – Спомни си за последния път, когато бе държал меч, при кралското гостуване в Зимен хребет. Беше само от дърво, но поне петдесет пъти свали с него принц Томен на земята. – Сир Родрик трябва да ме научи да се бия с алебарда. Ако имам една алебарда с достатъчно дълга дръжка, Ходор може да ми служи за крака. Могат двама ни заедно да направят рицар.

– Мисля, че... едва ли – каза майстер Лувин. – Бран, когато човек се бие, ръцете, краката и умът му трябва да са едно цяло.

Долу на двора сир Родрик се развика.

– Биеш се като някой гъсок! Той те хапе и ти налиташ да го захапеш! Парирай! Отбий удара. Гъшият бой не стига. Ако това бяха

истински мечове, а не дървени, първото захапване ще ти отсеке ръката! – Едно от момчетата се засмя и старият рицар подхвана него. – Ти ли се смееш! Ти? Това ако не е нахалство! А ти се биеш като някой таралеж...

– Имало е и спял рицар – не искаше да се предаде Бран. – Баба Нан ми е казвала за него. Имал е дълъг прът с мечове в двата му края, можел да го върти в ръцете си и да посича по двама наведнъж.

– Симион Звездоокия – каза Лувин и си отбеляза нещо в книгата. – Когато си загубил очите, сложил си в празните кухни звездни сапфири, така поне твърдят певците. Бран, но това е просто приказка, като тези за Флориан Глупака. Измислици от Века на героите. – Майстерът цъкна с език. – Тези сънища си ги избий от ума, само ти късат сърцето.

Споменаването за сънища го подсети.

– Снощи пак сънувах враната. Онази с трите очи. Влетя в спалнята ми и ми каза да тръгна с нея, и аз тръгнах. Слязохме в криптата. Татко беше там. Поговорихме. Беше тъжен.

– И защо? – Лувин надникна в окуляра.

– Струва ми се, че беше свързано с Джон. – Сънят го бе обезпокоил много. Много повече от предишните с враната. – Ходор не иска да слезем в криптата.

Бран усети, че майстерът го слуша с половин ухо. Вдигна окото си от тръбата и примига.

– Ходор не иска да...

– Да слиза в криптата. Като се събудих, му казах да ме свали долу, да видя дали татко наистина е там. Отначало не разбра какво му говоря, но аз го доведох до стъпалата, като му казвах „мини оттук“ и „тръгни натат“, но като стигнахме, не искаше да слезе. Запъна се на най-горното стъпало и само повтаряше „ходор“, сякаш го беше страх от тъмното, но аз държах запалена факла. Така ме подлуди, че за малко щях да го перна по главата, като баба Нан. – Забеляза, че майстерът се мръщи, и бързо добави: – Е, не го пернах.

– Добре. Ходор е човек, не е муле да го биеш.

– В съня влетях долу с враната, но когато съм буден, не мога – обясни Бран.

– И защо трябва да слизаш в криптата?

– Казах ти. Да потърся татко.

Майстерът опипа металната верига на врата си, както правеше често, когато нещо го смутеше.

– Бран, милото ми момче, един ден лорд Едард ще седне долу каменен при баща си, при бащата на баща си и всички други Старки чак до

древните крале на Севера... но това ще е чак след много години, боговете дано са добри. Татко ти сега е пленник на кралицата в Кралски чертог. В криптата няма да го намериш.

– Снощи беше там. Говорих с него.

– Опырничаво момче – въздъхна майстерът и отмести книгата. – Искаш ли сега да идеш?

– Не мога. Ходор не иска да слезе, а стълбите са много тесни и извити за кобилата ми.

– Смятам, че можем да се оправим с тази трудност.

Вместо Ходор извикаха дивачката Оша. Беше висока, яка и от нищо не се оплакваше, готова бе да отиде където ѝ наредят.

– Живяла съм от татък Вала, някаква си дупка в земята хич няма да ме изплаши, милорд.

– Ела, Лято – каза Бран, след като тя го вдигна в жиливите си силни ръце. Вълчицето остави кокала и тръгна с Оша. Тя пренесе Бран през двора и после започна да го смъква по стъпалата към хладната като пещера подземна зала. Пред тях със запален факел вървеше майстер Лувин. Бран дори не се обиди много, че Оша го носи на ръце, а не на раменете си. Сир Родрик бе заповядал да махнат веригата ѝ, защото беше служила добре и предано, откакто я доведоха в Зимен хребет. Все още беше с тежките железни пранги на глезените – знак, че не ѝ вярват напълно – но те не ѝ пречеха да стъпва уверено по стъпалата.

Бран не помнеше кога за последен път бе слизал в криптата. Със сигурност беше преди много време. Като малък често си играеше долу с Роб, Джон и сестрите си.

Съжали, че сега не са с него – залата може би нямаше да му се струва толкова тъмна и страшна. Лято пристъпи в стаения сумрак, после спря, вдигна глава и задуши замрелия, леден въздух. Оголи зъби, отстъпи и очите му светнаха златни на светлината от факела в ръката на майстера. Дори коравата като желязо Оша като че ли се смути.

– Мрачен народец, като ги гледам таквиз... – отрони дивачката и погледът ѝ зашари по дългата редица гранитни Старки на каменните им тронове.

– Те са кралете на Зимата – прошепна Бран. Някак му се струваше грешно да се говори високо в това място.

Оша се усмихна.

– Зимата няма крал. Да я беше видял, щеше да го знаеш, лятно момченце.

– Били са кралете на Севера в продължение на хиляди години. –

Майстер Лувин вдигна факела, за да падне светлина върху лицата от камък. Някои бяха с коси и бради, космати мъже и свирепи като вълчищата, свити в краката им. Други бяха гладко избръснати, с измършавели лица, с остри като железните мечове в скутовете им скули.

– Корави мъже за кораво време. Насам. – Закрачи енергично по сводестия тунел, покрай каменни стълбове и безкрайна редица от издялани от камък статуи. Докато вървеше, от вдигнатия факел в ръката му като знаме се вееше езикът на пламъка.

Тунелът беше по-дълъг от самия Зимен хребет, а Джон веднъж му бе казал, че отдолу имало и други нива, още по-дълбоки и тъмни сводове, където били погребани по-стари крале. Нямаше да е добре, ако изгуби светлината. Лято отказа да продължи и клекна до входа.

– Помниш ли историята, Бран? – рече майстерът. – Разкажи, ако можеш, на Оша кои са били те и какви са делата им.

Той се озърна към лицата, преминаващи в строй край тях, и сказанията за тях се върнаха в паметта му. Майстерът му ги беше разказвал, а баба Нан ги караше да оживеят.

– Ей този е Джон Старк. Когато морските разбойници слезли на брега на изток, той ги прогонил и вдигнал замъка при Белия залив. Синът му бил Рикард Старк, не бащата на татко ми, а друг Рикард, той отнел Шийката от Блатния крал и се венчал за дъщеря му. Теон Старк е онзи тънкият, с дългата коса и рехавата брада. Нарекли го Гладния вълк, защото винаги бил във война. Ей онзи е Брандън, високият с мечтателното лице, него пък наричали Брандън Корабостроителя, защото много обичал морето. Гробницата му е празна. Тръгнал на запад да преплава Морето на залеза, но така и не се върнал. Синът му бил Брандън Подпалвача, защото от скръб подпалил всички кораби на баща си. Ето го и Родрик Старк, който спечелил на състезание по борба Мечия остров и го дал на дома Мормон. А това е Торен Старк, Коленичилия крал. Той бил последният крал на Севера и първият лорд на Зимен хребет, след като се покорил на Егон Завоевателя. О, ето го, ето този е Креган Старк. Той веднъж се сразил с принц Емон и Рицарят на драконите казал, че с по-добър майстор меча не се е срещал досега. – Вече бяха почти в края и Бран го обзе тъга. – А това е моят дядо, лорд Рикард, когото обезглавил Лудият крал Ерис, с дъщеря му Лиана и сина му Брандън от двете му страни. Не са имали право на статуи, те са само за владетелите и рицарите, но татко толкова ги обичал, че заповядал да ги направят.

– Момата си я бива – закима Оша.

– Робърт бил сгоден за нея, но принц Регар я отвлякъл и насиллил –

обясни Бран. – Робърт повел война да си я върне. Убил Регар при Тризъбеца с чука си, но Лиана умряла и той така и не си я върнал.

– Гъжна приказка – каза Оша, – но тия празни дупки са още потъжни.

– Гробницата на лорд Едард, когато дойде и неговото време – каза майстер Лувин. – Е, тук ли видя баща си в съня, Бран?

– Да. – Бран потръпна от спомена. Озърна се неспокойно из тунела и космите по врата му настръхнаха. Наистина ли чу някакъв шум? Дали тук имаше някой?

Майстер Лувин пристъпи към отворената гробница с факела в ръка.

– Както виждаш, не е тук. Нито ще бъде, за още много години напред. Сънищата са само сънища, момче. – Той пхна ръка в тъмното като в паст на някакъв огромен звяр. – Виждаш ли? Тя е съвсем праз...

Тъмното връхлетя върху него озъбено.

Бран видя очи от зелен пламък, блеснали зъби, кожа, черна като гробницата около тях. Майстер Лувин изрева и замаха с ръце, факелът отхвърча от пръстите му, блъсна се в каменното лице на Брандън Старк, рухна в нозете на статуята и пламъците облизаха гранитните крака. В разлюлялата се светлина на факела видяха Лувин да се бори с вълчището, биеше с една ръка в муцуната му, а челюстите на звяра се затваряха около другата.

– Лятоо! – писна Бран.

И Лято дойде, изстреля се от мрака зад тях като летяща сянка. Блъсна се в Рошльо и го събори, и двете вълчища се затъркаляха като кълбо от сива и черна козина, заръмжаха и се захапаха, докато майстер Лувин се изправяше с разкъсана и окървавена ръка. Оша остави Бран до каменния вълк на лорд Рикард и хукна да помага на майстера. На пияната светлина на гаснещия факел по стената и тавана се бореха двадесет стъпки високи вълчи сенки.

– Рошле – извика тънък гласец. Бран вдигна очи и малкото му братче се изправи от устието на бащината им гробница. Рошльо плесна още веднъж с лапа Лято през муцуната, дръпна се назад и се залепи до Рикон.

– Остави ми таткото – предупреди Рикон Лувин. – Остави ми таткото.

– Рикон – промълви Бран. – Татко не е тук.

– Тук е. Видях го. – На лицето на Рикон блеснаха сълзи. – Видях го снощи.

– В съня си?

Рикон кимна.

– Да го оставиш. Да ми го оставиш. Той сега си идва вкъщи. Той ми обеща. Идва си вкъщи.

Бран не беше виждал майстер Лувин толкова объркан. От ръката му капеше кръв.

– Оша, факела – рече той, прехапал устни да превъзмogne болката, и тя го вдигна преди да е загаснал. Петна сажди бяха зацапали двата крака на образа на чичо му. – Този... този звяр – продължи Лувин – трябваше да си стои окован в кучкарника.

Рикон потупа Рошльо по муцуната, мокра от кръвта.

– Аз го пуснах. Не обича вериги. – Вълкът облиза пръстите му.

– Рикон – каза Бран, – искаш ли да дойдеш с мен?

– Не. Обичам си тук.

– Тук е тъмно. И студено.

– Не ме е страх. Трябва да чакам татко.

– Можеш да го чакаш с мен – каза Бран. – Ще го почакаме заедно. С Рошльо и Лято. – Двете вълчища сега си ближеха раните и се поглеждаха нащрек.

– Бран – каза твърдо майстерът, – зная, че намеренията ти са добри, но Рошльо е твърде див, за да го оставим на свобода. Аз съм третият човек, когото хапе. Пуснеш ли го на свобода из замъка, само е въпрос на време преди да убие някого. Истината е жестока, но този вълк трябва да стои във вериги или да...

„Да бъде убит“ – помисли Бран, но каза:

– Той не е роден за вериги. Ще чакаме в кулата. Всички.

– Това пък е съвсем невъзможно – възрази майстер Лувин.

Оша се ухили.

– Че то май момчето беше тука, господарче. – Подаде факела на Лувин и пак вдигна Бран. – Тъй. Значи в кулата на майстера.

– Ще дойдеш ли, Рикон?

Брат му кимна.

– Ако вземем и Рошльо.

Рикон затича след Оша и Бран и на майстер Лувин не му остана избор. Закрачи след тях, попоглеждайки неспокойно вълчищата.

Куличката на майстер Лувин беше претърпкана с толкова вещи, че за Бран беше цяло чудо как изобщо старецът може да си намира каквото му трябва. По маси и столове бяха струпани купища книги, по лавиците се редяха безброй затапени шишета и колби, парчета недогорели свещи и петна восък цапаха всички мебели, бронзовата тръба с мирските лещи

стоеше на триногата до вратата към терасата, по стените висяха звездни карти, скици на лунни и слънчеви сенки се въргаляха по постелките от тръстика, хартии, пачи пера и празни мастилници бяха пръснати навсякъде и всичко беше изпоцапано с птича тор от гарваните по таванските греди. Резкият им грак се надигна, щом Оша започна да почиства и превързва раните на майстера.

– Това си е пълна глупост – замърмори дребничкият беловлас мъж. – Съгласен съм, че е малко странно двете момчета да сънуват един и същи сън, но ако човек престане да му мисли толкова, то си е съвсем естествено. Баща ти го няма, липсва ти и знаеш, че е затворен. Страхът може да възпали ума и да му донесе странни мисли и лоши сънища. Рикон е много малък, за да разбере.

– Вече съм на четири – възрази Рикон. Гледаше през тръбата с лещите капчуците с причудливите форми на Първата цитадела. Вълчищата клечаха в двата края на голямото кръгло помещение и си ближеха раните.

– ...много е малък и оох, седем ада, ох, този мехлем шипе, не, не спирай, сложи още. Много е малък, казвам, но ти, Бран, ти си достатъчно пораснал, за да знаеш, че сънищата са си само сънища.

– Някои са, други не са. – Оша изля от бледочервеното огнено мляко в една дълга драскотина и Лувин отново изохка. – Горските чеда могат да ви кажат доста неща за сънищата.

По лицето на майстера се стичаха сълзи, но той упорито поклати глава.

– Чедата... оох... живеят само в сънищата. Вече. Измрели са и ги няма. Стига, стига. Сега превръзките. Слагай лапа и после го увий, ама да е здраво, че ще кърви.

– Баба Нан казва, че чедата знаели песни за дърветата, че можели да летят като птици и да плуват като риби, и да говорят с животните – каза Бран. – Казва, че музиката им била толкова красива, че човек можел да се разплаче като бебенце, като я слуша.

– И всичко това го правели с магия – отрони разсеяно майстер Лувин. – Жалко, че ги няма тук сега. Някое и друго заклинание сигурно щеше да ми изцери ръката, без да боли толкова, и можеха да си поговорят с Рошльо и да му кажат да не хапе така. – Погледна накриво и много сърдито черния вълк. – От мен запомни, Бран. Вярваш ли в магии, все едно се биеш със стъклен меч. Чакай да ти покажа нещо. – Стана, преко си стаята и се върна с една зелена стъкленница в здравата ръка. – Я ги погледни – каза, дръпна тапата и изсипа шепа блестящи черни остриета

за стрели.

Бран вдигна едно.

– Ама то е от стъкло. – Обзет от любопитство, Рикон се приближи и погледна.

– Драконово стъкло – каза Оша и започна да превързва Лувин.

– Обсидиан – настоя майстер Лувин и изпъна пострадалата си ръка. – Кован е в огньовете на боговете, вдън земя. Горските чедата ловували с него преди хиляди години. Чедата метал не са ковали. Вместо броня носели дълги ризи от плетени листа, а нозете си овързвали с дървесна кора, тъй че да се сливат с гората. Наместо мечове носели остриета от обсидиан.

– И още ги носят. – Оша наложи мека лапа върху ухапаното и здраво я овърза с парче лен.

Бран приближи върха на стрелата към очите си. Черното стъкло на пипане беше хлъзгаво и блестеше. Стори му се красиво.

– Мога ли да си взема едно?

– Стига да искаш – отвърна майстерът.

– И аз искам – каза Рикон. – Аз искам четири. Нали съм на четири.

Лувин го накара да ги преброи.

– И внимавай, остри са. Да не се порежеш.

– Разкажи ми за чедата – подкани го Бран. Беше важно.

– Какво искаш да знаеш?

– Всичко.

Майстер Лувин подръпна металната верига, жулеща шията му.

– В Зората на вековете – почна той – имало един народ. Те били най-първите, преди да се появят крале и кралства. В онези дни нямало нито замъци, нито крепости или рицари, едно пазарище дори не можело да се намери оттук до морето на Дорн. Човеци изобщо нямало. Само горските чедата обитавали тези земи, които днес знаем като Седемте кралства.

– Тъмнокожо племе били те, красиви, малки на ръст, не по-високи от децата, дори когато пораснели и стигнели мъжество. Живеели дълбоко в лесовете, в пещери, в скални цепнатини и тайни поселища по дърветата. Колкото и дребни да били, чедата били бързи и пъргави. Мъже и жени ловували наедно, с лъкове от язово дърво и летящи примки. Боговете им били богове на гората, на потока и камъка, старите богове, чиито имена са тайнство. Мъдреците ги наричали зеленозрящи, и странни лица ваели в стволовете на призрачните си дървета язови, та да им пазят горите. Колко са царували тук горските чедата и откъде са дошли, никой

не знае.

– Но преди около дванадесет хиляди години от изток се появили Първите човечи и прекосили Скършената ръка при Дорн, преди да се скърши. С бронзови мечове дошли и с кожени щитове, яхнали коне. Дотогава земите отсам Тясното море кон не са познавали. Несъмнено чедата се изплашили от конете не по-малко, отколкото Първите човечи от тия ликове по дърветата. Щом Първите си вдигнали своите твърдини и ферми, изсекли ликовете и ги изгорили. Уплашени до смърт, чедата се вдигнали на бран. Старите песни разправят, че зеленозрящите карали моретата да помитат сушата, чародействата им разтресли Ръката, но било късно да се затвори проходът. Войните продължили, докато земята не почервеняла от кръвта както на хора, така и на чеда, но повече на чеда, отколкото на хора, защото хората били по-големи и по-силни, а дървото, обсидианът и камъкът не могли да устоят на бронза. Накрай надделели мъдрите от двете раси и вождове и герои на Първите се срещнали със зеленозрящите и танцуващите по дърветата сред язовите призрачни дървета на един малък остров в голямото езеро, наречено Очи на боговете.

– Там те изковали Мира. Първите хора получили крайбрежните земи, високите поля и слънчевите ливади, планините и блатата, но дълбоките лесове останали завинаги на чедата, и в кралските владения повече не можело да се изсичат язови дървета. И за да бъдат свидетели боговете на подписания договор, на всяко дърво на острова дали лик, а сетне бил създаден светият орден на зелените човечи, да бди над Острова на ликовете.

– Договорът дал началото на четири хиляди години приятелство между хора и чеда. След време Първите хора дори изоставили боговете, които донесли със себе си, и започнали да почитат тайните божества на леса. Подписването на Мира сложило край на Зората на вековете. Започнал Векът на героите.

Юмрукът на Бран се сви около бляскавото черно острие на стрела.

– Но ти казваш, че горските чеда вече ги няма.

– А, тука са си – каза Оша и откъсна със зъби края на последната превръзка. – На север от Вала работите са малко по-иначе. Там са отишли чедата, и великаните, и други древни племена.

Майстер Лувин въздъхна.

– Жено, ти по право трябваше да си умряла или във вериги. Старките се отнесоха с теб по-милостиво, отколкото заслужаваш. Не е добре да им се отплащаш за добротата, като пълниш главите на момчетата с

глупости...

– Каж ми къде са отишли – прекъсна го Бран. – Искам да знам.

– И аз – намеси се Рикон.

– Е, добре – измърмори Лувин. – Докато тук властвали Първите хора, Мирът устоявал през целия Век на героите и Дългата нощ, и в раждането на Седемте кралства, но накрая дошло време, много столетия след това, когато други хора прехвърлили Тясното море. Първи били андалите, раса от високи, русокоси воители, които дошли със стомана и огън, и със седмолъчната звезда на новите богове, изрисувана на гърдите им. Войните продължили стотици години, но накрая всичките шест южни кралства паднали в нозете им. Само тук, където кралят на Севера отхвърлял всяка войска, опитала се да прекоси Шийката, властта на Първите удържала. Андалите изгорили горичките с язови дървета, изсекли ликовете, изклали чедата, които заварили там, и навсякъде провъзгласили триумфа на Седемте над старите богове. Така чедата побягнали на север...

Лято започна да вие.

Майстер Лувин млъкна стъписан. А когато и Рошльо се изправи и добави воя си към братовия, страх стисна сърцето на Бран.

– Иде – прошепна той с убедеността на отчаянието. Осъзна, че го знае от предната нощ, откакто враната го бе довела долу в криптата да каже сбогом. Знаеше го, но не беше го повярвал. Поискал бе майстер Лувин да излезе прав. „Враната – помисли Бран – враната с трите очи...“

Воят секна така внезапно, както беше започнал. Лято пристъпи безшумно по пода на кулата и започна да лиже оцапаната с кръв козина по шията на брат си. Откъм прозореца изпърхаха крила.

Гарван кацна на сивия каменен перваз, отвори клон и нададе хриплив, отчаян грак.

Рикон заплака. Връхчетата на стрелите изпадаха от шепата му и задрънчаха по каменния под. Бран го придърпа и го прегърна.

Майстер Лувин се взря в черната птица, сякаш беше някакъв крилат скорпион. Стана, бавно като в сън, и се приближи до прозореца. Когато изсвири, гарванът литна и кацна на превързаната му ръка. По крилата му имаше засъхнала кръв.

– Ястреб – измърмори Лувин, – а и някоя сова може да е било. Бедничкият, цяло чудо е, че е успял да се върне. – Взе писмото от крачето му.

Бран усети, че трепери, докато майстерът развиваше тънкото

листче от цилиндърчето.

– За какво е? – попита, притиснал братчето си до себе си.

– Знаеш за какво е, момче – каза Оша грубо и сложи ръка на главата му.

Майстер Лувин вдигна глава и ги погледна вцепенен. Дребничък старец с бяла коса, с кръв по ръкава на сивия вълнен халат и сълзи в ясните сиви очи.

– Ваши благородия – каза той на синовете с хриплив и много умерен глас, – ние... ще трябва да намерим каменоделец, който помни добре лика му...

ДЕНЕРИС

Криле засенчиха трескавия ѝ сън.

„Не искаш да събудиш дракона, нали?“

Вървеше по дълг коридор под високи каменни арки. Не можеше да погледне назад, не трябваше да поглежда назад. Пред нея имаше врата, мъничка в далечината, но макар и от толкова далече тя виждаше, че вратата е боядисана червено. Закрачи по-бързо, а босите ѝ крака оставяха кървави дири на камъка.

„Не искаш да събудиш дракона, нали?“

Видя светлината на слънцето над морето на Дотрак, кипящото от живот поле, наситено с мирис на земя и смърт. Вятър зашумя сред тревите и те се разлюляха като вода. Дрого я държеше в силните си ръце и шепата му галеше сладостта между бедрата ѝ и я разтваряше, и будеше онази влага, която бе само за него, а звездите отгоре им се усмихваха, звезди по грейналото от светлината на деня небе. „У дома“, шепнеше тя, а той проникваше в нея и я изпълваше със семето си, но звездите изчезнаха отведнъж и по синьото небе се понесоха големи криле, а светът пламна.

„Не искаш да събудиш дракона, нали?“

Лицето на сир Джора беше изпито и скръбно.

– Регар бе последният дракон – каза ѝ той и думите му отекнаха от студените стени от камък. Допреди миг само беше тук, а в следващия взе да чезне, плътта му изгуби цвят, стана по-нетленен от вятър.

– Последният дракон – изшепна тънко като полъх в тревите и се стопи. Тя почувства мрака зад себе си, а червената врата отпред ѝ се стори по-далечна от всякога.

„...да събудиш дракона, нали?“

Брат ѝ изникна пред нея и закрещя:

– Драконът не моли, пачавро! Не можеш да заповядаш на дракона. Аз съм драконът и мен ще короноват. – Разтопеното злато се стече по лицето му като восък, прогаряйки дълбоки жлеbove в плътта му. – Аз съм драконът и мен ще короноват – изкрещя, а пръстите му като змии се стрелнаха и ухапаха цицките ѝ, щипеха и стискаха, докато очите му се пръскаха и после се изляха като желе по набраздените овъглени бузи.

„Не искаш да събудиш дракона, нали?“

Червената врата бе толкова далече пред нея, а тя чувстваше зад

гърба си ледения дъх, фучащ и догонващ. Догонеше ли я, щеше да я споходи смърт по-жестока от смъртта, да я остави вечно да вие в мрака. Дани побягна.

„Не искаш да събудиш дракона...“

Чувстваше зноя в себе си, онзи адски пламък, забушувал в утробата ѝ. Синът ѝ бе снажен и с горда осанка, с медената кожа на Дрого и с нейната сребристозлатна коса, и с очи – бадеми с виолетов цвят. А той ѝ се усмихна и вдигна ръка към нея, ала щом отвори уста, от нея изригна пламък. Тя видя как сърцето му лумна в гърдите и в миг той изчезна, стопи се като мушица в пламъка на догаряща свещ, стана на пепел. За детето си заплака, за чаканата сладост на бебешките устни на гърдта ѝ, но слзите ѝ станаха на пара, щом потекоха по бузите ѝ.

„... искаш да събудиш дракона...“

В тъмния коридор се заниза безкрайна редица от призраци в похабени одежди на крале. В ръцете си държаха мечове от бял огън. Сребро бе косата им, сребро и злато, и бяла платина, очите им – опал и аметист, турмалин и нефрит.

– Бързай! – завикаха те. – Бързай, бързай. – Тя тичаше с все сила, нозете ѝ се топяха по камъка на всяка стъпка. – По-бързо! – в хор викаха призраците и тя пицеше, а те я блъскаха и блъскаха напред. Болка, зла като нож, я посече в гърба и тя усети как кожата ѝ се разпра и подуши вонята на пламнала кръв, и сянка видя: сянка от криле.

И полетя Денис Таргарин.

„... събудиш дракона...“

Вратата се извиси пред нея. Червената врата. По-близо, все по-близо, коридорът от двете страни се стопи в мъгла, мразът отзад изостана. А камъка вече го нямаше и тя летеше над Дотракското море, все по-високо и нагоре, зеленото се люшкеше под нея и всичко живо и изпълнено с дишане в ужас бягаше от сянката на нейните криле.

Усети мириса на дом, видя го, ето там, отвъд онзи праг, зелените поля и грамадните каменни къщи, и рат да я пази от студа, ето там. Тя блъсна вратата и я отвори.

„... дракона...“

И видя брат си Регар, яхнал жребец, черен като бронята му. А от очните процепи на шлема му бляскаха пламъци.

– Последният дракон – прошепна едва чуто гласът на сир Джора. – Последният... последният...

Дани вдигна лъскавото му черно забрало.

Лицето зад него беше нейното.

Дълго след това остана само болката, огънят вътре в нея и шепотът на звездите.

Събуди се с вкус на пепел в устата и простена:

– Не... моля ви, не...

– Халееси? – Като изплашена сърна Джикуи се надвеси над нея.

Шатрата бе потънала в сумрак, стаена и душна. Люспици пепел се вдигаха от мангала и очите на Дани ги проследиха през димоотвода. „Летят – каза си. – Летят като мен. Имах крила. Летях.“ Но беше само сън.

– Помогнете ми – прошепна тя и се помъчи да стане от постелята. – Донесете ми... – Гласът ѝ кървеше като рана, мисълта ѝ се губеше. Защо толкова я болеше? Сякаш тялото ѝ беше раздрано на късове и отново закръпено от късовете. – Искам...

– Да, халееси. – Миг и Джикуи вече я нямаше, изхвърча от шатрата и се развика отвън. Дани имаше нужда от... нещо... някого... от какво? Знаеше, че е важно. Знаеше, че нищо друго на света не е толкова важно. Подпря се на лакът да се изправи и завивката се заплете в краката ѝ. Толкова трудно беше да се движи. Светът наоколо закръжи. „Трябва да...“

Намериха я върху чергилата. Пълзеше към драконовите яйца. Сир Мормон я взе да я отнесе обратно в постелката от коприна, а тя се мяташе немощно в ръцете му. През рамото му видя трите си слугини, Джого с рехавите му младежки мустачки и плоското, широко лице на Мирри Маз Дуур.

– Аз трябва да... – понечи да им обясни. – Трябва да...

– Трябва да поспите, принцесо – каза сир Джора.

– Не – отвърна Дани. – Моля ви. Моля ви.

– Да. – Зави я с коприната, макар да гореше. – Да поспите и отново да станете силна, халееси. Да се върнете при нас.

И тогава Мирри Маз Дуур, майги, пристъпи към нея и поднесе към устните ѝ чаша. Тя вкуси прокиснало мляко с още нещо в него, нещо гъсто и горчиво. Топлата течност потече по брадичката ѝ. Преглътна някак. В шатрата стана още по-тъмно и сънят отново я унесе.

Този път не сънува. Плуваше ведро и в мир сред черно море, не познаващо бряг.

След време – нощ, ден, година – се събуди отново. В шатрата беше тъмно и с всеки порив на вятъра копринените ѝ стени заплущаваха като криле. Този път Дани не се и опита да стане.

– Ирри. Джикуи. Дорея. – Явиха се на мига. – Гърлото ми е

пресъхнало – рече тя, – толкова пресъхнало... – Донесоха ѝ вода.

Топла беше и застояла, но Дани жадно я изпи и прати Джикуи за още. Ирри намокри парче мек плат и избърса челото ѝ.

– Болна бях – отрони Дани и дотракското момиче кимна.

– От колко време? – Влажният плат на челото ѝ донесе утеха, но Ирри изглеждаше толкова тъжна, че я изплаши.

– Дълго – прошепна Ирри. Когато Джикуи се върна с водата, с нея дойде и Мирри Маз Дуур, с натежали от съня очи.

– Пий – каза ѝ тя и пак вдигна главата на Дани към чашата в ръката си, но този път бе само вино. Сладко, сладко вино. Дани пи, легна пак и се заслуша в дъха си. Крайниците ѝ натежаха и сънят отново я облада.

– Донесете ми... – Гласът ѝ се провлече размазан и сънлив. – Донесете... искам да държа...

– Да? – каза майги. – Какво искате, халееси?

– Донесете ми... яйце... драконово яйце... моля ви... – Клепките ѝ натежаха като оловни и нямаше вече сили да ги вдигне.

Когато се събуди за трети път, от димоотвода на шатрата струеше сноп златна слънчева светлина, а ръцете ѝ се бяха увидели около едно от драконовите яйца. Беше бялото, с люспи с цвета на каймак и с виещи се на спирали нишки от злато и бронз, и Дани усети топлината му.

Под завивките голата ѝ кожа бе станала лъскава от потта. „Драконова роса“ – си каза. Пръстите ѝ зашариха по повърхността на черупката, проследиха златните жилки и дълбоко под каменната обвивка тя усети как в отговор нещо се изви и загърчи. Не я уплаши. Целият ѝ страх бе умрял. Изпепелен.

Дани опипа челото си. Под тънкия варак на потта кожата ѝ беше хладна. Треската беше свършила. Надигна се с усилие и остана да седи в постелята. За миг само се почувства замаяна и усети болка дълбоко вътре, между бедрата. Но се почувства отново силна. Като чува гласа ѝ, слугините влязоха тичешком.

– Вода – каза им тя, – стомна с вода, колкото може по-студена. И малко плодове. Фурми.

– Както кажете, халееси.

– Доведете ми сир Джора – добави тя и стана. Джикуи ѝ донесе халат от пясъчна коприна и го заметна на раменете ѝ. – Искам и топла баня, повикайте и Мирри Маз Дуур и... – Паметта ѝ изведнъж се върна и тя уплашено промълви: – Хал Дрого... Той...

– Халът е жив – спокойно отвърна Джикуи... но докато изричаше думите, Дани улови мрака в очите ѝ, а щом ги изрече, се обърна и

побягна навън да донесе вода.

Денерис се обърна към Дорея.

– Кажи ми.

– Аз... ще ида да доведе сир Джора – рече в отговор момичето от Лис, сведе глава, обърна се и излетя от шатрата.

Джикуи също щеше да побегне, но Дани я хвана за китката и я задържа.

– Какво става? Трябва да знам. Дроغو... и детето ми. – Защо чак сега си спомни за детето? – Синът ми... Рего... той къде е? Искам го.

Слугинята ѝ сведе очи.

– Момчето... то не оживя, халееси.

Дани я пусна и Джикуи излезе. „Синът ми е мъртъв.“ Беше го знаела. Беше го разбрала някак още първия път, когато я събуди плачът на Джикуи. Не, знаеше го още преди да се събуди. Сънят ѝ се върна в паметта, внезапен и жив, и тя си спомни високия мъж с медената кожа и дългата сребристозлатна плитка, който лумна в пламъци.

Плачеше ѝ се, но очите ѝ бяха сухи като пепел. Плакала бе в съня си и сълзите ѝ бяха станали на пара по бузите. „Всичката ми мъка е изгоряла“, каза си. Испита тъга... но въпреки това усещаше, че се е отдалечил от нея, избледнял е в спомена ѝ, сякаш никога не го е имало.

Сир Джора и Мирри Маз Дуур влязоха малко по-късно и завариха Дани застанала с другите драконови яйца до гърдите си. Усещаше ги топли като онова, с което бе спала, и това бе повече от странно.

– Сир Джора, елате – подкани го тя. Хвана ръката му и я постави върху черното яйце с пурпурните жилки. – Какво усещате?

– Черупка. Твърда като камък. – Рицарят я погледна с тревога. – Люспи.

– Топло?

– Не. Студен камък. – Дръпна ръката си. – Принцесо, добре ли сте? Бива ли да ставате, толкова сте слаба?

– Слаба ли? Силна съм, Джора. – За да го успокои, приседна на купчината възглавнички. – Разкажи ми как умря детето ми.

– Той изобщо не живя, принцесо. Жените казват, че... – Гласът му замря и Дани видя колко хлътнало е лицето му.

– Кажи ми. Всичко. Какво говорят жените?

Той извърна лице. Очите му плуваха в тъмни кръгове.

– Говорят, че детето било...

Тя чакаше търпеливо, но сир Джора не можеше да го изрече. Лицето му помръкна от срам. Самият той изглеждаше отслабнал и съсипан.

– Чудовищно – довърши вместо него Мирри Маз Дуур. Рицарят беше силен човек, но в този момент Дани разбра, че майги е по-силна, по-жестока и безгранично по-опасна. – Уродливо. Сама го извадих, ей с тия две ръце. Беше с люспи като на гущер, сляпо, с костно пънче за опашка и с кожени крилца като на прилеп. Като го пипнах, плътта се отлющи от костта, а вътре гъмжеше от гробни червеи и вонеше на развала. Мъртво бе от години.

„Мракът“ – помисли Дани. Ужасният мрак, който се беше понесъл зад нея да я погълне. Озърнеше ли се назад, загиваше.

– Моят син беше жив и силен, когато сир Джора ме внесе в шатрата – рече тя. – Усещах го как рита, бореше се да се роди.

– Може и така да е било – отвърна Мирри Маз Дуур, – но горкото същество излезе от утробата ви както ви казах. Смъртта танцуваше в тази шатра, халееси.

– Само сенки – махна с ръка сир Джора, но Дани долови колебанието в гласа му. – Видях, майги. Видях те сама да танцуваш сред сенките.

– Гробът хвърля дълги сенки, Железни господарю – рече Мирри. – Дълги и тъмни, и никоя светлина не може да ги надвие.

Сир Джора беше убил сина й. Дани го осъзна. Направил бе, каквото бе направил, от обич и вяност, но я бе занесъл на място, където жив човек не можеше да влезе и бе поднесъл бебето й в дар на мрака. И той го разбираше: посивялото лице, хлътналите очи, накуцването.

– Сенките и вас са докоснали, сир Джора – каза му тя. Рицарят замълча. Дани се обърна към божията жена. – Ти ме предупреди, че само живот може да изкупи смъртта. Мислех, че ми говориш за коня.

– Не – отвърна Мирри Маз Дуур. – Лъжа, с която сте се залъгали сама. Знаели сте цената.

Наистина ли? „Озърна ли се назад, загивам.“

– Цената е платена – каза Дани. – Конят, детето ми, Кваро и Кото, Хаго и Кохоло. Цената е платена, и е платена трижди. – Стана от възглавниците. – Къде е хал Дрого? Покажи ми го, божия жено, майги, вещице кървава, каквото и да си. Покажи ми хал Дрого. Покажи ми какво съм откупила с живота на сина си.

– Както заповядате, халееси – отвърна старичката. – Елате, ще ви заведе при него.

Дани беше по-изнемощяла, отколкото си мислеше. Сир Джора я подхвана през кръста и й помогна да стане.

– Има време за това, може и по-късно, принцесо – промълви той.

– Искам да го видя веднага, сир Джора.

След сумрака в шатрата светът отвън бе ослепително ярък. Слънцето гореше като разтопено злато, а земята бе повяхнала и пуста. Прислужничките ѝ чакаха с плодове и вода, а Джого се приближи да помогне на сир Джора да я крепят. Аго и Ракаро стояха отзад. От блясъка на слънцето по пясъка ѝ беше трудно да види по-надалеч, докато не вдигна длан да заслони очите си. Видя пепел от огнище, няколко коня, които кръжаха лениво наоколо и търсеха стръкове зелена трева, пръснати шатри и постели. Отстрани се беше струпала малка групичка деца, които я гледаха мълчаливо, зад тях зърна улисани в работа жени и една гърбава старица – вираше се към плоското синьо небе с уморени очи и вяло пъдеше от себе си мухи кръвопийци. На брой сигурно имаше стотина души, не повече. Само вятърът и оживялата прах знаеха къде са отишли другите четиридесет хиляди.

– Халазара на Дрого го няма – каза тя.

– Хал, който не може да язди, не е хал – промълви Джого.

– Дотраките следват само силните – каза сир Джора. – Съжалявам, принцесо. Никой не можеше да ги задържи. Ко Поно замина пръв, провъзгласи се за хал Поно и мнозина го последваха. Скоро и Джако стори същото. Другите се измъкваха всяка нощ на големи и по-малки орди. В Дотракското море на мястото на халазара на Дрого вече има дузина нови.

– Старите останаха – каза Аго. – Плашливите, слабите и болните. И ние, които сме се заклели. Ние оставаме.

– Взеха стадата на хал Дрого, халееси – каза Ракаро. – Много малко бяхме, за да можем да ги спрем. Правото на силните е да взимат от слабите. Взеха и много роби, на хал, както и от вашите, но все пак оставиха неколцина.

– Ерое? – попита Дани, спомнила си уплашеното дете, което бе спасила извън стените на града на Агнешките хора.

– Нея Маго я взе, сега той е кръвен ездач на хал Джако – отвърна Джого. – Обязди я отгоре и отдолу и после я даде на своя хал, а Джако пък я даде на другите си кръвни ездачи. Шестима бяха. Като свършиха с нея, ѝ срязаха гърлото.

– Такава ѝ беше съдбата, халееси – каза Аго.

„Погледна ли назад, мъртва съм.“

– Жестока съдба – каза Дани. – Но не толкова, колкото ще е съдбата на Маго. Това ви го обещавам пред стари и нови богове, пред бога на агнето и пред бога на коня, и пред всеки жив бог. Кълна се в Майката на планините и в Утробата на света. Преди да съм свършила с тях, Маго и

Ко Джако ще молят за милостта, която те са проявили към Ерое.

Дотраките се спогледаха колебливо.

– Халееси – заговори слугинята й Джикуи като на малко, нищо неразбиращо дете, – Джако сега е хал, с двадесет хиляди ездачи зад гърба си.

Тя вдигна глава.

– Аз съм Денерис, Родената в буря, Денерис от дома Таргариен, от кръвта на Егон Завоевателя и на Мегор Жестокия, и на древна Валирия преди тях. Аз съм шерката на дракона и аз ви се кълна, че тези мъже ще издъхнат с писък на устата. Сега ми заведете при хал Дрого.

Той лежеше върху голата червена пръст, взрян в слънцето.

По тялото му бяха накацали дузина мухи кръвници, но той сякаш нито ги виждаше, нито усещаше. Дани махна с ръка да ги прогони и коленичи до него. Очите му бяха отворени широко, но не виждаше, и тя начаса проумя, че е спял. Като прошепна името му, сякаш не я чу.

Раната на гърдите му беше зараснала колкото може, резката бе покритата със сив, грозен белег.

– Защо е тук навън, сам под това слънце? – попита тя.

– Изглежда, обича топлината, принцесо – проговори сир Джора. – Очите му следят слънцето, макар да не го вижда. Сложиш ли му храна в устата, ще яде, сипеш ли му вода на устните, ще пие.

Дани нежно целуна по челото своето слънце и звезди, стана и се обърна към Мирри Маз Дуур.

– Скъпо ми излязоха магиите ти, майги.

– Той живее – сви рамене Мирри Маз Дуур. – Поискахте живот. Платихте с живот.

– Това не е живот за човек като Дрого. Животът му беше смях и цвърчащо върху огъня месо, и кон между краката му. Животът му беше аракх в ръката и звънците, пеещи в косата му, когато язди да срещне враг. Животът му бяха ездачите кръвни и аз, и синът, който трябваше да му дам.

Мирри Маз Дуур не каза нищо.

– Кога отново ще бъде като преди? – настоя Дани.

– Когато слънцето изгрее откъм заник и залезе накъм изгрев – отвърна Мирри Маз Дуур. – Когато моретата пресъхнат и когато вятърът издуха планината като сухи листи. Когато утробата ти се загърчи пак и му родиш живо дете. Тогаз ще се върне той, но не и преди.

Дани махна с ръка на сир Джора и другите.

– Оставете ни. Искам да поговоря насаме с майги. – Мормон и

дотраките се оттеглиха. – Знаела си – каза ѝ Дани, щом останаха сами. Болеше я и отвътре, и отвън, но яростта ѝ даде сила. – Знаела си какво откупувам, и цената си знаела, но ме остави да я платя.

– Грях сториха, че ми изгориха храма – рече плосколиката жена. – Разгневиха Великия пастир.

– Това не беше дело на боговете – прекъсна я хладно Дани. „Погледна ли назад, загивам.“ – Ти ме измами. Уби детето в мен.

– Жребецът, яхаш света, вече няма да пали градове. Неговият халазар няма да тъпче племена и народи в пръстта.

– За теб говорех – каза ѝ с болка Дани. – Аз те спасих.

– Спаси ли ме? – изрече ядно жената лазарийн. – Трима ездачи ме яхаха, не както мъж взима жена, а отзад, както куче кучка. Четвъртият бе в мен, когато ти мина. Как си ме спасила? Видях как гори домът на моя бог, а по улицата видях купове отсечени глави. Главата на хлебаря видях, който ми правеше хляба. Видях главата на едно момче, което ме спаси от сляпа треска само преди три луни. Чух плача на децата, докато ездачите ги подкарваха с камшици. Пак ми кажи какво си спасила.

– Живота ти.

Мирри Маз Дуур се изсмя жестоко.

– Виж своя хал и разбери колко струва животът, когато загубиш всичко друго.

Дани извика мъжете от своя хас и ги накара да хванат Мирри Маз Дуур и да ѝ вържат ръцете и краката, но майги ѝ се усмихна, докато я отвеждаха, сякаш двете си бяха споделили нещо съкровено. Само една дума и Дани щеше да поиска главата ѝ... но тогава какво щеше да има? Една глава? Щом животът не струваше нищо, колко струваше смъртта тогава?

Отнесоха хал Дрого в шатрата ѝ и Дани им нареди да напълнят големия бронзов казан, и този път във водата нямаше кръв. Изкъпа го сама. Уми калта и прахта от ръцете и гърдите му, почисти лицето му с мека кърпа, насапуниса дългата му черна коса и я среса, докато не заблестя такава, каквато я помнеше. Докато свърши, отдавна се беше стъмнило и Дани се бе уморила. Спря да похапне, но изяде само една фурма и отпи само глътка вода. Сънят щеше да е избавление, но беше спала достатъчно... твърде дълго всъщност. А тази нощ я дължеше на Дрого заради всичките нощи, които бяха и можеха да бъдат.

Споменът за първата им езда бе с нея, когато го изведе навън в тъмното, защото дотраките вярваха, че всички важни в живота на човека неща трябва да стават под открито небе.

И Дани си каза, че в този свят има сили по-могъщи от омразата и заклинания по-верни от всичко, което една майги е могла да научи в Асшаи. Нощта бе тъмна и безлунна, но над главите им ярко пламтяха милион звезди. Взе го за поличба.

Не ги срещна мека тревна постеля, а само корава пръст, осеяна с камъни. Нямаше дървета, да зашумят от вятъра, нито поточе да утеши страха им с нежната песен на водата. Дани си каза, че звездите стигат.

– Спомни си, Дрого – прошепна тя. – Спомни си първата ни езда, деня, в който се венчахме. Спомни си нощта, в която създадохме Рего, с халазар около нас и очите ти върху лицето ми. Спомни си колко хладна и чиста бе водата в Утробата на света. Спомни си, слънце мое и звезди. Спомни си и се върни при мен.

Раждането я бе разранило и възпалило толкова, че не можеше да го приеме както ѝ се искаше, но Дорея я бе научила на други начини. Ръцете си използва Дани, устата и гърдите си. С нокти го драскаше, с целувки го покри и му шепна, и се молеше, и му разказваше какво ли не, а накрая го окъпа в сълзите си. Но Дрого нито почувства, нито проговори, нито се надигна мъжеството му.

И когато бледата зора се вдигна над пустата межда на хоризонта, Дани разбра, че наистина го е изгубила.

– Когато слънцето изгрее откъм заник и залезе накъм изгрев тъжно каза тя. – Когато моретата пресъхнат и когато вятърът издуха планината като сухи листи. Когато утробата ми се загърчи и родя живо дете. Тогаз ще се върнеш, мое слънце и звезди, не и преди.

„Нивга – изплака тъмнината. – Нивга. Нивга.“

В шатрата Дани взе една възглавничка, от коприна и пълна с пера. Стисна я до гърдите и се върна навън при Дрого, при своето слънце и звезди. „Назад обърна ли се, мъртва съм.“ Болеше я от всяка стъпка и ѝ се искаше да заспи, да заспи и да не сънува. Коленичи, целуна Дрого по устните и натисна възглавничката на лицето му.

ТИРИОН

– Държат сина ми – каза Тивин Ланистър.

– Държат го, милорд. – Гласът на вестоносеца беше глух от умората. На гърдите на разкъсаната му туника петнистият глиган на Крейкхол беше наполовина зацапан с изсъхнала кръв.

„Един от синовете ти“ – помисли Тирион. Отпи от виното и не отрони нито дума, замислен за Джайм. Щом си вдигнеш ръката, в лакътя го жегваше остра болка и му напомняше вкуса на битката, от който и той бе опитал малко. Обичаше брат си, но нямаше да пожелае да е с него в Сенчестия лес срещу всичкото злато на Скалата на Кастърли.

Докато вестоносецът разказваше за случилото се, събраните от лорд баща му лордове и знаменосци слушаха като онемели. Чуваше се само пращането и съсъкът на цепениците, горящи в камината в дъното на дългата ветровита стая.

След трудностите на дългото и непрестанно яздене на юг възможността да прекара макар и една нощ в хан безкрайно бе зарадвала Тирион... макар да предпочиташе по-скоро да не е точно този хан, с всичките му спомени. Баща му бе наложил изнурителна скорост и тя си взе платата. Ранените в битката мъже напънаха сетни сили или ги оставяха по пътя да се оправят както могат. Всяка сутрин оставяха още по неколцина – мъже, които заспиваха, за да не се събудят повече. И всяка сутрин други неколцина дезертираха, измъкваха се крадешком и чезнаха в сумрака. Тирион понякога се изкушаваше да тръгне с тях.

Беше на горния етаж, наслаждаваше се на удобството на постелята от гъши пух и на топлината на тялото на Шае, когато го събуди скуайърът и му съобщи, че е пристигнал вестоносец с ужасни вести от Речен пад. Значи всичките им патила се бяха оказали без полза. Бързото препускане на юг, безкрайните принудителни преходи, труповете, оставени по пътя... всичко това – за оня, що духа. Роб Старк бе стигнал до Речен пад дни преди тях.

– Как е могло да се случи? – простена сир Харис Суифт. – Как? Дори след Шепнешия лес Речен пад е обкръжен от желязо, обграден е от огромна войска... що за лудост е тласнала сир Джайм да реши да раздели хората си в три отделни стана? Нима не си е давал сметка колко уязвими ги прави това?

„Много по-добре от тебе, тлъст бълзливек такъв“ – помисли Тирион.

Джайм можеше и да е загубил Речен пад, но го дразнеха злословията по адрес на брат му от такива като Суифт, безрамен мазник, чийто най-съществен подвиг в живота беше бракът му със също толкова тлъстата щерка на сир Кеван и прикачването му по този начин към рода на Ланистърови.

– Аз щях да направя същото – отвърна чичо му, при това много спокойно, отколкото можеше да го направи Тирион. – Вие, изглежда, никога не сте виждали Речен пад, сир Харис, иначе щяхте да знаете, че в това отношение Джайм не е имал голям избор. Замъкът е разположен в края на вклинената суша, където Повален камък се влива в Червената вилка на Тризъбеца. Реките образуват две страни на триъгълник, а когато се окажат под заплаха, Тъли отварят шлюзовете горе по течението, за да се образува широк ров от третата страна и така Речен пад се превръща в остров. Стените се издигат стръмно над водата и от кулите им защитниците имат командно положение над отсрещните брегове на много левги околоръст. За да им отреже всички подстъпи, обсаждащият трябва да вдигне един лагер при Повален камък, един южно от Червената вилка и трети между двете реки, западно от рова. Няма друг начин. Никакъв.

– Сир Кеван говори истината, господа – каза вестителят. – Можем да вдигнем палисади около лагерите, но нямаше да помогне, не и след като не бяхме известени и след като реките ни отрязваха едни от други. Най-напред нападнаха първия лагер. Никой не очакваше атаката. Марк Пайпър нападнаше обоза, но той уж водеше само петдесет души. Сир Джайм беше излязъл да се справи с тях предната нощ... е, с това, което мислеше, че са. Съобщиха ни, че войската на Старк е източно от Зелената вилка и се придвижва на юг...

– А съгледвачите ви? – Лицето на сир Грегър Клегейн все едно че беше изсечено от камък. Огънят от камината придаваше тъмнооранжев оттенък на кожата му и дълбоки сенки в кухините на очите му. – Те нищо ли не видяха? Не ви ли предупредиха?

Оцапаният с кръв вестоносец поклати глава.

– Съгледвачите ни бяха изчезнали. Помислихме, че е работа на Марк Пайпър. Онези, които се върнаха, не казаха нищо.

– На човек, който нищо не вижда, очи не му трябва – заяви Планината. – Извадете им ги и ги дайте на новия си съгледвач. Кажете му, че се надявате четири очи да виждат по-добре от две... ако не, то следващият ще е с шест.

Лорд Тивин Ланистър се обърна и изгледа сир Грегър. Тирион

улови златния блясък, щом светлината на огъня се отрази в зениците му, но не можеше да каже със сигурност дали погледът изразява одобрение, или яд. По време на съвет лорд Тивин в повечето случаи предпочиташе да мълчи и да слуша, преди да заговори, навик, на който Тирион се опитваше да подражава. Но все пак тази тишина му беше неприсъща, а и виното в чашата му си оставаше недокоснатото.

– Казахте, че са дошли през нощта – бързо се намеси сир Кеван.

Мъжът кимна уморено.

– Черната риба водеше авангарда. Изкла съгледвачите ни и разчисти палисадите за главния щурм. Докато нашите разберат какво става, конниците им преодоляха рововете и се изляха в галоп през лагера с мечове и факли. Аз спях в западния лагер, между двете реки. Когато чухме боя и видяхме горящите шатри, лорд Бракс ни поведе към саловете и се опитахме да се прехвърлим, но течението ни отнесе надолу, а хората на Тъли започнаха да ни обстрелват с камъни с катапултите по стените си. Видях как един от саловете се разцепи на трески, а други три се преобърнаха, мъжете изпопадаха в реката и започнаха да се давят... а онези, които успяха да се доберат до отсрещния бряг, се натъкнаха на чакащите ги по брега Старки.

Сир Флемент Бракс беше със сребърна туника с пурпурни ивици и приличаше на човек, който не схваща какво е чул току-що.

– Милорд баща ми...

– Съжалявам, милорд – каза вестносецът. – Лорд Бракс беше в броня, когато се обърна първият сал. Умря доблестно.

„Умрял е като глупак“ – помисли Тирион, завъртя чашата и заби поглед в тъмните глъбини на виното. Да прехвърлиш реката посред нощ на някакъв си набързо стъкмен сал, и то в броня, с враг, който те чака на отсрещния бряг – ако това наричаха доблест, предпочиташе при всяко положение да го уличат в страхливост. Зачуди се дали лорд Бракс е изпитвал особена доблест, докато тежестта на стоманата го е завличала под черната вода.

– Лагерът между двете реки също бе опустошен – продължи вестносецът. – Докато се опитвахме да се прехвърлим, още Старки се изсипаха от запад, две колони тежка конница. Видях окования великан на лорд Ъмбър и орела на Малистър, но ги водеше момчето, с чудовищния вълк, препускащ до него. Не се оказах наблизо, за да видя с очите си, но разправят, че звярът убил четирима и разкъсал дузина коне. Копиеносците ни оформиха стена и задържаха първия им щурм, но когато бранителите на Тъли видяха, че се включват, отвориха портите на Речен пад и

ги удариха в гръб.

– Боговете да са ни на помощ. – възкликна лорд Лефорд.

– Ъмбър, Големия Джон, подпали обсадните кули, които вдигаме, а лорд Блакууд намери пленения сир Едмур Тъли с останалите пленници и ги отърва. Южният ни лагер бе под командата на сир Форли Пресър. Той се оттегли в добър ред, след като видя, че останалите ни лагери са разбити, с две хиляди копия и също толкова лъкометци, но тирските наемници, които водеха наемническата му конница, удариха знамената му и минаха на вража страна.

– Проклет да е! – Чичо му Кеван бе по-скоро ядосан, отколкото изненадан. – Предупредих го Джайм да не разчита на този човек. Мъж, който се бие за пари, е верен само на кесията си.

Лорд Тивин сплете пръсти под брадичката си. Докато слушаше, помръдваха само очите му. Лъскавите му златисти бакенбарди очертаваха едно толкова невъзмутимо лице, че човек можеше да го вземе за маска, но Тирион все пак забеляза капчиците пот, избили по бръснатото теме на баша му.

– Как е могло да се случи? – отново проплака сир Харис Суифт. – Да пленят сир Джайм. Да свалят обсадата... та това е катастрофа!

Сир Аддам Марбранд се намеси.

– Много сме ви благодарни, че ни изтъквате очевидното, сир Харис. Но въпросът е какво да правим сега?

– Какво можем да направим? Войската на Джайм е избита, пленена или хвърлена в бяг, а Старките и Тъли са прекъснали всичките ни пътища за продоволствие. От запада сме отрязани! Ако решат, могат да тръгнат срещу Стената на Кастърли и какво ще ги спре? Господа, ние сме победени. Трябва да молим за мир.

– Мир? – Тирион завъртя замислено чашата в ръцете си, отпи дълбоко, хвърли я на пода и тя се пръсна на хиляди късчета. – Това е вашият мир, сир Харис. Милият ми племенник го строши веднъж и завинаги, когато реши да украси Червената цитадела с главата на лорд Едард. Полесно бихте могли да си пиете виното от тази чаша, отколкото тепърва да убедите Роб Старк да сключи мир. Той печели... или не сте го схванали?

– Две битки още не правят война – настоя сир Аддам. – Ние далеч не сме загубили. С удоволствие бих пробвал якостта на стоманата си срещу това момченце Старк.

– Може пък да се съгласят на примирие и да позволят да разменим пленниците си срещу техните – подхвърли лорд Лефорд.

– Освен ако не разменят трима срещу един, доста ще сме леки на тия везни – кисело отвърна Тирион. – А и какво ще предложим за брат ми? Гниещата глава на лорд Едард ли?

– Чух, че кралица Церсей държи дъщерите на Ръката – подхвърли с плаха надежда Лефорд. – Ако върнем на това момче сестрите му...

Сир Аддам изсумтя презрително.

– Трябва да е пълен задник, за да замени живота на сир Джайм срещу две момичета.

– Тогава трябва да откупим сир Джайм, каквото и да ни струва – каза лорд Лефорд.

Тирион завъртя очи.

– Ако Старките имат голяма нужда от злато, могат просто да стоят доспехите на Джайм.

– Ако ги помолим за мир, ще решат, че сме слаби – възрази сир Аддам. – Според мен трябва веднага да тръгнем срещу тях.

– Надявам се, че приятелите ни в двора ще се присъединят към нас със свежи сили – каза сир Харис. – Навярно някой би могъл да се върне в Скалата на Кастърли, за да вдигне нова войска.

Лорд Тивин Ланистър стана.

– Те държат в плен сина ми – повтори той с тон, който сръза безсмисленото дърдорене като меч тлъста лой. – Оставете ме. Всички.

Образец на пълно покорство, Тирион се надигна да се пръждоса с останалите, но баща му го спря с поглед.

– Тирион, ти не. Вие също, Кеван. Останалите – вълн.

Сега вече Тирион се видя в чудо. Седна и надигна чашата.

Лорд Тивин също седна.

– Колкото за Старк, си прав. Ако беше жив, можехме да го използваме, за да изковем мир със Зимен хребет и Речен пад. Мир, който щеше да ни даде време да се справим с братята на Робърт. Мъртъв... Десницата му се сви в юмрук. – Безумие. Пълно безумие.

– Джофри е още момче – изтъкна Тирион. – На неговите години и аз съм правил какви ли не глупости.

Баща му го изгледа рязко.

– Предполагам, трябва да сме благодарни, че все още не се е венчал за някоя курва.

Тирион отпи глътка зачуден как ли щеше да изглежда лорд Тивин, ако хвърлеше чашата в лицето му.

– Положението ни е по-тежко, отколкото си давате сметка – продължи баща му. – Изглежда, си имаме нов крал.

Сир Кеван се стъписа.

– Нов... кой? Какво са направили с Джофри?

По тънките устни на лорд Тивин пробяга сянка на отвращение.

– Нищо... засега. Внукът ми седи все още на Железния трон, но евнухът е чул слухове от юг. Ренли Баратеон се е венчал за Марджери Тирел преди две нощи в Планински рай и вече е предявил претенции за короната. Бащата на невястата коленичил и всички са му обрекли мечовете си.

– Тъжни вести. – Сир Кеван се намръщи.

– Дъщеря ми ни заповядва веднага да тръгнем за Кралски чертог, за да го защитим срещу крал Ренли и Рицаря на цветята. – Устните му се свиха. – Заповядва ни, забележете. От името на краля и съвета.

– Как крал Джофри приема тази вест? – запита Тирион с нотка на черен хумор.

– Церсей все още не е сметнала за уместно да го уведоми – каза лорд Тивин. – Опасява се, че може да настои лично да се опълчи срещу Ренли.

– С каква войска? – попита Тирион. – Надявам се, че не се каните да му предоставите тази?

– Казва, че щял да поведе Градската стража – отвърна лорд Тивин.

– Ако вземе стражата, градът ще остане без отбрана – отбеляза сир Кеван. – А след като лорд Станис е при Драконов камък...

– М-да. – Лорд Тивин погледна сина си. – Мислех, че ти си този, който става за шут, Тирион, но изглежда, съм грешил.

– А, защо, татенце? – отвърна Тирион. – Че това звучи почти като похвала. – Наведе се над масата и попита напрегнато: – А Станис? Той е по-старият, а не Ренли. Той как приема претенцията на брат си?

Баща му се намръщи.

– От самото начало имах чувството, че Станис е по-опасен от всички останали взети заедно. Но той не предприема нищо. Станис строи кораби, Станис наема мечоносци, Станис довел от Асшаи някаква заклинателка. Какво означава това? Кое от всички тези неща е вярно? – Сви рамене раздражено. – Кеван, донеси картите.

Сир Кеван изпълни заповедта му. Лорд Тивин разгъна кожата и я приглади.

– Джайм ни е вкарал в трънлив път. Рууз Болтън и останките от войската му са на север от нас. Враговете ни държат Близнаците и Рова на Кайлин. Роб Старк ни е от запад, така че не можем да се оттеглим към Ланиспорт и към Скалата, освен ако не решим да дадем сражение.

Джайм е пленен, а войската му вече не съществува. Торос Мирски и Берик Дондарион продължават да досаждат на продоволствените ни отряди. На изток от нас са хората на Арин, Станис Баратеон е на Драконов камък, а на юг Планински рай и Бурен край сбират знамената си.

Тирион се усмихна криво.

– Спокойно, тате. Регар Таргариен поне все още е мъртъв.

– Надявах се да ни предложиш нещо по-добро от тъпите си шегички,

Тирион – рече лорд Тивин Ланистър.

Сир Кеван загледа намръщено картата и лицето му се набръчка.

– Сега Роб Старк ще разполага с Едмур Тъли и лордовете на Тризъбеца. Обединени, силите им може да надвишат нашите. А и с Рууз Болтън в тила... Тивин, ако останем тук, боя се, че може да се окажем заклещени между три армии.

– Нямам намерение да оставам тук. Трябва да приключим с младия лорд Старк преди Ренли Баратеон да е тръгнал от Планински рай. Болтън не ме безпокои. Той е предпазлив, а на Зелената вилка достатъчно го притеснихме. Ще си помисли добре преди да реши да ни преследва. Така че... утре тръгваме за Харънхъл. Кеван, искам предните отряди на сир Адам да ни покрият марша. Дай му колкото хора му трябва и ги пускайте на групи по четирима. Повече дезертърства няма да допусна.

– Както кажете, милорд, но... защо Харънхъл? Мрачно е това място, носи нещастие. Някои го наричат прокълнато.

– Тяхна работа – отвърна лорд Тивин. – Сир Грегор го пуснете да се разгърне с неговите плячкаджии. Пратете напред също Варго Хоут с конните му наемници, както и сир Армъри Лорч. Всеки от тях да вземе по триста конници. Кажете им, че искам крайречните земи да пламнат, от Божии очи до Червената вилка.

– Ще пламнат, милорд – обеща сир Кеван и стана. – Ще им предам заповедите. – Поклони се и тръгна към изхода.

След като останаха сами, лорд Тивин погледна Тирион.

– Твоите диваци сигурно ще се зарадват на малко плячка. Кажим им, че могат да тръгнат с Варго Хоут. Да грабят каквото поискат – стока, добитък, жени, могат да вземат каквото поискат, а другото да палят.

– Да кажеш на Шага и Тимет как да плякосват е все едно да учиш петела как да кукурига – отбеляза Тирион, – но бих предпочел да ги задържа при себе си. – Може да бяха недодялани и своенравни, но дивациите все пак си бяха негови и той разчиташе на тях повече, отколкото на бащините си хора. И дума не можеше да става да се лиши от тях.

– Тогава гледай да ги научиш поне на ред. Не искам градът да се

плячкосва.

– Градът ли? – попита объркано Тирион. – За кой град ми говориш?

– Кралски чертог. Пращам те в двора.

За Тирион Ланистър това бе последното нещо, което можеше да допусне. Посегна за виното, погледна го замислено и отпи.

– И какво трябва да правя там?

– Да управляваш – отвърна кратко баща му.

Тирион се засмя.

– Милата ми сестрица сигурно ще каже дума-две по този повод.

– Да приказва каквото ще. Синът ѝ трябва да се хване в здрава юзда, преди съвсем да ни е съсипал. Виновни са ония празноглавци в съвета – приятелчето ни Петир, негово светейшество Великият септон и онова чудо без пишка лорд Варис. Що за съвети дават на Джофри, след като се мятат от една глупост на друга? На кого му хрумна да направят от тоя Джанос Слонт лорд? Баща му е бил касапин, а те му дават Харънхъл. Харънхъл. Та това е било седалище на крале! Не че изобщо ще му стъпи кракът там, от мен ако зависи. Казаха ми, че избрал за герб кървав меч. Кървав сатър щеше да му отива повече. – Баща му не повиши тон, но Тирион забеляза гневния златист блясък в очите му. – И да изгони Селми, това пък що за идиотизъм е? Вярно, човекът е стар, но името Баристан Храбрива все още значи нещо в кралството. Чест е придавал на всеки, комуто е служил. Може ли някой да каже същото за Хрътката? Човек си храни псето с кокали под масата, не го слага на трапезата до себе си. – Посочи с пръст Тирион. – Щом Церсей не може да озапти момчето си, ти трябва да го направиш. И ако тези съветници ни въртят лъжлива игра...

Тирион знаеше.

– Пики – въздъхна. – Глави. Стени.

– Разбирам, че си понаучил все пак нещо от мен.

– Повече, отколкото си даваш сметка, татенце – отвърна кротко Тирион. Допи виното си и отместил замислен чашата. Част от него изпитваше повече задоволство, отколкото смееше да си признае. Друга част си припомняше битката горе по реката и се чудеше дали пак не го пращат да удържи левия фланг. – Но защо точно аз? – попита той и килна глава. – Защо не чичо ми? Защо не сир Адам например, или сир Флемент, или лорд Серет? Защо не някой... по-голям мъж?

Лорд Тивин стана рязко.

– Ти си мой син.

В този момент го осени. „Значи си го отписал – помисли Тирион. –

Копеле проклето, смяташ, че Джайм е все едно умрял, тъй че ти оставам само аз.“ Дося му се да го зашлеви през лицето, да го заплуне, да извади камата си и да изтръгне сърцето му, за да види от старо кораво злато ли е, както разправяше простолюдието. Но си остана седнал, смълчан и кротък.

Парчетата от счупената чаша захрущяха под стъпките на лорд Тивин.

– И още нещо – каза той при вратата. – Курвата си няма да водиш в двора.

Тирион остана да седи в гостилницата сам, дълго след като баща му излезе. Накрая изкачи стъпалата към уютната таванска стаичка под камбанарията. Таванът беше нисък, но за едно джудже това не беше пречка. От прозореца можеше да види бесилката, вдигната от баща му на двора. Тялото на ханджийката бавно се завърташе на въжето с всеки по-силен порив на нощния вятър. Плътта ѝ бе изтъняла и разкъсана като надеждите на Ланистър.

Шае промърмори сънено и се извърна към него, щом той седна на ръба на леглото. Той пхна ръка под завивката, хвана в шепа меката ѝ гърда и тя отвори очи.

– Милорд – промълви момичето дремливо.

Когато цицката ѝ се втвърди, Тирион я целуна и прошепна:

– Мисля да те взема в Кралски чертог, сладурче.

ДЖОН

Джон притегна подпръгата и кобилата тихо изцвили.

– Кротко, миличка – каза ѝ той и я успокои с едно погалване.

Вятър прошепна в конюшната, лъхна леден в лицето му, но Джон не го и усети. Върза навитото одеяло зад седлото с изтръпнали и нашарени с белези пръсти.

– Дух – подвикна тихо Джон. И вълкът се появи до него, с очи като живи въглени.

– Джон, моля те. Не го прави.

Джон се качи, дръпна юздите и извъртя коня към нощта. На прага на конюшната стоеше Самуел Тарли и зад него надничаше кръглата луна. Сянката, която хвърляше, беше като на великан, огромна и черна.

– Разкарай се от пътя ми, Сам.

– Джон, не можеш да го направиш – каза Сам. – Няма да те пусна.

– Не искам да пострадаш – каза му Джон. – Дръпни се, Сам, да не минавам през теб.

– Няма да минеш. Трябва да ме изслушаш, Джон. Моля те...

Джон сръга кобилата с шпорите и тя се стрелна към вратата. За миг Сам остана на мястото си, кръглото му лице преbledня като луната зад него и устата му се отвори широко от изненада. В последния момент отскочи встрани, както Джон си знаеше, че ще направи, залитна и падна. Кобилата го прескочи и се понесе в нощта. Джон вдигна гуглата на тежкото си наметало и пусна кобилата да препуска на воля. Черен замък се беше стаил, когато го напусна, с тичащия до него Дух. Знаеше, че горе на Вала зад гърба му бдят мъже, но очите им бяха обърнати на север, не на юг. Никой нямаше да е видял, че си тръгва, никой освен Сам Тарли, който сега се мъчеше да се вдигне от калта пред старата конюшня. Надяваше се, че Сам не е пострадал много, след като падна така. Толкова тежък и тромав беше, че като нищо можеше да си счупи китка или да изкълчи глезен.

– Предупредих го – каза гласно Джон. – Все едно, не беше нищо да се оправя с него.

Размърда изгорялата си ръка и започна да стиска и отпуска пострадалите си пръсти. Все още го боляха, но му беше добре, че превръзките са махнати.

Лунната светлина бе посребрила билата на хълмовете. Той пое по

виещата се лента на кралския път. Трябваше да се отдалечи колкото може повече от Вала, преди да разберат, че го няма. Призори щеше да остави кралския път и да удари направо през поля, храсталаци и потоци, за да не могат да го гонят, но засега скоростта бе по-важна. Не че нямаше да се досетят накъде е тръгнал.

Стария мечок беше навикнал да става още с първите лъчи на слънцето, затова Джон трябваше да остави между себе си и тях колкото може повече левги... стига Сам Тарли да не го издадеше. Дебеланчото беше послушен и лесно се плашеше, но обичаше Джон като роден брат. Ако го подложеха на разпит, Сам безспорно щеше да им каже истината, но едва ли щеше да дръзне да иде при стражите пред Кралската кула и да вдигне Мормон от сън.

След като Джон не се появеше да донесе закуската на Стария мечок от кухнята, щяха да го потърсят в килията му и да намерят на леглото Дълъг нокът. Трудно му беше да го остави, но Джон не беше съвсем лишен от чест, че да го вземе със себе си. Лорд Мормон несъмнено щеше да намери някой по-достоеен за меча. Дори Джора Мормон не го беше направил, когато бе избягал в позор. Стана му неприятно, когато помисли за стареца. Знаеше, че бягството му ще сложи сол в старата рана, причинена от безчестието на сина му. Лош начин бе това да се отплати за доверието му, но нищо не можеше да се направи. Както и да постъпеше, Джон имаше чувството, че ще предаде някого.

Дори сега не беше сигурен, че постъпва доблестно. На южняците им беше по-лесно. Те можеха да си поприказват със септоните си, някой да им каже каква точно е волята на боговете и така да различат праведното от грешното. Но Старките почитаха древните богове, безименните богове, и дори да чуваха, дърветата на сърцето не говореха.

Когато и последните светлинки на Черен замък се стопиха зад него, Джон забави кобилата в спокоен тръс. Чакаше го дълъг път и имаше само един кон, който да го преведе през него. На юг по пътя имаше твърдини и земеделски селца, където можеше да размени кобилата за свежо животно, ако му се наложи, но не и ако се нарани или съвсем се скапе.

Скоро щеше да му се наложи да си намери и нови дрехи. Най-вероятно да ги открадне. Сега беше облечен в черно от глава до пети. Високи кожени ботуши, гащи и туника от груба вълнена тъкан, кожен елек без ръкави и тежко вълнено наметало. Дългият му меч и камата бяха прибрани в ножници от къртича кожа, а черната плетена ризница и шапката си бе скътал в дисагите. Всяко от тези неща можеше да означават смърт, ако го хванеха. Странник, облечен в черно, щеше да буди

подозрение във всяко село и твърдина на север от Шийката, а и скоро щяха да започнат да го търсят. Разлетяха ли се гарваните на майстер Емон, за него подслон нямаше да има. Дори в Зимен хребет. Бран можеше да поиска да го пусне, но майстер Лувин беше достатъчно благодарен. Щеше да затръшне портите и да прогони Джон, както е редно. Там по-добре изобщо да не се мярка.

Въпреки това ясно видя замъка с вътрешния си взор, сякаш го беше напуснал едва вчера. Високите гранитни стени, голямата зала с миризма на пушек, на псета и печено месо, солария на баща си, стаичката на върха на малката кула, където беше спал. Част от душата му не искаше нищо повече, освен да чуе отново смеха на Бран, да похапне от вкусния месеник на Гейдж и да послуша приказките на баба Нан за горските чета и за Флориан Глупака.

Ала не беше напуснал Вала заради всичко това. Напусна го, защото в края на краищата беше син на баща си и брат на Роб. Един подарен меч, та макар този меч да бе свършен като Дълъг нокът, не го правеше Мормон. Нито пък беше Емон Таргариен. На три пъти старецът беше избирал и трите пъти бе избрал честта, но като себе си.

Дори и сега Джон не можеше да прецени дали майстерът бе останал, защото е слаб и страхлив, или защото е силен и верен. Но все пак разбираше казаното от стареца. Болката на избора. Виж, това го разбираше прекалено добре.

Тирион Ланистър бе твърдял, че повечето хора са склонни по-скоро да отрекат една болезнена истина, отколкото да я приемат, но Джон беше приключил с отрицанията. Той беше това, което беше – Джон Сняг, копеле и клетвопрестъпник, без майка, без приятели. Прокълнат. През остатъка от живота си – колко ли щеше да продължи? – щеше да е осъден от всички и отритнат, мълчаливецът, стоящ в сенките, който не смее да назове истинското си име. Където и да успееше да иде в пределите на Седемте кралства, щеше да живее с лъжа, инак всеки щеше да вдигне ръка срещу него. Но това беше без значение, стига да можеше да доживее достатъчно, за да застане редом до своя брат и да му помогне да отмъсти за баща им.

Спомни си Роб, както го беше видял за последен път – стоеше наред двора и снегът се топеше в кестенявата му коса. Джон трябваше да успее да се добере до него тайно, предрешен. Опита се да си представи израза на Роб, когато му се разкриеше. Брат му щеше да поклати глава, да се засмее и да каже... да каже...

Усмивката му не можа да види. Колкото и да се напругаше, не

мога. Неволно си спомни за онзи дезертър, когото баща му бе обезглавил в деня, в който намериха вълчищата.

– Дал си дума – беше му казал лорд Едард Старк. – Положил си клетва пред своите братя, пред старите и нови богове. – Дезмънд и Том Дебелака го бяха довели до дървника. Очите на Бран бяха станали като чинии и Джон трябваше да му напомни да не си изпуска понито. Спомни си лицето на баща им, когато Теон Грейджой му поднесе Лед, пръските кръв по снега, как Теон след това подритна отсечената глава и тя се изтъркаля в краката му.

Замисли се как ли щеше да постъпи лорд Едард, ако беглецът се беше оказал брат му Бенджен, а не онзи парцалив непознат. Щеше ли да е по-различно? Трябваше да има разлика, разбира се... и Роб със сигурност щеше да го посрещне радушно. Трябваше. Инак...

Стана му непоносимо да мисли повече за това. Джон стисна юздите и болка прониза наранените му пръсти. Сръга коня и препусна в галоп по кралския път, сякаш да надгони собствените си съмнения. От смъртта Джон Сняг не се боеше, но не искаше да умре така, окаян, вързан и обезглавен като най-обикновен разбойник. Ако трябваше да умре, то поне да е с меч в ръка, в битка с бащините му убийци. Не беше истински Старк, никога не бе живял като истински Старк... но поне да умре като такъв. И да казват хората, че Едард Старк е имал четирима синове, а не трима.

Още около четвърт миля Дух не отстъпваше, изплезил червения си език. Човек и кон снишиха глави и той подкани кобилата да препуснат още по-бързо. Вълкът забави, загледан с червени под лунната светлина очи-въглени. Скоро изчезна зад тях, но Джон знаеше, че ще го последва и ще го намери.

Между дърветата напред от двете страни на пътя заблещукаха светлинки: Къртичино. Куче изляя някъде, муле зарева в нечий яхър; иначе селото си остана смълчано. Тук-там покрай пътя се мяркаха светлини от домашни огнища, процедили се през капациите на прозорците, но малко.

Къртичино беше по-голямо селище, отколкото изглеждаше, но три четвърти от него беше вкопано в земята, в дълбоки и топли землянки, свързани с лабиринт от подземни преходи. Дори курвенският им бардак беше заровен под земята и отгоре се виждаше само една окаяна дървена колиба, не по-голяма от нужник и с червен фенер. На Вала мъжете наричаха тукашните курви „заровеното имане“. Джон се зачуди дали някой от братята в черно е слязъл тази нощ долу да покопае. Това също беше клетвопрестъпничество, но май никой не му обръщаше внимание.

Чак когато излезе от селото, Джон отново забави. Двамата с кобилата вече бяха плувнали в пот. Слезе от седлото и потръпна от студ, а изгорялата му ръка го заболя. Под дърветата беше останала пряспа топящ се сняг, яркобял под лунните лъчи, и от него се стичаше и пълнеше локвичките наоколо тънка струя чиста вода. Джон приклегна и гребна с шепи. Беше леденостудена. Отпи и наплиска лицето си.

Бузите му изтръпнаха. Пръстите му пулсираха по-болезнено, отколкото в последните дни, главата му също туптеше. „Правя това, което трябва – каза си. – Защо тогава ми е толкова зле?“

Кобилата беше плувнала в пяна от бързата езда, затова Джон хвана поводите да я поразходи. Пътят тук беше широк едва колкото да могат двама ездачи да се разминат, повърхността му бе прорязана от ручейчетата и осеяна с камънак. Това бясно препускане си беше пълна глупост: най-добрият начин да си счупиш врата. Джон се зачуди какво го е прихванало. Защо толкова бързаше да умре?

Далечният писък на някакво подплашено животно сред дърветата го накара да вдигне глава. Кобилата изцвили тревожно. Дали вълкът му си беше хванал плячка? Сви шепи пред устата си и извика:

– Дуух! Дух, насам.

Вместо отговор се чу само плясък на криле зад гърба му и в мрака се понесе бухал.

Джон се намръщи и продължи да развежда коня. Дух така и не се появи. Джон искаше вече да се качи на седлото и да тръгне, но изчезналият вълк го притесни.

– Дух! – извика той отново. – Къде си? При мен! Дух!

Нищо из тези лесове не можеше да притесни едно вълчище, макар и недорасло вълчище, освен... не, Дух беше твърде умен, за да нападне мечка, а ако наблизо имаше някоя вълча глутница, то Джон, разбира се, щеше да чуе вой.

Реши, че е добре да почака и да хапне. Храната щеше да успокои стомаха му и щеше да даде възможност на Дух да ги догони. Все още нямаше опасност – Черен замък още спеше. Извади сухар, парче сирене и малка сбръчкана кафява ябълка. Беше си взел също така осолено говеждо, както и резен сланина, който си прибра от кухнята, но месото щеше да го задържи за другия ден. След като и то свършеше, трябваше да спира за лов, а това щеше да го забави.

Седна под дърветата и се залови със сухара и сиренето, а кобилата остана да пасе край пътя. Ябълката остави за накрая. Поомекнала беше, но плодът все още беше тръпчив и сочен. Беше захапал сърцевината ѝ,

когато чу звуците: коне, препускащи от север. Джон бързо скочи и тръгна към кобилата. Можеше ли да ги надпревари? Не. Бяха твърде близо, със сигурност го бяха чули и ако бяха от Черен замък...

Отведе кобилата встрани от пътя в гъста горичка сиво-зелени стражеви дървета.

– Сега кротувай – прошепна ѝ в ухото, залегна и надникна през клоните. Ако боговете имаха милост, ездачите трябваше да го подминат. Най-вероятно бяха хорица от Къртичино, макар че какво можеха да търсят по пътя посред нощ...

Вслуша се в тропота на копитата. Ако се съдеше по звука, бяха поне петима-шестима. Гласовете им се понесоха през дърветата.

– Откъде да сме сигурни, че е тръгнал насам?

– Не можем да сме сигурни.

– Може и на изток да е хванал, откъде да знаем. Или е оставил пътя и е тръгнал през гората. Аз така бих направил.

– В тъмното? Тъпо. Ако не паднеш от коня и не си счупиш врата, ще се изгубиш, ще въртиш, въртиш и по изгрев слънце пак ще си се върнал при Вала.

– Аз не. – Гласът на Грен прозвуча ядосано. – Аз щях да продължа на юг, юга човек поне може да го държи по звездите.

– А ако е облачно? – попита Пип.

– Тогава нямаше да тръгна.

Намеси се друг глас.

– Аз на негово място знаете ли къде щях да съм? Щях да съм в Къртичино и да копая някое заровено имане. – Пронизителният смях на Тоуд процепа дърветата и кобилата изпръхтя.

– Я тихо – скастри ги Халдър. – Стори ми се, че чух нещо.

– Къде? Аз нищо не чух. – Конете спряха.

– Ти и да пръднеш, няма да чуеш.

– Ще чуя – опъна се Грен.

– Тихо!

Всички млъкнаха и се заслушаха. Джон усети, че неволно е затаил дъх. „Сам“ – помисли си. Не беше отишъл при Стария мечок, но не си беше и легнал, а бе събудил другите момчета. Проклети да са! Зазореше ли се, ако не ги намереха в леглата, и тях щяха да обявят за дезертъори. Какво си въобразявах, че правят?

Стаената тишина сякаш се проточи безкрайно. От мястото, където се беше присвил, Джон виждаше краката на конете им през клоните. Накрая Пип попита:

– Какво чу?

– Не знам – призна Халдър. – Звук. Помислих, че може да е пръхтене на кон, но...

– Тук няма нищо.

С крайчеца на окоото си Джон зърна блед силует, промъкваш се през дърветата. Изшумоляха листа и Дух изскочи от сенките толкова внезапно, че кобилата на Джон се сепна и изцвили.

– Там! – извика Халдър.

– И аз го чух!

– Предател – каза Джон на вълчището и се метна на седлото. Извърна главата на кобилата да се промъкне през дърветата, но докато измине десетина крачки, го настигнаха.

– Джон! – извика Пип зад гърба му.

– Спри – каза Грен. – Не можеш да надбягаш всички ни.

Джон се обърна към тях и извади меча си.

– Назад. Не искам никой да пострада!

– Един срещу седмина? – Халдър махна с ръка и момчетата се пръснаха и го обкръжиха.

– Какво искате от мен? – попита сърдито Джон.

– Искаме да се върнеш където ти е мястото – каза Пип.

– Мястото ми е при брат ми.

– Ние сме братята ти сега – каза Грен.

– Ще ти отрежат главата, ако те хванат, знаеш го – намеси се с нервен смях Тоуд. – Толкова тъпо е, че и Зубъра не би го направил.

– Не бих – потвърди Грен. – Аз не съм клетвопрестъпник. Казах думите и ще ги спазя.

– Аз също – отвърна им Джон. – Не разбирате ли? Те убиха баща ми. Това е война, брат ми Роб сега се сражава в крайречните земи...

– Знаем – прекъсна го мрачно Пип. – Сам ни разказа всичко.

– Съжаляваме за баща ти – рече Грен, – но това е без значение. Кажеш ли веднъж думите, не можеш да напуснеш, каквото и да става.

– Длъжен съм – настоя Джон.

– Ти каза думите – напомни му Пип. – „Сега започва моят страж – така каза. – И няма да свърши до смъртта ми.“

– „На поста си ще живея и на поста си ще умра“ – добави Грен и кимна.

– Няма нужда да ми казвате думите, знам ги не по-зле от вас. – Вече се ядоса наистина. Защо не го оставеха да си отиде? Само правеха нещата по-трудни.

– „Зашото аз съм мечът в мрака“ – добави Халдър.

– „Зашото аз съм стражът на ледения вал“ – подвижна пронизително Тоуд.

Джон ги изруга. Не казаха нищо.

Пип подкара коня към него и зареди:

– „Зашото аз съм огънят, пламтящ против студа. Светликът съм, от който надига се зората, рогът, спящите събуждащ, щитът, пазещ света човешки.“

– Не се приближавай – предупреди го Джон и размаха меча. – Сериозно ти говоря, Пип. – Никой от тях не беше с броня, можеше на кьсове да ги насече, ако потрябва.

Матар беше заобиколил зад гърба му. И той се включи в хора.

– „Обричам живота и честта си на Нощен страж.“

Джон скрита кобилата и я завъртя в кръг. Сега вече всички момчета бяха около него, обкръжиха го от всички страни.

– „За тази нощ...“ – Халдър подкара отляво към него.

– „...и всички нощи бъдни“ – довърши Пип. Посегна и хвана юздите на Джон. – Така че това ти е изборът. Или ме убий, или се върни с мен.

Джон вдигна меча си... и го отпусна безпомощно.

– Проклети да сте! Проклети да сте всички!

– Да ти връзваме ли ръцете, или ще ни дадеш дума, че ще се върнеш с нас кротко? – попита Халдър.

– Няма да бягам, ако това имаш предвид. – От дърветата излезе Дух и Джон го изгледа сърдито. – И ти си един помагач! – Тъмночервените очи го изгледаха разбиращо.

– Ще трябва да побързаме – каза Пип. – Ако не се върнем до съмване, Стария мечок ще отреже главите на всички ни.

Джон Сняг не запомни почти нищо от пътя назад. Стори му се по-кратък, може би защото умът му беше другаде. Скоростта налагаше Пип: малко галоп, лек тръс, раван, после отново в галоп. Къртичино мина и отмина, червеният фенер над бардака отдавна беше загаснал. Стигнаха бързо. Оставаше все още цял час до изгрева, когато Джон зърна кулите на Черен замък напред, тъмни пред бледата грамада на Вала. Този път не му приличаше на дом.

Можеха да го върнат, каза си Джон, но не можеха да го принудят да остане. Войната все пак нямаше да свърши утре, нито вдругиден, а приятелите му не можеха да го пазят непрекъснато. Щеше да се позабави, да ги накара да помислят, че е останал на драго сърце... а след това,

след като се отпуснеха, пак щеше да избяга. Следващия път щеше да избегне кралския път. Можеше да хване покрай Вала на изток, чак до морето, да речем. По-дълго, но много по-безопасно. Или дори на запад към планините, а после на юг през високите стени. Това беше пътят на диваците, труден и опасен, но натам никой нямаше да го гони. Нямаше да се отдалечи на повече от стотина левги от Зимен хребет и от кралския път.

Самуел Тарли ги чакаше при старата конюшня. Отпуснал се беше на земята до бала сено и дремеше. Като ги чу, стана и изтупа сламките от дрехите си.

– А-а... радвам се, че те намериха, Джон.

– Аз не – отвърна Джон и слезе.

Пип скочи на земята и погледна сърдито към изсветляващото небе.

– Сам, помогни да приберем конете – каза дребосъкът. – Чака ни дълъг ден, а заради нашия лорд Сняг няма да можем да поспим.

На съвване Джон отиде в кухнята, както всеки път на съвване. Трипръстия Хоб нищо не каза, докато му даваше закуската за Стария мечок. Днес тя беше три твърдо сварени яйца, запържени филийки хляб, парче шунка и ошав. Джон отнесе храната в Кралската кула.

Завари Мормон да пише на перваза на прозореца. Гарванът му крачеше по раменете му и мърмореше „Гжито, гжито!“ Когато Джон влезе, птицата изграчи.

– Остави храната на масата – каза Стария мечок и вдигна очи. – Искам и бира.

Джон отвори дървените капаци на един от прозорците, взе стомната с бира от лавицата отвън и му напълни един рог. Хоб му беше дал и един лимон, все още студен от склада на Вала. Джон го смачка в юмрука си. Сокът потече между пръстите му. Мормон пиеше всеки ден бирата си с лимон и твърдеше, че само благодарение на това все още си е запазил зъбите.

– Ти несъмнено обичаше баща си – каза Мормон, след като Джон му донесе рога. – Нещата, които обичаме, най-много ни съсипват, момко. Помниш ли, когато ти го казах?

– Помня – отвърна навъсено Джон.

– Гледай повече да не го забравяш. Тежките истини са тези, които трябва да държим здраво. Подай ми чинията. Пак ли шунка бе? Както и да е. Уморен ми се виждаш. Толкова уморителна ли беше ездата ти по пълнолуние?

Гърлото на Джон бе пресъхнало.

– Вие знаете?

– Знае – изграчи гарванът на рамото на Мормон. – Знае.

Стария мечок изсумтя.

– Смяташ ли, че са ме избрали за лорд-командир на Ношен страж, защото съм тъп като пън, Джон? Емон ми каза, че ще заминеш. Аз му казах, че ще се върнеш. Познавам си хората... и момчетата също. Честта те тласна да хванеш кралския път... и честта те върна.

– Върнаха ме приятелите ми – каза Джон.

– Случайно да съм казал „твоята чест“? – Мормон огледа чинията.

– Те убиха баща ми. Нима очаквахте, че нищо няма да направя?

– Ако трябва да си говорим истината, аз щях да постъпя точно като теб. – Мормон лапна една слива и изплю костилката. – Наредих да те пазят. Видели са те на тръгване. Ако братята ти не бяха те стигнали по пътя, все щяха да те хванат някъде, но не приятели този път. Освен ако нямаш кон с крила като гарван. Имаш ли?

– Не. – Джон се почувства глупаво.

– Жалко. Такъв кон щеше да ни върши добра работа.

Джон не се предаде. Каза си, че поне ще умре доблестно. Ако не друго, това поне можеше да направи.

– Зная какво е наказанието за дезертъорство, милорд. Не ме е страх да умра.

– Уммра! – изграчи гарванът.

– Нито да живееш, надявам се – рече Мормон, отрязва с камата си от шунката и я подаде на птицата. – Не си дезертирал. Все още не. Ето те тук. Ако взимахме главата на всяко момче, прескочило нощем до Къртичино, досега само духове щяха да пазят Вала. Но може би се каниш да избягаш утре, или след два дни? Така ли? На това ли се надяваш, момче?

Джон замълча.

– Така си мислех. – Мормон обели черупката на едно от яйцата. – Баща ти е мъртъв, момко. Мислиш ли, че можеш да го възкресиш?

– Не – отвърна той навъсено.

– Добре – рече Мормон. – Двамата с теб видяхме възкръсващи мъртъвци и честно казано, не държа много отново да виждам подобно нещо. – Изяде яйцето на две хапки. – Брат ти е на бойното поле с цялата сила на севера зад гърба му. Всеки от неговите лордове знаменосци командва повече мечове, отколкото ще намериш по целия Ношен страж. Какво те кара да си въобразяваш, че имат нужда точно от твоята помощ? Толкова велик воин ли си, или си носиш някой гръмкия в джоба да ти омагьосва меча?

Джон нямаше какво да му отговори. Гарванът кълвеше едно от яйцата. Чупеше с клюн черупката и измъкваше отвътре бели и жълти късчета.

Стария мечок въздъхна.

– Ти не си единственият засегнат от тази война. Сестра ми най-вероятно сега е тръгнала на поход с войската на твоя брат, заедно с дъщерите си, облечени в мъжки ризници. Мейг е една стара посивяла сврака, опърничава, свадлива и своенравна, но това не значи, че обичта ми към нея е по-малка, отколкото твоята към твоите сестри. – Намръщен, Мормон взе последното яйце, стисна го в юмрук и черупката се пръсна. – А може би значи. Все едно, все пак ще скърбя ако я посекаат, но както виждаш, не съм хукнал да я спасявам. Казал съм думите, както и ти. Място ми е тук... а твоето къде е, момче?

„Аз си нямам място – дощя му се да отвърне. – Аз съм копеле, нямам нито права, нито име, нито майка, а сега вече и баща си нямам.“

Но думите не искаха да излязат.

– Не знам.

– А аз знам – каза лорд-командир Мормон. – Студеният вятър се надига, Сняг. Сенките отгатак Вала се удължават. Котър Пайк пише за огромни стада лосове, които се стичат на юг и на изток към морето, както и за мамути. Казва, че един от хората му се натъкнал на огромни стъпки на някакво уродливо чудовище няма и на три левги от Южен страж. Щурмоваците от Сенчестата кула намират цели села опразнени, а сир Денис казва, че една нощ видял пламъци горе по планините, огромни огньовете, които горели от здрач чак до призори. Корин Полуръката хванал в плен някакъв дивак в гъстия лес на Гордж и човекът се кълнял, че Манс Райдър трупа всички свои хора в някакво ново, тайно укрепление, което съградил, но с каква цел, боговете могат само да знаят. Мислиш ли, че твоят чичо Бенджен беше единственият щурмовак, когото изгубихме тази година?

– Бен Джен – изграчи гарванът и заклати глава, а късчетата яйце се разхвърчаха от клюна му. – Бен Джен. Бен Джен.

– Не – каза Джон. Имаше и други. Много бяха.

– Мислиш ли, че войната на твоя брат е по-важна от нашата? – изрева му старият мъж.

Джон прехапа устна. Гарванът изплюща с крила към него.

– Г-война, война, война!

– Не е – каза му Мормон. – Боговете дано ни спасят, момче, нито си спял, нито си глупав. Когато мъртъвци са тръгнали да бродят за плячка,

мислиш ли, че е много важно кой точно седи на Железния трон?

– Не. – Джон съвсем не беше го помислял така.

– Твоят лорд баща те изпрати при нас, Джон. Може ли някой да каже защо?

– Защо? Защо? Защо? – заграчи гарванът.

– Знам само, че в жилите на Старките тече кръвта на Първите хора. Първите са вдигнали Вала и разправят, че те помнят неща, които иначе са забравени. И онзи твой звяр... той ни отведе при онези създания. Той те предупреди за мъртвеца на стълбите. Сир Джаръми несъмнено щеше да го нарече „случайно съвпадение“, но ето че сир Джаръми е мъртъв, а аз съм жив. – Лорд Мормон набоде резен шунка на върха на камата си. – Мисля, че си бил обречен да си тук, и искам двамата с твоето вълчище да сте с нас, когато тръгнем отвъд Вала.

От думите му по гърба на Джон полазиха тръпки на възбуда.

– Отвъд Вала ли?

– Добре ме чу. Решил съм да намеря Бен Старк. Жив или мъртъв. – Сдъвка и преглътна. – Няма да седя тук и да чакам да паднат снеговете и да завейат ледените ветрове. Трябва да знаем какво става. Този път Нощният страж ще тръгне с цялата си сила срещу „Краля отвъд Вала“, Другите и каквото още може да има там. Решил съм да ги поведе лично. – Посочи с върха на камата Джон. – По обичай стюардът на лорд-командира е и негов скуайър... но не държа да се будя всяка заран с мисълта, че пак си офейкал. Затова искам отговора ти, лорд Сняг, и го искам веднага. Ти брат ли си от Нощен страж... или само едно копеле, което много обича да си играе на война?

Джон Сняг се изпъна и вдиша много дълбоко. „Прости ми, татко. Роб, Аря, Бран... простете ми, не мога да ви помогна. Той е прав. Тук е мястото ми.“

– Аз съм... ваш, милорд. Ваш. Кълна се. Повече никога няма да избягам.

Стария мечок изсумтя.

– Тъй. Хайде марш да си вземеш меча.

САНСА

В стаичката си в кулата, в Стегата на Мегор, Санса се отдаде на мрака.

Спусна завесите около леглото си, спа, събуди се с плач и спа отново. Когато повече не можеше да спи, остана да лежи под завивките, разтреперана от скръб. Влизаха и си излизаха слуги, носеха храна, но само като видеше храната, ѝ прилошаваше. Блюдата се трупаха на масата под прозореца ѝ непипнати и тънещи в развала, докато слугите не ги изнесаха отново.

Сънят ѝ понякога биваше тежък като олово и без сънища, и тя се събуждаше по-уморена, отколкото преди да затвори очи. И все пак това бяха най-добрите моменти. Защото засънуваше ли, сънуваше баща си. Будна или заспала, виждаше все него, виждаше как златните плащове го просват ничком, виждаше как сир Илин пристъпва напред, измъква Лед от ножницата на гърба си, виждаше мига... мига, в който... искала бе да погледне настрани, искаше го, краката ѝ се бяха подкосили и тя бе паднала на колене, но така и не можа да извърне глава, а хората пищяха и викаха, и нейният принц ѝ се беше усмихнал, беше ѝ се усмихнал и тя се бе почувствала в безопасност, но това беше само за един кратък миг, за един удар на сърцето ѝ, докато не изрече онези думи, и краката на баща ѝ... това си спомняше, краката му, как потръпнаха, когато сир Илин... когато мечт...

„Сигурно и аз ще умра“, каза си тя, и този път мисълта не ѝ се стори толкова ужасна. Ако се хвърлеше през прозореца, щеше да сложи край на страданията си, а след години певците щяха да напишат песни за нейната скръб. Тялото ѝ щеше да лежи долу на камъните, прекършено и невинно, за срам и позор на онези, които я предадоха. Стигна дори дотам, че да прекоси спалнята и да отвори дървените капаци... но куражът ѝ напусна и тя с плач се върна в леглото си.

Прислужващите момичета се опитваха да я заговорят, когато ѝ донесяха храна, но тя не им отвърщаше. Веднъж дойде Великият майстер Пицел с кутия с шишенца и флакончета и я попита дали е болна. Опипа ѝ челото, накара я да се съблече и после я опипа цялата, а слугинята я държеше. Накрая, преди да си отиде, ѝ даде отвара от билки, подсладена с мед, и ѝ каза по колко да гълта всяка нощ. Санса си взе дозата веднага и легна да спи.

Засънува стъпки по най-горния етаж на кулата, някакво зловещо стържене на кожа по камък, сякаш някой бавно се катереше към стаята ѝ, стъпка по стъпка. Нищо не ѝ остана, освен да се свие зад вратата и да слуша разтреперана, а той се приближаваше и приближаваше. Знаеше, че е сир Илин, че идва за нея с Лед в ръката, идва да ѝ вземе главата. Нямаше къде да бяга, нямаше къде да се скрие, нямаше начин да залости вратата. Накрая стъпките спряха и тя разбра, че той просто е отвън, стои там, мълчалив, с мъртвите си очи и дългото пъпчиво лице. Точно тогава осъзна, че е гола. Присви се, опита се да се прикрие с ръце, а вратата започна да се открява, заскърца и острието на големия меч се показа през...

Тя се събуди и изхленчи:

– Моля ви, моля ви, ще бъда добра, ще бъда добричка, моля ви, недейте.

Но нямаше кой да я чуе.

Когато най-после наистина дойдоха, Санса изобщо не чу стъпките им. Вратата обаче отвори не сир Илин, а Джофри, момчето, което доскоро беше нейният принц. Завари я в леглото. Беше се свила под завивките, завесите бяха спуснати и тя не знаеше ден ли е, или посред нощ. Първото нещо, което чу, беше треснатата врата. После дръпнаха балдахина, тя изпъна ръка срещу внезапно нахлулата светлина и го видя засанал над нея.

– Днес следобед искам да си до мен на дворцовия съвет – каза Джофри. – Гледай да се окъпеш и да се облечеш както се полага на моята годеница. – До рамото му стоеше Сандор Клегейн, в кафяв жакет и зелена мантия, изгорялото му лице изглеждаше ужасно на утринната светлина. Зад тях имаше двама рицари от Кралската гвардия, в дълги плащове от бял сатен.

Санса придърпа завивката до брадичката си да се покрие и заскимтя:

– Моля ви... моля ви... оставете ме.

– Ако не искаш да станеш и да се облечеш сама, Хрътката ще го направи вместо теб – каза Джофри.

– Умолявам ви, мой принце...

– Сега съм крал. Куче, измъкни я от леглото.

Сандор Клегейн я прихвана през кръста, надигна я от пухената постеля и тя зарита немощно. Одеялото ѝ падна на пода. Само тънката нощница покриваше голотата ѝ.

– Прави каквото ти казват, дете – каза Клегейн. – Облечи се. – И я

подбутна към гардероба почти нежно.

Санса заотстъпва.

– Направих каквото ми каза кралицата, написах писма, написах каквото тя ми каза. Обещахте ми милост. Моля ви, пуснете ме да си ида у дома. Няма да извърша измяна, ще бъда добра, кълна ви се, в мен няма предателска кръв, няма. Искам само да се върна у дома. – Спомни си за доброто си възпитание, сведе глава и добави тихо: – Ако благоволите.

– Не благоволявам – каза Джофри. – Мама казва, че все пак трябва да се ожена за теб, затова ще стоиш тук и ще се подчиняваш.

– Не искам да се жения за теб – проплака Санса. – Ти отсече главата на татко ми!

– Той беше предател. Никога не съм обещавал, че ще го пощадя. Обещах само, че ще бъда милостив, и бях. Ако не беше твоят баща, щях да заповядам да го вържат за четири коня и да го разкъсат, или жив да го одерат, но му дадох чиста смърт.

Санса го зяпна, сякаш го виждаше за първи път. Носеше ватиран яркочервен жакет, извезан с лъвовве, и пелерина със златни нишки, с висока яка, която очертаваше лицето му като в рамка. Зачуди се как изобщо се е заблуждавала някога, че е красив. Устните му бяха меки и червени като червеите, които човек намира по земята след дъжд, а очите му бяха празни и жестоки.

– Мразя те – прошепна Санса.

Лицето на крал Джофри се вледени.

– Майка ми казва, че не подобава на един крал да бие жена си. Сир Мерин.

Рицарят се изправи пред нея, изви ръката ѝ, с която тя се опита да се защити, и я зашлеви през ухото с опакото на облечената си в ръкавица ръка. Санса не помнеше как е паднала, но когато се съвзе, се беше смъкнала на колене върху розозките от тръстика. Главата ѝ кълтеше. Сир Мерин Трант стоеше над нея с кръв по бялата копринена ръкавица.

– Сега ще се подчиняваш ли, или да го накарам пак да те удари?

Ухото на Санса беше изтръпнало. Тя го опипа и пръстите ѝ се отпуснаха мокри и червени.

– Аз... както... както заповядате, милорд.

– Ваша милост – поправи я Джофри. – Ще се видим на съвета.

Обърна се и излезе.

Сир Мерин и сир Арис го последваха, но Сандор Клегейн се задържа колкото да я дръпне грубо и да я изправи.

– Спести си болката, момиче, и му дай каквото ти иска.

– Какво... какво иска той? Моля ви, кажете ми.

– Иска да му се усмихваш, да ухаеш сладко и да бъдеш дамата на неговата любов – изхрипя Клегейн. – Иска да му редиш всичките сладки думички, на които те е учила твоята септа. Иска да го обичаш... и да се боиш от него.

След като и той си отиде, Санса отново се смъкна върху чергите и зяпна няма в стената, докато две от слугините не пристъпиха плахо в стаята ѝ.

– Ще ми трябва гореща вода за банята ми, моля – каза им тя, – и благовония. И малко пудра да скрие този оток.

Дясната ѝ буза беше подута и болеше, но тя знаеше, че Джофри ще иска да е красива.

Горещата вода я накара да помисли за Зимен хребет и това ѝ вля сили. Не беше се къпала от деня, в който умря баща ѝ, и се стъписа като видя колко мръсна стана водата. Слугините измиха кръвта от лицето ѝ, изтъркаха мръсното от гърба ѝ, умиха косата ѝ и я вчесаха, докато не блесна отново на дебели кестеняви къдрици. Санса не им проговори, само им нареждаше сухо какво да правят. Бяха слуги на Ланистър, а не лично нейни, и не им вярваше. Когато дойде време да се облича, избра си онази, зелената рокля, която бе носила на турнира. Спомни си колко галантно се бе държал с нея Джофри в нощта на пира. Навярно с това щеше да му го припомни и на него, за да се държи по-мило.

Изпи чаша мляко с каймак и похапна малко сухар, докато чакаше, за да успокои стомаха си. Сир Мерин се върна по обяд. Беше облякъл белите си доспехи: ризница от лъскави метални плочки със златни гравюри, висок шлем със златен слънчев изгрев за гребен, наколенници, нагрленик, ръкавици и ботуши от бляскава стомана, тежък вълнен плащ, стегнат с тока с форма на златен лъв. Беше вдигнал забралото на шлема си, за да се вижда по-добре злото му лице с торбичките под очите, широката, кисело изкривена уста и ръждивата на цвят, осеяна със сиво коса.

– Милейди – каза той с поклон, сякаш не беше я разкървавил с шамара си само преди три часа. – Негова милост ми заповяда да ви придружа до тронната зала.

– А заповяда ли ти да ме удариш, ако откажа да дойда?

– Вие отказвате ли да дойдете, милейди? – Погледна я съвсем безизразно, очите му дори не се спряха на отока, който ѝ бе оставил.

Санса осъзна, че мъжът не я мрази. Нито пък я обичаше. Нищичко не изпитваше към нея. За него тя беше само някаква... вещ.

– Не – каза тя и стана. Искаше ѝ се да се разбеснее, да го удари както той я бе ударил, да го заплаши, че стане ли кралица, ще заповяда да го пратят в изгнание, само да посмее да ѝ посегне още веднъж... но си спомни какво ѝ каза Хрътката и каза само: – Ще изпълня волята на Негова милост.

– Както правя аз – отвърна той.

– Да... но вие не сте истински рицар, сир Мерин.

Санса знаеше, че на това Сандор Клегейн щеше да се изсмее. Други мъже щяха да я наругаят, да я предупредят да си държи езика зад зъбите, или дори да я помолят за прошка. Сир Мерин Трант беше друга порода. На сир Мерин Трант просто му беше все едно.

Терасата бе пуста. Санса стоеше сама, свела глава, докато Джофри долу седеше на Железния трон и раздаваше кралска справедливост така, както той я разбираше. На всеки десет дела девет, изглежда, му бяха досадни; тях той прехвърляше на своя съвет и се въртеше нервно, докато лорд Белиш, Великият майстер Пицел и кралица Церсей решаваха спора. Но когато решише сам да царства, дори кралицата майка не можеше да го озапти.

Доведоха някакъв крадец и той накара сир Илин да отсече ръката му на място. Двама рицари се обърнаха към него да реши спора им за земя и той постанови да се сразят в дуел на следващата заран. „До смърт“, добави. Една жена падна на колене и го замоли да ѝ предаде главата на мъж, убит като предател. Била го обичала, каза му, и искала да го погребат прилично. „Щом си обичала един предател, значи и ти си предателка“ – каза Джофри. Двама златни плащове я повлякоха към тъмницата.

В единия край на масата седеше лорд Слинг с жабешкото лице, облечен в черна кадифена туника и лъскава златоткана пелерина, и кимаше одобрително на всяка произнесена от кралската уста присъда. Санса се вираше мрачно в това грозно лице и си спомняше как той беше хвърлил баща ѝ в нозете на сир Илин, за да го обезглави, искаше ѝ се да го нарани, искаше ѝ се да се появи някой герой, него да хвърли върху камъните и да му отсече главата. Но един глас в главата ѝ прошепна: „Герои не съществуват“ и тя си спомни какво ѝ беше казал веднъж лорд Петир тук, в същата тази зала.

„Животът не е песен, миличко – това ѝ беше казал. – Един ден за жалост ще го разбереш.“

„В живота побеждават чудовищата“, каза си тя и този път чу гласа на Хрътката, хладен и хриплив като метал, стържещ на камък.

„Спести си болката, момиче, и му дай каквото иска.“

Последният случай беше с един пълничък певец от някаква градска кръчма, обвинен, че е съчинил песен, която осмива покойния крал Робърт. Джоф им нареди да му дадат лютнята и му заповяда да изпее песента пред кралския съд. Певецът се разплака и взе да се кълне, че никога повече няма да изпее тази песен, но кралят настоя. Беше някаква смешна песничка все за Робърт, как се бил с една свиня. Санса знаеше, че става дума за глигана, който го беше убил, но в някои от стиховете сякаш се намекуваше за кралицата. Когато песента свърши, Джофри обяви, че е решил да прояви милост. Певецът щял да бъде лишен или от пръстите, или от езика си. Даде му един ден да си избере сам. Джанос Слингт закима.

Това беше последното дело за следобед, отбеляза с облекчение Санса, но нейните мъки не свършиха. Когато гласът на херолда разпусна съда, тя слезе от балкона. Джофри я чакаше в подножието на витото стълбище. С него беше Хрътката, както и сир Мерин. Младият крал я огледа критично от главата до петите.

– Изглеждаш по-добре отпреди.

– Благодаря, ваша милост – каза Санса. Празни слова, но го накараха да кимне и да се усмихне.

– Ела да се поразходим – разпореди се Джофри и й предложи ръката си. Нямахте избор, освен да приеме. Докосването до ръката му някога щеше да предизвика в нея тръпка на възбуда; сега само накара кожата й да настръхне. – Скоро ще е рожденият ми ден – заговори Джофри, докато излизаха през задния вход към тронната зала. – Ще има голям празник и подаръци. Ти какво ще ми подариш?

– Аз... не съм помисляла за това, милорд.

– Ваша милост – сряза я той. – Ти май наистина си глупаво момиче, а? Майка ми така казва.

– Така ли казва? – След всичко, което се бе случило, думите му трябваше да са изгубили силата да я уязвят, но кой знае защо, не бяха. Кралицата винаги досега беше толкова мила с нея.

– О, да. Тревожи се за бъдещите ни деца, дали няма да са глупави като теб, но аз й казах да не се безпокои. – Кралят махна с ръка и сир Мерин разтвори вратата пред тях.

– Благодаря, ваша милост – промълви Санса.

„Хрътката беше прав. Аз съм само едно малко птиченце, повтарящо думите, на които са ме научили.“ Слънцето се беше скрило зад западната стена и камъните на Червената цитадела сияеха, тъмни като кръв.

– Ще ти направя дете веднага, когато можеш да раждаш – обеща Джофри, докато я развеждаше през двора за упражнения на гвардията. – Ако първото излезе глупаво, ще ти отсека главата и ще си намеря по-умна жена. Кога смяташ, че ще можеш да родиш дете?

Санса не можеше да го погледне, толкова я засрами.

– Септа Мордейн казва, че повечето... повечето благородни момичета разцъфтяват на дванайсет или тринайсет.

Джофри кимна.

– Насам.

Вкара я в стражевата пристройка при стълбището, водещо нагоре към бойниците.

Санса се дръпна разтреперана. Изведнъж осъзна къде я водят.

– Не! Моля те, не, не ме принуждавай, моля те...

Джофри стисна устни.

– Искам да ти покажа какво става с предателите.

Санса заклати глава отчаяно.

– Не искам. Не искам!

– Мога да накарам сир Мерин да те довлече горе – отвърна той. – Но не искам. По-добре да правиш каквото кажа. – Джофри посегна към нея и Санса се дръпна ужасена и се блъсна в Хрътката.

– Направи го, момиче – каза ѝ Сандор Клегейн и я бутна към краля. Устата му се изкриви на изгорялата половина от лицето му и тя почти чу останалото. „Все едно ще те принуди, затова му дай каквото иска.“

Насили се и хвана ръката на крал Джофри. Изкачването беше като в кошмар. Всяка стъпка беше усилие, сякаш измъкваше стъпалата си от дълбока до глезените лепкава кал, а стъпалата се оказаха много повече, отколкото бе допускала, хиляди пъти по хиляда стъпала, и на бастиона я чакаше ужасът.

От високите бойници на стражевата сграда светът се просна пред тях. Санса успя да види Великата септа на Белор на хълма Висения, където бе умрял татко ѝ. В другия край на Улицата на сестрите се издигаха руините на Драконовата яма. На запад издутото червено слънце наполовина се беше скрило зад Портата на боговете. Соленото море се падаше откъм гърба ѝ, а на юг се намираше рибният пазар и пристанището, и буйното русло на Черна вода. А на север...

Тя се обърна и видя само града, улици и алеи и хълмове, и падини, и още улици и още алеи, и далечни каменни стени. Но знаеше, че зад тях е откритата околност на града, с ферми, поля и гори, а отвъд нея, на север и на север, и още на север, се намираше Зимен хребет.

– Какво гледаш? – каза Джофри. – Ето това искам да видиш, ей там.

Външният ръб на бастиона беше защитен с дебел каменен парапет, стигащ до брадичката на Санса, с амбразури на всеки пет стъпки за стрелците. Главите бяха окачени между амбразурите, горе по стената. Бяха набити на железни шипове така, че да се виждат от целия град. Санса ги беше забелязала още в мига, в който стъпи на прохода, но реката и пълните с хора улици, и гаснещото слънце бяха привлекли погледа ѝ, защото бяха много по-хубави. „Може да ме принуди да погледна към главите – каза си, – но не може да ме принуди да ги видя.“

– Ето тази е на баща ти – каза той. – Куче, обърни му главата, за да може да го види.

Сандор Клегейн хвана главата за косата и я обърна. Отсечената глава беше натопена в катран, за да се запази за по-дълго. Санса я погледна спокойно, без изобщо да я вижда. Всъщност не приличаше на лорд Едард. Дори не изглеждаше истинска.

– Колко трябва да я гледам?

Джофри изглеждаше разочарован.

– Искаш ли да видиш и другите?

Редицата беше дълга.

– Ако така благоволи Негова милост.

Джофри я преведе по прохода покрай дузина или повече глави и два празни шипа.

– Тези ги пазя за чичо ми Станис и чичо ми Ренли – обясни той. Другите глави бяха набучени много преди главата на баща ѝ. Въпреки катрана повечето отдавна бяха изгнили и станали неузнаваеми. Кралят посочи една и каза: – Това тук е твоята септа. – Но Санса дори не можа да различи, че е на жена. Челюстта се беше оголила, а птиците бяха изкъвали едното ухо и повечето от едната буза.

Санса се беше чудила какво е станало със септа Мордейн.

– Но защо си убил нея? – попита го. – Тя беше вречена в боговете...

– Предателка. – Джофри се нацупи; Санса, изглежда, го дразнеше с нещо. – Не ми отговори какво смяташ да ми подариш на рождения ми ден. Може би вместо това аз трябва да ти подаря нещо, какво ще кажеш?

– Както благоволи милорд – отвърна Санса.

Когато се усмихна, разбра, че ѝ се подиграва.

– Твоят брат също се оказа предател, знаеш ли? – Хвана главата на септа Мордейн и я завъртя. – Помня го твоя брат от Зимен хребет. Кучето ми тогава го нарече „лордът на дървения меч.“ Нали, Куче?

– Така ли? Не помня – отговори Хрътката.

Джофри раздражено сви рамене.

– Твоят брат е победил вуйчо ми Джайм. Майка ми казва, че било измяна и подлост. Плака, когато го чу. Всички жени са слаби, дори тя, макар да се преструва, че не е. Казва, че трябва да стоим в Кралски чертог в случай, че чичовците ми ни нападнат, но на мен не ми пука. След празника на рождения ми ден ще вдигна войска и лично ще убия брат ти. Това ще ти подаря аз на теб, лейди Санса. Главата на брат ти.

Тогава я обзе някаква внезапна лудост и тя чу собствения си глас да казва:

– Може пък брат ми да ми даде твоята глава.

Джофри се намръщи.

– Не трябва никога да ми се подиграваш така. Една истинска съпруга не се подиграва на своя лорд. Сир Мерин. Научи я.

Този път рицарят я хвана под челюстта и задържа главата ѝ, докато я удрия. Удари я два пъти. Устната ѝ се разцепи и кръвта потече по брадичката ѝ, за да се смеси със солта на сълзите ѝ.

– И не трябва непрекъснато да плачеш – каза ѝ Джофри. – Много по-хубава си, когато се усмихваш и се смееш.

Санса се усмихна насила от страх той да не накара сир Мерин отново да я удари, но без полза. Кралят продължи да клати неодобрително глава.

– Я си изтрий кръвта, виж каква си оцапана.

Външният парапет стигаше до брадичката ѝ, но по вътрешния ръб на пасажа нямаше нищо, нищо освен един дълъг полет до настланата с камък полоса между двете стени, долу, на седемдесет-осемдесет стъпки. Каза си, че трябва само да го бутне. Той стоеше почти до самия ръб, стоеше и ѝ се хилеше с дебелите си като дъждовни червеи устни. „Можеш да го направиш – каза си тя. – Можеш. Направи го.“

Дори нямаше да има значение ако и тя полетеше надолу с него. Нямахше да има никакво значение.

– Ела, момиче.

Сандор Клегейн коленичи пред нея, между нея и Джофри. С нежност, удивителна за толкова едър мъж, опипа подутата ѝ, разцепена устна и изтри кръвта с ленена кърпа.

Мигът си отиде. Санса сведе очи.

– Благодаря ви.

Беше добро и възпитано момиче.

КЕЙТЛИН

Сякаш хиляда години бяха изтекли, откакто Кейтлин Старк бе понесла невръстния си син от Речен пад, прехвърлила бе с една малка лодка Повален камък и бе започнала пътуването си на север към Зимен хребет. И сега отново се връщаха у дома през Повален камък, само че момчето ѝ сега носеше броня и ризница вместо бебешките пелени.

Роб седеше при носа със Сив вятър, ръката му лежеше отпусната на вълчата глава, а гребците натискаха веслата. С него беше Теон Грейджой. Чичо ѝ Бриндън щеше да дойде след тях на втората лодка с Големия Джон и лорд Карстарк.

Кейтлин се настани на кърмата. Стрелнаха се надолу по Повален камък и се оставиха на силното течение да ги изтласка покрай Кулата на колелото. Плясъкът и грохотът на грамадното водно колело вътре беше звук от момичешките ѝ години и докара на лицето ѝ тъжна усмивка. Горее от стените на замъка войници и слуги викаха името на Кейтлин, както и на Роб, а също и „Зимен хребет!“ По всеки бастион се вееше знамето на дома Тъли: подскачаща пъстърва, сребърна на развълнувано синьо-червено поле. Гледката беше затрогваща, но не повдигна духа ѝ. Съмняваше се, че нещо би могло изобщо да повиши отново някога духа ѝ. О, Нед...

Точно под Кулата на колелото направиха широк завой и се врязаха в разпенената вода. Мъжете напрегнаха мишици. Появи се широкият свод на Водната порта и тя чу скърцането на тежките вериги, докато огромната желязна решетка се вдигаше. Вдигаше се бавно, докато приближаваха, и Кейтлин забеляза, че долната половина е почервеняла от ръжда. От долния край на портикула върху тях покапа кал, докато минаваха отдолу, а остриите железни шипове надвиснаха едва на няколко пръста над главите им. Кейтлин зяпна нагоре към решетките, зачудена колко ли дълбоко е проникнала ръждата, доколко портикулът ще може да устои на овен и дали не се налага да го подменят. В последно време подобни мисли рядко стояха далече от ума ѝ.

Преминаха под арката и под стените, движейки се от слънце на сянка и отново на слънце. Замъкът се разтвори около тях. Навсякъде наоколо се виждаха привързани към железните стени на каменните кейове големи и малки лодки. Стражите на баща ѝ ги чакаха на водното стълбище с брат ѝ. Сир Едмур Тъли беше едър млад мъж с рошава кестенява

коса и страховита брада. Нагръдникът на бронята му беше изподраскан и очукан от битките, а синьо-червеният му плащ – оцапан с кръв и сажди. До него седеше лордът на Черни лес Титос, жилив и тънък като пика, с късо подстригани бакенбарди и клонест нос. Яркожълтата му ризница беше инкрустирана с черен кехлибар в изкусно изваяни шарки на лози и листа, а пелерина, съшита от гарванови пера, покриваше раменете му. Тъкмо лорд Титос бе предвождал малкия отряд, измъкнал брат й от стана на Ланистър.

– Издърпайте ги – нареди сир Едмур. Трима мъже нагазиха по стъпалата в дълбоката до колене вода и придърпаха лодката с дълги куки. Когато Сив вятър скочи, един от тях изтърва пръта си, залитна и цопна във водата. Другите се разсмяха, а на лицето на седналия във водата се изписа овча физиономия. Теон Грейджой скокна от лодката на брега, вдигна Кейтлин през кръста и я постави на първото сухо стъпало над себе си.

Едмур заслиза по стълбището да я прегърне.

– Мила ми сестрице – задавено промълви той. Имаше тъмносини очи и уста, създадена за усмивки, но сега не се смееше. Изглеждаше по-сърнал и изнурен, съсипан от битки и измършавял от усилия. Кейтлин го прегърна силно.

– Скръбта ти е и моя, Кат – каза й той след като се пуснаха. – Когато чухме за лорд Едард... Ланистъррови ще платят, заклевам ти се. Ще получиш възмездие.

– А това ще ми върне ли Нед? – рязко отвърна тя. Много прясно й беше още за по-меки думи. Сега не можеше да мисли за Нед. И не биваше. Нямахше да й помогне. Трябваше да е силна. – Да оставим това засега. Искам да видя татко.

– Чака те в солария – каза Едмур.

– Лорд Хостър е прикован на легло, милейди – обясни бащиният й стюард. Кога беше толкова остарял и побелял добрият човек? – Нареди веднага да ви заведем при него.

– Аз ще я заведа.

Едмур я придружи нагоре по стълбището и през вътрешния двор, където някога Петир Белиш и Брандън Старк бяха кръстосали мечове заради нея. Масивните стени от пясъчник на вътрешната цитадела се възправиха високо над нея. Докато преминаваха през една врата между двама стражи с шлемове с гребени с форма на риба, тя го попита:

– Много ли е зле? – Със страх, че знае отговора.

Едмур се навъси.

– Няма да е дълго с нас, казва майстерът. Болката е... постоянна и се усилва.

Изпълни я сляпа ярост, ярост към целия свят. Към брат й Едмур, към сестра й Лиза, към Ланистърови, към всички майстери, към Нед и към баща й, и към чудовищните богове, решили да й отнемат и двамата.

– Трябваше да ми кажеш. Трябваше да ме известиш веднага щом си го разбрал.

– Той забрани. Не искаше враговете му да разберат, че умира. След като кралството е толкова неспокойно, боеше се, че ако Ланистърови разберат колко уязвим е...

– ...могат да нападнат? – довърши Кейтлин.

„Заради тебе стана всичко – заговори вътрешният й глас. – Ако не беше се наела на своя глава да пленяваш джуджето...“

Изкачиха витата стълба мълчаливо.

Цитаделата беше тристранна както самия Речен пад и соларият на лорд Хостър също така представляваше триъгълник с каменна тераса, издаваща се на изток като нос на огромен кораб от пясъчник. Оттук владетелят на замъка можеше да наблюдава стените и бойниците, и отвъд тях, където се сливаха реките. Бяха изнесли леглото на баща й на терасата.

– Обича да седи на слънце и да гледа реките – обясни Едмур. – Татко. Виж кого ти доведох. Кат е дошла да те види...

От младини Хостър Тъли беше едър човек; висок и плещест като млад, надебелял след като бе навлязъл в зрялост. Сега изглеждаше свит, с повехнали до кокал мускули и плът. При последното им виждане косата и брадата му бяха оставени дълги, с много сребро по тях. Сега бяха побелели като сняг. Като чу гласа на Едмур, той отвори очи.

– Котенцето – промърмори с тънък, хриплив от болката глас. – Малкото ми котенце. – По лицето му заигра треперлива усмивка и костеливата му ръка посегна към нейната. – Чаках те...

– Ще ви оставя да поговорите – каза брат й, нежно го целуна по челото и се оттегли.

Кейтлин се смъкна на колене и взе ръката на баща си в шепите си. Дланта му беше едра, но вече безплътна, костите мърдаха хлабаво под кожата, всичката им сила си беше отишла.

– Трябваше да ме известиш – промълви тя. – Конник, гарван...

– Конниците ги хващат и разпитват – отвърна той. – Гарваните ги свалят... – Сви се в болезнен спазъм и пръстите му се впиха в нейните. – Рациите шават в корема ми... щипят, щипят. Ден и нощ. Жестоки

щипци имат тия раци. Майстер Виман ми прави сънно вино, с маков сок... спя много... но исках да съм буден, та да те видя като дойдеш. Боях се... когато Ланистърови взеха брат ти в плен, становете им около нас... боях се, че ще си ида преди да съм те видял отново... боях се да...

– Тук съм, татко – рече тя. – С Роб, моя син. Той също ще иска да те види.

– Твоето момче – прошепна той. – Ами той... имаше моите очи, помниш ли...

– Имаше ги, и сега ги има. И освен това ти доведохме Джайм Ланистър, в окови. Речен пад отново е свободен, татко.

Лорд Хостър се усмихна.

– Видях. Снощи, когато се почна, им казах... трябва да видя. Отне-соха ме на стражницата... гледах от бойниците. Ах, каква красота... факлите, които се изляха като вълна, чух виковете, носещи се отвъд реката... сладки звуци... когато онази обсадна кула се пръсна в пламъци, богове... щях да умра, и с радост, стига само да бях видял и децата ти. Твоето момче ли го направи това? Твоят Роб ли беше това?

– Да – каза с гордост Кейтлин. – Роб беше... и Бриндън. Вашият брат също е тук, милорд.

– Той... – Баща й зашепна съвсем тихо. – Черната риба... се е върнал? От Долината?

– Да.

– А Лиза? – Хладният вятър раздипли тънката белота на косата му. – Богове милостиви, сестра ти... и тя ли е дошла?

Бе толкова изпълнен с надежда и очакване, че й стана тежко да му каже истината.

– Не. Съжалявам...

– О. – Лицето му се отпусна и очите му помръкнаха. – Бях се надявал... щеше да е хубаво да я видя и нея преди...

– Тя е при сина си, в Орлово гнездо.

Лорд Тъли кимна уморено.

– Тъй... сегашният лорд Робърт, след като бедният Арин си отиде... помня... тя защо не дойде с теб?

– Изплашена е, милорд. В Орлово гнездо се чувства защитена. – Наведе се и го целуна по набръчканото чело. – Роб чака. Искате ли да го видите? И Бриндън?

– Твоят син – прошепна баща й. – Да. Детето на Кат... той има моите очи, помня. Когато се роди. Доведи го... да.

– А брат ви?

Баща ѝ обърна очи към реките.

– Черната риба... Той ожени ли се вече? Взе ли някое... момиче за жена?

„Дори на смъртното си ложе“ – с тъга помисли Кейтлин.

– Още не се е оженил. Знаеш го, татко. Нито ще го направи някога.

– Аз му казах... заповядах му. Ожени се! Аз му бях господарят. Той знае. Мое право е... да му намеря подходяща. Бях му намерил... добра. От Редвин. Стар дом. Мило момиче, хубавичко... с лунички... Бетани беше, да. Горкото дете. Сигурно още го чака. Да.

– Бетани Редвин отдавна е жена на лорд Роуан – припомни му Кейтлин. – Има три деца от него.

– Все пак – промълви лорд Хостър. – Все пак. Плю на момичето. На Редвин. Плю на мен. Господарят му, брат му... тая Черна риба. Имах други предложения. Момичето на лорд Бракън. На Уолдър Фрей... кое то и да е от трите, вика... Ожени ли се? За коя? За коя?

– За никоя – каза му Кейтлин, – но е дошъл от много левги, за да те види, с бой дойде до Речен пад. И аз нямаше да съм тук сега, ако не беше ни помогнал.

– Той винаги е бил воин – изхриптя баща ѝ. – Това, виж, може да го прави. Рицарят на Портата, да. – Отпусна се и затвори очи, безкрайно изтощен. – Повикай го. По-късно. Сега ще поспя. Много съм уморен да се боря. Доведи го по-късно, Черната риба...

Кейтлин го целуна леко и го остави на неговата цитадела, с течашите долу реки. Бе заспал още преди да е напуснала солария.

Когато се върна във вътрешния двор, сир Бриндън Тъли стоеше на водното стълбище с мокри ботуши и говореше с началника на гвардията на Речен пад. Веднага дойде при нея.

– Той...

– Умира – каза тя. – Както се опасявахме.

Грубоватото лице на чичо ѝ не скри болката. Бриндън прокара пръсти през гъстата си посивяла коса.

– Ще ме види ли?

Тя кимна.

– Казва, че е твърде уморен, за да се бори.

Бриндън Черната риба се изсмя.

– Твърде стар войник съм, за да го повярвам. Хостър ще ме яде за онова момиче на Редвин и когато му палим погребалната клада, проклетите да са и кокалите му.

Кейтлин се усмихна. Знаеше, че е истина.

– Не виждам Роб.

– Мисля, че отиде с Грейджой в залата.

Теон Грейджой седеше на една от скамейките в голямата зала на Речен пад, отпиваше с наслада от голям рог с тъмен ейл и описваше клането в Шепнешия лес на слушащите го офицери от бащиния ѝ гарнизон.

– Някои се опитаха да избягат, но ги заклешихме от двата края в долината и излязохме от мрака с меч и копие. Ланистъррови сигурно помислиха, че самите Други са им изскочили, когато вълкът на Роб се развихри сред тях. Видях с очите си как откъсна ръката на един от рамото, а конете им пощуряха само от миризмата му. Не мога да кажа колко мъже изпопадаха...

– Теон – прекъсна го тя. – Къде мога да намеря сина си?

– Лорд Робърт отиде да навести гората на боговете, милейди.

Също както щеше да направи Нед. „Той е син на баща си точно толкова, колкото и мой, не бива да го забравям. О, богове, Нед...“

Намери Роб под зеления саван на листата, обкръжен от високи червени дървета и грамадни стари брястове, коленичил до дървото на сърцето, тънко язово дърво, с лице по-скоро тъжно, отколкото строго. Дългият меч беше пред него, със забит в земята връх, ръцете му в ръкавиците бяха обгърнали дръжката. Около него бяха коленичили други: Големия Джон Ъмбър, Рикард Карстарк, Мейг Мормон, Галбарт Гловър, и още. Дори Титос, лордът на Черния лес, беше сред тях, с проснатото зад гърба му наметало с гарванов цвят. „Това са онези, които тачат старите богове“, осъзна тя. И се запита тя самата кои богове пази в сърцето си, но не можа да си отговори.

Нямаше да е добре да прекъсне молитвите им. Боговете трябваше да си получат дължимото. Дори жестоките богове, които бяха решили да ѝ вземат Нед, а сега и баща ѝ. Затова Кейтлин зачака. Речният вятър раздвижи високите клони и през тях отдясно се видя Кулата на колелото, обрасла с бръшлян. И докато стоеше смълчана, всичките ѝ спомени се изсипаха като буен планински порой. Баща ѝ я беше учил на езда сред тези дървета, а онова там беше брястът, от който падна Едмур, когато си счупи ръката, а ей там, под онази асма, двете с Лиза си бяха играли на целуване с Петир.

Не беше се сещала за всичко това от години. Колко млади бяха всички те тогава... тя беше не по-голяма от Санса, Лиза по-малка от Аря, а Петир още по-малък и от нея, но много напорист. Момичетата си го разменяха, къде сериозно, къде на смях. Споменът се върна толкова живо, че тя почти наяве усети потните му пръсти на рамото си и дъха му

с вкус на мента. В гората на боговете растеше дива мента и Петир обичаше да я дъвче. „Той се опита да си пъкне езика в устата ми“ – признала бе Кейтлин на сестра си след това. „И с мен се опита – прошепна й Лиза, свенливо и задъхано. – Хареса ми.“

Роб бавно се изправи и прибра меча си в ножницата и Кейтлин неволно си помисли дали синът ѝ изобщо е целувал някога момиче в гора на боговете. Сигурно. Беше забелязвала с каква влага в очите го поглежда Джейн Пули, а и някои от слугинчетата, дори от по-големите, на поосемнадесет години... беше яздил в битка, убивал беше хора с меча си, трябваше да е целувал и момиче. В очите ѝ имаше сълзи и тя ги изтри ядосано.

– Мамо – каза Роб, щом я видя да стои в края на полянката. – Трябва да свикаме съвет. Има да се решат някои неща.

– Дядо ти иска да те види – каза тя. – Роб, той е много болен.

– Сир Едмур ми каза. Съжалявам, мамо... за лорд Хостър и за теб. Но първо трябва да проведем съвета. Получили сме вести от юг. Ренли Баратеон е заявил претенциите си за братовия си трон.

– Ренли? – Беше стъписана. – Но аз мислех... разбира се, лорд Станис трябваше да...

– Както и всички ние, милейди – каза Галбарт Гловър.

Военният съвет се събра в Голямата зала около четири дълги дървени маси, подредени в прекъснат квадрат. Лорд Хостър беше твърде немошен, за да дойде, и остана да спи на терасата си и да сънува слънцето над реките на своята младост, Едмур седеше на високия престол на рода Тъли, с Бриндън Черната риба от едната му страна и бащините му знаменосци, подредени отляво и отдясно зад страничните маси. Вестта за победата при Речен пад се бе разнесла сред владетелите, избягали при Тризъбеца, и ги беше върнала. Влезе Карил Ванс, вече лорд, тъй като баща му бе загинал под Златния зъб. Сир Марк Пайпър беше с него и те представиха някой си Дари, момче на годините на Бран. Лорд Джонос Бракън пристигна от руините на Каменния плет, намръщен и гневен, и седна колкото може по-далече от Титос Черния лес.

Северните владетели седнаха срещу тях. Бяха по-малко. Големия Джон седна от лявата страна на Роб, а до него Теон Грейджой; Галбарт Гловър и лейди Мормон бяха отдясно на Кейтлин. Лорд Рикард Карстарк, измършавял и посърнал от скръб, седеше като видение от някакъв кошмар, с несресана и немита дълга брада. Оставил бе двама мъртви синове в Шепнещия лес, а за третия нямаше вест – за най-големия, който беше водил копията на Карстарк срещу Тивин Ланистър на Зелената

вилка.

Спорът бушува до късно през нощта. Всеки от владетелите имаше право да говори и те говореха... и викаха, и кълняха. Имаше и разум в този спор, и люти закачки и шеги, и пазарлъци, удряха се чаши по масата, сипеха се заплахи, излизаха и се връщаха кой навъсен, кой усмихнат. Кейтлин седеше смълчана и слушаше.

Рууз Болтън беше прегрупирал останките от другата им войска при устието на прохода. Сир Хелман Толхарт и Уолдър Фрей все още държаха Близнаците. Армията на лорд Тивин беше прехвърлила Тризъбеца и се насочваше към Харънхъл. А в страната вече съществуваха две кралства. Две кралства и никакво съгласие.

Мнозина от лордовете знаменосци предлагаха веднага да тръгнат в поход към Харънхъл, да пресрещнат лорд Тивин и да сложат край на Ланистър завинаги.

Младият и буен Марк Пайпър настоя вместо това да ударят на запад при Скалата на Кастърли. Други обаче препоръчваха търпение. Джейсън Малистър изтъкна, че Речен пад се намира направо на пътя за продоволствие на Ланистър; да забавят, да лишат лорд Тивин от помощни сили и провизии, докато не подсилят отбраната си. Лорд Блакууд, владетелят на Черния лес, заяви, че и дума не може да става.

Трябвало да си довършат делото, започнато при Шепнещия лес. Предложи поход към Харънхъл и да вземат също така армията на Рууз Болтън. Предложеше ли нещо Черния лес, Бракън както винаги се противопоставяше. Лорд Джанос Бракън стана и настоя, че трябва да се врекат на краля Ренли и да тръгнат на юг, за да присъединят силите си към неговите.

– Ренли не е кралят – заяви Роб. Това беше първият път, в който си-нът ѝ проговори. Също като баща си умееше да слуша.

– Не мога да допусна, че държите на Джофри, милорд – каза Галбарт Гловър. – Той отне живота на баща ви.

– Това го прави зло същество – отговори Роб. – Но не зная какво прави от Ренли крал. Въпреки всичко Джофри е най-големият законен син на Робърт, така че тронът е негов по право и според законите на кралството. Дори той да умре, а аз ще се погрижа да умре, има по-малък брат. Томен е следващият поред, след Джофри.

– Томен е също толкова Ланистър – сряза го сир Марк Пайпър.

– Както кажете – отвърна обезпокоен Роб. – Но ако никой от двамата не е крал, то как може да е лорд Ренли? Той е по-младият брат на Робърт. Бран не може да стане владетел на Зимен хребет преди мен, и

Ренли не може да стане крал преди лорд Станис.

Лейди Мормон се съгласи.

– Лорд Станис има по-основателни права.

– Ренли е коронован – заяви Марк Пайпър. – Планински рай и Края на бурите поддържат неговата претенция, а хората на Дорн няма да се забавят. Ако Зимен хребет и Речен пад добавят силата си към неговата, ще разполага с пет от седемте велики дома зад себе си. Шест, ако Арините също се размърдат! Господа, само до една година ще имаме забити на пики главите на всички тях, на кралицата и на момченцето крал, на лорд Тивин, на Дяволчето, на Кралеубиеца, на сир Кеван, на всички! Ето това ще спечелим, ако се присъединим към лорд Ренли. Какво може да има лорд Станис против всичко това, че да го отхвърляме?

– Правото – заяви упорито Роб. На Кейтлин ѝ прозвуча някак призрачно, сякаш го беше изрекъл баща му.

– Значи смятате да се обявим на страната на Станис? – попита Едмур.

– Не знам – отвърна Роб. – Помолих се да бъда осенен какво да предприема, но боговете не ми дадоха отговор. Ланистърови убиха баща ми като изменник и всички ние знаем, че това е лъжа, но ако Джофри е законният крал и ние излезем срещу него, тогава ние ще бъдем изменници.

– Милорд баща ми би настоял за предпазливост – каза доста възрастният сир Стеврон с присъщата на Фрей усмивка на язовец. – Да изчакаме, да оставим тези крале да изиграят своята игра на тронове. След като сложат край на битките си, ще можем да прегънем коляно пред победителя, или да му се опълчим, както изберем. Събере ли Ренли достатъчно мощ, то лорд Тивин най-вероятно ще поиска мир... и да бъде върнат синът му. Благородни господа, позволете ми да отида при него и да уговоря добри условия за откуп и...

Гневен рев го прекъсна.

– Страхливец! – изгътна гласът на Големия Джон.

– Моленето за мир ще ни изкара слаби – заяви лейди Мормон.

– Проклети да са откупите ти, не трябва да даваме Кралеубиеца – извика Рикард Карстарк.

– А защо не мир? – попита Кейтлин.

Лордовете я погледнаха, но тя усети върху себе си само очите на Роб и ничии други.

– Милейди, те убиха милорд баща ми и вашия съпруг – каза мрачно синът ѝ. Извади от ножницата дългия меч и го постави на масата пред

себе си, светлата стомана блесна върху грубото дърво. – Това е единственият мир, който аз имам за Ланистърови.

Големия Джон изрева одобрително и другите мъже добавиха гласовете си, завикаха, наизвадиха мечове и заудряха с юмуци по масата. Кейтлин изчака да се усмирят.

– Господа – каза им тя. – Лорд Едард бе вашият сеньор, но аз делеях постелята му и родих децата му. Смятате ли, че го обичам по-малко от вас? – Гласът ѝ беше скършен от скръб, но Кейтлин вдиша дълбоко и се овладя. – Роб, ако този меч можеше да го върне, никога нямаше да ти позволя да го прибереш, докато Нед не застане отново до мен... но той си отиде и и сто Шепнещи лесове няма да променят това. Нед си отиде, както и Дарин Рогов лес, и доблестните синове на лорд Карстарк, и много други добри мъже редом с тях, и никой от тях няма да се върне вече при нас. Още смърт ли ни трябва?

– Вие сте жена, милейди – изгърмя гласът на Големия Джон. – Жените не разбират тези неща.

– Вие сте нежният пол – каза лорд Карстарк с бръчки на скръб по хълтналото лице. – Мъжът има нужда от възмездие.

– Вие ми дайте Церсей Ланистър, лорд Карстарк, и ще видите колко нежна може да бъде една жена – отговори Кейтлин. – Сигурно не разбирам от тактика и стратегия... но от безсилие разбирам. Тръгнахме на война, когато пълчищата на Ланистър опустошаваха крайречните земи и Нед беше в плен, лъжливо обвинен в измяна. Сражавахме се, за да се защитим и да спечелим свободата на моя съпруг... Е, с едното се приключи, а другото е завинаги недостижимо. За Нед ще скърбя до края на дните си, но съм длъжна да мисля за живите. Искам да върна дъщерите си, а кралицата още ги държи. Дори да потрѣбва да разменя четирима Ланистърови за двама Старки, ще го нарека сделка и ще благодаря на боговете. Искам да те опазя, Роб, за да управляваш Зимен хребет от бащиния си престол. Искам да изживееш живота си, да целунеш момиче, да си вземеш жена и да станеш баща на син. Искам да сложа края на всичко това. Искам да се върна у дома, господа, и да оплача съпруга си.

Когато Кейтлин спря да говори, залата беше съвсем притихнала.

– Мир... – отрони чичо ѝ Бриндън. – Мирът е сладък, милейди... но при какви условия? Не е добре да изковеш от меча си плуг, ако на другия ден ще трябва да го изковаваш отново.

– За какво тогава умряха Торен и моят Едард, ако ще трябва да се връщам в Кархолд само с костите им? – попита Рикард Карстарк.

– Тъй де – намеси се лорд Бракън. – Грегър Клегейн съсипа нивята

ми, изкла ми хората и превърна Каменния плет в димяща руина. Сега какво, да прегъна коляно пред онези, които го пратиха ли? За какво се бихме, щом ще трябва да се примирим и да оставим всичко както си беше?

А лорд Блакууд се съгласи, за изненада и ужас на Кейтлин.

– И ако сключим мир с крал Джофри, няма ли тогава да се окажем предатели спрямо крал Ренли? Ако еленът надвие лъва, къде оставаме ние тогава?

– Каквото и да решите, аз никога няма да нарека един Ланистър свой крал – заяви Марк Пайпър.

– Нито пък аз! – извика малкият Дари. – Никога!

И виковете започнаха отново. Кейтлин седеше и слушаше отчаяна. А толкова близо беше стигнала! Почти я бяха послушали, почти... но мигът отмина. Мир нямаше да има, а с него – и шансът раните да се изцерят. Сигурност нямаше да има. Тя извърна очи към сина си, загледа го как слуша разгорещения спор на владетелите, намръщен, угрижен, но обречен на тази война. Врекъл се беше да се венчае за дъщеря на Уолдър Фрей, но сега тя виждаше ясно пред него истинската му невеста: меча, положен от него на масата.

Кейтлин тъкмо мислеше за дъщерите си, чудеше се дали изобщо ще ги види повече, когато Големия Джон скочи на крака.

– ГОСПОДА! – извика грамадният мъж и гласът му прогърмя в залата. – Ето какво ще ви кажа пък аз за тези двама крале! – Изплю се. – Ренли Баратеон за мен е едно нищо, както и Станис. Откъде накъде ще властват те над мен и моето от някакъв си накичен с цветя престол в Планинския рай или в Дорн? Какво знаят те за Вала, или за Вълчия лес, или за гробните могили на Първите? На тях и боговете им са грешни. Другите да ги вземат и Ланистъррови, дотук ми дойде от тях. – Посегна над рамото си и извади огромния си двуръчен меч. – Защо да не поемем отново сами управлението си? За драконите се бяхме венчали, но всички дракони са мъртви! – Посочи с меч към Роб. – Там седи единственият крал, пред когото смятам да сгъна моето коляно, господа – прогърмя той. – Кралят на Севера!

И коленичи и положи меча си в нозете на нейния син.

– Мирът ще го приема при тези условия – каза лорд Карстарк. – Могат да си задържат Червения замък заедно със скапания си Железен трон. – Измъкна дългия си меч от ножницата. – Кралят на Севера! – каза и коленичи до Големия Джон.

Мейг Мормон стана.

– Кралят на Севера! – заяви дамата воин и постави до мечовете боздугана си.

И речните владетели също заставаха – Черния лес и Бракън, и Малистър, домове, които никога не бяха плащали васален данък на Зимен хребет, но Кейтлин гледаше как се вдигат един по един от местата си и вадят мечовете си, прегъват коляно и извикват старите слова, нечувани в пределите на кралството от триста години, откакто бе дошъл Егон Дракона, за да направи от Седемте кралства едно... но ето че сега звучаха отново, кънтяха старите слова от гредите на Великата зала на баща ѝ.

– Кралят на Севера!

– Кралят на Севера!

– КРАЛЯТ НА СЕВЕРА!

ДЕНЕРИС

Червена беше земята, мъртва и напукана, и нямаше добро дърво наблизко. Слугите, пратени за дърва и фураж, се върнаха с наръч изсъхнали стръкове, червен храст и чимове кафява трева. Взеха двете най-прави дървета, изсякоха клоните им, обелиха ги, разцепиха ги и ги подредиха на квадрат. Средата му напълниха със слама, сухи храсти, кора и купчини изсъхнала трева. Ракаро избра един жребец от малкото стадо, което им бяха оставили. Не можеше да се сравни с червения на хал Дрого, но малко бяха конете. В средата на квадрата Аго го угости с една смачкана ябълка и го свали с един удар на брадвата между очите.

С вързани ръце и крака Мирри Маз Дуур гледаше от прахта с безпокойство в черните си очи.

– Не е достатъчно да убиеш кон – рече тя на Дани. – Сама по себе си кръвта е нищо. Нямаш думите, за да направиш магия, нито мъдрост имаш да ги намериш. Да не мислиш, че кръвната магия е детска работа? Викаш ми майги, сякаш е проклетие, но то значи само мъдра. Дете си ти, невежа си по детски. Каквото и да си решила да направиш, няма да стане. Освободи ме от тези връзки, че да ти помогна.

– Омръзна ми дърдоренето на майги – каза Дани на Джого. Той изплющя с бича си и божията жена си замълча.

Над конския труп вдигнаха площадка от цепеници; стволоче от по-малки дървета и клони от по-големи, най-дебелите и прави клони, които можеха да намерят. Дървото го редяха от изток на запад, от изгрев на към залез. На площадката струпаха закуп най-ценните неща на хал Дрого: голямата му шатра, вапцаните му в ярки бои елечи, седла и такъми, бича, който баща му му беше дал, когато бе навлязъл в мъжеството си, аракса, с който бе посякъл хал Ого и сина му, и един грамаден лък от драконова кост. Аго щеше да добави и оръжията, които кръвните ездаци на Дрого бяха поднесли на Дани като брачни дарове, но тя му забрани.

– Тези са мои – рече тя, – и смятам да ги задържа.

Около ценностите на хала наслагаха още храсти и между тях пръснаха чимове трева.

Когато слънцето се издигна в зенита, при Дани дойде сир Джора Мормон и я дръпна настрана.

– Принцесо...

– Защо ме наричаш така? – сръза го Дани. – Моят брат Визерис

беше твоят крал, нали?

– Беше, милейди.

– Визерис е мъртъв. Аз го наследих, последната кръв на рода Таргариен. Каквото е било негово, сега е мое.

– Моя... кралице – каза сир Джора и коленичи. – Мечът ми, който бе негов, сега е ваш, Денерис. И сърцето ми също, то никога не е принадлежало на вашия брат. Аз съм само един рицар и нищо друго не мога да предложа освен изгнанието си, но ви моля, изслушайте ме. Оставете хал Дрого да си отиде. Няма да сте сама. Обещавам ви, никой не ще ви отведе във Вее Дотрак, освен ако сама не го пожелаете. Не сте длъжна да се влечете в дош халеен. Ще видите тепърва всички невидяни досега чудеса на света, и ще пиете вината, които боговете решат да ни поднесат. Моля ви, халееси. Зная какво сте решили. Недейте. Недейте.

– Трябва – каза му Дани. И докосна лицето му, леко и тъжно. – Ти не разбираш.

– Разбирам че го обичахте – каза сир Джора с пресекнат от отчаяние глас. – И аз някога обичах своята дама, съпругата си, но все пак не умрях с нея. Вие сте моята кралица, мечът ми е ваш, но не ме молете да стоя настрана, докато се качвате на кладата на Дрого. Няма да гледам как горите.

– От това ли се боиш? – Дани го целуна по широкото чело. – Не съм чак такова дете, мили ми сир.

– Значи не се каните да умрете с него? Заклевате ли се, моя кралице?

– Кълна се – каза тя на Общата реч на Седемте кралства, които бяха нейни по право.

Третото ниво на площадката беше от сплетени клонки, не по-дебели от един пръст и покрити със сухи листа и вейки. Тях положиха от север на юг, от леда накъм огъня, и ги отрупаха с меки възглавници и постели от коприна. Слънцето бе започнало да се спуска на запад, когато привършиха. Дани привика дотраките около себе си. Останали бяха по-малко от стотина. С колко ли беше започнал Егон, зачуди се тя.

– Вие ще сте моят халазар – рече им тя. – Виждам робски лица. Освобождавам ви. Свалете си нашийниците. Вървете си, ако искате, никой няма да ви посегне. Ако останете, ще сме като братя и сестри, като съпруги и съпрузи. – Черните очи я гледаха напрегнато и безизразно. – Виждам децата, жените, набръчканите лица на старите. До вчера и аз бях дете. Днес съм жена. Утре ще съм старица. На всеки от вас казвам: дайте ми своите ръце и сърца, и винаги ще има място за вас. – Обърна се

към тримата млади воини от своя хас. – Джого, на теб давам бича със сребърната дръжка, който ми беше брачен дар, и те наричам ко и моля за твоята клетва, че ще живееш и ще умреш като кръв от моята кръв, че ще яздиш редом до мен и ще пазиш живота ми.

Джого взе бича от ръцете ѝ, но на лицето му се изписа объркване.

– Халееси – заговори той колебливо, – това не може. Ще се посрамя, ако стана кръвен ездач на жена.

– Аго – извика Дани, без да отвръща на словата на Джого. „Погледна ли назад, загивам.“ – На теб давам лъка от драконова кост, който ми беше брачен дар. – Беше двойно извит, лъскаво черен и изключително красив, по-висок от самата нея. – Наричам те ко и моля за твоята клетва, че ще живееш и ще умреш като кръв от моята кръв, че ще яздиш редом до мен и ще пазиш живота ми.

Аго прие лъка със сведени очи.

– Не мога да изрека тези думи. Само мъж може да води халазар и да нарече някого ко.

– Ракаро – каза Дани, обръщайки гръб на отказа, – ти ще имаш голямия аракх, който ми беше брачен дар, с позлатената дръжка и острие. И теб също наричам ко и моля за твоята клетва, че ще живееш и ще умреш като кръв от моята кръв, че ще яздиш редом до мен и ще пазиш живота ми.

– Ти си халееси – каза Ракаро, докато взимаше аракха. – Ще язда до рамото ти до Вее Дотрак под Майката на планините и ще пазя живота ти, докато си заемеш мястото при стариците на дош халеен. Повече не мога да обещаая.

Тя кимна много спокойно, сякаш не бе чула отговора, и се обърна към последния от своите защитници.

– Сир Джора Мормон – каза тя. – Първият и най-великият от моите рицари, нямам брачен дар, който да ти дам, но ти се кълна, един ден ще получиш от ръцете ми дълъг меч, какъвто никои друг по света не е виждал, от дракон изкован и от валирианска стомана направен. И теб също бих помолила за клетва.

– Имате я, моя кралица – каза сир Джора, коленичи и положи меча си пред нозете ѝ. – Кълна се да ви служа, да ви се покорявам и да умра за вас, ако потрябва.

– Каквото и да стане?

– Каквото и да стане.

– Ще държа на тази твоя клетва. Моля се да не съжалиш никога, че си я дал. – Дани го подкани да се изправи. Изпъна се на пръсти да

стигне устните му, нежно целуна рицаря и каза: – Ти си първият от моята кралска гвардия.

Усещаше погледите на своя халазар, когато влезе в шатрата. Дотраките мърмореха и я поглеждаха накриво. Мислеха я за полудяла. Може би бяха прави. Скоро щеше да го разбере. „Погледна ли назад, загивам.“

Когато Ирри ѝ помогна да влезе в бронзовия казан, водата се оказа непоносимо гореща, но Дани нито трепна, нито извика. Обичаше горещината. Тя я пречистваше. Джикуи беше сипала във водата от благовоенията, които бе намерила на пазара във Вее Дотрак; парата се вдигаше, влажна и уханна. Дорея изми косата ѝ и я реса дълго, докато се разплетат сплъстените възли. Ирри изгърка гърба ѝ. Дани затвори очи и се остави мирисът и топлината да я обгърнат. Усещаше как топлината се просмуква през незарасналата плът между бедрата ѝ. Потръпна, когато проникна в нея, и после болката ѝ сякаш се стопи. И тя се понесе.

Когато се почувства съвсем пречистена, слугините ѝ ѝ помогнаха да излезе от банята. Ирри и Джикуи я подсушиха, докато Дорея вчесваше с четка косата ѝ, докато тя не се посипа като река от течно сребро по гърба ѝ. Намазаха я с цветни масла и канела, по малко на всяка китка, зад ушите, по връхчетата на натежалите ѝ от мляко гърди. Последната капка беше мястото на насладата, между бедрата. Пръстът на Ирри бе лек и прохладен като любовна целувка, когато се плъзна между устните.

След това Дани ги отпрати, за да може да подготви хал Дрого за последната му езда към нощните земи. Грижливо изми тялото му, вчеса и помаза косата му, пръстите ѝ за последен път полазиха през нея, усетиха тежестта ѝ, спомни си как за първи път я докосна, в нощта на брачната им езда. Косата му никога не беше рязана. Колко мъже на този свят можеха да умрат, без косата им да е рязана? Зарови лицето си в нея и вдиша тежкия аромат на маслата. Миришеше ѝ на трева и на топла пръст, миришеше на пушек и на мъжко семе, и на коне. Миришеше на Дрого. „Прости ми, слънце на живота ми. Прости ми за всичко, което направих, и за онова, което трябва да направя. Платих цената, звезда моя, но много висока беше, много висока...“

Дани сплете косата му и вдяна сребърните халки на мустаците му, и едно по едно окачи звънчетата по плитката. Толкова много звънчета, златни, сребърни, бронзови. Звънчета, за да чуват враговете му, когато идва, и да ги смазва страхът. Облече го в терлици от конски косъм и високи ботуши, закопча му на кръста колан, натежал от златни и сребърни медальони. На нашарените му от белези гърди му облече пъстрия елек, стария и избледнял, който Дрого си обичаше най-много. А за себе си

избра широки панталони от пясъчна коприна, пантофи с връзки до средата на прасците и елек като на Дрого.

Слънцето вече гаснеше, когато ги повика да отнесат тялото му на кладата. Дотраките гледаха смълчани, докато Джого и Аго го изнасяха от шатрата. Дани тръгна след тях. Положиха го върху възглавници и коприни, с главата му към Майката на планините, далече на североизток.

– Масло – заповяда тя и те донесоха стомните и ги изляха върху кладата, за да подгизнат коприните и храстите, и вързопите със суха трева, чак докато маслото не потече под дървените трупи и въздухът не се изпълни с тежката миризма. – Донесете яйцата ми – заповяда Дани на слугините си. Нещо в гласа ѝ ги накара да затичат.

Сир Джора я хвана за ръката.

– Моя кралице, Дрого няма да има нужда от драконови яйца в нощните земи. По-добре да ги продадем в Асшаи. Само с едно можем да купим кораб, който да ни върне до Свободните градове. Ако продадете и трите, ще сте богата жена до края на дните си.

– Не са ми дадени за продаване – каза му Дани.

Сама се изкачи на кладата, за да постави яйцата около своето слънце и звезди. Черното до сърцето му, под мишницата. Зеленото до главата му, загърнато с неговата плитка. Жълтозлатото – долу между краката му. Когато го целуна за последен път, Дани вкуси сладостта на маслото по устните му.

Щом слезе от кладата, забеляза, че Мирри Маз Дуур я гледа втренчено.

– Ти си луда – изхриптя божията жена.

– Толкова ли е далече от безумието до мъдростта? – попита Дани. – Сир Джора, вземи тази майги и я завържи на кладата.

– Не... кралице, не, чуйте ме...

– Направи каквото ти казах. – Той се поколеба още малко и гневът ѝ избликна. – Закле се да ми се покоряваш, каквото и да става. Ракаро, помогни му.

Божията жена не извика, докато я влачеха към кладата на хал Дрого и я завързваха до съкровищата му. Дани сама изля масло над главата ѝ.

– Благодаря ти, Мирри Маз Дуур – каза ѝ, – за всичките уроци, които ми даде.

– Няма да чуеш писъците ми – отвърна Мирри, докато маслото капеше от косата ѝ и мокреше дрехите ѝ.

– Ще ги чуя – каза Дани, – но не писъците ти искам, а само живота

ти. Помня добре какво ми каза. Само смърт може да заплати живот.

Мири Маз Дуур отвори уста, но не изрече нищо. Докато отстъпваше, Дани видя, че презрението в плоските черни очи на майги се замени с нещо, което наподобяваше страх. Повече нямаше какво да се прави, освен да се гледа слънцето и да се чака първата звезда.

Когато умре един господар на конете, посичат с него любимия му кон, та да може гордо да го яхне и да препусне към земите на нощта. Телата ги изгарят под открито небе и халът се вдига на своя страховит жребец, за да заеме мястото си сред звездите. Колкото по-буйно е горял мъжът приживе, толкова по-ярка ще е звездата му в тъмното.

Джого я забеляза пръв.

– Ето там – промълви той. Дани погледна и я видя, ниско на изток. Първата изгряла звезда беше пламтяща червена комета. Кървавочервена, огненочервена, опашката на дракон. За по-явен знак не можеше и да се моли. Дани взе факлата от ръката на Аго и я заби в цепениците. Маслото мигом пое пламъка, а храстите и сухата трева веднага след него. Пламъчетата полазиха по дървото като пъргави червени мишлета, плъзнаха се по маслото и заскачаха от кора на клон или лист. Надигна се зной и лъхна в лицето ѝ, мек и внезапен като любовен дъх, но само след секунди стана непоносим. Дани отстъпи крачка назад. Дървото запраща все по-силно. Мири Маз Дуур запя с пронизителен, виещ глас. Пламъците се завихриха и загърчиха, затичаха се в бясната си надпревара нагоре по дървената платформа. Дани се заслуша в прашенето на цепениците. Пламъците забушуваха около Мири Маз Дуур. Песента ѝ се извиси още по-пронизително... след това тя простена, и отново, и още веднъж, а песента ѝ се превърна в късащ ушите вой, все по-тънък и пълен с нечовешка болка.

А после пламъците стигнаха до нейния Дрого и го обкръжиха. Пламнаха дрехите му и само след миг хал бе пременен в дипли развята оранжева коприна и струйки къдрещ се сив дим, сив и мазен. Устните на Дани се отвориха и тя усети, че дъхът ѝ е секнал. Част от нея изпита неудържимото желание да отиде при него, както се боеше сир Джора, да се втурне в пламъците, за да го помоли за прошка, да я вземе и обладае за сетен път, докато огънят топи плътта по костите, докато двамата станат едно, завинаги.

Долови миризмата на горяща плът, не по-различна от тази на конската плът, печаша се върху лагерен огън. Кладата беснееше в сгъстяващия се вечерен сумрак като някой огромен звяр, поглъщаше все по-слабите писъци на Мири Маз Дуур и прашаше нагоре дълги огнени езици

да ближат корема на нощта. И докато димът се съгъстваше, дотраките отстъпваха назад задавени. Грамадни огнени съсиреци разгръщаха знамената си под напора на този адски вятър, а цепениците съскаха и прашяха, вдигаха се над пушека блестящите нажежени въглени, за да се разнесат в тъмното като безброен рояк новородени светулки. Биеше зноят във въздуха с огромни червени криле и отблъскваше дотраките назад и все по-назад, отблъскваше дори Мормон, но Дани стоеше на място. Тя носеше в себе си кръвта на дракона и огънят беше в нея.

Усетила бе истината много отдавна. Пламъците се вихреха пред нея като жени, подхванали танца в нощта на венчавката ѝ. Виеха се и пееха, и въртяха своите жълти, оранжеви и пурпурни воали, страховита гледка, ала красива, така красива и жива с топлината си. Дани разтвори ръцете си към тях и кожата ѝ се зачерви и засия. „И това е венчавка“, каза си тя. Мирри Маз Дуур беше млъкнала. Божията жена я мислеше за дете, но децата порастват. Децата се научават. Нова стъпка и Дани усети нажежения пясък под петите си, въпреки сандалите. Пот потече по бедрата и между гърдите ѝ, ручейчета набраздиха бузите ѝ на мястото на доскорошните сълзи. Сир Джора крещеше зад нея, но той беше вече без значение, важен бе само огънят. Пламъците бяха толкова красиви, най-красивото нещо, което бе виждала, всеки от тях – чародей, облечен в жълт, оранжев или пурпурен халат, вихреха дългите си наметала от сив дим. И видя тя огнелъвове и огромни жълти влечуги, и коне еднорози, сътворени от бледосин пламък; видя риби и лисици, и чудовища, вълци и ярки птици, и обсипани с цвят дървета, всяко едно – по-красиво от предното. Видя един кон, огромен сив жребец, нарисуван с дим, а веещата му се грива бе ореол от сини пламъци. „Да, любов моя, слънце мое и звезди. Да, сега се качи, сега яхни и препусни.“

Елекът ѝ запуши, затова Дани го свали и го хвърли на земята. Вапцаната кожа лумна, а тя пристъпи още по-близо към огъня, с оголени гърди, и от червените издути цицки потече мляко. „Сега – помисли тя, – сега“, и за миг зърна хал Дрого пред себе си, как се метна на жребеца си от дим и изплюща с огнения бич в ръката си. Усмихна се и бичът като змия се изви и просъска по кладата.

А тя чу пукот като от поломен камък. Платформата от дърво и храсти, и трева, започна да се накланя и да се срива. Парчета горящо дърво се плъзнаха към нея и я обсипа дъжд от пепел и въглени. И още нещо се срива надолу, заподскача и се затъркала, и се спря в нозете ѝ: къс огънат камък, светъл и нашарен със златни нишки, счупен и димящ. Ревът на огъня изпълваше света, но смъртно някъде през огнения

водопад Дани чу писъка на жени и детския вик на почуда.

„Само смърт може да заплати живот.“

Последва втори пукот, силен и рязък като небесен гръм, пушекът се размърда и се завихри наоколо ѝ, наклони се кладата и цепениците загърмяха, щом пламъкът докосна сърцевината им. Тя чу цвиленето на подплашени коне и гласовете на дотраките се извисиха във викове на страх и ужас, чу и сир Джора, който крещеше името ѝ и проклинаше.

„Не“, искаше ѝ се да му извика. „Не, добри мой рицарю, за мен не се бой. Огнят е мой. Аз съм Денерис, Родената в буря, дъщеря съм на дракони, невяста съм на дракони, майка съм на дракони, не виждаш ли? Не ВИЖДАШ ли?“ А кладата блъвна пламък и дим на тридесет стъпки високо в небето, след което се сринна и се изсипа около нея. Без да се бои, Дани пристъпи напред в огнената буря да повика децата си.

Третият пукот беше силен и рязък като свършека на света.

Когато огнят най-сетне замря и земята се охлади достатъчно, за да може да се стъпва по нея, сир Джора Мормон я намери сред пепелищата, обкръжена от почернели цепеници, гаснеща жар и изгорели кости на мъж, на жена и на жребец. Беше гола, покрита със сажди, дрехите ѝ се бяха превърнали в пепел, красивата ѝ коса бе изгоряла и окапала... но тя самата бе непокътната.

Жълтозлатият дракон сучеше от лявата ѝ гърда, зелено-бронзовият – от дясната. Тях двата ги държеше в ръце. Черно-пурпурният звяр се беше наместил на раменете ѝ, а дългият му змиевиден врат бе увит под брадичката ѝ. Когато видя Джора, съществото вдигна глава и го погледна с очи, червени като въглени.

Онемял, рицарят падна на колене. Зад него пристъпиха мъжете на нейния хас. Джого пръв положи своя аракх пред нозете ѝ.

– Кръв на моята кръв – промълви той и зарови лицето си в димящата още земя.

– Кръв на моята кръв – чу тя ехото на Аго.

– Кръв на моята кръв – извика Ракаро.

А след това дойдоха слугините ѝ, после останалите, всички дотраки, мъже, жени и деца, и Дани трябваше само да се вгледа в очите им, за да разбере, че вече са нейни, днес, утре и завинаги, нейни както бяха преди на Дрого.

Когато Денерис Таргариен се изправи, черният изсъска и от устата и ноздрите му изригна бял дим. Другите два се отдръпнаха от гърдите ѝ да добавят гласовете си към призива му, разгърнаха прозрачни криле и заплюяха с тях във въздуха, и за пръв път от стотици години нощта

оживя с музиката на драконите.

БЛАГОДАРНОСТИ

Казват, че дяволът е в подробностите.

Една толкова голяма книга е пълна с дяволи, всеки от които ще те ухапе, ако не внимаваш. За щастие, познавам много ангели.

Благодарности и признателност, прочие, на всички онези добри хора, които толкова добронамерено ми довериха своите уши и опит (а в някои случаи – и своите книги), за да мога да се оправя с всичките малки подробности: Сейг Уолкър, Мартин Райт, Мелинда Снодграс, Карл Кейм, Брус Боу, Том О'Брайън, Роджър Зелазни, Джейн Линдсколд и Лаура Дж. Миксон. И разбира се, на Парис.

И специални благодарности на Дженифър Херши за неocenимата ѝ помощ.

КРАЙ

© 1996 Джордж Р. Р. Мартин
© 2002 Валерий Русинов, превод от английски

George R. R. Martin
A Game of Thrones, 1996

Източник: <http://torrents.bol.bg>
Редакция: Теодора, Мандор, 2006

Публикация:

ИГРА НА ТРОНОВЕ. 2002. Изд. Бард, София. Страници: 703. Бард. Формат:
16,6×23,6. Страници: 703. Цена: 12.00 лв. ISBN: 954-585-293-3.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1940>]